സമസ്തകേരള

സാഹിത്യപരിഷത്തു

ത്രൈമാസികം.

ത്രൈമാസികം മൂന്നാം വാള്യത്തിലെ

വിഷയാനുക്രമണിക.

1. അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം. — പേജ് 442
   മിസ്സിസ്സ് സി. കുട്ടൻനായർ ബി. ഏ. എൽ. റ്റി.

2. ആദാമും ഹവ്വായും. ,, 81
   ശ്രീമാൻ കെ. ജി. കുമാരനുണ്ണിത്താൻ.

3. ഇന്നത്തെ കൈരളി. ,, 64
   ശ്രീമതി അമ്പാടി കാർത്ത്യായനിഅമ്മ ബി. ഏ. എൽ. റ്റി.

4. ഇലത്തൂർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികൾ. ,, 347
   ശ്രീമാൻ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം. ഏ. ബി. എൽ.

5. ഉദ്ഘാടനപ്രസംഗം. ,, 425
   ശ്രീമാൻ ചിറയ്ക്കൽ രാമവർമ്മവലിയതമ്പുരാൻ എം. ആർ. ഏ. എസ്.

6. ഉദയവർമ്മകോലത്തിരിയും കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവും ,, 159
   ശ്രീമാൻ ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ ബി. ഏ. ചിറയ്ക്കൽ.

7. ഉപമോൽപ്രേക്ഷാവിവേകം.
   i. ശ്രീമാൻ ടി. വി. തിരുമുൽപ്പാട് ,, 154
   ii. ശ്രീമാൻ പി. കൃഷ്ണൻനായർ, ശിരോമണി. ,, 384

8. എന്റെ ഉറക്കം. (കവിത) ,, 79
   ശ്രീമാൻ കെ. പി. ശാസ്ത്രികൾ.

9. ഒരു താമ്രശാസനം. ,, 340
   സമ്പാദകൻ ശ്രീമാൻ കെ. നീലകണ്ഠനുണ്ണി, മഹോപാദ്ധ്യായൻ.

10. ഒരു പക്ഷാന്തരം. ,, 281
   ശ്രീമാൻ കപ്പക്കാട്ട് നാരായണമേനോൻ.

11. ഒറവങ്കര നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരി. (രാജം) ,, 227
   ശ്രീമാൻ വി. കെ. രാമമേനോൻ ബി. ഏ. എൽ. റ്റി.

12. കിരാതംവഞ്ചിപ്പാട്ട്; നിരൂപണം. (തുടർച്ച) ,, 70
   ശ്രീമാൻ വെള്ളംകുളത്തു കരുണാകരൻനായർ ബി. എസ്സ് സി.

13. കേരളം എന്ന ശബ്ദം. ,, 51, 274
   ശ്രീമാൻ പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ള

14. കേരളത്തിലെ നാട്യകല. ,, 10
മഹാമഹിമശ്രീ അമ്മാമൻതമ്പുരാൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ.

15. കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ. ,, 2
ശ്രീമാൻ കെ. ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള ബി. ഏ ബി. എൽ.

16. കൈപ്പററിയപുസ്തകങ്ങൾ. ,, 226, 458

17. കോട്ടയത്തു കേരളവൎമ്മതമ്പുരാൻ ,, 118
ശ്രീമാൻ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം. ഏ. ബി. എൽ.

18. കോതാമ്മൂരി. (പ്രാചീനകവിത) ,, 260
സമ്പാദകൻ ശ്രീമാൻ ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ ബി. ഏ, ചിറയ്ക്കൽ.

19. കൗടിലീയാൎത്ഥശാസ്ത്രം. ,, 104
ശ്രീമാൻ കുന്നെഴുത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ.

20. ഘടകൎപ്പരൻ. ,, 111
ശ്രീമാൻ പി. കെ. നാരായണപിള്ള ബി. ഏ. ബി. എൽ.

21. ചാക്യാർ പാഠത്തിന്റെ ഉൽപത്തി. ,, 146
മഹാമഹിമശ്രീ അമ്മാമൻതമ്പുരാൻ ബി. ഏ ബി. എൽ.

22. ചില പഴയ വാദ്യങ്ങൾ. ,, 9

23. ചെല്ലൂർപിരാൻസ്തുതി. (പ്രാചീനകവിത) ,, 382
സമ്പാദകൻ ശ്രീമാൻ ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ ബി. ഏ, ചിറയ്ക്കൽ

24. ചെറുകുന്നമ്മസ്തുതി. (പ്രാചീനകവിത) ,, 222
സമ്പാദകൻ ശ്രീമാൻ ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ ബി. ഏ ചിറയ്ക്കൽ.

25. ദ്രാവിഡസംസ്കാരം. I ,, 40
ശ്രീമാൻ സി. ഐ. രാമൻനായർ ബി. ഏ.

26. നളചരിതം ആട്ടക്കഥയുടെ പുതിയ വ്യാഖ്യാനം. ,, 265
ശ്രീമാൻ കെ. എം. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ, ശിരോമണി.

27. നാടകാന്തം കവിത്വം. ,, 245
ശ്രീമാൻ വടക്കുംകൂർ രാജരാജവൎമ്മരാജാ.

28. നാട്യസംഗ്രഹം. (പ്രാചീനതക്കി-പദ്യം) ,, 422
സമ്പാദകൻ—ഉള്ളൂർ.

29. നിരാശയിൽനിന്നു്. (കവിത) ,, 209
ശ്രീമാൻ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം ഏ ബി. എൽ.

30. പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ.

1. അഭിനന്ദനം. ,, 472
2. ഒൻപതാംസമ്മേളനത്തെപ്പററി. ,, 224
3. കോഴിക്കോട്ടെ ഭാഷായോഗസ്ഥാപനം. ,, 110-i
4. തലശ്ശേരിയിലെ ആലോചനായോഗം. ,, 110-iii
5. ത്രൈമാസികത്തിനുള്ള ലേഖനങ്ങൾ. ,, 226
6. ത്രൈമാസികത്തെപ്പററി. ,, 109
7. പരിഷന്നിർവ്വാഹകസംഘയോഗങ്ങൾ. ,, 225,474
8. രണ്ടുപുതിയ ആജീവനസാമാജികന്മാർ. ,, 473
9. സമസ്തഭാരതഹിന്ദിസാഹിത്യപരിഷത്ത്. ,, 475

31. പരിഷൽകാര്യങ്ങൾ.

i. നവമസമ്മേളനത്തിന്റെ സംക്ഷിപ്തവിവരണം. ,, 460
ii. റജിസ്റ്റ്രചെയ്ത പരിഷത്തിന്റെ വാർഷികയോഗം. ,, 466
iii. 1109-1110. പരിഷത്സംവത്സരത്തിലെ റിപ്പോർട്ട് ,, 466

32. പുരാതന ഭാരതീയാചാരരഹസ്യങ്ങൾ. ,, 167
ശ്രീമാൻ ഡാക്ടർ. എൽ ഏ രവിവർമ്മ എം ബി. സി. എം.

33. പെരുമാൾമൂപ്പൻ. (കവിത) ,, 60
ശ്രീമാൻ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ, എം. ഏ. ബി. എൽ.

34. പ്രഹ്ലാദചരിതംകിളിപ്പാട്ട്; നിരൂപണം. ,, 391
ശ്രീമാൻ ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ ബി ഏ, ചിറയ്ക്കൽ.

35. മംഗളം. ,, 1
ശ്രീമാൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി.

36. മലയാളഭാഷയും ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും. ,, 409
ശ്രീമാൻ ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി എം. ഏ.

37. മലയാളംകൊല്ലത്തിലെ ചിങ്ങമാസം. ,, 94
ശ്രീമാൻ കോയിപ്പിള്ളി പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്.

38. മുന്നാട്ടുവീരൻ. (ഗദ്യനാടകം) ,, 176, 292
മഹാമഹിമശ്രീ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്.

39. മുറജപപ്പാന. (പ്രാചീനകൃതി.) ,, 17
സമ്പാദകൻ ഓറാശ്ശവരമംഗലം അച്യുതൻനമ്പൂതിരി.

40. രണ്ടുണ്ണികൾ. (കവിത) ,, 69
കുട്ടമത്ത് കുന്നിയൂര് കുഞ്ഞികൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്.

41. വടക്കൻ പടപ്പാട്ട്. ,, 287
ശ്രീമാൻ വറുഗീസ് തലക്കെട്ടി, വിദ്വാൻ.

42. വിമർശനവീഥി.

1. അമൃതമഥനം ,, 220
2. ഏകാന്തയോഗി. ,, 221
3. കഥാരത്നമാലിക ,, 220
4. കാൽവരിയിലെ കല്പപാദപം. ,, 343
5. വിരഹവികാരം. ,, 457
6. ശ്രീഗോപാലകൃഷ്ണൻ. ,, 453
7. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ. ,, 218
8 ശ്രീവിഷ്ണുപാദാദികേശാന്തവർണ്ണനസ്തോത്രം. ,, 218
9. സർ. സി. പി രാജഗോപാലാചാരി. ,, 455
10. സാഹിത്യപരിമളം. ,, 456
11. സൂക്തിമാലിക ,, 219
12. ഹംസ്. (ഹിന്ദിമാസിക) ,, 457

43. ശബ്ദശാസ്ത്രം. ,, 88
ശ്രീമാൻ കോദങ്ങാട്ട് കൃഷ്ണൻനായർ.

44. ശിവവിലാസം. ,, 23
ശ്രീമാൻ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം. എ. ബി. എൽ

45. ശുദ്ധിപത്രം. ,, 346, 476

46. ശ്രീവല്ലഭകീർത്തനം. (പ്രാചീനകവിത) ,, 152
സമ്പാദകൻ—ഉള്ളൂർ.

47. സീതോപനിഷത്ത്. ,, 326
ശ്രീമതി അമ്പാടി മീനാക്ഷിഅമ്മ.

48. സ്വാഗതപ്രസംഗം. ,, 430
ശ്രീമാൻ വി. പി. നാരായണൻനമ്പ്യാർ ബി. എ., ബി. എൽ.

സമസ്തകേരള

സാഹിത്യപരിഷത്ത്

ത്രൈമാസികം.

വരിസംഖ്യ മുൻകൂർ.

പരിഷത്സാമാജികന്മാർക്ക് സാമാജികഫീസുംകൂടെ ആണ്ടിൽ മൂന്നു രൂപാ.

സാമാജികന്മാരല്ലാത്തവർക്ക് ” മൂന്നു രൂപാ.

ഒററപ്രതിക്ക് ഒരു രൂപാ.

പത്രാധിപർ, കെ. സി. മാത്യു ബി. ഏ., ബി. എൽ.

Printed at the Malayala Manorama Press, Kottayam.

വിഷയവിവരം.

പുറം.

1. മംഗളം—കവിതിലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി ... ... 1.
2. കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ—കെ. ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള ബി. ഏ. ബി. എൽ. 2.
3. കേരളത്തിലെ നാട്യകല—കേരളവൎമ്മ അമ്മാമൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്, ബി. ഏ. ബി. എൽ. 10.
4. ജ്ഞാനപ്പാന—സംപാദകൻ:—ഒററശ്ശേഖരമംഗലം, അച്യുതൻ നമ്പൂതിരി. 17.
5. ശിവവിലാസം—ഉള്ളൂർ, എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ. ... ... 22.
6. ദ്രാവിഡസംസ്കാരം—സി. ഐ. രാമൻനായർ ബി. ഏ. 40.
7. കേരളം എന്നശബ്ദം—പറവൂർ, കെ. ഗോപാലപിള്ള ... ... 51.
8. പെരുമാൾമൂപ്പൻ—ഉള്ളൂർ. ... ... 60.
9. ഇന്നത്തെ കൈരളി—ശ്രീമതി, അമ്പാടി കാൎത്ത്യായനിഅമ്മ ബി. ഏ. എൽ. ററി. 64.
10. രണ്ടുണ്ണികൾ—കുട്ടമത്തു കുന്നിയൂര കുഞ്ഞികൃഷ്ണക്കുറുപ്പു്. 69.
11. കിരാതം വഞ്ചിപ്പാട്ടു് (തുടൎച്ച)—വെള്ളംകുളത്തു കരുണാകരൻനായർ ബി. എസ്സ്. സി. 70.
12. എന്റെ ഉറക്കം—കെ. പി. ശാസ്ത്രികൾ, വാരനാട്ടു്. 79.
13. ആദാമും ഹവ്വായും—കെ. ജി. കുമാരനുണ്ണിത്താൻ. 81.
14. ശബ്ദശാസ്ത്രം—കോങ്ങോട്ടു കൃഷ്ണൻനായർ. ... ... 8[illegible].
15. മലയാംകൊല്ലത്തിലെ ചിങ്ങമാസം—കോയിപ്പള്ളിൽ, പരമേശ്വരക്കുറുപ്പു്. 94.
16. കൌടിലീയാൎത്ഥശാസ്ത്രം—കുന്നേഴത്തു, പരമേശ്വരമേനോൻ. 104.
17. പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ ... ... 109.

പുസ്തകം 3. ലക്കം 1.

സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്തു വക ത്രൈമാസികം.

പുസ്തകം 3.	1110 ചിങ്ങം	ലക്കം 1.

മംഗളം.

ആരംഭം തൊട്ടു നിന്നിൽശ്ശുഭത പെരുകുവാനോർക്കുവോർക്കു മുള്ളിൽ
ഭാരം തട്ടാത്ത മട്ടൊത്തിഹ ഭുവി പരിഷത്ത്രൈമാസികഗ്രന്ഥമേ! നീ
പാരം ഭംഗ്യാ ചരിച്ചു പരന്റെ കൃപയാലീ വിധം ഭുവിലെന്നും
സ്വൈരം വർദ്ധിച്ചു വാഴാൻ കനിവൊടു തുണ ചെയ്യട്ടെ തേ വിഘ്നേശൻ.

ഭാസിച്ചീടുവാനും ഭൂ—
വാസികളെല്ലാം പുകഴ്ത്തുമാറിവിടെ
കൃശീടാതീ പ്പരിഷ—
ത്ത്രൈമാസിക നിതരാം ലഭിച്ചീടട്ടെ ശുഭം.

കവിതിലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി.

കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ.

(കെ. ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള, ബി. ഏ., ബി. എൽ.)

കാലത്തിനോ പുരുഷനോ പ്രാധാന്യമെന്നുള്ളതു് ഒരു പഴയ പ്രശ്നമത്രെ. രാഷ്ട്രം, സമുദായം, മതം, സാഹിത്യം മുതലായ വിവിധവിഷയങ്ങളിൽ ഓരോ കാലത്തു് ഉൽകർഷോന്മുഖങ്ങളായ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുന്നതു കാലത്തിൻെറ ശക്തിയാലാണെന്നും, മനുഷ്യൻ ആ ശക്തിക്കു വശംവദനായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ, താൻ ആ പ്രസ്ഥാനത്തിനു ഹേതുഭൂതനാണെന്നു് ആരും അഭിമാനിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും ഒരു പക്ഷക്കാർ വാദിക്കാറുണ്ടു്. നേരേ മറിച്ചു, കർമ്മനിപുണരായ മഹാത്മാക്കളാണു ലോകത്തിൻെറ ഭാഗധേയത്തെ നയിക്കുന്നതെന്നും അവരുടെ പ്രവൃത്തിപദ്ധതിയെ അനുവർത്തിച്ചു കാലം രൂപാന്തരപ്പെട്ടുകയാണു ചെയ്യുന്നതെന്നും മറുപക്ഷക്കാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ സത്യസ്ഥിതി വിചാരിക്കുമ്പോൾ ലോകത്തിൻെറ പുരോഗതിക്കു കാലവും പുരുഷനും ഒരുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നും രണ്ടിനും പരസ്പരസഹായം അപേക്ഷിതമാണെന്നുമല്ലേ സാമാന്യേന പറയാൻ തോന്നുന്നതു്? കാലഭ്രമണത്തിൽ നവനവങ്ങളും പ്രായേണ ഉൽകർഷോന്മുഖങ്ങളുമായ അവസ്ഥാന്തരങ്ങൾ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ആശയങ്ങൾക്കും ആദർശങ്ങൾക്കും അതാതു കാലത്തുണ്ടാകുന്ന മാററങ്ങൾതന്നെയാണു് ഈ സ്ഥിതിഭേദങ്ങൾക്കാസ്പദമായുള്ളതു്. അങ്ങനെയുള്ള ആശയാദർശങ്ങളെ പ്രയോഗപദ്ധതിയിൽ നയിച്ചു്, മനുഷ്യലോകത്തിൻെറ ഉൽകർഷം സാധിക്കാൻ പുരുഷയത്നം കൂടാതെ കഴിയുന്നതല്ലല്ലൊ.

"കാലാവലോകനം കാര്യസാദ്ധ്യം
ന്നൂന്നാം
കാലസ്വരൂപനല്ലോ പരമേശ്വരൻ"

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, കാലഗതിയെ അവഗണിച്ചുള്ള പുരുഷയത്നം പരാജയത്തിൽ പരിണമിക്കാനാണെളുപ്പം. എങ്കിലും ഉദഗ്രസത്വരായ ചില പുരുഷകേസരികൾ തങ്ങളുടെ കർമ്മശൂരത കൊണ്ടു കാലത്തിൻെറ കാലടികളെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതും ലോകചരിത്രത്തിൽ കാണാതെയിരിക്കുന്നില്ല. ഏതായാലും ക്ഷേമാവഹങ്ങളായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ

ഉൽപത്തിക്കും ഉയർച്ചയ്ക്കും കാലാനുകൂല്യം പോലെ പുരുഷശക്തിയും അപേക്ഷിതമാണെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയാണു നിയതിഗതിയെങ്കിൽ കൊല്ലവർഷം പതിനൊന്നാം ശതകത്തിന്റെ അപരാർദ്ധം മുതൽ കൈരളിക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ഭുതപൂർവ്വമായ അഭ്യുദയത്തിനു പരേതനായ പണ്ഡിതകുലാവതംസം, കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, സവിശേഷം ഭാരവാഹിയും മാർഗ്ഗദർശിയുമായിരുന്നു എന്നു പറയാൻ സംശയിക്കേണ്ടതില്ല.

ഈ മഹാപുരുഷൻ കൊല്ലവർഷം 1020-ൽ ചങ്ങനാശ്ശേരി ലക്ഷ്മീപുരത്തു കൊട്ടാരത്തിൽ ജനിച്ചു. അവിടത്തെ മാതാവു വിദുഷിയും വിവേകശീലയും സുചരിതയുമായ ഒരു സ്ത്രീരത്നമായിരുന്നു.

"വിരക്തിമാർഗ്ഗേ ഹൃദയം തതാന യാ
സമസ്തസൗഭാഗ്യസമൃദ്ധിമത്യപി
അനന്യനാരീസുലഭോല്ലസൽഗുണാ
ദദാതു മാതാ മമ സാപ്യനുഗ്രഹം".

എന്നിങ്ങനെ സ്വകൃതിയായ ഒരു കവനകളിപ്രബന്ധത്തിന്റെ ആദിയിൽ കോയിത്തമ്പുരാൻ ആ ഭാഗ്യവതിയെ സ്മരിച്ചുകാണുന്നു. അവിടത്തെ പിതാവായ തളിപ്പറമ്പത്തു മുല്ലപ്പള്ളി നമ്പൂരിയും കാവ്യശാസ്ത്രവിശാരദനായ ഒരു അസാമാന്യ പണ്ഡിതനായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ഉഭയകുലസിദ്ധമായ വാസനാവൈശിഷ്ട്യം ഈ ദമ്പതിമാരുടെ പ്രിയപുത്രനെ വേണ്ടുവോളം അനുഗ്രഹിക്കതന്നെ ചെയ്തു. ഏകദേശം പത്തുവയസ്സുവരെ ലക്ഷ്മീപുരത്തു വച്ചുതന്നെ തിരുവാപ്പിൽ രാമവാരിയർ കോയിത്തമ്പുരാനെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചു. രാമവാരിയർ നല്ല ഒരു വിദ്വാനായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിക്ഷണം കോയിത്തമ്പുരാൻ പിൽക്കാലത്തു നിർമ്മിച്ച വൈദുഷ്യസൗധത്തിന്റെ ഉന്നതിക്കുചിതമായ അധിഷ്ഠാനം നൽകിയെന്നത്രേ വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

കേരളവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ അമ്മാവനും ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ അച്ഛനുമായിരുന്ന രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ അക്കാലത്തു തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിക്കയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി കേരളവർമ്മയെ രാജധാനിയിൽ കൊണ്ടുപോയി തന്റെ കൂടെ താമസിപ്പിച്ചു. പണ്ഡിതാഗ്രണിയായിരുന്ന അമ്മാവൻ തന്നെ ആയിരുന്നു പിന്നത്തെ ഗുരുനാഥൻ. പ്രൗഢങ്ങളായ കാവ്യനാടകങ്ങളും തർക്കവ്യാകരണാദിശാസ്ത്രങ്ങളും മാതുലൻ ഭാഗിനേയനെ നിഷ്കൃഷ്ടമായി അഭ്യസിപ്പിച്ചു.

"നല്ലകൃഷിക്കാരൻതാൻ വിതെക്കുകിൽ,
കല്ലിൽ വിതച്ചാലും കതിർകൊള്ളും;
നല്ലൊരു വയലിലതുഴുതുവിതച്ചാൽ,
നെല്ലൊരുനാഴിക്കൊരുപറ വിളയും".

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ മാതുലന്റെ പ്രയത്നം ഭാഗിനേയന്റെ ബുദ്ധിയിൽ സഹസ്രഗുണമായ ഫലത്തെ ജനിപ്പിച്ചു.

ഇക്കാലത്തു കോയിത്തമ്പുരാനു പതിന്നാലു വയസ്സു പ്രായമായിരുന്നു. ആറുവങ്ങൽ മൂത്തതമ്പുരാനായ റാണിലക്ഷ്മിഭായിയുടെ വിവാഹത്തിനുള്ള കാലവുമായി. അവിടത്തേക്കു് അനുരൂപനായി

രാജാവും രാജ്യവാസികളും അപ്പോൾ ദർശിച്ചു വരൻ സുശിക്ഷിതനും സുഭഗനുമായ കേരളവൎമ്മാതന്നെ ആയിരുന്നു. 1034—മേടത്തിൽ ജനാവലിയുടെ ആശീർവാദാഘോഷങ്ങളോടുകൂടി പള്ളികെട്ടു കഴിഞ്ഞു.

"ത്വമർഹതാം പ്രാഗ്രസരഃ സ്മൃതോ
സി നഃ
ശകുന്തളാ മൂൎത്തിമതീവ സൽക്രിയാ
സമാനയംസ്തുല്യഗുണം വധൂവരം
ചിരായ വാച്യം ന ഗതഃ പ്രജാപ
തിഃ".

എന്നു ശകുന്തളാദുഷ്ഷന്തന്മാരുടെ പരസ്പരാനുരൂപ്യത്തെപ്പററി കാളിദാസൻചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രശംസ അതിശയോക്തി കൂടാതെ ഈ രാജദമ്പതിമാരുടെ വിവാഹത്തിനും യോജിക്കുന്നതാണ്. ഈ വിവാഹം കൊണ്ടാണു കേരളവൎമ്മയ്ക്കു "വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ" എന്ന സ്ഥാനനാമം സിദ്ധിച്ചത്.

പള്ളികെട്ടു കഴിഞ്ഞ വൎഷത്തിൽ തന്നെ രാജരാജവൎമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ കാലധൎമ്മം പ്രാപിച്ചു. എങ്കിലും സ്വഭാവേന വിദ്യാവ്യസനിയായിരുന്ന വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, വിജ്ഞാനലാഭത്തിൽ അലംഭാവംകൂടാതെ, സുബ്ബദീക്ഷിതർ, എലത്തൂർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികൾ മുതലായ പണ്ഡിതകേസരികളുടെ അടുക്കൽ ശാസ്ത്രപരിശീലനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള കാവ്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇപ്രകാരം നിരന്തരപരിശ്രമം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ, ഈ നാട്ടിൽ അക്കാലത്തു നട്ടുനനച്ചുവന്നിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷ അഭ്യസിക്കുന്നതിനും അവിടുന്നു സമയവ്യയം ചെയ്തിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ്കാരെയും വിസ്മയിപ്പിക്കാൻ തക്കവണ്ണം ആ ഭാഷയെ വിനിയോഗിക്കാൻ മഹാത്മാഗാന്ധി, സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ മുതലായി ഭാരതീയരിൽ അപൂൎവ്വം ചിലൎക്കു മാത്രമേ സാധിച്ചിട്ടുള്ളു. എങ്കിലും കോയിത്തമ്പുരാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള എഴുത്തുകൾക്കും ഉപന്യാസങ്ങൾക്കും പ്രശസ്തമായ ഒരു ഗൗരവവും ശ്രാവ്യതയും ഉണ്ടെന്നു ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. ഇത്രയ്ക്കുള്ള ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷാധ്യയനവും അവിടുന്നു ബാല്യത്തിൽ സാധിച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിൽ ദത്താവധാനനായി ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഷയിൽ നിരംകുശജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാൾക്ക് ഇതരഭാഷകളെ വശപ്പെടുത്താൻ അതിപ്രയത്നം വേണ്ടിവരികയില്ലെന്നുള്ള പരമാൎത്ഥത്തെയല്ലോ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷാനൈപുണ്യം ഉദാഹരിക്കുന്നതു്? സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളിൽ വിദുഷിയായിരുന്ന ആത്മവല്ലഭയുടെ സാഹചൎയ്യം അവിടത്തെ ഈവക പരിശ്രമങ്ങൾക്കു പ്രോത്സാഹകമായിരുന്നതേ ഉള്ളു. ഇങ്ങനെ ഏഴെട്ടു കൊല്ലം കൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ കേരളത്തിലെ വിദ്വൽകുലാഗ്രേസരനായിത്തീൎന്നതും അവിടത്തെ കീൎത്തിപരിമളം നാട്ടിൽ എല്ലായിടത്തും വ്യാപിച്ചതും ആശ്ചൎയ്യമല്ലല്ലൊ. അപ്പോഴാണ് അവിടന്നു കൈരളിക്കു ഹസ്താവലംബം നൽകേണ്ട ദശാവിശേഷം സമ്പ്രാപ്തമായതു്.

ഈ സംഗ്രഹാവലംബത്തിന്റെ വില നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു്, വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സാർവ്വഭൌമപദ്യത്തിനായി ഉദ്യമിച്ച കാലത്തു മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നു എന്നു നോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മലയാളകവികളുടെ അഗ്രിമപദത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള മഹാകവികൾ അക്കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെയാണു ജീവിച്ചിരുന്നതു്. എന്നാൽ പത്താം ശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യഘട്ടത്തിൽ കുഞ്ചൻനമ്പിയാരുടെ ആയുഷ്കാലം അവസാനിച്ചതോടുകൂടി ആ വിശിഷ്ടകവിപരമ്പരയും അവസാനിച്ചു. പിന്നീടു് ഏകദേശം ഒരു നൂറ്റാണ്ടു വരുന്നകാലത്തോളം സാഹിത്യഭൂമിയിൽ ദയനീയമായ ഊഷരാവസ്ഥയാണു കാണുന്നതു്. അക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നവരും പ്രശസ്തകവിവരന്മാരുമായ രണ്ടു സാക്ഷാൽകവികളെ—വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാനും രവിവർമ്മൻതമ്പിയും—ഒഴിച്ചാൽ അന്നത്തെ മലയാളസാഹിത്യം "ഉണ്ടെന്നു പറയാനില്ല, ഇല്ലെന്നു പറയാനല്ല" എന്ന നിലയേക്കാൾ വളരെ ഉൽകൃഷ്ടമായിരുന്നില്ല. വരവണ്ണം തെറ്റാതെ, ഇരുമ്പുപാളത്തിൽ കൂടി തീവണ്ടി ഓടുന്നതു പോലെ, പൂർവ്വകവികളെ ഉപജീവിച്ചുകൊണ്ടു ചില നാമമാത്രകവികൾ പുരാണകഥകളെ തിരുവാതിരപ്പാട്ടു്, അമ്മാനപ്പാട്ടു്, വഞ്ചിപ്പാട്ടു്, കിളിപ്പാട്ടു്, തുള്ളക്കഥ, ആട്ടക്കഥ, എന്നിങ്ങനെ തിരിച്ചും മറിച്ചും പദ്യരൂപത്തിലെഴുതി ചാരിതാർത്ഥ്യം നേടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"നിദ്രാണാപത്യഗുണാ വാണീ
ന വിദ്വജ്ജനതോഷിണീ
പതിവ്രതാപത്യരൂപാ സ്ത്രീ
പരിണാമേ ന ശോഭതേ."

എന്നതിൽ ക്രൂത്തലായപ്രശംസയെ അർഹിക്കുന്നവർ ഇവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ദുർല്ലഭംതന്നെ. ഇവരുടെ നാമങ്ങൾക്കും കൃതികൾക്കും സാഹിത്യചരിത്രത്തിലല്ലാതെ വായനക്കാരുടെ സ്മരണയിൽ പറയത്തക്ക സ്ഥാനം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തതു് അത്ഭുതവുമല്ല.

മലയാളത്തിലെ ഗദ്യസാഹിത്യം കേവലം ആധുനികമാണെന്നു പലക്കും ഉണ്ടായിരുന്ന ബോധം ശരിയല്ലെന്നു് ഇപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുണ്ടു്. പൂർവകാലത്തു തന്നെ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പല ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഓരോന്നായി അറിയപ്പെട്ടു വരുന്നു. എന്നാൽ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടുള്ളിടത്തോളം ആ ഗദ്യരീതിക്കും ഇന്നത്തെ ഗദ്യരീതിക്കും തമ്മിലുള്ള അന്തരം ചെറുതല്ല. ഭാഗവതം ഭാഷയിൽ നിന്നു് ഒരു ഭാഗം ഉദാഹരണമായി കാണിക്കാം:

"ഇങ്ങനെ ബ്രഹ്മൻ മോഹിച്ചപ്പോൾ അമ്മായയെയും മറച്ചു ഭഗവാൻ. മഹാമായകൊണ്ടു ബ്രഹ്മൻ മോഹിച്ചിരിക്കും വിഷയത്തിങ്കൽ തിരസ്കരിണീവിദ്യയേ മറച്ചകാലത്തു ബ്രഹ്മൻ മെല്ലെ കണ്ണുകളു മിഴിച്ചാൻ. മരിച്ചു കിടന്നവരെഴുന്നേററപോലെ. അപ്പോൾ നോക്കിക്കണ്ടു ബ്രഹ്മൻ. അപ്പോൾ വിമാനത്തിങ്കൽ നിന്നിറങ്ങീട്ടു് ഒരു പൊന്നിൻ വടി വീണപോലെയങ്ങു വീണാൻ. ഭഗവാന്റെ തൃക്കാക്കൽനിന്നു

കണ്ണുനീരും തുടച്ചിട്ടു പിന്നെയും വാദിച്ചാൻ. "കളവെക്കുപ്പിത്തൊഴുതാൻ" ഇത്യാദി. ഇതിൻെറ ശൈലിയും ഇന്നത്തെ ഗദ്യശൈലിയും തമ്മിലുള്ള അന്തരം എത്ര! ഏകദേശം മൂന്നു ശതവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടായ എഴുത്തച്ഛൻെറ സാഹിത്യഭാഷ ഇന്നും കേരളീയരുടെ മാതൃഭാഷയ്ക്കു ഉത്തമമാതൃകയായി പരിലസിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. എന്നാൽ അതിനെ ഏകദേശമെങ്കിലും സമീപിക്കാൻ യോഗ്യതയുള്ളതായി പതിനൊന്നാംനൂററാണ്ടിനു മുമ്പിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള എന്തെങ്കിലും ഗദ്യപ്രബന്ധം ഇനിമേൽ ദൃഷ്ടിഗോചരമാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ പതിനൊന്നാംശതവർഷം വരെ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ പദ്യശാഖയ്ക്കുണ്ടായ വികാസത്തിനും പുഷ്ടിക്കും ഏകദേശമെങ്കിലും അനുരൂപമായ ഉൽകർഷം ഗദ്യശാഖയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. വിപുലവും വിശിഷ്ടവുമായ ഇംഗ്ലീഷ്സാഹിത്യത്തെ തദപേക്ഷയാ തുച്ഛമായ മലയാളസാഹിത്യത്തോടു തുലനം ചെയ്യാമെന്നു ഞാൻ അശേഷം ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ചാസർകവിയുടെ ശേഷം ദീർഘകാലത്തേക്കു ഇംഗ്ലീഷിനുണ്ടായതുപോലെ ഒരു സാഹിത്യദുർഭിക്ഷമാണു "മലയാളത്തിലെ ചാസർ" എന്നു സർവ്വഥാ കീർത്തനീയനായ കുഞ്ചൻനമ്പിയാരുടെ കാലശേഷം കൈരളിക്കും നേരിട്ടതു്. സൽഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ താൽപര്യമുള്ള മലയാളികൾ അക്കാലത്തു പൂർവ്വകവികളുടെ കൃതികളെ വായിച്ചുതന്നെ തങ്ങളുടെ രസക്ഷുധയെ സന്തർപ്പണം ചെയ്തിരുന്നിരിക്കാം.

കൊല്ലവർഷം പതിനൊന്നാം ശതകത്തിൻെറ മധ്യഘട്ടം സമീപിച്ചപ്പോൾ ഭാഷയുടെ പ്രത്യുത്ഥാനത്തിനു പ്രേരകങ്ങളായ ചില ദശാവിശേഷങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചു.

1032—ൽ മദ്രാസ് യൂണിവേഴ്സിററിയുടെ പാഠപദ്ധതിയിൽ മററു നാട്ടുഭാഷകൾക്കൊപ്പം മലയാളവും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. അതിലേക്കു സമുചിതമായ മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ദുർഭിക്ഷം അപ്പോഴാണു സവിശേഷം പ്രത്യക്ഷമായതു്. പദ്യകാവ്യങ്ങളുടെ വിഷയത്തിൽ തീവ്രമായ ആക്ഷേപത്തിനു വകയുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു പറയാം. ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം, ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം, പഞ്ചതന്ത്രം എന്നിങ്ങനെ തുടങ്ങി ആട്ടക്കഥകളും എഴുത്തച്ഛൻെറ കിളിപ്പാട്ടുകളും കൃഷ്ണഗാഥയും ചമ്പുക്കളും വരെയുള്ള കാവ്യങ്ങൾ ഓരോ ക്ലാസുകളിലേക്കു തക്കതായി ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അവയിൽ പലതും തൽക്കാലം അച്ചടിയിൽ വന്നിട്ടില്ലായിരുന്നുവെന്നേ ഉള്ളു. എന്നാൽ ഗദ്യകാവ്യങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യം കഠിനവും പെട്ടെന്നു പരിഹരിക്കാൻ അശക്യവുമായിരുന്നു. "ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം," "അതിശയമാന്നിലവിളക്കു" മുതലായി എവിടെനിന്നോ മെട്രിക്കുലേഷൻ ക്ലാസിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ചില ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളുടെ വിലക്ഷണതയെ എന്നെപ്പോലെ ചിലർ ഇന്നും അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ടാവാം. ലജ്ജാവഹമായ ഈ കുറവിനെ നികത്താനുള്ള ആഗ്രഹം കൃതവിദ്യരായ മലയാളികളെ നല്ലവണ്ണം ക്ലേശിപ്പിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ മലയാളഗദ്യ

ത്തിന് ഒരു രീതിയും രൂപവും നൽകി വഴികാണിക്കാൻ പൎയ്യാപ്തനായ ഒരു പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനേ കൂടാതെ ഈ ഉദ്ദേശം സുസാധമായിരുന്നില്ല.

അതങ്ങനെ. തിരുവിതാംകൂറിലാകട്ടെ, മറെറാരു വിശേഷംകൂടി സംഭവിച്ചു. 1010—ാമാണ്ടിടയ്ക്കായിരുന്നു ഗവണ്മെൻറിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ ആദ്യമായി ഏൎപ്പെടുത്തി, ഈ നാട്ടിൽ ഇന്നു തഴച്ചുവളൎന്നുകാണുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ബീജാവാപം ചെയ്തതു്. അതിനുശേഷം ഒരു തലമുറയോളം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സർ. ടി. മാധവരായർ തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻ പദത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതനായി. ഇൻഡ്യൻ ജനതയുടെ വിദ്യാഭ്യാസം മാതൃഭാഷാമുഖാന്തരം വേണ്ടതാണെന്നു സ്വരാജ്യപ്രണയികളായ ഭാരതീയരെല്ലാം ഇക്കാലത്തു വാദിക്കയും അങ്ങനെയുള്ള ആദർശത്തേ സാക്ഷാൽകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കയും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടല്ലൊ. ചിന്താവിശാരദനായ മാധവരായർ, അറുപതിൽപരം വൎഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഈ തത്വത്തിന്റെ ആശാസ്യതയെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നതായി വിചാരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ടു്. നവീനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സൽഫലങ്ങൾ ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രസരിക്കണമെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പാഠശാലകളിലേ രീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം മലയാളത്തിലും ഏൎപ്പെടുത്താതെ സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ള സ്ഥിരബോധത്തോടു കൂടി, 1042—ൽ അദ്ദേഹം രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും മലയാളംപള്ളിക്കൂടങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. എന്നാൽ നൂതന രീതിയിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ട പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഇല്ലെന്നുള്ള വൈഷമ്യമാണു് അപ്പോൾ വന്നുകൂടിയതു്. ബാലന്മാൎക്കു ഭാഷാജ്ഞാനം ലഭിക്കാൻ വേണ്ട ഗദ്യപുസ്തകങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ലായിരുന്നു. കണക്കു്, ഭൂവിവരണം, ചരിത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ വേണ്ട പാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ കഥയും ആ പ്രകാരം തന്നെ. പാഠശാലകൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത ഗവൎമ്മെൻറു തന്നെ പാഠപുസ്തകങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്ന നിലയിലായി കാൎയ്യങ്ങൾ. ഗവൎമ്മെൻറും ആ ഭാരംകൂടി വഹിക്കാൻ തന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. പുസ്തകങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കുന്നതിനായി ഒരു ബുക്കുകമ്മിററി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. കമ്മിററിയുടെ നായകത്വം വഹിച്ചു്, അതിന്റെ പ്രവൃത്തിയെ ശരിയായ മാൎഗ്ഗത്തിൽ നയിക്കാൻ തക്ക പാണ്ഡിത്യവും പാടവവും സൗകൎയ്യവും ഉള്ള ഒരാളായിരുന്നു പിന്നീടു വേണ്ടിയിരുന്നതു്. കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനു് ഈ യോഗ്യതകളെല്ലാം തികഞ്ഞിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ തികഞ്ഞ യോഗ്യതയോടുകൂടി മറെറാരാൾ അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നുമില്ല. എങ്കിലും കമ്മിററിയിൽ ആദ്യകാലത്തു കോയിത്തമ്പുരാൻ ഒരംഗമേ ആയിരുന്നുള്ളു. അദ്ധ്യക്ഷൻ ഒരു അണ്ണാജിരായരായിരുന്നു. അന്നത്തേ കമ്മിററിയുടെ ഘടനയേക്കുറിച്ചു കോയിത്തമ്പുരാൻ തന്നെ ഒരവസരത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "ഇതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായി നമ്മുടെ മഹാരാജാവിനു (ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ) ബാല്യത്തിൽ ഇംഗ്ലീ

ഷ് അധ്യാപകനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അണ്ണാജിരായരെയും സാമാജികന്മാരായി പണ്ഡിതർ സുബ്ബാദീക്ഷിതരെയും അന്നു കാളേജിൽ മലയാളം മുൻഷിയായിരുന്ന രാമൻതമ്പിയെയും നിയമിച്ചു. അണ്ണാജിരായർ മാധ്വരായരുടേ ഒരു അടുത്ത ചാൎച്ചക്കാരനായിരുന്നു. കുശാഗ്രബുദ്ധിയായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു മലയാളഭാഷ അശേഷം അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. സുബ്ബാദീക്ഷിതർ മഹാവൈയാകരണനായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു മലയാളത്തിന്റെ ഗന്ധം പോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. രാമൻതമ്പി അന്നത്തെ രീതി അനുസരിച്ചു മലയാളത്തിൽ അറിവുള്ളവനായിരുന്നു. എന്നാൽ അയാൾക്കു് ഇംഗ്ലീഷിൽ പരിചയം കുറവായിരുന്നു. അയാൾ "Lying in Hospitals" എന്നതു് "ആശുപത്രിയിൽ കിടന്നു കിടക്കുക" എന്നു തൎജ്ജിമചെയ്തതു ഞാൻ ഇപ്പോഴും ഓൎക്കുന്നു. രാമൻതമ്പി പുസ്തകമെഴുതും. അണ്ണാജിരായർ അതു വാങ്ങിച്ചു തിരുത്തും. അന്നു് അണ്ണാജിരായർ എന്റെ അടുക്കൽ സംസ്കൃതവും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ഇംഗ്ലീഷും പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. കമ്മിററിയുടെ ഒരു മെംബറായി എന്നെക്കൂടി നിയമിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു് അദ്ദേഹം ദിവാൻജിയെ അറിയിച്ചു. അന്നു നാടു വാണുകൊണ്ടിരുന്ന ആയില്യം തിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലേക്കു് ആദ്യം കുറേ സമ്മതക്കേടുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഒടുവിൽ അവിടുന്നു സന്തോഷത്തോടുകൂടി കല്പിച്ചു സമ്മതിച്ചു. ഇങ്ങനെയാണു ഞാൻ ബുക്കുകമ്മിററിയിൽ ചേൎന്നതു്." "ധൎമ്മസ്യ സൂക്ഷ്മാ ഗതിഃ" എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയട്ടെ! വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ ഇരിക്കേ അണ്ണാജിരായർ എങ്ങനെ കമ്മിററിയുടെ അധ്യക്ഷനായി എന്നു് ഇപ്പോൾ നമുക്കു ചോദിക്കാൻ തോന്നിപ്പോകുന്നു. പഠിപ്പും കെല്പും മറന്നു മൂപ്പും മുറയും നോക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഗവൎമ്മെന്റുകൾക്കു പണ്ടേയുള്ളതാണല്ലോ. അഥവാ, അണ്ണാജിരായരുടെ ഉയൎന്ന ചാൎച്ചയും അന്നത്തെ മഹാരാജാവിന്റെ സമ്മതക്കേടും ഇതിനു കാരണമായിരുന്നിരിക്കാം. എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ, വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ നാമധേയത്തോടു യോജിച്ചു് അണ്ണാജിരായരുടെയും മററു രണ്ടു മെംബർമാരുടെയും പേരുകൾക്കു കൈരളീചരിത്രത്തിൽ ഒരു ശാശ്വതസ്ഥാനം ലഭിക്കാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു സമാധാനപ്പെട്ടുകൊള്ളാം. അവർ കമ്മിററിയേക്കൊണ്ടും കമ്മിററി വലിയകോയിത്തമ്പുരാനേക്കൊണ്ടും ഉപജീവിച്ചുപോന്നു എന്നുള്ളതു പരമാൎത്ഥം തന്നെ.

കമ്മിററിയുടെ ഈ രൂപം നീണ്ടു നിന്നില്ല. അചിരേണ അണ്ണാജിരായർ കാലധൎമ്മം പ്രാപിക്കയാൽ കോയിത്തമ്പുരാൻ കമ്മിററിയുടെ അധ്യക്ഷപദത്തിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അവിടത്തെ ജീവിതഗതിയിൽ ഇതു് അപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു ദശാന്തരവും അവിടത്തെപ്പോലെയുള്ളവൎക്കു് അതിസാധാരണമല്ലാത്ത ഒരു പ്രവൃത്തിപദ്ധതിയും എന്നാൽ കൈരളിക്കു ശുക്രദശയുടെ ഉപക്രമവും ആയിരുന്നു. രാജാക്കന്മാരുടേയും കോയിത്തമ്പുരാക്കന്മാരുടേയും കുടുംബങ്ങളിൽ പണ്ഡിത

മ്മാരായ പലരും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഉദരപൂരണത്തിനായി പ്രയത്നി ക്കാൻ നിർബദ്ധരല്ലാതിരുന്ന ഇവർ പ്രാ യേണ സുഖലോലുപരായി, ആവശ്യക ൎത്തവ്യങ്ങളൊന്നുംകൂടാതെ, യഥാരുചി കാ വ്യനാടകാദികളിൽ രസിച്ചും, ചിലർ സാഹിത്യപ്രബന്ധങ്ങൾ സ്വയം നിൎമ്മി ച്ചും ജീവിതം നയിക്കയായിരുന്നു അ ന്നത്തെനടപ്പ്. വലിയകോയിത്തമ്പുരാ നാകട്ടെ, മലയാളഭാഷയുടെ ഉൽകർഷ ത്തെയും മലയാളികളുടെ വിജ്ഞാനാഭി വൃദ്ധിയേയും ലക്ഷ്യീകരിച്ച് അതന്ദ്രപ രിശ്രമത്തിനു വിഷയീഭൂതമായ ഒരു കൃ ത്യഭാരത്തെ ഔൽസുക്യപൂർവ്വം വരിക്കയാ ണുണ്ടായത്.

ചില പഴയ പദ്യങ്ങൾ.

1. ഉടലിൽപ്പാതി തന്നിട്ടും മടിയോ ചേൎന്നിരിക്കുവാൻ ?
മുടിക്കാറായവൻതന്റെ കുടിക്കൊക്കുമിതംബികേ !

*　　*　　*　　*

2. അഗജാനന പത്മാൎക്കം ഗജാനന മഹൎന്നിശം
അനേകദന്തം ഭക്താനാമേകദന്തമുപാസ്മഹേ.

*　　*　　*　　*

3. മൌലൌ കിഞ്ചന വെള്ളമുണ്ടൊരു മറി—
സ്സോമൻ, കറുപ്പും ഗളേ
ചേലേറുന്നടയാളമുള്ള കരമു—
ണ്ടെട്ടല്ലഹോ ! പിന്നെയും
തോലെന്ന്യേ തുണിയില്ല തെല്ലുമരയിൽ
ക്കേളേറുമാന്തുരെഴും
പോററീ ! നിൻെറ ചരിത്രമത്ഭുതമഹോ !
ഭൎഗ്ഗായ തുഭ്യം നമഃ.

കേരളത്തിലെ നാട്യകല.

(കേരളവൎമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, ബി. ഏ., ബി. എൽ.)

കേരളത്തിലെ നാട്യകലയെപ്പററി നമുക്ക് അഭിമാനിക്കാനല്ലാതെ അനുശോചിക്കുവാനവകാശമില്ലെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കുന്ന സംഗതിയാണ്. നമ്മുടെ നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയും ഗതിയും, വിലയും വിപുലതയും വളരെ പുഷ്ടവും ശ്രേഷ്ഠവും ആയ നിലയിലാണെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ആഖ്യായിക, ഖണ്ഡകാവ്യം തുടങ്ങിയ മററനേകം പ്രസ്ഥാനങ്ങളോട് കിടപിടിക്കുവാൻ തക്ക കേമത്തം ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു വന്നിട്ടില്ലെന്നും അവയോടൊപ്പം എത്തുവാൻ ഇനിയും ഇതിന്നു പലവിധത്തിലും പുഷ്ടിവരുവാനുണ്ടെന്നും പറയുന്നവരും ഇല്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ നാട്യകലയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഇടയിൽ നാട്യകലയിൽ അഭിനിവേശമുള്ളവരില്ലാഞ്ഞിട്ടോ, ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ ഉത്തുംഗസൗധത്തിൽ കൊണ്ടെത്തിക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ള കേരളകവികേസരികൾ പോരാഞ്ഞിട്ടോ, നടനവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ വൈരളൃത്താലോ, നാട്യകലയുടെ കുറവുകൊണ്ടോ അല്ല, ഭാഷാനാടകം ഈ നിലയിൽ കിടക്കുന്നത് എന്നുള്ളതു നിശ്ചയംതന്നെ—അതിൻെറ ദുൎദ്ദശ എന്നുമാത്രമേ പറയാൻ തരമുള്ളു. നടന്മാരുടേയും കാടന്മാരുടേയും, പണ്ഡിതന്മാരുടേയും പാമരന്മാരുടേയും ഇടയിൽ നാട്യകലയ്ക്കുള്ള പ്രചാരപ്രാചുൎയ്യം കൊണ്ടു കലയുടെ സൎവ്വാസ്വാദ്യതയും വിശിഷ്ടവൈഭവവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഇപ്പോൾ അറിയാവുന്നിടത്തോളം, കേരളത്തിലെ നാട്യകല സംസ്കൃതനാട്യകലയിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചതും അതിനോട് അത്യന്തം അനുബന്ധിച്ചു നില്ക്കുന്നതുമാകുന്നു. നാലു വേദം പോലെ തന്നെ സംസ്കൃതനാട്യകലയും ബ്രഹ്മാവിങ്കൽ നിന്നുതന്നെ നിൎഗ്ഗളിച്ചതാണെന്നാണ് ഐതിഹ്യം പറയുന്നത്. വിദ്വാന്മാൎക്കു തന്നെയല്ല സാധാരണന്മാൎക്കും, ദ്വിജന്മാൎക്കു തന്നെയല്ല നാനാജാതിക്കാൎക്കും ആനന്ദിക്കുവാനും പങ്കുകൊള്ളുവാനും ഉതകുന്നതായി, ആപാതമധുരവും ആലോചനാമൃതവും ആയ ഒരു കല സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ദേവന്മാർ ബ്രഹ്മാവിനോടു യാചിച്ചപ്പോൾ, അവരുടെ അപേക്ഷയെ അനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയതാണത്രെ നാടകവും നാട്യകലയും. ബ്രഹ്മാവിൻെറ

നിർദ്ദേശപ്രകാരം തന്നെ ഭരതമുനി ഈ കലയെ വിഷയമാക്കി തന്റെ "ഭരതശാസ്ത്രവും" രചിച്ചു. ഋഗ്വേദത്തിൽ നിന്നു പാഠ്യവും, യജുസ്സിൽനിന്നു് അഭിനയവും, സാമത്തിൽനിന്നു ഗീതവും, അഥർവ്വത്തിൽനിന്നു രസങ്ങളും എടുത്തിട്ടാണു ബ്രഹ്മാവു് ഈ കല സൃഷ്ടിച്ചതു്. ശിവൻ അതുകണ്ടു സന്തുഷ്ടനായി തന്റെ താണ്ഡവവും ചെയ്തു് അതിനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. ശ്രീപാർവ്വതി ലാസ്യവും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയുള്ള പുണ്യപ്രഭാവത്തോടു കൂടിയാണു നാട്യകല ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നാണു പുരാണത്തിൽ കാണുന്നതു്. അതു പ്രമാണമാക്കീട്ടുതന്നെയാണു കാളിദാസൻ തന്റെ "മാളവികാഗ്നിമിത്ര"ത്തിൽ "ദേവാനാമിദമാമനന്തി മുനയശ്ശാന്തം ക്രതും ചാക്ഷുഷം" എന്നു നാട്യത്തേപ്പററി വർണ്ണിക്കുന്നതും.

ഐതിഹ്യം ഇപ്രകാരമൊക്കെയായാലും യഥാർത്ഥത്തിൽ നാട്യകല ഉണ്ടായപ്പോൾതന്നെ അതു് ഈ പരിപുഷ്ടസ്ഥിതിയിൽ എത്തിയിരുന്നില്ലെന്നും, അതിന്റെ ഇന്നത്തേ പുഷ്ടി ക്രമവർദ്ധിതമായിട്ടു വന്നുചേർന്നതാണെന്നും ഉള്ളതു സംശയമില്ലാത്ത സംഗതിയാണു്. പാണിനി "അഷ്ടാദ്ധ്യായി" ഉണ്ടാക്കിയപ്പോളാണു് സംസ്കൃതവ്യാകരണം ആദ്യമായി ഉണ്ടായതെന്നു പറയുന്നതു പോലെയുള്ള അർത്ഥം മാത്രമേ ഈ ഐതിഹ്യത്തിനുമുള്ളു. ഈ നാട്യകലയുടെ ആദിമസ്ഥിതിയും ഭരതശാസ്ത്രത്തിനു മുമ്പുള്ള അതിന്റെ ചരിത്രവും നമ്മുടെ വേറേ പല വിജ്ഞാനസ്വത്തുകളേപ്പോലെ ഇന്നു നഷ്ടകോടിയിൽ പെട്ടു നശിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അന്ധകാരകൂപത്തിൽ അടഞ്ഞു് അജ്ഞാതമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഭരതശാസ്ത്രം അന്നത്തേ സ്ഥിതിയിൽ എത്തിയ നാട്യകലയേ ക്രമപ്പെടുത്തി സംഗ്രഹിച്ചു വെക്കുകയാണു വാസ്തവത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുണ്ടായതു്. ഏതായാലും ആ നിലയിൽ തന്നെയാണു് ഇന്നും അതിന്റെ സ്ഥിതി. കേരളത്തിൽ കുലശേഖരവർമ്മപ്പെരുമാൾ നാടകാഭിനയം പരിഷ്കരിച്ചു ആട്ടക്രമം കല്പിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹം അതുവരെ നടന്നു പോന്നിരുന്ന നാട്യകലയിൽ അല്പമൊരു പരിഷ്കാരം വരുത്തുക മാത്രമല്ലാതെ മററൊരു ഭേദഗതിയും ചെയ്യുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണു്, അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെ ഈ കലയേ പ്രകടിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഏതു "പ്രയോഗത്തി"ലും—പെരുമാളുടെ "കൂടിയാട്ടം," കോട്ടയത്തു രാജാവിന്റെ "കഥകളി," സാമൂതിരിയുടെ "കൃഷ്ണനാട്ടം," കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ "തുള്ളൽ" എന്നിത്യാദിയെല്ലാ കലാപ്രദർശനത്തിലും—ശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള ആട്ടം, നാട്യം, പാട്ടു് (അതിനോടിണങ്ങി അതിനു "കൊഴുപ്പു"കൊടുക്കുന്ന വാദ്യം) എന്ന "കലാജീവിതങ്ങൾ" മൂന്നും ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു വിടാതെ കാണുന്നതും. ഈ പ്രയോഗങ്ങൾക്കെല്ലാം "തൊലിപ്പുറമേ" നോക്കുന്നതായാൽ വലിയ വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണുമെങ്കിലും, ഉള്ളോടടുത്തു സൂക്ഷ്മമായി വീക്ഷിച്ചാൽ എല്ലാററിലും ആട്ടം, നാട്യം, പാട്ടു് എന്നീ ത്രയം തന്നെ ആയതുകൊണ്ടു നാട്യകലാപ്രദർശനം ഈ മൂന്നുകൂട്ടത്തിന്റെ പ്രദർശനം മാത്രമാണു്. തുള്ളലിൽ ആട്ടവും നാട്യവും പാട്ടും തുള്ളൽക്കാരൻ തന്നെയാണല്ലോ നടത്തുന്നതു്; തൊപ്പിമദ്ദളക്കാരനും കുഴത്താളക്കാ

രാം "ഏററവപാട്ടക" മാത്രമേയുള്ളൂ. കഥകളിയിൽ ആട്ടവും നാട്യവും മാത്രം വേഷക്കാരനും, പാട്ടു് ചേങ്ങലക്കാരനും ഇലത്താളക്കാരനും ആണു്. എന്തായാലും ആട്ടവും നാട്യവും ഒരാൾ തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ രണ്ടു കൂട്ടത്തിന്റെ അഭ്യസനമാണ് ഒരു നടനെ പ്രധാനമായി "നടൻ" ആക്കുന്നത്. തുള്ളൽ, കുറത്തിക്കളി, എന്നിങ്ങനെ ചിലതിൽ അല്ലാതെ നടൻ പാട്ട് പഠിച്ചേതീരൂ എന്നില്ല. പാട്ടുകൂടി അവൻ അഭ്യസിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതു കേട്ടുകൊണ്ടു് അഭിനയിക്കുമ്പോൾ, തനിക്കുതന്നെ ഒരാവേശം വന്നു നാട്യം നന്നാകുവാൻ അധികം എളുപ്പമുണ്ടെന്നേയുള്ളൂ. അഭിനയിക്കുന്നതോടുകൂടി ഇന്നതാണു താൻ നടിക്കുന്നതെന്നു പറയുന്നതിനു പകരം നടൻ കൈമുദ്രകൊണ്ടാണു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നത്. ഓരോന്നും കുറിക്കുന്നതിന്ന് ഓരോ കൈമുദ്രയുള്ളതുകൊണ്ടു് ആ കാര്യത്തിലും ക്ലേശമൊന്നുമില്ല.

എന്നാൽ ഈ അഭ്യസനം അത്ര എളുപ്പത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കാവുന്ന ഒന്നല്ല. സ്തോഭം പുറപ്പെടുന്നതു മുഖത്തും അതിൽ തന്നേ പ്രധാനം കണ്ണിലും ആകകൊണ്ട്, ആദ്യമായി കണ്ണിളക്കുവാൻ പഠിക്കയാണു വേണ്ടതു്. അതിനു ക്രമപ്രകാരം വേണ്ടതു "നിലാവിരിക്കുക" എന്ന സമ്പ്രദായമാണ്. ഓരോദിവസവും ചന്ദ്രനുദിച്ചാൽ അസ്തമിക്കുന്നതുവരെ കണ്ണു പലവിധത്തിലും, ഇടത്തോട്ടും, വലത്തോട്ടും, മേല്പോട്ടും, കീഴ്പോട്ടും, വട്ടത്തിലും, ഇളക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. അങ്ങനെയായാൽ വെളുത്തവാവുന്നാൾ രാത്രിമുഴുവനും ഈ പ്രവൃത്തിതന്നേ ചെയ്യേണമല്ലോ. ഇങ്ങനെ വേണ്ടകാലത്തോളം പരിശീലനം കഴിഞ്ഞാൽ മുഖത്തെണ്ണ തേച്ച്, ചുണ്ട്, കവിള്, പുരികം എന്നിവ ഇളക്കുവാൻ പഠിക്കയായി. മുഖത്തെ ഈ ഭാഗങ്ങളെല്ലാം ഇഷ്ടംപോലെ ഇളക്കുവാൻ നല്ല സ്വാധീനവും പ്രാപ്തിയുമായാൽ, പിന്നെ ഓരോ രസം നടിക്കുമ്പോൾ ഇവയൊക്കെ എങ്ങനെയിളക്കണമെന്നു ശീലിക്കുവാൻ തുടങ്ങും. അതോടുകൂടി ഓരോ സന്ദർഭം, വസ്തു, വികാരം എന്നിതെല്ലാം നടിക്കേണ്ടപ്പോൾ മുഖത്തു സ്ഫുരിക്കേണ്ട സ്തോഭങ്ങളും രസങ്ങളും അഭ്യസിക്കും. ഉദാഹരണമായി, "ശാർദ്ദൂലം" എന്നു നടിച്ചു കാണിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ ഭയജനകമായ രൌദ്രരസം മുഖത്തു സ്ഫുരിക്കണം; പർവ്വതം കാണുക എന്ന സന്ദർഭത്തിൽ അതിന്റെ ഉയരം, ഗാംഭീര്യം എന്നിതൊക്കെ നടിക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതം സ്ഫുരിക്കണം; ദുശ്ശ്രവങ്ങളായ ദുഃഖവാർത്തകൾ ശ്രവിച്ചതായി നടിക്കുമ്പോൾ ആ സമയത്തു് ഉള്ളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വ്യസനത്തിന്റെ വികാരം കരുണരസം സ്ഫുരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രകടിപ്പിക്കണം. ഇതെല്ലാം അഭ്യസിക്കുവാൻ ആവശ്യമായ ആയാസവും അവധാനവും എത്രവേണമെന്നു പഠിച്ചവർക്കു മാത്രമറിയാം. ഒരു ചെറിയ സംഗതി മാത്രം നോക്കുക—"പാർവ്വതീവിരഹം" നടിക്കുമ്പോൾ ശ്രീപാർവ്വതി ശ്രീപരമേശ്വരനോടു കലഹിച്ചു കൈലാസത്തിൽ നിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോകാൻ പുറപ്പെടുമ്പോൾ, ദേവിയുടെ മുഖത്തു സ്ഫുരിക്കേണ്ട "സ്ഥായിരസം" "വിപ്രലംഭശൃംഗാര"മാണ്. അതിനോടു സഞ്ചാരികളായിട്ടു ഗംഗയുടെ നേരേ

"ഈൎഷ്യ," പുത്രന്മാരെക്കുറിച്ചു "സങ്കടം," ഭൃത്യഗണങ്ങളെക്കാണുമ്പോൾ "ലജ്ജ" എന്നിവയും കൂടിയേതീരൂ. ഇതെല്ലാം ശരിയായി നടിച്ചു രംഗവാസികളെ രസിപ്പിക്കുക എന്നതു് അതിപ്രയത്നം കൊണ്ടല്ലാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല.

നാട്യാഭ്യസനത്തിനെന്നപോലെ തന്നേ ആട്ടം അഭ്യസിക്കുന്നതിനും പ്രയത്നം കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ദേഹം കച്ചകെട്ടിത്തിരുമ്മി നല്ല "മെയ്യുണ്ടാക്കുക"യാണു് ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടതു്. ഈ "ചവിട്ടിത്തിരുമ്മലിൽ" എല്ലു ഞെരുങ്ങുന്ന വേദനകൂടി അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നേക്കാം. ഇതുകൊണ്ടു "ലാഘവം, കൎമ്മസാമൎത്ഥ്യം, മേദഃക്ഷയം, വിഭക്തഘനഗാത്രത്വം" എന്നിതെല്ലാം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞാൽ "ചവിട്ടം" "ചാട്ടവും" തുടങ്ങുകയായി. പല താളത്തിനുള്ള നൃത്തം പഠിക്കുകയാണു് ഇതുകൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഇരട്ടി, പതിഞ്ഞാട്ടം, ഇടത്താട്ടം എന്നിത്യാദി കഥകളിഭാഷയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങൾ കൊണ്ടു കുറിക്കുന്ന ആട്ടങ്ങളെല്ലാം ഈ കൂട്ടത്തിൽപെട്ടതു. തിരുമ്മുന്നതു വളരെ മനസ്സിരുത്തിയിട്ടുവേണമെന്നും, തിരുമ്മുകാർ നല്ല കൎമ്മകുശലന്മാരായിരിക്കണമെന്നും, അല്ലാതെ വല്ലവരും വന്നു ചവിട്ടി അല്പമെങ്കിലും പിഴച്ചാൽ പിന്നെ അപ്പോൾ മാത്രമല്ല, എന്നന്നേക്കും വിട്ടുപിരിയാത്ത ആപത്തുകൂടി വന്നേക്കാമെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ശരിയായിട്ടു തിരുമ്മുനടത്തിയാൽ അതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണവും അനല്പമാണു്. ദേഹം നന്നാകുന്നതിനു പുറമേ പല രോഗങ്ങളും വേരററു വിട്ടുപോകുവാനും വഴിയുണ്ടു്. ഈ തിരുമ്മലിന്റെ കാൎയ്യത്തിൽ പിഴ പററാതിരുപ്പാൻ അതിനേപ്പററി സൂക്ഷ്മമായും സമസ്തമായും വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുമുണ്ടു്. അതുപ്രകാരം തിരുമ്മിയാണു ദേഹത്തെ ആട്ടത്തിനു പ്രാപ്തമാക്കുന്നതു്. അങ്ങനെ ദേഹത്തെ ആദ്യം കുശലമാക്കിയതിനുശേഷം അതിനെ അപ്രകാരംതന്നേ നിലനിൎത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു കൊല്ലംതോറും വേറേ തിരുമ്മലും വേണം.

ഇത്തരത്തിലാണു കേരളത്തിൽ ആട്ടവും നാട്യവും അഭ്യസിക്കുന്നതു്. പണ്ടുകാലത്തു കഥകളി, കൂടിയാട്ടം, തുള്ളൽ തുടങ്ങിയ ആട്ടവും നാട്യവും ചേൎന്ന വേണ്ടതായ കലകളെ കേരളീയർ അത്യന്തം ലാളിച്ചുപോന്നിരുന്നപ്പോൾ, ആ ലാളനയ്ക്കനുസരിച്ചു് അതിവിദഗ്ദ്ധന്മാരായ നടന്മാരും ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. അമ്മന്നൂർ പരമേശ്വരച്ചാക്യാർ ഒരു പൎവ്വതം പൊട്ടിച്ചെടുത്തു് ഒരു സായ്പിന്റെ തലയിൽ എറിഞ്ഞതായി നടിച്ചു്, അഭിനയത്തിന്റെ തന്മയത്വം കൊണ്ടു ചാക്യാർ ഒരു പൎവ്വതം തന്റെ തലയിൽ പറിച്ചിട്ടുവെന്നു വിശ്വസിപ്പിച്ചു മോഹാലസ്യപ്പെടുത്തി, വീഴ്ത്തിയതും, "ശൂൎപ്പണഖാങ്ക"ത്തിൽ ശൂൎപ്പണഖ "നിണമണിഞ്ഞു" വരുന്നതുകണ്ടു ശ്രീരാമൻ ഓരോ അവസ്ഥയിൽ ഓരോ വികാരം പ്രകടിപ്പിച്ചതായി നടിച്ചുകാട്ടുന്ന അവസരത്തിൽ "ശ്രീരാമൻ കെട്ടിയ" ചാക്യാരുടെ മുഖത്തു മാത്രം നോക്കി ശൂൎപ്പണഖ കാണിക്കുന്ന ഗോഷ്ടികൾ എന്തെല്ലാമെന്നു് (ശൂൎപ്പണഖ കെട്ടിയ ചാക്യാരുടെ നേരേ തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ) അഭിജ്ഞന്മാരായ രംഗവാസികൾക്കു് അറിവാൻ സാധിച്ച

ളും, കൊച്ചിയിലെ ഒരു മഹാരാജാവു് "ശീലായ്മ"യായി കിടക്കുമ്പോൾ, അത്യാവശ്യം വേണ്ട അടുത്ത പരിചാരകന്മാരല്ലാതെ മററാരും നേരിട്ടു ചെല്ലരുതെന്നു നിഷ്കൎഷിച്ചു കല്പനയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു "മുഖം കാണിക്കാൻ" വന്ന ഈശ്വരപിള്ള വിചാരിപ്പുകാരൻ അകലേനിന്നു് ഒന്നു താഴ്ന്നുതൊഴുതു ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളേ നടിച്ചപ്പോൾ, മഹാരാജാവു കണ്ടു പിള്ളയെ വിളിച്ചു വരുത്തി മൂന്നുദിവസം കൂടെ താമസിപ്പിച്ചു വീരശൃംഖല കൊടുത്തയച്ചതും; ഇന്നത്തെ ആളുകൾക്കു കെട്ടുകഥയായിത്തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും, അന്നുള്ളവൎക്കു് അവ സാധാരണ സംഗതികൾ മാത്രമായിരുന്നു. എടപ്പള്ളി രാമവാരിയർ (ഹനൂമാൻവാരിയർ), കേശവക്കുറുപ്പു്, ഇട്ടിരാരിച്ചമേനോൻ, മാത്തുപണിക്കർ, അമ്മന്നൂർ മാധവച്ചാക്യാർ, പൊതിയിൽ കൊച്ചുനാരായണച്ചാക്യാർ എന്നീ പ്രശസ്ത നടകേസരികൾ അടുത്തകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നവരാണു്. ഇപ്പോൾ തന്നെ നാട്യശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധനും നാട്യകലാനിപുണനും ആയി ഒരു ദേഹം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യത ഒരു വെറും ഘടദീപമായിട്ടാണു പ്രകാശിക്കുന്നതു്. ഈ ആൾ കേരളവ്യാസനായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ അനുജൻ കുഞ്ഞുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തന്നെയാണു്. ഈ തമ്പുരാൻ നമുക്കു് അത്യത്ഭുതമെന്നു തോന്നുന്ന പല നാട്യകൎമ്മങ്ങളും കാണിക്കാൻ ബഹുകുശലനാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിനയനം കണ്ടവരെല്ലാം തലകുലുക്കി സമ്മതിക്കും. ഭീമസേനൻ കീചകനേക്കൊന്നു ദേഹം ഒരു പിണ്ഡാകൃതിയാക്കിയതു നടിച്ചു്, തമ്പുരാൻ തന്റെ ദേഹം അതുപോലെ പിണ്ഡാകാരത്തിലാക്കി കണ്ണുതുറിച്ചു, നാവുകടിച്ചു പുറത്തു ചാടിച്ചു കിടക്കുന്നതു കണ്ടാൽ പിന്നെ ആരെങ്കിലും കേരളനാട്യകലയേയും കേരളീയരുടെ നടനസാമൎത്ഥ്യത്തേയും അപഹസിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഈ കലയ്ക്കു് ഭാഷാനാടകത്തിന്റെ പ്രവേശത്തോടുകൂടി വലിയ കോട്ടം തട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തുടങ്ങിയവരുടെ വിവൎത്തനനാടകങ്ങളും, അതിന്റെ പിന്നാലെ വന്ന സംഗീതനാടകങ്ങളും ഏതാണ്ടു ഭരതശാസ്ത്രപ്രകാരം പാട്ടും നാട്യവും സ്വീകരിച്ചെങ്കിലും ആട്ടം തീരെ ത്യജിച്ചു നാട്യത്തിലും വലിയ ന്യൂനത വരുത്തി പട്ടുതാവും മററും കെട്ടി രംഗവിധാനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു്, നടൻ വെറുതേ ആകാശത്തു നോക്കിക്കൊണ്ടു് അഭിനയസാമൎത്ഥ്യംമൂലം അയാളുടെ അടുത്തു് ഒരു പൎവ്വതമുണ്ടെന്നു സദസ്യൎക്കു തോന്നിക്കുന്നതിനുപകരം, രംഗത്തിൽ പൎവ്വതചമൽകൃതി ചെയ്തു് അതിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അവരെ മനസ്സിലാക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഇതുപോലെതന്നെ പ്രകൃതിയിലേ സകല അവസ്ഥകളും "സീൻസു"കൊണ്ടു പ്രദൎശിപ്പിക്കുകയാൽ നടനു നാട്യത്തിൽ വലിയ ചുമതലയോ നാട്യപ്രകടനകൌശലത്തിനു് അവസരമോ ഇല്ലാതായി. നാടകഗതിയിലേ പിന്നത്തേ ദശയിൽ വിവൎത്തനനാടകവും സംഗീതനാടകവും പിൻമാറി, ഗദ്യനാടകം കൈകാര്യമേററതോടുകൂടി പാട്ടിന്റെ കഥയും ഒരു മട്ടവസാനിച്ചു.

എന്നാൽ പ്രകൃതിയോടു താദാത്മ്യം വരുത്തുവാനുള്ള ഭ്രമവും ശ്രമവും കൂടിക്കൂടി വന്നതുകൊണ്ടു് ഇന്നു കേരളത്തിലെ നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ക്ഷോഭത്തിന്നു മാത്രം രാജത്വം കല്പിച്ചാണു നാടകം നടത്തിവരുന്നതു്. പുരാണശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾ അനുസരിച്ചു നടത്തിവന്ന കലാംശം ഇന്നു വെറും കലാവിഹീനമായ ഒരു പകർപ്പായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ലേഖകൻ നാടകത്തെ ദൂഷിക്കുകയോ നിന്ദിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതായി വിചാരിക്കേണ്ടതില്ല. നാടകം നന്നെന്നുവെച്ചു് കലകളയുന്നതു തെററാണെന്നു മാത്രമേ ഇതുകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്നുള്ളു. ഒന്നു ചീഞ്ഞിട്ടുവേണമോ മറേറതിന്നു വളമാകാൻ ?

ഈ ചീച്ചിൽകൊണ്ടു കേരളത്തിന്നു വന്നിട്ടുള്ള നാശം അനല്പമാണു്. മുററത്തെ മുല്ലക്കു മണമില്ലാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കാം നമ്മൾതന്നെ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു്, അതല്ലാതെ ഈ കലയ്ക്കു മഹത്വം ലേശവും കുറഞ്ഞിട്ടില്ല. നാട്യകലയേക്കുറിച്ചുള്ള ശാസ്ത്രത്തിൽ അവഗാഹനം ചെയ്ത സാരജ്ഞന്മാർ ഇന്നും അതിനെ എത്ര പുകഴ്ത്തി അഭിനന്ദിക്കുന്നു ! അടുത്തകാലത്താണല്ലോ വിദുഷിയായ ഒരു മദാമ്മ കേരളത്തിൽ വന്നു കഥകളി കണ്ടിട്ടു് അതിനെ അത്യന്തം സ്തുതിച്ചു് അതു വിസ്തരിച്ചു പഠിച്ചുപോയതു്. മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തുള്ള നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിൽ വൈസ്രോയിയുടെ പ്രതിനിധി എന്ന ഉദ്യോഗം ഭരിച്ചിരുന്ന കർനൽ പ്രിച്ചർഡ്സായ്പ് കഥകളിയുണ്ടെങ്കിൽ അതുവിട്ടൊഴിക്കാതെയിരുന്നതും ഇതിന്നു് ഒരുദാഹരണമാണല്ലൊ. നമ്മുടെ ഓട്ടംതുള്ളക്കാർ പരദേശത്തുചെന്നു തുള്ളുമ്പോൾ അവിടെയുള്ള കലാഭിജ്ഞന്മാർ അതിൽ രസിക്കുന്നതും സാധാരണമാണു്. നമ്മുടെ നാട്ടിലേക്കഥയോ ബഹു ശോചനീയം. ഒരു തമിഴ്നാടകമോ ചലനചിത്രമോ ഇവിടെയെങ്ങാനും വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടാൽ അവിടേക്കെത്തുവാൻ ജനങ്ങൾക്കു തിക്കുംതിരക്കുമായി. രണ്ടുകൊല്ലംമുൻപു തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ചു നടത്തിയ അഖിലഭാരതീയസ്വദേശി പ്രദർശനം വകയായി ഒരു നല്ല കഥകളി കളിച്ചപ്പോൾ, സദസ്സിൽ മുക്കാലേമുണ്ടാണിബ്ഭാഗംസ്ഥലവും ജനശൂന്യമായിരുന്നുവത്രെ ! കൊച്ചീഗവൺമെൻറിൻെറ നല്ല ബുദ്ധികൊണ്ടു കൊച്ചിയിലെ ചില മഹാക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കൂടിയാട്ടം "വഴിവാട"ല്ലാതെ ഭംഗിയായി നടത്തുന്നുണ്ടു്. എന്നാലും നായകൻെറ നിർവ്വഹണദിവസങ്ങളിൽ അതു കാണാൻ വരുന്നവരുടെ സംഖ്യകണ്ടാൽ മൂക്കത്തു വിരൽ വയ്ക്കുകതന്നേ വേണം. ഈ കലയുടെ നാശത്തോടുകൂടി അതിനോടനുബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന സാഹിത്യങ്ങളും നഷ്ടപ്രായമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. പണ്ടു കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ, ഉണ്ണായി എന്നിവരുടെ ആട്ടക്കഥകളും, കുഞ്ചൻെറ തുള്ളപ്പാട്ടുകളും, കൂടിയാട്ടത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന സംസ്കൃതപ്രബന്ധങ്ങളും ഭാഷാശ്ലോകങ്ങളും ഏതാണ്ടൊന്നു പഠിക്കാത്തവരും തോന്നാത്തവരും ഇല്ലായിരുന്നു. ഇന്നു് അവ കേൾക്കാത്തവർപോലും വളരെയുണ്ടു്. ചില പണ്ഡിതന്മാർതന്നെ "നളചരിത"ത്തിലേ "കലയും കമലയും..."എന്നഭാഗം തെററിപ്പഠിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഈ അധഃപതനത്തിൻെറ

ആഴം സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഇതുപോലെതന്നെയാണു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ തുള്ളൽകഥകളിലെ ചില ഭാഗങ്ങളുടേയും സ്ഥിതി.

ഇത്ര മഹനീയമായ കലയേയും സാഹിത്യരത്നങ്ങളേയും അഭിമാനത്തോടും, അഭിനിവേശത്തോടും കൂടി രക്ഷിച്ചു, പോഷിപ്പിക്കേണ്ടതു നാടിനോടും, ഭാഷയോടും, നമുക്കുള്ള പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ കൃത്യമാണെന്നു വേണം പറയുവാൻ. ഈശ്വരാനുഗ്രഹംകൊണ്ടു കവിസാർവ്വഭൌമൻ വള്ളത്തോൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ബദ്ധകക്ഷനായി പുറപ്പെട്ടു കലാമണ്ഡലം സ്ഥാപിച്ചതു് ആശ്വാസജനകം തന്നെ. പക്ഷെ ജനങ്ങളുടെ സഹായസഹകരണങ്ങളും ആസ്വാദനാഭിനന്ദനങ്ങളും ഇല്ലെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടും വലിയ പ്രയോജനമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ കഷ്ടാവസ്ഥ വരുത്തിക്കൂട്ടത്തക്കവണ്ണം കേരളീയരുടെ മനഃസ്ഥിതി അത്ര മോശമാണെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ യാതൊരു വഴിയുമില്ല. വേണമെങ്കിൽ ചക്ക വേരിലും കായ്ക്കും. ഈ വിഷയത്തിൽ പരിഷത്തിന്റെ ഉത്സാഹവും മതിയായിട്ടുണ്ടെന്നു പറകവയ്യ. പല ദിക്കിലും പരിഷത്തിന്റെ ഉപസഭകൾ തുടങ്ങി അവിടെയൊക്കെ നമ്മുടെ നാട്യകലയുടെ പോഷണത്തിനു വേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ ചിന്തിക്കുകയും ഉപായരീതിയിലെങ്കിലും കളരികളും കലാപ്രദർശനങ്ങളും നടത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. പരിഷത്തിന്റെ വാർഷികമഹായോഗത്തിൽ ഇത്തരം ഉപസഭകളുടെ വകയായ "കലായോഗ"ങ്ങളുടെ മത്സരപരീക്ഷകൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ജയിക്കുന്നവർക്കു തക്ക സമ്മാനവും നൽകണം. ഉപസഭകൾക്കു് ഇതിലേക്കാവശ്യത്തിന്നായി ചുരുങ്ങിയ പലിശയ്ക്കു കടം കിട്ടത്തക്ക വഴികളും കാണിച്ചുകൊടുക്കണം. ഇപ്രകാരമുള്ള സഹായങ്ങളോടും മാന്യമായ ഈ സ്വത്തിൽ കേരളീയരുടെ അഭിമാനത്തോടുകൂടിയ പ്രോത്സാഹനത്തോടും കൂടി കേരളത്തിലെ നാട്യകല അത്യുന്നതസ്ഥിതിയിൽ എത്തി പ്രശോഭിക്കുവാൻ ജഗദീശ്വരൻ കടാക്ഷിക്കുമാറാകട്ടെ!

മുറജപ്പാന.

(സമ്പാദകൻ:—ഒററശ്ശേഖരമംഗലം അച്യുതൻനമ്പൂതിരി.)

കൊല്ലം 979-ൽ ബാലരാമവൎമ്മ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേയും വേലുത്തമ്പിദളവായുടേയും കാലത്തു നടന്ന മുറജപമഹത്തെ വൎണ്ണിക്കുന്ന ഒരു ഭാഷാപ്രബന്ധമാകുന്നു ഈ മുറജപപ്പാന. കവിതയ്ക്കു പറയത്തക്ക ഗുണമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും അത്യന്തം അപലപിക്കത്തക്ക ദോഷവും (പ്രാസത്തിനും മററും വേണ്ടിയുള്ള നിരൎത്ഥകപദങ്ങൾ ഒഴിച്ചാൽ) ഇല്ല. മുറജപത്തെപ്പററി ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ള പ്രബന്ധങ്ങളിൽ പഴക്കം കൂടിയതു് ഈ ഗ്രന്ഥം തന്നെയെന്നുള്ള മെച്ചമാണു് എന്നെ ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണവിഷയത്തിൽ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം ത്രൈമാസികത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ പകൎത്തി അയച്ചുതന്ന പ്രസിദ്ധ ഗവേഷകനും പ്രാചീനഗ്രന്ഥപ്രകാശനത്തിൽ ജാഗരൂകനുമായ ശ്രീമാൻ ഒററശ്ശേഖരമംഗലം അച്യുതൻനമ്പൂതിരിയോടു് എനിക്കുള്ള കൃതജ്ഞത അനിൎവ്വചനീയമാകുന്നു.

ഉള്ളൂർ, എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ.

മുറജപ്പാന.

പാൎവ്വതീതനയൻ ഗണനാഥനും
പാൎവ്വണേന്ദുമുഖിയാകും വാണിയും
പത്മനാഭൻ വിരിഞ്ചനു മീശനും
ഉത്തമമെന്നിയെ മൽഗുരുനാഥനും.
മററും നാനാ ബുധന്മാരഖിലവും
മററും വന്നു തുണച്ചരുളീടണം;
പുഷ്ടിയേറുന്ന വെട്ടിക്കവലേശൻ
ഇഷ്ടമോടുടൻ കാത്തരുളീടണം.
മണ്ണടിക്കാവിൽ വാഴും മഹേശ്വരി
ദണ്ഡം കൂടാതെ പാലിച്ചരുളണം
മണികണ്ഠേശ്വരം തന്നിൽ വാണിടും
ഗണനാഥൻ തുണ ചെയ്ക സാദരം.
തിരുവാരിയം കാവിൽ മരുവുന്ന
ഹരിഹരതനയാ വണങ്ങുന്നേൻ.
നരപാലചരിതം പുകഴ്ത്തുവാൻ
പരിചോടു തുണ ചെയ്ക സന്തതം.
ആഴികളേഴു മേഖലയാകിയോ-
രൂഴി തന്നിൽ പ്രസിദ്ധനായീടുന്ന
വഞ്ചിഭൂപതി പഞ്ചശരോപമൻ
അഞ്ചിതമണികാഞ്ചനഭൂഷണൻ.

ആൎത്തികൾ തീൎത്തു പാൎത്ഥലം പാലിച്ചു-
പങ്കജാക്ഷനെ ആത്മനാ ചിന്തിച്ചും
പത്മഗൎഭം കഴിച്ചു മഹീപതി
പത്മബന്ധുപ്രഭയോടു വാഴുമ്പോൾ.
ഭദ്രദീപപ്രതിഷ്ഠാദികൎമ്മത്തിൽ
ഭദ്രമായ മുറജപമെന്നിവ
കാൎത്തവീൎയ്യൻ കഴിപ്പിച്ചതുപോലെ.
കൃത്യമായിത്തുടങ്ങിച്ചതിന്നു നാം
കീൎത്തിയോടു കഴിപ്പിക്കേണമെ-
ന്നാൎത്തബന്ധു നിരൂപിച്ചു മാനസേ.
ഇഷ്ടനായുള്ള മന്ത്രിവരേന്ദ്രനോ-
ടൊട്ടും വൈകാതെ കൂടി നിരൂപിച്ചു.
നാട്ടിലൊക്കെയും പെട്ടെന്നു ഭൂപതി
വാട്ടം കൂടാതെ നീട്ടുമെഴുതിനാൻ
ഞെട്ടി ലോകം ജനങ്ങളുമപ്പൊഴെ
മുട്ടു കൂടാതെ കൊണ്ടന്നു കോപ്പുകൾ.
ഉത്സവമാം തന്നിലഖിലവും
ഉത്സാഹത്തോടു ചെമ്മേ നിറച്ചിതു
ചിത്രമായുള്ള നേന്ത്രപ്പഴക്കുല
യത്രമാത്രമല്ലെത്രയനവധി.
ഉത്തമമെന്നിയെ മേനിപ്പഴങ്ങളും
ചേനകൊണ്ടുള്ള കുന്നാം പലതരം
അൎക്കനമ്പോടുദിക്കും ഗിരിക്കൊപ്പം
കൂൎക്ക കൊണ്ടങ്ങു കൂട്ടീ മനോഹരം.
ചേമ്പുകാണുമ്പോൾ കമ്പം കലൎന്നുള്ളിൽ
കുമ്പിടുന്നിതു പൎവ്വതജാലവും
മറ്റുമോരോരോ സസ്യാദിയീവണ്ണ-
മറ്റം കൂടാതെ കൂട്ടിയരക്ഷണം.
ചൊല്ലേറീടുന്ന മുല്ലപ്രസൂനത്തി-
നല്ലൽ നല്കുന്ന തണ്ഡുലമെത്രയും
കല്യാണങ്ങൾ വരുത്തി ചിരമോടു
തുല്യമില്ലതിനൊന്നും നിരൂപിച്ചാൽ.
വ്യഞ്ജനങ്ങളുമവ്വണ്ണമായി സാ
മഞ്ജുളമായ് വരുത്തിയനല്പമായ്
ഭൂമിദേവൎക്കു വാഴ വാഴനേറവും

പ്രേമമോടു നെടുമ്പുരകെട്ടിച്ചു.
കട്ടിൽ കെട്ടി നിരത്തി നിരന്തരം
ഇഷ്ടിയായിട്ടടിച്ചു തളിച്ചഹോ
കാറ്റു ചെറ്റും കടക്കാതെ ചുറ്റുമെ
അറ്റം കൂടാതെ കെട്ടി മറപ്പിച്ചു.
കുറ്റമെന്നിയെ തീൎത്തു നെടുമ്പുര
ചുറ്റും കാവലും കല്പിച്ചു ചാലവെ
പത്മതീൎത്ഥത്തിൽ ചുറ്റും കുളപ്പുര
പത്മസംഭവനിൎമ്മിതമെന്നപോൽ.
നിൎമ്മലാജ്ഞന്റെ ശാസന കൊണ്ടുടൻ
നന്മയോടങ്ങു കെട്ടിയനന്തരം
അഗ്രശാലയടുക്കളയെന്നിവ
വ്യഗ്രം കൂടാതെ കെട്ടിച്ചനാകുലം.
പെട്ടെന്നിങ്ങേറെ വട്ടമഖിലവും
വാട്ടം കൂടാതെ കൂട്ടിയസംഖ്യമായ്.
മേദിനീപതി മോദമിയന്നുടൻ
വേദിയേന്ദ്രരെയൊക്കെ വരുത്തിയും.
ആരു വൈദികന്മാരെയും ഭൂപതി
കൂറോടങ്ങു വരുത്തിനാൻ വെവ്വേറെ
വാദ്ധ്യാന്മാരെ വരുത്തി ചിരമോടു
വൈഭവമോദേന സൽക്കരിച്ചാദരാൽ.
സാദ്ധ്യമായുള്ള കാൎയ്യമഖിലവും
ബോദ്ധ്യമാക്കിയവരുള്ളിലപ്പൊഴെ
കണ്ടാലാനന്ദം വൎദ്ധിക്കും കിണ്ടനും
മുണ്ടും പുല്പായും നീണ്ട വരിയനും.
ഖണ്ഡം കൂടാതെ നല്കി തലേണയു-
മണ്ണോജരിപുതുല്യവദനനും
കോളംബം നവനൂറോടെഴുപതി-
ലൊമ്പതുചെന്ന കാൎത്തിക തിങ്ങളിൽ.
പങ്കജബന്ധു തേളിൽക്കടന്നനാൾ
പങ്കജാസനൻ നിൎമ്മിച്ചപോലവും
പാകശാസനതുല്യൻ തുടങ്ങിച്ചു
പങ്കജനാഭ സന്നിധൌ വൃദ്ധിക്കായ്.
പ്രാതഃ കാലെ കുളിപ്പാൻ ദ്വിജന്മാൎക്കു
ചാതുരീയമായ് കെട്ടി കുളപ്പുര

ഗംഗാതോയം കൊണ്ടതി വിരവോടു
മംഗലമാക്കി വാപിയിലെലവും.
എണ്ണ നല്കുന്നു നിത്യം കനിവോടു
ഗന്ധമില്ലതിനൊട്ടും നിരൂപിച്ചാൽ
അഞ്ചിതമാകും മിഞ്ചയും താളിയും
വാഞ്ഛിതം പോലെ നല്കുന്നു കൂടവേ.
ഭസ്മമുണ്ടു നിമജ്ജനം ചെയ്യുമ്പോൾ
വിസ്മയങ്ങൾ പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങുമോ.
ഊണിനുള്ള ഗുണഗണം ചൊല്ലുവാൻ
ത്രാണി പോരാ ഫണീന്ദ്രനും നിർണ്ണയം.
അഷ്ടി മൃഷ്ടാന്നമാക്കുവാൻ ഭൂപതി
ഇഷ്ടന്മാരോടു കല്പിച്ചയയ്ക്കയും
ശിഷ്ടന്മാർക്കുള്ളിലാനന്ദം തോന്നുവാൻ
പെട്ടെന്നോരോരോ സമ്മാനം നല്കിയും.
മട്ടലർ ബാണതുല്യനാമീവണ്ണം
വാട്ടം തെല്ലും വരാതെ നിരൂപിച്ചാൻ
ഒട്ടും വൈകാതെ നീട്ടു കൊടുക്കയും
പുഷ്ടിയോടുള്ള ചട്ടങ്ങൾ കെട്ടിയും
രംഭാപത്രം മുറിച്ചുള്ള രമ്യമായ്
വാട്ടി നന്നായ്പ്പൊടിയും തുടച്ചുടൻ
കുട്ടികൾ കൊണ്ടു വെയ്ക്കുന്നു നിത്യവും
കെട്ടിയോരോദിശയിലനവധി.
ചന്തമേറുന്ന ചന്തിപ്പലകയും
സന്തോഷത്തോടു കൊണ്ടു നിരത്തിയും.
ചാലവെ കോരിവെച്ച ജലമതിൽ
ഏലവും പൊടിച്ചിട്ടു മനോഹരം.
ചുക്കുവെള്ളം കുറുക്കിയതിനുടെ
ചൂടുമൊട്ടു കളഞ്ഞങ്ങനന്തരം
ചന്ദനത്തിൽ പ്പുഴവും ജവാതുമ-
ങ്ങമ്പൊടു നല്ല കസ്തൂരിയും ചേർത്തു.
അഷ്ടഗന്ധവും കൂട്ടിപ്പനിനീരിൽ
പെട്ടെന്നങ്ങു കുഴച്ചു മനോഹരം
ഭൂസുരർക്കിതു കോരിക്കരങ്ങളിൽ
ആശപോലെ കൊടുക്കുന്നു നിത്യവും.
നിർമ്മലമായ ചോറും കറികളും
നന്മയോടങ്ങു വെച്ചു ചമച്ചുടൻ
ശിഷ്ടന്മാരാം ധരണീസുരേന്ദ്രരും
പുഷ്ടിയോടു ജപം കഴിഞ്ഞാലുടൻ
എട്ടുനാഴിക ചെല്ലുന്നതിൻ മുമ്പേ
ചട്ടമായില വെയ്ക്കും നിരന്തരം
പത്രം തന്നിലുപസ്തരിച്ചപ്പോഴേ
പക്വമോടു ഗുളവുമങ്ങാദരാൽ
ഭദ്രന്മാർ കൊണ്ടുവന്നു വിളമ്പുന്നു
ഭദ്രമാകിയോരന്നം കനിവോടു
മോഹനാംഗന്മാർ കൊണ്ടുവന്നങ്ങു സാ-
മോദം പോലെ വിളമ്പുന്നു സൂപവും.
വെള്ളിപോലെ വെളുത്തുള്ള കിണ്ടിയിൽ
ദള്ള കൂടാതെ നല്കും സലിലവും
ഉപ്പേരികൾ പലവകയെത്രയും
സ്വല്പമല്ലാതെ കൊണ്ടു വിളമ്പുന്നു.
ഭംഗിയായുള്ള ശർക്കരയുപ്പേരി
മംഗലമാക്കി നല്കും ദശാനനെ
ഇംഗിതമായ ബുഭുക്ഷയും തങ്ങളിൽ
സംഗമിച്ചു നിത്യം വഴിപോലെ.
കണ്ടാൽ കൗതുകമേറുന്ന കാളനും
വേണ്ടുവോളം വിളമ്പും ദിവസവും
ഉപ്പിലിട്ട വകകൾ പലതരം
കെല്പുപോരാ പറവാൻ തുടങ്ങിയാൽ.
ഉപ്പും വേപ്പില കയ്പൻനാരങ്ങയും
താല്പരിയമുണക്കിഞ്ചിമാങ്ങയും
നാരങ്ങാക്കറിയും പുളിയിഞ്ചിയും
നന്മയോടു വിളമ്പും ദിനംപ്രതി.
നെഞ്ചിലാനന്ദം മെല്ലെ വളരുന്ന
പഞ്ചസാരയും കൊണ്ടന്നു തൽക്ഷണം
അഞ്ചിതമായി വാരിനല്കീടുന്നു
വാഞ്ഛപോലതിനൊട്ടും കുറവില്ല.
മൂത്തു ചെമ്മേ പഴുത്തുള്ള പൂവനും
ചിത്തമോദം കലരും കദളിയും
വണ്ണമേറുന്ന കണ്ണനും ചിങ്ങനും
എണ്ണം കൂടാതെ നല്കുന്നു തോടനും.

ചിത്രബിംബം കണക്കെ വിലസുന്ന
ചിത്രമാകിയ പപ്പടജാലവും
ധാത്രീദേവന്മാർ കൊണ്ടുവന്നപ്പോഴെ
പാത്രം തന്നിൽ വിളമ്പുന്നനവധി.
അതിമോഹനം നേന്ത്രപ്പഴങ്ങളും
ഹിതമാക്കി നുറുക്കിജ്ജലമതിൽ
എതിരില്ലാതെ വേകിച്ചനന്തരം
മതിയാകുവോളം വിളമ്പീടുന്നു.
ദാഹമുണ്ടെങ്കിൽ പാനംചെയ്തീടുവാൻ
മോഹം പോലങ്ങു നല്ലുണമെന്നിട്ടു
കിണ്ടി തന്നിൽ പകർന്നു സലിലവും
കൊണ്ടു പന്തിയിൽ മണ്ടി നടക്കുന്നു.
പാലു കാച്ചിക്കുറുക്കിയതിന്നുടെ
പാടനീക്കിയുറയു മൊഴിച്ചുടൻ
കൂറൊടങ്ങു വരുത്തിയ തൈരതി-
രാകുവോളം വിളമ്പുന്നു സാദരം.
കഞ്ഞി വേണ്ടും ജനങ്ങൾക്കു കഞ്ഞിയും
മഞ്ജുളമായ വെന്നിയും തേങ്ങായും
മററും നാനാവിഭവമവിലവും
മുററും കൊണ്ടു വിളമ്പുന്നു സതതം.
ദീനമുള്ളവർക്കമ്പോടു വാഴുവോർ
ഊനം കൂടാതെ ദീനപ്പാകവും
അശ്വിനീദേവകൾക്കു സദൃശരായ്
ഉത്സാഹത്തോടു വിരുതന്മാർ മുറ്റും
ദൂഷണങ്ങൾ വരാതെ കണ്ടങ്ങു നാ
ഔഷധങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നു നിത്യവും.
രക്ഷിച്ചീടുവാനായിട്ടനേകരെ
ദക്ഷതയോടു കല്പിച്ചു ഭൂപതി.
സാരസേക്ഷണനാമം സഹസ്രവം
ആരണന്മാരെക്കൊണ്ടു ദിവസവും
സാരമായി ജപവും കഴിപ്പിച്ചു
ചാരുശീലൻ ദുരിതമൊടുക്കുവാൻ.
സിന്ധുവിൽ ഭാസ്കരൻ മറഞ്ഞീടുമ്പോൾ
സന്ധ്യവന്ദിച്ചവനീസുരേന്ദ്രരും
സിദ്ധമായ ജലജപമെത്രയും
ശ്രദ്ധയോടു കഴിക്കും ദശാന്തരേ.
ഇക്ഷിതീശൻ പ്രദക്ഷിണവും ചെയ്തു
ദക്ഷിണയും കഴിച്ചങ്ങു തൽക്ഷണം
അത്താഴം പുനരെത്രയുമത്ഭുതം
ആമോദമായ് കറികൾ ചതുർവിധം.
കാന്തിയേറും വിളക്കുകൾ പന്തിയിൽ
അന്തണന്മാർ കൊളുത്തി നിരന്തരം
ഭൂമിദേവന്മാർ വന്നാലുടൻ തന്നെ
സാമോദമില വെയ്ക്കുന്നു നിത്യവും.
പുഞ്ചനെല്ലരിച്ചോറും തെരുതെരെ
അഞ്ചിതമായ് വിളമ്പിയനന്തരം
ആരണന്മാരുപസ്തരിച്ചപ്പോഴേ
ആദരവോടു നല്കും കുടിക്കനീർ.
കൊണ്ടാട്ടങ്ങൾ വറുത്തു പലവക
കൊണ്ടുവന്നു വിളമ്പും ദിവസവും
ചൊല്ലേറീടും വറുത്തെരിശ്ശേരിയും
ഉല്ലാസത്തോടു ഗോത്രാസുരവരർ.
തെല്ലും വൈകാതെ കൊണ്ടുവന്നാദരാൽ
നല്ലവണ്ണം വിളമ്പുന്നിലകളിൽ.
ജാതിയായുള്ള ചൂതഫലങ്ങളും
ചേതസ്സു തെളിഞ്ഞാശു വിളമ്പുന്നു.
കുശ്മാണ്ഡങ്ങൾ നുറുക്കിയതിൽക്കൂടെ
വിസ്മയം പയറോടു ബൃഹതിയും
ശാശ്വതം ചേർത്തു വേകിച്ചൊരോലനും
വിശ്വാസമോടു കൊണ്ടു വിളമ്പുന്നു.
മോടിയേറുമടമധുരക്കറി
കേടററുള്ളൊരു കോരിക കൊണ്ടുടൻ
ആടൽ കൂടാതെ കൊണ്ടു വിളമ്പുന്നു
വടിവോടു വിലക്കി ദിനം പ്രതി.
കെല്പോടു നല്ല നേന്ത്രപ്രഥമനും
അപ്പോൾ താൻ കൊണ്ടുവന്നു മഹീസുരർ
സ്വല്പമല്ലാതെതന്നെ വിളമ്പുന്നു
ശില്പമായിട്ടു നിത്യവുമീവണ്ണം.
കനകപ്രഭയ്ക്കൊത്തു വളർത്തുന്ന
പനസച്ചുള മർദ്ദനം ചെയ്തുടൻ

കനിവോടങ്ങുവെച്ചു പ്രസാദം
ദിനംതോറും വിളമ്പുന്നനവധി.
തക്രംകൊണ്ടു കറുക്കപുളിശ്ശേരി
വക്രമെന്നിയെ കൊണ്ടു വിളമ്പുന്നു
മോരു കാച്ചിക്കുറുക്കിയതിൽ നല്ല
ജീരകം പൊടിച്ചിട്ടു മനോഹരം.
ആരണർ കൊണ്ടുവന്നിഹ പന്തിയിൽ
പാരാതെ വിളമ്പീടുന്നു നിത്യവും
അന്നദാനം കഴിപ്പാൻ വനിയിൽ
മന്നവരിൽ മററാരുമില്ലീവണ്ണം.
* അത്താഴം കഴിഞ്ഞററക്കൂട്ടം വിധൌ
ഹസ്തം തന്നിൽ പൃഥുകം കൊണ്ടുളതം
ശർക്കരചേർത്തു മർദ്ദനം ചെയ്യതിൽ
ചുക്കു ജീരകവും പൊടിച്ചിട്ടിഹ.
ചിത്തമോദം കലൎന്നു പോയീടുവാൻ
കത്തിച്ചുമ്പോട്ടു ചൂട്ടു കൊടുക്കയും
നേരമ്പോക്കുകളങ്ങു പലവിധം
നേരം പോവാൻ പറഞ്ഞു കാണവാൻ.
പാഠകന്മാർ പരിചോടൊരോദിശി
മോടിയേറും കഥകൾ പറകയും
ഒട്ടുമുണ്ടു മനോഹരമായിട്ട-
ങ്ങോട്ടൻതുള്ളലുമങ്ങനെ നിത്യവും.
ചെട്ടിവാദ്യങ്ങൾ കൊട്ടിയും പാടിയും
പെട്ടെന്നിങ്ങിനെ ഘോഷം പലതരം
പാൎത്ഥസാരഥി തന്റെ കഥകളെ
പൃഥ്വീദേവന്മാർ വായിച്ചനന്തരം.
അൎത്ഥമപ്പോൾ ചൊല്ലുന്നൊരേടത്തു
വ്യൎത്ഥമല്ലാ നിനച്ചാലൊരിക്കലും

ദേവരാജ്യംപോലവും നിരൂപിച്ചാൽ
ഈവണ്ണത്തിൽകഴിപ്പാൻ വെളു പണി.
ചിന്തിതാൎത്ഥദനെൻ ദയാവാരിധി
അന്തമെന്യേ പലതും കഴിക്കയാൽ
ചെന്താർമാനിനീകാന്തൻ കനിവോ-
ടന്ധുവായ് മരുവീടുന്നു സന്തതം.
ലക്ഷ്മീവല്ലഭൻ ലക്ഷ്മണപൂൎവ്വജൻ
യക്ഷഗന്ധൎവ്വചാരണസേവിതൻ.
സ്യാനന്ദൂരപുരത്തിൽ വിളങ്ങുന്നോ-
രാനന്ദമൂൎത്തിയാകും മുകിൽവൎണ്ണൻ.
ദാനവകുലനാശനൻ കേശവൻ
ദീനബന്ധു ദയാനിധി കാർവൎണ്ണൻ
ഇക്ഷിതീശന്റെ രക്ഷയെച്ചെയ്യുവാൻ
ദക്ഷതയോടും ദേവകീനന്ദനൻ.
പക്ഷിവാഹനൻ പ്രീതനായീടുവാൻ
ലക്ഷദീപം കഴിച്ചു നരപതി
ശിക്ഷയോടതിൻ ശോഭകണ്ടീടുവാൻ
അക്ഷിപോരാ സുരേശനും നിശ്ചയം
ദീപസ്തംഭം കൊളുത്തി പ്രകാശിതം
ദേവലോകത്തു ചെന്നങ്ങണഞ്ഞിതു.
നാകഭേരി നിനാദങ്ങൾ കേട്ടിട്ടു
നാകിലോകവുമാകെയറിഞ്ഞിതു.
നാകസ്ത്രീകളും നാകാംഗനമാരും
നന്മയോടങ്ങു വല്ലഭന്മാരുമായ്
നിൎമ്മലമായോരംബരമാൎഗ്ഗത്തിൽ
ചെമ്മേ വന്നു നിറഞ്ഞു നിരന്തരം.
ഇന്ദ്രനാദിയാം ദിക്പാലകന്മാരും
സാന്ദ്രമോദമോടെത്തിയനന്തരം

---

* അത്താഴവും തൃപ്തിയായ്സ്സുരസേന ഭുക്ത്വാ
ഹസ്തങ്ങളിൽ പൃഥുകമോടെരിചൂട്ടുമായി
ശ്രുത്വാന്യപേന്ദ്രനവനീസുരയാത്രഘോഷം
പ്രീത്യാ വരുന്ന വരവിങ്ങൊരു കാൺമനോ ഞാൻ.

പഴയ ഒററശ്ലോകം.

നാദാദിസ്വനിപ്രധാനമാകും
ചാരുതരനാദങ്ങളൊത്തി മദ്ദളാദ്യം.
മൂന്നുലോകത്തിലുള്ള ജനങ്ങളും
വന്നുകൂടിയങ്ങെത്രയുമത്ഭുതം
പാണ്ടിവാദ്യം കൊണ്ടുള്ള ധ്വനികളും
കണ്ടിവാർകുഴലികൾ കുരവയും.
നീണ്ടിട്ടുള്ളൊരു ഭേരിനിനാദവും
ഇണ്ടൽകൂടാതെ ലോകർ നടക്കയും
ദീപം കത്തിജ്ജ്വലിക്കുന്നതു കൊണ്ടു
കോടിസൂര്യപ്രകാശിതം തോന്നിയും.
ഇത്തരം പല വിസ്മയം കണ്ടിട്ടും
സാദരം പൊന്നുംശീവേലി വന്ദിച്ചും
മിന്നിടും താർക്ഷ്യവാഹനം കണ്ടിട്ടും
മന്നവേന്ദ്രന്റെ ഭക്തി നിരൂപിച്ചും.
ആനന്ദമോടു നാനാജനങ്ങളും
ദാനശീലനെ വാഴ്ത്തിസ്തുതിക്കുന്നു
ആരണകുലമൌലി തരണജ്ഞർ ×
ഭൂരികീർത്ത്യാ മരുവുന്നടിതിരി.
പാർത്ഥിവേന്ദ്രന്റെ കീർത്തി വളർത്തുവോർ
ചിത്തമോദം കലർന്നമഹീസുരർ
കാമ്യമായുള്ള കർമ്മമഖിലവും
രമ്യമായിക്കഴിച്ചങ്ങനന്തരം.
വിപ്രയോഗേ ഗുരുവരന്മാർക്കുള്ളിൽ
ക്ഷിപ്രമോദം വളരുവാനാദരാൽ
ആശപോലെ കസവിട്ട മുണ്ടുകൾ
വാസവതുല്യർ നല്കിയനവധി.
കുത്തുണികൊണ്ടു തീർത്തുള്ള മെത്തയും
ഉത്തമന്മാർക്കു നല്കിയനന്തരം
സ്വാലയും ചകലാസും പലതരം
സാമോദമുടൻ നല്കി നൃപവരർ.
ചിത്രമായുള്ള ദ്രവ്യങ്ങളീവണ്ണം
പാത്രാപാത്രമറിഞ്ഞു കൊടുത്തശേഷം
ഉർവ്വീദേവജനങ്ങൾക്കഖിലവും
സർവ്വാണിയും പ്രതിഗ്രഹവും നല്കി.
മംഗലമായ കർമ്മങ്ങളിത്തരം
തിങ്ങിനമോദമോടു കഴിപ്പിച്ചു
തുംഗവീരപരാക്രമന്തുഴിയിൽ
ഭംഗം കൂടാതെ വാണരുളീടണം.
ദുഷ്ടരെശ്ശിക്ഷചെയ്തു ധരണിയിൽ
ശിഷ്ടരെപ്പരിപാലിപ്പതിനായി
മുഷ്ടികാസുരവൈരി നിയോഗത്താൽ
പുഷ്ടാനന്ദമായി സൃഷ്ടിച്ചു ധാതാവു.
വഞ്ചിഭൂപാലഭാഗ്യാംബുരാശിയി-
ലഞ്ചിതമായ മന്ത്രിപ്രവരനായ്
വെൺമതിസമനായ ദളവായും
ധർമ്മരാജ്യത്തെപ്പാലിക്കയാൽ സദാ.
അംബുജാക്ഷർ പ്രസാദിച്ചനന്തരം
നന്മമേന്മേൽ വളർത്തുന്നു നിത്യവും
ചാരുശീലർ സുധാഗീരുകൊണ്ടുടൻ
പരിതോഷം വളർത്തി നരന്മാർക്കു.
അമ്പിനോടു വസിക്ക ചിരകാലം
തമ്പി വേലായുധാഖ്യ ∵ ദളവാ മുദാ
കൈടഭാന്തകഭക്തർ ചരിതങ്ങൾ
കാടായാകിലും ചൊല്ലും ജനങ്ങടെ.
ആടലാകെയൊഴിച്ചു ദയാനിധേ
മോടിയായിപ്പരിപാലിച്ചുകൊള്ളണം.

× തരണനല്ലൂർ നമ്പൂരിപ്പാട്.
∵ വേലുത്തമ്പി ദളവാ.

സമാപ്തം.

ശിവവിലാസം.

(ഉള്ളൂർ, എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ.)

കൊല്ലവർഷം ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുൻപുമുതൽ കൊല്ലം 921-ൽ രാമയ്യൻ ദളവാ തിരുവിതാംകൂറിൽ ലയിപ്പിക്കുന്നതുവരെ കായംകുളം രാജ്യം ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം ഒരായിരം സംവത്സരത്തോളം കാലത്തേക്കു സമരത്തിനും വാണിജ്യത്തിനും ഒന്നുപോലെ കീർത്തിപ്പെട്ടിരുന്നു. വീരരാഘവചക്രവർത്തി "ചേരമാൻലോകപ്പെരുഞ്ചെട്ടിയാന ഇരവിക്കൊർത്തനുക്കു" നല്കിയ മണിഗ്രാമപ്പട്ടത്തിന്റെ വിവരണമടങ്ങിയ ദാനപത്രത്തിൽ ആ ദാനം "വേണാട്ടു മോടനാട്ടു മറിയ"കൊടുത്തതായി പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതിൽനിന്നു് അക്കാലത്തു വേണാട്ടിനു തുല്യമായ ഒരു പദവി ഓടനാട്ടിനും (കായംകുളത്തിനും) ഉണ്ടായിരുന്നതായി ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വക കോട്ടയം ശാസനം എന്നു പ്രസിദ്ധമായ ഈ ദാനപത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ക്രി. പി. 1320-ൽ എന്നാണു് അഭിജ്ഞോത്തമനായ ഡോക്ടർ കീൽഹോർണിന്റെ അഭിപ്രായം. പുരാണലിപിചരിത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാർ ആ അഭിപ്രായത്തെ പ്രായേണ അംഗീകരിക്കുന്നുമുണ്ടു്. തിരുനെൽവേലി ജില്ലയിലെ ചില ശിലാശാസനങ്ങളിൽ കായംകുളം രാജാക്കന്മാരുടെ പേരുകൾ കാണുന്നു. ചെങ്കോട്ടത്താലൂക്കിൽപെട്ട ശാമ്പൂർ വടകര (വിന്തൈനല്ലൂർ) ദേശം അവരുടെ വകയായിരുന്നു. കായംകുളത്തിനു പുറമെ മററം, എരുവ, കൃഷ്ണപുരം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും അവക്കു കോവിലകങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതായി അറിയുന്നു.

കായംകുളം രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രധാനക്ഷേത്രം കണ്ടിയൂരായിരുന്നു. കണ്ടിയൂർ ശിവക്ഷേത്രം പ്രതിഷ്ഠിച്ചതു ക്രി. പി. 823-ൽ ആണു്. ആ സംഭവത്തിന്റെ സ്മാരകമായി ഒരു പ്രത്യേകാബ്ദംപോലും കേരളത്തിൽ വളരെക്കാലത്തേക്കു പ്രചുരപ്രചാരമായിരുന്നു. "തിരുക്കണ്ടിയൂർ മാതേവക്കു ചെല്ലാനിൻറയാണ്ടു നൂററിരുപത്തിമൂൻറിൽ," അതായതു ക്രി. പി. 946-ൽ കൊടിക്കുളത്തിൽ ഇരവികുമരനും മററും ആ ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു ഭൂമി ദാനംചെയ്തതിനു ശിലാരേഖയുണ്ടു്. ക്രി. പി. 1218-ൽ, അഥവാ കൊല്ലം 393-ൽ, "യദുവരവൃഷഭ"നും "രാമജ"നുമായ കോതവർമ്മൻ എന്ന കായംകുളം രാജാവു കണ്ടിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ നവീകരണം കഴിഞ്ഞുള്ള കുംഭാഭിഷേകം നിർവ്വഹിച്ചതായി കാണുന്നു. "രാമജൻ" എന്ന പദപ്രയോഗത്തിൽനിന്നു് അ

രാജാക്കന്മാർ മക്കത്തായികളായിരുന്നുഎന്നനുമാനിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു വഴിയേ ബോധ്യമാകും. "യദുവരവൃഷഭോ രാമജഃ കോതവർമ്മാ" എന്നാണു് സംസ്കൃതത്തിലുള്ള പ്രശസ്തി. "ഓടനാട്ടു വാഴ്ന്തരുളിന്റെ ഉതൈചിരമങ്ങലത്തു ശ്രു (ശ്രീ ?) വീരപെരുമാററു ഇരാമൻ കോതവർമ്മതിരുവടി" എന്നു് ആ സംസ്കൃതശാസനത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു തമിഴ്ശാസനത്തിലും ആ രാജാവിനെ വർണ്ണിച്ചുകാണുന്നു. കണ്ടിയൂർ തേവടിസ്ത്രീകുറുങ്ങടി ഉണ്ണിക്കളത്തും എന്ന സ്ത്രീ അക്കാലത്തു വേണാട്ടു വാണിരുന്ന ഇരവികേരളവർമ്മൻ എന്ന രാജാവിനോടു പ്രസ്തുതക്ഷേത്രം ജീർണ്ണോദ്ധാരണം ചെയ്യിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പററി നിവേദനം ചെയ്യുകയും ആ നിവേദനത്തിന്റെ ഫലമായി ആ രാജാവും മേല്പടി തിരുപ്പണിയിൽ ഭാഗഭാക്കാകുകയും ചെയ്തതായി തമിഴ്ശാസനത്തിൽ നിന്നനുമാനിക്കാവുന്നതാണു്. കണ്ടിയൂരിന്റേയും മററത്തിന്റേയും ഉജ്ജ്വലമായ വർണ്ണനം ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിലുണ്ടു്.

"പൊങ്ങിപ്പൊങ്ങിച്ചിതറിന മലർത്തേൻ പരന്നാറ മങ്ങി-
ത്തിങ്ങിത്തിങ്ങിത്തരുണികൾ മുലക്കച്ചിലെച്ചെറുരങ്ങി
തിങ്ങിത്തിങ്ങിച്ചുഴലവരിവണ്ടിണ്ടയാം കണ്ടിയ്യൂരിൽ-
പ്പൊങ്ങിപ്പൊങ്ങിപ്പുരിമകളെഴും വായു വീശും തദാനീം."

എന്നു കണ്ടിയൂരിനേയും

"കാന്താകാരം ... ളികളൊരോ രാഗഭേദം പൂണർത്തി-
ട്ടീറേറിടയോരാലും മധുരസമേദം ചിന്തുമാട്ടം ദശായാം
മൂററം തോറും കിളികളുടനേ കേട്ടിരുന്നക്കണക്കേ
മററും പാടിൻപടമേ! സഖേ! മററമെന്തതു പിന്നെ."

എന്നു മററത്തേയും കവി സ്മരിക്കുന്നതു നോക്കുക. കണ്ടിയൂർക്കാരികളായ ചെറുകര കുട്ടത്തി, ചെറുകര ഉണ്ണിയാടി, മുത്തുററു് ഇളയച്ചി, ഈ മൂന്നു സ്ത്രീകളേപ്പററിയുള്ള പ്രസ്താവനയും ആ സന്ദർഭത്തിൽകാണുന്നു. ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിന്റെ നിർമ്മാണകാലത്തിൽ—അതായതു ക്രി. പി. 1374-ൽ—(ക്രി. പി 1314-ൽ എന്നു ചിലർ ഊഹിക്കുന്നതു ശരിയല്ല) ഓടനാട്ടു ഭരിച്ചിരുന്നതു "രവിവർമ്മാവു്" എന്ന വൃദ്ധനായ ഒരു രാജാവായിരുന്നു. പിന്നെയും ആ രാജകുടുംബത്തോടു ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു എന്നൂഹിക്കേണ്ട കുറുങ്ങാട്ടുണ്ണുനീലി, ആ വീട്ടിലെ മറെറാരു ഉണ്ണുനീലി, ഉണ്ണിച്ചക്കി, ചിരുതേവി ഈ സ്ത്രീകളുടെ കഥയും സന്ദേശകാരൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.

കായംകുളം രാജാക്കന്മാരുടെ വകയായിരുന്ന ഒരു മാണിക്യരത്നം ഇരിഞ്ഞാലക്കുടക്ഷേത്രത്തിലേ ദേവന്റെ ബിംബത്തിൽ കൊല്ലം 517-ലോമററോ ലയിച്ചു എന്നും അന്നു മുതല്ക്കാണു് ആ ദേവനു കൂടൽമാണിക്യമെന്നു പേർ സിദ്ധിച്ചതെന്നും അക്കാലത്തു കായംകുളംരാജാക്കന്മാർക്കു ലഭിച്ച അധികാരമാണു് തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു രാമയ്യൻ ദളവായുടെ വിജയത്തിനുശേഷം അടങ്ങിയതെന്നും ആ അധികാരത്തെത്തുടർന്നാണു് ഇന്നും തച്ചുടയകൈമ്മളുടെ അവരോധവും ഭരണവും ന

ടക്കുന്നതെന്നാമുള്ള വസ്തുതകൾ പ്രസക്താനുപ്രസക്തമായി ഇവിടെ സ്മരണീയങ്ങളാണ്.

കായംകുളം രാജാക്കന്മാരുടെ അവദാനങ്ങളേയും കണ്ടിയൂർക്ഷേത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തേയും വൎണ്ണിക്കുന്ന ഒരു വിശിഷ്ടകാവ്യമാകുന്നു എന്റെ ഈ ഉപന്യാസത്തിനു വിഷയീഭവിക്കുന്ന "ശിവവിലാസം."* ഈ കാവ്യത്തിൽ എട്ടു സൎഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്. ഇതിന്റെ നിൎമ്മാതാവു ശങ്കരനാരായണമൂൎത്തിയുടെ ഉപാസകനായ ദാമോദരച്ചാക്കിയാരാണെന്നു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാനത്തിലുള്ള താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകത്തിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നു.

"ഇതി കവിഃ പ്രവരാശയ്ക്കുള്ള ശങ്കരനാരായണാ-
ഖ്യം
മധുരിമ ഭൂവ സ്തുതിപ്രബന്ധം ചാതകാഖ്യ
അരചയ്യ ശിവവിലാസം നാമ കാവ്യം ബലഭ-
ദ്രസ്യ
സുരഭിഭരതഗോത്രീ ഭൂഷണോ ദാമോദരോ."

ഈ ദാമോദരച്ചാക്കിയാരുടെ ജന്മഭൂമി ഏതെന്നു വെളിവാകുന്നില്ല. പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ചാക്കിയാർകുടുംബങ്ങളിൽ ഏതിനെങ്കിലും ശങ്കരനാരായണമൂൎത്തി പരദേവതയായുണ്ടോ എന്നന്വേഷിക്കേണ്ടതാണ്. ഗ്രന്ഥനിൎമ്മിതികാലത്തെപ്പറ്റിയും യാതൊന്നുമറിയുന്നില്ല. എങ്കിലും ചില സംഗതികൾ ഒടുവിൽ പ്രസ്താവിക്കാം. കണ്ടിയൂർ ശിവനെപ്പറ്റിയുള്ള സ്തുതി ധാരാളമടങ്ങീട്ടുള്ള ഈ കാവ്യം ശിവപരമായുള്ള മംഗലപദ്യം കൊണ്ടുതന്നെയാണ് ആരംഭിക്കുന്നതു്. അതു താഴെച്ചേൎത്തുകൊള്ളുന്നു.

"സലിലശിഖിനഭസ്വദ്വ്യോമ ഭൂമാ ദൃഗ
ൎക്ക ശ്രീ-
ശിവാ ചന്ദ്രൌ ലോക സൌഖ്യദുഃഖപ്രകാ
ശാഃ
സമമവികൃതിരേകൈവേന്ദ്രഭോഗാ തര-
ംഗൈ-
ശിവ തനുഭിരനേകാ സാവതാദ്ദേവതാ നഃ"

"യാതൊന്ന് ആകാശലക്ഷ്മി വെള്ളം, അഗ്നി, വായു, ഇവയെപ്പോലെ, സൌഖ്യം, ദുഃഖം, മോഹം ഇവയെ ജനിപ്പിക്കുന്നുവോ, യാതൊന്നു തനിക്കു വികാരമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും പലരേയും എങ്ങനെ തിരകളെക്കൊണ്ടോ അതുപോലെ സലിലശിഖിനഭസ്വദാദികളായ മൂൎത്തികളെക്കൊണ്ട് അനേകയായി തോന്നുന്നുവോ, ആ ദേവത ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കട്ടെ," അനന്തരം കവി നിൎമ്മത്സരന്മാരായ വിദ്വാന്മാരെ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടും, രഘുവംശാദികാവ്യങ്ങൾ പോലെ സിംഹത്തിനുപോലും പൊട്ടിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത നായാട്ടുവലകൾ കിടക്കുമ്പോൾ താൻ വെറും ഒരു ലൂതാതന്തു (ചിലന്തിവല) യാണ് രചിക്കുന്നതെന്നു വിനയപ്രകടനം ചെയ്തുകൊണ്ടും, കണ്ടിയൂർനഗരം വൎണ്ണിക്കുവാനാരംഭിക്കുന്നു.

"ശത്രുശാഠ്യേന ജഗൽക്രമം ശുദ്ധവ്യൂഹാ-
സ്സംഘോഷയന്ത്യാത്മനാ.
സ്സാധ്യം സമരാവപരാങ്മുഖാനാം-
ശസ്തു സമ്മതാഃ കാഹളൈഃ
കൃഷ്ണോദയൽസ്തുതിഹേതുരസ്തി വിദിതാ-
ന്തൽ കേരളേഷ്വാതതം.

---

* ഈ കാവ്യത്തെപ്പറ്റി പ്രാസംഗികമായി ഞാൻ എന്റെ "ഭ്രമരസന്ദേശം" എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നതു ത്രൈമാസികവായനക്കാർ ഓൎമ്മിക്കുമല്ലോ.

ശൈവന്ധാമ സ്വധാമ ശൈവലപുര-
ന്നാമാശ്രയശ്ശ്രേയസാം.

* * *

പാദാബ്ജൈഃ പരിതസ്സുധാതിധവളൈ-
ര്യത്തുംഗദേവാലയൈഃ
പ്രാസാദസ്ഫടികാചലഃ പരശിവാ-
വാസസ്സമാപാദ്യതേ;
കേതോർമ്മൂർദ്ധനി സൌരഭേയവൃഷഭോ
യസ്മിൻ ദരീദൃശ്യതേ
ധർമ്മോ വിഗ്രഹവാൻ യഥാ കലിബലാ-
ദേകാംഘ്രിരീശം ഭജൻ.
നക്തം കോവിദനർത്തകീവിരചിതം
നാട്യം രസൈകാഗ്ര്യതോ
ദൃഷ്ട്വാ നിർന്നിമിഷാഃ പ്രസന്നവദനാ-
നിഷ്പന്ദതാമാഗതാഃ
നൂതസംസ്കാരബലാൽകൃതാ ഇവ ദിവാ-
പ്യാഭാന്തി ഭിത്ത്യാദികേ
യത്രാലേഖ്യഗതാശ്ച ദൈവതഗണാ-
ന്നൃത്താലയേ നിത്യശഃ."

ഈ പദ്യങ്ങളിൽ സമരവിജയികളായ കായംകുളം രാജാക്കന്മാർ ജഗൽകർത്താവായ ശ്രീപരമേശ്വരനാൽ തങ്ങൾ സനാഥന്മാരെന്നു കാണിച്ചു കാഹളമൂതുന്നു എന്നും, കൈലാസം പോലെയുള്ള (ശൈവലപുരം) കണ്ടിയൂരിനു ചുററും പശ്ശുന്തപച്ചതങ്ങൾ പോലെ അനേകം ദേവാലയങ്ങൾ ശോഭിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ആ ക്ഷേത്രക്കൊടിമരത്തിൻെറ ഉപരിഭാഗത്തുള്ള ദിവ്യവൃഷഭവിഗ്രഹം വിഗ്രഹത്തോടുക്രൂടിയ ധർമ്മം കലിയുഗത്തിൽ ഒററക്കാലിൻമേൽനിന്നു (കലിയുഗത്തിൽ ചതുഷ്പാത്തായ ധർമ്മത്തിന് ഒരു കാലേയുള്ളു എന്നു ശാസ്ത്രം) തപസ്സുചെയ്യുന്നതുപോലെ കാണപ്പെടുന്നു എന്നും ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ദേവദാസികൾ ചെയ്യുന്ന നൃത്തം കണ്ടു വശീകൃതരായ ദേവന്മാർ ചിത്രരൂപത്തിൽ അതിൻെറ ഭിത്തികളിൽ നിശ്ചലന്മാരായി എന്നും സ്ഥിതിചെയ്യുകയാണോ എന്നു തോന്നിപ്പോകുമെന്നും മററും കവി വർണ്ണിക്കുന്നു. കണ്ടിയൂരുത്സവത്തിൽ എഴുന്നള്ളിപ്പിൻെറയും ആനകളുടെയും വർണ്ണനവും ഈ ഘട്ടത്തിലുണ്ട്. അവിടത്തെ വേശ്യാസ്ത്രീകളുടെ ഒരു ചിത്രണമാണ് താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകം.

"വ്യാമോലാലൈരളകൈർവിശാലചാപ-
ലൈ-
ർന്നേത്രൈർവികീർണാമൃതൈ-
രാലാപൈർവിതതോന്നതൈഃസ്തനാ-
ദൈർവദാന്യൈർമ്മധ്യമൈഃ
വിസ്തീർണ്ണൈർജ്ജഘനൈർവിശേഷവിനൃ
ത്തൈർ-
വൃത്തോജ്ജ്വലൈരൂരുഭിർ-
വ്യാപ്യാപാദതലാച്ച ദേവശബ്ദിതാ-
ബധ്നന്തി യസ്മിൻ വിടാൻ."

കുറുങ്കുടി ഉണ്ണിക്കളത്രം എന്ന ഒരു വേശ്യയെപ്പററി ഞാൻ മുൻപുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. കേരളത്തിലെ അനേകം ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പണ്ടത്തെ കാലങ്ങളിൽ നൃത്തഗീതാദ്യുപചാരങ്ങൾക്കു ദേവദാസികളെ നിയമിച്ചിരുന്നതായി ശിലാശാസനങ്ങളിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ട്. ഈ ശ്ലോകം ശബ്ദഭങ്ഗിവിഷയത്തിൽ ശുകസന്ദേശത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ

"തത്രൈവാർത്ഥം തരുണസഹിതാ സ്ത്രാശ്രുപാ
ദാരവിന്ദാ-
സ്സാമ്യാമധ്യാസ്തനഭരനതാ സ്ത്രാഹാരാവലീ
കാഃ
താരേശാസ്യാസ്തരളനയനാസ്സർജ്ജിതാംഭോദ
കേശ്യ-
സ്ത്രസ്ഥാസ്സ്യുസ്സുബകിതകരാസ്സാലവൃന്തൈ
സ്തരുണ്യഃ."

എന്ന പദ്യത്തിന്റെ ഒരനുകരണം പോലെ തോന്നുന്നു.

അനന്തരം അക്കാലത്തു കായംകുളം ഭരിച്ചിരുന്ന വീരകേരളവമ്മരാജാവിനെ കവി വണ്ണിക്കുന്നു.

"യസ്മിന്നാസീൽ പ്രശസ്തസ്ത്രിജഗതി മഹിതോ
ശൌരിഃ കേരളാനാം
ദിക്ചക്രേ വിക്രമാവിഷ്കൃതജയപടഹഃ
കേരളോ നാമ രാജാ
യസ്യാസ്ത്രൈസ്സൂൎഭഗ്നാവശേഷാ രണഭുവി വി-
മുഖാശ്ശത്രവോ മുക്തശസ്ത്രാ-
ണ്യക്രുഃ കാന്താരകന്ദോൽപാടനസഹകരാം
ശസ്ത്രമേവാത്മഹസ്തേ."

"ആ കണ്ടിയൂരിൽ കേരളത്തിനു ശിരോലങ്കാരമായും സകലദിക്കുകളിലും ജയഭേരി മുഴക്കുന്നവനുമായ കേരളനെന്ന രാജാവുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തോടു പോർക്കളത്തിൽ തോറേറാടിയ ശത്രുക്കൾക്ക് അവരുടെ ആയുധങ്ങൾ കാട്ടിൽ കിഴങ്ങുകൾ മാന്തുന്നതിനു മാത്രംഉപയോഗപ്പെട്ടു". വേറേയുംകൂട്ടാളരെ പദ്യങ്ങൾ ആരാജാവിന്റെ പ്രതാപത്തേയും കീൎത്തിയേയും പ്രപഞ്ചനംചെയ്യുന്നവയായി ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട്. വിസ്തരഭയത്താൽ ഞാൻ അവയിലൊന്നും ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഗുരുശുക്രന്മാരെപ്പോലെ നീതിശാസ്ത്രവിശാരദനും സദസ്സിൽ വാചസ്പതിക്കുപോലും യുക്തിമാൎഗ്ഗങ്ങൾ ഉപദേശിക്കുവാൻ സമൎത്ഥനും വിശിഷ്യ ഒരു വലിയ സാഹിത്യരസികനുമായിരുന്നു എന്നും കവി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. കാൎത്തവീൎയ്യാൎജ്ജുനനേപ്പോലെ പ്രകൃതിരഞ്ജകനായിരുന്ന ആമഹാത്മാവിനു "വൈരം നകാപ്യപി വിപ്രൈരുദിതമിതി മഹാനസ്യ തസ്മിൻ വിശേഷഃ" ബ്രാഹ്മണരോടു ഒരിടത്തും വിരോധമുണ്ടായില്ലെന്നൊരു വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നു.

"ഇതി വിവിധഗുണാഢ്യോ വിഭ്രമാരാമഭൂമൌ
വിരജസി പുരഭാജാമുത്സവേ സൎവദൈവ
ഭുജഭുജഗപദാനാമേ പാലയന്ത്യായരാജ്യം
സമഹസി സകലേഷാം ഭൂഭൃതാമേകാധികാ
ഭൂൽ."

ഇങ്ങനെ അനേക ഗുണങ്ങൾക്കുവിലാസോദ്യാനവും സത്വഗുണശാലിയും പ്രജകൾക്ക് എല്ലായ്പോഴും ആനന്ദപ്രദനും പ്രതാപശാലിയുമായ ആ യദുവംശരാജാവു (വീരകേരളൻ) കായംകുളം രാജ്യം പരിപാലിക്കുന്ന കാലത്തു ഭൂമി ഒരൊററവെണ്കൊറ്റക്കുടയുടെ കീഴിലെന്നപോലെ—ഭത്താവിനു അധീനയായ് ഭവിച്ചു. കൃഷ്ണവീരൻ എന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു ബ്രാഹ്മണനാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിസ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിച്ചതു്. വടക്കുംകൂർ രാജ്യക്കാരനായിരുന്നു ആ മന്ത്രി.

"ഭൂരിഃ സ്ഥിരാ യത്ര നയസ്യ, നാമ്നാ
ധീരഃ ശൃംഗേഷു ഭവി കൃഷ്ണവീരഃ
പേശേന ദധിജന്തം നിജരാജ്യതന്ത്ര-
സാരഥ്യമുഷസ്യ വരഞ്ചാഞ്ചകാര."

പിന്നീടു തന്റെ സഹോദരതനയൻ (അനന്തരവൻ) ആയ യുവരാജാവിൽ രാജ്യഭാരത്തെ അവരോപണം ചെയ്തിട്ടു വീരകേരളൻ തൃതീയപുരുഷാൎത്ഥത്തെ സേവിച്ചു. ഇതോടുകൂടി പ്രഥമസൎഗ്ഗമവസാനിക്കുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ സൎഗ്ഗം

"അസ്തി ശിവാലയഗേഹാത്തസ്യ പാശ്ചാത്യഭാഗേ

ത്രിജഗദ്ഭുതസമഞ്ജ്ഞ സംജ്ഞയാ വത്സരീതിര
ധരണികമിത്യരിഷ്ടാ നർത്തകീനാം വരി
ഷ്ഠാ
കുടിലദൃഗഥ ഗുപ്തസ്ത്രീതി നാമ്നാ പ്രസി
ദ്ധാ."

എന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ടാരംഭിക്കുന്നു. കണ്ടിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തായി സകലദേശങ്ങളിലും കീർത്തി പരത്തിക്കൊണ്ടു വത്സതീരം (കന്നിൻ കര, അഥവാ കണ്ണൻകര ?) എന്ന വീട്ടിൽ രാജാവിന്റെ പ്രണയിനിയായി നൃത്തകുശലയായ ഗുപ്തസ്ത്രീ എന്ന മഹിളാരത്നം ജീവിച്ചിരുന്നു. ഗുപ്തസ്ത്രീ എന്ന പദം കുട്ടത്തി എന്ന മലയാളപദം സംസ്കൃതീകരിച്ചതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ചെറുകരക്കുട്ടത്തിയുടെ പേർ ഞാൻ മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ആ പ്രസ്താവനയുള്ള ശ്ലോകം അച്ചടിച്ച ഗ്രന്ഥത്തിൽ അബദ്ധമായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. സുബദ്ധമായുള്ള പാഠം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

"മാറേറും നൽക്കനകകലശം വെൻറ
പോർകൊങ്ക താങ്ങ!
ക്കാറേറാടാം നടവുകുലയെപ്പോന്നു നിൻ
മുൻപിൽ വന്നു
കോറേറൻവെല്ലും മൊഴി ചെറുകരെച്ചെ
ന്നു കുട്ടത്തി നിന്നെ-
പ്പോറേറി! വൈകിച്ചതുളകിലൊഴിക്കൊട്ടു വ
ല്ലായ്മയുണ്ടു്."

ആ നായികയുമൊന്നിച്ചു പന്ത്രണ്ടുവർഷം രാജാവു നിമിഷംപോലെ കാലയാപനം ചെയ്തു എങ്കിലും

"തദപി സദൃശകന്യോൽപത്ത്യഭാവാത്ത
ദുച്ചൈ-
രജനി മിഥുനമാധിധ്യാനമുദാനുബന്ധം."

തങ്ങൾക്കു് അനുരൂപയായ ഒരു പുത്രി ജനിക്കാത്തതു നിമിത്തം ആ ദമ്പതിമാർ അത്യന്തം ദുഃഖിതരായിരുന്നു. ആ വിവരം

"അഥ ധ്യാനവിചാരതത്സുചരിതാന്നിവൃത്തഃ
ശുശ്രാവ തൽപ്രകൃതിസംസദി കൃഷ്ണവീരഃ."

കട്ടത്തുരുത്തിയിൽ പോയി വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുവന്ന മന്ത്രിസത്തമനായ കൃഷ്ണവീരൻ പ്രജാസദസ്സിൽ വച്ചുകേട്ടു. ഉടൻ വത്സതീരത്തിൽ പോയി രാജാവിനെക്കണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുലദേവതയായ കണ്ടിയൂർ ശ്രീപരമേശ്വരനെ, നാലുമാസക്കാലത്തേക്കു കന്യാലാഭത്തെ പുരസ്കരിച്ചു് ഭജിക്കുവാൻ ഉപദേശിക്കുകയും അതിനുള്ള പടങ്ങുകൾ ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഭാഗത്തിൽ വേദാന്തപ്രതിപാദകങ്ങളായ അനേക പദ്യങ്ങൾ കാണുന്നു.

"ഐശ്വര്യമന്യദമിതാംഗനാമനുഷ്യസംഘ-
മാതംഗതുംഗതുരഗാദ്യപി ഭംഗുരം സ്യാൽ;
വേതണ്ഡചർമ്മകപിലാക്ഷികപാലസർപ്പ
വാമാർദ്ധഭസ്മശബളാകൃതി ശാശ്വതഞ്ച.
സൗന്ദര്യസമ്പദഭിജനബലപ്രതാപ-
സൗഭാഗ്യവിക്രമമതിശ്രുതശൗര്യവീ
ര്യൈഃ
യസ്യാവലേപമഹിമാ ബഹുമാനപാത്രം
നിശ്ശേഷമേവ ശിവപാദരജോസ്യ
ശീർഷേ."

അനവധി സ്ത്രീകൾ, ആന, കുതിര, ഇത്യാദിവസ്തുക്കളോടുകൂടിയ മററു വിധത്തിലുള്ള ഐശ്വര്യങ്ങളെല്ലാം നശിച്ചുപോകുന്നതാണു്; ആനത്തോൽ, തീകൊണ്ടു കപിലനിറമായ മൂന്നാം തൃക്കണ്ണു്, തലയോട്ടു്, വാസുകി, പാർവ്വതിയാകുന്ന വാമഭാഗം, ചാമ്പൽ ഇവയെല്ലാം

ച്ചേന്ന മൂർത്തി, അതായതു സാക്ഷാൽ പരമശിവൻ, ഒന്നുമാത്രമേ ശാശ്വതമായുള്ളൂ. സൌന്ദര്യം, ഐശ്വര്യം, ഉൽകൃഷ്ടകുലം, ബലം, പ്രതാപം ഇവകൊണ്ടു് ആരെങ്കിലും ലോകത്തിൽ ബഹുമതനായി ജീവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവൻെറ ശിരസ്സിൽ ആ ഭഗവാൻെറ പാദധൂളി കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു് (അതായതു് അയാൾ ശിവനെ ഭജിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു്) നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളണം.

"തം ഭാവിനീവര! ശരണം ജഗതാം ശരണ്യം;
സമ്പൂജയസ്വ ച യഥാവിധി ഗന്ധമാല്യൈഃ;
കന്യാന്തതസ്സ്വകരേ ഭഗവാൻ ദയാർദ്ര-
സ്സന്ന്യാസവൽ പ്രവിതരിഷ്യതി തൂർണ്ണമേവ."

ലോകശരണ്യനായ ആ ശ്രീപരമേശ്വരനെ ശരണംപ്രാപിച്ചു തന്തിരുവടിയെ ചന്ദനാദിവസ്തുക്കൾകൊണ്ടു യഥാവിധി പൂജിക്കുക; അപ്പോൾ അവിടുന്നു ദയാർദ്രനായി കന്യകയെ ഒരു വിശിഷ്ടമായ ന്യാസദ്രവ്യംപോലെ അങ്ങേക്കു വേഗത്തിൽ തരും." ഇത്തരത്തിലുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ കേട്ടു ശിവഭജനത്തിനായി രാജാവു പുറപ്പെടുന്നതോടുകൂടി രണ്ടാം സർഗ്ഗം സമാപ്തമാകുന്നു.

മൂന്നാംസർഗ്ഗത്തിൽ രാജാവിൻെറ ശിവഭജനമാണു് കവി വർണ്ണിക്കുന്നതു്. സംസാരത്തിൻെറ നിസ്സാരതയെപ്പററി പൂർണ്ണബോധം വന്നു് അദ്ദേഹം ശിവനെ താഴെക്കാണുന്നവിധത്തിൽ സ്തുതിക്കുന്നു.

"ഇത്യേവം വിലപിതൈരുച്ചൈർഭക്ത്യുന്മത്തമനാസ്സദാ
ശൈവലാവണ്യരനാഥന്തം തുഷ്ടസ്തുഷ്ടാവ ഭൂപതിഃ:

"ജയ ശംഭോ! ജയോദ്വൃത്തജാഹ്നവീഭംഗശേഖര!
ജയ മുണ്ഡാവലീക്ലൃപ്തമുക്താഹാര മഹേശ്വര!
ജയ സർവാംഗലഗ്നോരുദന്ദശൂകശശൂൽകൃതേ!
ജയ കശ്മീരജപ്രഖ്യചാരുഭസ്മവിലേപന!
ജയ കാഷ്ഠാകരിവ്യാഘ്രതോകക്ലൃപ്തോരുകവേഷ്ടന!
ജയ നീലഗളാലഗ്നദൃഗസാധാരണലക്ഷണ!
ജയ സിന്ധുരദോഗ്രാട്ടഹാസൈകാർത്താരിസിന്ധുര!
ജയ ചന്ദ്രകരാർദ്രാക്ഷീജലാധ്യുഷ്മാത്തചന്ദ്രക!
ജയ താമരസാക്ഷേന്ദ്രവാല്യതാപാത്രിതാമര
ജയ ചാപായിതാദ്രീന്ദ്രത്രിപുരീദർപ്പചാപല!
ജയ ഗൌരവപൂർവ്വാമധ്യസ്ഥതാമസഗൌരവ!
ജയ സാരസദാച്ഛരാത്മസരസ്സ-
ത്മാംഘ്രിസാരസ!"

ഈ ശ്ലോകങ്ങളുടെ ശബ്ദമാധുര്യം ഏററവും പ്രശംസനീയമായിരിക്കുന്നു. അടിയിൽ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു് ആ സ്തുതിയിലെ മറെറാരു ഭാഗമാകുന്നു.

"നമസ്തൽപാദപത്മായ പാതാളത്വമുപേയുഷേ;
നമോസ്തു ബ്രഹ്മലോകായ ത്വന്മൂർദ്ധ്നേ മുക്തിഹേതവേ;
നമസ്തദംഘ്രിദണ്ഡാഭ്യാം ധരണ്യൈ സാഗരായ ച;
നമസ്ത്വാവകബാഹുഭ്യാമനലായാനിലായ ച;
നമസ്തൽകുക്ഷയേ നിത്യം നഭസേ ചൈവ ഭവസ്പൃശേ;

നമസ്തേ ഭഗനാബ്ജായ വേദശാസ്ത്രാഹ്വയാസ്യ തേ,
നമസ്തേ നേത്രത്രയൈ ജ്ഞാനസൂര്യേന്ദുവർഷ്മണേ;
നമസ്തേ ദന്തസന്താനരൂപനക്ഷത്രാവലയേ മുഹുഃ;
നമസ്തേഽസ്ഥിവ്രാതായ കുലശൈലകുലാത്മനേ,
നമോ നാഡീതതിഭ്യസ്തു നദീഭ്യശ്ചാപ്യനാരതം;
നമസ്തേ മന്ദഹാസായ വിദ്യുത്താപരിണാമിനേ;
നമസ്തേഽട്ടഹാസായ മേഘനിർഗമമൂർത്തയേ;
നമസ്തേഽത്മനേ നാഥ! സർവമന്ത്രഗണാത്മനേ;
നമസ്തേ ദീർഘദേഹായ സർവദൈവതരാശയേ."

വിരാഡ്രൂപനായ ഭഗവാന്റെ കാലടി പാതാളം; മൂർദ്ധാവു ബ്രഹ്മലോകം; കാലുകൾ ഭൂമിയും സമുദ്രവും; കൈകൾ അഗ്നിയും വായുവും; കുക്ഷി ആകാശം; മുഖം വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ; മൂന്നു കണ്ണുകൾ ജ്ഞാനവും സൂര്യചന്ദ്രന്മാരും; പല്ലുകൾ നക്ഷത്രങ്ങൾ; അസ്ഥികൾ കുലശൈലങ്ങൾ; നാഡികൾ നദികൾ; പുഞ്ചിരി മിന്നൽ; അട്ടഹാസം ഇടി; ആത്മാവു മന്ത്രഗണം; ദേഹം ദേവസമൂഹം.

ഇത്തരത്തിൽ പല വിധത്തിലുള്ള സ്തോത്രങ്ങൾ കേട്ടു ഭക്തവത്സലനായ ശ്രീപരമേശ്വരൻ പ്രസന്നനായി പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നു.

"അഥ പ്രാസാദഗർഭഗൃഹോദരമഹാമുഖാൽ
ഘനാഘനമഹാമേഘഹുങ്കാരാഹ്വാനസന്നിഭഃ;
കമ്പയന്നിവ സർവോർവീം ഭിന്ദാന ഇവ സാഗരാൻ
ഉത്സാരയന്നിവാകാശമാശാഃ പ്രസ്ഫോടയന്നിവ;
ആഘൂർണയന്നിവ ചേതാംസി സർവേന്ദ്രിയവിമോഹനഃ
ശുശ്രുവേ സുമഹാൻ നാദോ ദിഗ്ഗജാനാമദമർദ്ദനഃ;
കല്പാന്തക്ഷുബ്ധാബ്ധികല്ലോലകലഹാക്രന്ദമേദുരഃ;
ശബ്ദസ്സംബാധവാഗ്ഗേരപ്യാസീദ്ഭീഷദ്ബിഭീഷികാ."

അനന്തരം ഗർഭഗൃഹത്തിൽനിന്നു ഭയങ്കരമായ ഇടിനാദം പോലെ ഒരു ശബ്ദം കേൾക്കപ്പെട്ടു. അതു ഭൂമിക്കു മുഴുവൻ ഇളക്കം തട്ടിക്കുന്നതും സാഗരങ്ങളെ ഭേദിക്കുന്നതും ആകാശത്തെ പറപറപ്പിക്കുന്നതും ദിക്കുകളെ പിളക്കുന്നതും ഹൃദയങ്ങളെ വിറപ്പിക്കുന്നതുമാണോ എന്നു തോന്നി;—ആ ശബ്ദം ബോധവാന്മാർക്കു പോലും സ്വല്പം ഭീതി നല്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായിരുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞു "ഗംഭീരമധുരവും" "ഭേരീനാദാനുകാരി"യുമായ ഒരു ശബ്ദം വീണ്ടും കേട്ടു. അതു ഭഗവാന്റെ അരുളപ്പാടായിരുന്നു.

"വത്സ! കേരളഭൂപാലകേതോ! ഹേ വീര കേരള!
ഭദ്ര! ജാഗൃഹി ഭദ്രായ ചിരായേഹ പരത്ര ച.

* * *

കന്യാ സുദുർല്ലഭാ വത്സ! മൽപ്രസാദം വിനാ തവ;
തത്പ്രയച്ഛാമ്യഹം തുഭ്യം; വന്ധ്യയാ ച ജ്ഞാന മഞ്ജുഷഃ;
മമാംശഃ കേരളാവന്യാമസ്തി കശ്ചന മാനവഃ;
പൂർവൈവ വിപ്രകാര്യാർത്ഥമവതീർണ്ണസ്സുപുണ്യധീഃ;

ഉൽകാരിണി ... ഗൌരീ ... കന്യാത
മൂർദ്ധ്യഷി
അ[illegible] ഭാര്യാഭവി
ഷ്യതി."

"അല്ലയോ രാജ! കേരളഭൂപീഠത്തിന്റെ കൊടിമരംപോലെ ഉൽകൃഷ്ടനായി ശോഭിക്കുന്ന വീരകേരള! നീ ഐഹികവും ആമുഷ്മികവുമായ ഭദ്രത്തെ കാത്തിരിക്കുക. എന്റെ പ്രസാദം കൂടാതെ നിനക്കു പുത്രീലാഭം ഏററവും പ്രയാസമാണ്. ഞാൻ നിനക്ക് ഒരു പുത്രിയെ ദാനംചെയ്യുന്നു. എന്റെ ഭക്തന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥന ഒരിക്കലും വ്യർത്ഥമാകുന്നതല്ല. എന്റെ അംശാവതാരമായി കേരളത്തിൽ ഒരു മഹാപുരുഷൻ ഇപ്പോൾ ജനിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്റെ പ്രേയസിയായ പാർവ്വതീദേവി നിന്റെ പുത്രിയായി ജനിച്ച് അചിരേണ അവന്റെ ഭാര്യയായി ഭവിക്കും." എന്നരുളിച്ചെയ്തു ശ്രീപരമേശ്വരൻ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുകയും അതോടുകൂടി രാജാവു സന്തുഷ്ടനാകയും ചെയ്തു. ഇതാകുന്നു മൂന്നാം സർഗ്ഗത്തിലെ കഥ.

സർവ്വാംഗസുന്ദരിയായ കന്യകയുടെ ജനനമാകുന്നു നാലാം സർഗ്ഗത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. ഗർഭസ്ത്രീയുടെ ദൌഹൃദവർണ്ണനംകൊണ്ട് ആ സർഗ്ഗമാരംഭിക്കുന്നു. 'ഉണ്ണിയാടി'യെന്ന കുലക്രമാഗതമായ നാമധേയം ദമ്പതിമാർ ശിശുവിന്നു നല്കുന്നു.

"സദ്യാ കാർഷ്ണിൽ ഭൂശമതിവൃത്താമ്മംഗളൈ
രാഖ്യയാ താം
കല്യാപാമേപ്യതനുയശസം കന്യകാ
മുണ്ണിയാടീം."

ഉണ്ണിയാടി വേഗത്തിൽ സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളിലും വിവിധശാസ്ത്രങ്ങളിലും വിദഗ്ദ്ധയായി തീരുന്നതു കവി താഴെ ച്ചേർക്കുന്ന പദ്യങ്ങളിലും മററും വർണ്ണിക്കുന്നു.

"പാഞ്ചാലീ ഭാഗ്യാൽ സാദി പുരതഃ ക്ഷണ
പ്യ ചൌളക്രിയായാ
പർക്ഷണ പക്ഷ്യപദസ്ഥദക്ഷ പ്രാപ്യ പാകേ
പരി ശിക്ഷ്യം;
[illegible]
[illegible]
പ്യാസിൽ; ഭൂ[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ശേഷകഥകാനാം."

വിദ്യകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ആ കുമാരി അലംകൃതയായി തീർന്നതു്; ആഭരണങ്ങളെക്കൊണ്ടല്ല. ഗാന്ധർവ്വവിദ്യകളിലും (നൃത്തഗീതാദികൾ) ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിലും പൂർവ്വോത്തരമീമാംസകളിലും കന്യക ആർജ്ജിച്ച പാടവം അസാമാന്യമായിരുന്നു.

"ആഹാ സരസി [illegible]
[illegible]
നൃണാം [illegible]
ന്ദനോ
സ്വബന്ധുഹരിചന്ദനോ തരുണധൈര്യവി
ഷ്യന്ദനോ
മഹീശതനയാ [illegible]
നോ."

എന്നാൽ ഉണ്ണിയാടിയുടെ യൌവനാരംഭവൎണ്ണനയോടുകൂടി ആ സൎഗ്ഗം കഴിയുന്നു.

അഞ്ചാംസൎഗ്ഗം രാജകുമാരിയുടെ സമഗ്രമായ സൌന്ദൎയ്യവൎണ്ണനത്തോടുകൂടിത്തുടങ്ങുന്നു.

"സാ കൌമാരം കൌമാരമപ്യുദ്ദേശാ-
പൂൎണ്ണശ്രീ ഗുണഗണനിലയാ
ജനാധിപാനാം ജനകം മൃഗീദൃശാം
പുഷ്പായുധോൽ പ്രാദുരഭൂൽ കോടിഭിഃ."

അനന്തരത്തിൽ സകലഗുണഗണങ്ങൾക്കും സങ്കേതഭൂമിയായിരുന്ന ആ കന്യകയെ പരിഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള ആശയോടുകൂടി കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല അന്യദേശങ്ങളിലുള്ള രാജാക്കന്മാരും അനവധി ധനംകൊണ്ടു രാജാവിനെ പ്രലോഭനം ചെയ്തു. ചിലർ യാച്ഞാപത്രങ്ങളയച്ചു; മറ്റുചിലർ ഉപഹാരങ്ങളയച്ചു; നേരെ ചിലർ കണ്ടിയൂരിലേക്കു തന്നെ പുറപ്പെട്ടുചെന്നു; രാജാവിന്റെ സൽക്കാരം സ്വീകരിച്ചു ഭഗ്നമനോരഥരായി തിരിയെ പോകയും ചെയ്തു. ദേവന്മാർ സാക്ഷാൽ പാൎവ്വതീരൂപത്തിൽ കുമാരിയെക്കാണുകനിമിത്തം ഹൃദയത്തിൽ ആനന്ദം ഉളവാക്കാൻ തക്ക വൈഭവത്തോടുകൂടിയവളാണെങ്കിലും ആ സ്ത്രീരത്നത്തെ നമസ്കരിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളു. പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ തന്നെ യൌവനാഢ്യയായ പുത്രിയെ ആരെക്കൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യിക്കണമെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി വലുതായ ഉൽകണ്ഠ പിതാവിനെ ബാധിക്കുന്നു.

"സുതാ മമ ദശാബ്ദശാന്തരാ; പരം
പിതാ പ്രയാസേന ഭവതി സമാഗതേഷു വരേഷു;
മനോരഥാനാം സകലസ്യ ലോകാനാം
ഗതാ ച തൈസ്തൈഃ പ്രഥിതൈൎഗ്ഗുണൌഘൈഃ
ന്തേണ.
പതിസ്തു കോ നാമ ഭവേൽ ഗുണൈരവാപ്യ
പ്രദിഷ്ടദന്ന്യാനുഗുണാ ച സാമ്യഭാക്?
ന കേവലം ഭൂതലേഷു ജഗത്ത്രയേഷു
ഗുണൈസ്സമഗ്രഃ പുരുഷോ ന വിദ്യതേ.
അദ്വിതീയസ്യ പുരുഷസ്യ ഗുണാധികസ്യ
സമൎപ്പണേ യോജിതമാത്മജാ കന്യാ
ന ച പ്രമാദോ ഭവിതാ; തഥാപി ധ്യം
മന്ത്രമസ്യാ ജഗത്സു സമ്മതം."

ഇപ്രകാരത്തിലായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താഗതി. "മനുഷ്യലോകത്തിലും സമഗ്രഗുണനെന്നു പറയത്തക്ക ഒരു പുരുഷനെ കണ്ടുകിട്ടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഗുണാധികനും അദ്വിതീയനുമായിട്ടുള്ള ഒരു പുരുഷനോട് ഈ കന്യകയെ യോജിപ്പിക്കുന്നതു പ്രമാദവുമാണ്. സാക്ഷാൽ പാൎവ്വതീദേവിയുടെ അവതാരമാണ് എന്റെ പുത്രിയെന്നു ശ്രീപരമേശ്വരൻ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവിടുന്നും അംശാവതരണംകൊണ്ടു ഭൂമിയെ ധന്യയാക്കീട്ടുള്ളതായി കല്പിച്ചുവല്ലൊ.

"സ കോ നു നാമ കന്ദുകോപമ മനോജ്ഞ
പ്രതിഷ്ഠിതഃ സംപ്രതി നയനാനന്ദനഃ
ഗുണൈൎന്നിരസ്തഃ നരാസ്തു നൂനം
ദ്വിജാതിരാജാദിമഹാകുലോൽഭവഃ."

എന്നാൽ ഭഗവദംശഭൂതനായ ആ മഹാനുഭാവന്റെ പേരെന്തെന്നോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേശമെന്തെന്നോ ഭഗവല്ലക്ഷണം ഗൂഢമാകയാൽ അറിവാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഗുണോത്തരന്മാരായ പുരുഷന്മാർ ബ്രാഹ്മണവംശത്തിലും ക്ഷത്രിയവംശത്തിലും ജനിച്ചവരായി അവിടവി

ടെയുണ്ട്. ഏതായാലും ഒരു സ്വയംവരത്തിൽ കന്യക തനിക്കു ബോധിച്ച വരനെ വരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതാണു് ഉത്തമം.

“[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]”

ലോകോത്തരഗുണശാലികളായ രാജാക്കന്മാരെയും ബ്രാഹ്മണരെയും ഞാൻ ഇവിടെ ആളയച്ചു വരുത്താം. അവരെ സഭയിൽ ഇരുത്തി ഞാൻ പരീക്ഷിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ എന്റെ വലിയ ഭാരത്തെ (വരനാരെന്നു നിശ്ചയിക്കുക എന്നുള്ളതു്) പകുതിയൊന്നു ഒഴിയുന്നതാണു്.”

അങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചു രണ്ടുമാസം കഴിഞ്ഞാൽ കുമാരിയുടെ സ്വയംവരം നടക്കുവാൻ പോകുന്നതായി വീരകേരളവർമ്മരാജാവു വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. വൻകിടയിൽ ആ മഹാമഹത്തിനാവശ്യമായ വട്ടങ്ങളെല്ലാം കൂട്ടി. ഇതോടുകൂടി അഞ്ചാംസർഗ്ഗം പൂർത്തിയാകുന്നു.

സ്വയംവരമഹോത്സവത്തിന്നുള്ള സജ്ജീകരണംകൊണ്ടു് ആറാം സർഗ്ഗം ആരംഭിക്കുന്നു. കായംകുളത്തെ ഭടന്മാരെ കവി ഹൃദയങ്ഗമമായ രീതിയിൽ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. ആ ഘട്ടത്തിലുള്ള ഒരു ശ്ലോകം താഴെ ചേർക്കാം.

“[illegible]
[illegible] കവചാഃ [illegible]
[illegible]
മേധസ്സമേധിതശിഖാ ഇവ ഹവ്യവാഹാഃ”

മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന വില്ലു ധരിച്ചു് ആവനാഴി കെട്ടിത്തൂക്കി സ്വർണ്ണക്കിന്നരി വച്ച ഉടുപ്പുകളണിഞ്ഞു് അനവധി ഭടന്മാർ നിരത്തിൽകൂടി പോകയും വരികയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു; അവരെക്കണ്ടാൽ കത്തുന്ന വിറകുകൊണ്ടു വർദ്ധിച്ച ജ്വാലയോടുകൂടിയ അഗ്നികളാണോ എന്നു തോന്നും. കണ്ടിയൂരമ്പലത്തിലെ ഭേരി മുഴങ്ങി. രാജാക്കന്മാരും ബ്രാഹ്മണരും സ്വയംവരരങ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു കവി താഴെ കാണുന്നപ്രകാരത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നു.

“[illegible] പ്രവിവിശു [illegible]
[illegible]
[illegible]
വിപ്രശ്രേഷ്ഠാ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]”

കുതിരകളിലും ആനകളിലും കയറി അനേകം രാജാക്കന്മാർ ആ രങ്ഗത്തിൽ സിംഹങ്ങൾ എങ്ങനെ മഹാമേരുപർവ്വതത്തിലെ വിശാലഗുഹയിൽ പ്രവേശിക്കുമോ അതുപോലെ പ്രവേശിച്ചു. പലപ്രകാരത്തിൽ യോഗ്യന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരും അവിടെ വന്നു യഥാവകാശം അവരവർക്കുള്ള ആസനങ്ങളിൽ ഉപവിഷ്ടന്മാരായി. ജ്വലിക്കുന്ന അഗ്നിക്കു തുല്യമായ തേജസ്സോടുകൂടിയവരായിരുന്നു അവർ. കന്യക മങ്ഗലസ്നാനം കഴിഞ്ഞു സ്വയംവരത്തിനു സന്നദ്ധയായി അന്തഃപുരത്തി

ലിരുന്നതു കവി താഴെക്കാണുന്ന വധിത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നു.

“സാ ചാപി കേരളനൃപാലസുതാ വധൂഭിഃ
സ്നാതാ മഹാർഹവസനാഭരണാനുലേപാ
ശുദ്ധാന്തധാമനി ശുശുഭേ [illegible] ഭദ്രാജവീര-
[illegible] പ്രസ
ന്നാ.”

സ്നാതയായി വിശിഷ്ടങ്ങളായ വസ്ത്രാഭരണങ്ങളാലും ലേപനദ്രവ്യങ്ങളാലും അലംകൃതയായ ആ രാജകുമാരി പ്രസന്നയായി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു കായംകുളം രാജാവിന്റെ ലക്ഷ്മിപോലെ ശോഭിച്ചു. അത്യന്തം മനോഹരമായ ഒരു പ്രസാധനവർണ്ണനം കവി അവിടെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അനന്തരം

“[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
മാസ്തീർണ്ണതൈർമ്മഹാർഹാസനൈർച്ചിതാ [illegible]
ന്നാ.”

മാതാവിനാലും മറ്റു മാന്യകളായ പൌരസ്ത്രീകളാലും ചെയ്യപ്പെട്ട മംഗലവിധാനത്തോടുകൂടിയ കന്യക ധനസമൃദ്ധികൊണ്ടു സന്തുഷ്ടരായ ജനങ്ങളാൽ നിരവധി ആശിസ്സുകളെക്കൊണ്ട് അർച്ചിക്കപ്പെടുന്നവളായി മാളികയിൽനിന്നിറങ്ങി മണ്ഡപത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

“[illegible]
ഞ്ഞു.
[illegible]
[illegible]
ദസ്യാഃ പ്രസിദ്ധ [illegible]
രുഃ.”

മന്ദമായി യാനം ചെയ്യുന്ന കുതിരകൾ, പല്ലക്കുകൾ, കട്ടിയാനകൾ, ആന്ദോളങ്ങൾ ഇവയിൽ കയറി പ്രസിദ്ധവംശങ്ങളിൽ ജനിച്ച അനേകം പൌരസ്ത്രീകൾ ഹൃഷ്ടകളായി നായികയെ തുടർന്നു പുറപ്പെട്ടു.

“കല്യാണി! കാമകല്പികേ! [illegible]
[illegible]!
ഗാന്ധർവ്വ [illegible]! [illegible]
[illegible]!
സർവ്വ [illegible]
[illegible]
ഭദ്രം [illegible].”

കേൾക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ വന്ദികൾ കുമാരിയെ പുകഴ്ത്തി.

“അഥ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible];
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible].”

ഒടുവിൽ കാൽനടയായി ആ യുവതി (യദുരാജാവിന്റെ പുത്രി) കാലിൽ പാദുകയോടുകൂടി വീഥിവഴി വിവാഹമണ്ഡപത്തിലേക്കു പോയി. രക്ഷിജനങ്ങൾ ഹുങ്കാരം കൊണ്ടും കുതിരച്ചാട്ടകൊണ്ടും ചൂരൽവടികൊണ്ടും ആ വീഥിയിൽ സന്ദർശകന്മാരുടെ പ്രവാഹത്തെ നിയന്ത്രണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. നായികയുടെ രംഗപ്രവേശത്തോടുകൂടി ആറാം സർഗ്ഗം സമാപിക്കുന്നു.

സ്വയംവരവർണ്ണനമാണ് ഏഴാം സർഗ്ഗം. രാജകുമാരിയുടെ ഒരു ധാത്രി രാജ

ലക്ഷ്മികൾ കീർത്തിയെന്നപോലെ പരിസരത്തെ പ്രാപിച്ചു പല ബ്രാഹ്മണരുടെയും രാജാക്കന്മാരുടെയും [illegible] ചെയ്യുന്നു.

"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]"

ബ്രാഹ്മണരുടെ വീര്യം, തപസ്സ്, [illegible], രാജാക്കന്മാരുടെ വിദ്യ, ധനം, മുതലായ ഗുണങ്ങളും, ഇവയെല്ലാം ധാത്രിയുടെ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]"

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], അതിനാൽ [illegible] [illegible] ഇവപ്പെടുന്നതല്ലല്ലോ. പിന്നീട് ഉൽകൃഷ്ടന്മാരായ [illegible] പ്രശംസിച്ച് അവരുടെ ഗുണഗണങ്ങളെ ധാത്രി വിളങ്ങിച്ചുപോന്നു. [illegible] വാക്കുകളെല്ലാം [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] രാജാവിന്റെ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

"[illegible] ഗുണൈർ [illegible]
ധാത്രീ [illegible] വിവിധേഷ്വമീ"

[illegible] [illegible] [illegible] പ്രസന്നാ
[illegible] [illegible]

*   *   *

[illegible] [illegible] [illegible] —
[illegible]
[illegible]
ധാത്രീ [illegible].

*   *   *

[illegible] പ്രാപ്യ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible];
[illegible]:
[illegible]:
[illegible].
[illegible].
[illegible]
[illegible]
[illegible].
[illegible].
[illegible]:
[illegible]:
[illegible].
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible].
[illegible].
[illegible].
[illegible].
[illegible].
[illegible].
[illegible]
[illegible]
[illegible]."

× "ദിക്ഷ്വാന്തരം" എന്നതിനെ അപേക്ഷിച്ച് ഇതാകുന്നു ശരിയായ പാഠം.

മിന്നൽപോലെ തിളങ്ങുന്ന സ്വർണ്ണസ്തംഭത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ ഒരു സിംഹാസനത്തിൽ നിഷണ്ണനായ ആ രാജഹംസനെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങളും ധാത്രി രാജകുമാരിയെ ധരിപ്പിച്ചു. "വത്സേ! ശ്രീമദ് അവതാരമായ ഈ രാജാവിന്റെ ഗുണങ്ങളും ഭവതി വൈവിധ്യത്തിത്തന്നെ കേൾക്കേണ്ടതാണ്. മേഘച്ഛന്നനല്ലാത്ത ആദിത്യന്റെ തേജസ്സിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളെല്ലാം കണ്ണുകൊണ്ടു മാത്രം കാണ്മാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലോ. കേരളരാജാക്കന്മാർ യാതൊരു പുരിയെ തങ്ങളുടെ രാജധാനിയാക്കിയിരിക്കുന്നുവോ; യാതൊന്നിന്റെ മഹോദയം എന്ന നാമധേയം അന്വർത്ഥമായിരിക്കുന്നുവോ; ഈ പരശുരാമക്ഷേത്രത്തിൽ യാതൊന്ന് അതിപ്രധാനമായ നഗരമായിരിക്കുന്നുവോ ആ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ ഈ രാജാവു സ്വർഗ്ഗലോകത്തിൽ ഇന്ദ്രനെന്നപോലെ വസിക്കുന്നു. ക്ഷാത്രതേജസ്സിന് ഇരിപ്പിടമായിരിക്കുന്ന ഇദ്ദേഹം സാക്ഷാൽ ശ്രീപരശുരാമനെന്നു തന്നെയാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്. ഏറ്റവും പ്രകാശത്തോടുകൂടിയ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പതാകക്കൊടിയുടെ ചലനം കൊണ്ടു് എല്ലാ രാജാക്കന്മാർക്കും ദേവേന്ദ്രപദവി ലഭ്യമാകുന്നു. നിസ്തുലമായ മഹോദയപുരത്തെ അധിവസിക്കുന്ന ഈ രാജാവിന്റെ തേജസ്സ് തെക്കും വടക്കും ഉള്ള ദേശങ്ങളിൽ പ്രസരിക്കുന്നു; അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശത്തിന് "ഉഭയവ്യാപ്തി" (പെരുമ്പടപ്പ്) എന്ന പേർ വന്നതു്. ശസ്ത്രാസ്ത്രങ്ങളിലും ശാസ്ത്രങ്ങളിലുമുള്ള ഉൽക്കൃഷ്ടതകൊണ്ടു സകലക്ഷത്രിയലക്ഷ്മിയുടെയും വിളനിലം പോലെ കാണപ്പെടുന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉന്നതങ്ങളായ വൃഷ്ടികൾ കണ്ടു ധ്രുവമാദികൾ പോലും ലജ്ജിച്ചുപോകും. ഈ രാജാവിന്റെ ഉദാരതയും ത്യാഗവും കൊണ്ടു് കവികൾ ഇദ്ദേഹത്തെ വീരോദാരനെന്നു പ്രശംസിക്കുന്നു. സല്ലക്ഷണയുതനായും ക്ഷമാവാനായും ആശ്രിതരക്ഷകനായുമുള്ള ലക്ഷ്മീറാണിയുടെ പുത്രനായ രാമവർമ്മാവ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗിനേയനാകുന്നു." ഒന്നാമത്തെ രാമവർമ്മാവ് അനന്തരം കേരള (കൊച്ചി) രാജാവായ രാമവർമ്മാവും രണ്ടാമത്തെ രാമവർമ്മാവു കന്യകയ്ക്കു വരനാകുവാൻ പോകുന്ന യുവാവാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പിന്നീടു് അവന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെ ധാത്രി പ്രശംസിക്കുന്നു.

"അധ്യാപനാഗമന ധ്യാനസ്ഥിചർമ്മ-
ദീക്ഷാജപാഹായുഗളാർഗളേ ...
ശ്രാദ്ധേ ... ശത്രുവാദ
... ഭവതി ...

× × ×

... ക്ഷമാ ... വാരി ... ;
ജ്ഞാനാ ... വാഗ് ... ;
... ;
... ക്ഷേണേ ... .

× × ×

ജ്ഞാനാ ... വൃക്ഷാ ... സമ്പ ... ;
പ്രാ ... വല്ലീമണി കല്പ ... ;
... വ്യപാശ്യാഭിരഭ്രംശ ... ക
... ജീവിവിശ്വജനചക്രവർത്തി ?

÷ ÷ ÷

... ശ്രീ ... തൈവാന്യ-
... പശ്യാമി ... പാസ്യ ... ;
... വിധു ... ;
ഭാസ്വാന ... ഭവതി ... ശ്രീഃ.

നാഥേ മഹാരാജാ കൃപാണാഗ്ര വിദാരിതാ-
ഭ്രമദഹിതാകാന്തസ്തുംഗകുംഭസ്ഥലാനാം:
രണഭുവി ഗജാനാം സർവ്വമുക്താഫലാനാം:
ശ്രീവരാജസ്യ പതാകപതാകയാ.
അഭ്യുദയസ്യ പ്രതാപസ്യ പാദപാദസ്യ!
ദ്വൈരഥിനിർഭേദ ഭയ ദൈവ:
ഘനാഘനസ്യ ഭവ ചാപ വിക്രമണസ്യ
മാണിക്യരത്നസ്യ ച കൗസ്തുഭസ്യ."

വാളും പരിചയും ധരിച്ചു പടക്കളത്തിൽ പായുന്ന ഇദ്ദേഹത്താൽ വധിക്കപ്പെടുന്ന ശത്രുക്കൾ ദിഗ്ഗജങ്ങളാകുന്നു (അവരുടെ ദേഹങ്ങളെ ഇദ്ദേഹം രണഭൂമിയിൽ ബലിയാക്കുന്നു എന്നു താൽപര്യം) ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യലക്ഷ്മി ശക്തി ക്ഷമയോടും ശൗര്യത്തോടും യോജിച്ചിരിക്കുന്നു; ജ്ഞാനം വാഗ്മിതയോടും ദയയോടും ചേർന്നിരിക്കുന്നു; ദാനം ആത്മശ്ലാഘയുടെ അഭാവത്തോടും ആസ്തിക്യത്തോടും കൂടിയതാണു്; ഇങ്ങനെ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ ഗുണവും മറ്റുഗുണങ്ങളുമായി ഭാസിക്കുന്നു. അജ്ഞാനമാകുന്ന വൃക്ഷത്തിനു ഇടിത്തീയും കീർത്തിയാകുന്ന വല്ലിക്കു വിശിഷ്ടമായ കല്പവൃക്ഷവും ആയ 'ഈ രാജശിഖാമണി അത്രതന്നെ ആദരത്തിനു പാത്രമായി ഭവിക്കുന്നില്ലേ? പക്ഷേ! ഭവതിയുടെ സ്വരൂപം എത്ര ലോകോത്തരമോ അത്ര ലോകോത്തരമാകുന്നു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പുരുഷരൂപം. ഭവതി നിലാവുള്ള രാത്രിയാണെങ്കിൽ ഇദ്ദേഹം ചന്ദ്രനാണു്; ഇദ്ദേഹം ആദിത്യനാണെങ്കിൽ ഭവതി ദിനലക്ഷ്മിയുമാണു്. ഈ മഹാത്മാവു വിവാഹം ചെയ്തിട്ടില്ല. ഭവതി കന്യകയാണു്; ഇദ്ദേഹം ഇരുപത്തൊമ്പതു വയസ്സായ ധ്യാനാര്യനാണു്. നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ദമ്പതിമാരായി (തമ്മിൽ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടാൽ) ഇരിക്കുന്നതു് എനിക്കു് അഭിമതമല്ലേ. സ്വർണ്ണാഭരണത്തിൽ മാണിക്യരത്നം പതിച്ചാൽ അതിനു സമമായി മറ്റെന്താണു് ലോകത്തിലുള്ളതു്?" ആ സ്ത്രീവാക്യത്തെ ശ്രവിച്ചില്ലെന്നിട്ട് പിന്നെയും മുന്നോട്ടു നടക്കാതെ യാത്രി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞപ്പോൾ കുമാരി അനുരാഗപാരവശ്യത്താൽ ലജ്ജാന്തരമുഖിയായിത്തീർന്നു. രാമവർമ്മാവു ഉണ്ണിയാടിയെ പരിഗ്രഹിച്ചു. സ്വപ്നംകൊണ്ടു ഭോഗിനായിരുന്ന രാജാക്കന്മാർ തോറ്റോടി. അങ്ങനെ ഏഴാം സർഗ്ഗം സമാപ്തമാകുന്നു.

നവദമ്പതികളുടെ സംഭോഗവർണ്ണനത്തോടുകൂടി എട്ടാം സർഗ്ഗം തുടങ്ങുന്നു. അഞ്ചാറുമാസങ്ങൾ കണ്ടിയൂരിൽത്തന്നെ അവർ കഴിച്ചുകൂട്ടി. പിന്നീടു വർഷകാലമായി. സംഭോഗവർണ്ണനം കവി പിന്നെയും തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നു.

"ചന്ദ്രകൃദ്ദന്തേഷു സമദുഗ്ദ്ധല്ലാപവല്ലി
പ്രചലിതചലകമ്പനം ഗാഢവാഞ്ഛാതം
ചലിതോരു നവാഭിതാഭൂരിസാധുരികം
സ്വാദിതിഗുണ ഭവസ്യ നവ്യ നവാർണ്ണവം."

എന്നും മറ്റും അനേകം മനോഹരങ്ങളായ പദ്യങ്ങൾ ഈ സർഗ്ഗത്തിലുണ്ടു്.

"അഥ ശരത്സമയാം സാധു ഭൈരവാരവ്യ
രാ-
സ്ഥാദി സ്വാദിപത്രീ പവിത്രരഞ്ജനവരാ
അവനദേവനഭാൽ ക്ഷേത്രാദിശസ്യഭർത്ത"
കവിതുരഭൈവ്യാം പ്രാവിശദ്ഭാസ്മഭൂതം."

അനന്തരം ശരൽക്കാലമായപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി രാജപു

ത്രി ഭർത്താവിന്റെ ജന്മസ്ഥലമായ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ പോയി. അവിടെ കീർത്തിമാന്മാർ വസിക്കുന്ന ഒരു ശിവക്ഷേത്രത്തിൽ (തിരുവഞ്ചിക്കുളത്താകണം) ഭർത്താവിനോടൊപ്പം ചെന്നുചേർന്നു.

“തസ്മിൻ വിസ്മാപനശ്രീശ്ശ്രുതനതി-
ധിരായി
ശിരശ്രേയസാ മൂർച്ഛിതാനാം
വിശ്രാമായ ദ്വിശാന്താ വിതന്വാ കിമപി ഭഗവത്യാ-
ശ്രാന്തയിത്രീ ശ്രമാണാം
പ്രത്യുഹാവ്യാജാത്മവിദ്യാം ശിവമനുഭവിതും
നിത്യമുക്താ സതീ സാ;
കൃത്യാകൃത്യേ നിയന്തും കഥമിവ ഗുണാൻ
വിശ്വരൂപൈഷണാഗ്നീൻ?”

“ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ നിത്യമുക്തയായ ആ ദേവി ഇപ്പോഴും തന്റെ പ്രാണനാഥനോടുകൂടി അദ്ധ്യാത്മവിദ്യ പരിചയിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കൃത്യാകൃത്യങ്ങളിൽ ഈശ്വരേച്ഛയുടെ ബലവത്തുക്കളായ ഗതികളെ ആർക്കു നിയന്ത്രിക്കുവാൻ കഴിയും?” ഈ പ്രസ്താവനയോടുകൂടി എട്ടാം സർഗ്ഗവും ഗ്രന്ഥവും പരിണതിയെ പ്രാപിക്കുന്നു.

ഞാനുദ്ധരിച്ച ശ്ലോകങ്ങളിൽ നിന്നു ദാമോദരചാക്യാർ ഒരു വിശിഷ്ടനായ കവിയാണെന്നു സഹൃദയന്മാർക്കു കാണാവുന്നതാണ്. അദ്ദേഹം കായംകുളത്തു വീരകേരളവർമ്മാവിന്റേയും ഉണ്ണിയാടിയെന്ന നായികയുടേയും സമകാലികനായിരുന്നു എന്നും “തസ്മിൻ വിസ്മാപന ശ്രീഃ” ഇത്യാദി പദ്യത്തിൽനിന്നു വെളിവാകുന്നുണ്ട്. രഘുവംശത്തിൽ ഇന്ദുമതിയുടേയും നൈഷധീയചരിതത്തിൽ ദമയന്തിയുടേയും മററും സ്വയംവരവർണ്ണനങ്ങളുമായേ നമുക്കു പരിചയമുള്ളു. ഭാഷയിൽ രാമായണചമ്പുവിലെ സീതാസ്വയംവരം, ഭാരതചമ്പുവിലെ ദ്രൗപദീസ്വയംവരം, നൈഷധചമ്പുവിലെ ദമയന്തീസ്വയംവരം ഇവയും നാം വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ ഒരു രാജപുത്രിയുടെ സ്വയംവരത്തെ വിഷയമാക്കി ഒരു കേരളീയകവി തന്നെ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഉൽകൃഷ്ടസംസ്കൃതകാവ്യം ഉണ്ടെന്നു പോലും കേരളീയർക്കു ഇന്നുവരെ അറിയുവാൻ ഇട വന്നിട്ടില്ല. അവരെ പ്രസ്തുതകാവ്യവുമായി പരിചയപ്പെടുത്തി, ഏതാനും ചില പൂർവ്വകാലസ്മരണകളെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് ഞാൻ ഈ ഉപന്യാസദ്വാരാ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്റെ ഉദ്ദേശം സഫലമാകുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥകാരന്റെ കാലത്തെപ്പററിക്കൂടി രണ്ടു വാക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ; ശിവവിലാസത്തിന്റെ നിർമ്മാണകാലത്തു കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരുടെ രാജധാനി (മഹോദയം) കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നു എന്നു കാണാവുന്നതാണല്ലോ. അന്ന് ആ രാജ്യത്തിനു പെരുമ്പടപ്പ് എന്നു പേരുണ്ടായിരുന്നു എന്നല്ലാതെ കൊച്ചി എന്നു പേരുണ്ടായിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. പുതുവൈപ്പ് ആരംഭം തുടങ്ങുന്ന ക്രി. പി. 1341-നു മുമ്പ് പെരുമ്പടപ്പുരാജാക്കന്മാർക്കു കൊച്ചിയിൽ പ്രത്യേകം രാജധാനിയുണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നു സംശയമാണ്. വീരരാഘവചക്രവർത്തി പെരുമ്പടപ്പുരാജാവാണെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജധാനി കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നു എന്നൂഹിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ട്. മകോതയർ പട്ട

ണത്തിലെ ഈ വരിക്കൊത്താണല്ലോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാനപത്രം. കൊച്ചിയെ പെരുമ്പടപ്പു രാജാക്കന്മാരുടെ രാജധാനി എന്ന നിലയിൽ ഇദംപ്രഥമമായി വർണ്ണിക്കുന്നതു മാഹ്വാൻ എന്ന ചീനദേശീയനായ മഹമ്മദീയനാണു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഞ്ചാരചരിത്രം ക്രി. പി. 1409-ൽ ആണു് രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. കായംകുളം രാജാക്കന്മാർക്കു് ക്രി. പി. 13-ാം ശതകത്തിലുള്ള പ്രാബല്യത്തിനു ലക്ഷ്യമായി ഇതിനു മുൻപുതന്നെ ഞാൻ ശിലാരേഖകൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ വംശത്തിലെ ഒരു രാജാവിന്റെ പുത്രിയെ പെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപത്തിൽ കേരളചക്രവർത്തിസ്ഥാനം നിലനിന്ന കാലത്തു് ആ സ്വരൂപത്തിലെ ഒരു യുവരാജാവു വിവാഹം ചെയ്യുക എന്നതു് ഒട്ടും അസ്വാഭാവികമല്ല.

തൃക്കണാമതിലകത്തിനു പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്ന കാലത്താണു് ശുകസന്ദേശത്തിന്റെ ആവിർഭാവം. ശുകസന്ദേശകാരനെ ശിവവിലാസകാരൻ അനുകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. തൃക്കണാമതിലകത്തിന്റെ പ്രാഭവം കൊല്ലം 500-ാമാണ്ടിനു മുൻപിൽ അസ്തമിച്ചു. ശുകസന്ദേശം ക്രി. പി. 1000-ാമാണ്ടിടയ്ക്കുള്ള ഒരു കൃതിയായി വിചാരിക്കണം. ശിവവിലാസം ക്രി. പി. 1100—1400 ഈ വർഷങ്ങൾക്കിടയിലുണ്ടായ ഒരു കാവ്യമായി പരിഗണിക്കുന്നതിൽ വലിയ അപാകമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ കാവ്യത്തിന്റെ താളിയോലപ്രതി ഞാൻ നിഷ്കർഷിച്ചു പരിശോധിച്ചതിൽ അതിലെ ലിപിവിന്യാസരീതി എന്റെ മേൽ പ്രസ്താവിച്ച ഊഹത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതിലധികം സൂക്ഷ്മമായ ഒരു കാലഗണനത്തിനു വേണ്ട ലക്ഷ്യങ്ങളില്ലാത്തതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. എന്തായാലും ഇത്തരത്തിൽ മഹനീയവും ദേശചരിത്രഗന്ധിയുമായ ഒരു കാവ്യം രചിച്ച ഭരതകുലജനായ ദാമോദരൻ നമ്മുടെ ആദരപൂർവ്വമായ സ്മരണത്തിനു് എല്ലാവിധത്തിലും അർഹനാണെന്നുള്ളതിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

ദ്രാവിഡസംസ്കാരം

(സി. ഐ. രാഘവൻനായർ. ബി. എ.)

ദ്രാവിഡഭാഷകളും സുമേറിയൻഭാഷകളും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ടെന്നു ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കുറെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ ഉദ്ഘോഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.(Asiatic Society Memoirs Vol vii). ദ്രാവിഡർ, മെഡിറ്ററേനിയൻ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നും, മെസപ്പൊട്ടേമിയ, പേർഷ്യ, ബലൂചിസ്ഥാൻ, വടക്കെ ഇൻഡ്യ ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി തെക്കെ ഇൻഡ്യയിൽ വരികയും അവർ അവിടത്തെ ആദിമനിവാസികളിൽ ലയിക്കയും ചെയ്തു എന്നത്രെ, J. Hornell അനുമാനിക്കുന്നതു്. ബലൂചിസ്ഥാനത്തു് ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ബ്രാഹുയിഭാഷ, ദ്രാവിഡഭാഷയോടു ഗോത്രബന്ധമുള്ളതാണെന്നും കരുതപ്പെടുന്നു. തെക്കെ ഇൻഡ്യയിലെ ആദിമനിവാസികളെ "Polynesian" വർഗ്ഗമായി Hornell ചേർത്തിരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. (Article on Boat Origins) ഈ ആദിമനിവാസികളെ,ദ്രാവിഡരിൽനിന്നും Thurston-ഉം ചേർത്തിരിക്കുന്നു. (The Madras Presidency Papers).ഇപ്പോൾ സിലോണിൽ കാണുന്ന വേടന്മാർ, വെല്ലിങ്ങിട്ടിലെ തോഡന്മാർ, ആസ്ത്രേലിയാ നിവാസികൾ ഇവരുടെയും ദ്രാവിഡരുടെയും പൂർവ്വികരായിട്ടാണ് ഈ ആദിമനിവാസികളെ ഇദ്ദേഹം തിരിച്ചിരിക്കുന്നതു്(Castes and Tribes of South India) ഈ പോളിനേഷ്യൻ ഭാഷാസമ്പ്രദായം ഇപ്പോൾ നമുക്ക് ഉദ്ഘോഷിക്കാൻ കൂടി നിവൃത്തിയില്ല. "We shall never know the roots of the Polynesian idioms, since we can only bring dialects together which are still spoken and the most primitive forms are still modern." (A. H. Sayce)

ശബ്ദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഭാഷകൾക്കു് മറ്റൊരുവിഭാഗങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. "ഓസ്ത്രിക" സമ്പ്രദായങ്ങളായ പല ശാഖകളോടും ദ്രാവിഡത്തിനു് ബന്ധമുള്ളതായി ഉദ്ഘോഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. (Caldwell, ദ്രാവിഡഭാഷ, സിഥിയൻ ഗോത്രത്തിൽ പെടുത്തുന്നു. Bleck ദ്രാവിഡത്തിന് ആസ്ത്രേലിയൻ ബന്ധം കാണിക്കുന്നു. Prof. Schmidt, Trombetti, ഇവർക്കും ഈ അഭിപ്രായമാണ്. Trombetti, ദ്രാവിഡഭാഷകൾക്കും Bhurushaski ഭാഷക്കും ബന്ധം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ സാദൃശ്യം വംശനിർണ്ണയത്തിനു് ഉതകുന്നില്ലെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്. (D. R. Lorrimer's Linguistic Survey). Prof. F.

Otto Schrader ദ്രാവിഡവും ഫിന്നിഷും തമ്മിൽ ബന്ധം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. A. Drexel ആഫ്രിക്കൻ ഭാഷാബന്ധവും Stucken അമേരിക്കൻ ഭാഷകളോടുള്ള ബന്ധവും കാണിക്കുന്നു. ജാപ്പനീസുകാരനായ Matsumoto എന്ന പണ്ഡിതൻ ആസ്ട്രിക് ഭാഷകളും ജപ്പാൻഭാഷയുമായുള്ള ബന്ധത്തെ കാണിച്ചുതരുമ്പോൾ Prof. Przyluski, ആസ്ട്രിക്കും ദ്രാവിഡഭാഷയുമായുള്ള ബന്ധത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ദ്രാവിഡഭാഷകളും "ഇൻഡോ ജെർമാനിക്" ഭാഷകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം കാൽഡ്വെൽ, ഗുണ്ടർട്ട്, കിറ്റൽ ഇടങ്ങിയവർ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. യൂറോപ്പിലെ പല സ്ഥലനാമങ്ങളെയും ദ്രാവിഡത്തിൽനിന്ന് വ്യുല്പാദിപ്പിക്കാൻ A. C. Schoener ശ്രമം ചെയ്തു കാണുന്നു.

ഈ ദ്രാവിഡർ, ഇൻഡ്യയിലെ ആദിമനിവാസികളോട്ടും പിന്നീട് വന്നവരായ മെഡിറ്ററേനിയൻ, ആര്യൻ, സിതിയൻ, മംഗോളിയൻ ഇടങ്ങിയ വംശക്കാരോട്ടും ഇടപഴകിയെങ്കിലും, അതിപ്രാചീനകാലം മുതൽക്കേ ജീവിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. ആര്യസമ്പർക്കത്തിനുശേഷം ദ്രാവിഡർ, ആര്യസംസ്കാരയുക്തന്മാരായ ദ്രാവിഡന്മാർ—മലയ, ജാവാ, സുമാത്രാ, സയാം, ഇടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിൽ കപ്പൽമാർഗ്ഗം സംസ്കൃതത്തെയും പ്രചരിപ്പിച്ച്, കുടിയേറിപ്പാർത്തിരുന്നതായും അനുമാനിക്കുന്നു. (N. K. Bhattasali) "The Indians of the maritime tracts of India are found o have been good sailors from the harliest times and it is they who made the spread of Indian Culture and conquest possible in the islands of Indian Archepalago and in contiguous countries." ദ്രാവിഡഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന, കുർഗ്, മാലേർ, ഗോണ്ടുവർഗ്ഗക്കാർ, ഇവർ ആസ്ട്രിക ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരായ സന്താൾ, മുണ്ടാരി, കോൾ, ഹോ, ബിർഹോർ, ഇടങ്ങിയ വർഗ്ഗക്കാരുമായി സമ്പർക്കമായിട്ടുണ്ട്. ആര്യന്മാർ ഇന്ത്യയിൽ വരുന്നതിനുമുമ്പ്, ദ്രാവിഡസംസ്കാരം ആധിപത്യത്തോടെ പ്രചരിച്ചിരുന്നതായി ആധുനികന്മാർ പലരും സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും മറ്റു പല ഗവേഷകന്മാരും ഇതംഗീകരിക്കുന്നവരത്രെ. ഋഗ്വേദത്തിലും ബ്രാഹ്മണസംസ്കാരയുക്തന്മാരായ ആര്യന്മാർക്ക് ദ്രാവിഡർ ശത്രുക്കളായിരുന്നു എന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. ഋഗ്വേദത്തിൽപോലും ആര്യന്മാരും അനാര്യന്മാരും (ദസ്യുക്കൾ, ദ്രാവിഡർ) തമ്മിൽ നടന്ന യുദ്ധങ്ങൾ വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ആര്യവംശക്കാരുടെ, പരിഷ്കൃതയുദ്ധോപകരണങ്ങളും, കുതിരകളും, ദ്രാവിഡന്മാരെ കീഴടക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. "Aryans had effective superiority over the Dravidians who possessed no horses and used mostly copper weapons" (Influence of Physical features on Indian History by N. K. B.). ഇക്കാലത്തു ആര്യവംശത്തെ അനിഷേധ്യമായ വിധം ദ്രാവിഡവംശത്തിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുക വിഷമമായി കലാശിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഋഗ്വേദകാലത്തെ ആര്യന്മാരെ "വൈദികാര്യന്മാർ" എന്ന് Risley പേർതിരിച്ചിരുന്നു.

(Census of India 1903). എന്നാൽ അക്കാലത്തുതന്നെയുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു ഗോത്രക്കാരും ഈ പിരിവിൽപെടുന്നതായി "രാമപ്രസാദ് ചന്ദ" പറയുന്നു. "These Vedic-Aryans were not physically homogeneous, but included men of two different races one blonde and the other dark." (A Study of the Origin of the Indo Aryan people.) ആര്യന്മാരുടെ ആദിമനിവാസഭൂമിയെപ്പറ്റി എത്രയെത്ര അഭിപ്രായങ്ങൾ നാം കാണുന്നു. മധ്യഏഷ്യയാണെന്ന് ആദ്യം ഊഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. സ്കാൻഡിനേവിയാപ്രദേശങ്ങളാണെന്ന് മററു ചിലർ. (Latham Poesche, Pneka etc.) A. H. Sayce ഈ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചു കാണുന്നു:—"ആര്യന്മാരുടെ ഉത്ഭവം ഏഷ്യയിലല്ലെന്നും, ബാൾട്ടിക് പ്രദേശങ്ങളിലാണെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായത്തോടു ഞാൻ പരിപൂർണ്ണമായും യോജിക്കുന്നു. ഇവിടെനിന്നും ഇൻഡ്യയിലേക്ക് ഉണ്ടായ ജനപ്രവാഹം ഒടുവിലത്തേതായിരുന്നു". എന്നാൽ Giles, ആസ്ട്രിയ-ഹംഗറിയുടെ മദ്ധ്യപ്രദേശമാണ്, ആദിആര്യഭൂമി എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു പുറമെ, സെൻട്രൽ ഏഷ്യയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട, ആദ്യത്തെ ആര്യവംശക്കാർ തന്നെയാണു ദ്രാവിഡർ എന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞമതവും കിടക്കുന്നു. ദ്രാവിഡരെ ജാതിഭ്രഷ്ടരായ ക്ഷത്രിയരായി മനുസ്മൃതി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഇവരെ പ്രാചീനതമാര്യന്മാരുടെ സന്താനങ്ങളുമായി അടുപ്പിക്കാൻ കേരളപാണിനിയും തുനിഞ്ഞു കാണുന്നു. "The broad—headed elements in Risley's Census are akin to the Alpine race and probably orginated in the Pamir region of Central Asia" (The Indo-Aryan Races by Ramprasad Chanda). "നാഗന്മാർ ദ്രാവിഡന്മാരും സംസ്കൃതം സംസാരിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു" എന്ന പ്രസ്താവവും നോക്കുക. (Oldham) "ഹിമാലയൻപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു വന്നവരാണു തമിഴർ" എന്നു തമിഴ്ചരിത്രത്തിന്റെ ജനകനായ കനകസഭാപിള്ളയും ഊഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ "Man must have orginated immediately south of Dandakaranyam" (ദണ്ഡകാരണ്യത്തിനു തൊട്ടു തെക്കാണ് മാനുഷ്യോൽപത്തി!) എന്നു മി: പി. ററി. ശ്രീനിവാസയ്യങ്കാരും പറയുന്നു. ഇവരുടെ സന്താനങ്ങളാണുപോലും സുപ്രസിദ്ധന്മാരായ "നിഗ്രോ" വർഗ്ഗക്കാർ! എല്ലാം തന്നെ അനുമാനസാദ്ധ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നേ ഉള്ളൂ എന്നു ചുരുക്കം.

ഏതെങ്കിലും, വേദകാലത്തെ ആര്യപ്രവാഹത്തിനുമുമ്പ്, ഒരു സംസ്കാരം ഭാരതത്തിലും മററുപ്രദേശങ്ങളിലും സാമാന്യമായി വ്യാപിച്ചിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കാൻ പല വസ്തുവകകൾ കുഴിച്ചെടുത്തിട്ടുള്ളവ, സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. ഈജിപ്റ്റ്, ആതൻസ്, ഊർ (ബാബിലോണിയ) സിന്ധു, പഞ്ചാബ്, ആദിച്ചനല്ലൂർ, മദ്രാസ്, തുടങ്ങിയ പ്രദേശങ്ങൾ, ഇതിൽ പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്നു. പുരാണവസ്തുപരിശോധകന്മാരുടെ ഉദ്യമങ്ങൾ ഒടുക്കത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കാം.

സിന്ധുനദീതീരത്തെ പ്രാചീനനാഗരികത്വം, മോഹൻജൊദാരോ, ഹരപ്പാ, ഈ സ്ഥലങ്ങൾ കുഴിച്ചപ്പോൾ കാണപ്പെട്ട ചില നഗരങ്ങളേയും വസ്തുക്കളേയും ആധാരമാക്കി അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു. ഇനിയും പരിശോധന പൂർത്തിയായിട്ടില്ല.

മോഹൻജൊദാരോ എന്ന പ്രദേശം സിന്ധുനദീതീരത്താണ്. 'Mohan's Mound' എന്നു പറയുന്ന സ്ഥലംതന്നെ. ഇതു കണ്ടുപിടിച്ചതു് R. D. Bannerje ആണ്. അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയി. 1922-ൽ അവൻ കുഴി, ഇവിടെ ബുദ്ധമതക്കാരുടെ ഒരു സ്തൂപം കാണുകയുണ്ടായി. അതു പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ അടിയിൽ എന്തൊക്കെയോ ഉള്ളതായി സംശയം ജനിച്ചു. വീണ്ടും കുഴിച്ചുനോക്കി. വളരെ പുരാണവസ്തുക്കൾ കിട്ടി. (പലതും കൊത്തിയിട്ടുള്ള ശിലാമുദ്രകൾ, ചിത്രങ്ങൾ കൊത്തിയിട്ടുള്ള കല്ലുകൾ മുതലായവ). ഇതിനുശേഷം വളരെ ആളുകളുടെ സഹായത്തോടും, ഗവർമ്മെന്റിന്റെ ഒത്താശയോടും കൂടി ഇവിടെയെല്ലാം കിളച്ചുമറിച്ചു. വളരെ വിസ്താരമുള്ള ഒരു നഗരം തന്നെ ദൃശ്യമായി. Sir John Marshall (Director-General of Archaeology) ഏതാണ്ടെല്ലാം ഇതിന്റെ ഒരു ചരിത്രം ശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. (Mohenjo-Daro and The Indus Civilisation.)

ഹരപ്പാ എന്ന നഗരം പഞ്ചാബിൽ, ഗോമറിജില്ലയിൽ ചേർന്നതാണ്. മോഹൻജൊദാരോയിൽ നിന്നും 450 നാഴിക വടക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഏതാണ്ടു സമാനങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ ഇവിടെനിന്നും ലഭിക്കയുണ്ടായി. ഈ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും കിട്ടിയ വസ്തുക്കൾ ശരിയായി പരിശോധിച്ചുനോക്കി താഴെപറയുന്ന അനുമാനങ്ങൾ പുരാതനവസ്തുപരിശോധനാവകുപ്പുകാർ ചെയ്യുന്നു. പട്ടണങ്ങൾ, ചുട്ടുണക്കിയ ഇഷ്ടികകൾകൊണ്ടു പണിതിരിക്കുന്നു. വെള്ളം കയറാതിരിപ്പാനും ഇറക്കുന്നതിനും തോടുകളും കാനകളും കാണുന്നു. മുദ്രകളിൽ പുലി, കാണ്ടാമൃഗം, ആന, ഇവയുടെ രൂപം കാണുന്നു. ഒരു സ്ത്രീയുടെ വിഗ്രഹം കിട്ടിയതിൽ തലമുടി പിന്നിൽ അഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. വെള്ളി, സ്വർണ്ണം, പൊൻപൊതിഞ്ഞ ചെമ്പ് ഇവകൊണ്ടുള്ള ആഭരണങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. 1929-ൽ കണ്ടുകിട്ടിയ ഒരു മുദ്രയിൽ നാലുതലയുള്ള ഒരു മനുഷ്യരൂപം കൊത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ ധ്യാനത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ശിവന്റെ രൂപമാണെന്നു് Marshall അനുമാനിക്കുന്നു. സിന്ധുപ്രദേശങ്ങളിലെ, വേദകാലത്തിനുമുമ്പുള്ള ജനങ്ങൾ, യോഗം അഭ്യസിച്ചിരുന്നു എന്നും, "യോഗി"യുടെ രൂപത്തിൽ കൊത്തിയിട്ടുള്ള വിഗ്രഹങ്ങളെ ആരാധിച്ചിരുന്നു എന്നും 'Chanda' ഈ മുദ്രകൾ കാണുന്നതിനു കുറച്ചു കാലം മുമ്പുതന്നേ കാരണാന്തരങ്ങൾകൊണ്ടു് ഊഹിച്ചിരുന്നു. (Memoirs of the Archaeological Survey of India No. 41) ഈ സംസ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഏറെ വിശദമായി അക്കാലത്തുതന്നെ Prof. S. K. Chatterje എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. (Modern Review 1924. Vol. 36) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഊഹം ഇപ്രകാരമാണ്. ആദിച്ചനല്ലൂർ ശവപ്പെട്ടിയിൽനിന്നും ലഭിച്ച ഒരു തലയോട്ട് ഒരു തനിത്തമിഴന്റേതാണ്; ഈ മാ

തിരി ലക്ഷ്യങ്ങൾ മോഹൻജൊദാരൊ വിലും കാണുന്നതുകൊണ്ടു രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിലെയും സംസ്കാരങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ സംബന്ധമുണ്ടു്. അതിനാൽ ഇതു ദ്രാവിഡസംസ്കാരമായിരിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം ഊഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഊഹത്തിനുള്ള മറ്റൊരു കാരണവും ശ്രദ്ധേയമാണു്. ഐതരേയബ്രാഹ്മണത്തിൽ(ബി. സി. 8-ാംശതകം) കാണുന്ന ദമിളശബ്ദം അതിലും പുരാതനമാണെന്നും, Termilai or Trumile എന്ന ക്രീറ്റിലെ (Lycians) ശിലാരേഖകളിൽ കാണുന്ന ഈ പദത്തിൽ നിന്നാണു "തമിഴ്" ശബ്ദം വന്നതെന്നും മറ്റുമാണു്. ചുരുക്കത്തിൽ ഈ സിന്ധുപ്രദേശങ്ങളിലെ സംസ്കാരം, വാണിജ്യം, പാരമ്പര്യം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പഠിക്കുന്നതിനു് ഉതകുന്നതു്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ചില പണ്ഡിതന്മാർ ഭാഷാഭേദങ്ങളുടെ വ്യുത്പത്തി പരിശോധിച്ചും "മോഹൻജൊദാരൊപരിഷ്കാരം തന്നെ ദ്രാവിഡരുടേതാണെന്നത്രെ ഇപ്പോൾ തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്" എന്നും മറ്റും എഴുതിവിട്ടു കാണുന്നു. എന്നാൽ സത്യമോ, നോക്കുക. "The excavations of Mohenjodaro and Harappa have made undreamt of revelations regarding pre-historic India, up to BC 3000, and brought proofs of cultural relation with the Euphrates Civilisation" (Heinrich Lueders On Philology etc. in India) മെസപ്പൊട്ടേമിയാപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു കിട്ടിയിട്ടുള്ള ട്ടവകൾ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ ഏതാണ്ടു് ഈ വിധമെല്ലാമിരുന്നതുകൊണ്ടു് രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിലെയും സംസ്കാരം ഒന്നാണെന്നു് ബോധിക്കുന്നു. "When compared with those found at Susa, exhibited such a close resemblance to lead to the conclusion that very early relations of about BC 3000 existed between India and Mesopotamia." (Rai Bahadur Hira-Lal). തലയോട്ടുകൾ പരിശോധിച്ചതിൽ പല വർഗ്ഗക്കാരുടെയും കാണുന്നു എന്നും, എന്നാൽ അധികവും ആൽപ്സ് പർവ്വതപ്രദേശങ്ങളിലും മെഡിറ്ററേനിയൻ പ്രദേശങ്ങളിലും ഉള്ള വർഗ്ഗക്കാരുടേതുമായി യോജിച്ചുള്ളതായിരിക്കുന്നു എന്നുമാണു് അറിയുന്നതു്. "Among the Skeleton remains unearthed at MhenjoDaro we see a Mediteranian type forming the bulk of the population, a Mongoloid type, and Alpine type and a Nishada type" (Colonel Sewell and B. S. Guha). 1931-ലെ ഇൻഡ്യൻസെൻസസ് റിപ്പോർട്ടിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. "Alpine affinities of the population of the middle zone of India can be traced extending from Gujerat across the Deccan Plateau to Bengal. (Dr. Hutton. P p. 451-452). Mr. V. Rangacharya, 1929 ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ "Pre-historic India" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു; "The Statuettes of the bearded man exhumed at MohenjoDaro portray a distinctive brachy-Cephalic type, while the Dravidians like the Aryans have been distinctly dolicocephalic (P p. 191). മി: വി.

ഗ്രഹം, ഈ അഭിപ്രായത്തെപ്പററി പറയുന്നു, "It is truet hatsome of the Statuettes found at MohenjoDaro do show a brachycephalic type of head; but to a student of racial somatology the use of such expressions as Dravidian and Aryan to denote racial types are repugnant in spite of the unwarranted use made by philologists: Within each of the two linguistic divisions several distinct physical groups are included and our existing knowledge is not sufficient to warrant us to equate any with either Aryan or more particularly Dravidian." (Modern Review August 1928) നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ ഇപ്രകാരമുള്ള പാശ്ചാത്യാഭിപ്രായങ്ങളേയും കൂടി പരിഗണിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു! പുരുഷന്മാരിൽ മോഹൻജോദാരോസംസ്കാരവും മററും നേരിട്ടു പരിശോധിച്ചു കിട്ടിയിട്ടുള്ളവർ—അതുതന്നെ തെളിവായിട്ടുള്ളവരെല്ലാം പറയുന്നതെന്ത്? "(1) With our present evidences the Dravidians look like being a Mediterranean People" (R. D. Chatterje 1924) (2) "The migration story seems to be correct from the nature of the Harappa and Mohenjo Daro excavations of 1924." (S. C. Sarkar 1929). (3) "The Archaeological discoveries recently made at Harappa in the Panjab and MohenjoDaro in Sind bear evidence of a civ lisation which appears to have flourished in a still remoter antiquity." (S. K. Lahari and Benoyendranath Banerjie 1934) ഈ വിഷയത്തിൽ ഇപ്പോഴും അന്വേഷണങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഒന്നും സിദ്ധാന്തത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലെന്നു നാം ഓർക്കേണ്ടതുമാണ്. (4) When the tablets and seals of Mohenjo Daro are read then we shall know what Indian History is." (K. P. Jayaswal. 1934). മെസപ്പൊട്ടേമിയയിലെ "ഊർ" പ്രദേശം കുഴിച്ചെടുത്ത വിവരങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. (Ur Excavation texts. Thurien Dangin 1910). ബാബിലോണിയൻ രാജാക്കന്മാരുടെ പേരു പതിച്ച ശിലാരേഖകളും, മററും കണ്ടെത്തു, B. C. 2000-നു മുമ്പുള്ള ബാബിലോണിയൻ ചരിത്രം രേഖപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (George A Barton The Royal Inscriptons of Sumer and Akkad) ബ്രിട്ടീഷ് കാഴ്ചബംഗ്ലാവിലെ അധികാരിയായിരുന്ന Leonard Woolley, ഫിലാഡെൽഫിയയിലെ ഭൂഗർഭശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ—ഇവരെല്ലാം ചേർന്നാണ് "ഊർ" പ്രദേശം വീണ്ടും കുഴിച്ചുനോക്കിയത്. വളരെ വിലപിടിച്ച നിധികളും കിട്ടി. സ്വർണ്ണക്കഠാരി (പിടിയെല്ലാം കൊത്തിയിട്ടുള്ളത്) ചഷകം, സ്വർണ്ണമണികൾ, ആഭരണങ്ങൾ, ഇങ്ങനെ പലതും കണ്ടെത്തു. ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് വേറെയും പല രേഖകൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അന്വേഷകന്മാർ അവിടത്തെ ആദിമ നിവാസികളാണെന്ന് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന (Apalaid Reco) മീൻ പിടിത്തം, കൃഷി, നെയ്ത്ത്, ചുട്ടമണ്ണുകൊണ്ടു കലം

ഉണ്ടാക്കി, ഇതെല്ലാമായിരുന്നു ഇവരുടെ തൊഴിൽ. കല്ലുകൊണ്ടു് ആയുധങ്ങളും മണ്ണുകൊണ്ടു വീടുകളും ഇക്കൂട്ടർ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. (Articles and Photographs by Woolley). രണ്ടാമതു വന്ന കൂട്ടരാണു് സുമീറിയാക്കാർ. ഇവർ കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും വന്നവരാണത്രെ. വായിക്കാനും എഴുതാനും ഇക്കൂട്ടർക്കു ശീലമുണ്ടായിരുന്നു. ലോഹവേലകളിൽ നിപുണന്മാരുമായിരുന്നു

ഇവരുടെ സംസ്ക്കാരത്തിനാണു സിന്ധുസംസ്ക്കാരത്തോടു സാദൃശ്യം പറയപ്പെടുന്നതു്; രണ്ടു കൂട്ടരുമായി കച്ചവടവും ഗതാഗതവും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നു. (N. C. Sarkar 1929) എന്നാൽ "സിന്ധുസംസ്ക്കാര"ത്തിന്റെ അത്ര തന്നെ പഴക്കം "ഊർ"സംസ്ക്കാരത്തിനുണ്ടെന്നു കാണിക്കാൻ ഉതകുന്ന ശരിയായ രേഖകൾ കിട്ടിയിട്ടില്ല. (K. N. Chaterjic On Persian Tour. 1933) സുമീറിയാക്കാർ, അക്കേഡിയാക്കാരെ കീഴടക്കി നോവായുടെ കാലത്തുണ്ടായതായി പറയപ്പെടുന്ന പ്രളയം യഥാർത്ഥമായിരിക്കണമെന്നു് ഊഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (Woolley) കഴിച്ചേടംതന്നെ 1929-ൽ വീണ്ടും കുഴിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ വെള്ളവും അടിയിൽ കളിമണ്ണും കണ്ടു. ഈ മണ്ണുവായിരിക്കാം ആദ്യത്തെ കൂട്ടർ പ്രളയത്തിനുമുമ്പു വീടുകൾ വെച്ചു പാർത്തിരുന്നതു് എന്നു ചിലർ ഊഹിച്ചു. എന്നാൽ Leonard Woolley വീണ്ടും കുഴിച്ചിട്ടു. എട്ടടി താഴ്ത്തും കുഴിച്ചപ്പോൾ കെട്ടിടങ്ങളുടേയും മററും പല അവശിഷ്ടങ്ങളും കണ്ടുകിട്ടി. എട്ടടി കനത്തിൽ ചെളിവന്നു കൂടിയതു് ഈ പ്രളയകാലത്താണെന്നു് ഊഹിക്കപ്പെടുന്നു. നാല്പതിനായിരം ചതുരശ്രമൈൽ വ്യാപിച്ചിരുന്ന ഒരു പ്രളയമായിരുന്നുപോലും ഇതു്! ഇവിടെനിന്നും പല കൽപ്രതിമകളും കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. നഗ്നനായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ രൂപം, (താടിയും മീശയും ഉള്ളതു്) തലപ്പാവുവെച്ചതും മൂടിപ്പുതച്ചതുമായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ പ്രതിമ, രാജ്ഞികളുടെ കിരീടങ്ങൾ ഇതെല്ലാം ലഭിച്ചു. "ബാഗ്ദാദി"ലെ "ഐറാക്ക്" മ്യൂസിയത്തിൽ പല വസ്തുക്കളും സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ആതൻസിൽ 1896 മുതൽ പരിശോധന തുടങ്ങി. ഇതിന്റെ ഫലങ്ങൾ Ida Hill ഉം കൂട്ടരും പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. "Architectural terracottas, tiles and terracotta revertments" ഇതെല്ലാംകണ്ടെടുത്തിരിക്കുന്നുപോലും! കാലനിർണ്ണയത്തെപ്പററി ഒന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. ("Result of excavations conducted by the American school of classical studies at Athens" നോക്കുക.) ഇപ്പോൾ മദ്രാസിൽ കിൽപാക്ക് എന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു തോട്ടത്തിൽനിന്നും ഉദ്ദേശം 5000 കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുണ്ടെന്നു് ഊഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചില വസ്തുക്കൾ കണ്ടുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ആതിച്ചനല്ലൂരിൽ കണ്ടെടുത്തതുപോലെയും, പഴക്കമുണ്ടു് ഇവയെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. മാക്സ്‌മുള്ളർ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു് ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു:—"This very fact shows how dangerous it would be to look upon every new discovery as final."

ഇവിടെ നിന്നു രണ്ടു ശവപ്പെട്ടികൾ—(ഒന്നു വലുതും—ആറടി—മററൊന്നു ചെറുതും) ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ആയുധം, (കുഴിക്കുന്നതിനു പയോഗിക്കുന്നതു്) ഒട്ടു മണ്ണുകൊണ്ടു് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും കറുപ്പു ചായം തേച്ചതുമായ ഒരു പക്ഷിയുടെ രൂപം—ഇവയെല്ലാമാണു് ഇതുവരെകിട്ടിയിട്ടുള്ളവ. വലിയ ശവപ്പെട്ടി, തുറന്നു വിചാരങ്ങൾ മുഴുവൻ (ഇതെഴുതുന്നതുവരെ) പ്രസ്താവിച്ചുകണ്ടില്ല. ഇതും ദ്രാവിഡസംസ്ക്കാരത്തിൻെറ പൂർവ്വചരിത്രം അറിയുന്നതിനു് ഉപകരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം. ശവക്കല്ലറകളെപ്പററി J. C. Brown മൊത്തമായി പറയുന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണു്. "The type of megalithic tomb so common in Deccan which has a small hole in one of the walls is also distinguished throughout Britain, Germany, Scandinavia, Sardinia, Cyria and the Caucasus. Recently examples have been found in Kashmir also." Rivers എന്ന പരിശോധകൻ പറയുന്നു, "The fashion of megalithic tombs spread from Egypt to India" (Article on the aims of Ethnolgy.) Grater India Society", ഗവേഷണത്തിൽ വളരെയൊക്കെ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ദൂരസ്ഥലങ്ങളായ കിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ ഭാരതീയരുടെ സംസ്ക്കാരം കാണുന്നതായി ഇപ്പോൾ തെളിയിച്ചുവരികയാണു്. "Bali" എന്ന ദ്വീപിൽ ഹിന്ദുമതമാണെന്നു തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. (Kalias Nag) 'Aninam' (പഴയപേരു് Champa) എന്ന ദ്വീപിലെ ചരിത്രങ്ങൾ ഒരു പുസ്തകമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. (R. C. Majundar) അതിൽ അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:— "These colonies even reproduced Ayodhya, Kausambi, Srikshetra, Mathura, Sarayu etc. thousands of miles away from their old namesakes. The numerous stone and brick temples, which in their dilapidated condition still excite our admiration. They owe their existence to a mighty wave of civilisation carried across the ocean from the Indian mainland. They worship the same Gods as in India to-day." Dr. 'Vogel' പറയുന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണു്. "The national genious of Java has been inspired by Indian ideals. The stories of Mahhabarata and Ramayana still form the themes of their literary works."

ദ്രാവിഡസംസ്ക്കാരത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നാഗന്മാരെ സ്മരിക്കാതെ തരമില്ല. നാഗശബ്ദം സംസ്കൃതപദമാണു്; നാഗന്മാരോ ദ്രാവിഡരുമാണു്; ഐതിഹ്യങ്ങളും കെട്ടുകഥകളും, പുരാണപ്രസ്താവങ്ങളും നാഗന്മാരെ സർപ്പങ്ങളായും, പകുതിമനുഷ്യനും പകുതി സർപ്പവുമായ ജീവികളായും മററും രൂപണം ചെയ്തുകാണുന്നു. ഇതു് ഇക്കൂട്ടരുടെ "പഴക്ക"ത്തിനു് ഒരു ലക്ഷ്യമാണു്. സ്വർഗ്ഗലോകത്തിലും നാഗഗണങ്ങൾ ഉണ്ടുപോലും! നാഗശബ്ദത്തിനു മല, മരം എന്നും അർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടല്ലോ. അതിപ്രാചീനകാലത്തു മലകളിലും മലകളിലെ ഗുഹകളിലും ഇവർ പാർത്തിരുന്നു. മനുഷ്യരുടെ

മലങ്കോട്ടകളെപ്പററി വേദങ്ങളിൽ പ്രസ്താവമുണ്ട്. താമസസ്ഥലത്തിനും താമസക്കാർക്കും "നഗ നാഗശബ്ദങ്ങൾ" യഥാക്രമം ഘടിക്കുന്നതായിവരാം. വേദങ്ങളിലെ ദസ്യുക്കൾ നാഗന്മാരാണെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്;(C.V. Vaidya). ഇന്ദ്രശത്രുവായ വൃത്രനെ അഹിശബ്ദം കൊണ്ടും കുറിക്കുന്നു. "മര"മെന്ന അർത്ഥത്തിലും നഗശബ്ദത്തിനു യോജിപ്പുകാണുന്നു. കാട്ടുകളിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഇക്കൂട്ടർ ആര്യന്മാരെ ദ്രോഹിച്ചിരുന്നു. (പുരാണകഥകൾ നോക്കുക.)പാമ്പ്(ചേര,കേര)അളയിൽനിന്നു വരുന്നതുപോലെ ഈ നാഗന്മാർ കാട്ടുകളിൽനിന്നും പൊട്ടുന്നനവേ ചാടിവരുന്നതായി ആര്യന്മാർക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നിരിക്കാം. നഗശബ്ദത്തിൽനിന്നും നാഗശബ്ദത്തെ വ്യുൽപാദിപ്പിച്ചും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ദ്വീപുകളിൽ താമസിക്കുന്ന നഗന്മാരായ നാഗന്മാരേപ്പററി മണിമേഖലയിൽ പ്രസ്താവമുണ്ട്; ജാവായുടെ തലസ്ഥാനം നാഗപുരമായിരുന്നെന്നും കാണുന്നു. "സൂര്യനെ നമസ്കരിക്കുന്നവരും (നായിറ്, ഞായർ, Sun) സംസ്കൃതം സംസാരിക്കുന്നവരും (നാഗ, നാഗരശബ്ദങ്ങൾ നോക്കുക) ആയിരുന്നു നാഗന്മാർ എന്നുപറഞ്ഞല്ലോ!(Oldham· The Sun and serpent)· ഇൻഡ്യയുടെ പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങൾ നാഗരാജ്യമായി മഹാഭാരതം ഗണിക്കുന്നു. ഗംഗാ, സിന്ധുനദികളുടെ മുഖങ്ങൾ, നർമ്മദാതീരപ്രദേശം, ആസ്സാം, സിലോൺ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങൾ ഇതെല്ലാം പാതാള(നാകലോക)മായി കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാരതകഥയിലെ അർജ്ജുനഭാര്യ ഉലൂപി ആസ്സാംകാരിയാണ്. കാശിരാജാവായിരുന്ന നാഗരബ്രഹ്മദത്തന്റെ മാതാവു നാഗസ്ത്രീ ആയിരുന്നു. (ജാതകകഥ) ഇപ്രകാരം ഇതിനു പുറമേ നാഗരാജ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും നാഗന്മാർ ദുര്യോധന പക്ഷത്തിൽചേർന്നു എന്നും (ദുര്യോധനൻ =നാഗകേതനൻ) അവർ പാണ്ഡവവിരോധികളായിരുന്നു എന്നും (തക്ഷശിലയിലെ നാഗരാജാവ് പരീക്ഷിത്തിനെ ചതിച്ചുകൊന്നതും ജനമേജയന്റെ സർപ്പസത്രവും കാൺക) മററുമുള്ള പ്രസ്താവങ്ങൾ ഈ നാഗവംശവ്യാപ്തിയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. "ഭോഗവതി" (രാമായണപ്രസിദ്ധം) നാഗ്പൂർ ഡിസ്ട്രിക്കിലാണെന്നു "ഹീരലാൽ" അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങൾ നാഗന്മാരെ ചേർതിരിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ചിലരെപ്പേരെ ബുദ്ധൻ തന്നെ മതപരിവർത്തനം ചെയ്തുപോലും. കാശ്മീരത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ നാഗവംശക്കാരായിരുന്നു. അരവാലൻ അശോകന്റെ സമകാലീനനാണ് (മഹാവാശം) മഗധ, കൌശാംബി, ഇവിടങ്ങളിൽ ബുദ്ധന്റെ കാലത്ത് നാഗരാജാക്കന്മാർ വാണിരുന്നു(K. R. S. Madras University Journal). ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ ബുദ്ധൻ മതപ്രസംഗം നടത്തിയിരുന്നു എന്നും അനവധി നാഗന്മാരെ ബുദ്ധമതത്തിൽ ചേർത്തുവന്നിരുന്നു എന്നും Huen Tsang രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. നന്ദവംശക്കാരും ശിശുനാഗന്മാരും ഈവംശക്കാരായിരുന്നു എന്ന് ഫെർഗ്ഗുസൺ പറയുന്നു. (Tree and Serpant worship) ഗുപ്തരാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്ത് അസംഖ്യം നാഗരാജാക്കന്മാർ ഉണ്ടാ

യിരുന്നു. (Inscriptions of the early Gupta period) ഈ പദം വളരെ പണ്ടു തന്നെ "നാഗ" എന്നെഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (B. C. 150. Nanghat Inscriptions) മറ്റു ചില രേഖകളിൽ "നാക" എന്നും കാണുന്നു. പുറനാനൂറിലും നാകന്മാരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവം ഉണ്ടു്. സംഘകാലത്തെ തമിഴ്സാഹിത്യമെന്നു ഗണിക്കപ്പെടുന്നവയിലും (1st and 2nd Century A. D. ?) അനവധി കവികളുടെ പേരുകളിൽ ഈ നാഗശബ്ദം ചേർത്തു കാണുന്നു. [അരൈമനാഗനാർ, നാഗൻ കുമാരനാർ etc. കൂടുതൽ പേരുകൾക്കു് V. N. Iyer's പട്ടിക നോക്കുക.] മറവന്മാർ നാഗന്മാരാണെന്നുപോലും രാമേശ്വരം കാക്കാൻ, ശ്രീരാമൻ ലങ്കയിൽ നിന്നു കൊണ്ടുവന്ന മീൻപിടിത്തക്കാരാണത്രേ ഇവർ! ഒടുവിൽ പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിന്റെ അധിപരായി (സേതുപതികൾ) ഇവർ വളരെക്കാലം രാജ്യം ഭരിച്ചിട്ടുണ്ടു് (Mackenzie). പാണ്ഡ്യർക്കു് മത്സ്യമാണു കൊടിയടയാളം (പ്രാചീനതമിഴ്കവിതകൾ). തമിഴ് ചരിത്രത്തിന്റെ ജനകനായ കനകസഭാപിള്ള പറയുന്നു "The Marawas, the Oliyas, the Eynars etc. are Nagas." 1939-ൽ ഒരു പ്രസിദ്ധ ചരിത്രജ്ഞൻ—തമിഴൻ—രേഖപ്പെടുത്തുന്നതും നോക്കുക; "പാണ്ഡ്യന്മാർ മറവന്മാരുടെ സന്താനങ്ങളല്ലേ? "Is it unlikely that the Pandia was of Marawa lineage?" K. R. S.) ഒലിയനാഗന്മാർ ക്രി. വ. 11-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ ഭരിച്ചിരുന്നു. (Inscriptions of Rajendra I) Sendrakas ന്റെ രാജ്യം നാഗഖണ്ഡം എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. വിനയാദിത്യന്റെ ശിലാരേഖയിൽ ഇതിനെ നായർഖണ്ഡം എന്നു കുറിച്ചിട്ടുണ്ടു്. (also Refer Thurston) ബുദ്ധന്റെ കാലത്തു് സിലോണിൽ, മഹോദരനാഗൻ, ചൂലോദരനാഗൻ തുടങ്ങിയ പ്രധാനികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. (ജാതകങ്ങൾ). എന്നു വേണ്ട സിന്ധുപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും നാഗത്തല കൊത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു പ്രതിമ കണ്ടു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. (Mohenjodaro B. C. 3000) യദുവിനു നാഗഭാര്യമാരിൽ (നാലോ അഞ്ചോ?) പുത്രന്മാരുണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. (ഹരിവംശം) കശ്യപൻ (കച്ചിഅപ്പൻ കച്ചിപ?) ദേവാസുരയക്ഷനാഗന്മാരുടെയെല്ലാം പിതാവായിരുന്നു. "മഹായന" സ്ഥാപകന്റെ പേർ നാഗാർജ്ജുനൻ എന്നാണു്. നാട്ടുകോട്ട ചെട്ടിയാരന്മാർ നാഗവംശക്കാരാണെന്നു് ഇപ്പോഴും അഭിമാനിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മിരേഖകളിൽ അസംഖ്യം നാഗപ്പേരുകൾ കാണുന്നു. (Luder's list). നാകകോലം മഹാബലിയുടെ പാതാളമായി രൂപണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. മഹാബലിയും ബാണനുമെല്ലാം നാഗവംശക്കാരാണുപോലും! ആദിചേരന്മാർ മഹാബലി വംശക്കാരാണു്. (ആറൂർ). "ശാതവാഹനവംശം മഹാരാഷ്ട്രത്തിലെ നാഗവംശത്തിലെ ക്ഷത്രിയന്മാരാണെന്നും മതമുണ്ടു്. (Vaidya's Medieval Hindu India). മഹാസേനാപതിയായ സ്കന്ദനാഗൻ ശാതവാഹനന്മാരുടെ സേനാനായകനായിരുന്നു. (R. Gopalan's Pallava History)

ബാണവംശം (വടക്കുണ്ടായിരുന്നത്) പല്ലവവംശത്തിന് അധീനമായി വർത്തിച്ചിരുന്നു. സുമാത്രായിലെ "ശ്രീവിജയ" വംശക്കാർ നാഗവംശക്കാരാണെ പോലും! (Chan Kua's account. Translated by Hirth and Rockhill). ജാവാക്ക നാഗപുരം എന്ന പേരുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ ഈ നാഗന്മാർ ദ്രാവിഡരായിരുന്നു എന്നും, ഇൻഡ്യയിലെ ആദിമനിവാസികളായിരുന്നു എന്നും താല്പര്യം. ഇവർ വളരെ മുമ്പുമുതൽ ജൈനന്മാരും ബുദ്ധന്മാരും, ആര്യന്മാരുമായി കലൎന്നുവന്നു എന്നു ചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ അവർ യക്ഷന്മാരുമായി കലൎന്നിട്ടും ഉണ്ട്. നാസിക്ക്, സാഞ്ചി, ഇവിടങ്ങളിൽ നിന്നും കുഴിച്ചെടുക്കപ്പെട്ട രേഖകളിൽ യക്ഷന്മാരുടെ രൂപവും പേരും കാണുന്നു. (Modern Review 1919). ബ്രാഹ്മിരേഖകളിലും (B. C. 300) യക്ഷപ്രസ്താവം ഉണ്ട്. ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളും യക്ഷന്മാരെപ്പററി പറയുന്നു. തമിഴർ യക്ഷന്മാരെ ആരാധിച്ചിരുന്നു (പ്രാചീന തമിഴ്‌സാഹിത്യം) "Early Malabar and Travancore inscriptions mention many petty rulers with Yaksha names" (K. V. Subramonia Iyer). "ആര്യന്മാർ വളരെ വളരെ മുമ്പു തന്നെ നാഗസ്ത്രീകളെ വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നു." (Hiralal) മലബാറിലെ നായന്മാർ; ഈ നാഗവംശക്കാരെ വളരെക്കൂടുതൽ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നുപോലും. "It is probable that the Nayars of Malabar represent in a Comparatively pure state the ancient Nagas" (K. R. Subramonion).

അടുത്തതായി ആര്യദ്രാവിഡസംസ്കാരം, ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ "സമുദ്രപരിചയം" ഇവയെപ്പററി രണ്ടു വാക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ കൂടെ സാമർഫീൽഡ് എന്ന ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞതും ഓൎമ്മവരുന്നു. "നിങ്ങളുടെ സംസ്കാരം വലിയ സംസ്കാരം തന്നെ. പിതാഗോറാസിന്റെ തിയറം പോലും വേദത്തിൽ ഉണ്ട്. പരമാൎത്ഥവുമാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ സവിഷാദമായി ഒന്നു മന്ദഹസിക്കാനെ സാധിക്കുന്നുള്ളു." ഈ ആശയം തന്നെയാണ് ഭംഗ്യന്തരേണ സരോജനീദേവിയും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് "Our anestors have bequeathed every thing that is sublime but a decent posterity."

(തുടരും)

"കേരളം" എന്ന ശബ്ദം.

(പ്രൊഫസർ, കെ. ഗോപാലപിള്ള.)

ഭാഷാചരിത്രം ദേശചരിത്രത്തെ ഏറക്കുറെ അനുബന്ധിച്ചു കിടക്കുന്നു. ഇതു പരമാൎത്ഥമാണെങ്കിൽ മലയാളഭാഷാചരിത്രം മലയാളദേശചരിത്രത്തെ ഏറക്കുറെ അവലംബിച്ചിരിക്കും. ശുദ്ധമായ ദേശചരിത്രം വ്യക്തമായ ഭാഷാചരിത്രത്തിന്റെ നാരായവേരാണു്. മലയാളരാജ്യചരിത്രത്തെ തെററിദ്ധരിപ്പാനും ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനും ചിരകാലമായി ഇടനല്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ശബ്ദമാണു് "കേരളം"എന്നതു്. "കേരളം" എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ സാധുതയെ നിൎണ്ണയിച്ചു മലയാളദേശത്തിനും ഭാഷയ്ക്കും "കേരള"ശബ്ദം എത്രത്തോളം യോജിക്കുമെന്നു ചിന്തിക്കുകയാണു് ഈ നിബന്ധംകൊണ്ടു നിൎദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഏഷ്യാമദ്ധ്യത്തിൽനിന്നു സിന്ധുഗംഗാസമതലപ്രദേശങ്ങളിൽ ആദ്യമായും പിന്നെ ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ രണ്ടാമതായും ഇങ്ങിനെ ഇൻഡ്യ മുഴുവൻ നിറഞ്ഞ ഒരു ജനസമുദായമായിരുന്ന ആൎയ്യന്മാർ എന്നും ഇവർ തെക്കേഇൻഡ്യയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അവിടെ ഒരു ജാതിക്കാർ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നും അവരുടെ നാഗരികതയിൽ ആൎയ്യന്മാർ അത്ഭുതപരതന്ത്രരായിരുന്നു എന്നും മററും പല ചരിത്രകാരന്മാരും ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. തെക്കെ ഇൻഡ്യായിലും കന്യാകുമാരി മുനമ്പിനോടു് അനുബന്ധിച്ചു കിടന്നിരുന്ന ദ്വീപായിതങ്ങളിലും വസിച്ചിരുന്നവർ ദ്രാവിഡന്മാർ എന്നൊരുവൎഗ്ഗക്കാരായിരുന്നു എന്നും സാമാന്യം പരിപുഷ്ടമായ ഒരു ഭാഷ അവൎക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നും മററുമുള്ള ചരിത്രതത്വങ്ങളെ ഇന്നാരും എതിൎക്കുന്നില്ല. ആൎയ്യന്മാർ അനാൎയ്യന്മാരെ അധഃകൃതരായും വാനരന്മാരായും അരയന്മാരായും രാക്ഷസന്മാരായും മ്ലേച്ഛരന്മാരായും ആൎയ്യസാഹിത്യങ്ങളിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തന്നെയല്ല സിന്ധുഗംഗാനദികൾ പ്രവഹിക്കുന്ന ഭൂമിമാത്രമേ പുണ്യഭൂമി (ആൎയ്യാവൎത്തം) ആയിട്ടുള്ളു എന്നും ശേഷമെല്ലാടവും മ്ലേച്ഛഭൂമിയും അവിടം മ്ലേച്ഛാവാസയോഗ്യമെന്നും കൂടി ആൎയ്യസാഹിത്യങ്ങളിലും പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലും എഴുതിവെച്ചേക്കാൻ മടിച്ചിട്ടില്ല. ശക്തന്മാരും മാന്ത്രികതന്ത്രത്തിൽ സമൎത്ഥന്മാരും ആയിരുന്ന അനാൎയ്യന്മാരെ കീഴടക്കാൻ അനാൎയ്യന്മാർ പലതന്ത്രങ്ങളും

ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളെ ധിക്കരിച്ചുള്ള ആര്യന്മാരുടെ പെരുമാററം, അനാര്യസ്ത്രീകളെ ആര്യന്മാർ കല്യാണം കഴിക്കുക, അവരെ ഭൃത്യന്മാരായും രക്ഷാപുരുഷന്മാരായും സ്വീകരിക്കുക, സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തെ ദ്രാവിഡസാഹിത്യത്തിൽ കൂട്ടിക്കലൎത്തുക മുതലായവ ഇതിൽ പ്രധാനങ്ങളാണ്. ആര്യദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ സൂക്ഷ്മമായ പരിശോധനം കൊണ്ടല്ലാതെ ഇവകളെ തെളിയിക്കാവുന്നതല്ല. എന്തിനധികം? ശുദ്ധദ്രാവിഡദേശമായ മലയാളത്തിന് "കേരള"മെന്ന ശുദ്ധസംസ്കൃതസംജ്ഞ പോലും ആര്യന്മാരാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതല്ലേ?

പരിഷ്കൃതർ അവരുടെ പരിപന്ഥികളെ അപഹസിച്ചു കാവ്യങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കുന്നതും ചിത്രമെഴുതുന്നതും അവർ പരിഷ്കൃതന്മാരാണെങ്കിൽപോലും അപരിഷ്കൃതന്മാരാക്കി തീർക്കുന്നതും ഒരുവക ലോകസ്വഭാവമാകുന്നു. ഇതു എച്ച്. ജി. വെൽസ് മുതലായ ചരിത്രകാരന്മാർ സകാരണം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആര്യന്മാർ അവരുടെ പുരാണങ്ങളിൽ അനാര്യന്മാരെ കപികളായും രാക്ഷസന്മാരായും വിരൂപികളായും പച്ചമാംസഭക്ഷകളായും മററും ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കണം. ചരിത്രതത്വങ്ങളും, മതവും, സാഹിത്യവും കൂട്ടിപ്പിണച്ചു മെടഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ ഒരു വട്ടിയാണ് പുരാണം എന്നു പറയാം. ഈപുരാണത്തിൽ ബ്രഹ്മാവൎത്തം, ആൎയ്യാവൎത്തം എന്നിങ്ങനെ ആര്യന്മാരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങൾക്കു പേരുണ്ട്. ശേഷമുള്ള ഭാരതഭൂമി മ്ലേച്ഛന്മാൎക്കുള്ളതാണത്രെ. അവർ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയും മ്ലേച്ഛഭാഷയാണത്രെ. ആര്യഭാഷയിൽനിന്നു ഭിന്നമായതും അക്ഷരവ്യക്തിയില്ലാത്തതും ആയ പഞ്ചദ്രാവിഡത്തിന്റെ മൂലമായ മൂലദ്രാവിഡത്തെയാണു മ്ലേച്ഛഭാഷയെന്ന് ആര്യന്മാർ വിളിച്ചത്. ഈ ഭാഷയുടെ പഴക്കത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചിട്ടുള്ള ചിലർ ഇതാണ് ആദ്യത്തെ ഭാഷയെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻപോലും ശ്രമിച്ചു കാണുന്നു.

കന്യാകുമാരിക്കു തെക്കുള്ള ദ്വീപായിതങ്ങളും ഇന്നത്തെ തെക്കേ ആഫ്റിക്കയുടെ തെക്കുഭാഗത്തുള്ള വൻകരയും തമ്മിൽ ബന്ധിച്ചിരുന്ന ഒരു വൻകര ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു വാദിക്കുന്ന ഭൂമിശാസ്ത്രകാരന്മാരുണ്ട്. "പതിനായിരംകൊല്ലത്തിനു മുൻപുള്ള ഈജിപ്റ്റ്" എന്നു പേരായി "Story of the Nations" എന്ന സഞ്ചികയിൽ അടങ്ങിയ ഒരു ലേഖനത്തിൽ അതിന്റെ കൎത്താവായ Professor Sir, Flinders Petric എന്ന വിഖ്യാതനായ ചരിത്രകാരൻ കണ്ടെടുത്തിരിക്കുന്ന പുരാതനവസ്തുവകകളെ വെച്ചു ചിന്തിച്ചതിൽ പുരാതന ദ്രാവിഡൎക്കും ഈജിപ്റ്റുൎക്കും തമ്മിൽ അനേകം സംഗതികളിൽ സാമ്യമുണ്ടെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. പാറക്കഷണങ്ങൾ അടുക്കിവെച്ച് ഒരുതരം ഗുഹാഗൃഹങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി അവകളിൽ താമസിക്കുകയും, കല്ലുകൾ കൂട്ടിത്തീയുണ്ടാക്കുകയും, മീൻകോലിന്മേൽകുത്തി പകുതി വേവിച്ചു ചുട്ടുതിന്നുകയും, കല്ലെറിഞ്ഞു കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ നായാടുകയും, മണ്ണുകൊണ്ടു പാത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും, ചെയ്തതാ

ന്നിന്നെടുത്തിരിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളിൽനിന്നും പൂൎവ്വപൎവ്വതത്തിലേയും പശ്ചിമപൎവ്വതത്തിലേയും പൂൎവ്വനിവാസികളുടെ ജീവിതരീതിക്കും മുൻപറഞ്ഞതിന്നും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ലെന്ന് ഊഹിക്കുവാൻ വേണ്ട തെളിവുകൾ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവൎഷത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ആന്ധ്രായിലെ ഒരു രാജവംശത്തിൽ "ഗൌതമീപുത്രി ശതകൎണ്ണി" രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നതായും ആ രാജാവു തന്റെ സൈന്യങ്ങളെ "നഹപാന" എന്ന പേരുള്ളതും ഇന്നത്തെ ഗുജറാത്തിൽ അക്കാലത്തു പ്രസിദ്ധമായിരുന്നതും ആയ ഒരു രാജ്യത്തെ ജയിച്ചു കീഴടക്കിയതായും അതിന്റെ ശേഷം വിജയോത്സവം ആഘോഷിച്ചതായും ഊഹിക്കുവാൻ വകതരുന്ന ഒരു ചിത്രം മേൽപറഞ്ഞ ചരിത്രഗ്രന്ഥപരമ്പരകളിൽ ചേൎത്തുകാണുന്നുണ്ട്. ദ്രാവിഡജനങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായം ഇതിൽ നിന്നും ഊഹിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിടത്തോളം അവർ അന്നത്തെ ആൎയ്യന്മാരേക്കാൾ പരിഷ്കൃതമായിരിക്കുന്നു എന്ന മുൻപറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വേറെ കാണാവുന്നതാണ്. ഒരു ഭാഗത്തു ചേൎത്തിട്ടുള്ള പതിനാറ് പുരാതന ഈജിപ്ത് രാജാക്കന്മാരുടെ ചിത്രത്തിൽ അവരുടെ എല്ലാവരുടെയും തലക്കെട്ടിൽ പത്തിവിരുത്തിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന സൎപ്പങ്ങളുടെ രൂപങ്ങൾ കാണുമാറുണ്ട്. ദ്രാവിഡപൂൎവ്വന്മാരുടെ നാഗാരാധനയ്ക്കും, നാഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അനവധി കെട്ടുകഥകൾക്കും, നാഗരാജാവിന്റെ വാസസ്ഥലമായ പാതാളലോകം, നാഗയക്ഷി, നാഗകന്യക, മുതലായതിനേക്കുറിച്ചും മററുമുള്ള കഥകൾക്കും പുരാതന ഈജിപ്ത്യരുടെ കഥകൾക്കും തമ്മിൽ വളരെ വളരെ ബന്ധങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. ഈ സംഗതിയിൽനിന്നും പൂൎവ്വദ്രാവിഡരുടെ ചരിത്രം പതിനായിരം വൎഷങ്ങൾക്കു മുൻപു തുടങ്ങുന്നു. എന്നും, അതിൽ പിന്നെയാണ് ആൎയ്യന്മാരുടെ ചരിത്രമെന്നും ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇനിയും പുരാതന ഈജിപ്ത്കാരുടെ ദൈവങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായവും പൂൎവ്വദ്രാവിഡന്മാരുടെ സമ്പ്രദായവും തമ്മിൽ വളരെ അടുപ്പം കാണുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ ചരിത്രഗ്രന്ഥസഞ്ചയങ്ങളിൽ ചേൎന്നിരിക്കുന്ന പുരാതന ഈജിപ്ത്യൻ ദൈവങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങളിൽ (1) സസ്യങ്ങളുടെ വളൎച്ചയ്ക്ക് അധിഷ്ഠാനമായ ദൈവം, (2) സൂൎയ്യൻ, (3) ധാന്യങ്ങളുടെ ദൈവം, (4) കലാദേവത, (5) ജനനമരണങ്ങളുടെ ദേവത, (6) ശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും കാലത്തിന്റേയും ദൈവം, (7) ചന്ദ്രൻ, (8) ക്ഷാമദേവത, (9) കാലൻ, (10) നായാട്ടുദേവത മുതലായവയും, ജന്തുക്കളെ ദൈവങ്ങളാക്കിയ കൂട്ടത്തിൽ പൂച്ച, കുരങ്ങ്, കഴുകൻ മുതലായവയുടെ ചിത്രങ്ങളും കാണുന്നതു പുരാതന ദ്രാവിഡന്മാരുടെ ആരാധനക്രമത്തോടു സാദൃശ്യമുള്ളതാകുന്നു. ദ്രാവിഡക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കാണുന്ന കാള, പശു ഇവകളുടെ കരിങ്കൽ ബിംബങ്ങളുടെ മാതിരിയുള്ള അനവധി ബിംബങ്ങളെ നയിൽനദിയുടെ തീരത്തിൽ നിന്നും കണ്ടെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഏഴായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപു മുളകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഈജിപ്ത്യരുടെ വീടുകൾക്കും, പശ്ചിമ പൎവ്വതത്തിലെ നിവാസികളുടെ ഏറുമാടങ്ങൾ

ക്കും തമ്മിൽ അത്ഭുതാവഹമായ സാദൃശ്യം കാണുന്നുണ്ട്.

ദ്രാവിഡരാജ്യത്തിന്റെ പൂൎവ്വം എന്തെന്നു് ഇവിടെ ഇപ്പോഴും നിലവിലിരിക്കുന്ന ചരിത്രസാമഗ്രികളെ വെച്ചു കൊണ്ടുനോക്കിയാലും ആൎയ്യന്മാരുടെ പഴക്കത്തേക്കാൾ വലിയ ഒരു പഴക്കം ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തിനു വകവെച്ചു കൊടുപ്പാൻ വഴി ലഭിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. തമിഴ്സാഹിത്യം മൂലദ്രാവിഡത്തിന്റെ ഒരു പരിഷ്കൃതരൂപമെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അപ്രകാരം പ്രാകൃതത്തിൽ നിന്നു സംസ്കൃതമെന്നപോലെ സംസ്കരിച്ചെടുത്ത തമിഴ്ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലെ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട (1) കുണ്ഡലകേശി, (2) ചിന്താമണി, (3) ചിലപ്പതികാരം, (4) മണിമേഖല, (5) വളായപതി ഇങ്ങനെയുള്ള പഞ്ചമഹാകാവ്യങ്ങളിൽ അക്കാലത്തെ ചരിത്രം നിഴലിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. ദേശചരിത്രം, ഭാഷാചരിത്രം, സംസ്കാരചരിത്രം, കലാചരിത്രം ഇവകളുടെയെല്ലാം സമ്പൎക്കം കൂടാതെ ഒരു കാവ്യവും എഴുതാവുന്നതല്ല. ഇതിൽ മലയാളരാജ്യത്തെ പ്രത്യേകം ബാധിക്കുന്നതായി ചിലപ്പതികാരത്തിൽ നിന്നും ഊഹിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ചില സംഗതികൾ താഴെ ചേൎക്കാം.

ചിലപ്പതികാരത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥകൎത്താവു ചേരരാജാവായിരുന്ന ചെങ്കുട്ടവൻ എന്നയാളുടെ അനുജനായ ഇളങ്കോവടികളാകുന്നു. മണിമേഖലയും ചിലപ്പതികാരത്തിന്റെ ഒരു അനുബന്ധമായി എഴുതിയതാണു്. ഇക്കാലത്തു് ദ്രാവിഡരാജ്യത്തിൽ ചേരൻ, ചോളൻ, പാണ്ഡ്യൻ എന്ന രാജാക്കന്മാർ യഥാക്രമം ചേരരാജ്യം, ചോളരാജ്യം, പാണ്ഡ്യരാജ്യം എന്ന രാജ്യങ്ങളെ ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിൽ പാണ്ഡ്യരാജ്യാംശവും ആ രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ മധുരാപുരിയും കണ്ണകിയെന്ന ഒരു സ്ത്രീയാൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും, ഭൎത്താവിനെ പാണ്ഡ്യരാജൻ കൊന്നതുമൂലം ശോകാകുലയായി അവൾ മധുരയിൽ നിന്നു നേരെ പടിഞ്ഞാറുവന്നു് ചെങ്ങന്നൂരിനു സമീപമുള്ള കിഴക്കൻ മലകളിൽ വെച്ചു് ആത്മഹത്യ ചെയ്തു എന്നും മററുമാണു് കഥയുടെ ജീവനായ ഭാഗം. മലനാട്ടുവാസിയായിരുന്ന ഇളങ്കോവടികൾ മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ പല പദങ്ങളേയും സ്വകൃതിയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇളങ്കോവടികൾ മലയാളിയായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം തമിഴിൽ എഴുതിയ കവിത മലയാളത്തിൽ പ്രചരിക്കാതെ തമിഴ്നാട്ടിൽ പ്രചരിച്ചു എന്നും വന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. മലയാളത്തിൽ ജനിച്ച ശങ്കരാചാൎയ്യർ, മേല്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരി, ഗോവിന്ദമാരാർ, മുതലായവരുടെ പ്രസിദ്ധി മലയാളത്തിലേക്കാൾ അന്യദേശത്തല്ലയോ? ശുദ്ധമലയാളികളായ എത്രപേർ പ്രസിദ്ധന്മാരും സംസ്കൃതവിദ്വാന്മാരുമായി ആ ഭാഷയിൽ കാവ്യങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്? സംസ്കൃതഭാഷയിൽ എഴുതിയ മലയാളവ്യാകരണമല്ലയോ ലീലാതിലകം?

ചിലപ്പതികാരത്തിൽ ഇരുപത്തിനാലാം ഗാഥയായി പറയുന്ന വഞ്ചികാ

ണ്ഡം മലയാളത്തിന്റെ ചരിത്രവിഷയകമായി പല രഹസ്യങ്ങളേയും ഉള്ളടക്കിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. മലയാളത്തിൽപെരുമാക്കന്മാരുടെ ഭരണം തുടങ്ങിയതു മുതൽ തലസ്ഥാനനഗരമായിരുന്നതു "തിരുവഞ്ചിക്കുളം" എന്ന സ്ഥലമായിരുന്നു. ഇതു് കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ നിന്നും അല്പം തെക്കുമാറി കോട്ടപ്പുറം കോട്ടയുടെ വടക്കുഭാഗമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സ്ഥലമാണു്. ഇവിടെ ശ്രീപാർവ്വതീപരമേശ്വരന്മാരെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പുരാതന ക്ഷേത്രം ഉണ്ട്. ചേരമാൻപെരുമാൾ ഇരുന്നിരുന്ന സ്ഥലം ഇപ്പോൾ അവിടെ പ്രത്യേകം ഗവമെണ്ടിൽ നിന്നും എടുത്തു ചരിത്രലക്ഷ്യമായി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ഇരിക്കുന്ന വഞ്ചിയിൽ "ചേരലാതൻ" എന്ന ചേരരാജാവു രാജ്യം ഭരിക്കുമ്പോൾ മകൻ ഇളംകോവടികൾ തിരുക്കുണവായിൽ—അതു് ഇപ്പോഴത്തെ തൃക്കണാമതിലകം ആകുന്നു.—ഉള്ള ഒരു ജൈനവിഹാരത്തിൽ വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. ചെങ്ങന്നൂരിൽ വെച്ചു വീരസ്വർഗ്ഗം പൂകിയ കണ്ണകിയുടെവൃത്താന്തം മലയക്കുറവർവഴി ചേരൻ ചെങ്കുട്ടവൻ കേൾക്കുകയും ആ വീരവനിതയുടെ സ്മാരകത്തിനുവേണ്ടി കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ കണ്ണകിയെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തുവത്രെ. അതിന്റെ ശേഷമോ അതിനോടു് അധികം അകലമില്ലാത്ത കാലത്തോ ആണു ചിലപ്പതികാരത്തിന്റെ നിർമ്മാണം. കൊടുങ്ങല്ലൂർ മലയാളചരിത്രത്തിൽ ഏററവും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഒരു ദേശമാണു്. ക്രിസ്ത്യാനികളും മുഹമ്മദീയരും അവിടെ ആണു് ആദ്യം വന്നതു്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇതിനെ മലങ്കരെയെന്നല്ലാതെ അവരുടെ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കേരളമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. മുഹമ്മദീയരും മലയാളരാജ്യത്തെ കേരളമെന്നു വിളിച്ചിട്ടില്ല. മലയാളത്തെക്കുറിച്ചു് എഴുതിയിട്ടുള്ളവർ ആരും തന്നെ കേരളം എന്ന ശബ്ദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. ചിലപ്പതികാരത്തിൽ ചേരനാടെന്നും "വഞ്ചി" എന്നുമല്ലാതെ കേരളം എന്ന ശബ്ദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ മലയാളത്തിനു വന്നു കൂടിയ കേരളം എന്ന പേരു നവീനമായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ കേരളവും മലയാളവും രണ്ടു രാജ്യങ്ങളായിരിക്കണം.

ഇളംകോവടികൾ തൃക്കണാമതിലകം എന്ന മററൊരുസ്ഥലത്തു സന്യസിച്ചിരുന്നതു് ഒരു ജൈനവിഹാരത്തിലാണു് എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടു് അക്കാലത്തു മലയാളക്കരയിൽ ജൈനമതം നടപ്പായിരുന്നു എന്നു് ഊഹിക്കാം. തന്നെയല്ല ദേവി, ഇളംകോവടികളോടു് അരുളിച്ചെയ്തതായി പറയുന്ന ഭാഗത്തു "ബുദ്ധസംഘത്തെ മുടക്കാതെ സേവിപ്പിൻ" എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു് അന്നു മലയാളത്തിൽ ബുദ്ധസംഘം പ്രചുരപ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നു എന്നും ചിലപ്പതികാരത്തിന്റെ അനുബന്ധമായ "മണിമേഖല"—(മാതകിയുടെ മകളുടെ പേരും ഇതുതന്നെ)—യിലെ കഥാവസ്തു കേരളത്തിൽ മണിമേഖലയെന്ന ഒരു ബുദ്ധഭിക്ഷുണിയുടെ പര്യടനത്തിന്റെ ചരിത്രമാണെന്നും ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചേരൻചെങ്കുട്ടവൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കണ്ണകിയെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ തീർച്ചയാക്കിയ

ദേവ്യാൾ ബിംബം ഹിമവാൻപൎവ്വതത്തിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവരുവാൻ വേണ്ടി ചെയ്ത ജൈത്രയാത്രയിൽ നിന്നും ചേരരാജാവിന്റെ പ്രാമാണ്യം വടക്കേ ഇൻഡ്യയിലെ രാജാക്കന്മാർ പോലും സമ്മതിച്ചതാണെന്ന് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യയിൽ ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം ഇതിനെ തുടൎന്നാണല്ലോ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്? മലയാളത്തിലല്ലേ ആദ്യത്തെ ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠ? അതു കൊടുങ്ങല്ലൂർ ആയിരുന്നില്ലേ? ഇത്യാദി ആകാംക്ഷകൾ നമ്മുടെമുൻപിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നു.

ആൎയ്യന്മാരുടെ വേദേതിഹാസപുരാണങ്ങളിൽ ക്ഷേത്രത്തെയോ ബിംബത്തെയോ പ്രതിഷ്ഠയേയോ കുറിച്ച് ഒന്നും കാണുന്നില്ല. വ്യാസഭാരതത്തിലും ആദികാവ്യമായ രാമായണത്തിലും ഇല്ല. ബുദ്ധമതക്കാരനായ ശോകം ചൈത്യം സഭ ക്ഷേത്രാരാമങ്ങളാക്കിയ വിഹാരങ്ങളിൽ ബുദ്ധവിഗ്രഹം വെച്ചു പൂജിച്ചു. ക്രമേണ ആ രീതിയിലാണു ബിംബപ്രതിഷ്ഠയും ക്ഷേത്രങ്ങളും ഉത്സവങ്ങളും മററും ഉണ്ടായതെന്നും അതു മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി തുടങ്ങിയെന്നും അവിടെനിന്നും തമിഴ്നാട്ട് ആൎയ്യാവൎത്തം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഈ സമ്പ്രദായം അനുകരിച്ചു എന്നും വിചാരിപ്പാൻ ന്യായം കാണുന്നുണ്ട്. യാഗവേദികൾ, നദികൾ, തീൎത്ഥസ്ഥലങ്ങൾ ഇവയായിരുന്നു ആൎയ്യന്മാരുടെ പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ. ആൎയ്യന്മാർ ദ്രാവിഡന്മാരുമായി മുട്ടിയതിൽ പിന്നെയാണ് അവിടങ്ങൾ ക്ഷേത്രങ്ങളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതു്.

“മഹാവംശം” എന്ന സിംഹളചരിത്രത്തിൽ, 1800 വൎഷത്തിനു മുൻപു ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു “ഗജബാഹു” എന്ന രാജാവിനെക്കുറിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. ഈ ഗജബാഹുവിന് 800 വൎഷത്തിനു മുൻപു മറെറാരു ഗജബാഹുവിനെക്കുറിച്ചും ടി മഹാവംശത്തിൽ കാണുന്നു. ഇളങ്കോവടികളുടെ ജ്യേഷ്ഠനായ ചെങ്കുട്ടവൻ ചാരിത്രദേവതയായ കണ്ണകീദേവിക്കു കോവിൽ കെട്ടി ഉത്സവം കൊണ്ടാടിയ കാലത്തു ലങ്കസ്ഥരാജനായ ഒരു ഗജബാഹു കണ്ണകീദേവിക്കു കോവിൽകെട്ടി ഉത്സവം നടത്തിയതായി കാണുന്നു. 2600 വൎഷത്തെപ്പഴക്കം ഗജബാഹുവിന്റെ കാലത്തു നിൎണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ കണ്ണകീപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കും അത്രയും പഴക്കം ഉണ്ടെന്നു വരുന്നുണ്ടല്ലൊ. ചേരൻ ചെങ്കുട്ടവന്റെ കാലത്തു് ഏററവും പരിഷ്കൃതമായ ഒരു ഭരണപരിപാടി ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നതിനാൽ മലയാളത്തിന്റെ പഴക്കം പുരാതന ഈജിപ്തുകാരുടെ കാലത്തെപ്പററി പരാമൎശിച്ചു മുൻപുകാണിച്ച “Story of the Nations” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ താല്പൎയ്യപ്രകാരം പതിനായിരം കൊല്ലമൊ അതിൽ കൂടുതലോ ആണെന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല.

ചോളപാണ്ഡ്യചേരരാജാക്കന്മാരേയും രാജ്യങ്ങളേയും വൎണ്ണിക്കുക, അക്കാലത്തു തമിഴ്നാട്ടിലെ ജനങ്ങളുടെ സ്ഥിതി, പരിവൎത്തനങ്ങൾ ഇവയെ രേഖപ്പെടുത്തുക, മതാചാരവിവാഹസമ്പ്രദായങ്ങൾ, ഗീതനൃത്തവാദ്യാദികലകൾ, കുറവർ, മറവർ മുതലായ പലജാതിക്കാരുടേയും ഐഹികാമുഷ്മികവ്യവഹാരങ്ങൾ

ഭൂമിയുടെ ഫലപുഷ്ടി മുതലായവയെ രേഖപ്പെടുത്തുക, തദ്ദേശാധിപന്മാരിൽ പ്രജകൾക്കുള്ള ഭക്തിപാരവശ്യത്തേയും മററും വൎണ്ണിച്ചുറപ്പിക്കുക, ഇങ്ങിനെ ചില പ്രത്യേകോദ്ദേശങ്ങൾ ചിലപ്പതികാരം മുഖ്യമായി കരുതീട്ടുണ്ടെന്നു മലയാളത്തിൽ എഴുതിയ ചിലപ്പതികാരം എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ വടക്കേപ്പാട്ടു നാരായണൻനായർ അവർകൾ പറയുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിനു് ഇത്രമാത്രം ഔന്നത്യമുള്ള ഒരു പരിഷ്കാരം ഉണ്ടാകുന്നതു് അനവധികാലത്തെ പരിവൎത്തനത്തിനു ശേഷമാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഈ കാവ്യത്തിൽ ചാതുൎവ്വണ്യവ്യവസ്ഥയിൽ ശൂദ്രശബ്ദം കാണുന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണർ, ക്ഷത്രിയർ, വാണികർ, വേളാളർ എന്നാണു് അക്കാലത്തെ ജാതിവ്യവസ്ഥ. ബ്രഹ്മാവൎത്തത്തിലും, അവിടെനിന്നു് ആൎയ്യാവൎത്തത്തിലും ഒരു കാലത്തു പരന്നു് പ്രചുരപ്രചാരത്തിലിരുന്ന ചാതുൎവ്വൎണ്യവ്യവസ്ഥയും, ശൂദ്രശബ്ദവും ഈ കാവ്യത്തിൽ കാണാത്തതും, ഒരു വൈശ്യസ്ത്രീയായിരുന്ന കണ്ണകിയെ ക്ഷത്രിയരാജാവായ ചെങ്കുട്ടവൻ പൂജിച്ചതും ആലോചിക്കുമ്പോൾ ജാതിവ്യത്യാസം പുരാതനകാലത്തു് ദ്രാവിഡരാജ്യത്തിൽ വളരെ വിരളപ്രായമായിരുന്നു എന്നു കാണുന്നു. തന്നെയല്ല, മലയാളരാജ്യത്തിലെ പന്തിരുകുലങ്ങളുടെ മൂലമായ "പറച്ചിപെററ പന്തിരുകുലം" എന്ന ഐതിഹ്യവും ജാതിവ്യത്യാസത്തിന്റെ നട്ടെല്ലിനെ കിടുക്കിയതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണശബ്ദം തന്നെ ദ്രാവിഡത്തിന്റെ വകയല്ല. അതു സംസ്കൃതത്തിന്റേതാകുന്നു.

ബാലകുമാരന്റെ മക്കളായ കനകവിജയന്മാർ ആൎയ്യന്മാരായിരുന്നു എന്നും ചെങ്കുട്ടവന്റെ വൈരികളായിരുന്ന ഇവരെ പിന്നീടു ജയിച്ചു എന്നും, കൌശികൻ എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ വേശ്യയായ മാധവിയുടെ ഹിതകാംക്ഷിയായിരുന്നുവെന്നും മാധവിയുടെ സന്ദേശം കോവിലനു കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നതു് ഈ ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു എന്നും ചാത്തൻ, തൊണ്ണൂററാറു വക മതശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിച്ചു് മഹാശാസ്ത്രജ്ഞനെന്ന പേർ സമ്പാദിച്ചു ഒരു ദേവൻ ആയി എന്നും—(ഈ ചാത്തൻ തന്നെയോ പറച്ചിപെററ പന്തിരുകുലത്തിലെ അകവൂർ ചാത്തൻ എന്നും ചിന്തിക്കേണ്ട വിഷയമാണു്) പരാശരൻ ചോളനാട്ടിലുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ എന്നും ഇയാൾ മലനാട്ടിൽ ചെന്നു് ചേരനിൽനിന്നു് സമ്മാനം വാങ്ങിയെന്നും മാടലൻ തലശ്ശെങ്കാട്ടിലുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണനെന്നും കോവലൻ മധുരയിൽ കൊലയേററതു മുതലായി നടന്ന സംഭവങ്ങൾ കാവിരിപ്പൂമ്പട്ടിനത്തിലുള്ളവരോടു പറഞ്ഞതു കേട്ടു, വ്യസനിച്ചു് അവരിൽ ചിലർ ആത്മത്യാഗം ചെയ്തതറിഞ്ഞു്, ആ പാപം തീൎപ്പാനായി ഗംഗയിൽ പോയി സ്നാനം ചെയ്തു മടങ്ങിവരുമ്പോൾ ഇടയിൽ ചെങ്കുട്ടവനെക്കണ്ടു പരിചയപ്പെട്ടു വഞ്ചിനഗരം പ്രാപിച്ചു് അവനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു യജ്ഞം നടത്തിച്ചു സൽഗതിയാക്കിയെന്നും യവനർ ഉത്തരദേശത്തിലുള്ള ഒരു സമുദായമെന്നും മററുമുള്ള ചരിത്രസൂചനകൾക്കു്

ഇടം വച്ചിരിക്കുന്ന ചിലപ്പതികാരത്തിലാകട്ടെ അതുപോലെയുള്ള വേറെ ദ്രാവിഡ(തമിഴ്)ഗ്രന്ഥത്തിലാകട്ടെ മലയാളരാജ്യത്തിനു കേരളം എന്ന പേരുവിളിച്ചുകണ്ടിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു്—മലയാളരാജ്യത്തിന് കേരളനാമം പിന്നീടു വന്നുവെന്നോ അഥവാ കേരളം വേറെ ഒരു നാടെന്നോ ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വിഷയം നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽ സവിശേഷം പതിയുന്നു.

തിരുവിതാംകൂറിലെ ആദിമനിവാസികളെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന ഒരു ചരിത്രത്തിൽ ഇങ്ങിനെ കാണുന്നു:—"കാണിക്കാർ" ഇവർ പറളിമുതൽ കോത്തായി വരെയുള്ള മലകളിലും "നായി" വാമനപുരത്തും കല്ലാടി നദീതീരങ്ങളിലും "പള്ളർ" കുളക്കട, അച്ചൻകോവിൽ ഈ നദിയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തും, പുതുവന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ മലയടിയാന്മാർ നാനാട്ടുപ്പാറ, ചെങ്ങന്നൂർ, നേരിയമംഗലം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും "മലപ്പണ്ടാരം" പമ്പയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തുള്ള മലകളിലും "കൊച്ചുവേലർ" റാന്നിക്കടുത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും "ഉള്ളാടന്മാർ" പാലായിൽനിന്നു കിഴക്കുള്ള വനാന്തരങ്ങളിലും, അരയന്മാർ അഥവാ പൈലാന്മാർ തൊടുപുഴയിലുള്ള പെരിയാറിന്റെ തീരപ്രദേശങ്ങളിലും (ഇവർക്കു മലയരയാൻ എന്നും പേരുണ്ടു്) ഊരാളികൾ തൊടുപുഴ മലകളിലും (ആഴ്വാഞ്ചേരിത്തമ്പുരാക്കളുടെ വസ്തുവകകൾ ഇവർ ചിരകാലം അനുഭവിച്ചതായി രേഖകൾ ഉണ്ടു്) "പള്ളിയാന്മാർ" ഏലമലകളിലും "മണ്ണാൻമാർ" പെരിയാറിനു കിഴക്കുള്ള മലകളിലും ഹൈറേയിഞ്ചിലും താമസിച്ചിരുന്നു. ഇവരിൽ ചിലർ മലയാളവും തമിഴും ഇടകലർന്നു ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നു. തമിഴ്നാട്ടിലെ പൂർവ്വനിവാസികളുമായി ഇവർ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇവർ ഇവരുടെ പുരാതനന്മാരുടെ ആയുധങ്ങൾക്കു ബലിയും പൂജയും കൊടുക്കും. ഈ പുരാതനനിവാസികൾക്കും പുരാതന ഈജിപ്ട്യന്മാർക്കും തമ്മിൽ ആണു് വളരെ സാദൃശ്യമുണ്ടെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞതു്. തന്നെയല്ല ഇവരുടെ ജാതിനാമങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ സംസ്കൃതബന്ധമുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. കേരളശബ്ദം മലയാളത്തിൽ സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി വന്നതായിരിക്കുവാനാണു് അധികം ഇടയുള്ളതു് എന്നു മേൽപറഞ്ഞ ഉപപത്തിയിൽനിന്നു ഊഹിക്കാമല്ലോ.

മലയാളം കേരളം തന്നെയോ എന്നുള്ള സൂക്ഷ്മമായ അന്വേഷണം ചെയ്യാത്തതിന്റെ ഫലമായി മലയാളചരിത്രത്തിനെ കേരളചരിത്രമെന്നും മലയാളഭാഷയെ കേരളഭാഷയെന്നും മലയാളാചാരത്തെ കേരളാചാരമെന്നും മലയാളരാജ്യത്തിന്റെ ഉല്പത്തിയെ കേരളോല്പത്തിയെന്നും മലയാളിയെ കേരളീയനെന്നും മററും തെററിദ്ധരിക്കുകയും തന്മൂലം ചരിത്രവിഷയമായി വളരെ തെററിദ്ധാരണകൾക്കു് ഇടവരുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മലയാളികളുടെ ഈ കേരളശബ്ദഭ്രമത്തിന്റെ ആരംഭം എങ്ങിനെയാണെന്നു് ഇവിടെ അല്പം ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ആര്യബ്രാഹ്മണരുടെ വരവോടുകൂടിയാണു് ഇവിടെ കേരളശബ്ദം സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠമാ

ലത്രെ്. ആര്യരാൽ നിർമ്മിതമെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്ന പുരാണങ്ങളിലെ ഒരു നായകനായ പരശുരാമൻ, (ഭാർഗ്ഗവൻ) പലപ്രാവശ്യവും ക്ഷത്രിയഹന്താവായി ഭാരതം മുഴുവനും പര്യടനം ചെയ്തു എന്നു കാണുന്നുണ്ട്. അയോധ്യാരാജാവായ ശ്രീരാമനോടുപോലും ഈ പരശുരാമൻ എതിർത്തിട്ടുണ്ടത്രെ. ഇദ്ദേഹം നർമ്മദാനദീതീരത്തിലാണ് താമസിച്ചിരുന്നത്. അച്ഛനെ അനുസരിക്കാൻവേണ്ടി അമ്മയെ ഹനിച്ചു, ഇരുപത്തൊന്നുവട്ടം ക്ഷത്രിയന്മാരോടു യുദ്ധം ചെയ്ത് അവരെ ഒടുക്കി. അതിന്റെ ശേഷം ഭൂമിയെ ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനംചെയ്തു പാപശാന്തി വരുത്തി. പിന്നീട് കേരളം സൃഷ്ടിച്ചു എന്നും പറയുന്നു. എന്നാൽ അവിടെ ഒന്നും മലയാളരാജ്യത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നില്ല.

(തുടരും)

പെരുമാൾ മൂപ്പൻ.

(ഉള്ളൂർ.)

("നരനായിങ്ങനെ" എന്ന മട്ട്)

I

അലകടൽക്കരയ്ക്കണിയലായ്മിന്നു-
മരിയ തന്മണിസദനത്തിൽ
വിലസി വിശ്രമകൌതുകിയായൊരു
വിപുലതൻ പതി ചില കാലം. (1)

ഒരു ദിനം രാവിൻ ചരമയാമത്തി-
ലൊളിയെഴുന്നൊരന്നരപാലൻ
വിരവിൽത്തന്മൃദുശയനീയം വിട്ടു
വിഗതനിദ്രനായെഴുന്നേറ്റാൻ. (2)

ഉഴമറിക്കാറിൽപ്പുഴയിലപ്പൊഴു-
ഉഴകിവാഴ്കയാണലകിടം;
തഴകി നിൽക്കയാണവനിയെസ്സുപ്തി!
തനതു പാണികൊണ്ടനുവേലം. (3)

ഇരുമണിപ്പൊഴുതിനിയും നീങ്ങണ-
മിരവു പോയ്നേരം പുലരുവാൻ-
ഹരിഹയാശതൻ നിടിലം ശോഭിപ്പാ-
നരുണകുങ്കുമതിലകത്താൽ. (4)

പരിചരിക്കുന്ന പവനപോതങ്ങൾ
പരിജനങ്ങളായ് സവിധത്തിൽ;
പെരുമ പാടുന്ന നവമലർക്കാവിൽ
ഭ്രമരപാളികൾ മാഗധരായ്. (5)

II

നിരവധി ചിന്തയുയരും താഴമ-
ന്നിലയിൽ നിന്നിട്ടമവനീശൻ
മരുവി തന്മുന്നിലലകൾ വാച്ചിടും
മറികടലിന്റെ കിട നേടി. (6)

"ഇരവിതെന്തിത്ര മുടവു പാറുവാൻ?
ഇളിവാകാണിച്ചിയിഴഞ്ഞു
പരമിന്നെന്തെന്നെപ്പരിഹസിക്കുവാൻ
പതിവിന്മട്ടിൽപ്പാഞ്ഞൊഴിയാതെ? (7)

"അധിരാജപ്രതിനിധിതൻ നിർണ്ണയ-
മറിയാം കമ്പിയിൽ, പുലരുമ്പോൾ;
അതിനായ്ക്കാത്തുകൊണ്ടമരുമെന്മിഴി-
യടയുന്നീലിന്നൊരണുപോലും. (8)

"വിജയം വായ്ക്കണം; ഇവിടെയ്ക്കുണ്ടല്ലോ
വിവിധമാം ന്യായമതിനെന്നാൽ
നിജവും വ്യാജവുമറിവാൻ പോരണം
നിശിതമാം മതി, യധികാരി. (9)

"അപഥഗർത്തത്തിലടിതെറ്റിപ്പക്ഷ-
യധികൃതൻ വീണാലഹഹ! ഞാൻ
അപയശസ്സാം തലകുനിക്കണ-
മയൽനാട്ടിൻമുന്നിലതിമാത്രം. (10)

"നിയതിതന്നുടെ ഗതിയിക്കാര്യത്തിൽ
നിയതമെങ്ങനെ തിരിയുമോ?
ഭയമെനിക്കേതോർത്തധികമുണ്ടെന്റെ
ഭഗവാനേ! തോൽവി പിണയൊല്ലേ!" (11)

III

അരചനിങ്ങനെയുഴുമിളും നിന-
ച്ചവിടെ ലാത്തിടും സമയത്തിൽ
ഒരുവനെക്കണ്ടാൻ വെളിയിൽ നിൽക്കുവ-
നൊലി പുലർത്തിക്കൊണ്ടൊരു ദിക്കിൽ. (12)

"അടിയൻ ചൂട്ടുവാൻ തിരുവടിതൻ പൊ-
ന്നടിയിണപ്പൊടി മുടിയിങ്കൽ;
കൊടിയ സങ്കട, മുകിൽകൊണ്ടും വെന്നി-
ക്കൊടി പറപ്പിക്കുമുടയോനേ! (13)

"വളരെ നാളെണ്ണയടിയനേല്പിച്ച
വകയിൽ ദേവസ്വംഭരണക്കാർ
കള്ളവരാകുവാൻ പണമയ്യായിരം
കടമപ്പെട്ടവർ തിരുമേനി! (14)

"ഹരജിയഞ്ചലിലടിയന്ത്രം കെട്ടി-
യടിയനെത്രനാൾ നിലകൊണ്ടേൻ!
തരികയില്ലൊരു ചെറുചില്ലിക്കാശ-
ത്തടിമിടുക്കന്മാരൊരുനാളും. (15)

"തുണയും തുണമറ്റവരും പാവത്തെ-
ത്തുടരും ചൂഴ്ന്നെങ്ങും തുയരുകൾ;
പണമുള്ളോർക്കേന്യേ പടിതുറക്കുമോ
പദവിയിൽ വാഴും പരിഷകൾ? (16)

"അടിയൻ മൂപ്പ, നൊരഗതി, യെണ്ണവി-
റ്ററികൊ, ണ്ടന്നന്നു പുലരേണ്ടോൻ;
കുടികെട്ടേൻ പോറ്റി! കനിയണേ തെല്ലി-
ക്കുഴിയിൽ നിന്നിവൻ കരയേറാൻ." (17)

IV

പലതുമിങ്ങനെ പരിതാപോക്തികൾ
പരവശനവനറിയിക്കെ
കലികൊണ്ടക്കഥ ചെവിയിലോതാതെ
കവാടക്കാതിനാൻ നരപാലൻ. (18)

"ശകുനം തെറ്റിച്ചു ശനിയിവൻ വന്നു;
ശകലമാശയ്ക്കില്ലിനി മാർഗ്ഗം;
വികൃതി കൈക്കൊള്ളും നിയതിതന്നുടെ
നിഴലല്ലോ കാണ്മതിതിൽ നീളേ. (19)

"ഉടമൊഴിഞ്ഞിടാതിരവിൽ വന്നെന്നി-
ക്കിടരണച്ചോരിക്കുഴവിനെ
കടലിൽപ്പാതിരാവിൽ കൊണ്ടുപോയ്-
ക്കളയട്ടേ; കാണാം കളിയപ്പോൾ. (20)

"നിലവിളിക്കട്ടെയവിടെ നിന്നിവൻ
നിറുകയിൽക്കൈവെച്ചിനിമേന്മേൽ;
അവനും മീനൊട്ടുതകെട്ടാമെങ്കി-
ലരിമതരെല്ലാമരുളട്ടേ." (21)

അരചൻതന്മൊഴിയരികിൽ വന്നെത്തു-
മനുചരന്മാർ കേട്ടരിശത്തിൽ
ഹരജിക്കാരനെയുലകുടൽപ്പാറ-
ക്കൂത്തിഗതിയാക്കിനാരതിശീഘ്രം. (22)

V

ഇരവു പോയ് വീണ്ടും പുലരിയായ് നേര-
മിള തുയിലുണർന്നെഴുന്നേറ്റു;
തരണി വാനിൽനിന്നഭിഷേകം ചെയ്തു
ധരണിയെത്തങ്കക്കതിർനീരിൽ. (23)

[illegible]ന്നിവത്തകേവ നൃപവരൻ കമ്പിയിൽ
ഹിതവാർത്തയൊന്നറിയവേ
ഭണിതി തന്നുടെ പരിധി വിട്ടുള്ള
പരമാനന്ദത്തിൽ മുഴുകിനാൻ. (24)

"അതിരിനെപ്പറ്റിയേറിട്ടത്തെ നാട്ടു-
മയൽനാട്ടും തമ്മിൽ വിവാദിക്കെ
പുതിയൊരോമനവിജയലക്ഷ്മിയെ-
പ്പുണരുവാനങ്ങായവകാശി. (25)

"അധിരാജപ്രതിനിധിയവിടത്തെ-
യെന്തോടിപ്പാനീയവസരം
വിധിവന്നായ് സഭ്യ! വിനിയോഗിക്കുന്നു;
വിലസുക ഭവാൻ സുഖമായി." (26)

ഇതു താൻ കമ്പിതന്തിനിയ വാചക-
മിളതൻ നായകനിതു കാൺകെ
മുദിതനായ് മഹം പ്രജകളന്നാട്-
മുഴുവൻ ഘോഷിപ്പാനരുൾ ചെയ്താൻ. (27)

VI

സ്വസദനത്തിൽപ്പല വിനോദങ്ങൾ
നിലവിട്ടെങ്ങുമേ പൊടിപാറി;
തപനനക്കാഴ്ച മുഴുവൻ കാണുവാൻ
തരമായില്ലന്തിയണകയാൽ. (28)

നരവരൻ മെല്ലെയന്നേരം ചെന്നു
നലമെഴും കടൽക്കരവക്കിൽ;
തിരനിരത്തുള്ളിയാം പൊടിമുത്തിൻനിര
തിരുമുമ്പിൽത്തൂകി ചെറുതെന്നൽ. (29)

സുകൃതിയന്നൃപൻ സുലഭകാംക്ഷിതൻ;
സുദിനമിത്തിനം സുഖകരം;
പ്രകൃതിയിൽക്കൂടി പ്രഭുവിൻ സന്തോഷം
പ്രതിഫലിക്കുന്ന പരമെങ്ങും. (30)

VII

ഒരുവൻ മാത്രമുണ്ടൊളികെട്ടോരുട-
ലൊഴുകും കണ്ണീരിൽക്കുഴകുവോൻ;
കരകാണാതൊരു കദനത്തിൽപ്പെട്ടു
കടലിൻവായിൽക്കഴിയുവോൻ. (31)

അവിടെ നിൽക്കയാണഗതിയങ്ങനെ-
യുപമതി പറയും പതനത്തിൽ;
സവിധത്തിങ്കലില്ലൊരുവനും കേൾപ്പാൻ
സദയമസ്സാധുവിലാപനം. (32)

കരമിനൻ മേന്മേൽത്തലയിൽ വീഴിച്ചു
കനലിനാൽത്തീർത്ത കണ പോലേ;
പരമപ്പാവയൊരെരിതീക്കുണ്ഡത്തിൻ
പരിചിൽപ്പൊള്ളിച്ചു പദയുഗമം, (33)

അലകളിൽത്തട്ടിയണയും കാറ്റിനു-
മനലസാമ്യമുണ്ടതിമാത്രം;
നില കുലഞ്ഞവനവിടെക്കേഴുന്നു
നിരുപമാധിക്കു നിലയമായ്. (34)

കടലിൻനിരയോ നായന്മാരിക്കോ
കഴിയുമോ തുന്നയൊഴിവാക്കാൻ?
കടുകിട കല്ലിന്നലിയുമോ മനം
കരുണമാം മുറവിളി കേട്ടാൽ? (35)

VIII

ഉലകിൻ നായകനവനെപ്പറ്റി-
ന്നയരെക്കണ്ടെട്ടികയ്യുധ നീക്കി
ഉലയുമുടലോടരികിലണയി-
ച്ചലിതമാം വാക്യമുരചെയ്താൻ. (36)

"ഹരജികാര! നിന്നഭിമതമെന്തെ-
ന്നറിയിച്ചാൽ ഞാനതരുളിടാം;
തരികെൻകയ്യിലേ കടലാസിതെന്തോട്ടു;
തടവറാതെ ഞാനതു നോക്കാം." (37)

അകമേ തീയെരിഞ്ഞവനുമോതിനാൻ;
"അടിയനെപ്പൊന്നുതിരുമേനി
ശകുനം കണ്ടതിൻ ഫലമെന്തായെന്നു
ശകലവുമിവനറിവില. (38)

"അടിയൻ നിന്തിരുവടിയെക്കാഴ്ചക-
ണ്ടതളവിൽ നേടിന ഫലമെല്ലാം
അടിതൊട്ടെൻ പൊററിക്കറിയുമാറാകു-
മകതളിരൊന്നു തെളിയുമ്പോൾ." (39)

IX

അരചൻ തൈട്ടിനാനതു ചെവികൊൾകൊ-
യതിനു മേൽ ക്രൂപാവിവശനായ്
ഹരജി വായിച്ചാൻ; അകതാരിൽക്കറി-
വധികമായ് വളർന്നരുളിനാൻ. (40)

"പെരുമാളെന്നോ നിനവിങ്ങു പേർ തോഴ!
പെരികെച്ചേർത്തവനത്ര നീ;
പെരുമാൾ ഞാനല്ല. നൃപനിവനാം നിന്റെ
ബഹുമാനിക്കേണ്ടതൊന്നുമേ. (41)

"അവിടുന്നെന്റെ പെരുമാളായ് നിന്ന-
കന്നിരുന്നാലും നിൻ ശക്തിയാൽ
നിലനിന്നിട്ടുള്ള നിലയും പോയിനി!
നിലത്തു വീണുകിടക്കുന്നു. (42)

"പകൽ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളിരവു പാതിയും
പകുതിയോളമുണ്ടിനിയും നാൾ;
ശകടമേറിയാൽ നീ നിൻ ഗൃഹം തന്നിൽ
ശരിയായ് ചെന്നെത്തിടാം." (43)

"എവിടെയെന്നുടെ മുതൽപിടിക്കാരൻ?
എന്റെ താക്കോൽ; കൊണ്ടോ കിഴികൾ
പോയ്;
ഇവനെ കൈക്കൊണ്ടും പണമില്ലായ്കിൽ
മിവിടെ നിന്നാലുമിന്നോ. (44)

"പറമ്പുതോറും നടന്നും നടക്കാം ഞാൻ
പരിതാപിച്ചിനിയലയാതെ;
തിരിച്ചുകൊള്ളുക നൃപനായ് സോദര!
തിരവും പാടവും നിനയാതെ."

* * *

അരചനാകിന ധനവും വാങ്ങിക്കൊ-
ണ്ടെഴുന്നോർമ്മ കൊള്ളണമെന്നേ
പെരുമാൾമൂപ്പൻ താൻ കുടിലിലെത്തിനാൻ
ബഹുമാനശിഷ്ടം പൂണ്ടോടെ.

ഇന്നത്തെ കൈരളി.

(ശ്രീമതി, അമ്പാടി കാത്യായനി അമ്മ ബി. ഏ., എൽ. ററി.)

കലാകുശലന്മാരായ പുരാതന ശില്പികളാൽ നിൎമ്മിതമായ ഒരു രമ്യഹൎമ്മ്യം ശാസ്ത്രീയപരിധികളിൽ സ്വതന്ത്രമായി, മനുഷ്യരുടെ ഉൽകൃഷ്ടജീവിതത്തിന്നാധാരമായി, പൂജ്യപാദന്മാരായ സഹൃദയസന്താനങ്ങളുടെ സംരക്ഷണയിൽ സമ്പത്സമൃദ്ധമായി ചിരകാലം പരിലസിച്ചു. കാലചക്രഭ്രമണത്തിലുണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥാഭേദങ്ങൾ മനുഷ്യരെ മാത്രമല്ല ബാധിക്കുന്നതു്. ഒരു കസാലക്കോ കണ്ണാടിക്കോ, അഥവാ ഒരു കുടിലിന്നോ കോവിലകത്തിന്നോ ആത്മകഥാകഥനം സാദ്ധ്യമാണെങ്കിൽ, അവയുടെ ചരിത്രത്തിലും ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നതായി കാണാം. സഹൃദയഹൃദയാഹ്ളാദകാരിയായി വൎത്തിച്ച പ്രസ്തുത മണിമന്ദിരം ഔന്നത്യത്തിൽനിന്നു് അധഃപതിച്ചു ലോകരീതി അനുസരിച്ചായിരിക്കാം. എങ്കിലും, ഇതരകാൎയ്യവ്യഗ്രന്മാരായ സ്വജനങ്ങളുടെ അശ്രദ്ധ, അമിതമായ വിദേശപദാൎത്ഥഭ്രമം, സമ്പത്തിനെ അനുഗമിക്കുന്ന ആലസ്യം, സദുദ്യമങ്ങളെ പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ തടയുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങൾ, ഇവയായിരുന്നു ഈ ഗൃഹദേവതയുടെ ദുഷ്കാലകാരണങ്ങൾ. കാലവൈകല്യത്താൽ പച്ചപിടിച്ചു ഭിത്തികൾ, അഴകു നിറംമങ്ങിയ ശില്പിവേലകൾ, സ്വസ്ഥാനങ്ങൾ വിട്ടു ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന സാധനസാമഗ്രികൾ, ഉപയോഗശൂന്യമെന്ന നിലയിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട മണിയറകൾ, ഭണ്ഡാഗാരങ്ങൾ, ഭരദേവതാക്ഷേത്രങ്ങൾ, ഇവ ജീവിതബന്ധം വിട്ട ഭൂതകാലസ്മരണകളായി. കണ്ണു മഞ്ഞളിപ്പിക്കാതെ അന്ധകാരത്തെ അകറ്റിനിറുത്തിയ ഭദ്രദീപങ്ങൾക്കുപകരം പുകപിടിച്ച വിദേശീയവിളക്കുകൾ, വിചിത്രകംബളങ്ങൾക്കു പകരം കലാകുശലത കണികാണ്ടിട്ടില്ലാത്ത നാല്ക്കാലികൾ, പരിശുദ്ധസ്വരങ്ങൾ ചേൎന്ന ഗീതവാദ്യങ്ങൾക്കു പകരം അന്യോന്യബന്ധമില്ലാത്ത അപശബ്ദങ്ങൾ, ഇവയും ആ ഗൃഹലക്ഷ്മിയുടെ ദുൎദ്ദശാസന്ധിയെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി. സ്വസന്താനങ്ങളുടെ പാദസ്പൎശമേല്ക്കാത്ത സ്ഥലങ്ങളും കരസ്പൎശമനുഭവിക്കാത്ത സാധനങ്ങളും അനവധി. പ്രകൃതിയുടെ സുഖശീതളമായ ഛായയുടെ സ്ഥാനത്തുയൎന്നു വന്ന കൃത്രിമപ്പന്തലുകൾ, സന്ദൎഭത്തിനു യോജിച്ച സൽസ്വഭാവങ്ങൾ അഭിനയിക്കുന്ന ചില മനുഷ്യരെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. ആവശ്യം കഴി

ഞാൽ മനോഹരവാക്യം മുദ്രിതവും "സ്വാഗതവും തോരണവും" വർണ്ണവേഗത്തിൽ പൊഴിപ്പിക്കയുംചെയ്യും. കണ്ടിട്ടുള്ളതു കണ്ടറിയുവാൻ ക്ഷമയില്ലാത്തവർക്ക് സഹജമായ സാമ്പത്തികദാരിദ്ര്യം, യാചകവൃത്തിയിലും ഉണ്ണാപ്പായയിലും ഉള്ള ലജ്ജയെ ബഹിഷ്കരിച്ചു.

സുഖദുഃഖങ്ങളുടെ അസ്ഥിരത അനുഭവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ അഹംഭാവത്തെക്കളയുവാൻ പര്യാപ്തമാകുന്നില്ലെങ്കിലും, അതു് ആതുരന്മാർക്ക് ആശ്വാസജനകമാണ്. ഭൂമി തിരിയുന്നേടത്തോളം കാലം രാത്രിയും പകലും മനുഷ്യജീവിതത്തെ സമമായി വീതിച്ചെടുക്കും. അധഃപതിച്ച വസ്തുക്കൾ ഉദ്ധരിക്കുവാനും ആളുണ്ടാകും. പ്രഭാതനക്ഷത്രം ഒരെണ്ണം ഉദിച്ചാൽ മതി, ദിക്കെല്ലാം വെളുത്തുതുടങ്ങും. പൂർവ്വികന്മാരുടെ ആശയവൈശിഷ്ട്യവും മാതൃകകളും അനന്തരജാതന്മാരിൽ പുനർജ്ജീവിച്ചു. പൂർവ്വകാലമഹിമയെ വീണ്ടെടുത്തു്, അജ്ഞന്മാരായ സ്വജനങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ഔചിത്യബോധത്തോടുകൂടി ചില കാരണവന്മാർ ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ, അവരെ ഉത്സാഹപൂർവ്വം അനുഗമിക്കുന്നതിനുള്ള അനന്തിരവന്മാരും ഉണ്ടായി. ലോകം മഹാന്മാരെ അനുകരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് ഗതാനുഗതികത്വമെന്ന ലോകസ്വഭാവത്തെ നാം അഭിനന്ദിക്കുന്നതു്. സ്വഗൃഹത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണത്തിൽ എല്ലാവരും ഉത്സുകരായി. അന്തർഭാഗത്തെ അമൂല്യനിധികൾ എന്തെല്ലാമെന്ന് അന്വേഷിക്കുക, മങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കൊത്തുപണികളെ തെളിയിക്കുക, സ്ഥാനഭ്രംശം വന്ന സാധനങ്ങളെ യഥാസ്ഥാനത്തു വെയ്ക്കുക, പഴയവസ്തുക്കളുടെ പുതുമയെ വിശദമാക്കുക അജ്ഞാതമായിക്കിടന്നവയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുക, ഇങ്ങിനെയുള്ള വിവിധപ്രയത്നങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന അവരുടെ ശബ്ദകോലാഹലം അതിന്റെ നിർജ്ജീവഭാവത്തെ ഭഞ്ജിച്ചു.

ഇത്തരങ്ങളായ കാര്യങ്ങളിൽ കൂടി സ്വാഭിപ്രായപ്രകടനത്തിൽ അഭിരുചിയുള്ളവരാണ്, ചിത്രശീലന്മാരായ വ്യക്തികൾ. ഉള്ളതു രക്ഷിച്ചാൽ പോരാ പുതിയ സ്വത്തു സമ്പാദിക്കണം, നാലുകെട്ടു പൊളിച്ചില്ലെങ്കിലും പൂമുഖം പണിയിക്കണം, വാസനയില്ലെങ്കിലും അലങ്കാരത്തിന് പൂച്ചെടികൾ വെയ്ക്കണം, നല്ലമരമല്ലെങ്കിലും ചായം തേക്കണം, എന്നു ചിലർ. വൈചിത്ര്യബോധമില്ലാത്ത അനുകരണം ഹാനികരമാണ്, വെളുക്കുവാൻ തേച്ചു പാണ്ടാകരുതു്, പുരാതനവസ്തുക്കളിൽ പരിപൂർണ്ണങ്ങളായവയെ "[illegible]മാക്കരുതു്, നൂതനാലങ്കാരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പദാർത്ഥങ്ങളെ ബലികഴിക്കരുതു്, എന്നു മറ്റുചിലർ; അനാശാസ്യങ്ങളുടേയും ആക്ഷേപങ്ങളുടേയും അഭാവത്തിൽ അപവാദങ്ങളും അഴിമതികളും അധികരിക്കുവാനിടയുള്ളതുകൊണ്ട്, ഉദ്ദേശശുദ്ധിയോടുകൂടി പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന വിരുദ്ധാഭിപ്രായങ്ങൾ വ്യക്തിപരമായ വിദ്വേഷത്തിന്നടിസ്ഥാനമാക്കരുതു് എന്നു വേറെ ചിലരും.

ഏകദേശം ഇതായിരിക്കുമോ ആധുനിക മലയാളഭാഷയുടെ സ്ഥിതിയെന്ന് എനിക്കു ചിലപ്പോൾ തോന്നാറുണ്ട്. ഇതിലും പക്ഷാന്തരമുണ്ടാകാം.

എങ്ങിനെ ആയാലും ഭാഷാപോഷണവിഷയത്തിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാലമാണിതു്.

"ഇപ്പോഴത്തെ പുതിയ മലയാളം വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാൻ വിഷമം" എന്നു് ഒരു സ്നേഹിത എന്നോടൊരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി. രാഷ്ട്രീയമായും സാമുദായികമായും മററും വന്നിട്ടുള്ള അനിവാര്യമായ മാററങ്ങൾ, നമ്മുടെ നിത്യജീവിതത്തെത്തന്നെ സ്പർശിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നൂതനങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളെ പരിപൂർണ്ണമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഉപയുക്തങ്ങളായ പദങ്ങൾ സുപരിചിതങ്ങളായി തീരണം. വിചാരസ്ഫുരണത്തിനായി ഉത്തമപദങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു പോകുന്നവരല്ല സാധാരണ ജനങ്ങൾ. കള്ളനാണയങ്ങൾ പ്രചാരത്തിൽ വന്നാൽ—അപശബ്ദങ്ങൾ പ്രയോഗത്തിൽ വന്നാൽ,—അവയെ ബഹിഷ്ക്കരിക്കുന്നതു് എളുപ്പമല്ല. നാണയനിർമ്മാണം വിദഗ്ദ്ധന്മാർക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അവയുടെ നിലയും വിലയും നിശ്ചിതമായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ.

വ്യക്തിഭേദത്തെ വകവെക്കാതെ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതുകൊണ്ടു് പല ദോഷങ്ങളുമുണ്ടു്. എങ്കിലും ജാതിമതഭേദമെന്യേ, ഒരേ രീതിയിൽ ഭാഷാഭ്യസനം നടത്തുന്ന ആധുനികവിദ്യാലയങ്ങൾ ഒരു കാര്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾ സംഭാഷണത്തിലും എഴുത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷക്കു വളരെ ഐകരൂപ്യമുണ്ടു്. പക്ഷെ അപശബ്ദപ്രയോഗങ്ങൾ അതിവേഗത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്നതിനുള്ള സൌകര്യങ്ങളും ഇവിടെത്തന്നെയാണ്. ഇതുവരെ ഇംഗ്ലീഷിൽ പഠിപ്പിച്ചുവന്ന വിഷയങ്ങളെ മാതൃഭാഷയിൽ പഠിപ്പിക്കാമെന്ന് അധികൃതന്മാർ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഭാഷാപ്രണയികളായവർ ഈ അനുവാദത്തെ ഉപയോഗിച്ചും തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. "യഥാർത്ഥപ്രണയം ദുർഘടമായ മാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി പ്രയാണം ചെയ്യുന്നു" എന്നു കേട്ടിട്ടുള്ളതു കുറെ വാസ്തവമാണ്. ഭൂമിശാസ്ത്രം, ആരോഗ്യശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പൌരസ്ത്യന്മാർക്കു പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നു. ആ വിഷയങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള സാങ്കേതികപദങ്ങളും സംജ്ഞകളും അവർക്ക് സുപരിചിതങ്ങളായിരുന്നു. പക്ഷേ ആംഗ്ലേയഭാഷാഭ്യസനം നിമിത്തം നമ്മുടെ മനോരാജ്യത്തിൽ ഈ വക പദങ്ങളും അവ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ആശയങ്ങളും ലുപ്തപ്രചാരങ്ങളായിത്തീർന്നു. ഇപ്പോൾ വേണ്ടതു്, ആംഗ്ലേയഭാഷയിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ അനുക്രമമായി മലയാളഭാഷയിൽ പഠിപ്പിക്കണം എന്നുള്ളതാണ്. ഇതു പണ്ഡിതന്മാർക്കുപോലും സുഖസാധ്യമല്ല. അഷ്ടാംഗഹൃദയം ഇംഗ്ലീഷിൽ പഠിപ്പിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ലെ? വൈയാകരണസമ്മതമായ ഉത്തമപദങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നവരല്ല, ഭൂരിപക്ഷം ഉപാദ്ധ്യായന്മാരും എന്നു വരുമ്പോൾ അവർക്കുണ്ടാകാവുന്ന സംശയങ്ങളെപ്പററി ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്കു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വീഴ്ചകൾ ക്ഷന്തവ്യങ്ങളുമാണ്.

"മെഡിറ്ററേനിയൻ റീജിയൺ

സിൽ south westerly winds ഉണ്ട്" എന്നും മററും കഴിഞ്ഞ സ്കൂൾഫൈനൽ പരീക്ഷയിൽ ചില വിദ്യാർത്ഥികൾ എഴുതിയിരുന്നു. ഈ അപശബ്ദം സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ മാസികയിൽ അവതരിപ്പിച്ചതു സാഹസമായിരിക്കാം. കൈരളിക്കെയും പഠിക്കുന്ന ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിലല്ലേ ഇങ്ങിനെയുള്ള വിലക്ഷണ വാചകങ്ങളെ സമർപ്പിക്കേണ്ടതു് ന്യായം സംശയമുണ്ട്. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും കവികളും ഭാഷാഭണ്ഡാഗാരത്തിന്റെ സംരക്ഷകന്മാരും സഹായകന്മാരും ആണ്. എന്നാൽ പൊതുജനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഇത്രമാത്രം പ്രചാരം വന്നിട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തു്, ഭാഷയുടെ മാററു കൂട്ടുന്നതിനും കുറക്കുന്നതിനും ജനസാമാന്യത്തിനു് ഒരു വിശേഷശക്തിയുണ്ടു്. ഈ വ്യത്യാസം സാഹിത്യത്തിലെന്നപോലെ സംഗീതത്തിലും വന്നിട്ടുണ്ടു്. പ്രഭാതസമയത്തു വെറും വണ്ടി വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന ഒരു റിക്ഷക്കാരൻ "ശൃംഗാരലഹരി" എന്ന പാട്ടു, രസിച്ചു പാടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതു് ഇക്കാലത്തു് അത്ഭുതകരമായ ഒരു കാൎയ്യമല്ല. സമഭാവനയുടെ മകുടോദാഹരണമായ സ്വനഗ്രാഹിയന്ത്രം കുടിലിലും കൊട്ടാരത്തിലും ഒരുപോലെ ഗാനം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലമാണിതു്. വലിയ കോട്ടവാതിൽ കടന്നല്ല ശത്രുക്കൾ എല്ലായ്പോഴും വന്നിട്ടുള്ളതു്. നിസ്സാരമായി ഗണിക്കപ്പെട്ട ചെറിയ ദ്വാരങ്ങളിൽ കൂടി വന്നിട്ടുണ്ടു്, വലിയസൈന്യങ്ങൾ. തെററായ ഒരു പദം ഒരുപാദ്ധ്യായന്റെ നാവിന്മേൽനിന്നു വീണാൽ, ഉടനെ അതു നാല്പതോ അമ്പതോ നോട്ടുപുസ്തകങ്ങളിലും, ബാലഹൃദയങ്ങളിലും പതിയും. എത്ര ഭാഷാപരിഷ്ക്കരണസമിതികളും പ്രവർത്തകന്മാരും വേണം അതു "കള്ളനാണയത്തെ" നശിപ്പിക്കുവാൻ!

നിഘണ്ടുനിർമ്മാണത്തിനു വേണ്ട ഏൎപ്പാടുകൾ പരിഷത്തു നല്ല ജാഗ്രതയോടുകൂടി സമാരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ആശ്വാസകരമാണു്. സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു നിഘണ്ടു പരിപൂൎണ്ണാവസ്ഥയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ദിവസം, ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ ഒരു വലിയ സുദിനമായിരിക്കും. എന്നാൽ അത്രനാൾ കഴിയുമ്പോഴേക്കും, എത്ര ദുഷിച്ച പദങ്ങൾ ഭാഷയിൽ സ്ഥലം പിടിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുമ്പോൾ, തല്ക്കാലം ഉപകരിക്കത്തക്ക വല്ല "First aid" ഭാഷയുടെ രക്ഷക്കായി ആരെങ്കിലും കണ്ടുപിടിച്ചെങ്കിൽ വളരെ നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മാതൃഭാഷയിൽ പഠിപ്പിക്കേണ്ട വിഷയങ്ങളുടെ എണ്ണം പരിമിതമാണു്. ഈ വിഷയങ്ങളേപ്പററി ഇംഗ്ലീഷിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു തൎജ്ജമചെയ്തു ചേൎക്കേണ്ടവയും, അങ്ങിനെതന്നെ സ്വീകരിക്കേണ്ടവയും ആയ പദങ്ങളുടേയും, അവക്കു് പണ്ഡിതന്മാരാൽ കല്പിതമായ സംജ്ഞകളുടേയും ഒരു പട്ടിക തയ്യാറാക്കി, അതിനെ ത്രൈമാസികത്തിന്റെ ലക്കങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക; മാസികയുടെ ഈ ലക്കങ്ങളോ, അതു സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിൽ അതു ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമോ വിദ്യാലയങ്ങളിലേക്കു് അയച്ചുകൊടുക്കുക; തൎജ്ജമയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ (പ്രത്യേകിച്ചു പാഠ്യപുസ്തക

ങ്ങളുടെ) സാമാന്യമായ ചില വ്യവസ്ഥകളും ചെയ്യുക.

ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ അക്ഷരക്രമത്തിലുള്ള നിഘണ്ടു പരിപൂർണ്ണമാകുന്നതുവരെ പ്രയോഗത്തിൽ വരാവുന്ന വൈകല്യങ്ങളെ കുറെ കുറക്കുവാൻ സാധിച്ചേക്കാം. മലയാളനിഘണ്ടുക്കളിൽ ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധീകരണം സിദ്ധിക്കാത്ത പുതിയ പദങ്ങളെ ശേഖരിച്ചു പരിഷത്തിന്റെ വാർഷികസമ്മേളനാവസരത്തിൽ ഹാജരാക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാർ സംയോജിക്കുന്ന പരിഷത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകസമിതിയിൽ ഈ നൂതനപദങ്ങളെ പരിശോധിച്ച് ത്രൈമാസികത്തിന്റെ അടുത്തലക്കത്തിലോ, പരിഷത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ടിലോ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതും ആലോചനാവിഷയകമായ ഒരു സംഗതിയാണ്.

ഇത് ഒരു വിനീതാഭിപ്രായമാണ്; വിദഗ്ദ്ധാഭിപ്രായമല്ല. വസ്തുക്കളുടെ അതിസാമീപ്യം അവയുടെ യഥാർത്ഥ വലുപ്പത്തെ താരതമ്യേന അറിയുവാൻ സഹായിക്കുന്നില്ലെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. നിത്യപരിചയംകൊണ്ടും അതിസാമീപ്യംകൊണ്ടും, വിദ്യാലയങ്ങളിലെ ശിക്ഷാക്രമവുംഭാഷാഭിവൃദ്ധിയും തമ്മിലുള്ള അന്യോന്യബന്ധത്തെ പറ്റിതപ്രായമായിക്കാണുന്നതാണെങ്കിൽ അത് ഒരു ക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധമാണ്. അതല്ലെങ്കിൽ സാഹിത്യകാരന്മാരുടേയും ഭാഷാഭരണതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടേയും ശ്രദ്ധ കൈരളിക്ക് ഒരനുഗ്രഹമായിരിക്കയും ചെയ്യും.

രണ്ടുഷസ്സുകൾ.

(കട്ടമത്തു് കുന്നിയൂർ കുഞ്ഞികൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്.)

സ്വച്ഛം നിറഞ്ഞ സലിലത്തിലതാ! വിരിച്ചു—
പച്ചപ്പുതപ്പിനൊടൊത്ത ദലങ്ങൾ കാന്ത്യാ;
ആച്ഛന്നരത്നകണസന്നിഭനീർക്കണങ്ങ—
ളുല്പന്നമാം കനകപുള്ളികളാണവറ്റിൽ. 1.

സ്നാനത്തിനായുഷസി വന്നു സരസ്സിൽ മുങ്ങി,
വാനത്തു പൊങ്ങി, യലമുള്ളി, മടിച്ചു നീന്തി;
ആ നർത്തനപ്രിയനെഴും പവമാനബാല—
നാനന്ദവിശ്രമമമിട്ടുലശയ്യയാവാം. 2.

ഹാ! നന്നു! ബാലപവനൻ സരസൻ കടന്നു—
സ്ഥാനം പിടിച്ചു മലർമൊട്ടു കുലുക്കി മന്ദം;
തന്നങ്ങു കേളിതുടരുമ്പൊഴുതിസ്സരസ്സു
മീനങ്ങളാം മിഴികൾകൊണ്ടതു നോക്കിനില്പു. 3.

പേരാർന്ന വത്സരെ നറുംദള ദോളയിൽ മെ—
ത്താരാൽ സരസ്സലകൾകൊണ്ടു പതുക്കെയാട്ടി;
സ്വാരാട്ടമത്തലികുലക്കിരസികമൊറ്റി—
ത്താരാട്ടുപാട്ടളിരവച്ചപലമായ് പൊഴിച്ചു. 4.

നാളീകകുഡ്മളമൊടിപ്പവനൻ തുടന്നു—
കേളീകലാചലിതയാം സ്ഥലി വിട്ടു പൊങ്ങി;
ധൂളീകണങ്ങളിത! ചുറ്റിലസിച്ചു ചഞ്ച—
വാളീകരിച്ചു ചുഴലും ശലഭച്ഛലേന. 5.

കുട്ടിക്കളിക്കധികമായ് കുതുകം വളർത്താ—
നൊട്ടിസ്സരസ്സിലരുണൻ കരപാളി നീട്ടി;
കട്ടിക്കരിംഗഗനമാമരയാലിൽനിന്നു
പൊട്ടിച്ചു ചെന്തളിർ നിരത്തി വിരിച്ചിടുന്നു. 6.

കിരാതം വഞ്ചിപ്പാട്ട്.

(തുടൎച്ച)

(വെള്ളംകുളത്തു കരുണാകരൻനായർ, ബി. എസ്സ്. സി.)

ഒരു പ്രാചീനകൃതിയെപ്പററിപ്പറയുമ്പോഴം അതിന്റെ കാലത്തെക്കുറിച്ചു സാധാരണ വ്യവഹരിക്കാറുള്ളതിനാൽ കിരാതം വഞ്ചിപ്പാട്ടിന്റെ നിൎമ്മാണകാലത്തെക്കുറിച്ചും രണ്ടു വാക്കു് ഇവിടെപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മററു പഴയകവികളെ അപേക്ഷിച്ചു നോക്കുമ്പോഴം നമ്പ്യാരുടെ ജീവചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നു് അഭിമാനിക്കാമെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം എന്നുമുതൽ എന്നുവരെയായിരുന്നുവെന്നോ, ബാല്യകാലം എവിടെ കഴിച്ചുവെന്നോ ശരിയായി നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു് ഇതേവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു കൃതിയുടെ കാലം നിൎണ്ണയിക്കുകയെന്നതു വൈഷമ്യമേറിയ ഒരു സംഗതിയാണെന്നു് ഇതിനകം വെളിപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഈ കൃതിയുടെ കാലത്തെപ്പററി ഇവിടെ അല്പമായി ഉപപാദിക്കാം.

"ദേവരാജാധിപനായ ദേവനാരായണസ്വാമി കേവലം കാത്തരുളേണം കരുണയോടെ" എന്നുദ്ധരിച്ച പ്രസ്താവനയിൽനിന്നും ചെമ്പകശ്ശേരി ഒരു ദേവനാരായണന്റെ കാലത്താണു പ്രസ്തുത കൃതി വിരചിതമായിട്ടുള്ളതെന്നു ഖണ്ഡിതമായി പ്രസ്താവിക്കാം. ചെമ്പകശ്ശേരി രാജ്യം തിരുവിതാംകൂറിനോടു ചേൎന്നതു 922-ലാകയാൽ കൃതിയുടെ കാലം 923-നു മുമ്പാണെന്നും*. കിരാതം വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ അമ്പലപ്പുഴകൃഷ്ണനേയോ മററു തെക്കൻക്ഷേത്രങ്ങളേയോ സ്മരിക്കാത്തതിനാൽ കവി അമ്പലപ്പുഴയെത്തുന്നതിനു

---

* ഈ ഊഹത്തിനു് ഉപോൽബലകങ്ങളായി മററു ചിലതും പ്രസ്താവിക്കാനുണ്ടു്. കൃതിയുടെ ആരംഭത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന "കടയാളൂർമഠംതന്നിൽ കുടികൊള്ളും" വേട്ടയ്ക്കൊരുമകൻ കോവിൽ ഇന്നു കടയാളൂർ മഠത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നില്ല. ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യം പിടിച്ചടക്കിയതിനുശേഷം പ്രസ്തുതക്ഷേത്രവും മററു ക്ഷേത്രങ്ങളോടുകൂടി തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമ്മെന്റിന്റെ കൈവശത്തിലായിത്തീൎന്നു. കൂടാതെ ഇതു ചെമ്പകശ്ശേരിമഠത്തിലെ പരദേവതാക്ഷേത്രത്തിൽ അമ്പലപ്പുഴ കൃഷ്ണനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു് അമ്പലപ്പുഴ [illegible]

മുമ്പായി കിരാതം വഞ്ചിപ്പാട്ട് എഴുതിയിരുന്നുവെന്നും അനുമാനിക്കാം. പക്ഷെ നമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴച്ചെന്നുചേൎന്നതെന്നാണെന്നു ശരിയായി ഊഹിക്കാൻ വിഷമമാണു്. ഏകദേശം 910-912-നും ഇടക്കു നമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴെ സ്ഥിരവാസമാക്കിയെന്ന ഗവേഷകാഭിപ്രായം വിശ്വസിക്കുന്നപക്ഷം വീണ്ടും പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ കാലം 910-നു മുമ്പാണെന്നു വന്നുകൂടുന്നു.

കൃതിയുടെ കാലം 910-നു മുമ്പാണെന്നു് ഇങ്ങനെ സാധിക്കാമെങ്കിലും, അതു കവിയുടെ ഒരു ബാല്യകൃതിയാണെന്നുകൂടി ഇവിടെ കാണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രുക്മിണീസ്വയംവരം പത്തുവൃത്തം, ഭഗവദ്ദൂതു്, പതിന്നാലുവൃത്തം, ഭാഗവതം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം, ശീലാവതി നാലുവൃത്തം, നളചരിതം കിളിപ്പാട്ടു, ചാണക്യസൂത്രം കിളിപ്പാട്ടു, കുമാരപുരേശ്വരീസ്തോത്രം (കുമാരാലയസ്തോത്രം) എന്നിവ നമ്പ്യാരുടെ ബാല്യകവനങ്ങളാണെന്നു വിമർശകന്മാർ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതത്രെ. ഒന്നാമതായി ഈ കൃതികളുടേയും കിരാതം വഞ്ചിപ്പാട്ടിന്റേയും കവിതാഗുണം താരതമ്യം ചെയ്യുന്നപക്ഷം, വഞ്ചിപ്പാട്ടിനു മുൻപറഞ്ഞ കൃതികളിൽ കൂടുതലായി യാതൊരു മേന്മയുമില്ലെന്നു കാണാം. കുമാരാലയസ്തോത്രം മുൻപ്രസ്താവിച്ചപോലെ, കവിയുടെ കുടമാളൂർ താമസക്കാലത്തു് എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണു്.x പ്രസ്തുത സ്തോത്രം നമ്പ്യാരുടെ ബാല്യകവനമാണെന്നു് കാണിക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

കവിയുടെ ബാല്യകവനങ്ങളിൽ അവിടവിടായി കാണുന്ന സംസ്കൃതബഹുലത കുമാരപുരേശ്വരീസ്തോത്രത്തേയും നല്ലവണ്ണം ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഉദാഹരണമായി

"കഞ്ജശരാരിതിമിരാക്രമണൈക ചതുരശാസ്ത്രൃഗ
മഹിഷ ചരിത്രേ
സൽകുമാരപുരവാസിനി ദേവി താൽകടാ
ക്ഷമഹാർത്ഥയിതാഹേ"

എന്നു് ആറാംപദത്തിലെയും,

ശംഖചക്രാധാരം ധീരം ശമിതദൈതേയാ
ഹങ്കാരം,
ശോഭിതം കൃശമുദരം നാഭികൂപം നമ്രം
കമ്രം
ശോണാസ്രാവിതസഹിതം, ശ്രോണീ
ബിംബാ ഗാഢപീനം
കാഞ്ചനശ്രീകാഞ്ചി കമ്ര കടിതടം തേ
ചാരു ഊരൂ,
ചഞ്ചലം ചിലമ്പു ചേരും ചരണപങ്കേരുഹ
ദ്വന്ദ്വം.

എന്നു തുടങ്ങി രണ്ടാം പാദത്തിലെയും പദ്യങ്ങൾ നോക്കുക. ഇതുപോലെ

കടമ്മരിരാജാവു കുടമാളൂർ സ്ഥിരവാസമാക്കിയതിനും ശേഷമാണു. അമ്പലപ്പുഴകൃഷ്ണനെ ഇഷ്ടദേവതയായി നിത്യവും ആരാധിച്ചുപോന്ന അന്തഃപുരസ്ത്രീകൾ രാജധാനിയായിരുന്ന അമ്പലപ്പുഴ വിട്ടപ്പോൾ കൃഷ്ണന്റെ ഒരു ചെറു വിഗ്രഹം മൂലകുടുംബത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു പൂജിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നു പറയുന്ന ഐതിഹ്യം അടിസ്ഥാനരഹിതമല്ല. കിരാതം വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ കീർത്തിക്ഷേത്രാധിപരതൊട്ടു മൂർത്തികളെയും സ്മരിക്കുന്ന കവി അമ്പലപ്പുഴകൃഷ്ണനെ സ്മരിക്കാത്തതു് അന്നു് അപ്രതിഷ്ഠ കുടമാളൂർ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ മാത്രമാണു്. ഇങ്ങനേയും കൃതിയുടെ കാലം 923-നു മുമ്പാണെന്നു തെളിയുന്നു.

x കുമാരനല്ലൂർ ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു കുടമാളൂർ ചെമ്പകശ്ശേരിമഠത്തിൽ നിന്നു് ഒരു മൈൽ ദൂരമേയുള്ളു.

തന്നെ മൂന്നാംപാദം ആപാദചൂഡം സംസ്കൃതമയംതന്നെ. എന്നാൽ നമ്പ്യാരുടെ ലളിതപദപ്രയോഗചാതുരിയുടെ ഒരു നിഴലാട്ടവും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനുഗൃഹീതമായ വാണീവിലാസധോരണിയുടെ അങ്കുരങ്ങളും, ഈ സ്തോത്രത്തിൽ ലീനമായിട്ടുണ്ട്. വിസ്തരഭയത്താൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല. ഒന്നാം പാദത്തിലെ പദ്യങ്ങൾ "മധുരകോമളകാന്തപദാവലി"കൾ തന്നെയാണ്. നാലാം പാദത്തിലെ പലേപദ്യങ്ങൾക്കും നമ്പ്യാരുടെ ഇതരകൃതികളിലേ ഭാഗങ്ങളുമായി ഗണനീയമായ സാദൃശ്യമുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി,

"സുന്ദരശ്ലോക മിന്ദിരാരമണൻ്റെ
നന്ദനൻ ചരിതം ചൊന്നതുംകൊണ്ടു കീർത്തി
നന്ദനം വസിപ്പാനും പാരം വിരോധമാം-
നന്ദകുമാരപുരി തൊഴുന്ന ദേവി ജയ."

എന്ന സ്തോത്രത്തിലെ പദ്യത്തിന് പ്രദക്ഷിണം തുള്ളലിലെ

ഉന്ദരഗളകൊണ്ടു ചൊല്ലാം ഭാരതീൻ
നന്ദരാജേന്ദ്രരാജ് നാരായണസ്വാമി
ആനന്ദ ഭവാനിതന്നോടുണ്ടു ലീലാ-
ദാനന്ദ രാജ്യടൽ പാതാള ദ്രോണി-
കുലദാസിയുംകൂടി ചൊല്ലാം മാതൃജ-
ഭേദവാദിധ്യങ്ങളിൽ വീണാ ദ്ദോഹികളും.

എന്നഭാഗത്തോടുള്ള സാമ്യം, കുമാരപുരേശ്വരീസ്തോത്രം, നമ്പ്യാരുടെ കൃതിയെന്നു കാണിക്കുക മാത്രമല്ല; അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതാഗുണം പടിപടിയായി ഉല്ക്കർഷം പ്രാപിച്ചുവെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം വിളിച്ചുപറയുകകൂടി ചെയ്യും. അപ്രകൃതമാകയാൽ ഈ സ്തോത്രത്തെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. കുമാരാലയസ്തോത്രം, നമ്പ്യാരുടെ ഒരു ബാല്യകവനമാകയാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കുടമാളൂർ വാസക്കാലത്തുതന്നെ എഴുതിയ മറെറാരു കൃതിയായി കിരാതം വഞ്ചിപ്പാട്ടും, കവിയുടെ ഒരു ബാല്യകൃതിയെന്നു നിസ്സംശയം പ്രസ്താവിക്കാം.

ഇവിടെ ഒരു സംഗതികൂടി പ്രസ്താവിക്കാനുണ്ട്. കവിയുടെ ജനനം 88൦-നോടടുക്കാണെന്നു പറയുന്ന ഗവേഷകന്മാർ, നമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴ വന്നത്—910-നോടടുക്കാണെന്നും സ്ഥാപിക്കുന്നു. പക്ഷെ, നമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴ വന്നതു മുപ്പതുവയസ്സു പ്രായമായപ്പോഴാണെന്ന് അവർ സമ്മതിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണ്. എന്തെന്നാൽ "നമ്പ്യാക്ക് സംസ്കൃതത്തിൽ വ്യാകരണപര്യന്തം പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അദ്ദേഹം ആ വകയൊക്കെയും അഭ്യസിച്ചതു ഉണ്ണിരവിക്കുറുപ്പിൻെറ പക്കൽനിന്നാണെന്ന്" അവർ ഊഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ സംഗതി മുഴുവൻ പരമാർത്ഥമാണെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ വഴി കാണുന്നില്ല. കവിക്കു സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചതു മുപ്പതു വയസ്സിനു ശേഷമാണെന്നും ആയതു് അമ്പലപ്പുഴ ചെന്നതിൽ പിന്നീടാണെന്നും പറയുന്നതു വിശ്വാസയോഗ്യമായി തോന്നുന്നില്ല. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ചർച്ചചെയ്യുന്നതിനു് ഇവിടെ പ്രസക്തിയില്ല. നമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴ വരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ സംസ്കൃതത്തിൽ വേണ്ട വ്യുൽപത്തി സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ ഉപരിപഠനം നടത്തിയതു് അമ്പലപ്പുഴ ചെന്നുചേർന്നതിനു ശേഷമാണെന്നു സമ്മതിക്കാ

മെന്നാണെന്നാലും, മുൻപറഞ്ഞപോലെ, നമ്പ്യാർ കുടമാളൂർ വന്നതിനു ശേഷം, അധികം താമസിയാതെ ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിൻെറ ആശ്രിതനായെന്നുള്ളതിനു സന്ദേഹമില്ല. കുടമാളൂർ വച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ള കൃതികൾ ബാല്യകൃതികളാണെന്നു തെളിയുന്നതിനാൽ നമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴ ചെന്നുചേർന്നത് ഉദ്ദേശം ഇരുപതു വയസ്സു പ്രായമായപ്പോഴാണെന്നൂഹിക്കുക യുക്തിയുക്തമായിരിക്കും. ഈ ഊഹം ശരിയാണെങ്കിൽ കവിയുടെ ജനനകാലം 890-ാമാണ്ടിനിടയ്ക്കോ, അഥവാ, അദ്ദേഹം അമ്പലപ്പുഴച്ചെന്നത് ഉദ്ദേശം 900-ാമാണ്ടിനോടിടയ്ക്കോ ആയിരിക്കാനേ വഴികാണുന്നുള്ളു. കവിയുടെ ജനനം 880-നോടിടയ്ക്കാണെന്ന ഊഹം ശരിയാണെങ്കിൽ, കിരാതം വഞ്ചിപ്പാട്ടിൻെറ കാലം ഏതാണ്ട് 900-ാമാണ്ടിനടുത്താണെന്നൂഹിക്കുന്നതിൽ അപാകമില്ല.

കിരാതം വഞ്ചിപ്പാട്ടിൻെറ കവിതാഗുണം മാത്രം നോക്കുമ്പോൾ അതിനു സാഹിത്യവേദിയിൽ ഒരു വലിയ സ്ഥാനം കൊടുക്കാവുന്നതല്ല. സരസകവിവര്യനായ നമ്പ്യാരുടെ ഒരു ബാല്യകൃതിയെന്ന നിലയിലും, മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടായ ഒരു പഴയ വഞ്ചിപ്പാട്ടെന്നനിലയിലും, മാത്രമെ അതിനു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കേണ്ടതുള്ളു.

കഥാവസ്തു ഭാരതം കഥയിലുള്ള ഇതിവൃത്തം മാത്രമായിരിക്കണം. കിരാതാർജ്ജുനീയം കാവ്യവും കിരാതം പ്രബന്ധവും നമ്പ്യാർക്ക് സുപരിചിതമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. ധ്രുവചരിതത്തിൽ മററുകാവ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കിരാതാർജ്ജുനീയത്തിൻെറ പേരും കവി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രബന്ധത്തിലാകട്ടെ, കാവ്യത്തിലെ പല ശ്ലോകങ്ങളും കലർന്നിട്ടുമുണ്ട്. കിരാതം തുള്ളലിൽ പ്രബന്ധത്തിലുള്ള ചില പദ്യങ്ങളിലെ ആശയങ്ങൾ സംക്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ അത്രമാത്രം കാണുന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി പ്രബന്ധത്തിലെ,

ഉരോജഭാരാ! കണ്ഠാകുംഭതുല്യഭോ-
ത്യുദ്ഗതാ ഗുഞ്ജാഫലദാമ ബിഭ്രതി.

എന്ന ഭാഗം കിരാതം തുള്ളലിൽ

കുന്നിക്കല്ലുമതിന്നാക്രമവും
കുന്നിക്കുരുകൊണ്ടുമാലയണിഞ്ഞു.

എന്ന ഗുഞ്ജാഫലത്തെ കുന്നിക്കുരു വാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വഞ്ചിപ്പാട്ടിലെ കാട്ടാളസ്ത്രീയെ കവി കുന്നിക്കുരുമാലയണിയിക്കുന്നില്ല.

"പന്നിത്തടിയൻ" എന്ന പദം പ്രബന്ധത്തിലേപ്പോലെ തുള്ളലിലും വഞ്ചിപ്പാട്ടിലും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു സ്വമേധയാ നമ്പ്യാർ ഉപയോഗിച്ചതാവാനും മതി.

പ്രബന്ധത്തെ കവി അതേപടി അനുകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾക്കു കാണാവുന്നതാണ്. പ്രബന്ധത്തിലെ പൂർവ്വഭാഗം, അതായത് ഇന്ദ്രനിൽനിന്നു മന്ത്രോപദേശം വാങ്ങി, അർജ്ജുനൻ കൈലാസത്തിലേക്കു പുറപ്പെടുന്നതു വരെയുള്ള ഭാഗം, നമ്പ്യാർ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശിവൻെറ കാട്ടാളവേഷവർണ്ണന പ്രബന്ധഗദ്യത്തിൽ സാമാന്യം നീണ്ടതാണ്. പക്ഷെ വഞ്ചിപ്പാട്ടിലാകട്ടെ, "വേദമൂർത്തിമഹാദേവൻ വേടരൂപം ധരി

ച്ചാശു വേലുശ്രുഢം ചാപബാണം ധരിച്ചു നിന്നു"വെന്നും, "താടിയും മീശയും നല്ല മോടിയും ചന്തവും കൂടെ പ്രൗഢിയോടെ പുറപ്പെട്ടു" എന്നും മാത്രം കവിപ്രസ്താവിക്കുന്നതു്, ഒരു വേടൻെറ പ്രതീതിയുണ്ടാക്കുവാൻ ഇതിൽ കൂടുതൽ വർണ്ണിക്കേണ്ടയാവശ്യമില്ലെന്നുകരുതിയായിരിക്കാം. ഇതുപോലെതന്നെ പ്രബന്ധത്തിലെ പ്രസിദ്ധവും മനോഹരവുമായ കൈലാസവർണ്ണന, അപ്പാടെ ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്, നമ്പ്യാർ പ്രബന്ധം വായിക്കാത്തതിനാലാണെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞേക്കാമെങ്കിലും, ആയതു് അപ്രകൃതമാണെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നതിനാലല്ലേയെന്നും സംശയിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. പ്രബന്ധത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ എത്ര സംക്ഷിപ്തമായി ഊർജ്ജസ്വലതയോടും, ഔചിത്യബുദ്ധിയോടും, നമ്പ്യാർ വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നുവെന്നു കാണിപ്പാൻ രണ്ടുമൂന്നു ഭാഗങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ.

(1) ഹീഹീഹീ നന്നു പുലിക്കിരാതമിതുപൊരാ എന്നു കേൾപ്പുണ്ടസൗ ഞാൻ
മാഹാത്മ്യോല്ലാസമോ കേളിതു ബത ഭവതാമന്യസംഗം വധ്യനാം
ദാഹേനാ കേളെന്തു കൊണ്ടന്നരവപതി ഭവതാമചരാച്ചെന്നതുണ്ടോ
മോഹാനാ മാറ മോനാം ജഗതി മറമാന്തൾക്കിതെന്നാന്ധ്യ മേഷാം.

എന്നു തുടങ്ങി പ്രബന്ധത്തിലെ നാലഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങളിലെ ആശയം,

അർജ്ജുനാ നീ കരേർക്കും ഞാനൊന്നുദിച്ചെന്നും വറയുമ്പോൾ
പഞ്ചയുണ്ടാമുള്ളിലെപ്പൊള്ളതുള്ളും നിഃകളം,
കന്യകയ്ക്കു പിറന്നുള്ള കണ്ടവൻെറ മക്കളല്ലോ
നിന്നുടെ താതനും മറ്റുധൃതരാഷ്ട്രരും,
കുന്തിക്കല്ലോ നിങ്ങളുടെ പൊറന്മാരൊന്നും കൊള്ളും
എന്തു കഷ്ടമവൾക്കുണ്ടു കന്യകാദോഷം
മറ്റു കണ്ട ജനങ്ങൾക്കു പിറന്നല്ലോ നിങ്ങളുണ്ടും,
കാറമെല്ലാം പാണ്ഡുപുത്രനിഞ്ഞില്ലല്ലോ.'

എന്നു വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ എത്ര ഭംഗിയായി ലളിതമലയാളത്തിൽ അർജ്ജുനൻെറ കുറിക്കു കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക.

(2) ഭർത്താവുണ്ടായിരിക്കെപ്പുനരപര കൃതോൽപാദനാ നിങ്ങളും കേ-
ളൊന്നും കൊണ്ടെവരും കാമപി വരവനിതാ, പൃൽക്കമാവുണ്ടശങ്കം.

എന്നു കിരാതൻ പറയുന്നഭാഗത്തെ

അഞ്ചു പേരുമൊരുമിച്ചങ്ങൊരുത്തിയെ വേട്ടുകൊണ്ടു
തഞ്ചമിപ്പോളുള്ളു ചൊന്നാലന്തരമില്ല.

എന്നു്, അല്പംകൂടി സൌമ്യമായും ആവശ്യത്തിനുതകത്തക്കവണ്ണവുമാണു് നമ്പ്യാർ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്.

(3) "കാട്ടാളക്കള്ളർ മത്സരമിന്നമിഹ നിരസിക്കുന്നതേതും പൊറാമേ"

എന്നു വിലപിക്കുന്ന പ്രബന്ധത്തിലെ അർജ്ജുനൻ വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ എത്ര വ്യത്യസ്തനാണെന്നു്

"നില്ലുനില്ലു കിരാതാ നീ നല്ലതല്ല തുടങ്ങുന്നു
കൊല്ലുവൻ ഞാൻ നിന്നെയിപ്പോൾ ശങ്കരനാണേ."

എന്നും,

"ശങ്കരനെ ദൂഷിക്കുന്ന നിൻ കരളു പിളർപ്പൻ ഞാൻ
ശങ്കയില്ല നമുക്കേതും മൂഢനാകേടോ"

എന്നും കിരാതനെ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്.

വഞ്ചിപ്പാട്ടിലെ പലേ ഭാഗങ്ങളും ഇതുപോലെ പ്രബന്ധത്തിലേക്കാൾ ഊർജ്ജസ്വലവും സ്വാഭാവികവുമാണെന്നുള്ളതിനു സന്ദേഹമില്ല. കിരാതം പ്രബന്ധം കവിക്കു സുപരിചിതമായിരുന്നുവെങ്കിലും, വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ പ്രബന്ധത്തിലെ ആശയങ്ങൾ അതേപടി പകർത്തിയതായോ, അഥവാ പ്രബന്ധത്തെ അനുകരിച്ചു വഞ്ചിപ്പാട്ടെഴുതിയതായോ വിചാരിക്കുവാൻ വഴികാണുന്നില്ല. കിരാതം തുള്ളലിനു പ്രബന്ധവുമായി അല്പം കൂടുതൽ സാദൃശ്യം കാണ്മാനുണ്ട്.

കിരാതംതുള്ളൽ, വഞ്ചിപ്പാട്ടിന്റെ ഒരു വിശദീകരണമാണെന്ന സംഗതി പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. അഥവാ, തുള്ളലെഴുതിയതിനു വളരെ മുമ്പായി എഴുതിയിട്ടുള്ള ഈ വഞ്ചിപ്പാട്ടു തുള്ളലിന്റെ ഒരു സംഗ്രഹ (epitomy) മാണെന്നു പറയുന്നതു അധികം യഥാർത്ഥമായിരിക്കും. സ്ഥൂലവർണ്ണനകൾ കൊണ്ടും, ശാഖാചംക്രമണങ്ങൾകൊണ്ടും, പ്രായേണ, പല തുള്ളൽപ്പാട്ടുകളുടേയും പൂർവ്വഭാഗം ദീർഘിക്കുകയും, അവസാനഭാഗം സംക്ഷേപിച്ച് പൊടുന്നനവെ എഴുതിത്തീർക്കുകയുമാണു നമ്പ്യാർ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. കവിക്കു കഥാവ്യാജേന പറയാനുണ്ടായിരുന്നതു കൂടുതൽ ഗുരുതരവും ആവശ്യകവുമായ സംഗതികളായിരുന്നുവെന്നുള്ള വാസ്തവം ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ഏതായാലും, കിരാതം തുള്ളൽ മുമ്പറഞ്ഞതിനൊരുദാഹരണമാണ്. എന്നാൽ വഞ്ചിപ്പാട്ടാകട്ടെ, ആദ്യന്തം ഒരേരീതിയിൽ പരിമിതവർണ്ണനകളോടുകൂടി നിഷ്കർഷയോടെ എഴുതിയിരിക്കുന്നതിനാൽ കവിതക്ക് ഒരു മാററു കൂടുകതന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സ്ഥൂലവർണ്ണനകൾ ഗുളികാപരിമാണമാക്കുന്നതിനു് ഈ കൃതിയിൽ കവി യത്നിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. കവിക്കു വർണ്ണനയ്ക്കുള്ള ആദ്യവസരം, അതായതു് അപ്സരസ്ത്രീകൾ അർജ്ജുനന്റെ തപോവിഘ്നത്തിനായി പണിപ്പെടുന്ന ഭാഗം എത്ര സംക്ഷിപ്തവും ഉചിതവുമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക.

പാട്ടു പാടി കളിക്കയും പാണിതാളം പിടിക്കയും,
മാറു മേലോരോ വിധം കാട്ടി രമിപ്പിക്കയും
ചന്ദനവും പനിനീരും കോരിവാരിത്തളിക്കയും
ചന്ദ്രബിംബമിളകുമ്പോളിന്ദിശ പാടി.

പാട്ടുകൊണ്ടും കൂത്തുകൊണ്ടും ഫലം കാണാതെ, അർജ്ജുനനെ പാട്ടിലാക്കാനെളുതല്ലെന്നു തോന്നി അപ്സരസ്ത്രീകൾ പിന്തിരിയുന്നുവെന്നുള്ള വർണ്ണന ഏററവും ഭംഗിയായും മിതമായും അവസാനിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ദേവേന്ദ്രനും ദേവകളും അർജ്ജുനന്റെ തപഃകാഠിന്യം സഹിക്കവയ്യാതെ ശിവന്റെ അടുക്കൽ ആവലാതിപറയുന്നു. "ഭക്തനായ പാണ്ഡവന്റെ ഭീമമായ തപം കൊണ്ടു ഭസ്മമായി ലോകമെല്ലാമെന്നതേ വേണ്ടു" എന്നും, "എത്രനാളുണ്ടവൻ നിന്നെ തത്ര നിന്നു സേവിക്കുന്നു എത്രകഷ്ടം വരംനൽകാതെന്തിതെൻ പോററി" എന്നു് എത്രതന്നെ കിഴിഞ്ഞു യാചിച്ചിട്ടും, സർവ്വജ്ഞനായ ശങ്കരനു യാതൊരു കുലുക്കവുമില്ല. ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനായി, വൃ

ത്രൈവരി പാർവ്വതിയുടെ മുമ്പിൽ ചെന്നു "വീഴുന്നു". സന്തോഷമുണ്ടാക്കുന്നതോ,

ലോകനാഥേ; ശൈലകന്യേ; ലോകതാപം ശമിപ്പിപ്പാൻ
ലോകനാഥൻ പ്രസാദിപ്പാനരുളീടേണം
ശങ്കരനോടടിയങ്ങൾക്കനുഗ്രഹിച്ചാൽ ഫലമില്ല
നിൻകൃപയുണ്ടെങ്കിലെല്ലാം ഫലിക്കും താനേ.

എന്നു്, എത്രമാത്രം വിനീതമായി ഭക്തിബഹുമാനത്തോടു കൂടിയാണെന്നു നോക്കുക. വിശ്വവാസിജനങ്ങളുടെ കഷ്ടത ശമിപ്പിക്കുവാൻ ദേവേന്ദ്രൻ പാർവ്വതിയുടെ അടുക്കൽച്ചെന്നു് ആചാരോപചാരത്തോടെ "അടിയനെ"ന്നു പോലും പറയണം. ഈ ഘട്ടത്തിൽ നമ്പ്യാർ തന്റെ മനോധർമ്മം വേണ്ടവണ്ണം പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

"എന്നാൽ നീ വേണമെന്താർശാരീ
വൊടറിൽ കാന്തനോടു പ്രസംഗം
കർണ്ണമന്ത്രിച്ചുണർത്തിപ്പതിന്നവസരം
വന്നുകൂടേണമല്ലോ."

എന്നു്, ദേവേന്ദ്രൻ പാർവ്വതിയോടു പറയുന്നു. അതേഭാഗത്തിൽ നമ്പ്യാരുടെ ഔചിത്യബുദ്ധിയുടെയോ നിരീക്ഷണപടുതയുടെയോ പ്രഭാവം കാണുന്നില്ലല്ലോ.

കവിയുടെ ഔചിത്യബുദ്ധിയും വർണ്ണനാചാതുരിയും ഈ ചെറുകൃതിയുടെ മററു ഭാഗങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടു്. നമ്പ്യാരുടെ സ്വാഭാവികമായ ഹാസ്യരസപ്രകടനം ഈ കൃതിയിലുമുണ്ടെന്നു കാണാൻ മുന്നുദ്ധരിച്ച ചില ഭാഗങ്ങൾ മതിയാകുമല്ലോ.

"ആരെടാ നീ നമുക്കുള്ള ഘോരമായ സായകത്തെച്ചോരണം ചെയ്കയോ കള്ളാ നല്ലതല്ലേല്ലാ" എന്നും, അർജ്ജുനന്റെ രോമോദ്ഗമിലത്തിനു പര്യാപ്തമാകുന്നവണ്ണം "പച്ചമാംസങ്ങളെയെല്ലാം വച്ചു തിന്നു തപം ചെയ്താൽ ഇഷ്ടമെല്ലാം വരുമെന്നു നിനച്ചു ഭോഷൻ" എന്നും മററുമുള്ള കാട്ടാളന്റെ വാക്ശരങ്ങളും; "നീചജാതിക്കുള്ള വാക്കുകളെ പറയാവു. നീചന്മാർ പരമാത്മമറിഞ്ഞുകൂടാ" എന്നു് അർജ്ജുനന്റെ പ്രത്യുത്തരവും; "കന്യകയ്ക്കു പിറന്നുള്ള കണ്ടവന്റെ മകളല്ലോ നിന്നുടെ താതനും മററു ധൃതരാഷ്ട്രരും" എന്നുതുടങ്ങി പിതാമഹൻ മുതൽ "ജ്യേഷ്ഠത്തിയായിട്ടും, ഒട്ടുകാലം ചെന്നാലനുജത്തിയായിട്ടും" വർത്തിക്കുന്ന പാഞ്ചാലി വരെയുള്ളവരെ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടും മതിയാകാതെ, അർജ്ജുനന്റെ ഇഷ്ടദേവതയായ ശിവനെ "താനിരുന്നു നടക്കുന്ന ദൈവമെന്തു തരുന്നിപ്പോൾ താൻ ഭുജിക്കാത്തവനുണ്ടോ ധർമ്മം ചെയ്യുന്നു" എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭാഗങ്ങളും; തന്റെ ഭുജവീര്യപരാക്രമങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചിട്ടു് കിരാതൻ അവയെപ്പററി കേട്ടിട്ടില്ലെന്ന ധാരണയിൽ "അന്നു നിന്റെ ചെവി രണ്ടുമടെക്കടാ മൂഢാ" എന്ന അർജ്ജുനന്റെ ചോദ്യത്തിനു് "അന്നെനിക്കു ചെവി കേളാഞ്ഞായതൊന്നും ഗ്രഹിച്ചില്ല, നന്നുനന്നു പറഞ്ഞതു മതി നീ ഭോഷാ" എന്ന കിരാതന്റെ മറുപടിയും, ഇതിനെല്ലാം ഉപരിയായി

ഗോവ്യാഘ്രാദികളവർകൂടെ കേശഭാരം പിടിച്ചുവെട്ട
വേഗമാടപ്പുടവയുമഴിച്ചുപോലും,
അന്നു വീട്ടിലിരിക്കിലെങ്ങും ചെന്നില്ലെന്നു കേ-
ട്ടുഞാനും;

ഞാനു നിന്നെ പൊറുക്കില്ലെന്നോർക്കെ
ടോ ഭോഷാ!
പൊണ്ണനായ ഭീമസേനന്മാരായ ധർമ്മ
പുത്രൻ
കണ്ണനുടെ സഹോദരൻ നിശ്ചയമല്ലോ.
കണ്ണുരണ്ടും പൊട്ടനൊരു മണ്ണുകൊണ്ടാണങ്ങളെ
ദ്ദ്യോതനെ
പെണ്ണിനെത്തല്ലുന്നതെല്ലാം കണ്ടു നിന്നില്ലേ
നാടൊരുത്തൻ കൈക്കലാക്കി വീടൊരു
ത്തൻ കൈക്കലാക്കി
കാട്ടിൽ നിങ്ങൾ കൈക്കലാക്കിയെന്നും കേട്ടു
ലാക്കു ഖണ്ഡിച്ചു ഞാനൊരു നാക്കുകൊണ്ടു
നന്നമില്ല
നാക്കു ഖണ്ഡിച്ചുവോ മിണ്ടുവാനുണ്ടെച്ചുനാൾ
നീ."

എന്നു പാഞ്ചാലിയുടെ വസ്ത്രാക്ഷേപാദികൾ കേട്ടിട്ട്, സംഹാരമൂർത്തിയെന്നപോലെ, ക്രോധത്തിലേക്കിറങ്ങുവാൻ അർജ്ജുനനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഭാഗവും, ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ കാട്ടാളവേഷധാരിയായ ശിവന്റേയും, ശിവഭക്തനായ അർജ്ജുനന്റേയും, പരസ്പരഭാഷണവും, ഈ ചെറുകൃതിക്ക് ഒരു പ്രത്യേക ജീവൻ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. നമ്പ്യാരുടെ നിസർഗ്ഗസിദ്ധമായ വാസനാവൈഭവം ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ പരിപൂർണ്ണമായിക്കാണാവുന്നതാണ്.

അർജ്ജുനന്റെ, അപാരമായ തപശ്ശക്തി, ശങ്കരനെ ദ്വേഷിക്കുന്ന കാട്ടാളനോട് പൊരുതുന്നതിന് വേണ്ട ഭുജവീര്യം, പരിശുദ്ധവും ദൃഢവുമായ ശിവഭക്തി, ഇക്കൂട്ടത്തിൽ "അസ്ത്രശസ്ത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിപ്പാനിത്ര പോരാ മറെറാരുത്തൻ" എന്ന മനോഭാവം, ഇവ വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു യഥാർത്ഥചിത്രവും, "പാദപത്മം വണങ്ങുന്ന പാണ്ഡവനു മടിയാതെ പാശുപതം കൊടുത്താലും മൽപ്രിയനാഥാ" എന്നും "ആരു ചൂടും ഭഗവാനേ അർജ്ജുനനെ വധിക്കല്ലെ അവനൊരു പിഴയെന്നും നിനച്ചില്ലല്ലോ" എന്നും, അർജ്ജുനനിൽ അനുകമ്പ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന സ്ത്രീത്വം തികഞ്ഞ പാർവ്വതീദേവിയുടെ ഒരു ചാരുചിത്രവും ഈ കൃതിയിൽ കാണാനുള്ള് ഏററവും ഹൃദ്യമായിരിക്കുന്നു.

തുള്ളൽപ്പാട്ടുകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന കവിയുടെ കഥാകഥനവൈദഗ്ദ്ധ്യം, ഔചിത്യബുദ്ധി, ഹാസ്യരസം, രചനാസാരള്യം എന്നിവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ബാല്യകൃതിയിലും നിഴലിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെന്ന് നിസ്സംശയം പ്രസ്താവിക്കാം.

കിരാതം വഞ്ചിപ്പാട്ട് നമ്പ്യാരുടെ കൃതിയാണെന്നറിയുന്നതിൽ, നമ്പ്യാർക്ക് ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവുമായുള്ള പരിചയം നേരിട്ടു കുടമാളൂർ വച്ചാണെന്നും, ആ വിധത്തിലാണ് അദ്ദേഹം അമ്പലപ്പുഴപ്പോവാനിടയായതെന്നും, രുക്മിണീസ്വയംവരം തുള്ളൽ നമ്പ്യാരുടെ കൃതി തന്നെയെന്നും, സംശയംവിനാ പ്രസ്താവിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. കൂടാതെ പ്രസ്തുത കൃതി നമ്പ്യാരുടെ ഒരു ബാല്യകൃതിയാണെന്നു സാധിച്ചതിനാൽ, കവിയുടെ ബാല്യകാലം മുഴുവനും കിള്ളിക്കുറിശ്ശിമംഗലത്തു് കഴിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, ബാല്യം—കുറച്ചുകാലമെങ്കിലും—കിടങ്ങൂർ * കുമാരനല്ലൂർ, കുടമാളൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങ

* നമ്പ്യാർ കിടങ്ങൂർ താമസിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അവിടത്തെ ഗ്രാമീണവൃദ്ധന്മാരിൽ നിന്നുള്ള അറിവല്ലാതെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവനങ്ങളിൽ ആ ദേശത്തെക്കുറിച്ചോ, ക്ഷേത്രത്തെക്കുറിച്ചോ ഒരു പ്രസ്താവനയുമുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല.

ളിൽ കഴിച്ചിരിക്കണമെന്നും ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ ഗുരുക്കന്മാരിൽ ഒരാളെന്നറിയപ്പെടുന്ന നന്തിക്കാട്ട് (നന്നിയാട്ട്) ഉണ്ണിരവിക്കുറുപ്പുമായി അദ്ദേഹം പരിചയം സമ്പാദിച്ചതു കുടമാളൂർവച്ചല്ലേയെന്നും സംശയിക്കുവാനുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ നന്തിയാട്ടുകുറുപ്പന്മാർ മുമ്പിനാലെതന്നെ കുടമാളൂർ ചില നായർതറവാട്ടുകളുമായി വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന്റെ സ്വദേശവും തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരി മുതലായ വൈദികന്മാരുടെ താമസസ്ഥലവുമായ കുടമാളൂർ ദേശത്തു് അമ്പലപ്പുഴക്കാരനായ ഒരു നായർപ്രമാണി അഥവാ ഒരു പണ്ഡിതവര്യൻ പോകുന്നതിനും താമസിക്കുന്നതിനും മററും ഇടയുമുണ്ടല്ലോ. നമ്പ്യാർ ആദ്യമായെഴുതിയെന്നു പറയപ്പെടുന്ന കല്യാണസൗഗന്ധികത്തിൽ ഓണമ്പള്ളി ആചാര്യനെ സ്മരിക്കുന്നില്ല. ഉണ്ണിരവിക്കുറുപ്പും അന്നു നമ്പ്യാരുടെ ഗുരുവായിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പക്ഷെ,

നന്ദികാരണ്യമാം മന്ദിരേ വാഴുന്ന
മന്ദാരദാരുവാം ബാലരവിയുടെ
നന്ദിയോടൊത്തുന്ന കണ്ടങ്കരിവാഴി
ബിന്ദുപുഷ്പപ്രിയേ! പാദേ! ഭഗവതി
മന്ദതരം ഉദ മന്ദം വിർത്തുടര
വന്നിപ്പൂഭവാനിൽ വന്ന വിലസണം.

എന്നു കുറുപ്പിന്റെ കുലദേവതയെ കവി ഭംഗിയായി സ്മരിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം മിക്കവാറും അമ്പലപ്പുഴച്ചെന്നു് ആദ്യമായി താമസമുറപ്പിച്ചതു തകഴിയിൽ കണ്ടങ്കരിയിൽ ഒരു പക്ഷെ, കുറുപ്പിനോടൊന്നിച്ചു തന്നെയായിരുന്നിരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ അനൗചിത്യമില്ല. കല്യാണസൗഗന്ധികത്തിലും അതുപോലെ മററു ചില തുള്ളൽക്കഥകളിലും, പ്രസ്തുത ഭഗവതിക്കു കവി പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണു്.

കിരാതം വഞ്ചിപ്പാട്ടു നമ്പ്യാരുടെ ബാല്യകൃതിയാണെന്നും, അതു കുടമാളൂർ വച്ചെഴുതിയതാണെന്നും തീർച്ചയായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു കുടമാളൂർ തെക്കേടത്തുഭട്ടതിരി—ഐതിഹ്യം ഉല്ഘോഷിക്കുംപോലെ—നമ്പ്യാരുടെ ഒരു ഗുരുവായിരുന്നിരിക്കാൻ പാടില്ലായ്കയില്ലെന്നും ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

എന്റെ ഉറക്കം.

(കാകളി)

(കെ. പി. ശാസ്ത്രികൾ, വാരനാട്ട്.)

മാണിക്യജാലം പുലരി പൂർവ്വാദ്രിമേൽ
കാണിക്കയായ് വച്ചു കാത്തു നിന്നീടവെ,
ആകമ്രരാഗംശുകാളി പാടിപ്പാടി
ലോകത്തെയെല്ലാം മധുരീകരിക്കവെ,
പെട്ടന്നിളംകാററണഞ്ഞു വൃക്ഷങ്ങളെ-
ത്തൊട്ടു കുലുക്കിവിളിച്ചുണർത്തീടവെ,
ഞെട്ടിയുണർന്ന പൂങ്കണ്ണു ചിമ്മിത്തളിർ-
പ്പുട്ടിനാൽ വല്ലികളെത്താപ്പുണിയവെ,
നേരിയ വീചികാഗാനമൊത്തൊപ്പിക്ക
നേരിട്ടുപോം നദി മന്ദമൊലിക്കവെ,
അത്തുംഗമാംകുന്നുകളെപ്പനിപ്പുത-
ക്കച്ചമാററിത്തലപൊക്കി നോക്കീടവെ,
പൂത്ത കൊന്നപ്പൊൻകിരീടങ്ങൾ മൌലിയിൽ-
ച്ചാർത്തിദ്രുരാജൽകുമാരർ ചാഞ്ചാടവെ,
പൂവും വിടർത്തിച്ചിരിച്ചു കുഴഞ്ഞാടി
മേവുന്ന വല്ലികൾ ചില്ലമാടീടവെ,
ഓരോന്നിലും മൂളിയെത്തി സ്വകാര്യമായ്
നീരോതി വണ്ടും മുരണ്ടുനടക്കവെ,
സുമന്ദഹാസം തൂകുമാറംബുജിനി
താമരത്താലങ്ങൾ നീളെ നിരത്തവെ,
ഭംഗിയിൽ ചെങ്കതിർപ്പൊൻതലയും മാച്ചു
തിങ്ങിക്കളമെങ്ങും വന്ദിച്ചു നിൽക്കവെ,

ഭൂയിഷ്ഠസമ്പത്തു വാരിവാരിക്കര-
മായിട്ടുംകൊണ്ടുമെറിഞ്ഞെറിഞ്ഞങ്ങുമെ
വിണ്ണിൻകീഴക്കൊച്ചൊരുവിലുദിച്ചു പൊ-
ന്നുണ്ണിക്കതിരവൻ വന്നെഴുന്നള്ളവെ,
നിദ്രയെസ്സേവിക്കയാണു ഞാൻ ; ദാരിദ്ര്യ-
മുദ്രയാം സ്വപ്നങ്ങളും കണ്ടുകൊണ്ടെന്നമെ.
മാണ്പാറ നൃത്തമിന്നാറാടുപാട്ടാണു പോൽ
സാമ്പത്തികാധഃപതനമാം പല്ലവി !!

ആദാമും ഹവ്വായും. (Adam and Eve)*

(കെ. ജി. കുമാരനുണ്ണിത്താൻ.)

ലോകത്തിൽ "ആദാമി"നെ ആദിമപുരുഷനായും "ഹവ്വായെ" ആദിമസ്ത്രീയായും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതായി ബൈബിളിൽ (പഴയനിയമം-Old Testament) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കയും ആ കഥ "കുറാനി"ലും പകർത്തിയിരിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ കഥയ്ക്കു മതപരമായ വല്ല മാഹാത്മ്യമൊ ഉപയോഗമൊ ഉണ്ടോ? ആദാമിനെ മണ്ണിലെ പൊടികൾകൊണ്ടും അയാളുടെ ഭാര്യയായ ഹവ്വായെ ആദാമിന്റെ ഒരു വാരിയെല്ലുകൊണ്ടും സൃഷ്ടിച്ചതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ കഥയ്ക്കു ചരിത്രസംബന്ധമായ സാധുത്വമുണ്ടോ? വൈദിക ആദിതിയെപ്പറ്റി ചരിത്രപരമായ പര്യവേക്ഷണം നടത്തിയ പ്രൊഫസ്സർ മാക്സ്മ്യൂള്ളർ തന്റെ പാശ്ചാത്യ വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇതേപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും എഴുതിയിട്ടുണ്ടോ?

ആദാം 930 വർഷവും അയാളുടെ മകൻ "മഹല്ലാലേൽ" 895 വർഷവും ജീവിച്ചിരുന്നു. "ഷേം" 600-ം, "അർഫക്സദ്" 438-ം, "ശാലാഹ" 433-ം, "ഈബർ" 464-ം, "പേലഗ്" 239-ം, "റെവ്" 239-ം, "സരൂഗ്" 230-ം, "നാഹോർ" 148-ം, "ടെറാഹ്" 205-ം വർഷം വീതം ജീവിച്ചിരുന്നു. പാശ്ചാത്യദൃഷ്ട്യാ ഈ പ്രസ്താവനകളിൽ വളരെ പ്രകൃതിശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇൻഡ്യയിലെ യാതൊരു ഹിന്ദുവും ഈ തത്വങ്ങളെ നിഷേധിക്കാനൊരുമ്പെടുകയില്ല. വീണ്ടും ആദാമും ഹവ്വായും നന്മതിന്മകളുടെ ഫലാവാസമായിരുന്ന "വിജ്ഞാനവൃക്ഷ"ത്തിൽനിന്നു വിരോധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പഴങ്ങൾ ഒരു സർപ്പത്തിന്റെ ചതിപ്രയോഗത്തിൽ അകപ്പെട്ടു

---

* ഡാക്കർ റ്റി. ആർ. സഞ്ജീവിറാവു എം. ഏ. പി. എച്ച്. ഡി. പത്രാധിപരും, ലോകപ്രസിദ്ധവും ആത്മീകവിഷയകപ്രതിപാദിതവും പാളയംകോട്ടയിൽ മുദ്രിതവും ആയിരിക്കുന്ന "കല്പകാ" എന്ന ഇംഗ്ലീഷുമാസികയുടെ 1933 സെപ്റ്റംബർ ഒക്ടോബർ ലക്കത്തിൽ 236-ാംവശത്തു മഹർഷി നാരായണയ്യരുടെ "നിന്ദിക്കപ്പെട്ട വേദം സാധൂകരിക്കപ്പെട്ടു" (Vilified Vedas Vindicated) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു എടുത്തെഴുതിയിരിക്കുന്ന ഭാഗത്തിന്റെ വിവർത്തനം.

Adam and Eve (ആദാമും ഹവ്വായും) എന്ന ഇംഗ്ലീഷുശബ്ദങ്ങളെക്കാൾ അവയുടെ മലയാളതർജ്ജിമക്കാണു ഉപരിവിവരിക്കുന്ന സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളോടു കൂടുതൽ സാമ്യം കാണുന്നതെന്ന വസ്തുത സ്മരണീയമാണ്.

പറിച്ചുതിന്നാകയാൽ അധഃപതിതരായി ഭവിച്ചു. തന്മൂലം സർപ്പങ്ങൾ മേലാൽ ഇഴഞ്ഞുനടക്കട്ടെ എന്നു ദൈവം ശപിച്ചു. ഈ വൃക്ഷം ഏതാണ്? നന്മതിന്മകളുടെ ജ്ഞാനത്തെ സൃഷ്ട്യാരംഭത്തിൽതന്നെ ദൈവം വിരോധിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇപ്പോഴത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പററി അതിശയനീയമായി യാതൊന്നും പറയാനില്ല. മുമ്പു സർപ്പത്തിനു നിവന്നു നടക്കുകയും മനുഷ്യഭാഷ സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യാമെന്നുണ്ടായിരുന്ന അവകാശം ശാപംമൂലം നഷ്ടപ്പെട്ടു. അതൊരു പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയായിപ്പോയി.

ബൈബിളിലടങ്ങിയ പ്രസ്താവനകളെ സംബന്ധിച്ചു വിവരമായ അറിവുകൾ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു നാമിവിടെ ഉദ്യുക്തന്മാരായി വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനത്തിനു വളരെക്കാലം മുമ്പുതൽക്കു യൂദന്മാരുടെ സ്വത്തായിരുന്ന "പഴയനിയമ"ത്തിന്റെ "ബൈബിളി"ന്റെയും "കുറാന്റെ"യും കർത്താക്കൾ ആദ്യഭാഗം പകർത്തുന്നതിന് എന്തായിരിക്കും കാരണമെന്നു നമുക്കറിവാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. പാശ്ചാത്യചരിത്രകർത്താക്കളും മതഗ്രന്ഥനിർമ്മാതാക്കളും ശാസ്ത്രീയമായ ചിന്താഗതിയോടുകൂടിയും വിശേഷിച്ചും ഹിന്ദുക്കളോട് അനാശാസ്യമായ വെറുപ്പുകൂടാതെയും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ വളരെ മുമ്പുതന്നെ രണ്ടു നിയമങ്ങളിലെയും (Old and New Testaments) കഥകൾ, ഇൻഡ്യയിലെ "ഇതിഹാസ" കഥകൾ പരിതാപകരമായവിധം തെററിദ്ധരിച്ചും വിഫലമായും തെററായും വ്യാഖ്യാനിച്ചും, അവയിൽ പകർത്തി ചേർക്കപ്പെട്ടവയാണെന്നു വെളിപ്പെട്ടുമായിരുന്നു. ആദാമിന്റെയും ഹവ്വായുടെയും കഥ ഭവിഷ്യപുരാണത്തിൽനിന്നും എടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. നിഷ്പ്രയാസം തത്വാർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാവുന്ന ബുദ്ധിമത്തായ ഒരു കഥയാണത്. ഈ വസ്തുത മാത്രം കൊണ്ടു പൌരാണികകാലമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഘട്ടത്തെപ്പററി അവർ (പാശ്ചാത്യർ) പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന മൂഢാഭിപ്രായം അവർക്കു വിപരീതമായി സ്ഥാപിതമാകുന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ പോലും, പൌരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇത്യാദി കഥകൾ പിന്നീടു കൃത്രിമമായി എഴുതിച്ചേർക്കപ്പെട്ടവയാണെന്നും മററുമുള്ള അവരുടെ പതിവായുള്ള നിരർത്ഥവാദങ്ങൾകൊണ്ട്, അവർ പോരിന്നൊരുമ്പെടുമെന്നു നമുക്കറിയാം. ആ പ്രകാരം കടംവാങ്ങൽകൊണ്ടു നമുക്കു വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടെങ്കിൽ—അതു വാസ്തവമായിരുന്നാൽ—നമുക്കു ലജ്ജിക്കേണ്ടതായ കാര്യമേ ഇല്ല. എന്നാൽ വസ്തുത മററു പ്രകാരമാണെന്നു രണ്ടു പ്രസ്താവനകളും താരതമ്യേന പരിശോധിച്ചാൽ നിഷ്പ്രയാസം തെളിയുന്നതാണ്. "പഴയനിയമ"ത്തിൽ കാണുംപ്രകാരം ആദാമിന്റെയും ഹവ്വായുടെയും കഥ എല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യവും ബുദ്ധിമത്തും ആയിരിക്കുന്നില്ലെന്നു നമ്മൾ കണ്ടുവല്ലൊ. പുരാണം എന്തു പറയുന്നു എന്നു നമുക്കിനി നോക്കാം. ആദാമിനെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച ആദിമപുരുഷനെന്നോ രണ്ടാമത്തെ പുരുഷനെന്നോ വിവരിക്കുന്നില്ലെന്ന് ആദ്യംതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അയാളുടെ ഭാര്യയെ അയാളുടെ വാരിയെല്ലെടുത്തു സൃഷ്ടിച്ചു എന്നും

പറയുന്നില്ല. ഇതിഹാസപ്രകാരം ഈ ഭർത്താവും ഭാര്യയും സംയോജിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു കാലവൃത്ത് ഉണ്ടായ മതപ്രധാനപുരോഗതിയെ പ്രതിനിധീകരിക്കയാണു ചെയ്യുന്നത്. ആ പ്രധാനം അന്നു മതത്തിൻെറ അത്യുന്നതിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടും ഇല്ല.

“ആദാമാ” (Adama) യും അയാളുടെ ഭാര്യ “ഹവ്യവതി” (Havyavathi) യും “മ്ലേച്ഛവംശ”ത്തിൻെറ ഉല്പാദകരും അവർ വിഷ്ണുവിൽനിന്നെടുത്ത അഴുക്കയിൽനിന്നു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരും ആകുന്നു. “ആദമാ” എന്ന ശബ്ദം ആത്മജ്ഞാനസാധകമായി ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം ചെയ്യുന്ന ദമാദിധീയ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതാണ്. വ്യാഗബുദ്ധിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന “ഹവ്യാവതി”യാണ് അയാളുടെ ഭാര്യ. ഈ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളുടേയും യഥാർത്ഥവിശേഷം ഇവിടെ വ്യക്തമായല്ലൊ. ഈ അർത്ഥവിശേഷം പഴയനിയമത്തിൽ തീരെ കാണുന്നില്ല. മതസംബന്ധമായി ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ആശയവും അതിൽ കാണുന്നില്ല. ആര് ആരിൽനിന്നാണു കടംവാങ്ങിയതെന്ന് ഉപരി ചിന്തിക്കാം. “ആദമാ” എന്ന ശബ്ദം ഇവിടെ മാനസശുദ്ധീകരണത്തെയും “ഹവ്യവതി” ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തെയും കുറിക്കുന്നവയാണ്. ഇവ രണ്ടുംകൂടി ചേർത്താൽ, “ഇതിഹാസ”രീത്യാ മനുഷ്യനിൽ ഉണ്ടായ ഒരു പരിവർത്തനദശയെ കാണിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. വിഷ്ണുവിൻെറ അഴുക്കിൽ നിന്നു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതായി പറയുന്നതുകൊണ്ട് ആ കഥ ഒരു താഴ്ന്ന പടിയിലുള്ള മതകർമ്മത്തെ കുറിക്കുകയാണെന്നു വെളിവാകുന്നുണ്ട്. വിശേഷിച്ചും അവർ അധഃപതിക്കപ്പെട്ട മ്ലേച്ഛവംശജരുടെ ഉല്പാദകർ മാത്രമെ ആയിരിക്കുന്നുള്ളു. ആ സ്ഥിതിക്ക് അവർ—പാശ്ചാത്യർ—ഇപ്പോൾ അജ്ഞാതവസ്തുത്തിൻെറ ആദിമപിതാക്കന്മാരല്ല.

ബൈബിൾ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:—

“കിഴക്കുഭാഗത്തായി ഏദനിൽ ദൈവം ഒരു ഉദ്യാനം സൃഷ്ടിക്കയും അവിടെ അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യനെ താമസിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. ഈ 'ഏദൻ' ഏതാണെന്നും അത് എവിടെയാണെന്നും നാം നോക്കാം. ആധുനിക ഭൂമിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പര്യവേക്ഷണം വെറും അസ്ഥിരസങ്കല്പം മാത്രമേ ആയിരിക്കുന്നുള്ളു. ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള തർക്കവാദത്തിൽ നാം പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ ദിവ്യപുരാണം നമ്മുടെ മതവിഷയകാര്യത്തിന് പൂർണ്ണമായ തെളിവായിരിക്കുന്നു. “ചതുഷ്ക്രോശം” വ്യാസമുള്ള വിസ്തീർണ്ണവും മനോഹരവുമായ ഒരു വനം പ്രേദനനഗരത്തിനു കിഴക്കുഭാഗത്തായി ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ചു” എന്നാണു പുരാണത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

വനം ഭജനീയം: ഇതു സഗുണധ്യാനത്തെ കുറിക്കുന്നു. പ്രേദന എന്ന ശബ്ദത്തിനു ഭൗതികവിഷയങ്ങളിൽ നിന്നു മുക്തനാകുക (സംസാരേച്ഛകളെ ത്യജിക്കുക) എന്നാണർത്ഥം. ചതുർക്രോശവ്യാസം നാലു വേദങ്ങളിലെയും കർമ്മകാണ്ഡങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വിവരണം മുഴുവനും വൈദികയജ്ഞങ്ങളെ കുറിക്കുന്നു. കിഴക്ക് (പൂർവ്വഭാഗം) എന്നതു മതപരമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടി

രിക്കുന്ന അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ പ്രാരംഭ ഘട്ടങ്ങളെ കാണിക്കുന്നു. ഈ പ്രാധാന്യമേറിയ "പ്രേതനഗര"ത്തെ പഴയനിയമത്തിൽ നിന്ന് പാടേ വിട്ടിരിക്കുന്നു. അതോടുകൂടി കഥയുടെ ജീവനാഡി നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പരിതപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതു "പഴയനിയമ"ത്തിൽ പറയുന്ന "ഈഡൻ" തോട്ടത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നില്ല. ഹീബ്രൂഭാഷയിൽ "ഈഡൻ" എന്ന പദത്തിന് "ഭൗതികസുഖങ്ങൾ" എന്നാണർത്ഥം. അതു "പ്രേതനാ" ശബ്ദത്തിന്റെ വിപരീതാർത്ഥമാണ്. എന്നാൽ പുരാണത്തിൽ "ഈഡൻ"ശബ്ദം വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടില്ല. "ആദാം" 930-ാം വർഷം അയാളുടെ മകൻ മഹലാലീൽ' 895 വർഷവും ജീവിച്ചിരുന്ന "ഈഡൻ" തോട്ടം പുരാണത്തിൽ മഹാനഗരമാണ്. ആ പദങ്ങൾക്ക് "ഈഡൻ" ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥം തന്നെയാണുള്ളതു്. മ എന്ന ശബ്ദത്തിന് "ഭൗതികമായ ഐശ്വര്യം" എന്നാണർത്ഥം.

ആദാമും അയാളുടെ മകനും ജീവിച്ചിരുന്നതായി പുരാണത്തിൽ കാണും പ്രകാരം ആ ആളുകളെ അതുപോലെ ബൈബിളിൽ ശരിയായി പകർത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മേൽവിവരിച്ച രണ്ടു നഗരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം "പഴയനിയമം" തീരെ തെററിപ്പോയി. അതിൽ പ്രേതനഗരം തീരെ വിട്ടുകളഞ്ഞതു മാത്രമല്ല അതൊന്നു തെററിദ്ധരിച്ചു മഹാനഗരത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഈ കഥ വൈദികയജ്ഞവിധികളെ അറിയുന്നതിനു് അവശ്യം ഉപയുക്തങ്ങളായ യോഗ്യതകളെ സൂചിപ്പിക്കുകയാണെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. അതു് ഇതിഹാസസഹജമായി "ആദമാ"യേയും "ഹവ്വയുവതി"യേയും വിഷ്ണുവിന്റെ അഴക്കിൽനിന്നും സൃഷ്ടിച്ചതായി ഒരു കഥയാക്കി വിവരിച്ചു എന്നേ ഉള്ളൂ. നാം എന്നും കാണുന്നതുപോലെ താഴ്ന്നതരം ബുദ്ധികൾക്കു മാത്രം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതാണു കർമ്മകാണ്ഡമെന്നു മേൽവിവരിച്ച ഇതിഹാസകഥ വീണ്ടും സാക്ഷീകരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു് "പഴയനിയമ"ത്തിൽ നിന്നും "പുരാണ"ത്തിൽ യാതൊന്നും പകർത്തിയിട്ടില്ലെന്നു നമുക്കു തീർച്ചപ്പെടുത്താമെന്നു മാത്രമല്ലാ നേരേ മറിച്ചു "പഴയനിയമം" പുരാണത്തിൽ നിന്നും പകർത്തിയിരിക്കയാണെന്നും ആ പകർത്തൽ ബുദ്ധിമത്തായും പുരാണത്തിലെ ആശയത്തിനനുസരണമായും അല്ലെന്നും നമുക്കു തീർച്ചപ്പെടുത്താം.

ഇനി നമുക്കു് ആ കഥയിൽ പ്രവേശിക്കാം. നന്മതിന്മകൾക്കിരിപ്പിടമായ വിജ്ഞാനവൃക്ഷത്തിലെ ഫലങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചുപോകരുതെന്നു ദൈവം ആദാമിനേയും ഹവ്വായേയും വിരോധിച്ചിരുന്നു. സസ്യശാസ്ത്രപ്രകാരം ഈ വൃക്ഷം ഏതു വർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടും? മനുഷ്യനു നന്മതിന്മകൾ അറിയാൻ ഇടകൊടുക്കാതാക്കിത്തീർത്തതെന്തിനു്? ലോകപരിഷ്ക്കാരം എക്കാലത്തും എവിടെയും ഈ ജ്ഞാനപ്രാപ്തിയെ ലാക്കാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായിട്ടാണു കാണുന്നതു്. പക്ഷേ പാശ്ചാത്യർ പരിഷ്കൃതാശയരായ ഹിന്ദുക്കളെ നിന്ദിക്കുന്നതിൽ ധൈര്യം കൊടുപ്പാൻ വേണ്ടി ആയിരിക്കാം. വിരോധിക്കപ്പെട്ട പഴമെന്താണ്?

മനുഷ്യഭാഷയിൽ ആദാമിനോടും ഹവ്വായോടും സംസാരിക്കയും അവരെ ചതിച്ച് ആപത്തു തീറാകയും ചെയ്ത സർപ്പം ആരു് അഥവാ എന്താണ്? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക ബുദ്ധിമത്തായ ഒരു ഉത്തരവും ക്രിസ്തുമതോത്ഭവകാലം മുതൽ ഇതേവരെയും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ആധുനിക ക്രൈസ്തവരുടെ അടിസ്ഥാനരഹിതമായ സങ്കല്പവാദങ്ങളെ നാം ഗൌനിക്കണമെന്നില്ല. പ്രൊഫസ്സർ മാക്സമുള്ളരും കൂട്ടരും ഇതേപ്പററി വല്ല സമാധാനവും പറകയോ ഗവേഷണം നടത്തുകയൊ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇവയെല്ലാം സുവിശേഷങ്ങൾ (Gospels) ആണെന്നു മാത്രം അവക്കറിയാം. "പഴയനിയമത്തി"ൽ തന്നെ ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക വല്ല പ്രത്യുത്തരവും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ല. അതുമാത്രം മതി. നമുക്ക യാതൊരുത്തരോടും ശണ്ഠക്കാഗ്രഹമില്ല. യാതൊരുത്തരേയും ശകാരിക്കണമെന്നും നാമുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ സത്യം കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കണമെന്നേ നമുക്കാഗ്രഹമുള്ളു. ഇക്കാലപര്യന്തം നമ്മെ ദുഷിക്കുന്ന ഓരോ പാശ്ചാത്യ ക്രിസ്ത്യൻ ചരിത്രകാരന്റെയും ശ്രദ്ധയെ ശരിയായ സമാധാനം കൊടുക്കുന്ന താഴെവിവരിക്കുന്ന പുരാണോദ്ധരണങ്ങളിലേക്ക ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ:—

"ദുഷ്ടനായ കലി ഒരു സർപ്പരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനായി അവരെ വഞ്ചിച്ചു. അതുകൊണ്ടു "ആദാമ" ഭൌതികസുഖങ്ങളാകുന്ന ആ മനോഹരഫലം ഭുജിക്കയാൽ വിഷ്ണുവിന്റെ കല്പനകളെ ലംഘിക്കേണ്ടതായി വന്നു. അതുകൊണ്ടു് അയാളുടെ പുത്രന്മാരും പുത്രികളും മ്ലേച്ഛന്മാരായി ഭവിച്ചു. സർപ്പത്തെയും പഴത്തെയും മേൽപ്രകാരം പുരാണത്തിൽതന്നെ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ആ ഭാഗങ്ങളടങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത "പഴയനിയമ"ത്തിൽ നിന്നു അവയെ പുരാണത്തിൽ പകർത്തിയിട്ടുള്ളവ അല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെയും ക്രൈസ്തവരുടെയും മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ താരതമ്യേന പരിശോധിച്ചാൽ ഹിന്ദുഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഈ ഭാഗം ബുദ്ധിമത്തായും അർത്ഥവത്തായും ക്രൈസ്തവഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അർത്ഥശൂന്യവും നിരുപയോഗവും ആയും ആണ് എഴുതിയിട്ടുള്ളതെന്നു കാണാം. തൽക്കാലത്തേക്ക് ഇത്രയും മതിയാകും.

ആദാമിന്റെയും ഹവ്വായുടെയും സന്തതികൾ അധഃപതിക്കാനുള്ള കാരണവും മേൽ വിവരിച്ചു. ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ആധുനികകാലത്തുള്ള ക്രൈസ്തവരിൽ നിന്നുതന്നെ ആക്ഷേപങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ആദാമിന്റെയും ഹവ്വായുടെയും സന്താനങ്ങളെ അവരുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ കുററത്തിനു് ഉത്തരവാദികളാക്കുന്നതു് അനീതിയാണെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. "ക്രൈസ്തവമതാധികൃതന്മാർക്ക ഇതിഹാസത്തിലെ ഗൂഢതത്വം മനസ്സിലാകാതെ മഹത്തായ മൌഢ്യം കൊണ്ടാകുന്നു ഇപ്രകാരം എഴുതാൻ ഇടവന്നതെന്നല്ലാതെ എന്താണു ചെയ്യപ്പെടുന്നതു്? ആദാമും ഹവ്വായും അവരുടെ സന്താനങ്ങളും മാനുഷരല്ലെന്നു തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ആ കഥയുടെ തത്വം തീർച്ചയായും താഴെ പറയുന്നതുപോലെ ആയിരിക്കണം. ആദമായുടെയും ഹവ്വാവതിയുടെയും സ്ഥാനത്തെ അർഹി

ക്കുന്ന ഒരു മതാന്തരയായി ഈ പ്രാപഞ്ചികദുരാഗ്രഹങ്ങൾക്കു വീണ്ടും വശംവദനായി ഭവിച്ചാൽ അവൻ അധഃപതിക്കയും ഒരു മ്ളേച്ഛനായി ഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പാശ്ചാത്യ സംസ്കൃതവിദ്വാന്മാർ സംശയിക്കുന്നതുപോലെ മ്ളേച്ഛശബ്ദം അന്യമതക്കാരെ ആക്ഷേപിക്കുന്ന അൎത്ഥത്തിലല്ലാ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആ വാദത്തെ ആശ്രയിച്ചു പുരാണത്തിലെ ഈ ഭാഗം പിന്നീട്ടു് എഴുതി ചെൎത്തതാണെന്നുള്ള അവരുടെ വാദവും സ്വീകാൎയ്യമല്ല. അന്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ തലയിടുന്നതിനു മടിയും നിഷ്പ്രതാപം ഒതുങ്ങി ജീവിക്കുന്ന ശീലവും ഉള്ള ഹിന്ദുവിനു പാശ്ചാത്യരുടെ ആ രീതി ഇനിയും വശമാകാറായിട്ടില്ല. അപ്രകാരമായിരുന്നെങ്കിൽ അയാളുടെ വൈദികമതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പരിശുദ്ധത വീണ്ടും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ആവശ്യത്തിൽ നിന്നു വളരെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ അയാൾ വിമുക്തനാകുമായിരുന്നു. മ്ളേച്ഛശബ്ദത്തിന്റെ യാഥാൎത്ഥ്യം നീചമായ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കു വശപ്പെടുക എന്നതാണു്. അതായതു "മലേഛ"യാണു്. മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ സാങ്കേതികശബ്ദം അന്യമതക്കാരെ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അൎത്ഥത്തിലല്ലാ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പ്രേരനവിധിപ്രകാരം വൈദികയജ്ഞങ്ങൾ ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കാതെ ഭൌതികവിഷയങ്ങളിൽ ആമഗ്നന്മാരായി ജീവിക്കുന്ന ഹിന്ദുക്കളെത്തന്നെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു ആ ശബ്ദം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ലോകത്തിൽ വച്ചു ഏറ്റവും ഉത്തമമായ ഒരു ശാസ്ത്രീയ (Scientific) മതതത്വംആടിസ്ഥാനമാക്കി സ്വഭാവേന അവൎക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഉന്നതസ്ഥാനത്തു നിന്നും അധോഭാഗത്തേക്കു അവർ നിപതിക്കുമ്പോൾ അവർ പതിതരായി മ്ളേച്ഛന്മാരായി വിധിക്കപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവരുടെ നഷ്ടപ്പെട്ട സ്ഥാനം വീണ്ടും ലഭിക്കുന്നതിനനുരൂപമായ ഒരു മതപദ്ധതി ഏൎപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. ചുവടെ വിവരിക്കുന്ന അനുഷ്ഠാനങ്ങളാണു അവരുടെ ഉന്നമനത്തിന്നായി ഏൎപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു:—

വിഷ്ണുവിൽ ഭക്തി. അഗ്നിയെ അഥവാ ജ്ഞാനത്തെ ആരാധിക്കുക. അഹിംസാ. തപസ്സ്. ദമ അഥവാ ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം" ഈ ചടങ്ങുകളാണു ഋഷീശ്വരന്മാർ മ്ളേച്ഛന്മാൎക്കനുഷ്ഠിക്കുവാനായി ഏൎപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള വിധികൾ. അതുകൊണ്ടു് മ്ളേച്ഛശബ്ദം യാതൊരന്യമതസ്ഥരെയും ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ലെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. പാശ്ചാത്യസംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാൎക്കു ഇനി അസഹ്യതക്കു വഴിയില്ല. പുരാണത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള "ആദമ"യുടെയും "ഹവ്യവതി"യുടെയും പരിശുദ്ധകഥ ഹിന്ദുക്കൾക്കായി മാത്രം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും അവർ ഉറപ്പായി ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അതിൽ അഹിംസാധൎമ്മത്തെപ്പററിയുള്ള വിവരണം തൎക്കമെല്ലാം പാടെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതാണു്. വിശേഷിച്ചും പഴയനിയമത്തിൽ വിവരിക്കുംപ്രകാരം ഈ ചരിത്രം നിൎജ്ജീവമായിട്ടല്ലാ പുരാണത്തിൽ സമാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആദാം 930 വൎഷം ജീവിച്ചിരുന്നശേഷം മരിച്ചു എന്നു മാത്രമേ പഴയനിയമത്തിൽ പറയുന്നുള്ളു. പുരാണേതിഹാസത്തിൽ നിന്നും ഈ കഥ

തെററായി പഴയനിയമത്തിൽ പകൎത്തി ചെൎക്കുകയും ദുൎവ്യാഖ്യാനമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തശേഷം പാശ്ചാത്യൎ അതിൽനിന്നും ഉപയോഗപ്രദമായ യാതൊരു മതതത്വപ്രബോധനവും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ഇതുകൊണ്ടു തീൎച്ചയാകുന്നു. ഒടുവിൽ "ആദമാ" തന്റെ ഭാൎയ്യയോടൊരുമിച്ച് വിരോധിക്കപ്പെട്ട വൃക്ഷത്തിലെ ഫലങ്ങൾ എല്ലാം പറിച്ചെടുത്തു ജ്ഞാനാഗ്നിയിൽ ഹോമിച്ചശേഷം രണ്ടുപേൎക്കും സായൂജ്യം ലഭിക്കയും സ്വൎഗ്ഗപ്രാപ്തി സിദ്ധിക്കയും ചെയ്തതായിട്ടാണു പുരാണത്തിൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

ശബ്ദശാസ്ത്രം.

സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിന്റെ ചരിത്രം.

(കോങ്ങോട്ട്, കൃഷ്ണൻനായർ.)

ഭാരതവർഷത്തിലെ നിവാസികളെപ്പോലെ ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിൽ നിരന്തരം പരിശ്രമം ചെയ്തിട്ടുള്ള ജനങ്ങൾ ഈ ഭൂമണ്ഡലത്തിൽ വേറെയെവിടെയുമില്ല. എന്നാൽ ഈ പരിശ്രമം കേവലം നിരർത്ഥകമായിട്ടുള്ളതല്ല. ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിനു വളരെ പുരാതനകാലത്തിൽതന്നെ പരിപൂർണ്ണതയും, പരിശുദ്ധിയും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ആ വിഷയത്തിൽ ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നവരെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ പന്തിരണ്ടിൽപ്പരം വ്യാകരണസമ്പ്രദായങ്ങളും, മുന്നൂറിലധികം വ്യാകരണഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരും ഉണ്ടെന്നു കാണുന്നതുതന്നെ ആ വിഷയത്തിലുള്ള ഗവേഷണത്തിന്റെയും, പരിശ്രമത്തിന്റെയും ഗാംഭീര്യത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിന്റെ ജടിലതയിൽ നിമഗ്നന്മാരായ നവീന ശബ്ദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരേക്കൂടി ലജ്ജിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രാചീനന്മാർ ഭാഷാവിഷയത്തിൽ പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുമ്പോൾ അവരുടെ സന്തതികളാണെന്നഭിമാനിക്കുന്നവർക്കൊരു ബഹുമാനമായിട്ടു വിചാരിക്കാം.

വ്യാകരണാരംഭം വേദങ്ങളിൽതന്നെ കണ്ടുതുടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നു ഗവേഷകന്മാർ പറയുന്നു. തൈത്തിരീയസംഹിതയിൽ വ്യാകരണബോധത്തിന്റെ ഉദയം പ്രകാശിച്ചുതുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. വിഭക്ത്യാദികൾക്കു ഭംഗം വരാതെ പ്രയോഗങ്ങൾ സാധാരണമാകുന്നതു തന്നെ വ്യാകരണബോധത്തിന്റെ ലക്ഷണമാകുന്നു. സംഹിതയെ വിട്ടു ബ്രാഹ്മണങ്ങളിലേക്കു കടക്കുമ്പോൾ ഭാഷക്കു പുതിയതെന്നും, പഴയതെന്നുമുള്ള ഭേദം കണ്ടുതുടങ്ങുന്നു. സൂക്തങ്ങളിലെ ഭാഷയെ അപേക്ഷിച്ച് ഏറ്റവും സംസ്കരിച്ച ഭാഷയാണ് ബ്രാഹ്മണങ്ങളിൽ കാണുന്നത്. ബ്രാഹ്മണങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ട കാലത്തു വ്യാകരണം സാധാരണ നടപ്പായിരിക്കണമെന്നൂഹിക്കാം. അനേക വ്യാകരണനിബന്ധനകൾ പ്രബലപ്പെട്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. ചരണങ്ങളിലും, പരിഷത്തുകളിലും സംഹിതാപാഠങ്ങൾക്കു നിയമങ്ങൾ ചമച്ചതോടുകൂടി വേദാധ്യയനത്തിൽ വർണ്ണശുദ്ധി, സ്വരശുദ്ധി മുതലായതിൽ ശ്രദ്ധവെച്ചുതുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ആ കാലത്തു "ശിക്ഷാശാസ്ത്രം" നടപ്പിൽവന്നിരിക്കുന്നു. പദപാഠം നട

റപ്പാക്കിയതു് ശാകല്യമുനിയായതുകൊണ്ടു് ആ മുനിയുടെ കാലത്തുതന്നെ സന്ധിപ്രകരണം പ്രചാരത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു ഊഹിക്കാം. പദപാഠക്രമം വ്യാകരണത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനഭാഗത്തിന്റെ ഉല്പത്തിക്കു് ഹേതുവായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. സന്ധിപ്രകരണത്തെക്കുറിച്ചു് അതിനു മുമ്പു ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഏത്രയും വ്യക്തമാണു്. വേദം മനഃപാഠമായി പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതുമുതൽ അക്ഷരകാണ്ഡവും (ശിക്ഷാശാസ്ത്രവും), പദപാഠം തുടങ്ങിയതു മുതൽക്കു സന്ധിപ്രകരണവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പിന്നെ പ്രാതിശാഖ്യങ്ങൾ എന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാണു വ്യാകരണതത്വങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഈ പ്രാതിശാഖ്യങ്ങൾ വ്യാകരണസംബന്ധമായ പ്രാഥമികോദ്യമങ്ങളായിരുന്നതുകൊണ്ടു പരിപൂൎണ്ണവും, പരിശുദ്ധവുമല്ല. പ്രാതിശാഖ്യങ്ങൾക്കു പിമ്പുണ്ടായ വൈയ്യാകരണൻ ശാകടായനമുനിയാകുന്നു. ഇദ്ദേഹം വളരെ പ്രസിദ്ധനും, പാണിനികാത്യായനാദികൾ കൂടി പ്രാമാണികനായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ശാബ്ദികനുമായിരുന്നു. ഈ മുനിയുടെ വകയാണു് ഉണാദിസൂത്രങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നു. കാതന്ത്രത്തിൽ കാണുന്ന "കൃൽപ്രകരണം" ഈ മുനിയുണ്ടാക്കിയതാണു്. പാണിനിക്കു മുമ്പു യാതൊരു ശങ്കയും കൂടാതെ ഒരു വൈയ്യാകരണനെ ചൂണ്ടിക്കാണിപ്പാൻ ഈ മുനി മാത്രമാണുള്ളതു്. ഇദ്ദേഹത്തിനു ശേഷമാണു നിരുക്തകൎത്താവായ യാസ്കൻ. പക്ഷെ നിരുക്തശാസ്ത്രത്തിൽ യാസ്കനു മുമ്പുതന്നെ പലരുംയത്നിച്ചുതുടങ്ങീട്ടുണ്ടു്.

നിരുക്തം കേവലം വ്യാകരണഗ്രന്ഥമല്ല; വ്യാകരണത്തിന്റെ ഒരു ഖണ്ഡമോ, കാണ്ഡമോ ആകുന്നു. നിരുക്തം ശബ്ദവ്യുൽപത്തിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ശാസ്ത്രമാകുന്നു. ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്നാണു "<u>എട്ടിമോളജി</u>" എന്നു ഇംഗ്ലീഷിൽ പേർ പറയുന്നതു്. യാസ്കൻ തന്നെ ഈ ശാസ്ത്രത്തെ "വ്യാകരണസ്യ കാൎത്സ്ന്യം" എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. യാസ്കന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പു വളരെ അധികം നിരുക്തകൎത്താക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നു എന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു തന്നെ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. യാസ്കൻ ചിലരെ "ആഗ്രായണഃ", "ഏകേ" എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു മതങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ട പ്രാമാണികന്മാരുടെ ഒരു പട്ടിക താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

1 ആഗ്രയണഃ
2 ആഗ്രായണഃ
3 ആചാര്യാഃ
4 ഏകേ.
5 ഐതിഹാസികാഃ
6 ഔദുംബരായണഃ
7 ഔപമന്യവഃ
8 ഔൎണ്ണവാഭഃ
9 കാത്ഥക്യഃ
10 കൌഷ്ടുകിഃ
11 കൌത്സഃ
12 ഗാൎഗ്ഗ്യഃ
13 ഗാലവഃ
14 ചൎമ്മശിരാഃ
15 തൈടീകിഃ
16 നൈരുക്താഃ
17 പരിവ്രാജകാഃ
18 പാഷദാനി

19 മനുഃ
20 യാജ്ഞികാഃ
21 പൂർവ്വയാജ്ഞികാഃ
22 വാർഷ്യായണിഃ
23 വൈയാകരണാഃ
24 ശാകടായനഃ
25 ശാകപൂണിഃ
26 ശാകല്യഃ
27 സ്ഥൗലാഷ്ഠീവിഃ
28 ശതബലാക്ഷഃ
29 ഹാരിദ്രവികം

ഈ പേരുകളും സംജ്ഞകളുമാണു യാസ്കൻ തന്റെ നിരുക്തഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രാമാണികന്മാരായി ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ശാസ്ത്രീയമായ ശബ്ദാദ്ധ്യയനം ആദ്യം ആരംഭിച്ചതു് യാസ്കനാണെന്നു കാണുന്നു. യാസ്കനു മുമ്പു് ഈ വിഷയത്തിൽ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ യാതൊരു ഗ്രന്ഥങ്ങളും കണ്ടുകിട്ടാത്തതു കൊണ്ടു് "Survival of the fittest" (കൂട്ടത്തിൽ നല്ലതു നിലനില്ക്കും) എന്ന ന്യായപ്രകാരം യാസ്കന്റെ ഗ്രന്ഥം നടപ്പിൽ വന്നപ്പോൾ മറ്റൊക്കയും നശിച്ചുപോയതായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. യാസ്കൻ ധാതുക്കളിൽ നിന്നാണു് ശബ്ദത്തിന്റെ ഉൽപത്തി എന്നു സമർത്ഥിക്കുകയും, വാക്കുകൾക്കെല്ലാം വ്യുല്പത്തിയെ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു നിരീക്ഷകനാണു്. പക്ഷേ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം മുഴുവനും വൈദികശബ്ദങ്ങളിൽ മാത്രമായതുകൊണ്ടു പ്രയോജനം കേവലം മന്ത്രദർശനമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. ശബ്ദാദ്ധ്യയനത്തെക്കാൾ വേദാദ്ധ്യയനമാണു പ്രയോജനമായിരിക്കുന്നതു്. പാശ്ചാത്യശബ്ദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ യാസ്കനെ ഇങ്ങിനെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതു കേവലം അടിസ്ഥാനരഹിതമായിട്ടല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമത്തിന്റെ പരിധി നന്നേ ചെറുതായിപ്പോയി. എങ്കിലും മന്ത്രദർശിയായ മഹർഷിക്കു പരിപാവനമായ ഉദ്ദേശ്യമല്ലാതെ മറ്റു കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരിക്കയില്ല. യാസ്കമതപ്രകാരം ശബ്ദവിഭാഗങ്ങൾ "നാമാഖ്യാതോപസർഗ്ഗനിപാതങ്ങൾ" എന്നു നാലുവിധത്തിലാണു്. ഭാഷക്കു ക്രമേണ പല മാററങ്ങളും സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു യാസ്കൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഭാഷക്കു വളർച്ചയുണ്ടെന്നും യാസ്കൻ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. കാംബോജ, പ്രാചി മുതലായ ഉച്ചാരണഭേദങ്ങളെ പറയുന്നതു കൊണ്ടു ഭാഷക്കു് അക്കാലത്തു തന്നെ മാററങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നൂഹിക്കാം. ഈ മഹർഷിയാണു പാണിനി മുതലായവരെ തദ്ബോധത്തോടുകൂടി ഭാഷാവിഷയത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. യാസ്കന്റെയും, പാണിനിയുടെയും സംജ്ഞകൾക്കു വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. യാസ്കന്റെ സാധാരണ സംജ്ഞകളും, പാണിനിയുടെ അർത്ഥമില്ലാത്ത കൃത്രിമസംജ്ഞകളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം സുവ്യക്തമാണു്.

യാസ്കന്റെ സംജ്ഞകൾ
കാരിത
ചർക്കരീത

പാണിനിസംജ്ഞകൾ
ണിജന്തം [illegible]
യങ്ലുഗന്ത

ചാക്രീചരിത	സമാന
വ്യഞ്ജന	വിശേഷണ
വിവൃതസ്വര	(ഇതിനു പ്രതിസംജ്ഞ കാണുന്നില്ല.)
നാമകരണ	

യാസ്കന്റെ അനന്തരഗാമികളായും പാണിനിയുടെ പൂർവ്വഗാമികളായും, അനേകം വൈയ്യാകരണന്മാരുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും ഇപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല. പാണിനി അനേകം സംജ്ഞകളെ മുമ്പു നടപ്പുള്ള മാതിരിയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന്—പ്രത്യയം, വിഭക്തി, പ്രഥമ മുതലായ വിഭക്തിസംജ്ഞകൾ, കൃത്, സമാസം, തൽപുരുഷൻ, അവ്യയീഭാവം, ബഹുവ്രീഹി, തദ്ധിതം മുതലായവയെ പ്രാചീനസംജ്ഞകളെന്നപോലെയാണു പാണിനി വിചാരിക്കുന്നത്. ഈ സംജ്ഞകൾക്കു പാണിനി യാതൊരു വിവരണവും കൊടുത്തിട്ടില്ല.

പാണിനിക്കുമുമ്പുള്ള പ്രധാന വൈയ്യാകരണന്മാർ ആപിശലിയും, കാശകൃത്സ്നനുമാകുന്നു. ഇവരുടെ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ മഹാഭാഷ്യത്തിന്റെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കാണാം.

“ആപിശലാസ്തരുസ്ത ശമൃമഃ സാവ്വശാ ഉകാറു
ഛരാദസീതി പാനി”

ഇങ്ങിനെ കാശികയിൽ എഴുതിക്കാണുന്നു. പിന്നെ കാശകൃത്സ്നന്റെ വ്യാകരണം മുന്നദ്ധ്യായത്തിൽ സൂത്രങ്ങളായിട്ടാണെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. കാത്യായനൻ ഇവരുടെ വ്യാകരണത്തിൽ നിന്നും പലഭാഗങ്ങളും എടുത്തുദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത്രമാത്രമെ ഇവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചറിയുന്നുള്ളു. “മുഗ്ദ്ധബോധം” എന്ന ബോപദേവന്റെ ഒരു സ്വതന്ത്രവ്യാകരണത്തിൽ ഇവരെയെല്ലാം പററി പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. ഇതാണു ശ്ലോകം:—

ഇന്ദ്രശ്ചന്ദ്രഃ കാശകൃത്സ്നാപിശലീ ശാകടായനഃ
പാണിന്യമരജൈനേന്ദ്രാ ജയന്ത്യഷ്ടാദി ശാബ്ദികാഃ.

ഇനിപ്പറവാനുള്ളത് “ഐന്ദ്രവ്യാകരണ”ത്തെ കുറിച്ചാണ്. ഇന്ദ്രൻ എന്നൊരു വൈയ്യാകരണനുണ്ടായിരുന്നു എന്നു ചില പ്രാമാണികന്മാർ പറയുന്നുണ്ട്. പാണിനി ഇന്ദ്രനെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകമായൊന്നും പറയുന്നില്ല. പാണിനി ഐന്ദ്രമതം തന്നെയാണു സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു കഥാസരിത്സാഗരത്തിൽ ഒരു കഥയുണ്ട്. വരരുചി എന്ന കാത്യായനനും, പതഞ്ജലിയും, വ്യാഡിയും, ഇന്ദ്രദത്തനും എല്ലാം ഈ മതത്തിൽപ്പെട്ടവരാണെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. ചീനഭിക്ഷുവായ ഹ്യയൻസിയാങ്ങും, തിബെത്തിലെ ചരിത്രകാരനായ താരാനാഥനും ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഓരോ കഥ പറയുന്നുണ്ട്. ചാന്ദ്രവ്യാകരണം പാണിനീയമതത്തെ അനുസരിച്ചതാണെന്നും കാലാപവ്യാകരണം ഐന്ദ്രമതമാണെന്നും താരാനാഥൻ പറയുന്നു. കാർത്തികേയനാണ് ഇതിന്റെ (ഇന്ദ്രവ്യാ

കരണത്തിന്റെ) കർത്താവെന്നും താരാനാഥൻ പറയുന്നു. തൈത്തിരീയസംഹിതയിലെ ഒരു വാക്യം കൊണ്ടു സാക്ഷാൽ ഇന്ദ്രനാണു് ഈ വ്യാകരണത്തിന്റെ കർത്താവെന്നു കാണാം.

"വാഗ്വൈ പരാച്യവ്യാകൃതാ/വദൽ,
തേ ദേവാ ഇന്ദ്രമബ്രുവന്നിമാം നോ വാചം വ്യാകുർവ്വിതി
താമിന്ദ്രോ മദ്ധ്യതോ/വക്രമ്യ വ്യാകരോൽ."

ഈ വാക്യമാണു് ഇതിനു ലക്ഷ്യം. ഐന്ദ്രവ്യാകരണത്തെക്കുറിച്ചു പിന്നെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു തമിഴ്‌വ്യാകരണകർത്താവായ തോൽകാപ്പിയരാകുന്നു. "ഐന്തിരം നിറന്ത തോൽകാപ്പിയർ" എന്നു് അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കാതന്ത്രം, കച്ചായനന്റെ പാലിവ്യാകരണം ഇതുകളെ അനുഗമിച്ചുംകൊണ്ടാണു തോൽകാപ്പിയരുടെ തമിഴ്‌വ്യാകരണം. ഐന്ദ്രവ്യാകരണമാണു് എല്ലാ വ്യാകരണങ്ങൾക്കും മുമ്പുണ്ടായതെന്നു നമുക്കു ഊഹിക്കാം. പക്ഷേ ഇങ്ങനെ ഒരു വ്യാകരണത്തെ ഇതുവരെ ആരും കണ്ടിട്ടില്ല. ആർക്കും കണ്ടുകിട്ടീട്ടുമില്ല.

പാണിനി മഹർഷിക്കു മുമ്പുണ്ടായ സംസ്കൃതവൈയാകരണന്മാരെ കുറിച്ചും, വ്യാകരണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും നമുക്കു സാമാന്യമായ ഒരു ജ്ഞാനം ലഭിച്ചുവല്ലൊ. ഇനി പാണിനിക്കു ശേഷം ഉണ്ടായ വൈയാകരണന്മാരെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാം. ഈ വിഷയത്തിൽ നവീന ഗവേഷകന്മാർ പന്ത്രണ്ടു വ്യാകരണസമ്പ്രദായങ്ങളെ കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇവയുടെ പേരും വിവരവും ഇവിടെ കൊടുക്കാം.

(1) പാണിനീയ സമ്പ്രദായം — അഥവാ മുനിത്രയമതം.
(2) ചാന്ദ്രവ്യാകരണം — അഥവാ ബൗദ്ധാചാര്യനായ ചന്ദ്രഗോമിന്റെ സമ്പ്രദായം.
(3) ജൈനേന്ദ്രസമ്പ്രദായം. ജൈനാചാര്യന്മാർക്കുള്ള വ്യാകരണപദ്ധതി.
(4) ശാകടായനസമ്പ്രദായം
(5) ഹേമചന്ദ്രസമ്പ്രദായം
(6) കാതന്ത്രസമ്പ്രദായം
(7) സാരസ്വതസമ്പ്രദായം
(8) ബോപദേവസമ്പ്രദായം
(9) ജൌമരസമ്പ്രദായം
(10) സൌപദ്മസമ്പ്രദായം
(11) മന്ധന്മാരുടെ സമ്പ്രദായം
(12) പാലാക

ഇങ്ങനെ പന്ത്രണ്ടു സമ്പ്രദായങ്ങളിൽക്കൂടി മുന്നൂറിൽപ്പരം വൈയാകരണന്മാർ — വ്യാകരണഗ്രന്ഥം രചിച്ചവർ — ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഈ വ്യാകരണങ്ങളെല്ലാം പഠിച്ചാൽ വ്യാകരണപ്രകാരം തെറ്റുകാണുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. ഹിന്ദുക്കൾ മുനിത്രയമതത്തെ മാത്രമേ പ്രമാണമായി എടുക്കാറുള്ളൂ. അവർ വ്യാകരണപ്രകാരം തെറ്റു പറയുമ്പോൾ "അപാണിനീയം" എന്നു മാത്രം പറയുന്നവരുമുണ്ടു്. ബൗദ്ധവ്യാകരണവും, ജൈനവ്യാകരണവും മുനിത്രയമതത്തിൽനിന്നും ഭിന്നിച്ചവയാണു്. പാണിനീയന്മാർ "വിശ്രമം" എന്നു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ചാന്ദ്രവ്യാകരണം "വിശ്രാമം" എന്നും പറയുന്നു. "തന്ത്രി"

പാണിനിക്ക് ഈകാരാന്തമാണ്. എന്നാൽ ബൌദ്ധന്മാർ ഇകാരാന്തമായിട്ട് എടുക്കാറുണ്ട്. പാണിനി 4000 സൂത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് അഷ്ടാദ്ധ്യായിയുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ചന്ദ്രഗോമിൻ 3100 സൂത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു തന്റെ വ്യാകരണത്തെ പൂർണ്ണമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ സ്വഭാവം ഇവിടെപ്പറയാം. പാണിനി "ഹയവരട്, ലണ്" എന്നു രണ്ടായിട്ടും, ചന്ദ്രഗോമിൻ "ഹയവരലണ്" എന്നൊന്നായിട്ടും ആക്കിയിരിക്കുന്നു. പാണിനിയുടെ "അനേകാൽശിത് സർവ്വസ്യ" എന്നതിനെ "ശിദനേകാൽ സർവ്വസ്യ" എന്നു മാററിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനേ പലേ ഭേദങ്ങളും കാണുന്നതാണ്.

ഇതാണു സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിന്റെ ചുരുക്കത്തിലുള്ള ചരിത്രം. വ്യാകരണകർത്താക്കന്മാരുടെ കാലം, ദേശം മുതലായവയെ വിസ്തരഭയത്താൽ ഇവിടെ പറയുന്നില്ല. വേണമെങ്കിൽ ഇനിയൊരു സന്ദർഭത്തിൽ വിസ്തരിച്ചെഴുതാം. സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ത്രൈമാസികത്തിൽ സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിനു സ്ഥാനമില്ലെന്നാക്ഷേപിക്കുന്നവരുണ്ടായിരിക്കാം. എഴുതുന്ന വിഷയം മലയാളഭാഷയിലായിരിക്കേണമെന്നല്ലാതെ വിഷയം കേരളഭാഷയായിരിക്കേണമെന്നില്ല. ഭാഷാസംബന്ധമായ ജ്ഞാനം ഏതുവിധത്തിലും ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചരിത്രാരംഭം ഒരിക്കലും ത്രൈമാസികത്തിലേക്ക് അനുചിതമായിത്തീരുന്നതല്ല.

ഈ ലേഖനം എഴുതുവാൻ താഴെ എഴുതുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്.

(1) Systems of Sanskrit Grammar By S. K. Belvalkar

(2) The Comparative Philology of Indo-Aryan Languages by R. V. Jahagirdar.

(3) N. N. Kulkarni's Introduction to the ശാശ്വതകോശം.

"മലയാംകൊല്ലത്തിലെ ചിങ്ങമാസം."

(കോയിപ്പിള്ളിൽ പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്)

ആധുനികഭാഷാകവികളിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനത്തിന്നർഹനായിരുന്ന "കവിസാർവ്വഭൌമൻ" കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടെന്നു നിർമ്മത്സരഹൃദയരായ സകല ഭാഷാസാഹിത്യകാരന്മാരും നിസ്സംശയം സമ്മതിക്കുന്നതാണു്. അപാരമായ പാണ്ഡിത്യവും, അതിഗംഭീരമായ പ്രതിഭാവിലാസവും, അകൃത്രിമരമണീയമായ മനോധർമ്മവും, അതിമാത്ര രസികത്വവും തികഞ്ഞ ഒരു ഭാഷാകവി "കവിസാർവ്വഭൌമൻ" തന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹം എന്നു ഒരു സുപ്രസിദ്ധപണ്ഡിതനും, ഒരു വലിയ സാഹിത്യനിരൂപകനുമായിരുന്ന മഹാവിദ്വാൻ പാരമ്പത്തു രയരുനായരവർകൾ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. ശ്രീമാൻ രയരുനായർക്കു ഇഷ്ടകവികളായി കേരളത്തിൽ കൈവിരൽ മടക്കുവാൻ ഒന്നോ രണ്ടോ പേരിലധികം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു് അസ്മാദൃശന്മാർക്കു നല്ലപോലെ അറിവുള്ള ഒരു സംഗതിയാണു്. ആരുടെ കവിതയിലും അനേകം വീഴ്ചകളുണ്ടെന്നു സയുക്തികം തെളിയിച്ചിരുന്ന ശ്രീമാൻ രയരുനായരെ അഥവാ "കവിരാക്ഷസ"നെ (അദ്ദേഹത്തെ ചില സാഹിത്യരസികന്മാർ "കവിരാക്ഷസൻ" എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു) കൂടി രസിപ്പിക്കുവാൻ തക്കനിലയിലുള്ള അർത്ഥപുഷ്ടിയും, അലങ്കാരശുദ്ധിയും, രചനാഭംഗിയും, ഫലിതരസവും കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കവനങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞിരുന്നു എന്നു സോദാഹരണം ഉൽഘോഷിക്കാവുന്നതാണു്. പഠിപ്പും, വാസനയും ഒന്നുപോലെ തികഞ്ഞ ഒരു വശ്യകവി കൊച്ചുണ്ണി രാജാവു് അവർകൾ തന്നെയാണെന്നു മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും സന്ദർഭവശാൽ പലപ്പോഴും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "കാവ്യാഭ്യാസത്തെ കാര്യമായി ഗ്രഹിച്ചു, കവനരചനയ്ക്കു കൈവയ്ക്കുന്നവർ മാത്രമേ, യഥാർത്ഥത്തിൽ സമർത്ഥന്മാരായ കാവ്യകാരന്മാരാകയുള്ളു" എന്നാണു് ഒരു പ്രസിദ്ധ ആംഗ്ലേയസാഹിത്യകാരൻ പ്രസംഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കവനരീതിയെ ഒന്നു സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ അദ്ദേഹം പ്രസ്തുത ആംഗ്ലേയസാഹിത്യകാരന്റെ അഭിനന്ദനത്തിന്നു എല്ലാ നിലയിലും അർഹനായിരിക്കാനേ ന്യായമുള്ളൂ. "ഒരു

കവി സന്ദർഭശുദ്ധിയിലും, പദപ്രയോഗത്തിലും, അതുപോലെതന്നെ അൎത്ഥദീക്ഷയിലും ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കേണ്ടതാണ്. കേരളത്തിലുള്ള ഇന്നത്തെ ഭാഷാകവികളിൽ പ്രായേണ കാണുന്ന ന്യൂനത, ഇവയിൽ അവർ അത്ര ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ്" കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഈ അഭിപ്രായം ഇതെഴുതുന്ന ആളോട് പലപ്പോഴും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യതല്ലജങ്ങൾക്കു കാണുന്നമുഖ്യഗുണങ്ങൾ അവയാണെന്നുസാഹിത്യരസികന്മാൎക്കു മനസ്സിലാക്കുവാനും കഴിയും. അദ്ദേഹത്തിന്നു അൎത്ഥത്തിന്നും, അലങ്കാരത്തിന്നും, പദത്തിന്നും, ഫലിതത്തിന്നും ഒരു ലോഭവും വരാതെ എളുപ്പത്തിൽ കാവ്യനിൎമ്മാണത്തിന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതു പദ്യവും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. അലങ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഇന്നേവരെ കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ഭാഷാകവികളിൽ ചെറുശ്ശേരി. കഴിഞ്ഞാൽ ചുരുക്കം ചില സമൎത്ഥന്മാരുണ്ടായിട്ടുള്ളവരിൽ ഒരാൾ അദ്ദേഹമാണെന്നു കാണിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല കാവ്യങ്ങളും ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. ചെറുശ്ശേരിയെ അദ്ദേഹത്തിന്നും വലിയ ബഹുമാനമായിരുന്നു. "ഇന്നത്തെ ഭാഷാകവികൾ കുറെ സംസ്കൃതവും, ചില ഭാഷാകാവ്യങ്ങളും വായിച്ചാൽ ഒന്നും പോര. അവർ ചെറുശ്ശേരിയുടെ "കൃഷ്ണഗാഥ" നിത്യവും പാരായണം ചെയ്തു, അതിൽ ഏതു ഭാഗവും ആസ്വദിപ്പാൻ കഴിവുള്ളവരാകണം. എന്നാൽ മാത്രമേ അവരെ ലോകസ്വഭാവവും, കാലസ്ഥിതിയും മററുമറിഞ്ഞു പ്രവൎത്തിക്കുന്ന കവികളെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കയുള്ളു." ഈ അഭിപ്രായം കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സാധാരണമായി യുവകവികളോട്, അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ പറയാറുണ്ട്. "ചെറുശ്ശേരിയുടെ കൃഷ്ണഗാഥ" ഭാഷാകവികൾക്കു അലങ്കാരവും മററും ഗ്രഹിപ്പാൻ ഒരു ഉത്തമമായ മാൎഗ്ഗദർശകമാണെന്നുള്ളതു സൎവ്വസമ്മതമാണ്. എന്നാൽ; കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കാവ്യങ്ങളും യുവസാഹിത്യകാരന്മാൎക്കു നല്ലവണ്ണം പഠിക്കുവാൻ തക്കവയാണെന്നാണ് എന്റെ വിനീതമായ അഭിപ്രായം. അവിടുന്നു ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഉമാവിവാഹം, കല്യാണീനാടകം മുതലായ ചില ഭാഷാനാടകങ്ങളും മധുരമംഗലം ഭാണവും, ഭദ്രോല്പത്തി, ലക്ഷ്മീസ്വയംവരം, സുന്ദരകാണ്ഡം, കാന്താവൃത്തം മുതലായ മററു ചില കൃതികളും, അസംഖ്യം ചില്ലറമണിപ്രവാളകൃതികളും നിൎമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം അതതിന്റെ അവസ്ഥാനുസരണമായ യോഗ്യതയുമുണ്ടെന്നു അന്നുള്ള പല ഭാഷാസാഹിത്യകാരന്മാരും സമ്മതിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. പിന്നീട് അവിടുന്നു പാണ്ഡവോദയം, സാവിത്രീമാഹാത്മ്യം, ഗോശ്രീശാദിത്യചരിതം, വഞ്ചീശവംശം മുതലായ ഗംഭീരകാവ്യങ്ങളും നിൎമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം കാവ്യലക്ഷണങ്ങൾ മിക്കവാറും തികഞ്ഞ മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഭാഗവതം, മൂലത്തിൽ നിന്നു ദ്രാവിഡവൃത്തത്തിൽ ത

ജ്ജിമ ചെയ്കയും അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു ധീരമായ പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. എന്നാൽ, ചെറുശ്ശേരിയെ സർവ്വദാ ബഹുമാനിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം അലങ്കാരത്തിൽ അത്യധികം പ്രസക്തി കാണിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു രണ്ടു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പു നിർമ്മിച്ച "മലയാംകൊല്ല"ത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോഴാണു് ഇയ്യുള്ളവനു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യത്തേയും, ബുദ്ധിശക്തിയേയും, ഫലിതപ്രയോഗത്തേയും, ലോകസ്വഭാവനിരീക്ഷണചാതുര്യത്തേയും മററും ഭക്തിപൂർവ്വകം പ്രശംസിക്കുവാൻ തോന്നുന്നതു്. "മലയാംകൊല്ല"ത്തിലെ അലങ്കാരങ്ങളും, അവസ്ഥാനുയോജ്യമായ രചനാഗുണവും ഇന്നുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാർ സശ്രദ്ധം മനസ്സിലാക്കേണ്ടവയാണു്. വളരെ കാലത്തിനു മുമ്പു് എഴുതിയ ആ വിശിഷ്ടകാവ്യത്തിൽ സാമുദായികമായും, രാഷ്ട്രീയമായും, പൌരാണികമായും, ചരിത്രപരമായും മററുമുള്ള പല പ്രസ്താവനകളുമുള്ളതുകൊണ്ടും പ്രസ്തുതകാവ്യം നല്ലപോലെ ഗ്രഹിക്കുന്ന യുവസാഹിത്യകാരന്മാർക്കു ഭാഷാസാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ അടിസ്ഥാനമുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഉച്ചസ്ഥം പരിശോഭിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നാണു് എന്റെ പൂർണ്ണമായ വിശ്വാസം. പക്ഷേ ഇന്നുള്ള യുവകവികളും മററും "മലയാംകൊല്ല"ത്തെ അത്ര വകവെച്ചു കാണുന്നില്ല. ആ മഹനീയ കാവ്യത്തിനു് ഇന്നുള്ള ഭാഷാബന്ധുക്കളുടെയിടയിൽ വലിയ പ്രചാരവുമില്ല. അവസ്ഥയിൽ അതിന്റെ പ്രസാധകന്മാർ കുറച്ചു കൂടി ഉത്സാഹഭരിതരായി പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം എവിടേയും കിട്ടത്തക്ക നിലയിലും ചുരുങ്ങിയ വിലയിലും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതായാൽ യുവകവികൾ അതിനെ അനാദരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ആക്ഷേപത്തിന്നു വഴിയുമില്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രസാധകന്മാരേപ്പോലെ തന്നെ ഏതാണ്ടു് അപരാധികളാണു സർവ്വകലാശാലാപാഠ്യപുസ്തകക്കമ്മിററിക്കാരുമെന്നു ഞാൻ തുറന്നു പറയുന്നതിൽ അവർക്കു നെററി ചുളിക്കുവാൻ അവകാശമില്ല. അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങൾക്കു അശേഷം ലോഭം വരാത്ത നിലയിലുള്ള പ്രസ്തുത കൃതിയും മററുമാണു് ഇന്റർമീഡിയററു, ബി. ഏ. മുതലായ ക്ലാസ്സുകളിൽ പാഠ്യപുസ്തകമാക്കേണ്ടതു്. അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നപക്ഷം കാലക്രമേണ ഭാഷാസാഹിത്യഭണ്ഡാരത്തിൽ, ഇന്നുള്ള യുവസാഹിത്യകാരന്മാർ കാണാതെ ഏതൊരു മൂക്കിലോ മൂലയിലോ കിടക്കുന്ന ആ വക കൃതികൾക്കു ക്രമാതീതമായ പ്രചാരമുണ്ടാകുന്നതിനു പുറമേ, ഇന്നത്തെ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു കവനകലാപരിശീലനത്തിനു് അതു പ്രത്യേകം പ്രയോജനകരമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

"മലയാം കൊല്ലത്തിലെ ചിങ്ങമാസം" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ഉപന്യസിപ്പാൻ ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ അപ്രകാരം ചെയ്വാൻ ഇത്ര വലിയ ഒരു മുഖവുര വേണ്ടിവരുമെന്നു ഞാൻ കരുതിയില്ല. ആകപ്പാടെ, കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ യോഗ്യതയെപ്പററി രണ്ടു വാക്കുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു വിഷയത്തിലേക്കു കടക്കാമെന്നാണു് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു്. അലങ്കാരാദികളിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഗാധപാണ്ഡിത്യത്തേയും മററുംപററി

ഓരോന്നു പര്യാലോചിപ്പാൻ തുടങ്ങിയ പ്പോഴാണു, സന്ദർഭവശാൽ ഇത്രയും പ്രസ്താവിക്കുവാൻ ഇടവന്നതു്. കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അലങ്കാരപ്രയോഗസാമൎത്ഥ്യവും, അതിന്നനുയോജ്യമായ മനോധൎമ്മവും കുറഞ്ഞൊന്നു പറയുവാൻ മാത്രമാണു ഞാൻ "മലയാം കൊല്ലത്തിലെ ചിങ്ങമാസ"ത്തെ ആധാരമാക്കിയതു്. വാസ്തവത്തിൽ വെറും ഒററശ്ലോകത്തിൽ കൂടി പരിശുദ്ധമായ അലങ്കാരം പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആ മഹാശയൻ താൻ ആലോചിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന കാവ്യങ്ങൾക്കു കമനീയമായ സകല കാവ്യാദർശങ്ങളും വരുത്താതിരിക്കുകയില്ലല്ലൊ.

"ഹാരശ്രീധരണിക്കിടസ്ഥലയിൽ നിലാ-
വാം മേൽവിരിപ്പിട്ടുടൻ
താരാനായകനാം ഗ്ലോബ്ബു തെളിയി-
ച്ചാകാശമേൽക്കെട്ടിയിൽ
ചേരും താരരസക്കുടുക്കകൾ മുദാ
തൂക്കിജ്ജഗന്മന്ദിരം
പാരം മോടിവരുത്തിടുന്ന രജനീ-
വേശ്യാദ്യ പശ്യാദരാൽ."

എന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ധ്യാവൎണ്ണന ഭാഷാസാഹിത്യകാരന്മാൎക്കെല്ലാം പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ ആപാദചൂഡം അലങ്കാരത്തെ അതിഭംഗിയായി പ്രയോഗിച്ചു്, ഒരു യഥാൎത്ഥകവിയുടെ മനോധൎമ്മം ഇന്നതെന്നു വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ആ മഹാൻ, അഥവാ അൎത്ഥാലങ്കാരദീക്ഷയിൽ അദ്വിതീയൻ "മലയാം കൊല്ലം" എന്ന സുന്ദരകാവ്യം ആരംഭിക്കുന്നതു,

"തുംഗശ്രീസിംഹവാഹേ! തുഹിനശിഖ-
രിതൻ-
കന്യകേ! നിസ്തുലാംഗേ!
ഭൃംഗാളീകേശി! ചാപഭ്രുകുടി! മൃഗസമാ-
നാക്ഷി! കുംഭസ്തനാഢ്യേ!
ഭംഗം മീനാക്ഷി! തീർത്തീടുക മധുമഥനാ-
ജാദിസേവ്യേ! വൃഷാങ്കാൽ-
സംഗശ്രീസൗമ്യഗേഹേ! ഭഗവതി!
കടകോല്ലാസിഹസ്തേ! നമസ്തേ!"

എന്നുള്ള മംഗളപദ്യംകൊണ്ടാണു. സരസഗംഭീരവും, ഉൽകൃഷ്ടമായ ആശയമടങ്ങിയതും, പ്രൌഢമായ അലങ്കാരത്തിന്നു് ഒരു നിദർശനവുമായ പ്രസ്തുത മംഗളപദ്യം കൊണ്ടു് ആ വന്ദ്യകവി ഭഗവതിയെ സ്തുതിക്കയും തന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ വെളിവാക്കുമാറു മലയാം കൊല്ലത്തിലെ ചിങ്ങം മുതൽ കൎക്കടകം വരെയുള്ള മാസങ്ങളെ "സിംഹം" മുതലായ അപരനാമങ്ങൾ വഴിയായി പ്രതിപാദിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ വക അൎത്ഥപുഷ്ടിയുള്ള പദ്യങ്ങളെ "അവയെല്ലാം കേവലം ഒരു ജാലവാദ്യപ്രയോഗമെന്നല്ലാതെ മനോധൎമ്മജങ്ങളായുള്ള കവനതല്ലജങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കണക്കാക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു്" ഇന്നത്തെ ചില സാഹിത്യനിരൂപകന്മാർ വാദിക്കുമെങ്കിലും, യഥാൎത്ഥത്തിൽ ഇത്തരം ഉത്തമ പദ്യങ്ങളുണ്ടാക്കുവാൻ എത്രമാത്രം പാണ്ഡിത്യവും, ആലോചനാശക്തിയും മററും വേണമെന്നു അവരാരും ആലോചിക്കുന്നില്ലെന്നാണു് എന്റെ താഴ്മയായ അഭിപ്രായം. ഈ വക പദ്യങ്ങളിൽ യഥാൎത്ഥകവിതയുണ്ടോ എന്നു അവയുടെ രചനാരീതിയേയും, അൎത്ഥചമൽക്കാരത്തിയേയും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നതാണു്. പക്ഷേ, ഇപ്രകാരമുള്ള കൃതികൾ പണ്ഡിതന്മാൎക്കേ രുചിക്കുകയുള്ളു എന്നുള്ളതിന്നു സംശയമി

ല്ല. ഒരു യഥാൎത്ഥപണ്ഡിതനായിരുന്ന കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കവിത കേവലം സാധാരണന്മാരെ മാത്രം രസിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കണമെന്നു ശഠിക്കുവാൻ വല്ലവരും മുതിരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ നിശ്ചയമായും മുക്കട മുഷ്ടി പിടിക്കയാണെന്നല്ലാതെ മറെറന്തു പറയട്ടേ.

ഇപ്രകാരം പന്ത്രണ്ടു മാസങ്ങളുടേയും പേരുകൾ പ്രസ്താവിച്ചു കൊണ്ട് ആ മഹാനുഭാവൻ ചിങ്ങമാസത്തിലെ പ്രധാനദിവസങ്ങളേയും, സംഭവങ്ങളേയും പ്രകൃതിരമണീയമായ മനോധൎമ്മത്തോടു കൂടി വിവരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു കാവ്യം മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനമാണെന്നുള്ള സംഗതി ആലോചിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയേയും, ആലോചനാബലത്തെയും, കാവ്യോദ്ദേശ്യത്തേയും നമുക്കു നല്ലപോലെ അഭിനന്ദിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ചിങ്ങമാസത്തെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ ആദ്യമായി അദ്ദേഹം

“ചേരുന്ന സിംഹമയി! സിംഹകടിപ്രദേശേ,
നീരുള്ള നീരദഗജങ്ങൾ നശിച്ചിടുന്നു
താരങ്ങളെന്നു പറയും മണിമൌക്തികങ്ങൾ
പാരാതനേകദിശി ചേൎന്നു വിളങ്ങിടുന്നു.”

എന്നു സ്വാഭാവികമായ തന്മയത്വത്തോടുകൂടി കാലസ്ഥിതിഗതികളുടെ നിസൎഗ്ഗസുന്ദരമായ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രത്യേകം വൎണ്ണിച്ചു കാണുന്നതു നോക്കുക! ഈ പദ്യത്തിലടങ്ങിയ കറയററ അലങ്കാരത്തിന്നും, അതിന്നനുഗുണമായ അൎത്ഥത്തിന്നും, അതുപോലെതന്നെ പ്രശംസാൎഹമായ രചനാഭംഗിക്കും മററും കിടപിടിക്കുന്ന വല്ല പദ്യവും മററുള്ള ഭാഷാകവികളിൽ ആരെങ്കിലും ചിലർ നിൎമ്മിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഖണ്ഡിതമായി പറയുവാൻ ഞാൻ ഒരുങ്ങുന്നില്ല. പക്ഷെ, ഈ മലയാംകൊല്ലത്തിലുള്ള സകല പദ്യങ്ങളും ഇപ്രകാരം ആപാദമധുരമാണെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ ഇനിയും ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

“ചൊല്ലാൎന്ന വായുരജകൻ ഘനവസ്ത്രജാലം
മെല്ലാതറും ജലമതങ്ങു ചിതറും പ്രകാരം
കല്ലൊന്നു കാന്തികലരും ഗഗനത്തിലിട്ടു
തല്ലീട്ടതിന്നിഹ വെളുപ്പു വരുത്തിടുന്നു.”

ഇതു “ചിങ്ങമാസ”ത്തിലെ രണ്ടാം പദ്യമാണ്. ആദ്യത്തെ പദ്യം തന്നെ മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തെ പദ്യം നോക്കുമ്പോൾ ആദ്യത്തേതു സാരമില്ലെന്നു കാണുന്നു. പരിശുദ്ധമായ അലങ്കാരത്തെ ക്ലേശലേശമില്ലാതെ പ്രയോഗിച്ചു കാലസ്വഭാവത്തെ സകലരേയും മനസ്സിലാക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ മഹാകവി തന്റെ കാവ്യത്തിന്നുള്ള ശയ്യാദികൾക്കു അശേഷം ദോഷം വരാതിരിപ്പാനും വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള അലങ്കാരശ്ലോകങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കുവാനാണു കാവ്യകാരന്മാർ പഠിക്കേണ്ടതു്. വല്ല അലങ്കാരങ്ങളെയും പിടിച്ചു വലിച്ചുചേൎത്തു വായനക്കാൎക്കു അൎത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള നിലയിൽ “സ്വാദം ലേശമില്ലാത്ത പദങ്ങളും എടുത്തുചേൎത്തു വെച്ചു” “നാൽക്കാലി”കളെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ” കവിതക്കാരെന്നു പറയപ്പെടുന്ന സകലൎക്കും കഴിയും. ഇങ്ങിനെ സുഗമമായ രീതിയിൽ കാൎയ്യം പറഞ്ഞു കാ

വ്യഗുണത്തെ വാസനക്കാരേ പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കുന്നവരെ വാസ്തവത്തിൽ യഥാർത്ഥകവികളാകയുള്ളൂ. ചിങ്ങമാസത്തിന്റെ പുറപ്പാടു ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുവാൻ പ്രകൃതിയെത്തന്നെ പ്രധാനമായ ഒരു ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടു പോകുന്നതു്. പ്രകൃത പദ്യങ്ങൾ ചുരുക്കം ചിലതു മാത്രമല്ലാതെ മുഴുവനും ഇവിടെ പകർത്തുവാനും, അവയെപ്പററി പ്രശംസിക്കുവാനും ഇവിടെ സൌകര്യവുമില്ല; സാദ്ധ്യവുമല്ല. ചിങ്ങമാസത്തിലെ പ്രകൃതിയെപ്പററി മഹാകവി വീണ്ടും പ്രശംസിക്കുന്നതു

"ചേരുംവിധം മൃദുകരങ്ങൾ പതിച്ചു രാജാ-
വാരാലുയർന്നു പദമേറി വിളങ്ങിടുന്നു
ഘോരപ്രയോഗമൊഴിവായി വിടർന്നിടുന്നു
പാരാതഹോ! കുവലയം മുഴുവൻ രസേന"

എന്നും മററുമുള്ള പദ്യങ്ങൾകൊണ്ടാണ്. ഈ പദ്യത്തിലെ ശ്ലേഷാലങ്കാരത്തിന്നു കാണുന്ന യോഗ്യത പ്രത്യേകം പ്രശംസാർഹമാണ്. മഹാകവി, രാജ്യകാര്യങ്ങളെക്കൂടി സൂക്ഷ്മമായി വിമർശിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു, "മൃദുകരങ്ങൾ" "പതിച്ചു" രാജാവു ഉയർന്നു പദമേറി വിളങ്ങു"ന്നതും "ഘോരപ്രയോഗമൊഴിവായി കുവലയം വിടരുന്നതും മററും വിവരിക്കുന്നതു യഥാർത്ഥസാഹിത്യരസികന്മാരുടെ അഭിനന്ദനത്തിന്നു സർവ്വഥാ പാത്രീഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. മലയാംകൊല്ലകർത്താവു, ലോകസ്വഭാവനിരീക്ഷണത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാലുവാണെന്നും, രാജ്യകാര്യാദികളെക്കൂടി ഗാഢമായി നിരൂപണം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും കാണിക്കുവാൻ,

"ലോകർക്കു നല്ല സുഖമായി. നിജേച്ഛ മ-
ദപോലെ
പോകുന്നതിന്നു തടവില്ല. തെളിഞ്ഞുമാർഗ്ഗം
ആകുന്നമട്ടു "ജലബാധ" യൊഴിച്ചു "വെള്ള-
ക്കാർ" കൂട്ടമിട്ടു വിലസുന്നൊരു കാലമല്ലേ?"

എന്ന പദ്യം നല്ല ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ഈ പദ്യത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ ചിങ്ങമാസത്തിന്റെ പ്രകൃതിയെപ്പററി വർണ്ണിക്കയും അതിനെ ഒന്നുകൂടി ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതിന്നു "ജലബാധയൊഴിച്ചു വെള്ളക്കാർ കൂട്ടമിട്ടു വിലസുന്നൊരു കാലമല്ലേ?" എന്നു പറയുന്നതും മഹാകവിക്കു രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ ഉള്ള അഭിരുചിയാണെന്നു സമ്മതിച്ചേ കഴിയൂ. യഥാർത്ഥമായ ശ്ലേഷാലങ്കാരം കേവലം ഭാഷാപദങ്ങൾ വഴിയായി ഭംഗിയായി പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നു "വെള്ളക്കാർ" എന്ന പദവും മററും ഉത്തമലക്ഷ്യങ്ങളാണ്. ഇതു കൊണ്ടായില്ല; തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പ്രകൃതിയെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ കാണിക്കുന്ന പാടവത്തിന്നു നിദർശനങ്ങളായി ഇനിയും വളരെ ശ്ലോകങ്ങളുണ്ടു്. അവയുടെ രചനാഭംഗിയേയും അർത്ഥാലങ്കാരപുഷ്ടിയേയും നമുക്കു ഒന്നു പ്രത്യേകം പരിശോധിക്കാം.

"കേടററ കാർകുഴലു വെള്ളമൊഴിച്ചു മെ-
ല്ലിൽ
പാടേ വെറും പൊടികളഞ്ഞു കുളിച്ചു ഭൂമി
ചൂടുള്ള സൂര്യകരമാം തുകിൽകൊണ്ടു
തോർത്തി
മോടിക്കു ചന്ദ്രകരവസ്ത്രമണിഞ്ഞിടുന്നു."

ഈ പദ്യത്തിനുള്ള ഭംഗിയൊന്നു വേറെതന്നെയാണ്. ഭൂമീദേവിയുടെ കുളിയെ ഇതിലധികം രസികത്വത്തോടുകൂടി വർണ്ണിക്കുവാൻ മറെറാരു ഭാഷാകവിക്കും സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇപ്രകാരം ചിങ്ങമാസത്തിലേ പ്രകൃതിയേ പ്രശംസനീയമായ പാടവത്തോടുകൂടി വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടു മഹാകവി പ്രസ്തുത മാസത്തിലെ വിശേഷദിവസങ്ങളോരോന്നും പ്രസ്താവിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നു.

"ഭക്തപ്രിയൻ ഗണപതിക്കു മഹാജനങ്ങൾ
ഭക്തിക്കുവേണ്ട വിഭവങ്ങൾ നിവേദ്യമായി
ഭക്തിക്കു ചേർന്നപടി നൽകി വിപത്തിൽ നിന്നു
മുക്തിപ്പെടുന്നൊരു ഗണേശചതുർത്ഥിയാണു"

എന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടു മഹാകവി വിനായകചതുർത്ഥിയെ വിവരിക്കുന്നതു്.

"വല്ലാത്തനർത്ഥഭയകാരണമിന്നുകാണു-
ന്നില്ലാരുമേ ചെറിയ ശീതളരശ്മിതന്നെ"

എന്നും മററുമുള്ള പരമാത്ഥതത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാകുന്നു.

അനന്തരം മലയാളികൾക്കു് എല്ലാ നിലയിലും മഹനീയമായ ഓണത്തെപ്പററിയാണു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്. പൗരാണികചരിത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കി,

"മുമ്പിൽജഗത്തിതവിലം ബഹുധർമ്മമുൽക്കൊ-
ണ്ടമ്പോടുകാത്തൊരു മഹാബലി ദൈത്യരാജൻ
വമ്പൻവരുന്ന തിരുവോണദിനം ജനങ്ങൾ
സമ്പൂർണ്ണഭക്തി പരമോത്സവമാക്കിടുന്നു"

എന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടു ഓണത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ മഹാകവി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്.

"ഹസ്തത്തിനാദി വിഭവങ്ങൾ ജനത്തിനെല്ലാം
ഹസ്തത്തിനാദി തിരുവോണമഹോത്സവാദി
ഹസ്തത്തിൽ മന്നവർ തെളിഞ്ഞു ചമഞ്ഞിടുന്നു
ഹസ്തത്തിനുക്കുടയവർക്കിടയായ് വിനോദം"

എന്നു് "അത്തം" നക്ഷത്രംമുതൽക്കുള്ള ഓണത്തിന്റെ ആഘോഷങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം

"മാവേലി തന്റെ വരവിൽ സ്വീകാരാർത്ഥം ബാലർ
പൂവിട്ടിതൊക്കെ നിലമുറ്റവും പുറവും
താലം, തെളിഞ്ഞവകളിട്ടു നിലാക്കണങ്ങൾ
ഞാവൽക്കുടാ പലവിധത്തിലണിഞ്ഞിടുന്നു"

എന്നുള്ള രസകരമായ പദ്യമുച്ചരിച്ചുകൊണ്ടാകുന്നു. ഓണത്തിനെപ്പററി ഒരു വിധം ചതുരത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നതിനു

"തൃക്കാക്കരപ്പനുടെ ദിവ്യമഹോത്സവാശ്രീ-
യിക്കാലമാണു തുടരുന്നതു പണ്ടുപോലും
ചൊൽക്കൊണ്ട ലോകരതുകൊണ്ടു നിജാങ്കണത്തിൽ
തൃക്കാക്കരപ്പനെയണിഞ്ഞൊരിരുത്തിടുന്നു."

എന്നുള്ള മഹത്തായ ഐതിഹ്യത്തെ അഥവാ ചരിത്രത്തെ അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഓണത്തിന്റെ മഹത്വത്തെ മഹാകവി മററനേകം പദ്യങ്ങളേക്കൊണ്ടു വിവരിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം ഓണത്തിന്റെ ആഗമത്തേയും, മലയാളികൾ പ്രസ്തുത ശുഭദിനത്തെ ആഘോഷിക്കുന്നതിന്റെ ഔചിത്യത്തേയും അദ്ദേഹം നല്ലപോലെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ട സംഗതികൾ പലതുമുണ്ടു്. ഓണമഹോത്സവത്തെപ്പററി വളരെ ഭംഗിയായി വർണ്ണിക്കുവാൻ മഹാകവി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പ്രകൃതവർണ്ണനകളിൽ അവിടുത്തെ സ്വാഭാവികമായ ഫലിതവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതു നോക്കുക!

"ധാടിപ്പെടുന്ന തിരുവോണമഹോത്സവത്തിൽ
മോടിക്കു നൽകിയ പുത്തുപ്പുടയൊന്നുതന്നെ

കോടിക്കഹോ സദൃശമെന്നനിനച്ച പുത്ത-
നാടയ്ക്കു "കോടി"യിതിപേരു പറഞ്ഞിട്ടു-
ന്നു."

എന്നു ഓണത്തിനു മലയാളികൾ കോടി വസ്ത്രം "ഓണപ്പുട"യായി പലക്കു കൊടുക്കുന്നതിനെ വിവരിച്ചുകൊണ്ടു്

"ഓണപ്പുടയ്ക്കു മലയാളി ജനത്തിനെല്ലാം
മോണം മറക്കു വലമാതിരിയെന്നമൂലം
ഓണോത്സവം വന്നണവിക്രയശാലിമ-
ർത്ത്യ-
ശ്രേണിക്കു നല്ല കണിയായ് ചമയുന്നു കാ-
ൺക!"

എന്നു പറയുന്നതും വാസ്തവമാകുന്നു.

ഓണാഘോഷത്തെപ്പററിപ്പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞശേഷം അദ്ദേഹം,

"ചൊൽപ്പൊങ്ങിടുന്ന പരദേശിസമൂഹമെ-
ററം
കെല്പേറു"മാവണിയവിട്ട" മഹാവ്രതത്തെ
അല്പേതരോൽസവരസം വരുമാറനുഷ്ഠി-
ച്ചുൾപ്പൂ തെളിഞ്ഞു വിലസുന്നു മഹാവിശേ-
ഷം"

എന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു പരദേശ ബ്രാഹ്മണക്കു് ഒരു മഹാസുദിനമായ "ആവണി അവിട്ട"ത്തെപ്പററിയാണല്ലൊ. ആവണി അവിട്ടത്തിൻെറ ചടങ്ങുകളെപ്പററി അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നതിൽ അസംഖ്യം രസകരമായ പദ്യങ്ങളുണ്ടു്. അവയിലും അവിട്ടത്തെ ഫലിതപ്രധാനമായ ചില പ്രസ്താവനകളെ നമുക്കു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

"മാടോട്ടുചേർച്ച, കറമോറമിരിട്ടിട-
ത്തിൽ
കൂട്ടംപ്രകാരമൊരുവൃദ്ധി, തിരക്കുതമ്മിൽ
ചോടിന്നുട്ടി,റിക്കും പരദേശികൾക്കു
മൂട്ടം കുചോ! രുചികരം പലഹാരമല്ലൊ."

ഈ പദ്യംകൊണ്ടു മഹാകവി വെളിവാക്കുന്നതു, പരദേശബ്രാഹ്മണരുടെ സ്വഭാവത്തെയാകുന്നു. ഫലിതത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ പല വാസ്തവതത്വങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു തക്കമററ സംഗതിയാണു്. ഇനിയും അദ്ദേഹം ആവണി അവിട്ടത്തെ ആഘോഷിക്കുന്ന പരദേശികളുടെ സ്വഭാവത്തെ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഫലിതമയമായ പദ്യങ്ങൾ ചിലതുള്ളതിൽ

"ഇഷ്ടാനിച്ച പലഹാരഗണങ്ങൾ തിന്നു
ശിഷ്ടം പിടിച്ചുജനങ്ങ ദേ! പരദേശിസംഘം
പുഷ്ട്യാധനാദിവിഭവങ്ങൾ തികഞ്ഞ ലോ-
ക-
ക്കിഷ്ടം നടിച്ചു കളിക്കുന്ന കൊട്ടത്തിനുന്നു."

എന്നുള്ള പദ്യവും മററും അതിശയോക്തി കൂടാതെ വാസ്തവാവസ്ഥകളെ അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ, "ശിഷ്ടം", "ഇഷ്ടം നടിച്ചു കളുകേന" എന്നീ പ്രയോഗങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മമായ ലോകസ്വഭാവനിരീക്ഷണചാതുര്യത്തേയും, ഫലിതത്തേയും പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്നവയാകുന്നു.

ആവണി അവിട്ടത്തെ വർണ്ണിച്ചശേഷം

"കൃഷ്ണാവതാരശുഭവാസരമായിടുന്ന
കൃഷ്ണാഷ്ടമിതിഥിയിലുത്തമഭക്തവൃന്ദം
കൃഷ്ണാലയങ്ങളിലണഞ്ഞുപവാസപൂർവ്വം
കൃഷ്ണാർച്ചനാദികൾ കഴിച്ചു വസിച്ചിട്ടു-
ന്നു"

എന്നുള്ള പദ്യത്താൽ ഹിന്ദുക്കൾക്കു മഹാമൂല്യമായ അഷ്ടമിരോഹിണിയെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങുകയാകുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻെറ ജന്മദിനമായ പ്രസ്തുത പുണ്യദിനത്തെപ്പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു് അപാരമായ ഭക്തിയോടുകൂടി പ്രസ്തുത ശുഭദിനത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ

മഹാകവി വളരെ വൈദഗ്ദ്ധ്യം കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിപരമായ പ്രസ്തുത പദ്യങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്യുന്നവർ ഭഗവാനിൽ പരിശുദ്ധമായ ഭക്തി ജനിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. സ്വതവേ മഹാഭക്തനായ "കവിസാർവ്വഭൌമൻ" തന്റെ കവിതയിൽ ഭക്തിക്കാസ്പദമായ വിധത്തിൽ പല സംഗതികളും വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ അതിന്ന് ഒരു പ്രത്യേക തന്മയത്വമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. പ്രകൃതപദ്യങ്ങളിൽ ഒന്നോരണ്ടെണ്ണം ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ച് അവയുടെ രീതിയേയും വായനക്കാരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നത് അവർക്ക രസാവഹമാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

“ന്യായേഷ്ടാ ശങ്കരനു ബാണരണത്തിൽ, വത്സ-
ഭ്രസ്സൂത്തിലബ്ജഭവനിന്നു തിരിച്ചുവാർവെ
ആയാസമെന്നിയെ മടക്കമെഴച്ച വിണ്ണോ!
മായാമനുഷ്യ! സകലേശ്വര! പാഹി! കൃഷ്ണ!”

എന്നു മാത്രമല്ല,

“ശ്രീചക്രശാഖധരനായ് മലർമങ്ക തൊട്ടു-
ള്ളഷ്ടചരിന്നശക്തികളൊടൊത്തു വികുണ്ഠലോക
മെച്ചപ്പെടും ഭുജഗമെത്തയിൽ വാണിടും-നിൻ
സ്വച്ഛസ്വരൂപമിഹ മാധവ! കാണണം മേ.”

എന്നും മററുമുള്ള പദ്യങ്ങൾ ഭക്തന്മാർക്ക പരമാനന്ദത്തിന്നാസ്പദമായവയാകുന്നു.

മഹാകവി ഇപ്രകാരം ചിങ്ങമാസത്തിലെ മുഖ്യസംഭവങ്ങളെയും ഭംഗിയായി വർണ്ണിച്ചശേഷം,

“കൊണ്ടാടിടുത്തൊഴുവാസം കലരുമാറിറി-
മന്നിലെത്തുന്നഹാസം
കണ്ടാലും ഭ്രൂവിലാസം പെരുമണിമിഴി!-നി-
രിന്നു സാന്ദ്രഹാസം
ഉണ്ടേറെ ശ്രീവിലാസം പലതിരുമിളകാ-
തെ പ്രിയേ! വാഗ്വിലാസം
പൂണ്ടും കൊണ്ടുല്ലാസം കവികൾ പാരുമൊ-
ട്ടിങ്ങിതാ ചിങ്ങമാസം”

എന്നു ചിങ്ങമാസ വർണ്ണനയെ ഭംഗിയായി അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ അവസാന പദ്യത്തിന്റെ ചമൽക്കാരത്തെപ്പററി ഇവിടെ അധികം വിസ്തരിക്കാതെതന്നേ വായനക്കാർ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ മഹാകവി തന്റെ മലയാംകൊല്ലത്തിലുള്ള ചിങ്ങമാസത്തിൽ സാഹിത്യപരമായ പല തത്വങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ചു പ്രകൃതിയേയും, ചരിത്രത്തേയും, ലോകസ്വഭാവത്തേയും, ഭക്തിയേയും, ഫലിതത്തേയും മററും മുൻനിൎത്തി കാവ്യോദ്ദേശ്യം ഇന്നതാണെന്നു വെളിവാക്കുവാൻ പരിശുദ്ധാലങ്കാരത്തിന്നു പ്രാധാന്യം നൽകി പല പ്രസ്താവനകളും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മലയാംകൊല്ലം എന്ന മഹനീയകാവ്യം ഇപ്രകാരം ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനമാണെന്നു മലയാളത്തിലെന്നു സമ്മതിക്കാവുന്നതിന്നു പുറമേ, പ്രസ്തുത കാവ്യം ഉത്തമമായ സാഹിത്യഗുണങ്ങൾക്ക സാർവ്വത്രികമായ ഒരു നിദർശനമായിപ്പരിണമിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ കാര്യത്തിൽ ഇതുപോലെ കർക്കടകം വരെ 12 മാസങ്ങളേക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോധൎമ്മത്തേയും, കവനകലാവൈഭവത്തേയും പ്രത്യേകം എടുത്തു കാണിപ്പാൻ അതിൽ പ്രഥമവും, പ്രധാ

നവുമായ ചിങ്ങമാസത്തെയാകുന്നു ഞാൻ ഈ ലേഖനത്തിനു വിഷയമാക്കിയതു്. മഹാകവി കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കാവ്യങ്ങളിൽ ഇന്നത്തെ സാഹിത്യകാരന്മാൎക്ക ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള പല തത്വങ്ങളുമുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കുവാനാകുന്നു ഈ വിഷയത്തിൽ ഞാൻ ഉപന്യസിച്ചതു്. ഇത്രയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവനകലയുടെ നൈസൎഗ്ഗികമായ ഗുണങ്ങളെപ്പററി വിവരിക്കുവാൻ ഞാൻ ഈ ത്രൈമാസികം വഴിക്കുതന്നെ ശ്രമിക്കുന്നതാണു്.

കൌടിലീയാർത്ഥശാസ്ത്രം.

നാഗരികപ്രണിധി

(കുന്നേഴത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ)

നാഗരികൻ, (നഗരാധ്യക്ഷൻ.)

* സമാഹർത്താവിനെപ്പോലെ നഗരത്തെ നാലായി ഭാഗിച്ചു ഭരിക്കണം. "ഗോപൻ" പത്തോ ഇരുപതോ നാല്പതോ തറവാട്ടുകളെ (അവയുടെ വലിപ്പച്ചെറുപ്പം അനുസരിച്ചു) ഭരിക്കണം. അദ്ദേഹം ആ തറവാട്ടുകളിലെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ സംഖ്യയും ജാതി, ഗോത്രം, പേരു, തൊഴിൽ എന്നിവയോടുകൂടി വരവുചെലവു കണക്കും അറിയണം.

ഇങ്ങനെ കോട്ടയ്ക്കകം നാലായി ഭാഗിച്ചു് ഓരോ ഭാഗത്തേയും "സ്ഥാനികൻ" ഭരിക്കണം.

സത്രങ്ങൾ, ഊട്ടുപുരകൾ മുതലായ ധർമ്മശാലകളുടെ അധ്യക്ഷന്മാർ പാശുപതശാക്യഭിക്ഷുകാദിസന്യാസിമാരെയും വഴിപോക്കരെയും ഗോപനെ അറിയിച്ചു് അനുവാദം വാങ്ങി താമസിപ്പിക്കണം. തപസ്വികളേയും വൈദികന്മാരേയും തന്റെ വിശ്വാസം അനുസരിച്ചും താമസിപ്പിക്കാം.

തച്ചന്മാരും ശില്പികളും അവരുടെ തൊഴിൽസ്ഥലങ്ങളിൽ സ്വജനങ്ങളെ അവനവന്റെ വിശ്വാസം അനുസരിച്ചു താമസിപ്പിക്കാം. നടന്നു വ്യാപാരം ചെയ്യുന്ന കച്ചവടക്കാർ അവരുടെ കൂട്ടരെ അന്യോന്യം അവരവരുടെ കച്ചവടത്താവളങ്ങളിൽ സ്വന്തവിശ്വാസത്തിന്മേൽ താമസിപ്പിക്കാം. എന്നാൽ കച്ചവടത്തിന്നനുവദിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥലത്തും സമയത്തും, തന്റെ കച്ചവടത്തിൽ ഇല്ലാത്ത ചരക്കും കച്ചവടം ചെയ്യുന്നവന്റെ വിവരം അധികാരിയെ അറിയിക്കണം.

മദ്യവ്യാപാരികൾ, വേവിച്ച മാംസം വില്ക്കുന്നവർ, ചോറുകച്ചവടക്കാർ, വേശ്യാസ്ത്രീകൾ എന്നിവർ കുലശീലാദികൾ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെ പാർപ്പിക്കാം. എന്നാൽ വരവിലധികം ചെലവു ചെയ്യുന്നവനെയും വല്ലാത്ത പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നവനെയും കുറിച്ചു് അറിയിക്കേണ്ടവരെ അറിയിക്കണം.

വൈദ്യൻ തന്റെ അടുക്കൽ മററാരെയും അറിയിക്കാത്തവിധം ചില വ്രണങ്ങൾക്ക ചികിത്സിപ്പിക്കുവാൻ വരുന്ന

---

* രാജ്യഭാഗങ്ങളെല്ലാം ഭരിക്കുന്ന അധികാരി=കലക്ടർ.

വരെയും, അപത്ഥ്യങ്ങൾ ശീലിക്കുന്നവരെയും ഗോപൻ സ്ഥാനികൻ എന്നീ അധികാരിമാരെ അറിയിച്ചാൽ കുററത്തിൽ നിന്നു ഒഴിവാകും. മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരമുള്ളവർ ഏതൊരു ഗൃഹത്തിൽ താമസിക്കുന്നുവോ ആ വീട്ടുടമസ്ഥനും അറിവു കൊടുത്താൽ ഒഴിവാകും. അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടു പേരും ഒരുപോലെ കുററക്കാരാകും.

ആരെങ്കിലും തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ നിന്നു വല്ല കാൎയ്യത്തിനായും മറെറാരു ദിക്കിലേക്കു പോവുകയോ, അതുപോലെ വല്ലവരും തന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു വരികയോ ചെയ്താൽ വീട്ടുടമസ്ഥൻ ആ വിവരം അധികാരിമാരെ അറിയിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ രാത്രിദോഷത്തിനു അയാൾ ഉത്തരവാദിയാകും. രാത്രിയിൽ കളവു മുതലായ ദോഷങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായില്ലെങ്കിലും വിവരം അറിയിക്കാത്തവൎക്കു ഒരു രാത്രിക്കു മൂന്നു പണം വീതം പിഴ കല്പിക്കണം.

പെരുവഴികളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന വൈദേഹകവ്യഞ്ജനന്മാരും, മേച്ചിൽ സ്ഥലങ്ങളിൽ കാക്കുന്ന ഗോപാലാദിവ്യഞ്ജനന്മാരും, നഗരത്തിന്റെ പുറത്തും അകത്തുമുള്ള ദേവാലയങ്ങൾ, പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ, വനങ്ങൾ, ശ്മശാനങ്ങൾ, എന്നിവയിൽ വ്രണമുള്ളവരോ, അപ്രശസ്തങ്ങളായ തുരപ്പൻ, തുടക്കൻ മുതലായ ആയുധങ്ങളേ ധരിക്കുന്നവരോ, വലിയ ഭാണ്ഡം ഭേസിയോ ഭയത്തോടുകൂടിയോ നടക്കുന്നവരോ, പതിവില്ലാത്തവണ്ണം അധികം ഉറങ്ങുന്നവരോ, വഴി നടന്നു ക്ഷീണിച്ചവരോ, മുമ്പു കാണപ്പെടാത്തവരോ ആയിട്ടുള്ള വല്ലവരേയും കണ്ടാൽ അവരെ പിടിക്കണം.

ഇങ്ങനെ പട്ടണത്തിനകത്തു ശൂന്യഗൃഹങ്ങൾ, ആശാരിമാർ മുതലായവരുടെ പണിപ്പുരകൾ, മദ്യശാലകൾ, ചോറുകച്ചവടസ്ഥലങ്ങൾ, മാംസം വേവിച്ചു വില്ക്കുന്നസ്ഥലങ്ങൾ, ചൂതുകളിസ്ഥലങ്ങൾ, ഗോസായിമാർ മുതലായവർ വന്നു കയറുന്ന ചാവടികൾ എന്നിവയിലെല്ലാം നഗരാധ്യക്ഷൻ നിയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ചാരന്മാർ അന്വേഷണം ചെയ്തു കൊള്ളണം.

ഗ്രീഷ്മകാലത്തിൽ പകലിനെ നാലുകൂറാക്കി നടുക്കുറ് രണ്ടിലും (ഒമ്പതുമണിമുതൽ മൂന്നുമണിവരെ) അധികം തീയെരിക്കുന്ന കാൎയ്യങ്ങളെ തടസ്സം ചെയ്യണം. തടസ്സത്തിട്ടും തീയെരിച്ചാൽ അവൎക്കു കാൽപണം പിഴ കല്പിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ പുറത്തു അടുപ്പുകൂട്ടി വെയ്ക്കാൻ ഏൎപ്പാടുചെയ്യണം.

അതിലും വിശേഷിച്ചു മുൻ പറഞ്ഞ സമയത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ നാലുനാഴിക സമയം (പതിനൊന്നുമണിമുതൽ ഒരു മണിവരെ) തീയെരിക്കുന്നവൎക്കു കാൽപണം പിഴ കല്പിക്കണം. കുടം, ജലദ്രോണി, കോണി, മഴു, മുറം, തോട്ടി, കചഗ്രഹണി, (മേച്ചിൽ പൊളിക്കാനുള്ള ഒരു ഉപകരണം) തോൽക്കുടം എന്നിവയെ കരുതിവയ്ക്കാത്തവൎക്കും കാൽപ്പണം പിഴ കല്പിക്കണം..

പുല്ലു, വക്കോൽ, ഓല മുതലായവകൊണ്ടു മേഞ്ഞ പുരകളുടെ മേച്ചിൽ പൊളിക്കണം. മൂശാരി, കരുവാൻ, തട്ടാൻ, ചെമ്പുകൊട്ടി മുതലായ തീപ്പണി

ചെയ്യുന്നവരെ ഒരിടത്തു പാൎപ്പിക്കണം. വീട്ടുടമസ്ഥന്മാർ രാത്രി പുറത്തു മറ്റൊരിടത്തും പോകാതെ ഗൃഹത്തിന്റെ നടവാതില്ക്കൽ കിടക്കണം, വെട്ടുവഴികളിലും, നാല്ക്കൂട്ടപ്പെരുവഴികളിലും, കോട്ടവാതിലുകളിലും, രാജാവിന്റെ മുതലുകൾ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലും അസംഖ്യം നിറകുടങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു കാത്തുനില്ക്കണം.

അഗ്നിഭയം സംഭവിച്ച സ്ഥലത്തു് ഓടിയെത്താത്ത വീട്ടുടമസ്ഥന്മാൎക്കു പന്ത്രണ്ടു പണം പിഴ കല്പിക്കണം. വീട്ടുവാടകക്കു വാങ്ങി പാൎക്കുന്ന ഒരാളാണ് ഓടിയെത്താത്തതെങ്കിൽ ആയാൾക്കു് ആറുപണം പിഴ കല്പിക്കണം. അഗ്നിഭയം വന്നതു് അശ്രദ്ധകൊണ്ടാണെങ്കിൽ ആയാൾക്കു് അൻപത്തുനാലു പണം പിഴ കല്പിക്കണം.

ഗൃഹം കൊള്ളിവച്ചവനെ തീയിലെരിച്ചു വധിക്കണം.

പെരുവഴിയിൽ മണ്ണു കോരിയിട്ടാൽ അരക്കാൽ പണം പിഴ കല്പിക്കണം. ചളിയും വെള്ളവും ഒഴിച്ചു വഴി തടസ്സം ചെയ്താൽ കാൽപ്പണം പിഴ കല്പിക്കണം. ഇതെല്ലാം ചെയ്തതു രാജമാൎഗ്ഗത്തിലാണെങ്കിൽ അതാതിനു പറഞ്ഞതിലിരട്ടി പിഴ കല്പിക്കണം.

പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ, ജലാശയങ്ങൾ, ദേവാലയങ്ങൾ, രാജകീയസ്ഥലങ്ങൾ, എന്നിവയിൽ മലവിസൎജ്ജനം ചെയ്താൽ ക്രമേണ ഓരോ പണം കൂടുതലായി പിഴ കല്പിക്കണം. മേൽ പറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളിൽ മൂത്രവിസൎജ്ജനം ചെയ്താൽ ഉത്തരോത്തരം അരപ്പണം വീതം കൂടുതൽ കല്പിക്കണം.

മരുന്നു സേവിച്ചതിനാലോ രോഗം നിമിത്തമോ ഭയപ്പെട്ടിട്ടോ അങ്ങനെ ചെയ്തുപോയതാണെങ്കിൽ അവർ ശിക്ഷാൎഹന്മാരല്ല.

പൂച്ച, പട്ടി, കീരി, പാമ്പു, എന്നിവയുടെ ശവങ്ങളെ നഗരത്തിനകത്തു വലിച്ചിട്ടാൽ ഇട്ടവനു മൂന്നു പണം പിഴ കല്പിക്കണം. കഴുത, ഒട്ടകം, കോവർകഴുത; കുതിര എന്നീവക നാല്ക്കാലിപ്രേതങ്ങളിട്ടാൽ ആറു പണം; മനുഷ്യശവങ്ങളാണെങ്കിൽ അൻപതു പണം.

ശവം കൊണ്ടുപോകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള വഴിയിൽ കൂടിയല്ലാതെ മറ്റൊരു വഴിയേ കൊണ്ടുപോവുകയോ, ശവം പുറത്തുകടത്തുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ദ്വാരത്തിൽകൂടിയല്ലാതെ മറ്റൊരു ദ്വാരത്തിൽകൂടി പുറത്തു കടത്തുകയോ ചെയ്താൽ ഇരുനൂറ്റൻപതു പണം പിഴ കല്പിക്കണം. അവിടത്തെ ദ്വാരപാലന്മാൎക്കു് ഇരുനൂറു പണം; ശ്മശാനം വിട്ടു മറ്റൊരിടത്തു കുഴിച്ചിടുകയോ ദഹിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്താൽ പന്ത്രണ്ടു പണം പിഴ കല്പിക്കണം.

ആറു നാഴിക രാച്ചെല്ലുമ്പോഴും, ആറു നാഴിക വെളുപ്പാനുള്ളപ്പോഴും യാമതൂൎയ്യം—ശംഖ്, മദ്ദളം, പെരുമ്പറ, നിയമവെടി മുതലായ വാദ്യഘോഷം—പ്രയോഗിക്കണം. ആദ്യയാമത്തിൽ യാമതൂൎയ്യം കേട്ടതിനുശേഷവും അന്ത്യയാമത്തിൽ അതു കേൾക്കുന്നതിനു മുമ്പിലും രാജഗൃഹത്തിനു സമീപം സഞ്ചരിക്കുന്നവൎക്കു് ഒന്നേകാൽ പണം പിഴ കല്പിക്കണം. മദ്ധ്യമയാമത്തിൽ അവിടെ സഞ്ചരിക്കുന്നവൎക്കു് അതിലിരട്ടി, മേൽപറ

ഞ്ഞ സമയങ്ങളിൽ നഗരത്തിനു പുറത്തു സഞ്ചരിക്കുന്നവർ നാലിരട്ടി.

സ്ഥലം, രോഗം, ദുശ്ചരിത്രം എന്നിവ കൊണ്ടു സംശയം തോന്നുന്നവനെ കണ്ടാൽ പിടിച്ചു വിചാരം ചെയ്യിക്കണം.

രാജകീയസ്ഥലങ്ങളുടെ സമീപത്തു് അനുവാദമില്ലാത്തവൻ കടന്നു വരികയോ, നഗരരക്ഷയ്ക്കായി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള കോട്ട, മതിൽ മുതലായവയിൽ കയറുകയോ ചെയ്യുന്നവന് അറുത്തൂറു പണം പിഴ കല്പിക്കണം.

പ്രസവത്തിനോ, ചികിത്സയ്ക്കോ, പ്രേതകാര്യത്തിനോ പോകുന്നവരെയും വെളിച്ചത്തോടുകൂടി പോകുന്നവരെയും, നഗരവാസികളെ വിളിച്ചുകൂട്ടുന്ന വാദ്യഘോഷം കേട്ടിട്ടോ, ഉത്സവാദിക്കാഴ്ചകൾ കാണ്മാനായിട്ടോ, തീ പിടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കേട്ടിട്ടോ പോകുന്നവരെയും, മന്ത്രി, നഗരാധ്യക്ഷൻ മുതലായവരുടെ മുദ്രയുള്ളവരെയും പിടിക്കരുതു്.

ആക്കം എപ്പോഴും സഞ്ചരിക്കാവുന്ന രാത്രികളിൽ ദേഹം മറച്ചു നടക്കുന്നവരെയും, വിപരീത വേഷധാരികളെയും, (സ്ത്രീവേഷം ധരിച്ച പുരുഷനെയും പുരുഷവേഷം ധരിച്ച സ്ത്രീയെയും) ഭിക്ഷക്കായിട്ടും മറ്റും കണ്ടെടുത്തു് അലഞ്ഞു നടക്കുന്നവരെയും, വടി, വാൾ, മുതലായ ആയുധങ്ങൾ ധരിച്ചു നടക്കുന്നവരെയും, കുറ്റത്തിനു തക്കവണ്ണം ശിക്ഷിക്കേണ്ടതാണു്.

തടയുവാൻ വയ്യാത്തവരെ തടഞ്ഞു നിർത്തുകയും, തടയേണ്ടവരെ തടയാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രക്ഷകന്മാർക്ക് അകാലസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നവർക്ക് വിധിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഇരട്ടി ശിക്ഷ കല്പിക്കണം. മറ്റൊരാളുടെ ദാസിയായ സ്ത്രീയെ ബലമായി പ്രവേശിക്കുന്ന രക്ഷകന്മാർക്ക് ഇരുനൂറ്റൻപതു പണവും, ആരുടേയും ദാസിയല്ലാത്ത ഒരു കേവലസ്ത്രീയെ ബലാൽ പ്രവേശിക്കുന്നവർക്ക് അഞ്ഞൂറുപണവും, മറ്റൊരാളുടെ ഭാര്യയായിരിക്കുന്ന സ്ത്രീയെ ബലാൽ ഗമിക്കുന്നവർക്ക് ആയിരം പണവും പിഴ കല്പിക്കണം. ഒരു കുലസ്ത്രീയെ ബലാൽസംഗം ചെയ്യുന്നവർക്ക് വധശിക്ഷതന്നെ.

സചേതനങ്ങൾക്കോ അചേതനങ്ങൾക്കോ രാത്രിയിൽ സംഭവിച്ച ദോഷത്തെ അറിയിക്കേണ്ടവരെ അറിയിക്കാത്ത പൌരനും, മദ്യപാനാദികൾ കൊണ്ടു മതിമറന്നു സ്വകൃത്യം നടത്താത്ത നഗരരക്ഷകനും കുറ്റത്തിനുതക്ക ശിക്ഷകൊടുക്കണം.

നദി, കിണർ, കുളം മുതലായ ജലാശയങ്ങൾ, വഴികൾ, പ്രത്യേകസ്ഥലങ്ങൾ, ഗൂഢമാർഗ്ഗങ്ങൾ (സുരംഗാദികൾ) മതിൽ, കോട്ട, കൊത്തളം, കിടങ്ങു മുതലായവയെ നിത്യവും ശ്രദ്ധയോടുകൂടി പരിശോധിക്കണം. കളഞ്ഞുകിട്ടിയതും ആരെങ്കിലും മറന്നുപോയതും, തന്നെത്താൻ കൈവിട്ടുപോയതും ആയ മുതലുകളെ (ഉടമസ്ഥൻ കൊണ്ടുപോകുന്നതുവരെ) സൂക്ഷിക്കുകയും വേണം.

കാരാഗൃഹത്തിൽ കിടക്കുന്നവരിൽ ബാലന്മാർ, വൃദ്ധന്മാർ, രോഗികൾ, അനാഥന്മാർ എന്നിവരെ രാജാവിന്റെ ജന്മനക്ഷത്രത്തിലും പൌർണ്ണമാസികളിലും വിട്ടുകളയണം. പുണ്യശീലന്മാരാ

യിട്ടുള്ളവർ (ദൈവഗത്യാ) ബന്ധനത്തിൽ പെട്ടുപോയാൽ അവരെ മേലാൽ ഇത്തരം കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുകയില്ലെന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യിച്ചിട്ടോ, പിഴ ചെയ്യിച്ചിട്ടോ വിട്ടുകളയാം.

അന്നന്നല്ലെങ്കിലഞ്ചാം
നാളിൽ ശോധിക്ക ബന്ധനം
പണിയിച്ചുടൽ ദണ്ഡിപ്പി-
ച്ചർത്ഥം വാങ്ങിച്ചുമിങ്ങനെ ॥

വെട്ടിപ്പിടിച്ചു പരരാജ്യമെങ്കിലും
പട്ടാഭിഷേകം യുവരാജനാകിലും
ഒട്ടേറെ നേർന്നു പിറന്നുവെങ്കിലും
വിട്ടീടണം ചങ്ങല വെച്ച കൂട്ടരെ ॥

ഇങ്ങനെ കൌടിലീയാർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൽ "അധ്യക്ഷപ്രചാര"മെന്ന ദ്വിതീയാധികരണത്തിൽ "നാഗരികപ്രണിധി"യെന്ന മുപ്പത്താറാമധ്യായം ആദി തൊട്ട് **അധ്യായം** അയ്മ്പത്തേഴ്.

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ.

സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ രസനയായ ത്രൈമാസികം നിൎവ്വിഘ്നം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു ഗവൎമ്മെണ്ടു സഹായം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു പറയണമെന്നില്ല. അതിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ ഗൌരവം കൊണ്ടും ജനസാമാന്യത്തിന് അവ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കാനുള്ള പ്രയാസം കൊണ്ടും ത്രൈമാസികത്തിനു ബഹുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചുരപ്രചാരം ലഭിക്കയെന്നതു എളുപ്പമല്ല. എന്നാൽ ലളിതങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾ ധാരാളമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താമെന്നു വച്ചാൽ ത്രൈമാസികത്തിന്റെ നിലയ്ക്കു് അതു് അനുയോജ്യമായിരിക്കയില്ല. അതിനാൽ സാഹിത്യലോകത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയന്മാരായ മഹാന്മാരുടെ ഗവേഷണഫലങ്ങൾ അടങ്ങിയവയും മററു പ്രകാരത്തിൽ അമൂല്യങ്ങളും ആയ ലേഖനങ്ങൾ തന്നെ പ്രായേണ ത്രൈമാസികത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നാകുന്നു ഭാരവാഹികളുടെ അഭിപ്രായം. എങ്കിലും ത്രൈമാസികത്തിന്റെ ഗൌരവം വിടാതെ ബഹുജനങ്ങൾക്കു രസകരമായ ലേഖനങ്ങൾ കൂടുതലായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണു്.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ത്രൈമാസികത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിലേക്കു കൊച്ചി ഗവൎമ്മെണ്ടു 100 രൂപാ സംഭാവന ചെയ്തതിനെപ്പററി ഭാരവാഹികൾ കൊച്ചിമഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ ഗവൎമ്മെണ്ടിനോടുള്ള കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഈ സഹായം പ്രതിവൎഷം ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം ഏതെങ്കിലും വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുമെന്നു ഭാരവാഹികൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ഗവൎമ്മെണ്ടു തല്ക്കാലം ത്രൈമാസികത്തിന്റെ 50 പ്രതികൾ എടുക്കാമെന്നു തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരം അത്യന്തം സന്തോഷത്തോടും കൃതാൎത്ഥതയോടും കൂടി പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അടുത്തയാണ്ടത്തേക്കു് ഒരു നൂറു പ്രതിയെങ്കിലും മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ഗവൎമ്മെണ്ടു് എടുക്കുമെന്നു പൂൎണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി ഗവൎമ്മെണ്ടുകൾക്കു സഹജമായുള്ള ഔദാൎയ്യവും സാഹിത്യം കലകൾ എന്നിവയുടെ പ്രോത്സാഹനത്തിനുള്ള പ്രതിപത്തിയും മൂലം സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തു വകയായി നടത്തപ്പെടുന്ന ഈ മാസികത്തിനു പ്രസ്തുത ഗവൎമ്മെണ്ടുകളിൽനിന്നു ഗണ്യമായ സഹായം ലഭിക്കുമെന്നു ന്യായമായി ആശിക്കാവുന്നതാണു്.

പരിഷത്തിന്റെ അടുത്ത സാഹിത്യസമ്മേളനം തലശ്ശേരിയിൽവച്ചു നടത്തുന്നതിനു തീരുമാനിക്കയും അതിലേക്ക് അനേകം മാന്യന്മാരടങ്ങിയ ഒരു സ്വീകരണസംഘം രൂപവൽക്കരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സ്വീകരണസംഘം രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനും മററും ആയി കൂടിയ പ്രാരംഭസമ്മേളനത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ട് അന്യത്ര ചേർത്തിരിക്കുന്നതിൽനിന്നും വടക്കേ മലബാറിലെ പ്രമുഖന്മാരും ഭാഷാപ്രണയികളും ആയ എല്ലാ മാന്യന്മാരുടേയും സഹായസഹകരണങ്ങൾ പരിഷത്തിനുണ്ടെന്നും തന്മൂലം അടുത്ത സമ്മേളനം വിജയപ്രദമായിരിക്കുമെന്നും വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്.

നിലമ്പൂർവച്ചു കൂടിയ സമ്മേളനത്തിൽ പാസാക്കിയ ഒരു നിശ്ചയം ശാഖായോഗങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കണമെന്നാകുന്നു.

കോഴിക്കോട്ട് ഒരു ശാഖായോഗം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരം അതു സംബന്ധിച്ചുള്ള റിപ്പോർട്ടിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. മററു പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഉടനേ ശാഖായോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്ന് അറിവുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എല്ലാസ്ഥലത്തും ശാഖകൾ സ്ഥാപിച്ചശേഷം പ്രവർത്തനത്തിന് ഐകരൂപ്യം വരുത്തുന്നതിനും മററുമായി ശാഖായോഗ പ്രതിനിധികൾ കൂടി ആലോചിച്ചു വേണ്ട തീരുമാനങ്ങൾ ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

ഒരു കേരളസർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കണമെന്നുള്ളതു പരിഷത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളിൽപ്പെട്ട ഒരു കാര്യമാണ്. ഈ വിഷയത്തെപ്പററി തെക്കേഇൻഡ്യയിലെ ഏതാനും വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകന്മാർ കൂടി ഒരു റിപ്പോർട്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിൽ പരിഷത്ത് അംഗങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ പതിയേണ്ടതാണ്. കേരളത്തിനു പൊതുവേ ഒരു സർവ്വകലാശാല ആവശ്യമെന്നും അതു സാധിക്കാൻ സാരമായ പ്രതിബന്ധങ്ങളുണ്ടെന്നും തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മദ്രാസ് എന്നീ ഗവമെണ്ടുകളും കേരളീയരായ ഭാഷാപ്രണയികളും യോജിച്ചാൽ അതു സുസാദ്ധ്യമെന്നും മററും ആകുന്നു കമ്മിററിയുടെ അഭിപ്രായം.

ഭാഷാപോഷണാർത്ഥം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഏക സമസ്തകേരളസംഘടനയായ സാഹിത്യപരിഷത്തു പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ മുന്നിട്ടു നിന്നു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

കോഴിക്കോട്ടെ ശാഖായോഗസ്ഥാപനം.

സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ കോഴിക്കോട്ടു സ്ഥാപിക്കേണ്ടതിനെ സംബന്ധിച്ചു ആലോചിക്കുന്നതിന് ഒരു യോഗം സാമൂതിരികോളേജിൽവെച്ച് സെപ്റ്റംബർ 16-ാം തീയതി ശ്രീമാൻ പാട്ടത്തിൽ നാരായണമേനോൻ എം. ഏ. ബി. എൽ. അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടുകയുണ്ടായി. ഒന്നാമതായി, പ്രസ്തുത യോഗം കൂടുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തേയും, സാഹിത്യപരിഷത്തിനെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തേണ്ട മാർഗ്ഗത്തെയും, പ്രത്യേകിച്ചു സാഹിത്യപരമായ പ്രവൃത്തികൾ നാം നടത്തേണ്ടതിനേയും പററി അദ്ധ്യക്ഷൻ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. തദനന്തരം ബ്രഹ്മശ്രീ പി. ജി. രാമയ്യർ ബി. ഏ. ബി. എൽ. പരിഷത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തേയും, അതിൽ ഭാഷാഭിമാനികളായ എല്ലാവരും അംഗങ്ങളാകേണ്ട ആവശ്യകതയേയും കുറിച്ചു രസകരമായി ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. പിന്നീ ശ്രീമാൻ കോയിപ്പിള്ളിൽ പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്, നിലമ്പൂർ വെച്ചു കൂടിയ സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ 4-ാം വാർഷികയോഗത്തിൽ ആലോചിച്ചു വച്ചിട്ടുള്ളപ്രകാരം കോഴിക്കോട്ട് പ്രസ്തുത പരിഷത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഈ യോഗം തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന് ഒരു പ്രമേയം സഭയിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. സാമൂതിരികോളേജു പ്രിൻസിപ്പാൾ മിസ്റ്റർ എ. വി. കുട്ടികൃഷ്ണമേനോൻ എം. ഏ. ബി. എൽ. എൽ. ടി. ആ പ്രമേയത്തെ പിൻതാങ്ങി. അതിനുശേഷം താഴെപറയുന്ന മാന്യന്മാർ സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ അംഗങ്ങളായി ചേർന്നു:—(1) ബ്രഹ്മശ്രീ പി. ജി. രാമയ്യർ ബി. ഏ. ബി. എൽ. റിട്ടയാർഡ് സബ്ജഡ്ജി, പല്ലാവൂർ പോസ്റ്റ്; പാലക്കാട്, (2) പി. കെ. ശ്രീ വീരരായൻ രാജാ ബി. ഏ. എൽ. ടി സാമൂതിരികോളേജ്, കോഴിക്കോട്. (3) കെ. സി. മാനവിക്രമൻരാജാ ബി. ഏ. എൽ. ടി. സാമൂതിരികോളേജ്; കോഴിക്കോട്. (4) കെ. വി. കൃഷ്ണയ്യർ എം. ഏ. എൽ. ടി. സാമൂതിരികോളേജ്. (5) ഇ. ശങ്കരൻ ഉണ്ണി ബി. ഏ. എൽ. ടി. കോഴിക്കോട്. (6) വേങ്ങാലിൽ ശങ്കരമേനോൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ. അഡ്വക്കേററ്, കോഴിക്കോട്. (7) ഇ. രാമൻമേനോൻ ബി. ഏ. എൽ. ടി. ഹെഡ്മാസ്റ്റർ, ഫിഷറീസ് സ്കൂൾ, കോഴിക്കോട്. (8) എ. സി. ഗോവിന്ദൻ ബി. ഏ. ഹജൂർ ആഫീസ്, കോഴിക്കോട്. (9) ഡാക്ടർ വി. കൃഷ്ണമേനോൻ ചാലപ്പുറം. (10) കൊട്ടായി കുമാരൻ, അക്കൌണ്ടൻറ് പോലീസ് ആപ്പീസ്, കോഴിക്കോട്. (11) കെ. അച്ചുതൻ ഡി: ബോർഡ് ആപ്പീസ് കോഴിക്കോട്.

അനന്തരം മിസ്റ്റർ ടി. എം. കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടി ഇപ്രകാരം ഒരു പ്രമേയം അവതരിപ്പിച്ചു;—പരിഷത്തിന്റെ നിയമങ്ങളനുസരിച്ചു കോഴിക്കോട്ടു് അതിന്റെ ഒരു ശാഖ സ്ഥാപിച്ചു ശരിയായ പ്രവൃത്തികൾ നടത്തുവാൻ താഴെ പറയുന്ന ഒരു പ്രവർത്തകസംഘത്തെ ഈ സഭ രൂപീകരിച്ചിരിക്കുന്നു:— അദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീമാൻ പാട്ടത്തിൽ നാരായണമേനോൻ എം. ഏ. ബി. എൽ. റിട്ടയാർഡ് ജഡ്ജി, ഉപാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ (1) ബ്രഹ്മശ്രീ പി. ജി. രാമയ്യർ ബി. ഏ. ബി. എൽ. റിട്ടയാർഡ് സബ്ബ്ജഡ്ജി, (2) ശ്രീമാൻ ഏ. വി. കുട്ടികൃഷ്ണമേനോൻ എം. ഏ. ബി. എൽ. എൽ. ടി. പ്രിൻസിപ്പാൾ, സാമൂതിരികോളേജ്; കമ്മിററിമെംബർമാർ:—(1) ഇ. രാമൻമേനോൻ ബി. ഏ. എൽ. ടി. (2) കെ. വി. കൃഷ്ണയ്യർ എം. ഏ എൽ. ടി. (3) കെ. സി. മാനവിക്രമൻരാജാ ബി. ഏ. എൽ. ടി. (4) ഏ. സി. ഗോവിന്ദൻ ബി. ഏ. (5) കോയിപ്പിള്ളിൽ പരമേശ്വരക്കുറുപ്പു്. (6) ടി. എം. കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി. (7) പി. കെ. മാനവിക്രമൻരാജാ. (8) കോട്ടായി കുമാരൻ. (9) പി. നാരായണൻനായർ, മാതൃഭൂമിപത്രാധിപർ. (10) വേങ്ങാലിൽ ശങ്കരമേനോൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ. (11) കെ. സി. ഉണ്ണി അനുജൻരാജാ.

ഈ പ്രമേയത്തെ കെ. സി. ഉണ്ണിഅനുജൻരാജാ അവർകൾ പിൻതാങ്ങി സംശയം അതു പാസ്സാവുകയും, ശ്രീമാൻ കോയിപ്പിള്ളിൽ പരമേശ്വരക്കുറുപ്പും, ടി. എം. കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടിയും പ്രസ്തുത പ്രവർത്തകസംഘത്തിന്റെ ജോയിണ്ടുസിക്രട്ടറിമാരായിരിക്കണമെന്നും, കെ. സി. ഉണ്ണി അനുജൻരാജാ അവർകൾ ഖജാൻജി ആയിരിക്കേണമെന്നും സഭ തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു് അദ്ധ്യക്ഷൻ ഇപ്രകാരം ഒരു പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കയും, അതും സർവ്വസമ്മതപ്രകാരം പാസ്സാവുകയും ചെയ്തു:— ഇപ്പോൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട സാഹിത്യപരിഷത്തിലെ ശാഖയിലേക്കു് അംഗങ്ങളായി ആളുകളെ ചേർക്കുവാനും, അതിന്റെ ശരിയായ പ്രവർത്തനത്തിന്നാവശ്യമായ ചട്ടങ്ങൾ ഒരു മാസത്തിന്നുള്ളിൽ ഉണ്ടാക്കി പ്രവർത്തകക്കമ്മിററി മുമ്പാകെ കൊണ്ടുവരുവാനും മററുമായി ജോയിണ്ടുസിക്രട്ടറിമാരെ പ്രത്യേകം ഭരമേല്പിക്കയും, അവരോടു് അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതിന്നുശേഷം അദ്ധ്യക്ഷൻ ഉപസംഹാരപ്രസംഗം നടത്തുകയും, ശ്രീമാൻ ഏ. വി. കുട്ടികൃഷ്ണമേനോൻ അവർകൾ അദ്ധ്യക്ഷനും മാന്യന്മാരായ സദസ്യർക്കും വന്ദനം പറയുകയും ചെയ്തു. ഏകദേശം 6-30-നു യോഗം മംഗളമായി പര്യവസാനിച്ചു.

സമസ്തകേരള

സാഹിത്യപരിഷത്ത്

തലശ്ശേരിയിലെ ആലോചനായോഗം.

സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഒമ്പതാമത്തെ സമ്മേളനം ഉത്തരകേരളത്തിൽ വെച്ചു നടത്തേണ്ടതു സംബന്ധിച്ച ആലോചനായോഗം സെപ്റ്റംബർ 23-ാംതീയതി ബ്രണ്ണൻ കേളേജിൽ വെച്ചു ശ്രീമാൻ വി. പി. നാരായണൻ നമ്പ്യാർ എം. എൽ. സി. അവർകളുടെ ആദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മെ: കെ. വി. ശങ്കരൻനായർ, കുട്ടമത്തു കുന്നിയൂരു കുഞ്ഞികൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്, കെ. സി. മാത്യു, മൂർക്കോത്തുകുമാരൻ, വിദ്വാൻ വറുഗീസ് തലക്കെട്ടി, ശാസ്ത്രി മണാശ്ശല നീലകണ്ഠശർമ്മ, മൊയാരത്തു ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, എ. കെ. കുഞ്ഞികൃഷ്ണൻനമ്പ്യാർ, പി. കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻനമ്പ്യാർ മുതലായി ഒട്ടനവധി സാഹിത്യപ്രണയികൾ യോഗത്തിൽ സന്നിഹിതരായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

താഴെ പേരു പറയുന്നവരെ സമ്മേളനത്തിന്റെ രക്ഷാധികാരികളായി നിശ്ചയിച്ചു.

രക്ഷാധികാരികൾ.

ചിറയ്ക്കൽ വലിയരാജാ	അവർകൾ.
അറക്കൽ സുൽത്താൻ ആലിരാജാ	”
കടത്തനാട്ടു വലിയരാജാ	”
നീലേശ്വരത്തു തെക്കേകോവിലകത്തു വലിയരാജാ	”
കോട്ടയത്തു വലിയരാജാ	”
കല്യാട്ട് ചാത്തുക്കുട്ടിനമ്പ്യാരു	”
കൂടാളി കുഞ്ഞിക്കുമാരൻ നമ്പ്യാരു്	”
വേങ്ങയിൽ ചാത്തുക്കുട്ടിനമ്പ്യാരു്	”
ഖാൻസാഹിബ് സി. കെ. പി. മമ്മുക്കേയി	”
ഏച്ചിക്കാനത്ത് കോരൻനമ്പ്യാരു്	”
കോട്ടയത്ത് വലിയനായർ	”
താഴെക്കാട്ടുമനയിൽ വലിയതിരുമുമ്പു്	”

സ്വാഗതസംഘം.

ശ്രീമാൻ	വി. പി. നാരായണൻനമ്പ്യാര് എം. എൽ. സി.	(പ്രസിഡണ്ട്.)
”	മൂർക്കോത്തുകുമാരൻ	അവർകൾ.
”	കെ. ടി. ചന്തുനമ്പ്യാര്	”
”	കട്ടമത്തു കുഞ്ഞികൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്	”
”	ടി. എം. കേളു നെടുങ്ങാടി	”
”	കെ. വി. ശങ്കരൻനായര്	”
”	വറുഗീസ് തലക്കെട്ടി	”
”	എം. അച്ചുതൻവൈദ്യർ	”
”	ബി. പോക്കർ	”
”	പി. കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻനമ്പ്യാർ	”
”	എം. അനന്തൻനായര്	”
”	ടി. നാരായണൻനമ്പ്യാര്	”
”	കെ. യേശുമാൻ	”
”	കെ. എം. സീതി	”
”	എൻ. എൻ. പൊതുവാൾ	”
”	മട്ടന്നൂർ മധുസൂദനൻ തങ്ങൾ	”
”	കൊററ്യത്തു കൃഷ്ണൻ	”
”	മൂപ്പിക്കുട്ടിക്കോയി	”
”	റാവുസാഹിബ് ആർ. സി. ശേണായി	”
”	സാമുവൽ ആരോൻ	”
”	കെ. അപ്പനായർ	”
”	കെ. എം. കെ. നായർ	”
”	ജി. ദാമോദരറാവു	”
”	വാഗ്ഭടാനന്ദൻ ഗുരുക്കൾ	”
”	ഇ. കെ. ഗോവിന്ദൻ	”
”	എ. കെ. ഗോവിന്ദൻ	”
”	മൊയാരത്തു ശങ്കരൻനായർ	”
”	പഴയന്നൂർ രാമപ്പിഷാരോടി	”
”	കെ. കേളപ്പൻ	”
”	പി. കെ. കോരു	”
”	വി. കെ. കൃഷ്ണൻനമ്പ്യാർ	”
”	കെ. വി. മാനൻ ഗുരുക്കൾ	”

ശ്രീമാൻ		അവർകൾ.
"	വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ	"
"	വി. വി. രാമയ്യർ	"
"	എസ്. ശങ്കരയ്യർ	"
"	പി. രാഘവൻനായർ	"
"	മണ്ണാത്തല നീലകണ്ഠശർമ്മ	"
"	ഇ. കെ. ശങ്കരവർമ്മരാജാ	"
"	എ. കെ. ശങ്കരവർമ്മരാജാ	"
"	കെ. ഗോപാലൻനമ്പ്യാർ	"
ശ്രീമതി	വി. കല്യാണിഅമ്മ	"
"	ഗൌരി കെട്ടിലമ്മ	"
"	കെ. കുഞ്ഞിക്കുട്ടിഅമ്മ	"
"	കെ. മാധവിഅമ്മ	"
"	വി. പി. ഓമനഅമ്മ	"
"	ഒ. ചിന്നമ്മാളുഅമ്മ	"
"	മിസ്സിസ് രാഘവൻനായർ	"

കാര്യപരിപാടി നിർണ്ണയസംഘം.

ശ്രീമാൻ മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ (പ്രസിഡണ്ട്.)
" കട്ടമത്തു കുഞ്ഞികൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്
" കെ. വി. ശങ്കരൻനായർ
" വി. വി. കെ. നമ്പ്യാര്
" എ. കെ. കുഞ്ഞികൃഷ്ണൻനമ്പ്യാര്
" കെ. എം. സീത
" പി. കെ. കോരു
" എം. എൻ. പിഷാരോടി. (കാര്യദർശി)

പ്രദർശനസംഘം.

ശ്രീമാൻ കട്ടമത്തു കുഞ്ഞികൃഷ്ണക്കുറുപ്പ് (പ്രസിഡണ്ട്.)
" വർഗീസ് തലക്കെട്ടി
" ഇ. ഗോവിന്ദൻനായർ
" പി. കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻനമ്പ്യാർ
" കന്തക്കാരൻ രാഘവൻ

" ഇ. സി. കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻനമ്പ്യാർ

" എം. നാരായണൻ

" കെ. കുട്ടികൃഷ്ണൻ (കാര്യദർശി.)

ധനശേഖരസംഘം.

ധനശേഖരം ചെയ്യാനായി 28 അംഗങ്ങളടങ്ങിയ സംഘം രൂപീകരിച്ചു. അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ വി. പി. നാരായണൻനമ്പ്യാരവർകളും, ഖജാൻജി, തലശ്ശേരി ബാങ്ക് മാനേജർ മി. എം. ഗോവിന്ദനും, കാര്യദർശിമാർ മെ: എം. അച്ച്യുതൻ, എ. വി. ദാമോദരൻ എന്നിവരുമാണ്.

നിശ്ചയങ്ങൾ.

സ്വാഗതസംഘാംഗങ്ങളായി ചേരുവാൻ ഓരോരുത്തരും 5 ക. വീതം സംഭാവനനൽകേണ്ടതാണ്.

പരിഷത്‌സമ്മേളനം അടുത്ത മെയ്മാസം 15-ാംതീയതിക്കു മുമ്പേ തലശ്ശേരിയിൽവച്ചു നടത്തണം.

മെ: എം. അച്ച്യുതൻ വൈദ്യർ, എം. പി. ദാമോദരൻ എന്നിവർ ജനറൽ സിക്രട്ടറിമാരായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

മേൽ പറയപ്പെട്ട കമ്മിററിക്കാർ വീണ്ടും അടുത്ത ഡിസംബർമാസത്തിൽ യോഗം കൂടേണ്ടതാണ്.

സാഹിത്യപരിഷത്തിനെ സംബന്ധിച്ച പ്രചരണവേല നടത്തുവാനും, സ്ക്കൂളുകളിലും വായനശാലകളിലും മററുമുള്ള സാഹിത്യസമാജങ്ങളേയും മററും പരിഷത്തിനോടു സംബന്ധിപ്പിക്കുവാനും, മററുമായി കാര്യദർശിമാരിലൊരാളായ മി. എം. പി. ദാമോദരനോടു വടക്കേമലയാളത്തിലെ ഒരു പ്രചാരകനായിരിക്കുവാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

കൃതജ്ഞതാപ്രകടനം.

കാര്യദർശി മി. അച്ച്യുതൻവൈദ്യർ, പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തനായ അദ്ധ്യക്ഷനും, സാഹിത്യപ്രണയം നിമിത്തം യാത്രാക്ലേശം സഹിച്ചു യോഗത്തിൽ സന്നിഹിതനായ പരിഷത്ത്രൈമാസികം പത്രാധിപർ മി. കെ. സി. മാത്യുവിന്നു പ്രത്യേകിച്ചും, മററു സദസ്യർക്കും നന്ദി പറഞ്ഞു യോഗം അവസാനിപ്പിച്ചു.

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തു്

(കൊച്ചിയിൽ ൧൦൮൮-ലെ രണ്ടാം റെഗുലേഷൻ പ്രകാരം
൧൦൮൯ ധനു ൨൭-ാംനു ഒന്നാം നമ്പരായി രജിസ്റ്റർ ചെയ്തതു്.)

രക്ഷാധികാരികൾ.

1. തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്.
2. കൊച്ചി മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്.

ആജീവനസാമാജികന്മാർ.

1. പാലിയത്തു വലിയച്ചനവർകൾ.
2. നിലമ്പൂർ വലിയരാജാ അവർകൾ.

1. നിർവാഹകസംഘം.

1. ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ അവർകൾ എം. ഏ. ബി. എൽ.
(അദ്ധ്യക്ഷൻ.)
2. അമ്പാടി നാരായണമേനോൻ അവർകൾ ബി. ഏ. ബി. എൽ. (കാര്യദർശി)
3. കെ. സി. മാത്യു അവർകൾ ബി. ഏ. ബി. എൽ.
(സഹകാര്യദർശിയും ഖജാൻജിയും.)
4. അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്
5. അമ്മാമൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്
6. നിലമ്പൂർ വലിയരാജാ അവർകൾ
7. ഡാക്ടർ എൽ. ഏ. രവിവർമ്മ എം. ബി. ഡി. ഒ. എം. എസ്.
8. ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. ഏ. അവർകൾ.
9. പാട്ടത്തിൽ പത്മനാഭമേനോൻ എം. ഏ. ബി. എൽ. ”
10. കെ. പി. കറുപ്പൻ ”
11. ടി. ടി. തോമ്മസ് ”
12. കെ. സി. വീരരായൻരാജാ ബി. ഏ. എൽ. റ്റി. ”
13. പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ എം. ഏ. (ഓണേഴ്സ്) ”
14. പി. കെ. നാരായണപിള്ള ബി. ഏ. ബി. എൽ. ”
15. മള്ളൂർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ബി. ഏ. ബി. എൽ. ”
16. വിദ്വാൻ ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മ ”

		അവർകൾ.
17.	കെ. വി. ശങ്കരൻനായർ എം. ഏ.	”
18.	മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ	”
19.	കോങ്ങോട്ടു കൃഷ്ണൻനായർ	”
20.	വെള്ളാട്ടു കരുണാകരൻനായർ	”
21.	ചേലനാട്ട് അച്യുതമേനോൻ ബി. ഏ.	”
22.	പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ.	”
23.	വി. കെ. ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി നേത്യാരമ്മ	”
24.	അമ്പാടി കാർത്ത്യായനിഅമ്മ ബി. ഏ. എൽ. ററി.	”
25.	കടത്തനാട്ടു മാധവിഅമ്മ	”

2. ത്രൈമാസികം പ്രവർത്തകസംഘാംഗങ്ങൾ.

1.	ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യരവർകൾ	(അദ്ധ്യക്ഷൻ.)
2.	കെ. സി. മാത്യു അവർകൾ	(പത്രാധിപരും കാര്യദർശിയും.)
3.	അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു	
4.	പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ എം. ഏ.	അവർകൾ.
5.	മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ	”
6.	സി. ഐ. രാമൻനായർ ബി. ഏ.	”
7.	ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ ബി. ഏ. എൽ. ററി.	”
8.	കെ. വി. ശങ്കരൻനായർ എം. ഏ.	”
9.	ഡാക്ടർ എൽ. ഏ. രവിവർമ്മ എം. ബി. ഡി. ഒ. എം. എസ്.	”
10.	വിദ്വാൻ ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മ	”
11.	ചേലനാട്ട് അച്യുതമേനോൻ ബി. ഏ.	”
12.	വി. കോമുമേനോൻ	”
13.	കോയിപ്പിള്ളിൽ പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്	”
14.	പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ.	”
15.	പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ	”

പുസ്തകം 3. ലക്കം 2.

സമസ്തകേരള

സാഹിത്യപരിഷത്തു

വക

ത്രൈമാസികം.

——:o:——

പുസ്തകം 3.	1110 വൃശ്ചികം	ലക്കം 2.

ഘടകർപ്പരൻ.

(പി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർകൾ ബി. ഏ., ബി. എൽ.)

"ധന്വന്തരിക്ഷപണകാമരസിംഹ" ഇത്യാദി വിക്രമാദിത്യസദസ്സിലെ നവരത്നവിവരണശ്ലോകത്തിൽ ഘടകർപ്പരന്റെ പേർ കൂടി ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടല്ലൊ. പക്ഷെ, രത്നമെന്ന ശ്ലാഘയ്ക്കു പാത്രമായ ഈ കവിയെപ്പററിയുള്ള വിവരങ്ങൾ ഏറക്കുറെ ദുർല്ലഭങ്ങളാകുന്നു. അദ്ദേഹവും കാളിദാസനും മററും ഏകകാലത്തുതന്നെ രാജസദസ്യന്മാരായിരുന്നുവോ? അതോ ഒരാളെ തുടൎന്നു മറെറയാൾ രാജസദസ്സിനെ അലങ്കരിക്കയാണൊ ചെയ്തതു്? ഘടകർപ്പരന്റെ കൃതികൾ എന്തെല്ലാമാണു്? ഇങ്ങനെയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കു തൃപ്തികരമായ ഉത്തരം സുപ്രാപമല്ല. അമരകോശവ്യാഖ്യാതാക്കളായ വന്ദ്യഘടീയസർവ്വാനന്ദനും ക്ഷീരസ്വാമിയും ഘടകർപ്പരന്റെ ശ്ലോകഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ടു മുപ്പൊരുകാലത്തു ഘടകർപ്പരനു് അസ്സാനമായ പ്രശസ്തിയുണ്ടായിരുന്നെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. (1) "രവിചന്ദ്രാവപിനോപലക്ഷിതൌ"

ഇതി ഘടകപ്പ്രഃ (2) "വാരി പതന്തി നദന്തി മയൂരാഃ" ഇതി ഘടകപ്പ്രഃ (3) "സുരതൈഃ ശപേയം" ഇതി ഘടകപ്പ്രോപി, എന്നിങ്ങനെ സർവ്വാനന്ദനും "സ്വഭാവേ യഥാ; ഭാവാനുരക്തവനിതാസുരതൈഃ ശപേയം (ഘടകപ്പ്രഃ)" എന്നു ക്ഷീരസ്വാമിയും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. ഘടകപ്പ്രൻെറ കൃതിയായി ഘടകപ്പ്രകാവ്യമെന്നൊരു പ്രബന്ധമല്ലാതെ കാണുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. അതു ബാംബേ ശ്രീവെങ്കിടേശ്വരമുദ്രാലയത്തിൽ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. വാഃ ശബ്ദത്തിൻെറ ബഹുവചനരൂപം വാരി എന്നാണെന്നു കാണിക്കുവാൻ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള "വാരി പതന്തി നദന്തി മയൂരാഃ" എന്ന ഭാഗം ഘടകപ്പ്രകാവ്യത്തിൽ കാണുന്നില്ല. മററുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ എല്ലാം അതിൽ ഉള്ളതുതന്നെ. ഒന്നുകിൽ ബാംബേക്കാരുടെ പാഠം സാധുവല്ലെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ ഘടകപ്പ്രകാവ്യം കൂടാതെ മറേറതോ കൃതികൂടി ഘടകപ്പ്രൻ രചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നോ തന്നിമിത്തം ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അനന്തശയനസംസ്കൃതഗ്രന്ഥാവലിയിൽ ഡാക്ടർ ഗണപതിശാസ്ത്രികൾ പ്രസാധനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ടീകാസർവ്വസ്വപാഠത്തിൽനിന്നാണു മുകളിൽ കാണുന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആ പാഠത്തിന് ആലംബമായ ആദർശഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ശുദ്ധിയും സംശയഗ്രസ്തമാകുന്നു. "സുരതൈഃ ശപേയം" എന്ന ഭാഗമുദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളിടത്തു പ്രസാധകൻതന്നെ ശങ്കാചിഹ്നം ഇട്ടു കാണുന്നു. അതുകൊണ്ടുദ്ദേശത്തിൻെറ സംശയം വ്യക്തമാകുന്നു.

"ഭാവാനുരക്തവനിതാസുരതൈഃ ശപേയം
ആലഭ്യ ചാംബു തൃഷിതഃ കരകോശപേയം"

എന്ന ഘടകപ്പ്രകാവ്യശ്ലോകത്തിലെ "സുരതൈഃ ശപേയം" എന്ന ഭാഗമാണു ടീകാസർവ്വസ്വകാരൻ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതായി പ്രസ്തുതപാഠത്തിൽ കാണുന്നതു്. അവിടം ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനു യാതൊരു സംഗതിയുമില്ല.

"മുന്നാമാ ദീർഘകോഷികാ" എന്ന അമരകോശഭാഗത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോഴാണു പ്രസ്തുതഭാഗമുദ്ധരിക്കുന്നതു്. കോഷശബ്ദത്തിൽ മൂർദ്ധന്യമായ ഷകാരമുണ്ടെന്നും എന്നാൽ അതിൽ താലവ്യമായ ശകാരം ചേർത്തു കോശമെന്ന രൂപത്തിലുമാകാമെന്നുമാണു ടീകാസർവ്വസ്വത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുവാൻ നോക്കുന്നതു്. അതിനു വർണ്ണദേശനയുടെ പ്രാമാണ്യം ഉദ്ധരിക്കുകയും അതു മതിയാകാതെ ഘടകപ്പ്രപ്രയോഗം കൂടി കാണിക്കയും ആണു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു് ഉദ്ധരിക്കേണ്ടിയിരുന്ന ഭാഗം "കരകോശപേയം" എന്നാണെന്നുള്ളതിനു തക്കമില്ല.

ടീകാസർവ്വസ്വകാരൻ പ്രമാദമായി "സുരതൈഃ ശപേയം" എന്ന ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചുപോകയോ ലേഖകപ്രമാദം കടന്നുകൂടുകയൊ ചെയ്തതെന്നു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ നിവ്വാഹമില്ല. രണ്ടായാലും "സുരതൈഃ ശപേയം" എന്ന ഉദ്ധാരം കേവലം അസംഗതമാകുന്നു. വേണ്ടിയിരുന്നതു "കരകോശപേയം" എന്ന ഭാഗമാകുന്നു.

ഘടകർപ്പരകാവ്യം ആകപ്പാടെ ഇരുപത്തിരണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളേ ഉള്ളൂ. എല്ലാ ശ്ലോകങ്ങളിലും യമകം എന്ന ശബ്ദാലങ്കാരമുണ്ട്. "ഭാവാനുരക്ത" ഇത്യാദി അവസാനശ്ലോകത്തിൽ

"ജീയേയ യേന കവിനാ യമകൈഃ പരേണ
തസ്മൈ വഹേയമുദകം ഘടകർപ്പരേണ."

എന്നു ശ്ലേഷചമൽകൃതമായ മുദ്രകൊണ്ടു കാവ്യകാരൻ ഘടകർപ്പരൻ തന്നെ എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. യമകപ്രയോഗത്തിൽ തന്നെ ജയിക്കുന്നതിനു മറെറാരു കവിയില്ലെന്നാണു ഘടകർപ്പരൻെറ അഭിമാനം. കാവ്യത്തിലെ വിഷയം ചുരുക്കം പറഞ്ഞാൽ വർഷാകാലവർണ്ണനയാണ്. വൃഷ്ടിവിംശതി എന്നൊരു ചെറിയ കാവ്യം ഞാനെഴുതിയതു പ്രസ്തുതപ്രബന്ധം കാണുന്നതിനു മുമ്പാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

"നിചിതം ഖമുപേത്യ നീരദൈഃ
പ്രിയഹീനാ ഹൃദയാവനീരദൈഃ
സലിലൈർന്നിഹിതം രജഃ ക്ഷിതൌ
രവിചന്ദ്രാവപി നോപലക്ഷിതൌ"

(പ്രിയഹീനകളുടെ (വിരഹിണികളുടെ) ഹൃദയാവനിയെ കടിച്ചുകീറുന്ന നീരദങ്ങൾ പ്രവേശിച്ച് ആകാശത്തു വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്ഷിതിയിൽ പൊടി വെള്ളംകൊണ്ടു നിഹിതമായി. സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെപ്പോലും കാണ്മാനുമില്ല.) ഇങ്ങനെ കാവ്യം ആരംഭിക്കുന്നു. അടുത്തശ്ലോകം .

ഹംസാ നദന്മേഘഭയാ ദ്ദ്രവന്തി
നിശാമുഖാന്യദ്യ ന ചന്ദ്രവന്തി
നവാംബുമത്താഃ ശിഖിനോ നദന്തി
മേഘാഗമേ കുന്ദസമാനദന്തി!

[അല്ലയോ കന്ദസദൃശങ്ങളായ ദന്തങ്ങളോടു കൂടിയവളെ! സമഞ്ജുകളായ മേഘങ്ങളെ ഭയന്നു ഹംസങ്ങൾ ഓടുന്നു; സന്ധ്യാസമയങ്ങൾ ചന്ദ്രവത്തുകൾ (ചന്ദ്രനോടുകൂടിയവ) അല്ല; നവീനജലംകൊണ്ടു മത്തങ്ങളായ മയിലുകൾ ശബ്ദിക്കുന്നു] എന്നാകയാൽ നായികയെ സഖിയോ കവിയോ അഭിസംബോധനം ചെയ്തുകൊണ്ടാണു കാവ്യനിർമ്മിതി എന്നു ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. രണ്ടുമൂന്നു ശ്ലോകങ്ങൾ കൂടി കഴിയുമ്പോൾ,

മന്മഥേന ഹൃദി ഹന്തുമുദ്യതേ
പ്രോഷിതപ്രമദയേദമുച്യതേ" എന്നു കാണുന്നതു മുതൽ വിരഹിണിയുടെ വാക്യങ്ങളാണ്. ഈ വിരഹിണി രാധയാണെന്നു ടിപ്പണീകാരൻ പറയുന്നു. നായിക മേഘങ്ങളോടു പറയുന്നു:—

സർവ്വകാലമവലംബ്യതോ യദാ
ആയതാഃ സ്ഥ ദയിതോ ഗതോ യദാ
നിർഘൃണേന പരദേശസേവിനാ
മാരയിഷ്യഥ ഹിതേന മാം വിനാ.

(അല്ലയോ മേഘങ്ങളെ! എല്ലാ സമയവും നോക്കിയിരുന്ന്, ദയിതൻ ഗതനായ അവസരം കണ്ടു നിങ്ങൾ വന്നുചേർന്നിരിക്കയാണ്. നിഷ്കൃപനും പരദേശവാസിയും ആയ പ്രിയതമനില്ലാതിരിക്കെ നിങ്ങൾ എന്നെ മരിപ്പിക്കുമെന്നായിരിക്കുന്നു.)

"ബ്രൂത തം പഥികപാംസുലം ഘനാ
യൂയമേവ പഥി ശീഘ്രലംഘനാഃ
അന്യദേശരതിരദ്യ മുച്യതാം
സാധവാ തവ വധൂഃ കിമുച്യതാം"

(മേഘങ്ങളെ! നിങ്ങൾ മാർഗ്ഗസഞ്ചാരത്തിൽ ശീഘ്രഗതികളാണല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു പഥികന്മാരിൽവച്ചു മലിനനായ പ്രിയതമനോടു നിങ്ങൾ തന്നെ പറയുക; "അന്യദേശരസം ഇന്നുതന്നെ ഉപേക്ഷിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ നിന്റെ വധുവിനോട് എന്താണു പറയുവാനുള്ളത്")

മേഘങ്ങളോടു ദൗത്യം വഹിക്കണമെന്നു പറയുന്ന ഈ ഘട്ടം സഹൃദയാലോചനയ്ക്കു വിഷയമാകുന്നു. ഇവിടെ നായികയുടെ ദൗത്യം വഹിക്കുവാൻ ഘടകർപ്പരൻ മേഘങ്ങളെ പിടികൂടുന്നു. നായകന്റെ ദൗത്യവുമായി ഗമിക്കുവാൻ കാളിദാസനും മേഘങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു മേഘ

സന്ദേശം രചിച്ചു. കാളിദാസനും ഘടകർപ്പരനും ഒരേ രാജസദസ്സിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നതായി "ധന്വന്തരിക്ഷപണകാ"ദിപദ്യം ഘോഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ രണ്ടു കവികളിൽ ഒരാാം മററയാളിന്റെ ആശയം ഉപജീവിച്ചതാണോ? രണ്ടുപേരും സ്വതന്ത്രമായി ഒരേ ആശയത്തിൽ ചെന്നു മുട്ടിയതാണോ? അഥവാ ഒരേ മൂലബിംബം രണ്ടുപേരിലും പ്രതിബിംബിച്ചതാണോ? ഇങ്ങനെ പല ചിന്താചോദനകളെ പ്രസ്തുതശ്ലോകങ്ങൾ വിമർശകരസികന്മാരിൽ സ്ഫുരിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല. മേഘസന്ദേശനിർമ്മിതി ഘടകർപ്പരകാവ്യശേഷമായിരുന്നെങ്കിൽ കാളിദാസൻ ഘടകർപ്പരനെ ഉപജീവിച്ചതായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ ഘടകർപ്പരൻ കാളിദാസനെ ഉപജീവിച്ചതായി വരണം.

അനന്തരം വിരഹിണി, ഹംസം, ചാതകം, മയൂരം, ഭ്രമരം ഇങ്ങനെയുള്ള തിര്യക്കുകളുടെയും, നീലശഷ്പം, കുടജം, കേതകം, സർജ്ജം, കദംബം, യൂഥികാ മുതലായ ഉദ്ഭിത്തുകളുടെയും സ്ഥിതിഗതികളെ വർണ്ണിക്കുകയും ഇടയ്ക്കു സഖിയോടു

"ഗംഭീരമേഘരസിതവ്യഥിതാ കദാഹം
ജഹ്യാം സഖി! പ്രിയവിയോഗജശോകദാഹം?"

എന്നു ചോദിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഒടുവിൽ നായികയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടു നായകൻ പ്രത്യാഗമിക്കുന്നതായി പറഞ്ഞു കാവ്യമവസാനിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ വിപ്രലംഭശൃംഗാരരസവർണ്ണനത്തിൽ വർഷാകാലം വർണ്ണിതമായിരിക്കുന്നു.

"മധുനഃ സമവേക്ഷ്യ കാലതാം
ഭ്രമരശ്ചുംബതിയൂഥികാലതാം"

ഇങ്ങനെ ചിലടത്തു സംഭോഗശൃംഗാരമുപനിബന്ധിച്ചു വിപ്രലംഭത്തിനു മോടി കൂട്ടിയിട്ടുള്ളതായും കാണുന്നു.

"കിം കൃപാപി തവ നാസ്തി കാന്തയാ
പാണ്ഡുഗണ്ഡപതിതാളകാന്തയാ
ശോകസാഗരജലേ നിപാതിതാം
ത്വദ്ഗുണസ്മരണമേവപാതിതാം"

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ കരുണം കലർത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമെല്ലാമാണു ഘടകർപ്പരകാവ്യത്തിലെ രസസ്ഫുരണം. പ്രായേണ അകർക്കശമായ ഭാഷാവിലാസംകൊണ്ടു്, യമകത്തിന്റെ ഏടാകൂടമുണ്ടെങ്കിലും

കാവ്യം ലളിതമാകുന്നു. പക്ഷേ മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ, കാവ്യകാരൻ സ്വയം അഭിമാനിക്കുന്നതു സ്വകീയമായ യമകപ്രയോഗത്തെക്കുറിച്ചാണ്. യമകരൂപമായ അലങ്കാരത്തിന്റെ ആരംഭകൻ ഏതു കവി എന്നു നിർണ്ണയിക്കുക പ്രയാസമാകുന്നു. കാളിദാസന്റെ കാലത്തു യമകം സാമാന്യം പ്രാബല്യത്തെ പ്രാപിച്ചിരുന്നതായി തോന്നുന്നു. തന്നിമിത്തമായിരിക്കണം, രസഭാവാദികളിൽ ഏറിയശ്രദ്ധ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്ന ആ മഹാകവി ആചാരാനുരോധേന രഘുവംശകാവ്യത്തിൽ ഒരു സർഗ്ഗത്തിലെങ്കിലും കുറെ യമകം വേണമെന്നു വച്ചതു്.

"യമവതാമവതാംച ധുരി സ്ഥിതഃ"
"സ നഗരം നഗരന്ധ്രകരൌജസഃ"

ഇത്യാദി രഘുവംശപ്രയോഗങ്ങൾ നോക്കുക. ആ സർഗ്ഗം കുറെ ആയപ്പോൾ കാളിദാസനു യമകത്തിൽ ക്ഷമ നശിച്ചു് അതു് അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. മാഘനു യമകമമത കുറെക്കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു.

"മധുരയാ മധുബോധിതമാധവീ
മധുസമൃദ്ധിസമേധിതമേധയാ
മധുകരാംഗനയാ മുഹുരുന്നമദ്
ധ്വനിഭൃതാ നിഭൃതാക്ഷരമുജ്ജഗേ"

എന്നും മറ്റും തട്ടിമൂളിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

കേരളത്തിൽ വാസുദേവഭട്ടതിരിയുടെ യുധിഷ്ഠിരവിജയകാവ്യം ആപാദചൂഡം യമകമയമാണ്. ഭട്ടതിരി പാദാവസാനത്തിലും പാദമധ്യത്തിലും യമകം പ്രയോഗിക്കുവാൻ പടുവായിരുന്നു.

സ്വ വേഗകമ്പികമ്പ്രവിഃ പികമ്പ്രവിഃ പരിഭ്രമ-
ന്നവാപ്തവാൻ സദാരസം സദാരസം സദച്യുതഃ
വധൂജനൈഃ സമന്തതഃ സമന്തതഃ സരിത്തടെ
ചചാര ചാരുചാമരോരുചാമരോ ധനഞ്ജയഃ.

എന്നും മറ്റുമുള്ള യുധിഷ്ഠിരവിജയശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക. നളോദയവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. അതിൽ നാലു പാദത്തിലും ഒരുപോലെ യമകം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ആട്ടക്കഥക്കാരിലും ചിലർ യമകത്തിൽ കൈ വച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. "അവനേ ചെ

ന്നായാ ബന്ധുഭവനെ ചെന്നായോ" എന്നും മററും പ്രയോഗിക്കുവാൻ മുതിൎന്നിട്ടുള്ള ഉണ്ണായിവാൎയ്യർ ഭാഷാശബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടും യമകത്തിനു സന്നദ്ധനായിരുന്നു.

യമകഭ്രമക്കാരെ ഉപഹസിക്കുന്നതായ ശ്ലോകങ്ങളും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

"തനയം വന്ദേ വക്യാ
നിരന്വയം ദളിതദാനവം ദേവക്യാഃ
ധന്യധനം ദാനന്ദം
പാദദ്വയം നാത്ര ജനിതനന്ദാനന്ദം"

എന്ന ശ്ലോകം ആ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാണു്.

ശബ്ദശാസ്ത്രമല്ലന്മാൎക്കല്ലാതെ യമകസമരത്തിനു ശക്തിയുണ്ടാകയില്ല. പിന്നീടുണ്ടായിട്ടുള്ള യമകപ്രയോഗങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ ഘടകർപ്പരന്റെ ഗൎവ്വം വെറും വീരവാദമായിട്ടല്ലാതെ വകവയ്ക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. ഒരു യമകകാവ്യമുണ്ടാക്കിയാലേ കവിയാകയുള്ളു എന്നു വല്ല നിയമവുമുണ്ടാകുന്നപക്ഷം ആധുനികഭാഷാകവികളിൽ പലരും കാവ്യവ്യാപാരത്തിൽനിന്നു പിൻവലിഞ്ഞു 'ഐ. പി." കൊടുക്കേണ്ടിവരും. കീൎത്തനീയമ്മന്യന്മാരും മിതംപചവചസ്സുകളും ആയ കവിതാതീൎത്ഥകാകന്മാരുടെ പകിട്ടുകൾക്കു് അതു് ഒരു നല്ല ശാണപാഷാണവുമായിരിക്കും.

അതിവിസ്തരം വേണ്ടെന്നുവച്ചു് ഈ വിചാരം ഇവിടെ വിരമിപ്പിക്കുന്നു.

കോട്ടയത്തു കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ.

(ഉള്ളൂർ)

[പകർപ്പവകാശം]

വാല്മീകിരാമായണം കിളിപ്പാട്ടിന്റെ നിർമ്മാതാവായ മഹാകവി കോട്ടയത്തു കേരളവർമ്മതമ്പുരാനേപ്പററി കേരളീയർ പരക്കേ ധരിച്ചിരിക്കുവാനിടയില്ലാത്ത ചില വിവരങ്ങൾ ഇദംപ്രഥമമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനാണു ഞാൻ ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ ഉദ്യമിക്കുന്നതു്.

തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ വില്ലടിച്ചാൻപാട്ടു്, അഥവാ വില്ലുകൊട്ടിപ്പാട്ടെന്നപേരിൽ ഒരുമാതിരി ഗാനസമ്പ്രദായം ഇന്നും നടപ്പുണ്ടു്. ഈ ഇനത്തിൽപെട്ട അതിദീർഘവും അതിവിശിഷ്ടവുമായ ഒരു കൃതിയാണ് ആവാടുതുറ അയ്യപ്പിള്ളി ആശാന്റെ രാമകഥപ്പാട്ടു്. പുരാണകഥകൾ മാത്രമല്ല, വിൽപാട്ടുകൾക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്നതു്. ഭരണത്തിൽപെട്ട രാജാക്കന്മാർ, സേനാപതിമാർ, പതിവ്രതമാർ മുതലായി പലരും ഈ പാട്ടുകളിൽ നായകന്മാരായും നായികമാരായും പരിലസിക്കുന്നതുനിമിത്തം ദേശചരിത്രം, സമുദായചരിത്രം തുടങ്ങിയ പ്രമേയങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു പലവിധത്തിലുള്ള അറിവുകൾ നമുക്കു് ഇവയിൽനിന്നു ലബ്ധമാകുന്നു. ഒട്ടുവളരെ സമുജ്ജ്വലങ്ങളും വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളുമായ "ധനുർഗ്ഗാനങ്ങൾ" എന്റെ കൈവശമുണ്ടു്. അവയിൽ ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളപ്പോർ (കണിയാകുളത്തു പോർ) ഒഴികെ മറെറാന്നും സമഗ്രമായി അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വായനക്കാർക്കു രസിക്കുമെങ്കിൽ അവയിൽ ചില ഗാനങ്ങളുടെ ഇതിവൃത്തവും തദ്വാരാ ലഭിക്കുന്ന ചില അറിവുകളും ഞാൻ നമ്മുടെ ത്രൈമാസികത്തിൽ അപ്പൊഴപ്പോൾ പ്രകാശനം ചെയ്യാം.

'പുതുവാത (പുതുബാധ)പ്പാട്ടു്' എന്നപേരിൽ കോട്ടയത്തു കേരളവർമ്മതമ്പുരാന്റെ ജീവിതചരിത്രത്തെ പരാമർശിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണാനന്തരം 'പരപ്പക്കുട്ടിപ്പുലവ'ന്റെ (1) ശിഷ്യനായ ഒരു കവി

---

(1) പരപ്പക്കുട്ടിപ്പിള്ള എന്ന കവി.

സാമാന്യം വിസ്തരിച്ചെഴുതീട്ടുള്ള ഒരു വില്ലടിച്ചാൻപാട്ടുണ്ട്. അതു് ഇന്നും ചില കോവിലകങ്ങളിലും ക്ഷേത്രങ്ങളിലും വഴിപാടായി പാടി വരുന്നു. മററു വിൽപ്പാട്ടുകളിലെന്നപോലെ പുതുവാതപ്പാട്ടിലും ഭാഷ തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ നടപ്പുള്ള പ്രാകൃതത്തമിഴാണ്. ഇത്തരം പാട്ടുകളിൽ കാണുന്ന പ്രസ്താവനകൾ മുഴുവൻ വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളല്ലെങ്കിലും അവയിൽ അനേകം അംശങ്ങൾ മററു തെളിവുകളുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അങ്ഗീകാര്യങ്ങളായിട്ടാണു കണ്ടുവരാറുള്ളതു്.

"കേളിയുററ കേരളപുരം തിരുവിതാംകോട്;
കിറുപൈ പുലരയനാരും പള്ളികൊണ്ട നാട്",
നാട്ടതന്നിൽ മന്നർ പിറവേലി നാട്ടംവിട്ടു
നല്ല പുകഴ്കൊണ്ട ചെണ്ടനാട്ടു മുഴുതാണ്ടു
അളവുവന്തരചർ തിരുവനന്തപുരി പുകന്തു
അതർമനത്തുടൈ മന്തിരിമാർകൾ വതൈചെയ്തു
അളവുവന്തരചർ കയിലാസവും പണിന്തു
അരനൈയടിതൊഴുതു മന്നർ വരമതും വാങ്കി."

എന്ന ഉപോൽഘാതഭാഗത്തിൽ കവി പ്രതിപാദ്യവസ്തു ഏതാണ്ടു സൂചിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽപെട്ട പ്രസിദ്ധങ്ങളായ കേരളപുരം, തിരുവിതാംകോട്, ഠരം സ്ഥലങ്ങളുള്ളതും പരമകാരുണികനായ ഭഗവാൻ ശ്രീപത്മനാഭൻ (അയൻ=അജൻ) പള്ളികൊണ്ടരുളുന്നതുമായ വേണാട് (കൽക്കുളം മുതലായ പ്രദേശങ്ങൾക്കു വിൽപ്പാട്ടുകളിൽ ചെണ്ടനാടെ(2)ന്നൊരു പേർ കാണുന്നു.) ചെണ്ടനാടടക്കം ഭരിച്ചു തിരുവനന്തപുരത്തു ചെന്നു കൈയേററത്തിൽ താൽപര്യക്കാരായിരുന്ന മന്ത്രിമാരെ വധിച്ചു് അവരുടെ പാശ്ചവത്തികളാൽ താനും വധിയ്ക്കപ്പെട്ടു 'പിറവേലി' അതായതു പുറവഴി (3) (കോട്ടയം) നാട്ടിൽനിന്നു വന്ന കേരളവർമ്മരാജാവു ശിവലോകം പ്രാപിച്ചു് അവിടെനിന്നു ശത്രുക്കളെ നശിപ്പിയ്ക്കുവാൻ വരംവാങ്ങി തിരുവനന്തപുരത്തു തിരിയെ

---

(2) രാജധാനിയായ തിരുവിതാംകോട്ടിനു ചെണ്ടപ്പടവീടെന്നും പേർ കാണുന്നു. ഇതിന്റെ ആഗമത്തെപ്പററി ഖണ്ഡിച്ചൊന്നും പറയാൻ തൽക്കാലം നിവൃത്തി കാണുന്നില്ല.

(3) പുറവഴി സംസ്കൃതീകരിച്ചതാണു പുരളി. സംസ്കൃതത്തിൽ 'റ' 'ഴ' ഠരം അക്ഷരങ്ങൾ ഇല്ലല്ലൊ. കോട്ടയം രാജാക്കന്മാർ പരദേശത്തുനിന്നു വന്നവരാണ്.

എത്തുന്നതുവരെയുള്ള കഥ മാത്രമല്ല, ആ യുദ്ധവീരൻെറ ജനനംമുതൽക്കുള്ള പൂർവ്വചരിത്രവും കവി തന്മയത്വത്തോടുകൂടി പ്രസ്തുതകൃതിയിൽ കീർത്തനം ചെയ്യുന്നു.

പുറവഴിനാട്ടിൽ ഗോദവർമ്മരാജാവിന് ഉമാദേവിയെന്നൊരു സഹോദരി ജനിച്ചു. പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ആ കന്യകയുടെ പള്ളിക്കെട്ടു കഴിഞ്ഞു. പതിമൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ ആ രാജ്ഞി ഋതുമതിയായി. മരുമകനില്ലെന്നുള്ള ദുഃഖംനിമിത്തം ഗോദവർമ്മരാജാവു കോട്ടയത്തു ശിവക്ഷേത്രത്തിൽ പല വഴിപാടുകളും നടത്തി. കുടക്കാട്ട് അയ്യപ്പൻ, പിറക്കാട്ട് ശ്രീമാധവൻ, മാമാങ്കത്തു കോത, കാവേരിപ്പേച്ചി, (4) തുളുനാട്ടിൽ ശ്രീപരമേശ്വരൻ ഈ ദേവതകൾക്ക്, ആയുധം, ആഭരണം മുതലായവ സമർപ്പിച്ചു. ശിവൻെറ കാരുണ്യത്താൽ കന്നിമാസം 10-ാംനു- വെള്ളിയാഴ്ച ശുക്ലപക്ഷത്തിൽ പഞ്ചമിതിഥിയിൽ കാർത്തികനക്ഷത്രത്തിൽ (5) ചിങ്ങം രാശിയിൽ പൂർണ്ണചന്ദ്രനേപ്പോലെ എങ്ങും ഒളി വീശുന്ന ഒരു കുമാരനെ പ്രസവിച്ചു. കേരളവർമ്മാവെന്ന് ആ കുമാരനു പേരിട്ടു. അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ അറുമുകവൻ (സുബ്രഹ്മണ്യൻ) എന്നൊരദ്ധ്യാപകനെ നിയമിച്ചു ഗോദവർമ്മാവു ഭാഗിനേയനെ നിഷ്കർഷിച്ച് അക്ഷരവിദ്യ പഠിപ്പിച്ചു. മലയാളത്തിലേയും തമിഴിലേയും അക്ഷരമാലകൾ അദ്ദേഹം വശമാക്കി; ആ ഭാഷകൾക്കു പുറമേ കർണ്ണാടകവും തുളുവും പഠിച്ചു. പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ആയുധാഭ്യാസം (ഉടവാർവെട്ട്) ആരംഭിച്ചു. 'മാന്തയർ' (6) എന്നാണ് ആയുധവിദ്യാഗുരുവിൻെറ പേർ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നത്. ധനുർവേദത്തിൽ ഉപരിവിദ്യ തുളുനാട്ടുകാരനായ ഒരു നായക്കർ അഭ്യസിപ്പിച്ചു. അനന്തരം പുരവിയേററ് (അശ്വാരോഹണം) ഒരു രാകുത്ത (മഹമ്മദീയൻ)രും പഠിപ്പിച്ചു. ചുരുക്കത്തിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ കുമാരൻ ഏതാനും സംവത്സരങ്ങൾകൊണ്ട് ഒരു വലിയ യോദ്ധാവാ

---

(4) ഈ സ്ഥലങ്ങളും ക്ഷേത്രങ്ങളും ഏതെന്നറിയുന്നില്ല.

(5) കന്നിമാസത്തിലെ ശുക്ലപഞ്ചമിയിൽ കാർത്തിക വരികയില്ലെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഇവിടെ കവിയ്ക്കു പ്രമാദമോ പാഠത്തിനു പിഴയോ പററിയതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

(6) മാന്തയർ എന്ന പദത്തിനു പ്രാചീനാചരരാജാക്കന്മാർക്ക് ഉത്തരകേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്ന 'മാന്തൈ' എന്ന തുറമുഖവുമായി വല്ല ബന്ധവുമുണ്ടോ എന്നറിയുന്നില്ല.

യിത്തീൎന്നു. വടക്കുനിന്ന് 16 യുവാക്കന്മാരായ അഭ്യാസികളെ വരുത്തി അവൎക്കു ശമ്പളം കൊടുത്തു് 'കനിച്ചേവകക്കാർ' എന്നു പേർ നൽകി രാജധാനിയിൽ പാൎപ്പിച്ചു.

പോൎക്ക്‌ലി ഭദ്രകാളിയുടെ തൃക്കൈയിൽനിന്നു പൊന്നുടവാൾ വാങ്ങിയ്ക്കുക (7) എന്ന സാഹസകൎമ്മത്തിനാണു രാജകുമാരൻ അനന്തരം ഒരുങ്ങിയതു്. 'മന്ത്രിരമൊത്ത ശത്രുക്കളെയൊക്കവെയടക്കിയേ വാഴ്ം വടനാടാളുകയ്ക്കു വാൾ തന്തരുപ്പവേണമമ്മേ!' അതായതു മന്ത്രബലമുള്ള ശത്രുക്കളെ അടക്കി വടനാട (വടക്കുള്ള നാട്ട്) പരിപാലിയ്ക്കുന്നതിനു വാൾ തരണമെന്നു ഭദ്രകാളിയോടു കുമാരൻ പ്രാൎത്ഥിച്ച അവസരത്തിൽ ഭദ്രകാളി തൃക്കണ്ണുകൊണ്ടു ശാന്തിക്കാരനെ നോക്കുകയും ഉടനെ ശാന്തിക്കാരൻ തുള്ളി,

"കേളും നീ ഇളുവരശാ! ഇന്നവും താനെന്നെ നമ്പി
കേതമുററു വാളുക്കാക വന്താൻ
ജളമുനക്കു വന്തിടും കാൺ നാൻ വാളു തന്തിടുകിൽ
ചിറന്ത വാളുനക്കടങ്കിടാതെ.
അടങ്കിടാതിളവരശാ! പിറവേലിക്കപ്പോമെയിപ്പോൾ;
അതിവീരിയമുള്ള വാളു കാണുമേ.
കടിയ നൽക്കുരുതിയാഴ്ചതോറും വാൾ കുടിത്തിടുമേ;
കരുതിയേ ജപങ്കൾ വേണം നിത്തലും;
മുടങ്കിടാതെയാഴ്ചതോറും നല്ല പൂജ ചെയ്യവേണം
മുനിന്തു നാളുതോറും വാളു തുള്ളുമേ
നാടിയിന്ത വാളുക്കാകവേ മനത്തു വൈത്തിടാതെ
നമ്പി മേലെഴുന്തു തുള്ളി ചൊല്ലുവാർ കാളി."

---

(7) കോട്ടയത്തു രാജാക്കന്മാരുടെ പരദേവതയായ പോൎക്ക്‌ലിഭദ്രകാളി, ആ രാജാക്കന്മാർ യുദ്ധഭൂമിയിൽ പോകുമ്പോൾ അവരെ സഹായിക്കുവാൻ അനുഗമിക്കാറുണ്ടെന്നു്,

യേഷാം വംശേ സമജനി ഹരിശ്ചന്ദ്രനാമാ നരേന്ദ്രഃ
പ്രത്യാപത്തിഃ പതഗ, യദുപജ്ഞം ച കൌമാരിലാനാം
തേഷാമേഷാം സ്തുതിഷു ന ഭവേത് കസ്യ വക്ത്രം പവിത്രം
യുദ്ധേ യേഷാമഹിതഹതയേ ചണ്ഡികാ സന്നിധത്തേ

എന്നു കോകിലസന്ദേശപദ്യത്തിൽ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്

അതായതു്, "അല്ലയോ ഇളയരാജാവേ! നീ എന്നെ വിശ്വസിച്ചു് ഈ വാളിനായി കഷ്ടപ്പെട്ടു് ഇവിടെ വന്നുവെങ്കിലും, ഞാൻ ഇതു തന്നാൽ നിനക്കു ജാള്യമാണു സംഭവിയ്ക്കുവാൻ ഇടയുള്ളതു്. എന്തെന്നാൽ എന്റെ ബലിഷ്ഠമായ ഖഡ്ഗം നിനക്കടങ്ങുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു തിരികെ നാട്ടിലേയ്ക്കു പോയ്ക്കൊള്ളുക. അതിവീൎയ്യമുള്ള ഖഡ്ഗമാണിതെന്നു ഞാൻ ആവൎത്തിച്ചു പറയുന്നു. ആഴ്ചതോറും ഇതു ചോര കുടിക്കും; ഇതിനു (നിത്തലും) ദിവസംതോറും ജപങ്ങളും പൂജയും വേണം; അല്ലെങ്കിൽ (മുനിഞ്ഞു) കോപിച്ചു് ഇതു തുള്ളും. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ നീ ഇതിൽ മനസ്സു വെയ്ക്കേണ്ട." എന്നു വിലക്കി. ആ വീരനുണ്ടോ അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു കല്പനയ്ക്കു കീഴടങ്ങുന്നു! വാൾ തന്നില്ലെങ്കിൽ 'നായകി! ഉന്നാണെ നാനിറപ്പേനെ' താൻ ക്ഷേത്രസന്നിധിയിൽവെച്ചു് ആത്മഹത്യ ചെയ്യുമെന്നു് ആദ്ദേഹം ശപഥം ചെയ്തു. അതിനു മറുവടിയായി വെളിച്ചപ്പാടു്, വാളിരിയ്ക്കുന്നതു സമുദ്രതീരത്തിലാണെന്നും അതവിടെനിന്നെടുക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞു. ദേവിയുടെ സന്നിധിയിൽ ചാരിവെച്ചിരുന്ന വാൾ കുമാരൻ കൈകൊണ്ടു തൊട്ടതും അതു തുള്ളി അടുത്തുള്ള 'മുതലയാററി'ൽ വീണതും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു. കയത്തിൽ ചാടി വാളെടുക്കാമോ എന്നു കന്നിച്ചേവകക്കാരോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ അവർ "മോശമുണ്ടാമിക്കയത്തിൽപ്പൊല്ലാത മുതലയുണ്ടു: മുടിമന്നവാ! വാളെടുക്കവേണ്ടാം" എന്നു തടുത്തു. അതു കൂട്ടാക്കാതെ ആ യോദ്ധാവു കയത്തിലേയ്ക്കു ചാടി; പുഴയിൽ വെള്ളം പൊങ്ങി; ഭൂതപ്രേതവേതാളങ്ങൾ ക്രോധത്തോടുകൂടി ഗൎജ്ജിച്ചു; എന്നാൽ തന്റെ ഭക്തശിഖാമണിയായ രാജാവിനെ കാരുണ്യവതിയായ ദേവി കാക്കുകനിമിത്തം വെള്ളത്തിനടിയിൽ പൊയ്പ്പോയ വാൾ എടുത്തുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹം തിരികെ പോന്നു: 'അമ്മേ! അമ്മയുടെ രാജ്യമാണു് ഇതു്" എന്നു തൊഴുതറിയിച്ചുകൊണ്ടു കുമാരൻ ഭദ്രകാളിയുടെ തൃക്കയ്യിൽ വാൾ സമൎപ്പിയ്ക്കുകയും 'കൈതനിലമൎത്തിയേകി വാഴ്ക നെടുനാളിതെന്നു കാളി ചിത്രരൂപി അരുൾചെയ്തതിതെ' അതു കൈയിലമൎത്തി 'വത്സ! നീ ദീൎഘകാലം വാഴുക!' എന്നു ആശീസ്സു നൽകി ദേവി അതു കുമാരനെ തിരികെ ഏല്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. കേരളവൎമ്മ തമ്പുരാൻ ഉടവാളോടുകൂടി കോട്ടയത്തു് എത്തി; ആ ദേശത്തിലും കോലത്തുനാട്ടിലും മാമാങ്കം ഘോഷിയ്ക്കുന്ന നാട്ടിലുമുള്ള ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപദാനങ്ങൾ കണ്ടു് അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

അങ്ങനെയിരിയ്ക്കെ ഇളയരാജാവെന്നു തുല്യം ചാൎത്തി ചില നീട്ടുകൾ കേരളവൎമ്മാവു് അയയ്ക്കുകയും ഗോദവൎമ്മതമ്പുരാന്റെ മന്ത്രി അതു

കണ്ടു് അമ്മാമനും മരുമകനും തമ്മിൽ വിരോധം വരുമാറു് ഏഷണി പ്രയോഗങ്ങൾ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ കേരളവൎമ്മാവു നേരിട്ടു ഗോദവൎമ്മാവിന്റെ സന്നിധിയെ പ്രാപിച്ചു. തന്നെ യുവരാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്യണമെന്നപേക്ഷിച്ചു; ഗോദവൎമ്മാവാകട്ടെ, മന്ത്രിയുടെ അനുവാദം വാങ്ങാതെ താനതു ചെയ്കയില്ലെന്നു ശഠിച്ചു. അതു കേട്ടു ക്രുദ്ധനായി കുമാരൻ മന്ത്രിയെ താൻ വിളിച്ചു കൊണ്ടുവരാമെന്നറിയിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ വധിയ്ക്കുന്നതിലേയ്ക്കു പോയി. മന്ത്രിയുടെ വീട്ടിൽ രാജാവു ചെന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഗൎവ്വിഷ്ഠനായി യാതൊരാചാരവും ചെയ്യാതെ നിന്നതുകണ്ടു് "അരികെയിങ്ങെ വാരും മന്തിരിയെ! അടക്കമാക മൊഴി ചേൎത്തുകൈക്കു്" എന്നു പറകയും

"വിരൈന്തു മന്തിരി മുട്ടകി മുട്ടകിവര,
വെറുത്തു മന്തിരിമുകം പാരാതെ
കൈയിലുടവാളും ഇറുക്കപ്പൂട്ടി
കാവലർ ചുവട്ടു വൈത്തു വെട്ടിടവെ"

മന്ത്രി അടുത്തു വന്നപ്പോൾ ഉന്നം നോക്കി ചോട്ടുവെച്ചു് ഉടവാൾ കൊണ്ടു വെട്ടി അദ്ദേഹത്തെ വധിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. കുമാരൻ അമ്മ തമ്പുരാനെക്കണ്ടു വിവരം ധരിപ്പിച്ചപ്പോൾ,

"അമ്മമാതുമപ്പൊൻറു തിരുവുള്ളമായ്.
അന്തമിതു ചെയ്തീരെൻറ നകൈപ്പാർ;
ആകാത മാപാപം ചെയ്തീരോ?
ചിനത്തു മറുനാടാണ്ടിരുക്കിറതോർ
ചിറന്ത മന്നർ കേട്ടാൽ നകൈപ്പാരേ.
ചൂഴ്ന്ത മാപാപത്തൈത്തീൎപ്പതക്കു
ചിറന്ത നല്ല തീൎത്ഥക്കരകളുണ്ടു്."

"ഈ വധം ചെയ്തതിന്നു് അന്യർ നിന്നെ പരിഹസിയ്ക്കും. ചെയ്യരുതാത്ത മഹാപാപമാണല്ലൊ നീയിപ്പോൾ ചെയ്തതു്. മററു രാജ്യങ്ങളിലുള്ള രാജാക്കന്മാർ നിന്നെ കോപത്തോടുകൂടി അധിക്ഷേപിയ്ക്കും. നിന്നെ വലയം ചെയ്ത ഈ മഹാപാപം തീരുന്നതിന്നു തീൎത്ഥസ്നാനം ചെയ്യണം." എന്നു് അവിടുന്നു് ഉപദേശിച്ചു് അതിന്നുവേണ്ട ദ്രവ്യവും നൽകി. തന്റെ പതിനാറു കനിഷ്ഠവയസ്ക്കരോടും 'വിദ്വാൻപട്ടർ' എന്നു പാട്ടിൽ പറയുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണനോടും 'കരുണൻ' അഥവാ കരുണാ

കരൻ എന്നു പേരുള്ള ഒരു 'ആഴാതി' അതായതു പിഷാരടിയോടും കൂടി രാജാവു കോട്ടയം വിട്ടു തീൎത്ഥയാത്രയായി പരദേശത്തേയ്ക്കു പോയി.

തമ്പുരാൻെറ യാത്ര മലവഴിയായിരുന്നു. 'കല്ലുകുട്ടിമൂങ്കിൽമല' 'കാനാറുംപൊയ്ക' മുതലായ പ്രദേശങ്ങളും, കുറവർ, വേടർ, മുതലായ മലയരും, സിംഹവ്യാഘ്രാദി മൃഗങ്ങളും അധിവസിയ്ക്കുന്ന പൎവ്വതങ്ങളും കടന്നു്, കുടക്കാഞ്ചേരിമലയും ഇടന്തരംകം പൊയ്കയും അതിക്രമിച്ചു്, മുകിലൻെറ രാജ്യത്തു ചെന്നുചേൎന്നു. ആ രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നതു് 'മയ്യത്തുര' എന്നു പാട്ടിൽ പറയുന്ന ഒരു മഹമ്മദീയനായിരുന്നു. അവിടെ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ തൽക്കാലത്തേക്കു താമസമുറപ്പിച്ചു രാജാവിനോടു മയ്യത്തുരയുടെ ഭടന്മാർ "അങ്ങു ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിൽ എന്തിനാണു മലവഴി കടന്നുവന്നതു്?" 'ഉള്ള പാക്കുവോ കോട്ട പിടിക്കവോ ഊരിലിങ്കെ ഒരുവരറിയാമൽ?' "ഉള്ളുകള്ളികൾ അറിയാനോ കോട്ട പിടിയ്ക്കാനോ?" എന്നു ചോദിയ്ക്കുയും, അതിന് അദ്ദേഹം താൻ കള്ളനോ ദുഷ്ടനോ അല്ലെന്നും മലവഴി വന്നതു പുറവഴിനാട്ടിൽനിന്നു ചോളമണ്ഡലത്തേയ്ക്കു് അതു കുറുക്കുപാതയാകകൊണ്ടാണെന്നും തീൎത്ഥസേവയാണു തൻെറ ഉദ്ദേശ്യമെന്നും മറുപടിപറകയും ചെയ്തു. അതുകേട്ടു് ആ ഭടന്മാർ "അരമനയറിന്താലെങ്കളുയിരു പോമേ" അതായതു് തങ്ങളുടെ രാജാവു് അക്കാൎയ്യമറിഞ്ഞാൽ തങ്ങളെ വധിയ്ക്കുമെന്നും അതിനാൽ തീൎത്ഥയാത്രയ്ക്കു തമ്പുരാനെ സ്വമേധയായി അയയ്ക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും ശഠിച്ചു. ഒരു ഭടൻ മയ്യത്തുരയുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്നു്,

"നമ്മളുടെ രാച്ചിയത്തു വന്നതുണ്ടു
നായകനോ മാലയനോ നാനറിയേൻ;
അമ്മ മാതാക്കളിൻെറട്ടത്തവരോ?
അറിയാത മായ ചുററി വന്തവരോ?
കണ്ണനെന്നാലവർ കണ്ണരല്ല;
കൈയിലൊരു വില്ലുമമ്പുതാനുമില്ലേ;
ഭീമനെന്നാലവർ ഭീമനല്ലേ;
കൈയിലൊരു ഭീമഗദയുമില്ലേ;
സോമകലമോ സൂരിയകലമോ?
സോമബിംബതുല്യമാം മുഖമതുണ്ടേ;
മെമ്മചൊൽവാനിപ്പുവിയിലാരുമില്ലേ;
തെളിവുപൊൻനിറംപോലെ മേനികണ്ടാൽ.

കണ്ടാൽ പല പല നിറം തോന്നും;
കൈയിലൊരു വാളുമിരിപ്പതുണ്ടു;
തെണ്ടാട്ടം വാളുകണ്ടാലെല്ലാപേരും;
തെളിന്തവാളു ചന്തമിതുപോലെയുണ്ടോ?"

"നാഥ! നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ഒരു വിദേശി വന്നുചേർന്നിരിയ്ക്കുന്നു. രാജാവോ അതോ സാക്ഷാൽ ശ്രീനാരായണനോ എന്നറിയുന്നില്ല. സാധാരണ മനുഷ്യനോ മായാമനുഷ്യനായി സഞ്ചരിയ്ക്കുന്ന ദേവതാവിശേഷമോ എന്നും തിട്ടമില്ല. കണ്ണനാണെന്നു പറയാം; പക്ഷെ കൈയിൽ വില്ലുമമ്പുമില്ല. കൈയിൽ ഗദ കാണാത്തതുകൊണ്ടു ഭീമസേനനെന്നു പറയാനും നിവൃത്തിയില്ല. സോമവംശത്തിലോ സൂര്യവംശത്തിലോ ജനിച്ച രാജാവായിരിയ്ക്കാം; ഏതായാലും സോമബിംബംപോലെയുള്ള മുഖമുണ്ട്; അനുപമനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹത്തിന് ആദിത്യന്റെ കാന്തിയുമുണ്ട്. കാണുമ്പോൾ പല നിറത്തിലാണ് ആ മഹാൻ ശോഭിയ്ക്കുന്നത്. കൈയിൽ അത്യന്തം വിശിഷ്ടമായ ഒരു വാളുമുണ്ട്. അതു കണ്ടാൽ ആരും പേടിച്ചുപോകും." എന്നും മററും ദൂരയോട് അറിയിച്ചു. ദൂര ഒരു കൊമ്പനാനപ്പുറത്തു കേറി തമ്പുരാനെ കാണ്മാൻ ചെല്ലുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രപ്രതിഘാതിയായ തേജസ്സിൽ അര മണിക്കൂറു നേരത്തേയ്ക്ക് അന്ധപ്രായനായി നിന്നുപോകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു കുശലപ്രശ്നവും മററും ചെയ്തു. രാജാവു തീർത്ഥയാത്രയ്ക്കു പോകയാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ "കള്ളർ മറവർ പാരമുണ്ടേ ഇപ്പുവിയിൽ കഴുത്തറുത്തുക്കൊല്ലും തുട്ട(ദുഷ്ട)ചാതിയുണ്ടേ" എന്നു പറഞ്ഞു തന്റെ അരമനയിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തെ സപരിവാരം നയിച്ചു. അവിടെ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ വിദ്വാൻപട്ടരെക്കൊണ്ട് അമൃതേത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യിച്ച് ഉടവാളിനു യഥാവിധി പൂജനടത്തി രാജാവും അനുചരന്മാരും ഭക്ഷണം കഴിച്ചു സുഖമായിരുന്നു.

മധുത്തുരയുടെ ഭാര്യയായ ഉമ്മാൾ 'എടലർ മനംമയങ്കിത്തേവരീർ വടിവുകണ്ടു' തമ്പുരാന്റെ ദേഹകാന്തികണ്ടു മനം മയങ്ങി തങ്ങളുടെ ഏകസന്താനമായ താനാപതി എന്ന ബീവിക്കു അദ്ദേഹം ഭർത്താവായിത്തീരണമെന്നുള്ള തന്റെ ആഗ്രഹം ഭർത്താവിനെ അറിയിച്ചു. ദൂര വലിയ ആശങ്കയോടുകൂടി തമ്പുരാനോട് "ഇന്തനാടു ജന്മമാകവേ ഉമക്ക്; പെൺകൊടിയാം എന്തൻ മകളാരൈ പൊൻതാലി പൂണ്ടിരിക്കലാമോ?" എന്നു ചോദിക്കുകയും തമ്പുരാൻ "ക്രണ്ടുമാല നാനിടുകയില്ല, കററമുണ്ടേ പിറവേലിയ്ക്കു" അതായതു "ഞാൻ ഈ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏപ്പെടുകയില്ല; കോട്ടയം രാജകുടുംബത്തിനു ഇതുകൊണ്ടു ദോഷമുണ്ടാകും" എന്നു

മറുപടി പറകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ തന്റെ സഹചാരനും സംഗീതസാഹിത്യാദിവിനോദങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കുമായ ബ്രാഹ്മണൻ, ബീവിയെ പരിഗ്രഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദോഷമില്ലെന്നും, ധാരാളം പൊന്നും പണവും പുറംവഴിനാട്ടിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകാമെന്നും തങ്കക്കുടത്തിനു കുറപ്പില്ലെന്നും, വൈരക്കുടത്തിനു മാററു കുറയുകയില്ലെന്നും, പക്ഷെ ആ വിവാഹത്തിനു വിരോധം പറഞ്ഞാൽ കന്നടിയൻപോരിൽ വള്ളിയൂർ രാജാവിനു സംഭവിച്ച വിപത്തു് (8) അവിടുത്തേയ്ക്കും വരാനിടയുണ്ടെന്നും മററും ഉപദേശിയ്ക്കുകനിമിത്തം (ആയിഴയെ മാല നാനിടുവേനിൻറു തിരുവുള്ളമായി) സുന്ദരിയായ ആ മഹമ്മദീയരാജകന്യകയെ താൻ വിവാഹം ചെയ്യാമെന്നു തമ്പുരാൻ സമ്മതിച്ചു. എന്തിനധികം! കേരളവർമ്മാവു ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ ആ കന്യകയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തു മയ്യത്തുരയുടെ നാടിന് അവകാശിയായിത്തീർന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞുവല്ലൊ.

ചടക്കൻ എന്നും മുട്ടക്കൻ എന്നും പേരുള്ള രണ്ടു രാജാക്കന്മാർ ബീവിയിൽ മുമ്പുതന്നെ അനുരക്തരായിരുന്നു. ചടക്കൻ മറവനും മുട്ടക്കൻ തെലുങ്കനുമായിരുന്നു. മയ്യത്തുരയ്ക്കു തമ്പുരാൻ ജാമാതാവായ തറിഞ്ഞു കോപാക്രാന്തരായി അവർ രണ്ടുപേരും പെരുമ്പട കൂട്ടിക്കൊണ്ടു യുദ്ധത്തിനെത്തി; ദുര ഭയപ്പെട്ടു; തമ്പുരാൻ ധീരനായി സൈന്യസമേതം ആ രണ്ടു ശത്രുക്കളേയും തന്റെ വാളിന്നിരയാക്കി. അവരുടെ ഭണ്ഡാരം മുഴുവൻ അടക്കി മയ്യത്തുരയുടെ രാജധാനിയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. ആ യുദ്ധത്തിൽ പേടിച്ചോടിയവരും ദുരയുടെ സേവനത്തിലുള്ളവരുമായ ചില മറവന്മാർ കേരളവർമ്മാവു ശമ്പളം കുറയ്ക്കുകയാൽ അവർ ഏഴു ദിവസത്തിനകം അദ്ദേഹത്തെ ഗൂഢമായി വധിയ്ക്കുന്നതിന് അയ്യൻകോവിൽ എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ചു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു ആ വർത്തമാനം പോക്കിലി ഭദ്രകാളി തമ്പുരാനെ സ്വപ്നത്തിൽ ധരിപ്പിയ്ക്കുകയും ആ രാജ്യംവിട്ടു പോകണമെന്നു ഉപദേശിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു തമ്പുരാൻ ഉടൻ തന്റെ അനുചരന്മാരോടുകൂടി, ഒട്ടു വളരെ പൊന്നും പണവും ജാളികകളിൽ അടക്കി, ഉറങ്ങിക്കിടന്ന തന്റെ പ്രിയതമയും അരമനയിലുള്ള ഇതരബന്ധുക്കളുമറിയാതെ ചിങ്ങളത്തുറയിൽച്ചെന്നു കപ്പൽ കയറി സ്വദേശത്തേയ്ക്കു യാത്രയായി. പാ

---

(8) കന്നടിയൻപോരെന്ന പാട്ടു സാമാന്യം വലുതാണ്. അതിനെപ്പററി വേറെ ഒരു ഉപന്യാസം വഴിയെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താം.

വഴിത്തുറയിൽ കപ്പൽ അടുപ്പിച്ചു ഭണ്ഡാരം വഞ്ചിയിൽ കയററി രാജധാനിയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തു. ആ ഭണ്ഡാരം,

"ഏററം പുകഠംകൊണ്ട കരുവേലത്തെ
എണ്ണങ്കം തായാരമ്മ തിരുമുമ്പതിലേ
വൈത്തു മുഖംകാട്ടി വാങ്കിനിൻറുടനെ
ഇരുകൈകൂട്ടി ഭണ്ഡനമസ്കാരം;
'വാ മകനേ'യെൻറു അരുകണൈത്തു
മന്നത്തിരുമുടിതന്നൈ മുകന്തു.
തഴൈത്തിതല്ലോ പിറവേലിനാട്ടിൽ
സന്തോഷമാക വാണ്ടിരുന്താരേ."

അമ്മയുടെ മുമ്പിൽ സമപ്പിച്ചു അമ്മയാൽ ലാളിതനായി കുറേക്കാലം കോട്ടയത്തുതന്നെ നമ്മുടെ കഥാനായകൻ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

താനാപതി നിദ്രവിട്ടെഴുന്നേററപ്പോഠം പ്രാണനാഥനെ കാണായ്കയാൽ അത്യന്തം ദുഃഖിതയായി അച്ഛനോട് അദ്ദേഹത്തെ എവിടെനിന്നെങ്കിലും തിരികെ വരുത്തിത്തരണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. മയ്യത്തുരതൻെറ ഭടന്മാരെ നാലു ദിക്കിലും അന്വേഷണത്തിനയച്ചു. കാശി, രാമേശ്വരം, കുററാലം, മധുര, ബാണതീത്ഥം, ചിദംബരം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അവർ തമ്പുരാനെ അന്വേഷിച്ചതിൽ യാതൊരു തുമ്പുമുണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ ചിങ്കളത്തുറയിൽച്ചെന്നു കപ്പൽ കേറിയാണ് അദ്ദേഹം മറുനാട്ടിലേയ്ക്കു കടന്നതെന്നുള്ള വത്തമാനം അറിഞ്ഞു് ആ വസ്തുത തുരയെ തെരിയപ്പെടുത്തി. അതു ഗ്രഹിച്ചപ്പോഠം 'നാകു പിഴുതു്' ആ സാധ്വീരത്നം ആത്മഹത്യ ചെയ്കയാണുണ്ടായതു്.

ഗോദവമ്മതമ്പുരാൻ തൻെറ മരുമകനെ ഇളയരാജാവാക്കി യഥാവിധി അഭിഷേകം ചെയ്തു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു തീത്ഥയാത്രയിലുള്ള ആസക്തി ശമിച്ചില്ല. വേണാട്ടിൽ വക്കല, കന്യാകുമാരി, ഠരം തീത്ഥങ്ങഠം തനിയ്ക്കു മുമ്പിലത്തെ യാത്രയിൽ സേവിയ്ക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നും അതുകൂടി ചെയ്യണമെന്നും മാതാവിനോടറിയിച്ചുകൊണ്ടു കേരളവമ്മാവു വീണ്ടും കോട്ടയം വിട്ടു. കോഴിക്കോട്ട്, കൊച്ചി, പറവൂർ, ആലപ്പുഴ, കൊല്ലം, പരവൂർ, ഠരം സ്ഥലങ്ങഠം കടന്നു വക്കലയിൽ വന്നുചേന്നു. അവിടെ തീത്ഥസ്നാനം ചെയ്യുന്ന അവസരത്തിൽ 'ആണ്ടിരങ്കനണ്ണാവി' എന്നൊരു ബ്രാഹ്മണൻ

"സാരമാമാററിങ്ങൽ വാഴും തമ്പുരാനെ-
ച്ചന്തമാകക്കണ്ടാലൊരു തീർത്ഥമല്ലോ"

അന്ന് ആററിങ്ങൽ മൂപ്പുവാണിരുന്ന അശ്വതിതിരുനാൾ ഉമയമ്മറാണിയെ ദർശനം ചെയ്താൽ അതുമൊരു തീർത്ഥസ്നാനമാകുമെന്നുപദേശിയ്ക്കുകയാൽ അവിടെനിന്ന് ആററിങ്ങലേയ്ക്കു ചെന്ന് അമ്മതമ്പുരാനെ മുഖം കാണിച്ചു.

"അമ്മതമ്പുരാനുമൊന്നു തിരുവുള്ളമായ്
'ഇളവരശൻ എങ്കിരുന്തു വാറീരോ?'
എത്തിശയിലും പിറവലിയാം നാടതിലേ
എണ്ണങ്കും മാതുമയാരുടെ മൈന്തനേനാൻ;
പുത്തിതെളിവുററ കോതവർമ്മരുടെ
പുകഴ്പെരിയതോർ തിരുമരുക(9)നേ നാൻ;
മത്സരിത്തുടനേ നാടാളാതെ
മറുപിമ മുകിലനുടെ രാച്ചിയമേ,
രാച്ചിയം അരമനയിൽ നാട്ടമാണ്ടു
പിറവലിയിൽ ഇളമുറ നാട്ടമാണ്ടു
ഇരുക്കവേ വേണാട്ടുകാണ ഇങ്കുവന്തോം."

എവിടെനിന്നു വരുന്നു എന്ന് അമ്മതമ്പുരാൻ ചോദിച്ചതിനു താൻ പുറവഴിനാട്ടിൽ ഉമാദേവിത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ മകനും ഗോദവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ മരുമകനുമാണെന്നും അമ്മാമനോട് മത്സരത്തിനു പോകാതെ മുകിലന്റെ രാജ്യം രക്ഷിയ്ക്കുകയും പിന്നീട് പുറവഴിനാട്ടിൽ തന്നെ ഇളയരാജാവായി വാഴുകയും ചെയ്തു് ഇരിയ്ക്കുന്ന അവസരത്തിൽ വേണാട്ടു കാണുന്നതിനായി വന്നതാണെന്നും കേരളവർമ്മാവു മറുവടി പറഞ്ഞു.

"സാരമാകുമാററിങ്ങൽ വാഴ്ത്തമ്പുരാനും
ചന്തമാകത്തിരുമനം തെളിന്തുകൊണ്ടു
വേണാട്ടിൽപ്പുട വീടാളുകയ്ക്കു
വേന്തനില്ലാതെ നിനന്തിരിപ്പേൻ.
വെററിയാകത്തെപ്പും(10)തിരുമാടമ്പും കൊണ്ടു
ആളും പടവീട്ടിൽപ്പോമേയിപ്പോൾ"

---

(9) മരുകൻ=മരുമകൻ
(10) തെപ്പ്=ദത്ത്.

വേണാട്ടിൽ പടവീട് പരിപാലിക്കുന്നതിനു രാജാവില്ലാത്തതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ ദത്തെടുത്തു തിരുമാടമ്പു കഴിപ്പിച്ചു് അതിലേയ്ക്കു് അവകാശിയാക്കാമെന്നു് അമ്മ തമ്പുരാൻ അരുളിച്ചെയ്തയും തമ്പുരാൻ ആ കല്പനയ്ക്കു വിധേയനാകയും ചെയ്തു. ദത്തും തിരുമാടമ്പും ഘോഷമായി നടന്നു. വടയാററുപിള്ള ഈ അടിയന്തരങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കായിരുന്നു. അന്നു ചില മന്ത്രിമാർ രാജ്യത്തിൽ പല കൈയേററങ്ങളും ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ അവരെ അമന്ത്രവാനാണു തമ്പുരാൻ ആദ്യമായി ഉദ്യമിച്ചതു്. 'ഇന്ത മന്തിരിമാർകളും നാനുമാകവേ ഇതത്തിൽ വരായിന്തപ്പടവീട്ടിൽ' എന്നു നിശ്ചയിച്ചു് അവരിൽ അനന്തൻ പിള്ളയേയും കോട്ടുകാൽ ഉടയാൻ പിള്ളയേയും വധിയ്ക്കയും പകരം മാടപ്പച്ചാരേയും ഉക്കപ്പച്ചാരേയും മാലച്ചാരേയും നീലച്ചാരേയും എഴുപത്തിരണ്ടു മുന്നിലക്കാരേയും നിയമിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. പഴയ മന്ത്രിമാരിൽ ശേഷിച്ച പതിനാറുപേക്കു് എവിടെ നിന്നോ വന്ന ഭജനം മൂത്തു് ഊരാൺമയായതായി മാത്രം അവർ ഗണിച്ച തമ്പുരാൻെറ ഇത്തരത്തിലുള്ള നടപടികൾ അശേഷം രസിച്ചില്ല. അവർ അദ്ദേഹത്തെ വധിയ്ക്കുവാൻ ഗൂഢാലോചനകൾ നടത്തി. തമ്പുരാൻ ഏഴു ദിവസത്തിനകം ഭണ്ഡാരം മുഴുവൻ കൊള്ളചെയ്തു കോട്ടയത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ ഭാവിയ്ക്കുന്നു എന്നും അതു തടയുന്നതിനു ഞങ്ങൾക്കു് അനുവാദം കിട്ടണമെന്നും റാണിയെ അറിയിച്ചു് അതിനു സമ്മതം വാങ്ങി. ശത്രുക്കളുടെ ദുരുദ്ദ്യോഗം ഭദ്രകാളി തിരുവിതാങ്കോട്ടു പടവീട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്ന തമ്പുരാനെ സ്വപ്നത്തിൽ തെരിയപ്പെടുത്തി; എങ്കിലും അതു് അദ്ദേഹം സാരമായി കരുതിയില്ല. ഭദ്രകാളിക്കു തന്നിമിത്തം കോപമുണ്ടായി.

അതിനു് അടുത്ത ദിവസം റാണിയെ മുഖം കാണിയ്ക്കുവാൻ തമ്പുരാൻ തൻെറ പതിനാറു കന്നിച്ചേവകക്കാരോടും നേമത്തുകാരനും തൻെറ വിശ്വസ്തഭൃത്യനുമായ ഒരു പട്ടാണിയോടുംകൂടി തിരുവനന്തപുരത്തു റാണി അന്നു് എഴുന്നള്ളിത്താമസിച്ചിരുന്ന വലിയ കോയിയ്ക്കലിൽ എത്തി. നേരം രാത്രിയായിരുന്നു. ശത്രുക്കൾ പിന്തുടന്നു് ഒരു പൂവരശുവൃക്ഷത്തിൻെറ ചുവട്ടിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു. റാണിയെ മുഖം കാണിച്ചു് അത്താഴമമൃത്താ കഴിച്ചു കൊച്ചുകോയിയ്ക്കലിൽ ഉറങ്ങാൻ പോകുന്നു എന്നു തമ്പുരാൻ അറിയിച്ചപ്പോൾ,

"പോകവേണ്ടാ നടുച്ചാമമതിൽ
പൊല്ലാത ദരിശനേങ്കൾ കണ്ടിരിപ്പേൻ;

നെട്ടുരച്ചാതി പലരുമുണ്ടേ;
നേരിട്ടമ്മതമ്പുരാൻ കല്പനയായ്"

അദ്ധരാത്രി സമയത്തിൽ അങ്ങോട്ടു പോകേണ്ട എന്നും താൻ പല ദുസ്വപ്നങ്ങളും കാണുകയുണ്ടായി എന്നും നിഷ്ഠുരന്മാരായ പലരുമുണ്ടെന്നും അവരെ ഭയപ്പെടണമെന്നും അവിടുന്നു കല്പിച്ചു. അതിനുതമ്പുരാൻ,

"വാരാതെ മാതാവേ! എനിക്കു വിന
വല്ല വനത്തിലുമെങ്കേ പോനാലും."

തനിയ്ക്കു് ഏതു കാട്ടിൽ പോയാലും ഒരാപത്തും വരികയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ റാണി അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ കൊച്ചുകോയിയ്ക്കലിൽ പോയുറങ്ങാമെന്നും എന്നാൽ വാൾ അവിടെത്തന്നെ വെച്ചുംവെച്ചു പോകയായിരിയ്ക്കും നല്ലതെന്നും അരുളിച്ചെയ്തു. അതു കേട്ടു തമ്പുരാൻ വാൾ —തന്റെ സൎവ്വവിജയങ്ങൾക്കും ഹേതുഭൂതമായ പോൎക്കലി ഭദ്രകാളിയുടെ വാൾ—തേവാരത്തുകോയിക്കൽ ഒരു കൽത്തൂണിൽ പൊന്നിൻചങ്ങല കൊണ്ടു ബന്ധിച്ചു ചാരിവെച്ചിട്ടു് കൈയിൽ ഒരു തുളുനാടൻ കത്തിയോടുകൂടി ഇറങ്ങി വലിയ കോയിക്കൽ കൊട്ടിയമ്പലത്തിലെത്തി. മന്ത്രിമാർ പതിനാറുപേരും അദ്ദേഹത്തെ വളഞ്ഞു. അവരുടെ നേതാവായ പണ്ടാരത്തിൽ കുറുപ്പ്

"കരുത്തു ചണ്ടയിട്ടു മുന്നിലക്കാററും
കരുതിയടിയങ്ങൾ കുപ്പപ്പാടതെല്ലാം
തീരുവൻവിനപോലിടിത്തുപ്പൊടിത്തു-
ത്തിരുമ്പിയടിയങ്ങളെ മറപ്പിൽ വൈത്തു
മതിയിനിയങ്കെയിരിപ്പില്ലാതെ
മന്നവനേ! ആരമുതേ! ഇങ്ക വന്തോം."

തമ്പുരാൻ പുത്തനായി നിയമിച്ച മുന്നിലക്കാർതാൻ മുതൽപേരുടെ വീടുകൾ, കുററക്കാരുടേതെന്ന നിലയിൽ, ഇടിച്ചുപൊടിച്ചു എന്നും, തങ്ങളെ അതിനു പുറമെ മറപ്പിൽ ഇരുത്തി എന്നും, അതുകൊണ്ടെല്ലാം ഇരിക്കപ്പൊറുതിയില്ലാതെയായിട്ടു തങ്ങൾ തമ്പുരാനെ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നതാണെന്നും അത്തരത്തിലുള്ള അക്രമങ്ങൾ മുന്നിലക്കാർ ചെയ്യാതെയിരിക്കുവാൻ കല്പന നല്കണമെന്നും അപേക്ഷിച്ചു. കാൎയ്യത്തിന്റെ വിവരം മുഴുവൻ അന്വേഷിച്ചു ചിററ ദിവസം വേണ്ടതു

ചെയ്യാമെന്നു തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞു. തൽക്ഷണംതന്നെ കല്പന വേണമെന്നു ശത്രുക്കൾ നിർബ്ബന്ധിച്ചു.

"പോരാ തിരുവെഴുത്തു താരുമിപ്പോൾ;
പുകഴ്ന്നു തിരുവെഴുത്തു തന്നില്ലെങ്കിൽ
പെരുമ കുറന്നു നാങ്കൾ തമ്പുരാനേ!
പിറനാട്ട കുടിയാകപ്പോകിറോമേ."

എന്ന അവരുടെ വാക്ക കേട്ടപ്പോൾ തമ്പുരാൻ അവരുടെ കൈയിൽ നിന്ന് ഒരോല വാങ്ങിച്ചു മുന്നിലക്കാക്ക നീട്ട് എഴുതി അതു മാറിപ്പിടിച്ച് അവിടുന്നു തുല്യം ചാർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന അവസരം നോക്കി 'ഒരംററപ്പുലി' പോലെ കറുപ്പു വേൽകൊണ്ട് അവിടത്തെ നെഞ്ചിൽ കുത്തി. തമ്പുരാൻ 'ചതിയോടാ' എന്നു ചോദിച്ചതിനു വിധിയാണെന്നു ഘാതകൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. പട്ടാണി ആ വാക്ക കേട്ട് ഉറക്കമുണന്ന് ചാവടിയിൽ നിന്നു ഓടിയെത്തി. പക്ഷെ അതിനു മുൻപു തന്നെ തമ്പുരാൻെറ കഥ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പട്ടാണി മന്ത്രിമാർ പതിനാറു പേരോടും ഒററയ്ക്കു കുറെ നേരം പൊരുതി. ചെറുവള്ളിപ്പിള്ള എന്നൊരാൾ വെടിവെച്ച് അയാളെയും കൊന്നു.

"മടിന്തു പട്ടാണിയും മന്നക്ക കൂട്ടാക
മന്നക്ക കൂട്ടാകക്കൈലെയിൽ പുകന്താരേ."

മരണാനന്തരം തമ്പുരാനും പട്ടാണിയുമായി കൈലാസത്തിൽ ചെന്നു ചേന്നു. റാണി നെടുമങ്ങാട്ടു കോയിക്കലിൽ നിന്നു വീരകേരളവർമ്മ തമ്പുരാനെ വരുത്തി പരേതൻെറ ശേഷക്രിയ ചെയ്യിച്ചു. തിരുവനന്തപുരത്തു പള്ളിയടക്കമുക്കിലാണു ശവദാഹം നടന്നത്.

കൈലാസത്തിൽ എത്തി തമ്പുരാൻ തൻെറ ശത്രുക്കളെ കൊല്ലുന്നതിനു വരം നൽകണമെന്നു ശ്രീപരമേശ്വരനോടു പ്രാത്ഥിച്ചു. ശ്രീപരമേശ്വരൻ ചിത്രഗുപ്തനെ വരുത്തി ആ മരണങ്ങൾ എങ്ങനെ സംഭവിച്ചതാണെന്നു വിചാരണ കഴിച്ചു. ചിത്രഗുപ്തൻ, തമ്പുരാനും പട്ടാണിയും "അറുതി അററു വന്തവരല്ലേ" എന്നും അവർ അപമൃത്യുവിനു വശംവദന്മാരായതാണെന്നും ഉണത്തിച്ചു. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ തമ്പുരാനു പുതുവാത (പുതുബാധ) എന്നു പേർ നല്കി ദണ്ഡ്, പാശം മുതലായ ആയുധങ്ങളും കൊടുത്തു ശത്രുസംഹാരത്തിനു ശക്തിമാനാക്കി ആ പ്രേതത്തെ ഭൂമിയിലേക്കയച്ചു; കൂടെ പട്ടാണിയുടെ പ്രേതവുമുണ്ട്. കാളിയേ

പ്പോലെ കരിമ്പനയിൽനിന്നു കരിമ്പനയിലേയ്ക്കു 'നീലപ്പാച്ചിൽ പാഞ്ഞുകൊണ്ടു', കാഞ്ചീപുരം, മധുര, തെങ്കാശി മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ നശിപ്പിച്ചു തിരുവിതാംകോട്ടിൽ ചെന്നു കുറുപ്പിനേയും മററും കൊന്നു്, തിരുവനന്തപുരത്തു ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിന്റെ കിഴക്കേ ഗോപുരവാതലിൽ രണ്ടു പ്രേതങ്ങളും എത്തി.

"എന്നാണെ ദേവതയേ!
എന്റെ ദേശം കൊല്ലരുതേ!"

എന്നു കല്പിച്ചു ശ്രീപത്മനാഭൻ ആ പ്രേതങ്ങൾക്കു പട്ടും പരുവട്ടവും മററും കൊടുപ്പിച്ചു.

"കൊടുത്ത വകൈതനെ വാങ്കി
കൊററവരൈ അടിതൊഴുതു
തിരുവെലിക്കല്ലിൽപ്പൂജപററി
തിട്ടനവേ നിന്നുകൊണ്ടാരേ."

തങ്ങൾക്കു കിട്ടിയ വഴിവാടു വാങ്ങി തൃപ്തിപ്പെട്ടു പത്മനാഭസ്വാമിയെ തൊഴുതു ബലിക്കല്ലിലെ പൂജ സ്വീകരിച്ചു പ്രേതങ്ങൾ ശാന്തങ്ങളായി. "ഉന്നെപ്പോലെ ദേവതമാർ ഒരുവിടത്തിലുമില്ല മന്നാ!" "കേരളവർമ്മരു മാറവിടം എന്ന പരുമണം വീശിവരും" എന്നും മററും സ്തുതിപരമായുള്ള ഒരു പൂപ്പടക്കാത(ഗാഥ)യോടുകൂടി പുതുവാതപ്പാട്ടു് അവസാനിക്കുന്നു. ആകെ ഈ പാട്ടിൽ നാല്പതു കാതകളുണ്ടു്.

പുതുവാതപ്പാട്ടിൽ വാസ്തവമായ ചരിത്രത്തിന്റെ അംശം എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നും കവിയുടെ കല്പന അതിനു് ഏതെല്ലാം രൂപഭേദം വരുത്തിട്ടുണ്ടെന്നും നിർണ്ണയിക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്. ഭദ്രകാളിയെസ്സേവിച്ചു കേരളവർമ്മ ഒരു വാൾ സമ്പാദിച്ചു എന്നുള്ള ഐതിഹ്യം പ്രസിദ്ധമാണു്. ശിവനും ഭദ്രകാളിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപാസനാമൂർത്തികളായിരുന്നു എന്നും ഊഹിയ്ക്കാം. മധുത്തുരയുടെ മകളെ മാലയിട്ട കഥ അശ്രുതപൂർവ്വമാണു്. മുകിലൻ എന്ന ഒരു മഹമ്മദീയ യോദ്ധാവു്, ഉമയമ്മറാണി രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന കൊല്ലം ൮൩൫—൮൩൬ ഈ വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ വേണാടു കൈകേറി മണക്കാട്ടു പാളയമടിച്ചു ഹിന്ദുക്കളുടെ ആചാരങ്ങളിൽ ചില ഭേദഗതികൾ പോലും വരുത്തിയതായും കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ ആ യോദ്ധാവിനെ തിരുവട്ടാററു വച്ചു നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ വധിച്ചതായുമാണു് ചരിത്രപ്രസ്താവന. യുദ്ധത്തിനുമുമ്പായി തമ്പുരാൻ

തിരുവട്ടാററു ക്ഷേത്രത്തിൽ ആദികേശവസ്വാമിയെ ഭജിക്കുവാൻ പോയ അവസരത്തിൽ നിമ്മിച്ച 'പാടസ്തുതി' ഇപ്പോഴും പ്രസിദ്ധമാണ്. ആ സംഭവത്തെപ്പററി യാതൊന്നും പുതുപ്പാട്ടിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടില്ല. മററൊരു മുകിലനായ മയ്യത്തൂരയുടെ പുത്രിയായ താനാപതിയെ തമ്പുരാൻ വിവാഹം ചെയ്തതിന് ഈ പാട്ടല്ലാതെ വേറെ തെളിവുമില്ല. ഹിന്ദുമതത്തിൽ ദൃഢവിശ്വാസമുള്ള തമ്പുരാൻ അത്തരത്തിൽ ഉച്ഛൃംഖലമായ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്തു എന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുവാനും പ്രയാസമുണ്ട്. കവിയ്ക്കു ഭൂമിശാസ്ത്രസംബന്ധമായുള്ള ജ്ഞാനം വളരെ വിരളമാണെന്നുള്ളതിനു പല തെളിവുകളും പാട്ടിൽ കാണ്മാനുണ്ട്. തിരുനൽവേലി ജില്ലയുടെ തെക്കേ അററത്തുള്ള വള്ളിയൂരിൽ നിന്നാണ് കോട്ടയത്ത് ഉമാദേവിത്തമ്പുരാട്ടിയ്ക്കു് ഒരു സൂതികമ്മിണിയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതായി അദ്ദേഹം വർണ്ണിക്കുന്നത്. കേരളവമ്മാവിനെ ഇളയ തമ്പുരാനായി തിരുവിതാംകൂർ രാജകുടുംബത്തിലേയ്ക്കു ദത്തെടുത്തു എന്നുള്ളതിനു ലക്ഷ്യമുണ്ട്. "വടക്കു പിറവഴിയാനാട്ടിൽനിന്നു തീൎത്ഥയാത്ര വന്ന കേരളവമ്മനു ഹിരണ്യസിംഹനല്ലൂർ (ഇരണിയൽ) ഇളമുറയ്ക്കു നീട്ടു കൊടുത്തു കിഴക്ക് അയച്ചിരിക്കവെ" എന്നു കൊല്ലം 861-ൽ എഴുതിയ തിരുവനന്തപുരം ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലെ ഒരു ഗ്രന്ഥവരിയിൽ കാണുന്നു. ഈ ദത്തു നിമിത്തം തന്നെയാണ്, 'പുരളീവരവഞ്ചികേരളനരപാലൻ' എന്നും മററും രണ്ടു രാജ്യങ്ങളേയും കൂട്ടിയിണക്കി തന്റെ നാമധേയത്തോടു ഘടിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹം സ്വകൃതികളിൽ പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നത് എന്നൂഹിക്കാം. അതു പക്ഷെ, മുകിലനുമായുള്ള യുദ്ധത്തിനു മുമ്പായിരിയ്ക്കാം. കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിൽ നിന്നു ചില രാജാക്കന്മാരെയും ഒരു ബ്രാഹ്മണബാലനേയും തിരുവിതാംകൂർ രാജകുടുംബത്തിൽ ഇടക്കാലത്തു ദത്തെടുത്തതിനു രേഖകൾ ഉണ്ട്. അദ്ദേഹവും റാണിയും തമ്മിൽ രസക്ഷയമായി എന്നുള്ളതിനും തെളിവില്ലാതെയില്ല. കൊല്ലം ൻൻ൨. മകരം ൧-ാനു- ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലെ യോഗത്തിൽ പോററിമാരിൽ ഒരാളായ അത്തിയറമഠത്തിൽ ശ്രീധരരു നാരായണരു കന്നിൽമൺറോസായിപ്പു മുൻപാകെ എഴുതിവെച്ച മൊഴിയിൽ അശ്വതി തിരുനാൾ പിറന്ന ആററിങ്ങൽ മൂത്ത രാജാവു നാടുവാണിരിക്കുമ്പോൾ കോട്ടയത്തുരാജ്യത്തുനിന്നു കേരളവമ്മൻ എന്ന രാജാവു കൂടെ വന്നു പാൎത്തിരുന്നു എന്നും ചില സംഗതി വശാൽ ആ രാജാവിനെ ആററിങ്ങൽ മൂത്ത രാജാവു ശിക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും കാണുന്നു. അതിനു മുമ്പു തന്നെ നര ക്ഷേത്രാധികാരികൾ കൂടി "മുൻപിനാൽ അശ്വതി തിരുനാൾ പിറന്ന പെൺ ആററിങ്ങൽ മൂത്ത രാജാവു കോട്ടയത്ത് കേരള

വമ്മരാജാവിനെ ഭത്തെടുത്തിരിക്കുന്നു" എന്നും മൊഴി കൊടുക്കുകയു ണ്ടായി. തമ്പുരാൻ മഹാധീരനായ യോദ്ധാവായിരുന്നതിനു പുറമെ ഒരു വലിയ തൻേറടക്കാരനും ശത്രുക്കളെ അമച്ച് വരുത്തുന്നതിൽ അത്യന്തം നൃശംസനും ആയിരുന്നു; മസൃണമോ കാരുണ്യച്ഛായയുള്ളതോ ആയ നയമൊന്നും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നതേ ഇല്ല. റാണി തന്നെ മന്ത്രിമാരെക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ശിക്ഷിച്ചതായാണ് അത്തിയറപ്പോററിയുടെ മൊഴിയിൽ നിന്നു കാണുന്നത്. ഏതായാലും വലിയ കോയിയ്ക്കൽ നടയിൽ വെച്ച് അദ്ദേഹത്തെ ചില അധികൃതന്മാർ കൂടി വധിയ്ക്കുകയും തന്നിമിത്തം ഉണ്ടായ ബാധോപദ്രവങ്ങൾ നീങ്ങുവാൻ രാജകുടുംബത്തിൽ നിന്നു പല മാന്ത്രികകൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്യിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതു വിശ്വസനീയം തന്നെ.

കേരളവമ്മത്തമ്പുരാൻെറ വീര്യശൌര്യപരാക്രമങ്ങൾ അങ്ങനെ നില്ക്കട്ടെ. അദ്ദേഹത്തെ ഒരു വിശിഷ്ടഭാഷാകവി എന്ന നിലയിലാണു കേരളീയർ ഇക്കാലത്തു പ്രാധാന്യേന ബഹുമാനപുരസ്സരം ആരാധിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാഷാകൃതികളായി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ച പടസ്തുതിക്കു പുറമെ, യുദ്ധകാണ്ഡാവസാനംവരെയുള്ള ഭാഷാവാല്മീകി രാമായണം (കേരളവമ്മരാമായണം എന്നും പറയും), പാതാളരാമായണം, ബാണയുദ്ധം, വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം, മോക്ഷദായകപ്രകരണം, മോക്ഷസിദ്ധിപ്രകരണം ഈ ആറു ഭാഷാഗാനങ്ങൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിൽ 'രാഗമാലാ' എന്നും 'പത്മനാഭകീൎത്തനം' എന്നും രണ്ടു കീൎത്തനങ്ങൾ എൻെറ കൈവശം വന്നുചേൎന്നിട്ടുണ്ട്.

കേരളവമ്മരാമായണം ഏററവും ലളിതവും മധുരവും ആയ ഒരു കിളിപ്പാട്ടാകുന്നു. ആ കൃതി താൻ രചിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം അദ്ദേഹം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികളിൽ ഉപനിബന്ധനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

"പലരും പലവിധം ഭാഷയിൽ ചൊല്ലുന്നുണ്ട്;
ഫലമെന്തതിലേററമിതിലെന്നതും ചൊല്ലാം;
മൂലത്തിലുള്ള കഥയൊട്ടുമേയൊഴിയാതെ
ചാലവേ പറവൻ ഞാൻ ഗ്രന്ഥവിസ്തരത്തോടെ.
* * * * * *
ഗൂഢമായുള്ള പൊരുൾ മൂഢൎക്കും തിരിയുമാ-
റൂഢവൈശദ്യമായിച്ചൊല്ലുവൻ മടിയാതെ"

നിരണത്തു രാമപ്പണിക്കരുടെ രാമായണം പാട്ട്, പക്ഷെ അവിടുന്നു കണ്ടിരുന്നില്ല; അഥവാ അതിലെ ഭാഷ അക്കാലത്തുള്ളവൎക്കു രുചിയ്ക്കാത്ത മദ്ധ്യകാലമലയാളമായിരുന്നതിനാൽ കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥം പുത്തനായി നിൎമ്മിക്കാമെന്നവിടുന്നു നിശ്ചയിച്ചു. 'ശബ്ദാൎത്ഥാലങ്കാരങ്ങൾ പാരമായ് ദീക്ഷിച്ചിട്ടില്ല' എന്നു കവി ആരംഭത്തിൽ പറയുന്നതു് ആകമാനം അവാസ്തവമല്ലെങ്കിലും മററു പല കവിതാഗുണങ്ങളും ഒരം കൃതിക്കു ഭൂഷണങ്ങളായിത്തന്നെ പരിലസിക്കുന്നു.

"അഞ്ചിതാകൃതി കോലും വഞ്ചിഭൂവാസികളാൽ
സഞ്ചിതപുണ്യപൂരം സഞ്ചിതം ജലരാശൌ;
അഞ്ചിതോരഗപതിമഞ്ചശായിയാം ദേവൻ
പഞ്ചബാണാരിവന്ദ്യൻ പഞ്ചഭൂതാധിവാസൻ
പഞ്ചകദ്വയശീൎഷ പഞ്ചജനാദിഗണ-
പഞ്ചത കൊടുത്തവൻ പഞ്ചജനാസുരാരി."

എന്നു തിരുവനന്തപുരത്തു പള്ളികൊള്ളുന്ന ശ്രീപത്മനാഭനേയും

"പുരളീജനപദഖുരളീഭുവി കളി-
ച്ചുരുളീടിന ശിവൻ കരളിലിരുന്നെന്റെ
തരളീകൃതയായ മതിയെയതിതരാം
സരളീകരിയ്ക്കണം ചരിതമിതു ചൊൽവാൻ"

എന്നു തന്റെ കുടുംബപരദേവതയായ ശ്രീപരമേശ്വരനേയും കവി വന്ദിക്കുന്നു.

"ശ്രീപതിയായീടുന്ന സ്വാനന്ദൂരേശൻ തന്റെ
ശ്രീപാദത്തിങ്കൽനിന്നു ശ്രീപാദങ്ങളും കൂപ്പി"

എന്ന വരികളിൽ അദ്ദേഹം ഉമയമ്മറാണിയെ വന്ദിക്കുന്നതിന്റെ സൂചനയും കാണ്മാനുണ്ടു്. ആരണ്യകാണ്ഡത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ,

"സലിലനിധിശായിനം സതതമനപായിനം
ഭജത ബഹുമായിനം പ്രണതസുഖദായിനം
കമലദലലോചനം കരിഭയവിമോചനം
ഖഗപരിവൃഢാസനം കലികലുഷനാശനം."

എന്നു തുടങ്ങുന്ന വിഷ്ണുസ്തുതി ശബ്ദാലങ്കാരഭംഗികൊണ്ടു സവിശേഷം ഹൃദയംഗമമായിരിക്കുന്നു. ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ മഹനീയമായ പ്രസ്തുത

കൃതിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പററി ഇതിലധികം പ്രസ്താവിക്കുവാൻ സൌകര്യമില്ലാത്തതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു.

പാതാളരാമായണം നാലു പാദങ്ങളുള്ള ഒരു ചെറിയ കിളിപ്പാട്ടാണ്.

"പലകഥകൾ പരിചൊടു പറഞ്ഞു നീയെന്നതിൽ
പാരമൊന്നിങ്കലുണ്ടാശ കേട്ടീടുവാൻ
പറവനതു പകയർകുലകാലനാം രാഘവൻ
ഭാനുപുത്രാദി കപിവരന്മാരൊടും
രജനിചരവരരെ വിരവോടു കൊന്നോരനന്തരം
രാവണൻ പിന്നെയനുഷ്ഠിച്ചതെന്തെടോ?
ഇതിവചനമലിവിനൊടു വഞ്ചിഭൂപാലകൻ
ചോദിച്ചതു കേട്ടു ചൊല്ലിനാൾ ശാരിക.
സകലനൃപതിലകമണിമകുടമാണിക്യമേ!
താൽപര്യാത്ഥമായ് കേട്ടുകൊൾകെങ്കിലോ"

എന്ന വരികളിൽ ഒന്നാം പാദത്തിലും

"എന്തെന്തു ചൊൽവതു ചിത്രമത്രേ തുലോം
ചെന്താമരാക്ഷൻെറ ലീലകൾ ശാരികേ!
സന്തോഷമാമ്മാറു ചൊല്ലുകെന്നിങ്ങനെ
വഞ്ചിഭൂപാലകൻ കേരളവർമ്മൻെറ
പുഞ്ചിരിയും ബഹുമാനവും ഭക്തിയും
കണ്ടു കിളിമകൾ ചൊല്ലിനാൾ പിന്നെയും"

എന്ന വരികളിലും,

"ഇത്ഥം പറഞ്ഞടങ്ങീ കിളിപ്പൈതലും
ചിത്തംതെളിഞ്ഞു കേട്ടു മഹീപാലനും"

എന്ന വരികളിലും നാലാം പാദത്തിലും കവി തന്നെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. കേരളവർമ്മരാമായണവും പാതാളരാമായണവും അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബാണയുദ്ധം കിളിപ്പാട്ടു പാതാളരാമായണത്തെക്കാൾ ചെറുതാണ്. രണ്ടു പാദങ്ങളേയുള്ളു. 'വഞ്ചിപുരളീശൻ നെഞ്ചിൽ' കരുതുന്ന എന്ന് ഒന്നാം പാദത്തിലും,

"ഗുരുജനങ്ങളും പരശുരാമന്റെ
വിരുതുകൊണ്ടൊരു നരനാം രാമനും
പുരളീവഞ്ചിഭൂവരനുടെ നെഞ്ചി-
ലിരുന്നരുളുന്നോരനന്തശായിയാം
തിരുവനന്തനൽപുരമമരുന്ന
തിരുവടിതാനും തുണയ്ക്കണം മുദാ."

എന്നു രണ്ടാം പാദത്തിലും കാണുന്നു. ബാണയുദ്ധം അച്ചടിച്ചിട്ടില്ല. 'പുരളീവഞ്ചിഭൂവരൻ' എന്നും 'വഞ്ചിപുരളീശൻ' എന്നും ബാണയുദ്ധത്തിലും 'വഞ്ചിഭൂപാലൻ കേരളവമ്മൻ' എന്നു പാതാളരാമായണത്തിലും കാണുന്നതുകൊണ്ടു ബാണയുദ്ധത്തിനു ശേഷമാണു പാതാളരാമായണത്തിന്റെ രചന എന്നു പക്ഷെ ഊഹിക്കാം.

വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം ഒരു ഹംസപ്പാട്ടാണ്.

"വഞ്ചിഭൂപനുമേവം ചോദിച്ചോരനന്തരം
അന്നവും ചൊല്ലീടിനാൻ ഖിന്നത കളവാനായ്

* * * * * *

കേൾക്കെടോ നരാധിപ! തത്വമായുള്ളതേവം;
വാക്കിനു മാധുര്യവും കേൾക്കുമ്പോളുണ്ടാകണം;
അക്ഷരത്തിന്റെ നല്ല വ്യക്തത വിശേഷിച്ചു
സുസ്വരം വേണം നല്ല വാക്കുകൾ പറയുമ്പോൾ;
അത്രയല്ലെടോ പദവ്യക്തിയും വന്നീടണം;
സ്ഥൈര്യവും ലഘുത്വവും വാക്കിലുണ്ടായീടണം;
ഇത്തരമാറുഗുണം ചെറുതുമില്ലെന്നാകിലും
സത്തുക്കൾ ക്ഷമിപ്പാനായ് പ്രത്യഹം തൊഴുന്നു ഞാൻ.
കേൾക്കെടോ പുരളീശ! പാൎത്ഥിവശിഖാമണെ!
വാസ്തവമേവമെങ്കിലാസ്ഥയോടിരുന്നു നീ
ക്ഷീരത്തെക്കുടിപ്പാനും ഫലത്തെബ്ഭുജിപ്പാനും
ആഗ്രഹമിവററിലും ചേൎത്തുമില്ലറികെടോ.
ക്ഷുത്തൃഡാദികളെന്നതൊട്ടുമില്ലിഹ പാൎത്താൽ
ഭക്തവത്സലനായ പത്മനാഭന്റെ പദ-
യുഗ്മകസേവയായ നൽക്കുളം തന്നിൽക്കുളി-
ച്ചെത്രയും ശുദ്ധനായിട്ടെപ്പോഴും നടപ്പു ഞാൻ.

* * * * * *

വിശ്രുതകീർത്തികൊള്ളും പത്മനാഭൻെറ പദ-
ഭക്തികൾകൊണ്ടു വേണം മുക്തിയെ വരുത്തുവാൻ
അത്ര വൈഭവമുള്ള നൽത്തിരുവനന്തേശൻ
തത്സമീപത്തങ്ങെഴുന്നള്ളിയിട്ടിരിയ്ക്കവേ,
ഭക്തവത്സലപാദം പ്രത്യഹം സേവിയ്ക്കിലോ
മുക്തി വന്നീടും നൃപസത്തമ! ധരിച്ചാലും.

* * * * * *

അത്രയല്ലിഹ വന്ന ബദ്ധമോദേന കണ്ടേൻ
തല്പമാമനന്തൻമേൽ തത്വമായുള്ള വസ്തു."

ഇത്യാദി ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നു കേരളവർമ്മരാജാവ് ഈ കൃതിയും തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ച് എഴുതിയതാണെന്നു വെളിവാകും. പാതാളരാമായണത്തിനും ബാണയുദ്ധത്തിനും കവിതാഗുണം പോരാ. വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം അങ്ങനെയല്ല; അതു വാല്മീകിരാമായണത്തോടു കിട നില്ക്കുന്ന ഒരു കോമളകൃതിയാകുന്നു, അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മോക്ഷദായകപ്രകരണം കഥകളിപ്പാട്ടുകൾ എഴുതിയ കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻെറ കൃതിയാണെന്നു ഭാഷാചരിത്രകാരനായ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള സർവ്വാധികാര്യക്കാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു ശരിയല്ല. അതു ഞാൻ നിഷ്കർഷിച്ചു പരിശോധിയ്ക്കുകയും വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയവുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കുകയും ചെയ്തതിൽ കേരളവർമ്മരാജാവിൻെറ കവനം തന്നെ എന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയത്തിനും മോക്ഷദായക-മോക്ഷസിദ്ധിപ്രകരണങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ രചനാസമ്പ്രദായത്തിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, പ്രകടമായ സാമ്യവുമുണ്ട്. പ്രസിദ്ധസംസ്കൃതപണ്ഡിതനായ കഥകളിക്കാരൻെറ ശൈലിയുടെ നിഴലാട്ടംപോലും അവിടെയെങ്ങും കാണ്മാനില്ല. 'തമ്പിയെന്നതുമണ്ണനെന്നതും ദ്വൈതഭ്രമം' മുതലായ വരികളിൽ തെക്കൻപദങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നു. മോക്ഷദായകവും മോക്ഷസിദ്ധിയും കിളിപ്പാട്ടുകളാണ്. മോക്ഷദായകത്തിൻെറ ആരംഭം താഴെ കാണുന്ന വിധത്തിലാകുന്നു.

"വാനിരല മധുവുണ്ടു ദീനതപോക്കും നിൻെറ
തേനോലും മൊഴികൊണ്ടു ഞാനേകരസമുണ്ടേൻ
മാനസരാജൻതൻെറ ലീലകൾ കേട്ടിട്ടുള്ളി-
ലാനന്ദം വളരുവാനായിട്ടു കൊതിച്ചു ഞാൻ

നീ വരും വഴി നോക്കിയിരുന്നനിത്രനാളും
നീയത്തു പറയേണം മററാരാൻ പറയുമോ?"

"അനന്തതല്ലേ പള്ളികൊള്ളുന്നോരനന്തേശൻ
അനന്തം ജന്മമെടുത്തീടുന്ന കൃപാംബുധി"

എന്ന വരികളിൽ തിരുവനന്തപുരത്തെ കവി സ്പഷ്ടമായി സ്മരിച്ചിരിക്കു ബോാഠം അന്യഥാ ചിന്തയ്ക്കു് അവകാശമേ കാണുന്നില്ല.

മോക്ഷസിദ്ധിപ്രകരണം മോക്ഷദായകപ്രകരണത്തിൻെറ തുടച്ച യാണെന്നു പറയാം. "ഉണ്ടായി സ്ഥാണുപുമാൻ ഗന്ധർവ്വനഗരത്തിൽ ഉണ്ടാക്കീടിനാൻ ശുക്തിരജതമായ മല" എന്നു മോക്ഷദായകത്തിലും "സ്ഥാണുപുമാൻെറ കഥയെന്നപോലിതു വേണമെന്നാകിൽ പറയാം ചുരുക്കി ഞാൻ" എന്നു മോക്ഷസിദ്ധിയിലും കാണുന്ന വരികളിൽ നിന്നാണു ഞാൻ ഈ വസ്തുത അനുമാനിക്കുന്നതു്. വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയത്തിലും ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും നിന്നു തമ്പുരാൻ വലിയ ഒരു അദ്വൈതിയും ശങ്കരഭാഷ്യാദി വേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിഷ്ണാതനുമാണെന്നു വിശദമാകുന്നു. വിഷയം വളരെ ഗഹനമാണെങ്കിലും പ്രതിപാദനരീതി പതിവുപോലെ അത്യന്തം സുഗമമാണു്. പാണ്ഡിത്യപ്രകടനത്തിനു് അവിടുന്നു് ഒരിക്കലും ഉദ്യമിച്ചിട്ടില്ല. 'ഗൂഢമായുള്ള പൊരുൾ മൂഢർക്കും തിരിയുമാറു്' ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കണമെന്നേ അദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നുള്ളു. മോക്ഷദായകം യശശ്ശരീരനായ അഴകത്തു പത്മനാഭക്കുറുപ്പു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആധിപത്യത്തിൽ പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മാസികപുസ്തകത്തിൽ പണ്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നതായി ഓർമ്മ തോന്നുന്നു. ഈയിടയിൽ അതു തിരുവിതാംകൂർ ക്യൂറേററാപ്പീസിൽ നിന്നു പ്രത്യേകപുസ്തകരൂപത്തിലും പ്രകാശനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. മോക്ഷസിദ്ധിപ്രകരണം അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

പടസ്തുതി അപ്രകാശിതമല്ലെങ്കിലും സുലഭമല്ലാത്തതിനാൽ വായനക്കാരുടെ സൌകര്യത്തിനുവേണ്ടി താഴെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

൧

'അഹികുലവരശയന! രമാവര മഹിതപദാംബുജ! നതപാതക
ദഹന! ജനാർദ്ദന! ദനുജാന്തക! ദരസരസിജധര! കരുണാകര!
അഹമഹമികയൊടു പൊരുവാൻ വരുമഹിതരെ യുധി സപദി ജയി (പ്പാൻ
അഹരഹരിഹ വരമരുളേണം കേശിമഥന! നാഥ! തൊഴുന്നേൻ.

൨

ആതങ്കം മനസി വളക്കും മാതങ്ഗങ്ങളുമതിവേഗ-
ശ്രീതങ്കം പെരിയ തുരങ്ഗമജാതങ്ങളൊട്ടും ചേവകരും
ഏതും ഭയമിയലാതേ വന്നേറിന മദമോടു പൊരുമ്പോൾ
നീതന്നെ ജയിച്ചരുളീക കേശിമഥന!........

൩

ഇടിനികരമൊടിടയും ഡിണ്ഡിമപടുനിനദവുമിടയിട വെടിയും
പൊട്ടുപൊട നിലവിളികളുമായുധമിടയുന്നൊരു ഝടഝടരവവും
ഝടിതി കിളരുന്നെഴമൊരു പൊടിയും തടവിന പടയുടനെ തടുപ്പാൻ
അടിയനു യുധി പടുത തരേണം കേശിമഥന!...........

൪

ഈഷച്ചെതോബഹുമാനം ദ്വേഷിച്ചോരിയലാതേ
പോഷിച്ചീടുകയെന്നേവം ഭാഷിച്ചു തിമിത്തതിവേഗാൽ
ഘോഷിച്ചുവരുമ്പോളവരിഹ ശേഷിച്ചീടായ്വാൻ കൃപ
പോഷിച്ചീടണമിന്നെങ്കൽ കേശിമഥന.........

൫

ഉരുതരമായ്ത്തൊരുതെരെനിയതം വരുമൊരുവൻതിരകൾ കണക്കെ
ഒരുമകലന്നരിവരനികരം പൊരുവതിനിഹ പാടിവരുമ്പോൾ
കരബലമൊടു തരിപെടവെട്ടിത്തുരുതുരെമണ്ടിപ്പതിനായ്ഞാൻ
സരസിജദലനയന! മുരാരേ! കേശിമഥന........

൬

ഊക്കേറിന വൈരികൾ പോരിൽക്കാൽക്കാണിയുമഴകൊടുപിന്നിൽ
പാക്കാതെ പുളച്ചിഹ നമ്മൊടു പോക്കായി വളഞ്ഞുവരുമ്പോൾ
ആൾക്കും തുരഗങ്ങൾക്കും ശരമാക്കംകെട്ടുമാറേല്പിച്ചുയിർ
പോക്കാകേണം പുനരെന്നാൽ കേശിമഥന.........

൭

എളുതുജയിപ്പതിനെന്നു മനതളിരിലുറച്ചരിവരനികരം
പ്രളയപയോനിധിസമമേററം കളകളമൊടുമിളകി വരുമ്പോൾ

തെളുതെളെ വിലസും കരവാളാൽ ഗളതലമറവെട്ടിമുറിപ്പാൻ
കളയരുതേ ചെറുതിഹ സമയം കേശിമഥന.........

൮

ഏറിന മോഹത്തൊടുവാഹനമേറി മഹാബലമിയലുന്നവ-
രേറെമദിച്ചുഴകൊടു വന്നുടനേറിയലം പടപൊരുമളവിൽ
ഏറുംകണവെടിയെന്നിവയേറേറെമുടിഞ്ഞൊടുവതിന്നായ്
ഏറെനിരന്തരമൻപൊടുഞാൻ കേശിമഥന.........

൯

“ഐയോ” എന്നഖിലജനാനാം തോന്നുംപടി തിങ്ങിമുഴങ്ങി-
ക്കൈയ്യൂക്കൊടു വന്നു വളഞ്ഞുടനെയ്യുന്നൊരു വൈരികൾ തമ്മിൽ
കൈയ്യും കാലും ഗളതലവും ചോരവ്വോടു മുറിച്ചെറിവാൻ കൃപ
ചെയ്യേണം സപദി വിഭോ! മേ കേശിമഥന!.........

൧൦

ഒഝ വൻകടൽ കരവന്നതുപോലരിതൻകുലമഴകൊടു കണ്ടി-
ങ്ങുരുസങ്കടമൊടുജനമെല്ലാം പെരുകും ഭയമൊടു മണ്ടുമ്പോൾ
കരിസംഘവുമഴകൊടുമണ്ടിക്കരയുംപടി വെട്ടി മുറിപ്പാൻ
അരുൾ നിൻ കൃപ വിരവൊടു കേശവ! കേശിമഥന.........

൧൧

ഓരോവിധമായുധജാലവുമോരോവിധവേഷവുമാണ്ടുട-
നോരോവക വൻപട മുതിഭയമോരാതെ നടിച്ചുവരുമ്പോൾ
പാരാതവരെക്കുലചെയ്തിഹ പാരിൽ നിരത്തീടുവതിന്നായ്
നേരേ മമ നീ തുണയാകുക കേശി.........

൧൨

ഔവ്വണ്ണം സകലജഗത്തും ചൊവ്വൊടു വന്നെതിരേറുകിലും
വൈഭവമില്ലരികളെ മമ കൊലചെയ്യുവതിന്നെങ്കിലുമനിശം
കൈവല്യപ്രദ! നിൻകൃപ മേ ദൈവാൽ വന്നെതിരേറുകിൽ ഞാൻ
സർവ്വാരികളെക്കൊന്നീടുവൻ കേശി.........

൧൩

അക്ഷതബലമിയലും രിപുകുലമൊക്കെ മുടിച്ചിഹ പുരളീശം
വഞ്ചിക്ഷിതികേരളസംജ്ഞം രക്ഷവിഭോ! രക്ഷ മുദാ മാം
പക്ഷീശപരവാഹന! സജ്ജനരക്ഷക! കരുണാകര! സന്തത-
മക്ഷയയശസം കുരു മാധവ! കേശി.........

൧൪

പരിപുഷ്ടാടോപമൊടരിജനമെതിരിട്ടീടുമ്പോളടവികൾ
തരിപെട്ടീടുംപടിപാഞ്ഞവരിഹപട്ടീടുവതിനു(11)വേഗാൽ
ഒരുവട്ടമുണ്ണന്നരുളീടുക പരിതുഷ്ടികലന്നു വിഭോ നീ
തിരുവട്ടാറതിൽ മരുവീടിന കേശിമഥന! നാഥ! തൊഴുന്നേൻ.

പദസ്തുതി അകാരാദി ക്രമത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സ്തോത്രമാണെന്നു വായനക്കാർക്കു കാണാവുന്നതാണല്ലൊ. പതിന്നാലാമത്തെ പാട്ടു മാത്രമേ അകാരാദിയിൽപെടാതേ നില്ക്കുന്നുള്ളൂ. കവിതയ്ക്കു വലിയ മെച്ചമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും രചിച്ച സന്ദർഭവും നിർമ്മാതാവിന്റെ വീരവ്രതവും മററും നിരൂപിച്ചാൽ അതിനും സ്തുത്യങ്ങളായ ദേശീയഗാനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ മാന്യമായ് ഒരു സ്ഥാനത്തിനവകാശമുണ്ട്.

ഇനി അവശേഷിക്കുന്നതു സംസ്കൃതകീർത്തനങ്ങളാണ്. രാഗമാല ഞാൻ തൃപ്പൂണിത്തുറ ഈടുവെയ്പുഗ്രന്ഥപ്പുരയിലെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മററൊരാവശ്യത്തെ മുൻനിറുത്തി പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ എനിക്കു കിട്ടിയതാണ്. അതു സസന്തോഷം ത്രൈമാസികത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

രാഗമാലാ.

കലയേ ഗാംഭോധിരസനാലയേ ത്വാം (കലയേ)
ആഹരിസുരഭിനമസ്കൃതപാദേ! നിസുംഭ-
മുഖാരിനിധനാദിനിപുണേ! നിഖില-
ദേവഗാന്ധാരനിഷാദാദിഗീതേ! (കലയേ)

(11) പടുക=പെടുക=മരിക്കുക.

2

കമനീയകരുണേ! ശങ്കരാഭരണേ!
ഛായാസാരങ്ഗനയനേ! കല്യാണി!
ദീനജനതതിപാലനലോലേ!
നതജനമലഹ(ാ)രിചരണസരോജേ! (കലയേ)

3

പാടീരപങ്കവിരാജിതദേഹേ! സൗരാഷ്ട്രദേശനിവാസേ!
ഇന്ദുമോഹനമുഖി! ദേവി തന്വംഗി!
അനൎഗ്ഗളഗാംബുധിപാവിതലോകേ! (കലയേ)

4

പുന്നാഗവരാളിവനാധിവാസേ!
കണ്ഠാരവകമ്പിതരിപുജനഹൃദയേ!
ബകുളകുലലാളിതകുന്തളേ! വശിതേ!
ത്രോടിതത്രപമഹനീയചാപേ! (കലയേ)

5

പന്തുവരാടിരാഗപാലനലോലേ! ഗൗഡപന്തുരാഗാരൂഢേ!
പുണ്യജനനാഥനാമക്രിയേഽംബികേ!
ജനനസാവേരിതബഹുവിധചരിതേ! (കലയേ)

6

സന്തതവീക്ഷിതസകലദശാക്ഷി! ഘനനീലാംബരി! ഗിരിവരതനയേ!
കേദാരഗൗഡജനാൎച്ചിതപാദേ!
കാരിതവസനശ്ശുഭേ! സുശ്ശുഭാംഗി! (കലയേ)

7

ശ്രീരാഗപൂരഗ ശ്രീഹരിസോദരി! നാട്ടഗീതചരണസഞ്ചാരവദനേ!
അഭിരാമ ക്രിയായുക്ത മഹനീയവദനേ!
ധന്യധനാശി മോദകാരണി! വാരുണി! (കലയേ)

8

മദ്ധ്യമാദിലയഹീനേ........................ആഭിഖന്നടരാഗേ!
ദീനപാലന വഞ്ചിവീരകേരള
വൎമ്മഭൂപാലസേവിതപാദേ! (കലയേ)

ഈ ഗാനത്തിൽ ചില അശുദ്ധപാഠങ്ങളും ഉണ്ടാകാം. ഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ടതു് ഏകദേശം അതേമാതിരിയിൽതന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയാണു് ഇവിടെ ചെയ്യുന്നതു്.

പത്മനാഭകീർത്തനം മനോഹരമാണു്. സുപ്രസിദ്ധമായ ആ കീർത്തനവും താഴെ ചേർക്കുന്നു.

പദ്മനാഭകീർത്തനം.

ധ്യായേമാനിശം ശ്രീപത്മനാഭം. (ധ്യായേ)
ശേഷഭോഗശയനം വരഭൂഷണ-
ഭൂഷിതാവയവപൌരുഷവേഷം (ധ്യായേ)
വേദവാദിജനമാനസനളിനീ-
മോദദായിചരണാംബുരുഹാന്തം (ധ്യായേ)
നീലവാരിവഹരാവമോദയുത
നീലകണ്ഠഗളസുന്ദരജംഘം (ധ്യായേ)
ദേവരാജ ഗജരാജ ഹസ്തരുചി
പീവരോരുയുഗമണ്ഡിതമതുലം (ധ്യായേ)
ദേഹനീലഘനശോഭമാനസൗ-
ദാമനീ സദൃശഹാടകവസനം (ധ്യായേ)
ശൃംഖലാഞ്ചിതകടിം വിരാജദഖി-
ലാണ്ഡഷണ്ഡപരിപൂർണ്ണപിചണ്ഡം (ധ്യായേ)
ലോകനാഥജനകാരവിന്ദജനി-
ഭൂമിനാഭിവിലസന്നിജദേഹം (ധ്യായേ)
ഇന്ദിരാമലഭുജാന്തരചർച്ചിത-
ചന്ദനം രുചിരകൗസ്തുഭഹാരം (ധ്യായേ)
ഭൃത്യഭീഹരണദക്ഷശിവാർച്ചന
സക്തപാണിയുഗളന്തപതുലാഭം (ധ്യായേ)
ഇന്ദുബിംബവദനം രദനച്ഛദ-
ഭിന്നബിംബരുചികുന്ദസുദന്തം (ധ്യായേ)
ലംബമാനമണികുണ്ഡലമണ്ഡിത
ഗണ്ഡമൃക്ഷപതിചണ്ഡകരാക്ഷം (12) (ധ്യായേ)

(12) ഋക്ഷപതിചണ്ഡകരാക്ഷൻ=ചന്ദ്രസൂൎയ്യന്മാരാകുന്ന നേത്രങ്ങളോടുകൂടിയവൻ.

ദിവ്യരത്നമകുടം കമലാവനി-
സംയുതം മുനിസുരാദിവിചിന്ത്യം (ധ്യായേ)
ചിന്തയേ കവിവരാഞ്ചിതപുരളീ
വഞ്ചിഭൂപതിമഘം സതതം ത്വാം (ധ്യായേ)

ഈ കൃതികളെല്ലാം കേരളവമ്മതമ്പുരാൻ വേണാട്ടിൽ താമസിച്ച ഏഴോ എട്ടോ കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ രചിച്ചവയാണെന്നുള്ളതിന് ഇവയിൽ കാണുന്ന മുദ്രകൾതന്നെ ലക്ഷ്യമാണ്. വേണാട്ടിൽ വരുന്നതിനു മുൻപും അവിടുന്നു ചില കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അവ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല.

ആട്ടക്കഥകൾ നിമ്മിച്ച കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ കനിഷ്ഠസഹോദരനായിരുന്നുവെന്നുപന്യസിച്ചവരുടെ പ്രസ്താവനം ചെയ്യുന്നതു നിർമ്മൂലമാണ്.

"ശ്രീമാനനല്പഗുണശാലിതയാ നൃപാണാം
ഭൂഷായിതോ നിജകരാത്ത സമസ്തതേജാഃ
കാമപ്രദാനമിതകല്പമഹീരുഹസ്സ
ചിന്താമണിജ്ജയതി കേരളവമ്മനാമാ"

എന്ന പദ്യത്തിൽ ആട്ടക്കഥക്കാരൻ വന്ദിക്കുന്നതു് അന്നു പുറവഴിനാടു വാണിരുന്ന രാജാവിനെയാണ്. കിളിപ്പാട്ടുകാരൻ ആ നാട് ഒരിക്കലും പരിപാലിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതായിട്ടില്ലല്ലോ.

പുതുവാതപ്പാട്ടും പത്മനാഭകീർത്തനവും എനിക്കു പകർത്തി അയച്ചുതന്ന സുപ്രസിദ്ധഗവേഷകൻ ശ്രീമാൻ ടി. ജി. അച്യുതൻനമ്പൂതിരിയുടെപേരിൽ എനിക്കുള്ള കൃതജ്ഞത വാചാമഗോചരമാകുന്നു.

"ചാക്യാർ" പദത്തിന്റെ ഉൽപത്തി. *

(മ. മ. ശ്രീ. അമ്മാമൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്.)

ചാക്യാർ എന്ന പദത്തിനു പലരും പലവിധത്തിൽ അർത്ഥം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഓരോരുന്നും നൽകിയിരിക്കുന്നതു്, ഈ പദത്തെ പലതരത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ടും ചാക്യാരുടെ ആധുനികസാമുദായികസ്ഥാനവും പ്രവൃത്തിയും ആസ്പദമാക്കി ചർച്ചചെയ്തു് അതിൽനിന്നുള്ള അനുമാനംകൊണ്ടും ആയിരിക്കണം. അതിനാൽ ഒരർത്ഥവും 'ശുദ്ധമേ അബദ്ധം' എന്നു പറഞ്ഞു തീരെ ത്യജിക്ക വയ്യ എന്നുള്ള പൂർവ്വപീഠിക ഇവിടെയും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 1078-ലെ കാനേഷുമാരി റിപ്പോർട്ടിൽ ചാക്യാർ എന്ന പദം ശ്ലാഘ്യാർ—അതായതു മാന്യപുരുഷന്മാർ—എന്നതിന്റെ പ്രാകൃതരൂപമാണെന്ന് ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശ്രീമാൻ ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം ജി. പത്മനാഭപിള്ള പറയുന്നതും 'ശ്ലാഘ്യകുലജന്യന്മാരായിരുന്നതിനാൽ അവർക്കു ചാക്യാർ എന്ന പേരു കൊടുത്തു' എന്നാണ്. 'കൊച്ചിയിലെ ജാതിയും മതങ്ങളും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചാക്യാർ എന്ന പദം 'ശ്ലാഘ്യവാക്കുകാർ' എന്നതിന്റെയോ 'ശ്ലാഘ്യകുലക്കാർ' എന്നതിന്റെയോ തൽഭവമാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കവിതിലകനായ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ പറയുന്നതു് അതു 'ശ്ലാഘ്യവാക്കുകാർ' എന്നതിന്റെ തൽഭവമാണെന്നാണ്. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ 'ചാക്യാർ' അഥവാ 'ചാക്കിയാർ' എന്നതു 'ചാക്കി' എന്ന പദത്തിൽനിന്നുണ്ടായ പൂജകബഹുവചനപദമാണെന്നാണ് എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. ചാക്കി എന്ന പദം തന്നെ 'ശ്ലാഘ്യാർ' എന്നതിന്റെയോ 'സാക്ഷി' എന്നതിന്റെയോ 'ശാക്യർ' * എന്നതിന്റെയോ തൽഭവമാണെന്നുകൂടി അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധമതത്തിൽനിന്നു വൈദികമതത്തിലേക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്തവനെ 'ശാക്യൻ' എന്നു പറഞ്ഞു കാണുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഗുണ്ടർട്ട്, ഇങ്ങനെ ഒരഭിപ്രായവുംകൂടി പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു.

---

* എറണാകുളം മഹാരാജകലാശാലയിൽവെച്ചു ചെയ്ത "ചാത്തുപ്പണിക്കർസ്മാരകപ്രസംഗ"ത്തിൽനിന്ന്.

* ബുദ്ധമതക്കാർ.

'ചാക്കിയൻ' അല്ലെങ്കിൽ 'ചാക്കൈയൻ' എന്ന പദം ലക്ഷണക്കാരൻ, പുരോഹിതൻ, ക്ഷേത്രങ്ങളിലും കോവിലകങ്ങളിലും നൃത്തനാട്യങ്ങൾ നടത്തുന്ന ജാതിക്കാരൻ എന്നിത്യാദി അൎത്ഥത്തിലും, 'ചാക്കൈ' എന്ന പദം ലക്ഷണക്കാരൻ, തറ (ഉയൎത്തിക്കെട്ടിയ സ്ഥലം—രംഗം?) എന്നൎത്ഥത്തിലും കാണുന്നതുകൊണ്ടും ചാക്യാൎക്ക 'ചാക്കിയൻ' എന്നും 'ചാക്കൈയൻ' എന്നും പേരുകൾ പറഞ്ഞു കാണുന്നതുകൊണ്ടും ചാക്യാർ എന്ന പദം 'ചാക്കിയൻ' എന്നതിൻെറയോ 'ചാക്കൈയൻ' എന്നതിൻെറയോ രൂപഭേദമായിട്ടും വരാവുന്നതാണല്ലോ.

'ശ്ലാഘ്യർ' എന്നതിൻെറ തത്ഭവമാണ ചാക്യാർ എന്ന പറയുന്നതിനുള്ള അടിസ്ഥാനം അവരുടെ ജനനം തന്നെയായിരിക്കണം. സൂതകുലമാണല്ലൊ അവരുടെ വംശം. അട്ടക്കളദ്ദോഷംകൊണ്ടും 'കാലത്തിൽ പെട്ടവരാ'യാലും അവർ ഉത്തമകുലജാതന്മാർ തന്നെ. അശുദ്ധി നിമിത്തം ബ്രാഹ്മണസംജ്ഞയ്ക്ക അർഹന്മാരല്ലാതായി തീൎന്നതിനാൽ അവൎക്ക ഈ പേര കൊടുത്തതാണെന്നും വരാം. പുരാണപ്രസിദ്ധിയും പുരാണകഥാകഥനംകൊണ്ട പരിപാവനവുമായ ശ്ലാഘ്യസൂതകുലത്തിൽ ജനിച്ചവരാണെന്നുവന്നാൽ ഇവർ സൎവ്വഥാ ശ്ലാഘ്യന്മാർ തന്നെയാണല്ലൊ. ഈ വക യുക്തികളെ ആസ്പദമാക്കിയിട്ടായിരിക്കാം ചാക്യാർ പദം 'ശ്ലാഘ്യർ' എന്ന വാക്കിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്ന പറയുന്നതു്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഇത്രയും വളച്ചുകെട്ടാതെ അവരെ 'സൂതർ' എന്ന വിളിക്കുവാനല്ലേ അധികം ന്യായം? പൂൎവ്വന്മാരൊ അതിന്ന ശേഷമുള്ളവരോ അങ്ങനെ ചെയ്തുകാണാത്തതുകൊണ്ടു്, ചാക്യാന്മാർ ശ്ലാഘ്യകുലജാതന്മാരാണെങ്കിലും ചാക്യാർ എന്ന പദം ശ്ലാഘ്യർ എന്നതിൻെറ തത്ഭവമല്ലെന്നാണ തോന്നുന്നതു്. പ്രസ്തുത ശബ്ദം ശ്ലാഘ്യപദത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ ഒരു തത്ഭവപദമാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തെപ്പററി ശ്രീമാൻ ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകാണുന്നു:—

"ഈ കഥയെ വിശ്വസിക്കുവാൻ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. വ്യഭിചാരംകൊണ്ട ദുഷിച്ചവരുടെ സന്താനങ്ങൾ ശ്ലാഘ്യരാകുന്നതെങ്ങനെ? ഇതിനും പുറമെ പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവന്ന എത്രാനും ബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങളിൽ നിന്ന സൂതകുലജാതന്മാരുടെ സംഖ്യ വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം അത്ര വ്യഭിചാരിണികളെ കിട്ടിയെങ്കിൽ ആ ബ്രാഹ്മണരുടെ അന്നത്തെ സ്ഥിതി എത്ര കഷ്ടമായിരിക്കണം! അതു വിശ്വസിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ചാക്യാന്മാർ ശുദ്ധാഃകരളീയർതന്നെയായിരിക്കാനാണ് ഇടയുള്ളതു്"

ഈ അഭിപ്രായം അത്ര ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വ്യഭിചാരംകൊണ്ടു ദൂഷിച്ചവരാണെങ്കിലും ഇവർ ജനിച്ച കുലമായ ബ്രാഹ്മണകുലം ശ്ലാഘ്യമാണല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ പിന്നീടു ചേൎന്ന കുലവും ശ്ലാഘ്യമായ സൂതകുലമല്ലെ? അതുകൊണ്ടു ചാക്യാന്മാർ ശ്ലാഘ്യകുലജാതന്മാരും ശ്ലാഘ്യകുലസ്ഥിതന്മാരുമാണ്. അവർ ശ്ലാഘ്യന്മാരായതു കുലംകൊണ്ടാണെന്നുവരുന്നതിനു വല്ല വിരോധവുമുണ്ടോ? എന്നാൽ ഒരു ദോഷംകൊണ്ടു മാലിന്യം തട്ടിയവർ ശ്ലാഘ്യകുലത്തിൽ ചേൎന്നാൽ ആ കുലവും മലീമസമാവുകയല്ലേ ചെയ്യുക എന്നുള്ള ഒരു പൂർവ്വപക്ഷത്തിന് ഇവിടെ അവകാശമുണ്ട്. 'ദോഷത്തിന് അധഃപതനരൂപമായ ശിക്ഷ അവൎക്കു കൊടുക്കുന്നുണ്ട്; തങ്ങൾ അറിയാത്തതും തന്നിമിത്തം കഠിനശിക്ഷയ്ക്കു അർഹമല്ലാത്തതുമായ ഒരു കുററത്തിന് ഉത്തമകുലജാതന്മാൎക്കു വിധിക്കുന്ന അധഃപതനം മറെറാരു ഉത്തമകുലത്തിലേക്കല്ലാതെ ആകാൻ വഴിയില്ല,' എന്നാണ് ഇവിടെ പറയാനുള്ള ഉത്തരം. സൂതകുലജാതന്മാരുടെ സംഖ്യ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് അത്ര അസംഖ്യം വ്യഭിചാരിണികൾ വേണമെന്നു പറയുന്നതു് അത്ഭുതാവഹംതന്നെ. ഒരു വ്യഭിചാരിണിയുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ ആ സ്ത്രീയോടുകൂടി ഗമിക്കുന്ന ഓരോ ബ്രാഹ്മണനും അവരിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന സന്തതികളും ദൂഷിതന്മാരായി തീരുന്നതാണ്. ആ സ്ഥിതിക്ക്, സൂതകുലജാതന്മാരുടെ സംഖ്യ വൎദ്ധിപ്പിക്കാൻ അത്ര അധികം വ്യഭിചാരിണികൾ ആവശ്യമില്ലല്ലൊ. എന്നു മാത്രമല്ല, ചാക്യാന്മാരുടെ സംഖ്യ ഒരുകാലത്തും അത്ര വലുതായിരുന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ളതും ഈ അവസരത്തിൽ പ്രത്യേകം ഓൎക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ചാക്യാർ എന്ന പദം 'ശ്ലാഘ്യർ' എന്നതിന്റെ തത്ഭവമല്ലെങ്കിലും, ചാക്യാന്മാർ ശ്ലാഘ്യകുലജാതരല്ലെന്നു പറയുന്നതു സ്വീകാൎയ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

'ശ്ലാഘ്യവാക്കുകാർ' എന്ന പദത്തിന്റെ തത്ഭവമാണു ചാക്യാർ എന്നു പറയുന്നതു് അവർ പ്രബന്ധം പറയുമ്പോൾ പ്രകടിപ്പിക്കാറുള്ള വാക്കിന്റെ ശ്ലാഘ്യതകൊണ്ടായിരിക്കാം.

"മാധുൎയ്യമക്ഷരവ്യക്തിഃ പദവ്യക്തിശ്ച സുസ്വരഃ
ധൈൎയ്യം ലഘുതമത്വം ച ഷഡേതേ വചസോ ഗുണാഃ"

എന്ന പ്രമാണപ്രകാരമുള്ള മാധുൎയ്യം തുടങ്ങിയ ആറു ഗുണങ്ങളും ചാക്യാരുടെ വാക്കിലുണ്ടെന്നുള്ളതു സുവിദിതമാണ്. അഥവാ വാക്കുകൊണ്ടു ശ്ലാഘ്യന്മാരാകുന്നവർ എന്നോ 'ശ്ലാഘ്യതയ്ക്കു വാക്കോടുകൂടിയവർ'

എന്നോ ഈ പദത്തെ വിഗ്രഹിക്കാനും വിരോധമില്ല. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ദുഷിച്ച ജന്മം കൊണ്ടുണ്ടായ കളങ്കം തീൎത്തു ശ്ലാഘ്യത കിട്ടുവാൻ വാക്ക് ഉപകരണമാക്കിയിട്ടുള്ളവർ എന്നാവും ആ പദത്തിന്റെ അൎത്ഥം. പ്രബന്ധം പറയുമ്പോൾ ചൊല്ലുന്ന അവതാരികയിൽ കലികാലത്തു കഥ പറയുന്നതിന്റേയും കേൾക്കുന്നതിന്റേയും ശ്ലാഘ്യതയേയും മാഹാത്മ്യത്തേയും കൂടി പ്രതിപാദിക്കാറുമുണ്ട്. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടായിരിക്കണം ചാക്യാന്മാർ എന്ന പദത്തിനു ചിലർ ഇങ്ങനെ ഒരു വ്യുൽപത്തി കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ ചാക്യാരുടെ അഭിനയത്തിന്റെ സൂചനപോലും വ്യംഗ്യമായിട്ടെങ്കിലും കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണൎക്കു ഉപനയനാനന്തരം വേദാദ്ധ്യയനം തുടങ്ങുന്ന സ്ഥാനത്തു ചാക്യാൎക്കു രംഗത്തിൽ പ്രവേശവും അഭിനയവും വിധിച്ചിരിക്കകൊണ്ട്, കാലത്തിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ദോഷത്തിന്റെ പരിഹാരമാൎഗ്ഗം വാക്കല്ല അഭിനയമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ. അതുകൊണ്ട് അഭിനയത്തെ ആസ്പദമാക്കിയല്ലാതെ വാക്കിനെ ആധാരമാക്കി അവൎക്കു ഒരു ജാതിനാമം കല്പിച്ചിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കാൻ വഴി കാണുന്നില്ല.

'സാക്ഷി' എന്ന പദത്തിന്റെ തൽഭവമായ 'ചാക്കി' എന്ന പദത്തിൽ നിന്നാണു ചാക്യാർ എന്ന പദമുണ്ടായത് എന്നാണു മറ്റൊരഭിപ്രായം. പെരുമാക്കന്മാരുടെ കാലം മുതൽ ഇന്നേവരെ, പെരുമാക്കന്മാരുടെ കുടുംബത്തിലും ഒടുക്കത്തെ പെരുമാളുടെ കുടുംബപരമ്പരയായ കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിലും, മരിച്ച പുലയുള്ളകാലത്തു രാജകുടുംബാംഗങ്ങൾ ആഹാരം കഴിക്കുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൎക്കു കൂടെയിരുന്നു സാക്ഷിഭോജനം കഴിക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാലും സാക്ഷിഭോജനം കൂടാതെ രാജാക്കന്മാൎക്കു ആഹാരം കഴിക്കുക വയ്യാത്തതിനാലും ആ പുലദിവസങ്ങളിൽ സാക്ഷിക്കു ബ്രാഹ്മണരുടെ സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു ചാക്യാന്മാരായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇങ്ങനെ ഒരഭിപ്രായം പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഈ സംഗതി ചാക്യാരുടെ ജീവിതത്തിൽ അത്ര ഗണ്യമായ ഒന്നല്ല; എന്നു മാത്രമല്ല ഇപ്പോൾ ഏതാണ്ട് ഒരു അൻപതു കൊല്ലമായി ഇതു് അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടു പണ്ടു കോവിലകത്തു പുലക്കാലത്തു സാക്ഷിഭോജനത്തിനു അവകാശികളായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനെ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി ആ വൎഗ്ഗക്കാരെ 'സാക്ഷ്യാർ' അല്ലെങ്കിൽ 'ചാക്യാർ' എന്നു വിളിച്ചുപോന്നുവെന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ അൎത്ഥമൊന്നുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ചാക്യാർ എന്ന പേരു കേൾക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ പെട്ടെന്നുദിക്കുന്നതു്, കൂത്തും

കൂടിയാട്ടവുമാണല്ലൊ. അതിനാൽ ചാക്യാർ എന്ന പേരു് ഈ കലകളോടു സംബന്ധിച്ചും അനുബന്ധിച്ചും ഉണ്ടായതായിരിക്കാനാണ് അധികം എളുപ്പം.

'ശാക്യൻ' എന്ന പദത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ 'ചാക്യൻ' എന്നതിന്റെ രൂപഭേദമാണു ചാക്യാർ എന്നഭിപ്രായവും, 'ചാക്ക' എന്ന പദത്തിൽനിന്നുണ്ടായ 'ചാക്കൈ' അല്ലെങ്കിൽ ചാക്കൈയൻ' എന്നതിന്റെ രൂപഭേദമാണ് അതെന്നുള്ള അഭിപ്രായവുമാണ് ഇനി നിരൂപണം ചെയ്യാനുള്ളതു്. ഇതുരണ്ടും ശരിയാണെന്നു പറയുവാൻ വിരോധമില്ലെന്നുതോന്നുന്നു. ഇവർ ഭട്ടാരകന്മാരെപ്പോലെ, അതായതു പിഷാരടിമാരെപ്പോലെ, ബുദ്ധമതത്തിൽനിന്നു വൈദികമതത്തിലേക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്തുണ്ടായ ജാതിക്കാരാണെന്നുള്ളതു തെളിവായ കാര്യമാണ്. അതുപോലെ 'ചാക്ക' എന്ന വാക്കിനു കൊടുത്തുകാണുന്ന 'തറ' എന്ന അർത്ഥത്തിനു 'രംഗം' എന്ന വിശേഷാർത്ഥം സ്വീകരിച്ചു്, 'രംഗോപജീവികൾ' എന്നും 'ക്ഷേത്രത്തിൽ നൃത്തനാട്യങ്ങൾ നടത്തുന്നവർ' എന്നും ഉള്ള അർത്ഥത്തിൽ 'ചാക്കൈയൻ' എന്ന നാമം അവർക്കു സിദ്ധിച്ചുവെന്നും അതു കാലക്രമത്തിൽ ചാക്യാർ എന്നായിത്തീർന്നുവെന്നും ഊഹിക്കുന്നതിലും വലിയ അസാംഗത്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ അഭിപ്രായം ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ കൂടുതൽ സ്വീകാര്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു ചാക്യാർക്കു 'ചാക്കിയൻ' എന്നും 'ചാക്കൈയൻ' എന്നും പേരുകൾ പറഞ്ഞു വന്നിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു തെളിവുമുണ്ടു്.

"തിരുനിലൈച്ചേവടിച്ചിലമ്പുവായ്പുലമ്പവും
വരിതരു പെരുകെയിർപ്പട്ടുപറൈയാർപ്പവും
ചെങ്കണായിരന്തിരുക്കുറിപ്പരുളവും
ചെഞ്ചടൈചെൻറു തിചൈമുകമലമ്പവും
വാടകം പതൈയാതു മൂടകം തുളങ്കാതു
മേകലൈയൊലിയാതു മെന്മുലൈയചൈയാതു
വാർകുഴൈയാടാതു മണിക്കുഴലവിഴാ-
തുമൈയവളൊരു തിറനാകവോങ്കിയ
വിമൈയവനാടിയ കൊട്ടിച്ചേതം
പാത്തരു നാൽവകൈ മറൈയോർ പറൈയൂർ
കൂത്തച്ചാക്കൈയനാടലിൻ മികഴ്ന്തവൻ"

(ചിലപ്പതികാരം ഗാഥ 28)

[“തൃപ്പാദങ്ങളിലെ ചിലമ്പുകൾ കിലുങ്ങേയും ബലവും ഭംഗിയുമുള്ള കൈയിലേ പറ മുഴങ്ങേയും തൃക്കണ്ണുകൾ പലതരത്തിലും ഇളകേയും ജട വെന്നു ദിങ്മുഖങ്ങളിലുരുമ്മേയും ശ്രീപരമേശ്വരൻ ‘കൊട്ടിച്ചേതം’ എന്ന നൃത്തം ആടുന്നതും, കാൽതളയിളകാതേയും ശിരോലങ്കാരം കിലുങ്ങാതേയും മേഖല ശബ്ദിക്കാതേയും മുലകളനങ്ങാതേയും കുണ്ഡലങ്ങളാടാതേയും തിരുമുടിയഴിയാതേയും ശ്രീപാർവ്വതി ഒരു ഭാഗത്ത് ആടുന്നതും, നാലുതരം ബ്രാഹ്മണർ പാക്കുന്ന പറയൂരെ കൂത്തച്ചാക്കിയനായ നല്ല ആട്ടക്കാരൻ ആടുമ്പോൾ......” എന്നാണു മേലുദ്ധരിച്ച ഗാഥയുടെ അർത്ഥം]

ചെങ്കുട്ടവപ്പെരുമാളുടെ അനുജനായ ഇളംകോവടികളുടെ കൃതിയായ ചിലപ്പതികാരത്തിൽനിന്ന് അന്നു പറൂരിൽ ചാക്യാരുടെ നൃത്തനാട്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ചാക്യാരെ ‘ചാക്കൈയൻ’ അല്ലെങ്കിൽ ‘ചാക്കിയൻ’ എന്നാണു പറഞ്ഞിരുന്നതെന്നും തെളിയുന്നു. അന്ന് ഈ പദം ഇത്ര പ്രസിദ്ധമായി സാഹിത്യത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നതുകൊണ്ട്, ‘ചാക്യാർ’പദം ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ രൂപഭേദമാണെന്നു നമുക്കു തീർച്ചയാക്കാം. ഈ രണ്ടു പദങ്ങളിൽതന്നെ, ‘ചാക്കിയൻ’ ‘ശാക്യ’ന്റെ തൽഭവമായതുകൊണ്ടും ചാക്യാർ ബുദ്ധമതത്തിൽനിന്നു വൈദികമതത്തിലേക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്ത ജാതിയായതുകൊണ്ടും ‘ശാക്യ’ന്റെ തൽഭവമായ ‘ചാക്കിയൻ’ എന്നതിന്റെ രൂപഭേദമാണു ‘ചാക്യാർ’ എന്ന പദം എന്നു അനുമാനിക്കുന്നത്, ചരിത്രദൃഷ്ടിയിലും യുക്തിയിലും ഏററവും സംഗതമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

ശ്രീവല്ലഭകീർത്തനം.

———:o:———

നിരണത്തു കവികൾ നെയ്യാററിൻകര താലൂക്കിൽ മലയിൻകീഴിൽ പത്തില്ലത്തിൽ പോററിമാരുടെ കാര്യസ്ഥന്മാരായി താമസിച്ചിരുന്നു എന്നു ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാക്കറിവുള്ളതാണല്ലൊ. അവരിൽ ഏതോ ഒരു കവിയുടെ കൃതിയാണു താഴെ ചേക്കുന്ന ശ്രീവല്ലഭ(പഞ്ചാക്ഷര)കീർത്തനം. മഹാവിഷ്ണുവിനെപ്പററിയുള്ള ഒരു സ്തുതിയാണെങ്കിലും, 'നമശ്ശിവായ' എന്ന പഞ്ചാക്ഷരിയിലെ അഞ്ചക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ടാണ് ഇതിലെ അഞ്ചു പാട്ടുകളും യഥാക്രമം ആരംഭിക്കുന്നതു്. ഇതിനു കാരണം, തിരുവല്ലായിലെത്തേവരായി മലയിൻകീഴക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്ന വിഷ്ണുവിനെയാണു കവി വന്ദിക്കുന്നതെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജന്മഭൂമിയായ നിരണത്തു തൃക്കപാലീശ്വരത്തുക്ഷേത്രത്തിലെ മൂർത്തി ശ്രീപരമേശ്വരനാണെന്നുള്ളതുതന്നെയെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ കീർത്തനവും എനിക്കു പകൎത്തി അയച്ചുതന്നതു പ്രശസ്തഭാഷാഭിമാനിയായ ശ്രീമാൻ ടി. ജി. അച്യുതൻനമ്പൂരിയാണ്. ഇതിനെ തെററുതിരുത്തി ഇതു ത്രൈമാസികത്തിൽ പരമാഹ്ലാദപുരസ്സരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

(ഉള്ളൂർ)

1

നല്ലോരരവണമേലാഴിയിൽ മെല്ലെത്തുയിലാകിയ മാധവ-
നല്ലോ നരജാതികളിടർതീർത്തുല്ലാസം രക്ഷിച്ചരുളും
ചൊല്ലാന്ന മലയിൻകീഴ്ത്തിരുവല്ലഭനേ! നിൻപദപങ്കജ-
മെല്ലാനാളും തൊഴുതേൻ ഞാൻ ശ്രീമാധവ! പാഹി തൊഴുന്നേൻ.

2

മണ്ണെയളന്നീരടിയാക്കിയ കണ്ണാ! കരുണാകര! മരതക-
വണ്ണാ! നിൻപദമിരുപൊഴുതും വിണ്ണോർതൊഴുതീടുമവൎക്കും
എണ്ണിയ വൻവിന തീർത്തിടും വെണ്ണകൾ കളവാണ്ടവനേ കേൾ
എന്നെയും രക്ഷിക്കുന്നുദിനവും ശ്രീമാധവ.........

3

ശിരമൊരു കരമതിലേന്തിഢാരതനിൽ വിരവൊടിരന്നു നടന്ന
ഹരനൊരു വരമസുരനു നൽകിപ്പരിചൊടു വനമോടിനകാലം
ഒരു തരുണിയതായ് വിപിനമതിൽ ഇരുന്നസുരനുടെയുയിർപോക്കീ-
ട്ടരനുടെ സങ്കടമാശു തീർത്തൊരു ശ്രീമാധവ.........

4

വടിവൊടു ധരതനിലുള്ളവാം ക്ഷിതിമകളെ വിവാഹം ചെയ്തി-
ട്ടടവിയിൽ മുനിമാരൊടു സഖ്യം ഉടനസുരനെ വെൽവതിനായി
കടലണചെയ്തക്കരമേവീട്ടടർപൊരുതഥ രാവണരാദി-
യശേഷമറുത്തരക്കരെയെത്തി ശ്രീമാധവ.........

5

യന്നു *മെനിക്കടയതു നീയേ! അന്നപിതാവും നീയല്ലോ
അന്നന്നു വരും വ്യാധികളേയൊന്നൊന്നായകലവെ നീക്കി
വന്നെന്നെ രക്ഷകൾ ചെയ്യുന്നെന്നിതുവിധമോർത്തു നമിക്ക-
ന്നെന്നും ഗിരികീഴ്മരുവിന ശ്രീമാധവ! പാഹി തൊഴുന്നേൻ

———:o:———

* മുറയ്ക്കു 'എന്നും' എന്നു വേണം.

ഉപമോൽപ്രേക്ഷാവിവേകം.

(ടി. വി. തിരുമല്ലാട്ട് അവർകൾ)

ത്രൈമാസികത്തിന്റെ കഴിഞ്ഞ മകരം ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ "ഉപമോൽപ്രേക്ഷാവിവേകം" എന്ന ലേഖനം ഞാൻ സശ്രദ്ധം വായിച്ചു. ഈ വിഷയത്തെപ്പററി അല്പം അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ളതിനെ ഞാൻ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഉൽപ്രേക്ഷയുടെ ലക്ഷണമായി പറയുന്ന സംഭാവനാശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥം എന്താണ്? "(അഭേദേന) ഉപമേയസ്യ ഉപമാനകോടിക സന്ദേഹവിഷയീകരണം" എന്നാണു വ്യാഖ്യാനം. സംഭവിയായ ഒരു വസ്തുവിനെ അസംഭവിയായ ഒരു വസ്തുവാണോ എന്നു സംശയിക്കുക. (സന്ദേഹാലങ്കാരത്തിൽ ഉഭയകോടികസന്ദേഹമാണ്.) ഒരു വസ്തുവിനു വേറെ ഒരു വസ്തുവിനോടു സാദൃശ്യമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതാണ് ഉപമ. വിവക്ഷിതാർത്ഥം ഉപമാനദ്വാരാ വിശദമാക്കി പണ്ഡിതപാമരസാധാരണം സുഗമമാക്കുന്നതു് അലങ്കാരങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഉപമയുടെ ലക്ഷണമാകുന്ന സാദൃശ്യമല്ല. "ഗോസദൃശോ ഗവയഃ", "ദീർഘപ്രതാനാ ദൂർവ്വാവദതസീ കുസുമച്ഛവിഃ", (അഷ്ടാംഗഹൃദയം ഭ്രുലക്ഷണം) ഇത്യാദി സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണുന്നതു് അർത്ഥം വിശദമാക്കുന്ന സാദൃശ്യമാണ്; അല്ലാതെ ചമൽക്കാരവിശേഷകാരിയായ ഉപമാലക്ഷണമായ സാദൃശ്യമല്ല. ഉപമ ഉൽപ്രേക്ഷ മുതലായ മിക്ക അലങ്കാരങ്ങളും കവിഭാവനാജന്യങ്ങളും അധ്യവസാനപ്രായങ്ങളും അതതു വിഷയത്തിനു കൃത്രിമമോടി കൂട്ടുന്നതും ആകുന്നു. എന്നാൽ സഹൃദയന്മാർക്കു കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്നില്ല; പ്രത്യുത ചമൽക്കാരരൂപാഹ്ലാദത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നു.

"പോലെ" "ഇവ" ഇത്യാദി ശബ്ദപ്രയോഗങ്ങളുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉപമയോ ഉൽപ്രേക്ഷയോ എന്നു വേർതിരിച്ചറിവാൻ ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥം നല്ലവണ്ണം പര്യാലോചിച്ചു് ഉപമേയത്തിന് ഉപമാനാഭേദം സംശയരൂപേണ ജനിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കുകയാണു ചെയ്യേണ്ടതു്. ലേഖകന്റെ ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു നോക്കുക. ആദ്യത്തേതിൽ ഉപമേയമായ സഹ്യപർവ്വതംതന്നെയാണ് ഉപമാനമായ പ്രകൃതി കെട്ടിയ കോട്ടയായി നമുക്കു തോന്നുന്നതു്. "പ്രകൃതികെട്ടിയ കോട്ട"യുടെ പകരം

ഇപ്പോൾ ഏററവും ദുർല്ലംഘ്യമായി ഗണിച്ചുവരുന്ന "മെററ്സ" "സ്റ്റ്റാസ്ബർഗ്" എന്ന കോട്ടകളുടെ മതിൽപോലെ എന്നാണ പറഞ്ഞതെങ്കിൽ ഉപമാനോപമേയങ്ങൾക്ക് അഭേദം തോന്നുകയില്ല; ഉൽപ്രേക്ഷയാവുകയും ഇല്ല. രണ്ടാം ഉദാഹരണവും ഇതുപോലെതന്നെയാകുന്നു. മൂന്നാമത്തേതിൽ വക്ത്രത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പരുഷവാക്കിനു ചന്ദ്രബിംബത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വിഷം, ചന്ദനത്തിൽ നിന്നുള്ള അഗ്നി, ഇതുകളോട് അഭേദം തോന്നുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല. നേരെ മറിച്ച്, രണ്ടും വേറെയാണെന്നും രണ്ടിനും സാദൃശ്യമുണ്ടെന്നും വ്യക്തമാണ്. ഇവിടെ പരുഷവാക്കിനും വിഷത്തിനും സാദൃശ്യം ബിംബപ്രതിബിംബഭാവസ്ഥിതങ്ങളായ ഏതദ്വക്ത്രജത്വവും കവിപ്രതിഭാകല്പിതചന്ദ്രബിംബജത്വവും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഉൽപ്രേക്ഷയുടെ ലക്ഷണം ഇവിടെയില്ല. ഉപമയുടെ ലക്ഷണം പൂർണ്ണമായിട്ടുണ്ടുതാനും. ബിംബപ്രതിബിംബഭാവമെന്നതിന് ഉദാഹരണം:—

"പാണ്ഡ്യോയമംസാർപ്പിതലംബഹാരഃ
ക്ലുപ്താംഗരാഗോ ഹരിചന്ദനേന
ആഭാതി ബാലാതപരക്തസാനുഃ
സനിർഝരോൽഗാര ഇവാദ്രിരാജഃ"

ചുമലിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മുത്തുമാലയുള്ളവനും രക്തചന്ദനം പൂശിയവനും ആയ ഈ രാജാവ്, തിളങ്ങുന്ന വെള്ളച്ചാട്ടത്തോടും ബാലാതപം കൊണ്ടു ചുവന്ന സാനുക്കളോടും കൂടിയ പർവ്വതത്തെപ്പോലെ ശോഭിക്കുന്നു. ഇവിടെ രാജാവിനും പർവ്വതത്തിനും സമാനധർമ്മം ഒന്നും ഇല്ല. എങ്കിലും പർവ്വതത്തിലുള്ള ബാലാതപം, നിർഝരം ഇതുകൾക്കും രാജാവിങ്കലുള്ള രക്തചന്ദനം, മുത്തുമാല ഇതുകൾക്കും ബിംബപ്രതിബിംബഭാവംകൊണ്ട് ഐക്യം അധ്യാസിച്ചു സമാനധർമ്മമായി വിചാരിക്കുകയാണ് ആലങ്കാരികന്മാർ ചെയ്യുന്നത്. ഈ പറഞ്ഞത് എന്തിനെന്നാൽ, "ചന്ദ്രബിംബാൽ" എന്നതിൽ ചമൽക്കാരകാരിയായ സമാനധർമ്മം "ചണ്ഡത്വം" അല്ലെന്നും ഉക്താനുക്തസാമാന്യധർമ്മത്വാദി അനാവശ്യമായി എന്നും കാണിക്കുവാനും അർത്ഥം വ്യക്തമാക്കാനും ആകുന്നു. ഇതുപോലെ

"സ്തനാഭോഗേ പതൻ ഭാതി കപോലാൽ കുടിലോഽളകഃ
ശശാങ്കബിംബതോ മേരൗ ലംബമാന ഇവോരഗഃ"

എന്നതിൽ ബിംബപ്രതിബിംബഭാവസഹായത്തോടുകൂടിയ വസ്തുപ്രതിവസ്തുഭാവരൂപമായ സാധാരണധർമ്മമാണ് ഉള്ളതു്.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഒന്നുകൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ശാസ്ത്രകാരന്മാർ—പ്രത്യേകിച്ച് ആലങ്കാരികന്മാർ—പ്രാചീനന്മാർ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മാത്രം ഒന്നും സമ്മതിച്ചിട്ടില്ല. തങ്ങൾ പറയുന്നതിനു ദാർഢ്യം വരുത്തുവാൻ പല ദിക്കിലും പ്രാചീനന്മാരുടെ സമ്മതി എടുത്തുപറയും. എന്നാൽ അവിടങ്ങളിലെല്ലാം യുക്തിയും ഉപപാദിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം. പ്രാചീനന്മാരുടെ മതം യുക്തിയില്ലാതെ വരുന്നതായാൽ അതിനെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ അവർക്കു യാതൊരു മടിയും ഇല്ല. ഇതു് അനന്വയം, പ്രതീപം മുതലായ അലങ്കാരങ്ങളുടെ വിവരണത്തിൽ നിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്.

ആചാര്യദണ്ഡിമുതൽ ജഗന്നാഥപണ്ഡിതൻവരെ എല്ലാവരും കല്പിതോപമയായി പറയുന്നതിനെ ഉൽപ്രേക്ഷയാണെന്നു സമർത്ഥിക്കുവാൻ ലേഖകൻ പഠാടത്തും ശ്രമിച്ചുകാണുന്നു. ഇതു് ആപാതപ്രതീയമാനമായ അർത്ഥത്തെ മാത്രം അവലംബിച്ചാണെന്നു തോന്നുന്നു. കല്പിതോപമയ്ക്കു വാമനൻ, രുദ്രടൻ മുതലായവർ പറയുന്ന ലക്ഷണങ്ങൾക്കു വ്യത്യാസം ഇല്ല. ഇതിൽ ഉപമേയവിശേഷണങ്ങൾക്കു് അനുരൂപങ്ങളായി കല്പിക്കുന്നവയും സാദൃശ്യപ്രയോജകങ്ങളും ആയ ഉപമാനവിശേഷണങ്ങൾ കവിപ്രതിഭാകല്പിതങ്ങളായിരിക്കണം. ഇങ്ങിനെയുള്ളവ അധികവും ലോകസിദ്ധങ്ങളായിരിക്കയില്ല.

"സ്തനാഭോഗേ പതൻ ഭാതി കപോലാൽ കുടിലോഽളകഃ
ശശാങ്കബിംബതോ മേരൌ ലംബമാന ഇവോരഗഃ"

ഇവിടെ 'കപോലത്തിൽനിന്നു സ്തനതടത്തിൽ വീണു കിടക്കുന്ന' എന്ന ഉപമേയവിശേഷണത്തിനു 'ചന്ദ്രനിൽ നിന്നു മേരുപര്യന്തം താണു കിടക്കുന്ന' എന്ന കവിപ്രതിഭാകല്പിതമായ ഉപമാനവിശേഷണം സാദൃശ്യപ്രയോജകമായിട്ടുണ്ടു്. ഇതു് ഉൽപ്രേക്ഷയാണെന്നു ലേഖകൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഉപമേയത്തിൽ ഉപമാനാഭേദം സംശയരൂപേണ തോന്നായ്കയാൽ (ഉൽപ്രേക്ഷാലക്ഷണമായ സംഭാവന ഇല്ലായ്കയാൽ) ഉൽപ്രേക്ഷയല്ലെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ലേഖകൻ തന്നെ ഇതിൽ സാദൃശ്യപ്രതീതിയാണു ഭാവുകന്മാർക്കു് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "ഗുണബാഹുല്യതശ്ച" എന്ന വാമനസൂത്രത്തിന്റെ അർത്ഥം 'ചമൽകാരാ

തിശയകാരിത്വാച്ച' എന്നാണ്. ഉപമേയഗുണാനുഗുണ്യേന കവികല്പിത വിശേഷണങ്ങൾ ലോകസിദ്ധങ്ങളാണെങ്കിലും ചമൽകാരവിശേഷകാരിത്വം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതും കല്പിതോപമയാണ് എന്നു പര്യവസാനം. ഉദാഹരണം "സദ്യോമുണ്ഡിതമത്തഹൂണചിബുകപ്രസ്പർദ്ധി നാരംഗകം"-"ഉദ്ഗർഭഹൂണതരുണീരമണോപമർദ്ദഭുഗ്നോന്നതസ്തനനിവേശനിഭം ഹിമാംശോഃ ബിംബം" ഇത്യാദി—ഉപമേയോപമാനങ്ങൾക്കു യഥാസംഖ്യം വിശേഷണങ്ങൾ ചേർത്തുകൊണ്ടുമാത്രം കല്പിതോപമയാകുന്നതല്ല.

ഉപമയുടെ ഈ വക അവാന്തരഭേദങ്ങളുടെ തത്വം എന്താണ്? എവിടെയാണോ സാദൃശ്യം പ്രധാനമായി ചമൽകാരകാരിയാകുകയും പ്രതിപാദനരീതി അതിന്നനുഗുണമായി ചമൽകാരാന്തരത്തെ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്, അവിടെ ഉപമാവിശേഷങ്ങൾ എന്നും, എവിടെ സാദൃശ്യത്തെക്കാൾ ഉചിതിയസദൃശവ്യവച്ഛേദം, ഉപമാനതിരസ്കാരം മുതലായവ അധികം ചമൽകാരകാരിയാകുന്നുവോ അവിടെയെല്ലാം അനന്വയം, പ്രതീപം മുതലായ അലങ്കാരാന്തരങ്ങൾ എന്നും അപ്പയ്യദീക്ഷിതർ മുതലായവർ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഉപമാനത്തിന്റെ വിശേഷണവൈശിഷ്ട്യമാണ് ഉൽപ്രേക്ഷാഗമകം എന്നു ധരിച്ച ലേഖകൻ അതിനെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ വളരെ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംഭാവനയ്ക്കു അനുഗുണമായ വിശേഷണവിന്യാസം എന്നാണു ദീക്ഷിതർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. സംഭാവനാശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥം വ്യക്തമാക്കുമ്പോൾ "ഉപമേയം ഉപമാനാഭിന്നമായി സംശയിപ്പാൻ അനുകൂലമായ വിശേഷണവിന്യാസം" ഉൽപ്രേക്ഷാഗമകം എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. കേവലം വിശേഷണവൈശിഷ്ട്യം മാത്രം പോരാ. ഇതു തന്നെയാണ് "ദ്വിനേത്ര ഇവ വാസവഃ" എന്നതിൽ വിഷയിവിശേഷണമില്ലെങ്കിൽ ഉപമ എന്നു പറയുന്ന ജഗന്നാഥപണ്ഡിതന്റെയും മതം. ഇവിടെ "രണ്ടു കണ്ണുള്ള" എന്ന ഇന്ദ്രവിശേഷണമാണ്, രാജാവു് ഇന്ദ്രനാണോ എന്ന സംഭാവനയ്ക്കു (സംശയത്തിന്നു) കാരണം. "ചന്ദ്രബിംബാദിവ വിഷം" എന്നതിൽ "ചന്ദ്രനിൽനിന്നുണ്ടായ" എന്ന വിശേഷണം പരുഷവാക്കിന്നും വിഷത്തിന്നും തമ്മിൽ അഭേദബുദ്ധി ജനിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ? "വളഞ്ഞ ചന്ദ്രകലപോൽ" എന്നതിൽ പത്തുമാസം വേർപിരിഞ്ഞ വസന്തനായകനോടു സമാഗമം പ്രാപിച്ച വനലക്ഷ്മിയുടെ പുതിയ നഖക്ഷതങ്ങൾ

എന്നു പറയുമ്പോൾ പലാശങ്ങൾ ആ നഖക്ഷതങ്ങൾ തന്നെയാണോ എന്ന സംശയത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നില്ലയോ? സന്ദർഭോചിതത്വം വരുത്തുവാൻ മാത്രമാണ് ഈ വിശേഷണം എന്നാണു ലേഖകൻ പറയുന്നതു്. ബാലേന്ദുവക്രാദിവിശേഷണവിശിഷ്ടങ്ങളായ പലാശങ്ങൾ ക്രീഡാപർവ്വതത്തിൽ ചിരപ്രവാസപ്രത്യാഗതനായകസംഭുക്തയായ പ്രൗഢവനിതയുടെ സ്തനതടത്തിൽ നഖക്ഷതങ്ങൾ പോലെ ശോഭിച്ചു എന്നു പറയുന്നതായാൽ ഉൽപ്രേക്ഷയാകുമോ? അഭേദബുദ്ധി തോന്നിക്കുന്ന വിശേഷണവൈശിഷ്ട്യം ഇല്ലായ്കയാൽ ഇതു് ഉപമയാണ് എന്നു തീർച്ച തന്നെ.

വിശേഷണവൈശിഷ്ട്യം മാത്രമാണ് ഉൽപ്രേക്ഷാഗമകം എന്നാണ് അപ്പയ്യദീക്ഷിതർ മുതലായവരുടെ സിദ്ധാന്തം എന്നു തെററിദ്ധരിച്ച് ലേഖകൻ പിന്നെയും ചിലതു പറഞ്ഞുപോകുന്നുണ്ടു്. മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതു തന്നെ എല്ലാ ദിക്കിലും ബാധകമാണ്.

ഉദയവൎമ്മകോലത്തിരിയും കൃഷ്ണഗാഥാകൎത്താവും.*

(ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ അവർകൾ ബി. ഏ, ചിറയ്ക്കൽ)

"പാലാഴിമാതുതാൻ പാലിച്ചുപോരുന്ന
കോലാധിനാഥനുദയവൎമ്മൻ
ആജ്ഞയെച്ചെയ്കയാലജ്ഞനായുള്ള ഞാൻ
പ്രാജ്ഞനെന്നിങ്ങനെ ഭാവിച്ചിപ്പോൾ
ദേവകീസൂനുവായ് മേവിനിന്നീടുന്ന
കേവലൻ തന്നുടെ ലീല ചൊൽവാൻ
ആവതില്ലെങ്കിലുമാശതാൻ ചെൽകയാൽ
ആരംഭിച്ചീടുന്നേനായവണ്ണം" എന്നിങ്ങനെ കൃഷ്ണഗാഥ

യിൽ അനുസ്മരിച്ചിരിക്കുന്ന ഉദയവൎമ്മതമ്പുരാനെക്കുറിച്ചും, അവിടുത്തെ 'ആജ്ഞാ'നുസരണം കൃഷ്ണഗാഥ നിൎമ്മിച്ച കവിവരനെക്കുറിച്ചും എനിക്കു കിട്ടിയേടത്തോളമുള്ള രേഖകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു് ഈ ഉപന്യാസമെഴുതുന്നതു്. കൃഷ്ണഗാഥാകൎത്താവിനെക്കുറിച്ചു മുമ്പേതന്നെ പലരും പലവിധത്തിലും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ചില സാഹിത്യപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ 'ആനവലിച്ചാലും ഇളകാത്ത' ശക്തിയോടെ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതമായും കലാശിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നിരിക്കിലും ആവക അഭിപ്രായങ്ങൾ അധികവും ഊഹാപോഹങ്ങളെ മാത്രം ആസ്പദിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു്, ഏതദ്വിഷയത്തിൻെറ പരമാൎത്ഥമറിഞ്ഞു്, ചിലതു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത സാഹിത്യധൎമ്മമാണല്ലൊ.

ഉദയവൎമ്മകോലത്തിരിയേയും, അവിടുത്തെ ആശ്രിതനായ കൃഷ്ണഗാഥാകൎത്താവിനേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനകൾക്കു മുമ്പിൽ, ഉദയവൎമ്മകോലത്തിരിയുടെ അടുത്ത പൂൎവ്വന്മാരായ രണ്ടു തമ്പുരാക്കന്മാരെപ്പറ്റി ചില വിവരങ്ങൾ അറിയുന്നതു വിഷയത്തിനു കൂടുതൽ

---

* പകൎപ്പവകാശം.

പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. കോലഭൂപാലനായ 'പള്ളിക്കോവിലകത്തു് കേരളവമ്മരായ കോലത്തിരുവടിയും, അവിടുത്തെ അനുജനും ഒരു സംസ്കൃതകവിയും ആയ 'രാമവമ്മ തെക്കളംകൂറ' (യുവരാജാവു്) മാണ് ആ പൂവ്വന്മാർ. ഈ കേരളവമ്മകോലത്തിരുവടി കൊ. വ. 598-ാമാണ്ടിൽ, "കോലത്തിരിസ്ഥാനത്തിരുന്ന്", പൊൻകിരീടം ചൂടി, ഉടവാളുമെടുത്തു തിരുവർകാട്ടുകാവിൽ പരദേവത(കോലസ്വരൂപത്തിലെ പരദേവതയായ മാടായിക്കാവിൽ ഭഗവതി)യെ തൃക്കൈ കൂപ്പി, വെള്ളിപ്പല്ലക്കിൽ വളോടംകോട്ടയിലെഴുന്നള്ളി, ശിവേശ്വരത്തുമണ്ഡപത്തിൽനിന്നും ഈരേഴുകുലക്കാക്കും അഭയം നൽകി, ആയിരം നായന്മാക്കും വരമരുളിയ" കോലഭൂപാലനാണെന്നു പഴയ രേഖകളിൽനിന്നുമറിയുന്നു. കേരളവമ്മാവു് "കൊല്ലം 621 രാചെന്ന മേടമാസം 6 ചെന്ന നാളിൽ 64-ാം തിരുവയസ്സിൽ തീപ്പെട്ടു"വെന്നും രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു. ഇങ്ങനെ കൊ. വ. 598 മുതൽ 621 വരെ, 23 സംവത്സരം, കേരളവമ്മാവു കോലത്തുനാടു ഭരിച്ചു. കേരളവമ്മകോലത്തിരിയുടെ കവിസദസ്സിനെ അലങ്കരിച്ചവരാണ്, ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം കാവ്യത്തിന്റെ കത്താവായ ശങ്കരകവി, യുധിഷ്ഠിരവിജയം യമകകാവ്യത്തിനു 'പദാത്ഥചിന്തന'മെന്ന വ്യാഖ്യാനം വിരചിച്ച ആളും, ശങ്കരകവിയുടെ ആചാര്യനുമായ രാഘവകവി, ശൌരിചരിതം എന്ന യമകകാവ്യത്തിന്റെ കത്താവും രാഘവകവിയുടെ ഗുരുഭൂതനുമായ ശ്രീകണ്ഠൻ, ഭാരതസംഗ്രഹമെന്ന കൃതിയുടെ നിമ്മാതാവായ രാമവമ്മയുവരാജാവു് എന്നീ കവിപണ്ഡിതന്മാർ. ഈ രാമവമ്മയുവരാജാവു് കൊ. വ. 618-ൽ അന്തരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ പിൻതുടന്നതു് അനുജനായ ഉദയവമ്മാവാണ്. കൊ. വ. 621-ൽ കേരളവമ്മകോലത്തിരി നാടുനീങ്ങിയപ്പോൾ ഉദയവമ്മയുവരാജാവു് കോലത്തിരിയായി. കൊ. വ 621 മുതൽ 640 വരെ, പത്തൊൻപതു വഷക്കാലം, ഉദയവമ്മതമ്പുരാൻ രാജ്യം ഭരിച്ചു. അക്കാലം കേരളത്തിൽ ധനധാന്യാദിസമ്പത്തുകൾക്കു യാതൊരാലസ്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ചുവടെ ചേക്കുന്ന വരികളിൽ നിന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

"പള്ളിക്കുലൊത്തു് ഉദയവമ്മരായ കോലത്തിരുവടി വാണരുളിയ കാലം, കൊലം വാഴിച്ചു കിട്ടീട്ടു നാലാണ്ടു ചെന്നപ്പോൾ കൊല്ലം 625-ൽ നാട്ടിൽ പുഷ്ടിയുണ്ടാകിൽ—രാശിപ്പണത്തിനു നെല്ലിടങ്ങഴി 18 വിററു. പിന്ന കഴമ അരി ഇടങ്ങഴി 8 വിററു. പിന്ന ഒരുതരം ഞെക്കലരി 9-ഉം വിററു. ചെറുപയറു് ഇടങ്ങഴി 5 വിററു. വല്യപയറു് ഏഴിടങ്ങഴി വിററു. പിന്നെ അക്കാലം കണ്ണനുതു് വെളാപുരത്തങ്ങാടിയിൽ മൂടക്കു 2¾ പണം

വില. ഇങ്ങനെയെല്ലാം വിററുവെന്നു അരുളിച്ചെയ്കയാലത്രെ ഇതെഴുതിയതു്."

സമ്പൽസമൃദ്ധിയോടുകൂടിയ അക്കാലം കേരളഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാഗ്യദശയുമായിരുന്നു. മഹാനുഭാവനായ ഉദയവർമ്മതമ്പുരാന്റെ മഹാമനസ്കതയുടെ ഫലമായി 'കോട്ടൂർ നമ്പ്യാർ' എന്ന ഭാഷാകവിയും, സകലകേരളീയസഹൃദയന്മാരുടേയും ഹൃദയംഗമമായ ബഹുമാനം സമ്പാദിച്ച കേരളീയമഹാകവിയായ കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവും അവരുടെ ഭാഷാകൃതികൾ നിർമ്മിച്ചതക്കാലത്താണു്. ജ്യേഷ്ഠനായ കേരളവർമ്മകോലത്തിരിയുടെ കല്പനപ്രകാരം ശങ്കരകവി ശ്രീകൃഷ്ണവിജയവും (1), രാമവർമ്മയുവരാജാവു ഭാരതസംഗ്രഹവും (2) രാഘവകവി പദാർത്ഥചിന്തനവും (3) രചിച്ചതുപോലെതന്നെ അനുജനായ ഉദയവർമ്മകോല

---

(1) ചകാസ്തി രാജാ ചതുരന്തവീര-
ചൂഡാതടീചുംബിതപാദപീഠഃ
കാലാഗ്നികൂലങ്കഷബാഹുതേജാഃ
കോലാധിപഃ കേരളവർമ്മനാമാ.

* * * *

കോലേശ്വരസ്തം മുദിതഃ കദാചി-
ദാസ്ഥാനവർത്തീ നൃപചക്രവർത്തീ
നിഷ്ണാതധീഃ "കൃഷ്ണകഥാനുബന്ധം
കാവ്യം കുരു ശ്രാവ്യ"മിതി ന്യഗാദീത്. (ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം)

(2) ഗുണാകരഃ കേരളവർമ്മനാമാ
സ തേന ദത്തം പ്രതിപദ്യ രാജ്യം
ശശ്വൽപ്രജാരഞ്ജനജാഗരൂകോ
നിർമ്മൂലയാമാസ മദം രിപൂണാം.

* * * *

ജഗന്നിവാസം ഹൃദയേ ദധാനോ
മുദാ കദാചിന്നിജഭാഗിനേയം
സ രാമവർമ്മാണമുവാച കാവ്യം
വിധീയതാം ഭാരതസംഗ്രഹാഖ്യം. (ഭാരതസംഗ്രഹം)

(3) ശ്രീകേരളവർമ്മനൃപഃ പരിഭൂതാരാതിഭൂതിഭൂരിമദഃ
ആസ്ഥാനമലങ്കുർവ്വന്നാസ്ഥായോഗാത് കദാചിദശിഷന്മാം.
രചയ യുധിഷ്ഠിരവിജയവ്യാഖ്യാം പ്രഖ്യാപിതോരുതാൽപര്യാം
പര്യാലോചനചതുരാം രാഘവ ലാഘവവിവർജ്ജിതാത്മജിതാം.
(പദാർത്ഥചിന്തനം.)

ത്തിരിയുടെ 'ആജ്ഞ'യാൽ കോട്ടൂർനമ്പ്യാർ കുചേലകഥ പഞ്ചവൃത്തം, സുഭദ്രാഹരണം, നളചരിതം കിളിപ്പാട്ട് എന്നീ കൃതികളും, കാവിൽ പൊനത്തിൽ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരി (നമ്പിടിയെന്നാണ് പഴയ രേഖകളിൽ കാണുന്നതു; ഇതിനുള്ള കാരണം ചുവടെ വിശദമാക്കീട്ടുണ്ട്) ചെറുശ്ശേരിഭാരതം, കൃഷ്ണഗാഥ എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിൎമ്മിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠൻ, പരിപൂൎണ്ണത സിദ്ധിച്ച സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തെ ഒന്നുകൂടി പ്രാഭവപ്പെടുത്തി; അനുജനാകട്ടെ, പാരതന്ത്ര്യത്താൽ ഉൽഗതി കിട്ടാതുഴലുന്ന കേരളഭാഷാസാഹിത്യത്തെ ഉറക്കൊള്ളിക്കുവാൻ പലപ്രകാരേണയും പ്രയത്നിച്ചു. ഉദയവൎമ്മകോലത്തിരിക്കു കേരളഭാഷയിൽ ഇപ്രകാരമൊരഭിനിവേശമുണ്ടാവാനുള്ള കാരണമെന്തെന്നൂഹിക്കുവാൻപോലും ആധുനികന്മാൎക്കു ശക്യമല്ല. ഭാഷാസാഹിത്യനഭോമണ്ഡലമാകമാനം സംസ്കൃതഘനപടലങ്ങൾ ബാധിച്ചിരുന്ന അക്കാലം, സംസ്കൃതത്തിൽ മുളച്ചു് അതിൽതന്നെ തളിൎത്തുവളൎന്ന പൊനം തുടങ്ങിയ കവിതരുക്കളെ ഉദയവൎമ്മമന്ദാനിലൻ ഒന്നിളക്കിയതും, ആ മഹാവൃക്ഷങ്ങൾ ശ്രുതിമതിമധുരങ്ങളായ കവിതാഫലങ്ങൾ ഉതിൎത്തതും കൈരളീദേവിയുടെ മഹാഭാഗധേയമായിട്ടേ കരുതേണ്ടതുള്ളൂ.

കവികൾക്കു് ആവുംന്നേടത്തോളം പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നതിൽ ഉദയവൎമ്മതമ്പുരാൻ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നുവെന്നു പഴയ രേഖകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. കോട്ടൂർനമ്പ്യാൎക്കു കൊടുത്ത സ്ഥാനമാനാദികളുടെ വിവരം നോക്കുക:—

"തെയ്യംപാടിക്കു പേരുവിളി കൊടുത്തതും കൊല്ലം 622 ചെന്നകന്നി ഒന്നാംതീയ്യതി അന്തി വൈകീട്ടു തെയ്യം പാടി കോട്ടൂരധികാരി നമ്പ്യാരക്കു തൃക്കൈ നീട്ടുകയിൽ എഴുതിയ ആചാരം. തെയ്യമ്പാടി ചിരികയും കെട്ടി കോട്ടയിൽ പടിഞ്ഞാറെ കൊട്ടിലിൽ വന്നുനിന്നതിൻെറ ശേഷം അകത്തു കാൎയ്യം പറയുന്നവരു് തെക്കംക്കൂററിൽ കാൎയ്യം പറയുന്നവരോടു അറിയിച്ചു. എന്നാൽ തെക്കംക്കൂററിൽ കാൎയ്യം പറയുന്നവരു് തിരുമുമ്പിൽ ചെന്ന തിരുവുള്ളത്തിലേററിയതു മുമ്പെതുവായി കല്പനപ്രകാരം തെയ്യംപാടി തൃക്കൈ നീങ്ങിയതിന്നു ശേഷം കളരിവാതുക്കൽ വിടകൊള്ളുന്നം എന്നു തിരുവുള്ളത്തിലേററിയേരം അധികാരീന കല്പിച്ചു മുമ്പാകെ നിറുത്തി. തെക്കംക്കൂററിൽ കാൎയ്യം പറയുന്നവരു് കോടിപ്പുടവിരിച്ചു് അധികാരീന ഇരുത്തിയശേഷം കോലത്തിരുവടി വെള്ളിക്കിണ്ണത്തിന്നരിവാരി അധികാരീൻെറ തലയിൽ ഇട്ടു മൂന്നു പ്രാവശ്യം കോട്ടൂരധികാരിനമ്പ്യാരെ എന്നരുളിച്ചെയ്തു. ആയതുപ്രകാരം അധികാരി

നമ്പ്യാക്കെഴുതിയ തരക്. എന്നാൽ കൊല്ലം 622 ചെന്ന കന്നി 1-ാംനു- ശിവേശപുരത്തുമണ്ഡപത്തിൽ എഴുതിയതു്."

പൊനംകവിക്കു നൽകിയ അവകാശങ്ങളെപ്പററിയെല്ലാം പിന്നീട് പ്രസ്താവിക്കാം.

ചെറുശ്ശേരി ഭാരതം, കൃഷ്ണഗാഥ എന്നീ കൃതികളുടെ കർത്താവു്, കാവിൽ പൊനത്തിൽ ശങ്കരൻനമ്പിടിയാണെന്നു ഞാൻ മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇന്നും കാവിൽ പൊനത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഒരില്ലം കോട്ടയം (വടക്കൻ) താലൂക്കിലുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ നമ്പൂതിരിമാരുള്ള പൊനത്തിലില്ലത്തിൽ എങ്ങനെ മുമ്പു നമ്പിടിമാരുണ്ടായി എന്ന ചോദ്യത്തിനിവിടെ സമാധാനം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിന്റെ ഉത്തരഖണ്ഡം അതായതു് 'കോലത്തുനാടു്', 'നമ്പിടിഖണ്ഡ'മാണു്. ഇരുനൂറു കൊല്ലങ്ങൾക്കപ്പുറംവരെ പെരിഞ്ചെല്ലൂർ ഗ്രാമക്കാരായ നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാരേയും കൂടി നമ്പിടിമാർ എന്നു വിളിച്ചുവന്നതായി പഴയ രേഖകളിൽ കാണാം. 'നമ്പൂതിരിഖണ്ഡ'മായ ദക്ഷിണകേരളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണരുമായുള്ള അടുപ്പം വർദ്ധിച്ചുവന്നപ്പോളാണു് 'നമ്പിടിഖണ്ഡ' ത്തിലെ ബ്രാഹ്മണരും നമ്പൂതിരിമാരായതു്. കോലസ്വരൂപത്തിലെ കുലപരദേവതയായ തിരുവർകാട്ടുകാവിൽ (മാടായിക്കാവിൽ) ഭഗവതിയുടെ ക്ഷേത്രത്തിന്നടുത്തുള്ള 'ഏഴോം' എന്ന ദേശത്തിലായിരുന്നു പൊനത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇല്ലം. അതുനിമിത്തം തന്നെയാണു് പൊനത്തിലില്ലത്തിനു 'കാവിൽപൊന'മെന്നുള്ള പേരു സിദ്ധിച്ചതു്. കാവിൽപൊനമില്ലത്തിലെ നമ്പൂതിരിമാർക്കു 'പള്ളിക്കുന്നു' (വിഹാരശൈലം, വിഹാരാദ്രി എന്നും മററും ശങ്കരകവി മുതലായവർ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.) ഭഗവതിക്ഷേത്രത്തിലെ ശാന്തി ലഭിച്ചതോടുകൂടി അവരുടെ ഇല്ലവും പള്ളിക്കുന്നിലേക്കു മാറി. പള്ളിക്കുന്നിൽ പണ്ടു കാനത്തു എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണഗ്രാമമുണ്ടായിരുന്നു. കാനത്തുഗ്രാമത്തിൽ പന്ത്രണ്ടില്ലങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഒന്നാണു പൊനത്തിലില്ലം. ചെറുശ്ശേരിയെന്നൊരില്ലവും പന്ത്രണ്ടില്ലങ്ങളിൽ പെട്ടതാണു്. ചെറുശ്ശേരിയില്ലത്തിൽ ഒരുകാലത്തു ഒരു ബ്രാഹ്മണയുവാവു മാത്രം ശേഷിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തെ പൊനത്തിലില്ലത്തേയ്ക്കു ദത്തെടുക്കുകയുമുണ്ടായെന്നു പഴമക്കാർ പറഞ്ഞുവരുന്ന ഐതിഹ്യം വാസ്തവമാണെങ്കിൽ, കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവായ പൊനത്തിൽ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിയായിരിക്കാം ചെറുശ്ശേരിയില്ലത്തെ ഒടുവിലത്തെ ആളെന്നും, ദത്തിനുമുമ്പു് അദ്ദേഹം രചിച്ച കൃതിയായിരിക്കാം 'ചെറുശ്ശേരി ഭാരത'മെന്നും ഊഹിക്കുന്നതു തീരെ അബദ്ധമാണെന്നു

കണ്ടുവാൻ തരമില്ലെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതു വെറും ഒരൂഹം മാത്രമാണെന്നും, ഇതിനു മേൽപറഞ്ഞ ഐതിഹ്യമല്ലാതെ വേറെ യാതൊരടിസ്ഥാനവുമില്ലെന്നും ഞാൻ വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഏതായാലും കാനത്തൂര ഗ്രാമത്തെക്കുറിച്ചും, അതിലുള്ള പന്ത്രണ്ടില്ലങ്ങളെക്കുറിച്ചും, പ്രത്യേകിച്ചു കേട്ടുകേൾവിയായി മാത്രം അറിയപ്പെട്ടുന്ന ദത്തിനെക്കുറിച്ചും തക്കതായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ കിട്ടുന്നതുവരെ യാതൊരഭിപ്രായപ്രകടനത്തിനും തരമില്ല.

ഇരിക്കട്ടെ; ഇപ്പോൾ കിട്ടീട്ടുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളെ ഒന്നു പരിശോധിക്കാം. 'ആജ്ഞയാ കോലഭൂപസ്യ പ്രാജ്ഞസ്യോദയവർമ്മണഃ' എന്നു ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തിലും കൃഷ്ണഗാഥയിലും സർഗ്ഗാന്തങ്ങളിൽ കാണുന്ന പദ്യത്തിലെ പൂർവ്വാർദ്ധവും, 'പാലാഴിമാതുതാൻ പാലിച്ചുപോരുന്ന കോലാധിനാഥനുദയവർമ്മൻ' എന്ന ഗാഥയിലെ പാദങ്ങളും, ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻെറ ആശ്രിതനായ കവിയാണു പ്രസ്തുതകൃതികളുടെ കർത്താവെന്നു സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ട്. ചിറയ്ക്കൽ കോവിലകംവക ഗ്രന്ഥാലയം പരിശോധിച്ചപ്പോൾ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഏഴു താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളും, ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തിൻെറ ആറു പകർപ്പുകളുമാണെനിക്കു കിട്ടിയതു്. അതിൽ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഒരു പ്രതിയിൽ ഒടുവിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

"വീഴക്ഷരം വരിപിന്നങ്ങുക വള്ളിപുള്ളി-
ദീർഘാദിവീഴ്ച ചില ബിന്ദുവിസർഗ്ഗമെല്ലാം
ഇത്യാദി പുസ്തകമെഴുത്തിൽ വരുന്ന ദോഷം
ബുദ്ധിഭ്രമാൽ; ബുധജനങ്ങൾ പൊറുത്തുകൊൾക.

ശുഭമസ്തു.

കൊല്ലം 995-ാമതു മിഥുനം 31-ാംതീയതി ബുധനാഴ്ചയും ആയില്യനക്ഷത്രവും ദ്വിതീയ തിഥിയും കൂടിയ ദിവസം എഴുതിത്തീൎന്ന പുസ്തകം-ഹരി. കൊല്ലം 702-ൽ തല്ലൂല് മാധവവാരര് എഴുതിത്തീൎത്ത കൃഷ്ണപ്പാട്ടിനെ വാലുശ്ശേരിക്കൊട്ടയിൽ കഴകക്കാരൻ രാഘവൻ കരലിഖിതം ഗുരുനിയോഗത്താൽ പൊനത്തിൽ ശങ്കരൻനമ്പിടി രചിച്ച കൃഷ്ണപ്പാട്ടു് സമാപ്തം."

കൃഷ്ണഗാഥയുടെ 780-ൽ പകൎത്തീട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവസാനം "ഹരിഃ ഗുരുവേ ശരണം. പൊനം നമ്പിടിയുടെ കൃഷ്ണപ്പാട്ടു്" എന്നും എഴുതീട്ടുണ്ടു്. ബാക്കിയുള്ള അഞ്ചു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ

ക്കറിച്ചൊന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല. അവയിൽ ഒന്ന് 769-ലും, മറെറതു 728-ലുമാണ പകൎത്തിട്ടുള്ളതെന്ന രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. മററു മൂന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കൊല്ലവും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. മേൽപ്രസ്താവിച്ച രേഖകളിൽ നിന്ന കൃഷ്ണഗാഥയുടെ (വാസ്തവത്തിൽ കൃഷ്ണപ്പാട്ടെന്നാണ പേർ) കൎത്താവു പൊനത്തിൽ ശങ്കരൻനമ്പിടിയാണെന്നും, കൊ. വ. 702-ന മുൻപി ലാണതു രചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ. ഇനി ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തെപ്പരിശോധിക്കാം. എനിക്കു കിട്ടീട്ടുള്ള ആറു പ്രതികളിൽ രണ്ടെണ്ണത്തിൽ മാത്രമേ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിൻെറ പേർ എഴുതിക്കാണുന്നുള്ളു. ഒരു പകൎപ്പിൻെറ ആദ്യത്തെ അലേഖയിൽ "പൊനത്തിൽ വലിയ നമ്പിടിയുണ്ടാക്കിയ ഭാരതം പാട്ട്" എന്നും, മറെറ പകൎപ്പിൻെറ അവസാനം "പൊനത്തിൽ ശങ്കരസൂരിണാ വിരചിതാ ശ്രീഭാരതഗാഥാ" എന്നും എഴുതീട്ടുണ്ട്. മൂന്നാമത്തെ പകൎപ്പെഴുതിത്തീൎന്നതു കൊ. വ. 719 ചിങ്ങം 2-ാം തീയ്യതിയിലാണെന്നും കാണുന്നു. ഇങ്ങനെ, മേൽ പ്രസ്താവിച്ച രേഖകളാകമാനം ചേൎത്തു നോക്കുമ്പോൾ ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തിൻെറ കൎത്താവും പൊനത്തിൽ ശങ്കരൻ നമ്പിടിതന്നെയാണെന്നും അതിന്നു കൊ. വ. 719-ന മുമ്പുതന്നെ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. കൃഷ്ണഗാഥ, ചെറുശ്ശേരിഭാരതം എന്നീ കൃതികളുടെ പകൎപ്പുകളിൽനിന്ന മാത്രം കിട്ടുന്ന തെളിവുകളാണ മേൽ കാണിച്ചവ. ഇനി വേറെ വല്ല തെളിവുകളുമുണ്ടോ എന്ന പരിശോധിക്കാം.

കൊ. വ. 621 മുതൽ 640 വരെയാണല്ലൊ ഉദയവൎമ്മകോലത്തിരി രാജ്യഭാരം ചെയ്തതു്. "കൊല്ലം 627-ാമാണ്ടിൽ പള്ളിക്കുലോത്തു ഉദയവൎമ്മരായ കോലത്തിരുവടി ധൎമ്മടത്തെഴുന്നള്ളി സാമൂതിരി ത്തമ്പുരാനുമായി സമയം ചെയ്തു" എന്നും, "കൊല്ലം 629 മകരമാസി പതിനാറു ചെന്ന നാളിൽ തിരുമനസ്സുണൎത്തിച്ച പ്രകാരം പൊനത്തിൽ ചങ്കരൻനമ്പിടിക്കു മൂന്നമ്പലത്തിൽ ജന്മസ്ഥം ശാന്തിയും, ബഹുമാനിച്ചു വീരചങ്ങലയും കല്പിച്ചുകൊടുത്തു. തെക്കംക്കുററിൽ കാൎയ്യം പറയുന്നവരു് കൊല്ലത്താൽ 480 പീതു് ഇടങ്ങഴി നെല്ലും, നന്നാലു പണവും മുടക്കാതെ കൊടുക്കണമെന്നും അരുളിച്ചെയ്തു" എന്നും, "പിറേറന്നു വെളുപ്പിന്ന അരുളിച്ചെയ്തപ്രകാരം പൊനത്തിൽ കുഞ്ഞിനമ്പിടീന നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്കൂട സാമൂതിരിക്കുലോത്തയച്ചു" എന്നും, "ചിറയ്ക്കൽ ക്രുലോംപട്ടോലച്ചാൎത്തി"ൻെറ പകൎപ്പിൽ നിന്നുമറിയുന്നു. ഈ മൂന്ന സംഗതികളിൽ നിന്നും, കോലത്തിരിയും സാമൂതിരിയുമായി കൊ. വ 627-ൽ ധൎമ്മടത്തു വെച്ചൊരു സന്ധിയുണ്ടായെന്നും, 629-ൽ പൊനത്തിൽ ശങ്കരൻ

നമ്പൂതിരിക്കു ചില സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കല്പിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നുവെന്നും, 629-ൽ തന്നെ പൊനത്തിലില്ലത്തെ ഒരിളയനമ്പൂതിരിയെ സാമൂതിരിക്കോവിലകത്തേയ്ക്കു പറഞ്ഞയച്ചിരുന്നുവെന്നും വെളിപ്പെടുന്നു. പൊനത്തിൽ ശങ്കരൻ വലിയനമ്പൂതിരിയെക്കൂടാതെ, പൊനത്തിൽ കുഞ്ഞിനമ്പൂതിരിയും കോലത്തിരിയുടെ ആശ്രിതനായിരുന്നുവെന്നും, കല്പനപ്രകാരം അദ്ദേഹം സാമൂതിരിക്കോവിലകത്തേക്കു പോകയുണ്ടായെന്നും വ്യക്തമാകുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, ചമ്പുക്കളുടേയും മററും കർത്താവും, സാമൂതിരിയുടെ ആശ്രിതനുമായ 'പൊനം അരക്കവി'യും, കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവായ 'പൊന'വും വെവ്വേറെ ആളുകളാണെന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ. കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവിൻെറ അന്തർജനമോ, മകനോ ആയിരിക്കാം 'പൊനം അരക്കവി' എന്നു 'കുഞ്ഞിനമ്പിടി'യെന്ന പ്രയോഗത്തിൽനിന്നനുമാനിക്കാം. പൊനത്തിൽ കുഞ്ഞിനമ്പിടിയായ 'അരക്കവി'യുടെ പേരെന്താണെന്നതിലേക്കു യാതൊരു ലക്ഷ്യവും കിട്ടീട്ടില്ല. എങ്ങനെയായാലും പൊനത്തിൽ കവികളുടെ കാലം കൊ. വ. 600-നും 700-നും മദ്ധ്യത്തിലായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിലേക്കു മേൽപ്രസ്താവിച്ച രേഖകൾതന്നെ ഒന്നാംതരം തെളിവുകളാണ്. ഇവരിൽ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിയുടെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനഘട്ടം ഉദയവർമ്മകോലത്തിരിയുടെ വാഴ്ച്ചക്കാലത്തായിരുന്നുവെന്നതിനും സംശയമില്ല.

ഇനി, പൊനത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ സമകാലികന്മാരായ ചില കവികളെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കാം. കേരളവർമ്മകോലത്തിരിയുടെ ആശ്രിതനും ശ്രീകൃഷ്ണവിജയകർത്താവുമായ ശങ്കരകവിയും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗുരുനാഥനായ രാഘവകവിയും, കോഴിക്കോട്ടു ശക്തൻസാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ പതിനെട്ടരക്കവികളിൽ ഒരാളും, തന്ത്രസമുച്ചയകാരനുമായ ജയന്തമംഗലത്തു നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാടും, ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളും, പൊനംകവികളുടെ സമകാലികന്മാരാണ്. ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെ ചില പദ്യങ്ങൾ ഈ സംഗതിയെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ശങ്കരകവിയുടെ ശിഷ്യനായ ഒരാൾ ശ്രീകൃഷ്ണാഭ്യുദയമെന്നൊരു കാവ്യവും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇവക്കെല്ലാം പുറമേ, വേറെയും ചില കവികൾ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അവരുടെ കൃതികളൊന്നും നമുക്ക് ഇതുവരെ ലഭിക്കാത്തതു നമ്മുടെ നിർഭാഗ്യംനിമിത്തമാണെന്നും കരുതുന്നതിൽ അബദ്ധമുണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നാണ് എൻെറ വിശ്വാസം.

പുരാതനഭാരതീയാചാരരഹസ്യങ്ങൾ.

(ഡാക്ടർ എൻ. എ. രവിവർമ്മതമ്പുരാൻ)

പുരാതനഭാരതീയരുടെ സാമുദായികവും മതപരവുമായ എല്ലാ ആചാരങ്ങളും ചില പ്രത്യേകോദ്ദേശ്യത്തിനായി ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളവയാണു്; ഒന്നുംതന്നെ അകസ്മാൽ വന്നുഭവിച്ചവയല്ല. ഈ സമർത്ഥനം സാധുവാണെന്നു ചുവടേ വിവരിക്കുന്ന സംഗതികളിൽനിന്നും തെളിയും.

മനുഷ്യന്റെ, എന്നുവേണ്ട സകല ജീവികളുടെയും, ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം ആഹാര,നീഹാര,മൈഥുന,നിദ്ര എന്ന നാലെണ്ണത്തിൽപെടും. ആഹാരമെന്നതിൽ, ഭക്ഷ്യം, പേയം, ശ്വസിക്കുന്ന വായു, എന്നിങ്ങനെ ശരീരത്തിന്റെ നിലനില്പിനായി ഉൾഗ്രഹിക്കുന്നവയെല്ലാം അടങ്ങും. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ സമ്പാദിക്കാൻ പറയത്തക്ക യത്നം വേണ്ടിവരുന്ന വസ്തു ഭക്ഷ്യമാകയാൽ, അതിനെയാണു് ആഹാരശബ്ദംകൊണ്ടു മുഖ്യമായി നിർദ്ദേശിച്ചുവരുന്നതു് എന്നേയുള്ളു. ശാരീരപ്രക്രിയകളുടെ ഫലമായി ശരീരത്തിൽ ജനിച്ചുവർദ്ധിക്കുന്ന മലങ്ങളെ പുറത്തേക്കു കളയുന്നതുതന്നെ നീഹാരം. വംശത്തിന്റെ നിലനില്പിനായുള്ള ഉപായം മൈഥുനം. ഈ ശബ്ദംകൊണ്ടു നാം സാധാരണയായി മനസ്സിലാക്കിവരുന്ന ക്രിയയെ മാത്രമല്ല കുറിക്കുന്നതു്; ഇന്ദ്രിയപ്രീത്യർത്ഥമുള്ള സകലകർമ്മങ്ങളെയും ഈ പദം സമഷ്ടിയായി കുറിക്കുന്നുണ്ടു്. മിഥുനയോഗേച്ഛയെത്തന്നെ മുഖ്യമായി കുറിക്കുന്ന കാമശബ്ദം, ശാസ്ത്രചർച്ചകളിൽ സകലവിധമായ ഇന്ദ്രിയാർത്ഥയോഗേച്ഛയേയും കുറിക്കുന്നതായി ഓർമ്മിക്കുക. ഇന്നത്തെ മാനസികവിജ്ഞാനീയ (1) പ്രകാരവും ഇന്ദ്രിയാർത്ഥയോഗേച്ഛകളെല്ലാംതന്നെ മിഥുനയോഗേച്ഛയുടെ രൂപാന്തരാധാനംതന്നെയാണു് വഹിക്കുന്നതെന്നു കാണാം. അർത്ഥാൽ മൈഥുനശബ്ദം ഇന്ദ്രിയപ്രീത്യർത്ഥകർമ്മങ്ങളെ (2) ഒന്നായി കുറിക്കുന്നുവെന്നു വരും. നിദ്ര, മനസ്സുൾപ്പെടെയുള്ള ആറിന്ദ്രിയങ്ങളുടെയും ചേഷ്ടാഹീനമായ അവസ്ഥയെ— സ്വാപത്തെ— കുറിക്കുന്നു. ഈ നാലെണ്ണത്തിൽപെട്ട ആവശ്യങ്ങളെ സാധിക്കാനാണു സകല ജീവികളുടെയും യത്നങ്ങളെല്ലാം. അഥവാ, ജീവികളുടെ സകലവിധമായ

---

(1) Psychology

(2) Activities for the Gratification of sense-pleqsures.

കർമ്മങ്ങളുടെയും പ്രേരകൻ ഈ നാലിൽപെട്ട ഏതെങ്കിലും ചില കാര്യം സാധിക്കാനുള്ള ഇച്ഛതന്നെ. ഈ നാലാവശ്യങ്ങളും മനുഷ്യേതരജീവികളേ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിശക്തിമത്തും അപ്രതിഷേധ്യവും തന്നെ. സുസംസ്കൃതമനുഷ്യന് ഇവയിലൊന്നിനേ, ഇന്ദ്രിയപ്രീത്യർത്ഥജാതിയേ, നിയന്ത്രിക്കുവാനോ പക്ഷേ നശിപ്പിക്കാൻതന്നെയോ കഴിയുമെന്നാണു വയ്പ്. ഇതു ശരിതന്നെ; എന്നാലങ്ങനെ കഴിയുന്നതു് അപൂർവ്വം ചിലർക്കേ യുള്ളുവെന്നും അവർക്കുപോലും അത്യധികമായ യത്നംകൊണ്ടു മാത്രമേ സാധിക്കുവെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഈ നാലെണ്ണത്തിൽ നിഹാരനിദ്രകൾ രണ്ടും പുരുഷപ്രയത്നം കൂടാതെതന്നെ സാധ്യങ്ങളാകയാൽ ഇവസംബന്ധിച്ചു് ആർക്കും പ്രത്യേകിച്ചൊരു ശ്രമം വേണ്ടിവരുന്നില്ല. വ്യഷ്ടിയുടെ നിലനില്പിനാധാരമായ ആഹാരവും സമഷ്ടിയുടെ നിലനില്പിനാധാരമായ മൈഥുനവും (ഇന്ദ്രിയാർത്ഥയോഗങ്ങളെല്ലാംതന്നെ) പുരുഷപ്രയത്നംകൊണ്ടു്, തന്നിൽനിന്നും ബാഹ്യമായ പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നും സമ്പാദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടും സാധിക്കുന്നതിനായുള്ള യത്നങ്ങൾ മാത്രമാണു മനുഷ്യന്റെ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം; ചിലവ ഇങ്ങനെതന്നെയെന്നു സ്പഷ്ടമായിരിക്കും; മററു ചിലവയുടെ ബന്ധം പരമ്പരാപ്രാപ്തമായുമിരിക്കും എന്നേയുള്ളു. നേരെയായാലും, പാരമ്പര്യവഴിക്കായാലും മനുഷ്യകർമ്മങ്ങളുടെയെല്ലാം ഏകപ്രേരകം ഈ പ്രധാനാവശ്യങ്ങളേ സാധിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം – കാമന – തന്നെ. ഈ കാമനയത്രേയാണിന്നത്തെ മാനസികവിജ്ഞാനീയം "ലിബിഡോ" എന്ന സംജ്ഞയാലറിഞ്ഞുവരുന്നതു്. ഇതാണു ഭാരതീയരുടെ തൃതീയപുരുഷാർത്ഥം-മനുഷ്യരാലർത്ഥിക്കപ്പെടുന്ന നാലുകൂട്ടത്തിലൊന്നു്.

ഈ കാമനാസാദ്ധ്യത്തിന്, തൃതീയപുരുഷാർത്ഥം സാധിക്കുന്നതിന്, തന്നിൽനിന്നന്യമായ പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നും കിട്ടേണ്ടതായ ചില ഉപകരണങ്ങൾ കൂടിയേ കഴിയു. ആദിമനുഷ്യന്റെ കുറുന്തടിയും തീക്കല്ലുളിയും, ഇന്നത്തേ പരിഷ്കൃതമനുഷ്യന്റെ രൂപാ ചക്രം കാശും, രണ്ടുമൊരുപോലെ കാമനാസാദ്ധ്യത്തിനുള്ള ഉപകരണംതന്നെ. ഇതാണു ധനം അല്ലെങ്കിൽ അർത്ഥം. ഇതുതന്നെ ഭാരതീയന്റെ ദ്വിതീയപുരുഷാർത്ഥം. ഇതു തൃതീയപുരുഷാർത്ഥത്തിന്റെ നിമിത്തകാരണസ്ഥാനമാണു വഹിക്കുന്നതെന്നു കാണാം. ഇങ്ങനെ ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത ഒരു കാര്യമായിത്തീന്നതുകൊണ്ടാണു് അർത്ഥത്തിനും പുരുഷാർത്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സ്ഥാനം ലഭിച്ചതു്. ഈ ദ്വിതീയപുരുഷാർത്ഥം സാധിച്ച ശേഷമേ തൃതീയം സാദ്ധ്യമാവു എന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ദ്വിതീയതൃതീയപുരുഷാൎത്ഥങ്ങൾ സാധിക്കാനുള്ള യത്നത്തിൽ അന്യലോകത്തിനഹിതമായിത്തീരുന്ന പലതും അവശ്യം സംഭവ്യമായി വരും. ഈ വിധത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്ന പരസ്പരപ്രതിഘാതത്തിനാണ് ഇന്നത്തെ അഭിജ്ഞന്മാർ "ജീവിതമത്സരം" (3) എന്നു പറയുന്നത്. ഇങ്ങനെയുള്ള പരസ്പരപ്രതിഘാതങ്ങൾ വരാതെകഴിക്കാനായി, ഇന്നഘട്ടത്തിൽ ഇന്നവിധമുള്ളവൻ ഇന്നവിധമേ പ്രവൎത്തിക്കാവൂ, ഇന്നവിധമരുത് എന്നെല്ലാം വിധിനിഷേധരൂപത്തിൽ പൂൎവ്വഭാരതീയർ പല ചട്ടവട്ടങ്ങളുമിട്ടു. ഇവയാണു ഹിന്ദുവിന്റെ ധൎമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ. അഹിംസാ പരമോ ധൎമ്മാദി വാക്യങ്ങളിലന്തൎഭവിച്ചിരിക്കുന്ന സാരതത്വം മുൻവിവരിച്ച പരസ്പരപ്രതിഘാതത്തിന്റെ നിഷേധരൂപമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ലോകത്തിന്റെ ശാന്തിക്കും സമുദ്ഗതിക്കും ശത്രുവായ ഈ പരസ്പരപ്രതിഘാതത്തെ തടയുക എന്നതാണു ഭാരതീയരുടെ എല്ലാ ധൎമ്മവ്യവസ്ഥകളുടെയും മൂലതത്വം. ഈ തത്വത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു പൎയ്യാപ്തമായ വിധവും, എന്നാൽ കാലദേശകൎത്താക്കൾക്കു സാദ്ധ്യമായ രീതിയിലും, ലോകത്തിനു സുഖമായനുകരിക്കത്തക്കവണ്ണം സൎവ്വസംഗതികൾ സംബന്ധിച്ചും വിധിനിഷേധരൂപത്തിൽ ഭാരതീയർ പലതരം നിബന്ധനകളും ഏൎപ്പാടുകളും ഉണ്ടാക്കി. ഇങ്ങനെ ജനിച്ച ധൎമ്മശാസ്ത്രത്തിനു സമുദായമദ്ധ്യേ ഉന്നതവും സുസ്ഥിരവുമായ ഒരു സ്ഥാനം കിട്ടിയതത്ഭുതമല്ലല്ലോ.

നാം മുൻകണ്ട ധൎമ്മതത്വം കാലദേശാവധികൾ കൂടാതെ മനുഷ്യൻ അനുസരിക്കേണ്ടതാണ്. അതായത്, ധൎമ്മതത്വം സൎവ്വഥാ സനാതനം തന്നെ എന്നുള്ളതിനു വാദമില്ലല്ലോ. പക്ഷേ, ഈ തത്വം രക്ഷിക്കാനായി ചില ചില കാലദേശങ്ങളെ അധികരിച്ചുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ആചാരാദികൾ മററു ചില കാലദേശങ്ങൾക്കിണങ്ങിയില്ലെന്നു വരാമല്ലോ. അത്രയുമല്ല, മററു ചില കാലദേശങ്ങളിൽ, അന്യകാലദേശങ്ങൾക്കായി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള ആചാരാദി ധൎമ്മരക്ഷയ്ക്കു പകരം ധൎമ്മനാശത്തേത്തന്നെ ചെയ്തുവെന്നും വരാമെന്നു ആലോചിച്ചാൽ ബോദ്ധ്യമാവും. എന്നുവരുമ്പോൾ, ധൎമ്മം സുരക്ഷിതമാവാൻ ആചാരങ്ങൾ കാലദേശങ്ങൾക്കനുയോജിക്കുംവിധം അപ്പഴപ്പോൾ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയേ മതിയാവൂ എന്നു കാണാം. (ഈ ഒരു ബോധത്തിന്റെ അഭാവമാണ്, ഹിന്ദുമതത്തിനിന്നു വന്നു കൂടിയിട്ടുള്ള വലുതായ ന്യൂനത എന്നുകൂടി ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ) പരസ്പരപ്രതിഘാതത്തിനിടവരാതെ ദ്വിതീയതൃതീയ പുരുഷാൎത്ഥങ്ങളെ സാധിക്കാറാക്കുന്ന വഴിയാണു ഭാരതീയന്റെ പ്രഥമ

(3) Struggle for existence.

പുരുഷാർത്ഥം. അഥവാ, പ്രഥമപുരുഷാർത്ഥം ദ്വിതീയതൃതീയങ്ങളുടെ നൈസർഗികദോഷങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശുദ്ധീകരോപായം എന്നു പറയാം.

ആഹാരാദി പിണ്ഡശരീരാവശ്യങ്ങൾ സാധിക്കാനുള്ളതുപോലെ തന്നെ, മനുഷ്യന്, പ്രപഞ്ചത്തിൽ നടക്കുന്ന സകല സംഭവങ്ങളുടെയും കാര്യകാരണങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചറിവാനൊരാഗ്രഹമുണ്ട്. മനുഷ്യന്, താനുൾപ്പെട്ട ഈ പ്രപഞ്ചമെങ്ങനെയുണ്ടായി, ഇതിന്റെ ഭാവിയെന്തായിരിക്കും എന്നെല്ലാം അറിയണം; അതായതു്, മനുഷ്യൻ ഒരു വലിയ ജിജ്ഞാസുവാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പരമാർത്ഥമറിയാനുള്ള ആഗ്രഹം തന്നെയാണു ഭാരതീയൻ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസ എന്ന പദംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കിയതു്. വേദാന്തം അമൃതത്വത്തെ കാംക്ഷിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ ശരീരനാശം കൂടാതെ, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കാലനില്ലാത്തകാലത്തെ മനുഷ്യരപ്പോലെ എന്നുമിരിക്കണമെന്നവരാഗ്രഹിച്ചു എന്നല്ലർത്ഥം. വേദാന്തിക്കു മരണമെന്നാലെന്താണെന്നറിയണം; മരണം ശരീരത്തിനാണെന്നും ദേഹിയായ താൻ അജനമമൃതനുംതന്നെയാണെന്നും ബോധം വരണം; ഇതാണവന്റെ ആഗ്രഹം. മനുഷ്യന്റെ ഏവംവിധമായ ജിജ്ഞാസയുടെ ഫലമാണിന്നു ലോകത്തിലുള്ള അറിവുകളെല്ലാം. ചിലർ ഭൂതങ്ങളുടെ ഉൽപത്തിലയാദികളെക്കുറിച്ചന്വേഷണം നടത്തി; ഇതിൽ നിന്നും ഭൗതികജ്ഞാനങ്ങൾ (4) ജനിച്ചു; മറ്റുചിലർ അധ്യാത്മപരമായി അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തി; അങ്ങനെ അധ്യാത്മജ്ഞാനവും ഉണ്ടായി. മോക്ഷം എന്നു ഹിന്ദു പറയുന്നതു മരണശേഷമോ മറ്റോ എവിടെയോ വച്ചു സംഭവിക്കാനുള്ള ഒരു ജീവിതാവസ്ഥയും മറ്റുമല്ല; അവിദ്യയിൽനിന്നുമുള്ള മോചനംതന്നെ മോക്ഷം. ഇതു ശരീരവാനായിരിക്കെത്തന്നെ കിട്ടേണ്ടതുമാണ്. ഈ പരമാർത്ഥജ്ഞാനപ്രാപ്തിതന്നെ ഭാരതീയന്റെ നാലാമത്തെ പുരുഷാർത്ഥമായ മോക്ഷം.

ഈ പുരുഷാർത്ഥം മറ്റേ മൂന്നുംപോലെ മനുഷ്യന് ഒഴിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായി തോന്നുന്നില്ലല്ലോ, പിന്നെയെന്താണിതിനും പുരുഷാർത്ഥസ്ഥാനം കല്പിച്ചതു്, എന്നെല്ലാം ചില സംശയങ്ങൾ ജനിക്കാം. പറയാം:— പരമാത്മാവെന്നൊന്നിനെ പരിഗണിക്കാത്ത നിരീശ്വരസാംഖ്യനും പൂർവ്വഭാരതീയസമുദായത്തിൽ ഒരുന്നതസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. വേദാന്തിയുടെ പരമേശ്വരൻ – പരമാത്മാ – മതങ്ങളിലെ സഗുണനായ ഈശ്വരനല്ല. പരമാത്മാ നിർഗ്ഗുണനും, നിർവ്വികാരിയും, സർവ്വവ്യാപിയും,

(4) Material Knowledge.

സർവ്വത്തിലും സദാപൂർണ്ണനും, ആദ്യന്തരഹിതനും മററുമാണ്. ജനിമൃതി മുതലായവയിലൊന്നും ഇതിനെ ബാധിക്കുന്നില്ല; ശരീരാദി പ്രകൃതിയുടെ അംശങ്ങളെ മാത്രമെ ഈവക വികാരങ്ങൾ ബാധിക്കുന്നുള്ളു; ജീവനും പ്രകൃതിയുടെ അംശം തന്നെയാണ്; എന്നിത്യാദിയാണ് വേദാന്തിയുടെ പാഠം. എന്നാലപ്പോൾ ഹിന്ദുമതത്തിലെ പുനർജ്ജന്മാദി കല്പനകൾ ഏതിനെ സംബന്ധിക്കുന്നു, ആത്മാവിനെയല്ലയോ, എന്നെല്ലാം ചോദ്യങ്ങൾ പുറപ്പെടാം. അല്ല; ജീവനോടു (5) ചേർന്നു നില്ക്കുന്ന വാസനകളാണ് അങ്ങനെ സംക്രമിക്കുന്നത്. (വാസനകൾ "ക്രോമസോംസ" എന്ന പദാർത്ഥത്തിൽ ഏതു തരത്തിലോ ലീനമായി നില്ക്കുന്നുവെന്നും അവ ചിലപ്പോൾ സന്താനത്തിൽ സ്ഫുടമാകുന്നുവെന്നും ചിലപ്പോൾ ചില കാരണങ്ങളാൽ സ്ഫുടമാകാതെ പോകാമെന്നും മററും ഇന്നത്തെ ശാരീരവിജ്ഞാനീയത്തിനറിയാം.) പരമാത്മാവ്, ജീവനില്ലാത്തതെന്നു വ്യവഹരിക്കുന്ന ധാതുപാദിയിലുമുണ്ടെന്നു സവിശേഷമോർമ്മിക്കണം. പരമാത്മാവു നിർഗ്ഗുണമാകയാൽ അതിനെ ആർക്കും തിരിച്ചറിയാൻവയ്യ. വാസനാവൃതനായ ജീവനെയാണു നാം ജീവാത്മാവായി തെററിദ്ധരിക്കുന്നത്. സാധിച്ചുതീരാത്ത കാമനയാണു വാസന എന്നു പറയുന്നത്. ഈ കാമനകൾ സ്വയം തൃപ്തി നേടുന്നതിനായി, സംസാരിക്കുന്നതുതന്നെ സംസാരം. കാമനകൾ സാധിക്കാതെ രുദ്ധമാവാനിടവന്നാൽ ആ കാമന സ്വയമേവ തൃപ്തി നേടാനായി രൂപാന്തരത്തിൽ പ്രകടമാകുന്നുവെന്നും, ഇത്തരത്തിൽ രൂപാന്തരത്തിൽ പ്രകടമാവുന്ന കാമനാവികാരങ്ങളാണുന്മാദാദ്യവസ്ഥകളെന്നും ഇന്നറിയാം. ഈവക വികാരങ്ങൾ ഇന്ന കാമനയുടെ രൂപാന്തരവികാരമാണെന്നു ചില ഉപായങ്ങൾകൊണ്ടു (6) ഉന്മത്തനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താം. ഈ സംഗതി ബോദ്ധ്യം വരുന്നതിനോടുകൂടി അവൻെറ ഉന്മാദവും നിശ്ശേഷമായി ശമിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ഇന്നത്തെ മാനസികവിജ്ഞാനീയത്തിനും മാനസികവൈദ്യവിദ്യയ്ക്കുമറിയാം. ഇതുതന്നെ സംസാരസ്വഭാവവും. സംസാരമെന്നതു രുദ്ധമായി സാധിക്കാതെ കിടക്കുന്ന കാമനകളുടെ വികൃതരൂപം മാത്രം. ഈ യഥാർത്ഥം ചില സമ്പ്രദായപ്രകാരം സംസാരിക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താം. യഥാർത്ഥം ബോദ്ധ്യം വരുന്നതോടുകൂടി അവൻെറ സംസാരദുഃഖവും തീരുന്നു. ഇതാണു വേദാന്തത്തിൻെറ പാഠവും പോക്കും. ഇതു് ഇന്നത്തെ മാനസികവിജ്ഞാനീയപ്രകാരം സാധൂകരിക്കാവുന്നതിലപ്പുറമാണെന്നു സൂക്ഷിച്ചാല

---

(5) Bio-factor.

(6) Psycho-analysis.

റിയാം. ഇതുതന്നെ മോക്ഷമെന്ന നാലാം പുരുഷാൎത്ഥത്തിന്റെ വാസ്തവസ്വരൂപം. ഉന്മാദം മാറേണ്ടതെത്രമാത്രമാവശ്യമാണോ അത്രയുംതന്നെയാവശ്യമാണ് സംസാരദുഃഖമാകുന്ന ഭ്രാന്തി മാറുന്നതെന്നും സംശയമില്ലല്ലൊ. അതാണ് ഇതിനു ഉത്തമ പുരുഷാൎത്ഥസ്ഥാനം തന്നെ കിട്ടിയത്.

ഈ നാലു പുരുഷാൎത്ഥങ്ങളേയും സാധിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിനു ചില ഉപായങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി. ഇതിലാദ്യത്തെ ഉപായം ജന്മപ്രഭൃതി തുടങ്ങുന്ന ശരിയായ വഴിക്കുള്ള അഭ്യാസം ഒന്നുതന്നെ. ഈ അഭ്യാസഫലമായി അല്പകാലത്തിനിടയിൽ സന്മാൎഗ്ഗജീവിതം ഒരു ശീലം (7) ആയിത്തീരുന്നു. നിരന്തരവും സനിഷ്കൃഷ്ടവും ആയ അഭ്യാസം ഗൃഹത്തിലും ഗുരുകുലത്തിലും ഒരുപോലെ നടന്നുവന്നതിന്റെ ഫലമായി ഗൃഹസ്ഥപദവിയെത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും സന്മാൎഗ്ഗമായിട്ടല്ലാതെ അവനു ജീവിക്കാനറിഞ്ഞുകൂട എന്ന നില വന്നുചേൎന്നു ശീലിക്കുന്ന കാലത്തു വല്ലതും വഴി പിഴയ്ക്കാനിടവന്നാൽ അതിനു പ്രായശ്ചിത്തരൂപത്തിലുള്ള ശിക്ഷകളും വച്ചു. ഇതാണു കൎമ്മമാൎഗ്ഗം എന്ന വഴി. ഇതിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം ധൎമ്മരക്ഷണവുമാണ്. ഇതിലെ ചിട്ടകളിൽ ചിലതിനു ധൎമ്മരക്ഷാപരമായിട്ടൊരു ശക്തിയുമുള്ളതായി പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തോന്നിയില്ലെന്നുവരാം; പക്ഷെ, അദൃഷ്ടമായി ഇവയ്ക്കും ധൎമ്മരക്ഷയ്ക്കുള്ള കെല്പുണ്ടെന്നറിയണം. അദൃഷ്ടഫലമെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഒരു ബന്ധവുംകൂടാതെ ആകാശത്തിൽ നിന്നോമററൊ ഒരു ഫലം പൊട്ടിവീഴുന്നതാണെന്നു വിചാരിക്കരുത്. അദൃഷ്ടം, അപൂൎവ്വം, എന്നെല്ലാം പറയുന്നതു്, ദൃഷ്ടഫലംപോലെ തന്നെ കാൎയ്യവുമായി ബന്ധമുള്ള ഫലം തന്നെ; ബന്ധം പ്രത്യക്ഷമല്ലെന്നെ ഉള്ളു. (8) ഒരുദാഹരണംകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാക്കാം. ഒരു പട്ടാളത്തിൽ, അതിലെ ശിപായിമാർ ഇന്നവിധത്തിൽവേണം തൊപ്പിവയ്ക്കുവാൻ എന്നൊരു നിയമമുണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. ഈ നിയമവും പട്ടാളത്തിന്റെ യുദ്ധസാമൎത്ഥ്യവുമായി നേരെ ഒരു ബന്ധവുമില്ല. പക്ഷെ ഒരു ശിപായി ഈ നിയമം വകവയ്ക്കാതെ തോന്നിയവിധം തൊപ്പി വയ്ക്കുന്നുവെന്നിരിയ്ക്കട്ടെ; അവനപ്പോൾ ശിക്ഷാർഹനായി. ഈ തെററിനെ ശിക്ഷിക്കാതെയിരിക്കുകയോ, കണ്ടില്ലെന്നു കണ്ണടച്ചുകളയുകയൊ ചെയ്താൽ തൽഫലമായി പട്ടാളത്തിലെ കല്പനാവൈഭവത്തിനിടിവുതട്ടി ക്രമേണ ആ പട്ടാളത്തിന്റെ കാൎയ്യക്ഷമത പാടെ നശിക്കും. ഇവിടെ പരമ്പരാരൂപത്തിൽ ഒളിഞ്ഞു അപ്രത്യക്ഷമായി, ഏതൊരു ബന്ധം കിടക്കുന്നുവോ ഇതു തന്നെ അദൃഷ്ട

(7) Second nature.

(8) Mediate effect.

ഫലവും കർമ്മവുമായുള്ള ബന്ധം. നിസ്സാരമായ തൊപ്പി വയ്ക്കുന്ന നിയമത്തെ ലംഘിക്കുന്നതിൻെറ അദൃഷ്ടഫലം പട്ടാളത്തിന് പരമ്പരാസിദ്ധമായി വന്നുകൂടുന്ന ശക്തിക്ഷയം തന്നെ.

മര്യാദയ്ക്കുകത്തു ജീവിയ്ക്കാനായി ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ചിട്ടകളെ ആരെങ്കിലും പ്രത്യക്ഷമായി വകവയ്ക്കാതെ പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുവാൻ സാമുദായികശിക്ഷ പര്യാപ്തമാണെങ്കിലും ഒളിവിൽ നിയമലംഘനം ചെയ്യുന്നതിനു തടസ്സമായി വരുന്നില്ല. ഇതാണു ചിട്ടകൾക്കെല്ലാം പൊതുവിലുള്ള ഒരു ദോഷം. ഈ ദോഷം ഒഴിക്കാൻ ഒന്നാമതായി നിരന്തരാഭ്യാസംകൊണ്ടു സന്മാർഗ്ഗജീവിതം സിദ്ധമായ ശീലമാക്കി; ഇതിനു പുറമെ ഒളിവിൽ ചിട്ട ലംഘിച്ചാൽ അദൃഷ്ടദോഷരൂപത്തിലുള്ള ഈശ്വരശിക്ഷ കർത്താവിനു വരുമെന്നു പഠിപ്പിച്ചു ഭയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അദൃഷ്ടഫലം യഥാർത്ഥംതന്നെയെന്നു നാം കണ്ടു;പക്ഷേ അതിൻെറ സ്വരൂപം ഇന്നു സാമാന്യലോകം അറിയുന്നതുപോലെയല്ലെന്നു മാത്രം ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഈ വിധത്തിലാണ് ധർമ്മരക്ഷയ്ക്കുതകുന്ന കർമ്മമാർഗ്ഗം അവർ ഏർപ്പെടുത്തിയത്. ഇതിൻെറ ഉത്തമാധികാരി പ്രഥമാശ്രമിയായ ബാലനും ബാലിശബുദ്ധികളും തന്നെ.

ഈ മാർഗ്ഗം, കർമ്മമാർഗ്ഗംകൊണ്ടു തനിക്കും പരനും ദോഷമില്ലാതെ ജീവിക്കാൻ സാധിക്കുമെങ്കിലും, കാമനകാം ബലമായി നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുകയാണിവിടെച്ചെയ്യുന്നത്. രുദ്ധമായ കാമനയാണ് സംസാരബീജം എന്നു നാം കണ്ടു ഇതിനെ നശിപ്പിച്ചേ സംസാരദുഃഖം നിശ്ശേഷമായി തീരൂ. ഇതിനും വഴിയവർ ഉണ്ടാക്കി. താൻ ഇന്നവിധം പ്രവർത്തിച്ചാൽ ആ കർമ്മത്തിൻെറ ഫലമായി തനിക്ക് ഇന്ന പ്രിയമനുഭവിക്കാമെന്നാണല്ലൊ സകാമകർമ്മത്തിൻെറ സ്വഭാവം. ഇതിന് ഒരു രൂപഭേദം ഏർപ്പെടുത്തുന്നു. സഗുണനായിട്ടൊരീശ്വരനെ കല്പനചെയ്തു്, അതിനു പ്രിയമായവിധം താൻ ജീവിച്ചാൽ ആ ഈശ്വരൻ ഭക്തനു പ്രിയമായ ഫലങ്ങളെ എല്ലാം കൊടുത്തുകൊള്ളും എന്നാക്കി, കർമ്മത്തേയും കർമ്മഫലത്തേയും ഇടയ്ക്കാക്കി ഭോക്താവും ഫലദാതാവുമായ സഗുണേശ്വരനെ കല്പനചെയ്തു് അകത്തുന്നു. മനുഷ്യനു സുപരിചിതവും ബലിഷ്ഠവുമായ ഒരു വികാരമാണല്ലോ പ്രേമം. സ്വതേ പ്രേമരൂപത്തിലൊരു ബന്ധം അനുഭവമുള്ളതായ മാതാ, പിതാ, ശിഷ്യ, ഭാര്യ, ഗുരു മുതലായ ചില രൂപത്തിലാണ് ഈ സഗുണേശ്വരനെ കല്പിക്കുന്നത്. ഈവിധം ജനിക്കുന്ന ഓരോ രൂപത്തിനും സത്വാദിഗുണങ്ങളുടെ താരതമ്യമനുസരിച്ചു പത്തോളം പ്രധാന ഉപജാതികളും പിന്നെ അവയുടെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളും

മേപ്പെടുന്നു. ഈ ഓരോതരത്തിലുമായിട്ട് അനവധി ദേവതാകല്പനകൾ ജനിക്കുന്നു. ഈ കല്പനകളെ തെററിദ്ധരിച്ചാണ് വിമതൻ ഹിന്ദുക്കളെ "ബഹുദേവാരാധകൻ" എന്നു പറയുന്നത്. തക്കതായ ഒരു ഗുരു ചിര പരിചയംകൊണ്ടു ശിഷ്യന്റെ ഗുണസ്വഭാവത്തേയും, ശിഷ്യനു സ്വതേയുള്ള പ്രേമബന്ധരൂപത്തേയും മനസ്സിലാക്കി ആ അവസ്ഥകൾ അത്യധികം സാത്മ്യമുള്ള ദേവതയെ അവന്റെ ഉപാസനയ്ക്കായി ശിഷ്യനുപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ഇതാണിപ്പോൾ ശിഷ്യനു കിട്ടിയ ഇഷ്ടദേവത. ആദിയിൽ അല്പമാത്രമായി ആരംഭിക്കുന്ന ഇഷ്ടദേവതയോടുള്ള പ്രേമബന്ധം ചിരകാലത്തെ ഉപാസനാഫലമായി ശക്തിമത്തായ ഭക്തിബന്ധമായി ചമയുന്നു. ഇതാണു ഭക്തിമാർഗ്ഗം എന്ന ഉപായം. ഇതിന് ഉത്തമാധികാരി ഗൃഹസ്ഥാശ്രമിയുമാകുന്നു.

ഭക്തിബന്ധം സുദൃഢമായി എന്നു ഗുരുവിനു ബോദ്ധ്യം വരുമ്പോൾ ഇതുവരെ ഒരു രൂപകല്പനചെയ്ത് ഇഷ്ടദേവത എന്ന ബുദ്ധ്യാ ഉപാസിച്ചുവന്നതു സർവ്വത്തിലുമൊരുപോലെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന പരമാത്മാവു തന്നെയാണെന്നു ശിഷ്യനു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു ഇപ്പോൾ ലോകാത്മാവായിക്കാണുന്ന ഈ ഈശ്വരനും സഗുണൻതന്നെ. ഇതാണു ഹിന്ദുവിന്റെ സഗുണബ്രഹ്മകല്പന. ഈ പാഠഫലമായി ഇന്നാളുവരെ ഒരിഷ്ടദേവതയുടെ പ്രീതിക്കായി എന്നുവെച്ചു ചെയ്തുവന്ന പ്രവൃത്തികൾ രൂപാന്തരപ്പെട്ടു ലോകപ്രീത്യർത്ഥമായി തീരുന്നു. ഇതാണ് ആത്മശുദ്ധ്യർത്ഥമുള്ള ലോകയജ്ഞസ്വരൂപം. ഇവിടെയും ഭക്തി തന്നെ ഉപാസ്യോപാസകന്മാർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധരൂപം; എന്നാൽ ഇതുവരെ ഒരു വ്യഷ്ടികല്പനയോടു ബന്ധിച്ചുനിന്ന വ്യഷ്ടിപ്രേമം ലോകത്തോടു പരക്കെയായിത്തീരുന്നു. അതായതു പരപ്രേമമായ് പര്യവസാനിക്കുന്നു. ഇതും ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിലെ ഒരു ഘട്ടം തന്നെ. ഇതിന്റെ പരമാധികാരി വാനപ്രസ്ഥാശ്രമിയാണ്.

ഈ നില സുസ്ഥിരമായാൽ, സർവ്വത്തിലുമധിവസിക്കുന്ന പരമാത്മാവു യഥാർത്ഥത്തിൽ നിർഗ്ഗുണനാണെന്നും, അവൻ ഭോക്താവും കർത്താവുമൊന്നുമല്ലെന്നും, അവനു പ്രിയാപ്രിയാദി ദ്വന്ദ്വഭാവനയ്ക്കവകാശമേയില്ലെന്നും, അവനു പ്രിയംചെയ്യുന്നുവെന്നുംമററുമുള്ള ബോധം വെറും മൗഢ്യമാണെന്നും മററും സൽഗുരു കാര്യകാരണരൂപത്തിൽ ശിഷ്യനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഇതുവരെച്ചെയ്തുവന്നതെല്ലാം ലോകാനുഗ്രഹാർത്ഥമാത്രമാണെന്നും പരമാത്മാവിനനുഭവിക്കാനായിട്ടല്ലെന്നും

ശിഷ്യന്നു ബോധം വരുന്നു. ഇതോടുകൂടിത്തന്നെ കാമനയുടെ രൂപം, കാമനയും സംസാരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഇവയും ശിഷ്യനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഈ പാഠങ്ങൾ ഗുരൂപദേശവും അതിന്നു തുടൎന്നുള്ള നിദിധ്യാസവുംകൊണ്ടു ശിഷ്യനനുഭവപ്പെടുന്നതോടുകൂടി, മുന്നൊരു ഘട്ടത്തിൽ വിവരിച്ചതുപോലെ, അവന്റെ സംസാരരൂപമായ ഉന്മാദവും കാമനയും ഒന്നിച്ചു നശിക്കുന്നു. കാമനാനാശം വന്നപ്പോൾ മേൽകൎമ്മം ചെയ്യിക്കാനുള്ള പ്രേരകന്റെ അഭാവത്താൽ കൎമ്മവും—ഫലകാമനയോടു കൂടിയ പ്രവൃത്തിക്കേ കൎമ്മമെന്ന പേരുള്ളു എന്നോൎമ്മിക്കണേ—നിലച്ചു പോകുന്നു. ഇവനിപ്പോൾ മുക്തനായി. ഇതാണു ജ്ഞാനമാൎഗ്ഗം. ഇതിനുത്തമാധികാരി സന്യാസാശ്രമിയാകുന്നു.

ആദ്യന്തം ലോകത്തിനു യാതൊരുതരത്തിലും തിന്മയും ദുഃഖവുമുണ്ടാകാതെയും, പരസ്പരപ്രതിഘാതത്തിനവസരം കൊടുക്കാതെയും പാമരനും പണ്ഡിതനും ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനായി പുരാതനഭാരതീയർ ഏൎപ്പെടുത്തിയിരുന്ന വഴികൾ എത്രമാത്രം യുക്തിയുക്തവും സുന്ദരവുമായിരുന്നുവെന്നു നോക്കുക. കാലംകൊണ്ടും ഭാരതീയരുടെ കാലക്കേടുകൊണ്ടും, ഉദ്ദേശ്യം മറന്നും ഉപായം പിഴച്ചും പലപ്പൊഴും പ്രയോജനപ്പെടാത്തവിധമെന്നുമാത്രമല്ല, ചിലപ്പോൾ വിപരീതഫലം വരത്തക്കവിധം കൂടിയും ആയിട്ടുണ്ട് ഇന്നത്തെ ആചാരാദികളെല്ലാം. തക്കയോഗ്യതയുള്ളവരും സുസമ്മതരുമായവർ പുരാതനഭാരതീയധൎമ്മരഹസ്യങ്ങളെ അവയുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി പുനഃപാഠം ചെയ്തു കാലാനുരൂപാധികൾക്കു യോജിച്ചവണ്ണം ഉപായങ്ങളെ നവീകരിച്ചെടുത്താൽ അതു ഭാരതഭൂമിക്കു മാത്രമല്ല, ലോകത്തിനൊട്ടാകെ അനുഗ്രഹമായിരിക്കുമെന്നാണെന്റെ പരിപൂൎണ്ണമായ വിശ്വാസം. ഇന്നു ലോകത്തിൽ പരക്കെ നാനാരൂപത്തിലായിക്കാണുന്ന പരസ്പരപ്രതിഘാതത്തിന് ഇതൊന്നേ പററുന്ന പ്രത്യൌഷധമായി തോന്നുന്നുള്ളു. പുരാതനഭാരതീയരുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളാവട്ടെ, ഉപായങ്ങളാവട്ടെ, ആദൎശങ്ങളാവട്ടെ, ക്രിസ്തീയാദ്യന്യമതപാഠങ്ങൾക്കുപോലും ഒരുവിധത്തിലും വിരോധമായിരിക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, സകലസമ്പ്രദായക്കാരുടേയും മുഖ്യപാഠങ്ങളോടിണങ്ങിയവതന്നെയായിരിക്കുമെന്നു സംശയം തീൎന്നു പറയാം. ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ അഭിജ്ഞലോകം വേണ്ടതുചെയ്തു, ലോകത്തിനു പൊതുവെ ശ്രേയസ്സു വരുമാറാവട്ടെ എന്നു പ്രാൎത്ഥിക്കുകയല്ലേ ഇവനാലിപ്പോൾ സാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളു?

———x———

മൂന്നാട്ടുവീരൻ.

—:o:—

(മഹാമഹിമശ്രീ അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്)

(പകർപ്പവകാശം)

കഥാസാരം. *

[കോലത്തുനാട്ടിൽ വള്ളുവയിടത്തിലെ കാരണവർ രൈരുനമ്പ്യാർ തന്റെ കാര്യസ്ഥനെ തന്റെ ഭാര്യയുടെ ആത്മഹത്യയ്ക്കു കാരണഭൂതനെന്നു ശങ്കിച്ചു കൊലപ്പെടുത്തുകയാൽ കോലത്തുനാട്ടധികാരി മാവിലാംകുന്ന് ചന്തുനമ്പ്യാർ വള്ളുവയിടത്തിൽ ചെല്ലുകയും രൈരുനമ്പ്യാരെ അധികാരിയുടെ സ്ഥലത്തു കൊണ്ടുവന്നു ബന്ധനസ്ഥനെന്റെ നിലയിൽ പാർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. രൈരുനമ്പ്യാരുടെ മകൻ വള്ളുവക്കമ്മാരനേയും അമ്മാമന്റെകൂടെ മാവിലാംകുന്നിൽ പാർക്കുവാൻ അധികാരി അനുവദിച്ചു. രൈരുനമ്പ്യാർ തന്റെ ക്രൂരകൃത്യത്തിന്നു ശേഷം ഭ്രാന്തചിത്തനും സന്നിപാതജ്വരത്താൽ ബാധിതനുമായി അധികാരിയുടെ സ്ഥലത്തുവച്ചു മൃതിയടഞ്ഞു. മാവിലാംകുന്നിൽവെച്ചു പല അവസരങ്ങളിലുമായി ചന്തുനമ്പ്യാരുടെ മകൾ മാധവിയും കമ്മാരനും തമ്മിൽ കൂടിക്കണ്ട് അന്യോന്യം അനുരക്തരായി തീർന്നു. അമ്മാമന്റെ മരണശേഷം കമ്മാരന്റെ കുടുംബസ്വത്തെല്ലാം കൊലപാതകക്കുററം പ്രമാണിച്ചു കോലത്തിരി രാജാവിന്നു അററാലടങ്ങുകയും കമ്മാരൻ കോലത്തിരി സൈന്യാധിപനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. തദവസരത്തിൽ കോലത്തിരിനാട്ടിലെ ഇളംകൂർ മാധവിയെ കാമിച്ച് അവളെ വശപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു. മാധവി അതിന്നു വഴിപ്പെടാഞ്ഞതിനാൽ അവൾക്കുള്ള പിൻബലം കമ്മാരനാണെന്നു ശങ്കിച്ച് അയാളെ അകററുവാൻ ഇളംകൂർ തന്റെ മാതുലനായ കോലത്തിരിയെത്തന്നെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുവാൻ ഒരുങ്ങി. എന്നാൽ ഇളംകൂറിന്റെ ഭൃത്യശ്രേഷ്ഠനും വിശ്വസ്തനായ കരുണാകരൻ മൂലാന്തിരം അറിഞ്ഞ്, കമ്മാരൻ അതിനെ തടഞ്ഞ്, ഇളംകൂറിനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കി, കോലത്തിരി തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരം കോവിലകത്തു ഏകാന്തതടവിൽ പാർപ്പിച്ചു. അതിൽ പരിഭവിച്ച് ഭീരുവും ജളപ്രഭുവുമായ ഇളംകൂറ് തനിക്ക്, ഒരുകാരണം പണിയിൽനിന്നു പിരിക്കപ്പെട്ടവരുമായ കോലത്തുനാട്ടു കാര്യക്കാരുടേയും പടനായകന്റേയും ദുരുപദേശം അനുസരിച്ച് ബദ്ധവൈരപ്രഭുവായ സോമശേഖരനായ്ക്കനുമായി സഖ്യം ആലോചിച്ചു. ഈ വർത്തമാനം കമ്മാരൻ അറിഞ്ഞ്, ഇളംകൂർ നിമിത്തം മാധവിക്കു വല്ല ആപത്തും വന്നെങ്കിലോ എന്നു ശങ്കിച്ച്, മാധവി ചാർച്ച വീടായ കല്യാട്ടുപോയി പാർക്കത്തക്കവണ്ണം വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളുംചെയ്തു കമ്മാരനും ബദ്നൂർക്കുപോയി. അവിടെവച്ചു സോമശേഖരനായ്ക്കൻ കമ്മാരനെ ചതിയിൽ കൊല്ലാൻ ശ്രമിച്ചു.

---

* സി. കുഞ്ഞിരാമമേനവന്റെ വെള്ളുവക്കമ്മാരൻ അല്ലെങ്കിൽ സർദാർഷായിക്ക് ആയാസ്ഖാൻ എന്ന ആഖ്യായികയിലെ ചരിത്രകഥയാണ് ഈ ഗദ്യനാടകത്തിലെ കഥാവസ്തുവിന്നു പ്രഥമാസ്പദം

ദൈവഗത്യാ മൈസൂർ സുൽത്താൻ ഹൈദരാലി കമ്മുവിനെ രക്ഷിക്കുവാൻ സംഗതിയായി. അതിനുശേഷം കമ്മു ഹൈദരിൻെറ വിശ്വസ്തസേവകനും, ബദ്നൂർ നായ്ക്കനെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ച് അവിടുത്തെ ഗവർണ്ണരും ആയിത്തീൎന്നു. ഇതിനിടയിൽ കമ്മാരൻ ഹൈദരിൻെറ മകൻ ടിപ്പുവിൻെറ അസൂയയ്ക്കും വിദ്വേഷത്തിനും പാത്രമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതുനിമിത്തം ഇരുവരേയും അകററിനിൎത്തുവാൻവേണ്ടി ഹൈദർ ടിപ്പുവിനെ കരം പിരിക്കുവാൻ എന്ന വ്യാജത്തിൽ മലയാളനാട്ടിലേക്കയച്ചു. കാലേക്കൂട്ടി ഉപായത്തിൽ ടിപ്പുവിൻെറ ഒരു വിശ്വസ്തഭടനായിത്തീൎന്നിരുന്ന കരുണാകരൻമുഖാന്തരം കമ്മുവിൻെറ വൎത്തമാനങ്ങൾ അപ്പഴപ്പോൾ അറിഞ്ഞിരുന്ന മാധവി, ടിപ്പുവും കമ്മുവും തമ്മിലുള്ള വൈരത്താൽ കമ്മുവിനു ആപത്തു വല്ലതും പിണഞ്ഞെങ്കിലോ എന്നു ശങ്കിച്ചു വേഷപ്രച്ഛന്നയായി കരുണാകരൻെറ സഹായത്തോടുകൂടി പാലക്കാട്ടുവച്ചു ടിപ്പുവിൻെറ പാളയത്തിൽ ചേൎന്നു ടിപ്പുവിൻെറ പ്രീതി സമ്പാദിച്ചു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, ഹൈദരാലി മരിക്കുകയും ടിപ്പു സുൽത്താനാകയും ചെയ്തു. ഇത്തരുണത്തിൽ, കമ്മാരനെ വധിച്ച് ബദ്നൂർ ഗവർണ്ണർസ്ഥാനം വഹിക്കുവാനുള്ള ഒരു കല്പന ടിപ്പു ബദ്നൂർ സൈന്യത്തിൻെറ ഉപനായകനായ ഇബ്രാഹിമിനു മാധവിയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തയച്ചു. മാധവി ഉത്തരവോടുകൂടി ബദ്നൂർ ചെല്ലുകയും ഇബ്രാഹിമിനുള്ള എഴുത്തു കമ്മാരൻെറ കയ്യിൽ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കമ്മാരൻ ഇബ്രാഹിമുമായി ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം ചെയ്ത് അയാളുടെ തേജോവധം കഴിച്ചു. ഇതിനിടയ്ക്കു കോലത്തിരി പരലോകപ്രാപ്തനാകയാൽ ഇളംകൂറിനു മൂപ്പു കിട്ടുകയും കമ്മാരനെ നാട്ടിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരുവാൻ അദ്ദേഹം നിർബന്ധിതനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇളംകൂറും കമ്മാരനും തമ്മിൽ ബദ്നൂർവച്ചുതന്നെ കൂടിക്കാണുവാനിടയായി. പൂൎവ്വവിരോധങ്ങളെല്ലാം മറന്ന് അവർ തമ്മിലിണങ്ങി. കമ്മാരൻ സ്വമനസ്സാലെ ബദ്നൂർ ഗവർണ്ണർസ്ഥാനം ഇബ്രാഹിമിനു ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. നാട്ടിൽവന്നു കമ്മാരൻ മാധവിയേയും ഇളംകൂർ കല്യാട്ടു മീനാക്ഷി എന്ന കുട്ടിയേയും കല്യാണംചെയ്ത്, രാജ്യകാൎയ്യങ്ങൾ പരിപാലിച്ചു സുഖമായി കാലം കഴിച്ചു.]

രംഗം 1.

[ചന്തു അധികാരിയുടെ വസതി—ഒരു മുറി—മകം മാധവി ഉഴിഞ്ഞാൽ കട്ടിലിന്മേൽ ഇരുന്നു തലമുടി വേർപെടുത്തുകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു]

മാധവി—കഞ്ഞിക്കാളിഅമ്മേ!

(അണിയറയിൽ) ഓ! ഇതാ കഞ്ഞിക്കാളി വന്നു മോളെ! തോരയിട്ട മുണ്ടുകളൊക്കെ ഒന്നു എടുത്തോട്ടെ.

മാധവി—എൻെറ ഒന്നര ഉണങ്ങിയോ?

(അണിയറയിൽ) അതുകഞ്ഞി പിഴിയാൻ കൊടുത്തു. നിത്യവെള്ളയ്ക്കു വകയുള്ളപ്പോൾ എന്തിനു മുഷിഞ്ഞതുതന്നെ ചേരുന്നു? ഇന്നയ്ക്കു ഈറൻ മാറാൻ അലക്കിയതാവട്ടെ.

മാധവി—കുഞ്ഞിക്കാളിയമ്മയ്ക്ക് അതാണ് ഇഷ്ടമെങ്കിൽ അങ്ങനെ ആവാമല്ലൊ. (മന്ദഹാസിക്കുന്നു.)

("മോളുക്കു സിദ്ധാന്തമില്ലെങ്കിൽ കുഞ്ഞിക്കാളിക്കുണ്ട്" എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ടു മുണ്ടുകളുമായി പ്രവേശിച്ച് ഓരോന്നും മടക്കി പെട്ടി തുറന്നുവയ്ക്കുന്നു, ഒതുക്കുന്നു)

മാധവി—അച്ഛനെന്തിനാ ഇന്നു കാലത്തു ഊണുംകൂടി കഴിക്കാതെ ഇത്ര അടിയന്തിരമായിട്ടു പോയതെന്നറിയാമോ? സന്ധ്യയ്ക്കുമുമ്പു മടങ്ങി വരാമെന്നു മാത്രമേ എന്നോടു പറഞ്ഞുള്ളു.

കുഞ്ഞി—മോളുക്ക് അതന്വേഷിച്ചിട്ടെന്താ വേണ്ടെ? ചന്തുഏമാൻ അധികാരിയല്ലെ! പല കാര്യങ്ങളും ഉണ്ടാവും.

മാധവി—നാട്ടുകാര്യങ്ങൾ ഒന്നും എനിക്കറിയേണ്ട കാര്യമില്ല. അതല്ല ഞാനീച്ചോദിച്ചത്. ഇവിടെ വന്നവക്ക് വല്ലാത്ത പരിഭ്രമവും ക്ഷോഭവും ഉണ്ടായിരുന്നു. പോകുന്നസമയം അച്ഛൻെറ മുഖഭാവവും പതിവുപോലെ ശാന്തമല്ലായിരുന്നു. അതാണ് ഞാനീചോദിച്ചത്.

(കുഞ്ഞിക്കാളി അമ്മ അന്ധാളിച്ചു സ്വന്തം മുണ്ടു പെട്ടിയിൽ വെയ്ക്കാൻ ഭാവിക്കുന്നു.)

മാധവി—അതെൻെറ മുണ്ടല്ലല്ലൊ കുഞ്ഞിക്കാളിയമ്മേ!

കുഞ്ഞി—കുഞ്ഞിക്കാളിക്കു പ്രായം കുറെ ഏറെ ആയില്ലെ മോളേ! ഓർമ്മനിക്കാണ്ടായി. കണ്ണും കാണാണ്ടായി തുടങ്ങി.

മാധവി—അതൊന്നുമല്ല. എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടെ! കുഞ്ഞിക്കാളിയമ്മ എന്തോ എന്നോടൊന്നു പറയാൻ മടിക്കുന്നുണ്ട്, അതാണ്.

കുഞ്ഞി—അതു ശരിയാണുമോളേ! വലിയ ഏമാൻെറകാലം ഓർക്കുകയായിരുന്നു.

മാധവി—അച്ഛൻെറ അമ്മാമനൊ?

കുഞ്ഞി—ആ്! കോലത്തിരി എളംകൂറിൻെറ വലത്തുകയ്യ്. മാവിലാകങ്കനധികാരിതന്നെ.

മാധവി—അതെന്തേ ഇപ്പൊ ഓർമ്മവരാൻ?

കുഞ്ഞി—മോളു് ചന്തുഏമാൻെറ കാര്യം ചോദിച്ചില്ലെ? അപ്പൊ കാരണോരെ ഓർമ്മവന്നു, അത്രതന്നെ.

മാധവി—എന്തിനാ ഇങ്ങനെ കിടന്നുരുളുന്നത്? ഉള്ളതു തുറന്നു പറയൂ! എന്തിനാ മടിക്കുന്നെ? അച്ഛന്റെ ഈ യാത്രയും കന്തിക്കാളിയമ്മേടെ പരുങ്ങലും തമ്മിൽ എന്തോ ഒരു ബന്ധം ഉണ്ട്. അതറിവാറഞ്ഞില്ലെങ്കിലാണ് എനിക്കിനി അസഹ്യതയായിത്തീരുക.

കുഞ്ഞി—ഇതു മോളുടെ ബാല്യം തുടങ്ങിയപ്പോൾ തന്നെ ഞാൻ വിചാരിച്ചു. മോള് കന്തിക്കാളിയെ വഞ്ചിക്കും കരയൂക്കാ ഇല്ലെന്ന മാതിരി ആക്കിത്തീർത്തു. (മിണ്ടാതിരിക്കുന്നു)

മാധവി—എന്താ ഒന്നും മിണ്ടാതിരിക്കുന്നത്? പറയാൻ വയ്യാത്തതാണെങ്കിൽ അതു പറഞ്ഞാൽ മതി. എന്തിനാ ഈ സംശയസ്ഥാനത്തു നിർത്തിക്കുഴക്കുന്നത്?

കുഞ്ഞി—ഇല്ലത്തുനിന്നു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു, അമ്മാമന്റോട്ടെത്തിയതുമില്ല-വെള്ളവയിൽത്തിലെ വൈരുനമ്പ്യാരു പയ്യൻ കോമരുടെ തല കൊയ്തു നിണംകൂട്ടി പുരനാൾ ഉണ്ടുവത്രെ! അക്കാര്യം അന്വേഷിക്കാനാണു ചന്തുഏമാൻ പോയിട്ടുള്ളത്.

മാധവി—എന്ത്! വൈരുനമ്പ്യാർ വെറിയനും മനുഷ്യപ്പററില്ലാത്തവനും ആണെങ്കിലും ദയയും സത്യവും ഉള്ളവനാണെന്നാണല്ലോ കേട്ടിട്ടുള്ളത്?

കുഞ്ഞി—അതൊക്കെ അങ്ങനെതന്നെ മോളെ. പയ്യൻ കോമര്, നമ്പ്യാരുടെ കാര്യസ്ഥനും ഇഷ്ടനും ആയിരുന്നില്ലെ? പിന്നെന്താ ഇടത്തിൽ നിന്നു ആട്ടിപ്പായിച്ചത്? അതു രൂപോണ്ടോ? അതുതന്നെ ആയിരിക്കും ഇപ്പൊ തല പോവാനും ഇടയായത്.

മാധവി—വൈരുനമ്പ്യാരുടെ ഭാര്യ ആത്മഹത്യ ചെയ്തതും പയ്യൻ കോമരു ക്ഷണിച്ചല്ലാതെ ഇടത്തിൽ കടക്കരുതെന്നു നമ്പ്യാർ കല്പിച്ചതും തമ്മിൽ എന്തോ ഒരു ബേച്ച് ഉണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

കുഞ്ഞി—ഒന്നും രൂപോല്യ, എന്റെ മോളേ! ഭാര്യ മരിച്ചതിൽപിന്നെ ഇന്നലെ ആനാത്തെ വൈരുനമ്പ്യാരു വലത്തുകൈകൊണ്ടുണ്ടത്. പയ്യൻ കോമരുടെ കുരുതിക്കൂട്ടി ഉണ്ണാനായിരിക്കാം വലംകൈ ഇതുവരെ ഒഴിച്ചിട്ടിരുന്നത്.

(മാധവി ഭയംകൊണ്ടു നടുങ്ങുന്നു.)

കുഞ്ഞി—അത് കണ്ടില്ലെ മോളു നടുങ്ങുന്നത്! ഈ മഹാപാപിയെക്കൊണ്ട് ഇതൊക്കെ പറയിപ്പിച്ചുലൊ.

മാധവി—(സമാധാനിച്ച്) ആ കഥയൊക്കെ പോട്ടെ. കുഞ്ഞിക്കാളിയമ്മേ, അച്ഛൻ ഇനിയും വന്നില്ലല്ലൊ; വന്നിട്ടാവാം പുഴയിലേക്കു പോവാൻ എന്നുവെച്ചിരിക്കയായിരുന്നു.

കുഞ്ഞി—ഏട്ടമാൻ വഞ്ചിക്കാണ് എടത്തിലേക്കു പോയിട്ടുള്ളതു്, വരുമ്പോഠം കുളക്കടവിൽ നിന്നാൽ കാണാമല്ലൊ അന്തിക്കുമുമ്പ് മോളു ഈറൻ മാറി വന്നില്ലെങ്കിൽ കുഞ്ഞിക്കാളിയോടാ അച്ഛൻ ചോദിക്കു. മോളു മുമ്പിൽ നടന്നോളൂ. ഞാൻ പെട്ടിപൂട്ടി പിന്നാലെ വരുന്നുണ്ട്.

മാധവി—(എഴുനേററ്) എന്നാൽ ഞാൻ പോട്ടെ? (നടക്കുന്നു.) വരാൻ താമസിക്കല്ലെ. (വിചാരത്തോടുകൂടി പോകുന്നു.)

കുഞ്ഞി—(പെട്ടിപൂട്ടി എഴുനേററ്) പാവം! വേണ്ടാത്തതൊക്കെ പറഞ്ഞു് എന്റെ മോളുടെ മനസ്സു ഞാൻ പുണ്ണാക്കിയല്ലൊ. ഈ കിഴവിക്കു ഇനിയും പുത്തി വന്നില്ലല്ലൊ. എന്റെ ഈശ്വരാ! എന്റെ മോളു നല്ലവണ്ണം ഇരുന്നുകണ്ടാൽ മതി. (പോകുന്നു.)

(യവനിക)

രംഗം 2.

(വെള്ളുവയിടം-കളരിമുററം-രൈരുനമ്പ്യാർ ഇടത്തുകയ്യിൽ കത്തിയുമായി, രക്തം പുരണ്ട വലത്തുകൈ ചുരുട്ടിപിടിച്ചു ഉദാസീനനായി നില്ക്കുന്നു; മൂന്നുപേർ അകന്നുപിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു.)

ഒന്നാമൻ—ആ കത്തി എന്തിനാ കയ്യിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്? അങ്ങോട്ടു കളഞ്ഞേക്കു; കാര്യം കഴിഞ്ഞില്ലേ?

(നമ്പ്യാർ അനങ്ങുന്നില്ല.)

രണ്ടാമൻ—കളകയാണു നല്ലതു്.

രൈരു—ആണത്തമുണ്ടെങ്കിൽ വന്നു വാങ്ങടാ.

(രൈരുനമ്പ്യാർ തുറിച്ചുനോക്കുന്നു-ഉദാസീനനാകുന്നു.)

ഒന്നാമൻ—അവനെന്തെങ്കിലും പറയട്ടെ. കത്തി ഇങ്ങോട്ടു തരുന്നുക നമ്പ്യാരേ!

(നമ്പ്യാർ മിണ്ടുന്നില്ല.)

മൂന്നാമൻ—ഓ-തൻെറ ലോഹ്യം. കൊലപാതകിയോടാണോ കെഞ്ചാൻ പോകുന്നതു്! ചെന്നങ്ങോട്ടു വാങ്ങരുതേ?

ഒന്നാമൻ—അതു തനിക്കാവരുതെ? (പരിഹാസം)

രണ്ടാമൻ—വെറുതെ പറഞ്ഞു നേരം കളയേണ്ട. ചുണയുള്ളവർ വരുവിൻ. [അടുക്കുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു. മൂന്നാമൻ പിന്നോക്കം മാറുന്നു-രൈരു വലമ്പിരികൊണ്ടു കാൽ ഊന്നി കത്തിഉയർത്തുന്നു. ഒന്നാമൻ രണ്ടാമനെ പിടിച്ചു മാററുന്നു. കമ്മാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.]

കമ്മാരൻ—അമ്മാമാ, ആ കത്തി ഇങ്ങോട്ടു തരുമോ?

(രൈരു നമ്പ്യാർ കത്തികൊടുത്തു അനങ്ങാതെ നില്ക്കുന്നു.)

കമ്മാ—കുറച്ചു ദിവസമായി അമ്മാമനു ബുദ്ധിക്കു നല്ല സ്ഥിരതയില്ലെന്നു നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നാണു് ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം ഭയങ്കരമായ ഒരപരാധമാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നതു വാസ്തവം തന്നെ. എന്നാൽ സംഭവം അധികാരിയെ അറിയിക്കാൻ പയ്യൻ കോമരുടെ മരുമകൻതന്നെ പോയിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഇനിയെല്ലാം കോവിലകത്തെ കല്പനപോലെ നാം ചെയ്യുകയാണു വേണ്ടതു്. അതാണു നമ്മുടെ കർത്തവ്യകർമ്മം. അല്ലാതെ നിങ്ങളിലാരെങ്കിലും എൻെറ അമ്മാമനെ ഉപദ്രവിക്കാനാണു ഭാവമെങ്കിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന ആൾ ജീവനെ വിലവെക്കാത്തവനാണെന്നു മാത്രമേ ഞാനിപ്പോൾ പറയുന്നുള്ളു.

രണ്ടാമൻ—പുള്ളി ചാടിപ്പോകാതെ അധികാരസ്ഥലത്തു എത്തിക്കേണ്ട ഭാരം ഞങ്ങൾക്കുണ്ടു്.

കമ്മ—ശരി. അധികാരി വരുന്നതുവരെ നിങ്ങൾ എത്രപേർ വേണമെങ്കിലും ഇവിടെ കാവൽ നിന്നോളു.

(അമ്മാമൻെറ കൈ പിടിച്ചു നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു.)

മൂന്നാമൻ—ഏമാനൻ വരുമ്പോൾ എന്താ സമാധാനം പറയാൻ കണ്ടിരിക്കണെ? വിശേഷദിവസം അശേഷപട്ടിണി. ക്രനിൻെറ മീതെ കരുവും. (പരുങ്ങുന്നു)

രണ്ടാമൻ—ഏമാൻെറ വകയായിട്ടുള്ള സദ്യയെങ്കിലും ഉണ്ണാമല്ലൊ? ഞാൻ പുള്ളിയെ പിടിക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ താൻ പിന്തോലിൽ ചാടുകയല്ലെ ചെയ്തതു്? ഇപ്പോൾ കിടന്നു പരുങ്ങിയാൽ പോര (തുറിച്ചുനോക്കുന്നു.)

മൂന്നാമൻ—കടുവയുടെ വായിൽ ചെന്നുകേറാതെ ഒഴിഞ്ഞ് തനിക്ക സ്ഥലം മുടക്കണ്ടെന്നുകരുതി ഞാൻ പിൻവാങ്ങിയതാണ്. (കൊഞ്ഞനം കാട്ടുന്നു - ഒന്നാമൻെറ പുറത്തുതൊട്ട്)ഇനി നാം എന്തുവേണം?

ഒന്നാമൻ—അതാ ആ മൊന്തയിൽപോയി പതുങ്ങിക്കോളു (ഹസിക്കുന്നു.)

[അണിയറയിൽ "ഉം" എന്നൊരു ചോദ്യവും "ഉം" എന്നൊരുന്നവാദവും]

മൂന്നാമൻ—എജമാനൻ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. (ഒന്നാമനോട്) അതാ ഒന്നു വാട്ടം പിടിച്ചോളണെ. ഉള്ളചോറു പാളയിലാക്കല്ലെ.

(ചന്തു അധികാരി പ്രവേശിക്കുന്നു)

ചന്തു - (മൂന്നുപേരെയും നോക്കി ഒന്നാമനോട്) കണാരൻ ഇവിടെ ഉണ്ടായിട്ട് ഈ കൊലപാതകം തടയുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നോ?

ഒന്നാമൻ—എജമാനെ! ഞങ്ങൾക്ക കിഴക്കിനിയിലാണ് ഇലവെച്ചിരുന്നത്. ഈ സംഭവം ഉണ്ടായതു തെക്കിനിയിൽവെച്ചാണ്. പയ്യൻകോമരുടെ നിലവിളികേട്ടു ഞങ്ങൾ ചെന്നപ്പോഴേയ്ക്കും കൈക്കഴിഞ്ഞു. ചെറുനമ്പ്യാർ ഒന്നുമറിയാത്തമട്ടിൽ നിണം പുരണ്ട കയ്യുമായി ഇലയ്ക്കൽ ഇരുന്നുകഴിഞ്ഞു.

ചന്തു—എന്നിട്ട്?

ഒന്നാമൻ—ആ സമയത്തു അദ്ദേഹത്തെ തൊടുവാൻ ആൎക്കും ധൈൎയ്യമുണ്ടായില്ല.

മൂന്നാമൻ—ഞങ്ങൾ അപ്പോൾ-(അധികാരി കൈ കാട്ടി തടയുന്നു)

ചന്തു—(ഒന്നാമനോട്) ഉം.

ഒന്നാമൻ—ഞാൻ അടുത്തുചെന്ന് "ചെറുഎജമാനെ! മാവിലാംകുന്നോളം ഒന്നു വരണം" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ വേഗം എച്ചിൽകയ്യോടുകൂടി കളരിമുററംവരെ വന്നു. പിന്നെ ബിംബംപോലെ അവിടെ നിലയുറപ്പിച്ചു നില്പായി.

ചന്തു—പിന്നെ എന്തു ചെയ്തു?

രണ്ടാമൻ—കത്തി കൈയ്ക്കലാക്കാൻ നോക്കിയപ്പോൾ—

(മൂന്നാമൻ ഭയത്തോടുകൂടി രണ്ടാമനെ നോക്കുന്നു)

ചന്തു—(രണ്ടാമൻെറനേരെ നോക്കി) കുത്തുകൊള്ളാഞ്ഞതു ഭാഗ്യം അല്ലെ? സാഹസി!

[മൂന്നാമൻ രണ്ടാമന്റെ നേരെ കൊഞ്ഞനം കാട്ടുന്നു]

ഒന്നാമൻ—നല്ലവാക്ക പറഞ്ഞു കത്തി വാങ്ങുവാൻ ഭാവിക്കുമ്പോഴാണു കമ്മാരൻനമ്പ്യാർ—(കമ്മാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു).

കമ്മാരൻ—അതെ—ഞാൻ വന്ന അധികാരിക്ക് ആറം പോയിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതു്.

ചന്തു—അമ്മാമനെവിടെ?

കമ്മു—കളപ്പുരയിലുണ്ടു്.

ചന്തു—ഇനി എന്താ വേണ്ടതു്?

കമ്മു—അധികാരസ്ഥലത്തുനിന്നുള്ള കല്പനപോലെ.

ചന്തു—രാജകല്പന കിട്ടുന്നതുവരെ അമ്മാമൻ മാവിലാംകുന്നിൽ പാൎക്കുന്നതായിരിക്കും നല്ലതു്.

കമ്മു—അങ്ങനെതന്നെ. സംശയമില്ല. അനുവാദം ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാനും സഹായത്തിനു കൂടെ താമസിച്ചുകൊള്ളാം.

ചന്തു—ഒട്ടും തരക്കേടില്ല. കണാരാ! കൊത്തുവാറം കുറിമാനംകൊണ്ടു കോവിലകത്തേക്ക പോയിട്ടുണ്ടു്. ഒരുമിച്ചു മാവിലാംകുന്നിലേക്ക വരു. മററു രണ്ടുപേരും കടവത്തു തയ്യാറാവട്ടെ.

കമ്മാ—എന്നാൽ നമുക്ക അകത്തേക്ക പോവുകയല്ലെ?

ചന്തു—ഓ. (നടക്കുന്നു; തിരിഞ്ഞുനോക്കി) നോക്കു, കണാര! പോകുന്ന വഴി ജനങ്ങളാരും ഇവിടെ കൂട്ടം കൂടരുതെന്നു പറഞ്ഞേക്ക.

(ചന്തുവും കമ്മാരനും പോകുന്നു)

ഒന്നാമൻ—കല്പിച്ചതു കേട്ടില്ലേ? കടവത്തേക്കചെല്ലിൻ; അമാന്തിക്കേണ്ട, അമാന്തിക്കേണ്ട.

മൂന്നാമൻ—ജന്മാന്തരം!

രണ്ടാമൻ—തന്റെ കരുട്ടുഭാഗ്യം!

(മൂന്നാമൻ കൊഞ്ഞനംകാട്ടി മുമ്പു നടക്കുന്നു. രണ്ടാമൻ കാൽ വീഴുന്നു-രണ്ടുപേരും പോകുന്നു.)

രംഗം 3.

(മാവിലംകുന്ന്—കോട്ടപ്പടി—പുഴവക്ക്—മേൽക്കടവിൽ, മാധവി കല്ലടമേലിരുന്നു കണ്ണാടിനോക്കി തല വകഞ്ഞുകൊണ്ടും കഞ്ഞിക്കാളി മുണ്ടലമ്പിക്കൊണ്ടും പ്രവേശിക്കുന്നു)

മാധവി— (ആകാശത്തു നോക്കി) സന്ധ്യ ആവാറായി; അച്ഛൻ ഇനിയും വന്നില്ലല്ലൊ!

കഞ്ഞി—(വൃക്ഷച്ഛായ നോക്കി) രണ്ടുമൂന്നു നാഴിക പകലില്ലെ മോളെ? അന്തിയാവുമ്പോഴയ്ക്കും എത്താണ്ടിരിക്കില്ല, അല്ലെങ്കിൽ ആളെയെങ്കിലും അയക്കാതിരിക്കുമോ? ഏമാൻ എത്ര കണിശക്കാരനാണെന്നു മോളക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടെ?

മാധവി—ഇന്നു നിലാവു് എത്ര നാഴികയ്ക്കുണ്ടു്? എന്താ പക്കം?

കഞ്ഞി—മോളക്ക് ഇന്നലെ തേച്ചുകുളി വേണ്ടദിവസമായിരുന്നില്ലേ? വെളുത്ത ഷഷ്ഠിയായിരുന്നതുകൊണ്ടല്ലെ കഞ്ഞിക്കാളി വട്ടംകൂട്ടാണ്ടിരുന്നതു്?

മാധവി—അതു് അത്ര ഓർത്തില്ല. അപ്പോൾ-ഏഴരണ്ടുപതിന്നാലു നാഴികയ്ക്കു നിലാവു മൂത്തിട്ടുണ്ടല്ലൊ. കുറച്ചു വൈകിയാലും ഇരുട്ടാവില്ലല്ലൊ. (പുഴവഴി അകലേക്കു നോക്കി) ആ കാണുന്നതു് ഒരു വഞ്ചിയല്ലേ?

കഞ്ഞി—(കൈത്തടം പിടിച്ചു നോക്കി) സൂര്യൻ കണ്ണിൽ കുത്തുന്നു.

മാധവി—അതെ! അതെ! പന്നകം കാണുമാനുണ്ടു്. അച്ഛന്റെ വഞ്ചി തന്നെയാണു്. (എഴുന്നേററു ഉൽക്കണ്ഠയോടെ നില്ക്കുന്നു)

കഞ്ഞി—കാററു തക്കത്തിനായതു കുത്തം. അല്ലെങ്കിൽ പന്നകത്തിനു കാററു പിടിച്ചാൽ വല്ലാത്ത തൊന്തരവാണെ! (മാധവിയെ നോക്കുന്നു; മാധവി വഞ്ചി വരുന്നതുതന്നെ നോക്കുന്നു. ആത്മഗതം) പറയുന്നതൊന്നും കേൾക്കുന്നേ ഇല്ല. (പ്രകാശം) മോളെ, നമുക്കു മുമ്പു വീട്ടിൽ എത്തുകയല്ലെ നല്ലതു്?

(വഞ്ചി കോട്ടപ്പടിക്കടവിൽ അടുക്കുന്നു. കഞ്ഞിക്കാളി സാമാനങ്ങൾ എടുത്തു് ഒരുങ്ങുന്നു.)

മാധവി—വരട്ടെ. അച്ഛൻ വഞ്ചിയിൽനിന്ന് ഇറങ്ങട്ടെ. നമ്മൾക്ക് ഒരോട്ടത്തിന് എത്താമല്ലൊ. (ഊന്നുകാർ ഇറങ്ങി വഞ്ചി പിടിക്കുന്നു)

കുഞ്ഞി—മോളുടെ ഒപ്പം ഓടിപ്പെത്തുവാൻ കുഞ്ഞിക്കാളിക്ക് ഒക്കുമോ?

(ചന്തു വഞ്ചിയിൽ നിന്നിറങ്ങുന്നു.-നോക്കി)

അതാ യജമാനൻ ഇറങ്ങി, സമാധാനമായില്ലേ, ഇനി പോകരുതേ?
(കമ്മു ഇറങ്ങുന്നു.)

മാധവി—(നോക്കി പിന്നാക്കം മാറി, കുഞ്ഞിക്കാളിയെ തൊട്ട്) അത് ആരാണ്, അറിയാമോ?

കുഞ്ഞി—(നോക്കി) ഒരു തറവാട്ടിൽ ജനിച്ചവനാണ്.

മാധവി—(മന്ദഹസിച്ച്) അതു കണ്ടാലെനിക്കും അറിഞ്ഞുകൂടെ കുഞ്ഞിക്കാളിയമ്മേ? നടന്നോളൂ നമുക്കു പോകാം.

(കു-കാളി നടക്കുന്നു. മാധവി മറയുന്നതിനുമുമ്പ് കൂടെക്കൂടെ തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നു.)

ചന്തു—മേൽകടവിലേക്കു നോക്കി (ആത്മഗതം) മാധവിയും കുഞ്ഞിക്കാളിയുമല്ലെ കടവിൽ നിന്നിരുന്നത്? അവർ പോയോ? (പ്രകാശം) മൊയ്തീൻ ആ പന്നകം എടുത്തു മാററിവെക്കു (മാററുന്നു, രണ്ടാമനും മൂന്നാമനും എഴുന്നേല്ക്കുന്നു.) കമ്മാരൻനമ്പ്യാർ! അമ്മാമന് എങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കു-(വഞ്ചിയോടടുത്തു കുനിഞ്ഞു നോക്കുന്നു.)

കമ്മു—മോഹാലസ്യം തീർന്നിട്ടില്ല.

ചന്തു—ഞാൻ പോയി മഞ്ചൽ വേഗം അയക്കാം. കോൽക്കാരിവിടെ സഹായത്തിനു നില്ക്കട്ടെ. (കോട്ടപ്പടി അകത്തേക്കു കടക്കുന്നു. നോക്കി ആത്മഗതം) മാധവിയും കുഞ്ഞിക്കാളിയും അതാ പോകുന്നു. അവരോടു പറഞ്ഞയച്ചാൽ മതി. ഞാനിവരെ വിട്ടുപോകേണ്ട, അതാണു നല്ലത്. (പ്രകാശം) മാധവി! മാധവി! ഒന്നിവിടെ വന്നിട്ടു പൊയ്ക്കോളൂ (മാധവി അച്ഛനെയും നോക്കിക്കൊണ്ടു വരുന്നു.)

മാധവി—അച്ഛൻ വരാൻ ഇത്ര വൈകുമെന്നു വിചാരിച്ചില്ല. (കമ്മു മാധവിയെ നോക്കുന്നു. മാധവി കീഴ്പോട്ടു നോക്കി) ഞാൻ വല്ലാതെ ഭയപ്പെട്ടു. അച്ഛന്റെ വഞ്ചി കടവിലടുത്തതിന്റെശേഷം മാത്രമേ ഞാൻ പോയുള്ളൂ. അതുവരെ കടവിലുണ്ടായിരുന്നു.

ചന്തു — എന്താ ചെയ്യ! വ്യസനകരമായ ഒരു സംഭവം നിമിത്തം പറഞ്ഞതുപോലെ സന്ധ്യയ്ക്കുമുമ്പു വരുവാൻ സാധിച്ചില്ല. മാധവി അവിടെ ചെന്നാൽ ഉടനെ മഞ്ചല്യം വിളക്കും കൊളുത്തിവെയ്ക്കണം ഇരുട്ടാകണ്ട. എന്നാൽ പൊയ്ക്കോളു.

മാധവി—(പോകുവാൻ ഭാവിച്ച്) അക്കാ സുഖക്കേടല്ലൊ!

ചന്തു—അങ്ങനെ പറയത്തക്കവണ്ണം ഒന്നും ഇല്ല. ഞാൻ പിന്നാലെ വരുന്നുണ്ട്. വർത്തമാനമൊക്കെ പിന്നെ പറയാം. (മാധവി പോകുന്നു. ചന്തുനമ്പ്യാർ കടവിലേക്കു വരുന്നു) അമ്മാമനെങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നു?

കമ്മു—ആശ്വാസമാവുക കഴിഞ്ഞില്ല.

ചന്തു—കോൽക്കാരും ഊന്നുകാരുംകൂടി രൈരുനമ്പ്യാരെ എടുത്തു കരക്കു കിടത്തു. (കിടത്തുന്നു) രൈരു കണ്ണു മിഴിച്ചു നാലുപുറവും നോക്കുന്നു.)

കർട്ടൻ.

രംഗം 4.

(മാവിലാംകുന്ന്-ഒരു മുറി-രൈരുനമ്പ്യാർ ദീനശയ്യയിൽ കിടക്കുന്നു. കമ്മു ഒരിടത്തു കൈകെട്ടി നില്ക്കുന്നു.)

രൈരു—(പുലമ്പുന്നു) എടാ! ദുഷ്ടാ! നിന്നെ ഇപ്പോഴെങ്കിലും എനിക്കു പിടി കിട്ടിയല്ലൊ. നിയ്യാണ് എന്റെ കല്യാണിയുടെ ആത്മഹത്തിക്കു കാരണഭൂതൻ. ഇപ്പോൾ പകരം ചോദിക്കാൻ എനിക്കവസരം കിട്ടി. നിന്റെ കരളിൽ നിന്നൊലിക്കുന്ന ചുടുചോര കുടിച്ചാലെ സമാധാനമുള്ളൂ.

(ചന്തുനമ്പ്യാർ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ചന്തു—വൈദ്യൻ ഇന്നിവിടെ വന്നില്ലെ?

കമ്മു—ഉവ്വ്. ഇപ്പോൾ വന്നു പോയേ ഉള്ളൂ.

രൈരു—എടാ കുറുമ്പാ! നീയെന്തെ ആ പാട്ടും അളക്കാഞ്ഞെ? ചെപ്പി കൊന്നു തരികയാണു വേണ്ടത്. പാട്ടം അളക്കാറാവുമ്പോൾ വല്ലതും പറഞ്ഞാൽ മതിയൊ? എന്തെങ്കിലുമാവട്ടെ-ഉള്ളതളക്കു-പോ ഇവിടന്ന്.

ചന്തു—വൈദ്യൻ എന്താ പറഞ്ഞെ?

കമ്മു—സന്നിപാതജ്വരമാണെന്നാ പറഞ്ഞെ. അതു മൂർഛ്യദശയിൽ എത്തിയത്രെ. അസംബന്ധം പറയുന്നതു നിന്നു തന്റെറടമുണ്ടാ യാൽ ഉടനെ ഒരു കഷായവെള്ളത്തിൽ കഞ്ഞികൊടുക്കാൻ പറ ഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു രണ്ടാലൊന്നറിയാമെന്നും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ചന്തു—കഞ്ഞിവെപ്പിക്കാൻ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

കമ്മു—ഉവ്വ്.

രൈരു—ഈ തച്ചന്മാരെക്കൊണ്ടു തോററു. അടങ്ങലുപ്രകാരമല്ലെ മരം അറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്? കനംപോര, നീളംപോര, വീതിപോര, എ ന്നൊക്കെ ഇപ്പോഴ് പറഞ്ഞാൽ മതിയൊ?

ചന്തു—എനിക്ക് ഇന്ന് അടിയന്തിരമായിട്ട് ഒന്നു പുറത്തേക്കു പോകേ ണ്ടതുണ്ട്. വിശേഷിച്ചു വല്ലതും വേണമെങ്കിൽ മാധവിയെ അറി യിച്ചാൽ മതി. ഇന്നുതന്നെ ഞാൻ മടങ്ങിവരാൻ നോക്കാം.

(പോകുന്നു).

രൈരു—എടാ! നീലാണ്ട! മുരിക്കു തവിട്ട കൊട്ടത്തൊ? ആ കറമ്പിപയ്യു തൊടിയിൽ കിടന്നു നാശമാക്കുന്ന കണ്ടോ? പിടിച്ചു കെട്ടടാ!

(മലൎന്നുകിടക്കുന്നു-സ്വാസ്ഥതയോടെ മയങ്ങുന്നു).

കമ്മു—(അടുത്തുചെന്നു നോക്കി തിരിച്ചുവന്ന്) ആരാ അവിടെ? ഒന്നു ഇത്രത്തോളം വരു.

(മാധവി ചെരിച്ചുനോക്കുന്നു).

കമ്മു—അല്ല! കുറച്ചു കഞ്ഞി കൊണ്ടുവരാൻ പറയാനാ.

(രൈരുവിനെ നോക്കി)

മാധവി—ഉറക്കമായൊ?

കമ്മു—ഉവ്വെന്നാ തോന്നണതു്. ഉണരുന്നതോടുകൂടി തന്റേടവും ഉണ്ടാ യേക്കാം. അപ്പോഴക്കും കഞ്ഞി തയ്യാറാവണം എന്നു കരുതേ.

മധവി—കഞ്ഞി അടുപ്പത്തു കിടക്കുന്നുണ്ട്. സമയത്തിനു കൊണ്ടുവന്നു കൊള്ളാം. (പോകുന്നു).

രൈരു—(കണ്ണുതുറന്ന്) ആരാ, അതു്? കമ്മുവാണൊ ആ നില്ക്കുന്നതു്.

കമ്മു—അതെ, അമ്മാമ! എന്നെ അറിയുന്നില്ലെ?

രൈരു—അതെ! നീയെന്റെ മരുമകനാണ്. ഞാനിപ്പോൾ എവിടെയാ ണു കിടക്കുന്നതു്. കമ്മൂ?

കമ്മു—മാവിലാങ്കുന്നിൽ.

രൈരു—ശരി. ഒക്കെ മനസ്സിലായി. ആ സാധു പയ്യൻകോമരെ ഞാൻ കഠാരംകൊണ്ടു കുത്തി. മാവിലാ ചന്തു നമ്മുടെ വീട്ടിൽ വന്നു എന്നെ തോണിയിൽ കയററി ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവന്നു അല്ലേ?

കമ്മു—അതെ.

രൈരു—ആ ഭയങ്കരമായ കൊല ചെയ്തതിനുള്ള പാപം തീരാൻ ഞാൻ എത്രജന്മം എടുക്കേണ്ടിവരും, കമ്മൂ! ഞാനിനി അധികസമയം ജീവിച്ചിരിക്കയില്ല.

കമ്മു—അമ്മാമന് അങ്ങനെ പറയരുത്.

രൈരു—കേൾക്കു. ഈ കുററത്തിനുള്ള ശിക്ഷ നിനക്കു രൂപമുണ്ടോ? കോലത്തിരിതമ്പുരാൻ നമ്മുടെ തറവാട്ടുസ്വത്തൊക്കെ പിടിച്ചടക്കും. നിനക്കു ജീവിതത്തിനു വകയൊന്നും വെച്ചേക്കില്ല. നീ കോവിലകത്തു പോയി തമ്പുരാന്റെ തൃക്കാൽപിടിച്ച് ഈ ഭ്രാന്തൻ ചെയ്ത അപരാധത്തെ ക്ഷമിക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചോ. സ്വത്തു പോണെങ്കിൽ പൊട്ടെ.

കമ്മു—അമ്മാമൻ ഇപ്പോൾ അതിനെപ്പററി ഒന്നും വിചാരിക്കണ്ട.

രൈരു—തമ്പുരാൻ ദയയുള്ള ആളാണ്. അവിടുന്നു കല്പിച്ചു വല്ലതും തന്നെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു ജീർണ്ണം വന്നു കിടക്കുന്ന നമ്മുടെ ശിവക്ഷേത്രം പണിയിപ്പിച്ച് കലശം ആവുന്നവിധത്തിൽ കഴിപ്പിക്കണം. പിന്നെ വല്ലതും ബാക്കിയുണ്ടെങ്കിൽ ദാനം കൊടുത്തേക്കു. നിണക്കു ചാലാട്ടോ കല്യാട്ടോ പോയി താമസിക്കാമല്ലൊ. എന്റെ ഈ അന്ത്യകാലത്തെ മോഹം നീ സാധിപ്പിക്കുമോ കമ്മൂ?

കമ്മു—അതിനെന്താ സംശയം അമ്മാമാ! അമ്മാമൻ കല്പിക്കുന്നതൊക്കെ ഞാൻ ചെയ്തോളാം.

രൈരു—നന്നായിവരട്ടെ, കമ്മൂ! നീ അടുത്തുവാ. (കമ്മു അടുക്കുന്നു. രൈരു അനുഗ്രഹിച്ച്) നിണക്കെല്ലാ അഭിവൃദ്ധിയും ഈ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാവട്ടെ. മനസ്സാക്ഷിക്കു വിരോധമായി ഒന്നും ചെയ്യരുത്. കൃത്യം നടത്തിക്കോളൂ. ഫലത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കേണ്ട. സത്യം വിടരുത്.

കമ്മു—കുറച്ചു കഞ്ഞി കഴിക്കയല്ലേ? [രൈരു കണ്ണടച്ചു തൊഴുതുകിടക്കുന്നു. കമ്മു പിന്നോക്കം മാറി 'കുറച്ചു കഞ്ഞി' എന്നു വിളിച്ചുപറയുന്നു - മാധവി കഞ്ഞിയുംകൊണ്ടു വരുന്നു - രൈരു രണ്ടുപേരേയും നോക്കി മാധവിയോട്]

രൈരു—കുട്ടീ! കുറച്ചു കഞ്ഞി വായിൽ ഒഴിച്ചുതരു! (മാധവി ഒഴിച്ചു കൊടുക്കുന്നു). കമ്മു! കുട്ടാ! ഒരു പിലാവില നിൻെറ കയ്യോണ്ടും തരു. (കൊടുക്കുന്നു). രണ്ടുപേരും ദീൎഘായുസ്സായിരിക്കട്ടെ. (കണ്ണടച്ചു തൊഴുന്നു).

കമ്മു—കുറച്ചുകൂടിവേണ്ടെ അമ്മാമാ?

രൈരു—നാരായണ! നാരായണ!

കൎട്ടൻ.

രംഗം 5.

[മാവിലാൻകുന്ന് - രാത്രി - ചന്തു മുറുക്കികൊണ്ടിരിക്കുന്നു - കമ്മു വന്നു നില്ക്കുന്നു].

ചന്തു—കമ്മു! അവിടെ ഇരുന്നോളു.

കമ്മു—വേണ്ടാ. നില്ക്കുകയാണു സുഖം.

ചന്തു—ദീക്ഷ കഴിഞ്ഞൂലൊ; ഇനി എന്താ വിചാരിക്കണെ?

കമ്മു—കല്പനപോലെ സൈന്യവകുപ്പിൽ ചേരാൻ.

ചന്തു—തൻെറ എന്നു പറയാൻ ഒരു താവളം വേണ്ടെ?

കമ്മു—തലയിലെഴുത്ത് അങ്ങനെയല്ലല്ലൊ വിധിച്ചതു്!

ചന്തു—(ആലോചിച്ചിട്ട്) മാവിലാംകുന്നു സ്വന്തംപോലെ കരുതുവാൻ അസ്വാധീനമൊന്നുമില്ലാ.

കമ്മു—അവിടുത്തെ ഔദാൎയ്യത്തെപററി ഞാൻ സംശയിച്ചിട്ടില്ല.

ചന്തു—പോകയാണെങ്കിൽ അതിനുമുമ്പ് ഒന്നു കാണണം എന്നുവെച്ചാണ് ഊണുകഴിഞ്ഞാൽ ഇത്രത്തോളം വരണം എന്നു പറഞ്ഞയച്ചതു്. നാളെ പക്ഷെ എന്നെ കണ്ടില്ലെന്നും വന്നേക്കാം.

കമ്മു—നേരിട്ടു കണ്ടു യാത്രപറയണം എന്നുവെച്ചിരിക്കയായിരുന്നു.

ചന്തു—അത്താഴം കഴിഞ്ഞു യാത്ര ഉറയ്ക്കുണ്ട. എന്നാൽ അങ്ങനെയാവട്ടെ-പോയി കിടന്നോളു.

(കമ്മു പോകുന്നു)

ചന്തു—(ആത്മഗതം) രൈരുനമ്പ്യാൎക്ക് ഈ വക ഗ്രഹപ്പിഴകൾ ഒക്കെ വരുമെന്ന് ആർ വിചാരിച്ചു? കമ്മുവാണെങ്കിൽ, നല്ല നില. ഭാഗ്യമുണ്ടെങ്കിൽ എല്ലാം നേരെയായി എന്നും വരാലൊ. അങ്ങനെയുള്ളു. 'അന്യഥാചിന്തിതം കാൎയ്യം ദൈവമന്യത്ര ചിന്തയേൽ.'

(പോകുന്നു—പിന്നിൽ കട്ടർ പൊന്തുന്നു).

[പടിഞ്ഞാററി മാളികയും ഒരു മരത്തറയും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. ഒരെററത്തുള്ള അകത്തു പുകകാണുന്നു. നാളം കാണുന്നു, ആളിക്കത്തുന്നു. ഓരോരാ ദിക്കുകളിൽനിന്നും നിലവിളി കേൾക്കുന്നു. ഒട്ടുവും ചാട്ടവും തട്ടും മുട്ടും. അഗ്നിബാധ മാളികയുടെ മറെറ അററത്തേക്കു പരക്കുന്നു. 3-ാമൻ ഒരുപുറത്തുനിന്നു പ്രവേശിക്കുന്നു - പൊട്ടുന്നശബ്ദം.]

3-ാമൻ—അയ്യോ! വലിയ നാലുകെട്ടിന്നു തീ പിടിച്ചു! ആളുകൾ ഓടിവരണേ! അയ്യയ്യോ! (മണ്ണു വാരി എറിയുന്നു).

(മറുപുറത്തുനിന്നു 2-ാമൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

2-ാമൻ—താൻ എന്തു ഭ്രാന്താടൊ ഈ കാട്ടുന്നതു്? ആ കടവത്തുപോയി ഒന്നു കൂക്കി വിളിക്കെടൊ.

(പോകുന്നു).

3-ാമൻ—അപ്പോൾ ഇവിടെ ആരാ നോക്കാൻ? അയ്യയ്യോ! വരണേ! അയ്യോ! തീ പിടിച്ചേ!

(മുളംചൂൽ എടുത്തുംകൊണ്ടുവന്നു പുരമേൽ തല്ലുന്നു. 2-ാമൻ കോണിയുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു).

2-ാമൻ—എട, മഠയാ! നിന്നോടല്ലെ, ആ കടവത്തു പോയി ആളുകളെ വിളിച്ചുകൂട്ടാൻ പറഞ്ഞതു്. (കോണികൊണ്ടു കുത്തി ഓടിക്കുന്നു.)

(പുകയും നാളവും മറെറ അററത്തു കണ്ടുതുടങ്ങുന്നു. 2-ാമൻ കോണി പുരമേൽ ചാരുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു. മാധവി അന്ധയായി ജനാലക്കൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. പോട്ടിലെ നടവാതൽ തുറന്നു തീപ്പൊള്ളാതെ ധരിക്കുവാനുള്ള കരുതഴലാട്ടുകൂടി കമ്മു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കമ്മു—(2-ാമനോട്ടു്) തെക്കെ കോണിവാതിൽ തുറന്നിട്ടുണ്ടു്. കോണി അവിടെ ഇട്ടു താൻ അതിലെ വരു.

മാധവി—അച്ഛാ! കഞ്ഞിക്കാളിഅമ്മേ! എനിക്കു് അവരെ ഒന്നു കണ്ടിട്ടു ചാവാനെങ്കിലും ഭാഗ്യമില്ലല്ലൊ.

(കമ്മു ചെവികേട്ടു നോക്കുന്നു)

മാധവി—പ്രാണേശ്വരാ! അവരെയെങ്കിലും അവിടുന്നു രക്ഷിക്കണെ.

(കമ്മു കതിച്ചോടി മറയുന്നു)

മാധവി—അവിടുന്നും ഈ ആപത്തിൽ പെട്ടുപോയോ? (തേങ്ങിക്കരയുന്നു-പിന്നിൽ ഒരാൾ വന്നു എടുത്തുംകൊണ്ടു മറയുന്നു-മാളിക വീ

ഴുന്നു- തറയുടേയും മാളികയുടേയും നടുക്ക കട്ടൻ വീഴുന്നു. കമ്മു മാധവിയെ എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു തറമേൽ കിടത്തുന്നു.)

കമ്മു —കരുണാകരാ!(ഒന്നാമൻ കിണ്ടിയും വെള്ളവുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കമ്മു —(മാധവിയുടെ ശരീരത്തിൽ കണ്ണ് ഓടിച്ചുനോക്കി ഒന്നാമനോട്) പൊള്ളിയിട്ടില്ല. മോഹാലസ്യമേ ഉള്ളു. നോക്കികൊള്ളണം.

(ഓടി പോകുന്നു. ഒന്നാമൻ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നു. മാധവി കണ്ണുതുറന്നു പിടഞ്ഞെഴുനേൽക്കുന്നു).

മാധവി—എന്റെ അച്ഛനെവിടെ? എന്റെ കുഞ്ഞിക്കാളിഅമ്മ എവിടെ? അദ്ദേഹത്തിനു വല്ലതും പററിയോ!

(ഓടുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു—ഒന്നാമൻ തടുക്കുന്നു).

അയ്യോ! അച്ഛ! എന്നെ വിട്ടുപോയല്ലൊ! എന്റെ കുഞ്ഞിക്കാളി അമ്മേ! എനിക്ക് ആരുമില്ലാതായല്ലൊ! എന്റെ പ്രാണേശ്വര! (കമ്മു പെട്ടന്നു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കമ്മു—പ്രാണേശ്വരി! (കവചം അഴിച്ചു കളയുന്നു. മാധവി കമ്മുവിന്റെ കയ്യിൽ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു വീഴുന്നു.)

(കട്ടൻ).

രംഗം 6.

[കോലത്തിരിയുടെ കോവിലകം - ആസ്ഥാനമണ്ഡപം - കൃഷ്ണൻ കട്ടി കാര്യക്കാർ, പടനായകൻ നായനാർ, ഇവർ ഒരു പുറത്തു നിന്നു കൊണ്ടും വൃദ്ധനായ കോലത്തിരി തെണ്ടുതലയണ ചാരി ഇരുന്നുകൊണ്ടും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

കോലത്തിരി—ഇനി വിശേഷിച്ചു വല്ല കാര്യവും പറവാനുണ്ടൊ? നയനാരേയും കൂടെ കൊണ്ടുവന്നതു് എന്തിനാണെന്നറിയാഞ്ഞിട്ടേ ചോദിച്ചതു്.

കാര്യ—ധർമ്മപട്ടണംദ്വീപു ചാർത്തിക്കിട്ടേണ്ട കാര്യത്തിൽ പാണ്ടികശാലക്കാർ അയച്ച ഹർജി നമുക്ക കിട്ടിയിട്ടു നാഠം കുറെ ആയി.

കോല—അതിനെപ്പററി നാം ആലോചിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്.

കാര്യ—കാര്യം വേഗം തീർച്ചപ്പെടുത്തി കിട്ടണമെന്നു വീണ്ടും എഴുതി വന്നിട്ടുണ്ടു്.

കോല— കിട്ടണം!- അല്ലെ? ഇത്രത്തോളം ശോധിക്കാൻ ആരാണവർ?

നയനാ— ഓരോന്നറിയിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്.

കോല—നയനാരുടെ സാഹസമൊന്നും വേണ്ട. നമ്മുടെ നില നാം അറിഞ്ഞാൽമതി

കാൎയ്യ—ഈ കാൎയ്യം നമ്മൾ ഇങ്ങനെ ഇട്ടു കളിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അതു കൊണ്ടു് അവൎക്കു വരുന്ന നഷ്ടം മുതലാക്കുവാനുള്ള വഴി നോക്കേണ്ടി വരുമെന്നും അതല്ലാ, കുറെക്കൂടി പണംകിട്ടായ്കയാണ് ഈ ചാൎത്തിനു താമസമെങ്കിൽ അതു പറഞ്ഞാൽ മതിയെന്നും ഒടുവിൽ എഴുതീട്ടുണ്ടു്.

നയനാർ—ഇതു കോലത്തിരിരാജവംശത്തിലേക്കു സഹിക്കാവുന്ന ഒരു ധിക്കാരമല്ല

കോല—അതിരിക്കട്ടെ. നയനാർ ഇടപാടാതിരിക്കു. നാം ഇംഗ്ലീഷു കമ്പനിക്കാരുമായി ഇതുവരെ ലൌകികത്തിലാണു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. മേലിലും അങ്ങിനെതന്നെ കഴിക്കണമെന്നാണു മോഹം. ഇന്നു മുതൽ ഒരു മാസത്തിനകം നമ്മുടെ ആളെ അങ്ങോട്ടയക്കുന്നതാണെന്നും ആ ആളും കാൎയ്യം തീരുമാനിച്ചേ മടങ്ങൂ എന്നും മറുപടി അയച്ചേക്കു.

കാൎയ്യ—അവർ വ്യാപാരികളാണെന്നു് അവിടേക്കു് അറിയാമല്ലൊ. അവർ എല്ലാ കാൎയ്യത്തിലും വലിയ കണിശക്കാരാണു്, ബലവാന്മാരുമാണു്

നയനാർ—നമ്മളും ഭീരുക്കളാണൊ?

കോല—എടാ-ഇടപാടരുതെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലെ? അല്ലുകൊണ്ടു്, കൃഷ്ണൻകുട്ടി?

കാൎയ്യ—അനാവശ്യമായി നീട്ടി കൊണ്ടുപോയാൽ അവർ സമ്മതിക്കുന്ന കാൎയ്യം സംശയമാണു്. അതു് അവിടേക്കു് ഓൎമ്മയുണ്ടായാൽ മതി.

കോല—എന്നുവെച്ചു്, ആലോചിക്കാതെകണ്ടു് ഒരു കാൎയ്യം ചെയ്യൊ! കൃഷ്ണൻകുട്ടിക്കു കൃഷ്ണൻകുട്ടിയുടെ കാൎയ്യം പറഞ്ഞാൽമതി. ഇതൊക്കെ ചെറുപ്പംകൊണ്ടു തോന്നുന്നതാണു്. എന്റെ കുലവും, എന്റെ പ്രായവും, കാൎയ്യത്തിന്റെ ഗൌരവവും ഓൎത്താൽ ഇങ്ങനെ ഉരുട്ടി മിഴുങ്ങുവാൻ സാധിക്കില്ലെന്നറിഞ്ഞുകൂടെ?

നയനാർ—വെള്ളുവരൈരുവിന്റെ മരുമകൻ കമ്മു തൃപ്പാദം കണ്ടു തൊഴുവാൻ വന്നു കാത്തുനില്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു കൊല്ലം യാതൊരു പ്രതിഫലവും കൂടാതെ തിരുമനസ്സിലെ സൈന്യത്തിൽ സേവ്വത്തിയെടുക്കണമെന്നു കല്പന അനുസരിച്ചാണു കമ്മു ഹാജരായിട്ടുള്ളതു്.

കോല—അതു നന്നായി. അവൻ നമ്മുടെ സ്വരൂപത്തിന്റെ മഹിമയെ നിലനിൎത്തുവാനും സ്വരൂപത്തെ രക്ഷിക്കാനും ശേഷിയുള്ള ചെറുപ്പക്കാരനാണ്. അവനെ ഇന്നുമുതല്ക്കു് അഞ്ഞൂററവരുടെ തലവനായിട്ടു നിശ്ചയിച്ചുകളയാം.

നയനാ—കുറച്ചുകാലം പരീക്ഷിച്ചിട്ടുപോരെ അവനു കയററംകൊടുക്കാൻ എന്നാണ് അടിയൻ സംശയിക്കുന്നതു്.

കോല—അതു നയനാരുടെ അസൂയയല്ലെ? അവന്റെ കുടുംബസ്വത്തൊക്കെ നാം കൈവശപ്പെടുത്തി. അൎഹതയുള്ള ബഹുമതിയെങ്കിലും അവനു കൊടുക്കുന്നതാണു നമ്മുടെ ധൎമ്മം.

കാൎയ്യ—നയനാർ വിചാരിക്കുന്നതു് ഇതു പെട്ടെന്നു കയററം കൊടുത്താൽ അഭിമാനംകൊണ്ടു ദുഷിക്കാൻ ഇടയാവില്ലെ എന്നാണ്.

കോല—അങ്ങനെ വന്നാൽ അതിനുള്ള പരിഹാരവും നമുക്കു സ്വാധീനമല്ലെ? പിന്നെന്താ? മറെറാരാളു നന്നാവുന്നതു കൃഷ്ണൻകുട്ടിക്കും കണ്ടുകൂട. നിങ്ങളുടെ ഈ സ്വഭാവമാണ് എനിക്കു പിടിക്കാത്തതു്—കമ്മാരനെ വിളിക്ക്.

(നയനാർ പോയി കമ്മുവിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നു—കമ്മു താണുതൊഴുതു കൈകെട്ടി നിൽക്കുന്നു).

കോല—കമ്മാര! നീ ആ ചന്തുവിന്റെ കുട്ടിയെ ആപത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചതു നമുക്കു വളരെ സന്തോഷമായി. നാം വൎത്തമാനം ഒക്കെ കേട്ടു. നിനക്കു് അതിനുള്ള ധൈൎയ്യം ഉണ്ടായല്ലൊ. നിന്നെ ഇന്നുമുതല്ക്കു് അഞ്ഞൂററവരുടെ തലവനായിട്ടു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

കമ്മു—ഒരു കൊല്ലത്തേക്കു ഭടനായിരിക്കാനാണ് അടിയന്നു് ആദ്യത്തെ കല്പന.

കോല—ആ കല്പന നാംതന്നെയല്ലെ ആദ്യം തന്നതു്? നമുക്കു മാററാനും അധികാരമുണ്ടു്. ഇതു നിന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലമാണെന്നു വിചാരിച്ചോളൂ. മേലിലും നല്ലപോലെ നടന്നാലേ ഗുണം വരൂ എന്നോൎക്കണം.

കമ്മു—എല്ലാം തിരുവുള്ളംപോലെ. അടിയന്റെ പ്രവൃത്തിദോഷംകൊണ്ടു കോലത്തിരിരാജവംശത്തിലേക്കാവട്ടെ അടിയന്റെ കുലത്തിലേക്കാവട്ടെ യാതൊരു ന്യൂനതയും അടിയൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നതല്ല.

കോല—നിൻെറ കുടുംബസ്വത്തു രാജ്യത്തേക്കു മുതൽക്കൂട്ടേണ്ടിവന്നതിൽ നമുക്കു വളരെ മനസ്താപമുണ്ട്; എങ്കിലും കീഴ്നടപ്പു നാമായിട്ടു തെററിനടക്കരുതല്ലൊ. അങ്ങിനെയല്ലെ കൃഷ്ണൻകുട്ടി?

കാര്യ—അങ്ങിനെതന്നെ.

കോല—നയനാർ! നിനക്ക് ഒക്കെ സമ്മതമായില്ലെ?

നയനാ—അവിടുത്തെ ഹിതത്തിനു വിരോധമായി അടിയൻ ഒന്നും വിടകൊള്ളേണ്ടതില്ല.

കോല—കമ്മാര! അടുത്തു വാ. ഈ വാൾ വാങ്ങിക്കൊ.

(കമ്മാരൻ വാൾ തൊഴുതു വാങ്ങുന്നു).

കോല—നല്ലതുവരട്ടെ—എന്നാൽ പൊക്കൊ. (കമ്മാരൻ പോകുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു).

കോല—വരട്ടെ. ഞാൻ ഒരു കാര്യവുംകൂടി വിചാരിക്കുന്നുണ്ട് കൃഷ്ണൻകുട്ടി! തലശ്ശേരിക്കുള്ള എഴുത്തുംകൊണ്ട് ഇവൻതന്നെ പോട്ടെ.

കാര്യ—(നയനാരെ നോക്കി). നയനാരെ അയക്കാമെന്നാണു ഞാൻ കരുതിയത്.

നയനാർ—അടിയൻ കല്പനപോലെ ചെയ്വാൻ ഒരുക്കമാണ്.

കോല—വേണ്ട. നയനാരെ മുമ്പുതന്നെ സായ്പന്മാൎക്ക് ഇഷ്ടമല്ല. അതുകൊണ്ടു കാര്യത്തിനു തടസ്ഥം ഒന്നും വരണ്ട എന്താ—കമ്മാര! നിനക്കു പൊയ്ക്കൂടെ?

കമ്മു—അടിയൻതന്നെ വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ കല്പനപോലെ ചെയ്തുകൊള്ളാം.

കോല—അതെ. അങ്ങിനെതന്നെയാണു നാം ഉറച്ചത്.

കമ്മു—അടിയനു വേണ്ട നിൎദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം ആരോടാണാവൊ വാങ്ങേണ്ടതു?

കോല—എന്നോടുതന്നെയിട്ട്

കാര്യ—അറുപതുകൊല്ലത്തിലധികം കാലം ദ്വീപു കമ്പനിക്കാൎക്കു കൈവശം വെയ്പാൻ അധികാരം ഉണ്ടാവരുതെന്നും പതിനായിരം രാശിപ്പണം ഉടനെ കോവിലകത്ത് അടയ്ക്കേണമെന്നും പിന്നെ കൊല്ലംതോറും ഒരായിരം പണംവീതം കോവിലകത്തിൻവാതുക്കൽ അടച്ചു രശീതി വാങ്ങേണമെന്നും ആണു നാം ആദ്യം ആലോചിച്ചിട്ടുള്ളതു.

കോല—പിന്നെ യുക്തംപോലെ ചെയ്വാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും കമ്മാരനു കൊടുക്കണം.

കമ്മു—കോലത്തിരിസൈന്യത്തിൽ ഇപ്പോഠം തോക്കൊന്നുമില്ല. അഞ്ഞൂറു കുററി തോക്കും 5000 തോട്ടയും ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ നന്നായിരിക്കും.

നയനാർ—(ആത്മഗതം) ഉം, ഉം. അവൻ മേല്പോട്ടു കയറിത്തുടങ്ങി.

കാര്യ—(സ്വഗതം). അതു് ഏതായാലും തരക്കേടില്ല. പക്ഷെ, അതു നമുക്കു തോന്നാമായിരുന്നു.

കോല—അതൊക്കെ കമ്മാരന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ ആയിക്കൊ. നിന്റെ ആലോചനാശക്തിയിൽ എനിക്കു വിശ്വാസം വന്നിരിക്കുന്നു. (കൃഷ്ണൻകുട്ടിയും നയനാരും അന്യോന്യം നോക്കുന്നു). എന്നാൽ കമ്മാരൻ പോയി വരു. (തൊഴുതു പോകുന്നു) നിങ്ങളും നിന്നോളു. ഞാൻ കുറച്ചു കിടക്കട്ടെ. (മററുള്ളവരും പോകുന്നു) പ്രാരബ്ധം! (മലൻകിടക്കുന്നു).

കട്ടൻ.

രംഗം 7.

[മാവിലാക്കുന്നു്-മാധവി ഒരു വൃക്ഷത്തറയിൽ ചാരി ചിന്താകല യായി നിൽക്കുന്നു.]

മാധവി—(ആത്മഗതം) അമ്മ എനിക്കു് അറിവുവെക്കുന്നതിനുമുമ്പു മരിച്ചു. ആ ദുഃഖം അച്ഛന്റെ ലാളനയിലും എന്റെ പോററമ്മ യുടെ സ്നേഹപൂർവ്വമായ പരിചര്യയിലും ഞാൻ അറിയാതെ കഴിഞ്ഞു കൂടി. കുഞ്ഞിക്കാളിഅമ്മയും കാലഗതിയടഞ്ഞു. അച്ഛനോ? നാരായ ണ! വിചാരിക്കവയ്യേ. നാലു ദിവസം ദീനംപിടിച്ചു കിടന്നിട്ടാണെ ങ്കിൽ സമാധാനമുണ്ടായിരുന്നു. അടുത്തിരുന്നു ശുശ്രൂഷിച്ചെങ്കിലും എന്റെ പൈതൃകമായ ഋണം ഞാൻ വീട്ടിയേനേ. കഷ്ടം! ഇങ്ങനെ തീഭയത്തിൽ പെട്ടു് അപമൃത്യുവായിപ്പോയല്ലൊ! (ദീർഘശ്വാസം) എന്നെ രക്ഷിക്കുവാനും, എനിക്കു സ്നേഹിക്കുവാനും, പരിചരിക്കു വാനും ഉള്ള ആ ദിവ്യദേഹം (കണ്ണടച്ചു ധ്യാനിച്ചു്) അസ്വതന്ത്രയും ആയിത്തീന്നു. ഹാ! ദൈവമെ! അങ്ങയോടു് ഈ അനാഥയായ ബാലിക എന്തു പിഴച്ചു! (ഒന്നാമൻ കരുണാകരൻ വരുന്നു. മാധ വിയുടെ മുഖഭാവം കണ്ടു സാനുകമ്പം നില്ക്കുന്നു. മാധവി ഒന്നാ മനെ കണ്ടു്) കരുണാകരക്കയ്മളു് എന്താ ഈ സമയത്തു് ഇങ്ങോട്ടു വന്നതു്? വിശേഷിച്ചൊന്നുമുണ്ടായിട്ടല്ലല്ലൊ?

ഒന്നാ—കമ്മുയജമാനൻ തലശ്ശേരിയിൽനിന്നു തിരിച്ചെത്തി.

മാധവി—കാൎയ്യങ്ങളൊക്കെ എന്തായി?

കരു—എല്ലാം ഭംഗിയായി കലാശിച്ചു. കല്പിച്ചുകാൎയ്യങ്ങൾക്കുപുറമെ ചില നേട്ടങ്ങളും നേടി.

മാധവി—(ഉൽക്കണ്ഠയോടെ) എന്താതു്?

കരു—പുതിയ കവാത്തുസമ്പ്രദായവും ഉടുപ്പും പഠിച്ചു. അഞ്ഞൂററുവരിൽ അതു നടപ്പാക്കാൻ തിരുമനസ്സിലെ അനുവാദവും വാങ്ങി.

മാധവി—അവിടുന്നു വന്നു തിരുമുമ്പാകെ കാണുകയും കഴിഞ്ഞോ?

കരു—ഉവ്വ്. കമ്മുയജമാനൻതന്നെ ഇന്നിവിടെ വരുവാനും മതി. വിവരം മുൻകൂട്ടി അറിയിക്കുവാനാണു ഞാൻ വന്നതു്.

മാധവി—(സന്തോഷത്തോടെ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ അസൂയക്കാരുണ്ടാവില്ലെ?

കരു—ഉണ്ടാവില്ലെ എന്നല്ല, ഉണ്ടായി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കൃഷ്ണൻകുട്ടി കാൎയ്യക്കാൎക്കും പടത്തലവൻ നയനാൎക്കും കമ്മുയജമാനന്റെനേരെ കണ്ണുകടി തുടങ്ങി. തിരുമനസ്സിലേക്കു യജമാനന്റെ പേരിൽ പ്രീതി കൂടിവരുന്തോറും അവരിലുള്ള ബഹുമാനം കുറഞ്ഞുവരുന്നുവെന്നാണ് അവരുടെ വിചാരം.

മാധവി—ഇതു ഗൃഹച്ഛിദ്രത്തിനും അദ്ദേഹത്തിന് ആപത്തിനും മൂലമായി തീരാതിരുന്നാൽ നന്നായിരുന്നു.

കരു—അതു കണ്ടാലെ അറിഞ്ഞുകൂടു. കൊച്ചമ്മ ഒന്നും പരിഭ്രമിക്കേണ്ട. ഞാൻ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിരുത്തുന്നുണ്ടു്. അങ്ങനെ വല്ല സംശയവും തുടങ്ങിയാൽ അന്നു കൊച്ചമ്മയ്ക്കും യജമാനനും സൈ്വരമായി കല്യാട്ടു പോയി താമസിക്കാമല്ലൊ.

മാധവി—എങ്ങനെയെങ്കിലും കയ്യുള്ള നല്ലവണ്ണം മനസ്സിരുത്തിക്കൊള്ളണം.

കരു—എന്നാൽ അതിനെന്താ സംശയം? ഞാനിപ്പോൾ നില്ക്കട്ടെ. എനിക്കിനി തവണയ്ക്കെത്തണം. (പോകുന്നു).

[മാധവി ഒരു കല്ലെടുത്തു് അമ്മാനമാടിക്കൊണ്ടു മനോരാജ്യത്തിൽ ലയിക്കുന്നു. വടക്കെ ഇളംകൂറിന്റെ ദൂതന്മാരായ കേളപ്പക്കിടാവും കുമാരക്കുറുപ്പും പ്രവേശിക്കുന്നു].

മാധവി—(നോക്കി) നിങ്ങളാരാ?

കേ. കിടാവ്—ഞങ്ങൾ വിഖ്യാതകീൎത്തിയായ വടക്കെ ഇളമയുടെ ദൂതന്മാരാണു്.

മാധവി—(ആത്മഗതം) അതൊ യമദൂതന്മാരൊ? (പ്രകാശം) നിങ്ങളെന്തിന് ഇവിടെ വന്നു?

കുറുപ്പ്—അതെ, ഞങ്ങൾ കേവലം രാജദൂതന്മാരല്ല. എന്നാ?-അതെ. സ-ന്ദേ-ശഹരന്മാരാണ്.

മാധവി—പുരുഷന്മാരാരും ഇപ്പോൾ ഇവിടെ ഇല്ല.

കിടാവ്—അതിനുള്ള ആവശ്യവും ഇല്ല. ദൂതന്മാൎക്ക് എവിടേയും പ്രവേശമില്ലേ?

കുറുപ്പ്—ഇളം കൂറ്, ഇളംകൂറ് എന്നു കേട്ടിട്ടില്ലെ?

മാധവി—അഴകാപുരി, അഴകാപുരി എന്നപോലെ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

കിടാവ്—എന്നാൽ ആ അഴകേശ്വരൻെറ ദൂതന്മാരാണെന്നു വിചാരിച്ചോളൂ. തരക്കേടൊട്ടുമില്ല. അത്രയ്ക്കും സുന്ദരനാണ് അദ്ദേഹം.

മാധവി—അതിനു ഞാനെന്തുവേണം?

കുറുപ്പ്—അതെ, അതു നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യത്തോടു ചോദിച്ചുനോക്കു.

മാധവി—നിർഭാഗ്യയായ എനിക്കു ചോദിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള ഭാഗ്യമൊന്നുമില്ല.

കുറുപ്പ്—ശരി ശരി. ആ ഭാഗ്യമുണ്ടാക്കുവാനല്ലെ ഞങ്ങളെ അയച്ചിട്ടുള്ളതു്? എന്താ കിടാവേ?

കിടാവ്—അതിനെന്താ സംശയം? ഇളംകൂറല്ലെ ഇനി കോലത്തിരിയുടെ അടുത്ത അവകാശി? ഭൂതവും ഭാവിയും വൎത്തമാനവും ആയ സകല ഐശ്വൎയ്യങ്ങളും ആ തിരുമേനിയിലല്ലേ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്.

മാധവി—അങ്ങനെ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ എനിക്ക് അതൊന്നും കേൾക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഞാൻ കോലത്തിരി തിരുമനസ്സിലെ രക്ഷയിലാണ് ഇരിക്കുന്നതു്. നിങ്ങൾക്കു കാൎയ്യം വല്ലതും പറവാനുണ്ടെങ്കിൽ അവിടെച്ചെന്നു പറഞ്ഞോളൂ.

കുറുപ്പ്—അതെയ്, കോപിക്കേണ്ട. നിങ്ങളുടെ ഹിതം അറിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വേണമെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ അവിടെ ചെന്നു ചോദിച്ചുകൊള്ളാം. എന്താ കിടാവെ! അങ്ങനെ അല്ലെ?

കിടാവ്—വരണസമ്പ്രദായം പലതരത്തിലുമുണ്ട്. ഗാന്ധൎവ്വം, രാക്ഷസം, സ്വയംവരം. ഇതിൽ ബലവാന്മാരായ രാജാക്കന്മാൎക്ക് ഏതെങ്കിലും സ്വീകരിക്കാം. അതാണ് ധൎമ്മം.

മാധവി—ഞാൻ ഒരു ശൂദ്രസ്ത്രീയാണ്. രാജധൎമ്മം തീൎച്ചയാക്കാൻ കോലത്തിരിതിരുമനസ്സുകൊണ്ടാണ് അധികാരി.

കുറുപ്പ്—കിടാവെ! ഞാനൊന്നു പറയട്ടെ. നയംകൊണ്ടൊന്നും ഇതു പററില്ല. അതുകൊണ്ട് ആ വിവരം നമുക്ക് അവിടെ അറിയിക്കാം. അതാണു നല്ലതു്. എന്തിന്! എന്തിനു വെറുതെ സമയം കളയുന്നു?

കിടാവ്—കോലത്തിരിയുടെ കല്പനയിൻമീതെയാണ് ഇളംകൂറിൻെറ കല്പന എന്ന് ഓർത്തോളൂ. വൃദ്ധനായ കോലത്തിരി ഇളംകൂറിൻെറ ഒരു ഉൗത്തിനില്ലാ. നിങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളതു വേഗം പറയണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇളംകൂറു ലോകരാവണനാണെന്ന് ഓർമ്മ ഇരിക്കട്ടെ.

മാധവി—എന്നാൽ നിങ്ങൾ പോകുമെങ്കിൽ എനിക്കു പറവാനുള്ളതു് ഇതാണ്. 'വയോവൃദ്ധനും ജ്ഞാനവൃദ്ധനും തപോവൃദ്ധനും സച്ചരിത്രനുമായ കോലത്തിരിരാജാവിൻെറ ഭുജപരാക്രമത്തിൻകീഴിൽ രക്ഷ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ സതി പരവശയാണെന്നു കരുതേണ്ട. രാക്ഷസമദ്ധ്യത്തിൽ ഏകാകിനിയായി പാർത്തിരുന്ന ആ രാമഭദ്ര ദയിത, രാക്ഷസാധിപനായ രാവണനു വശഗയായൊ?' എന്ന്!

കുറുപ്പ്—അതെ, കിടാവെ, നമ്മൾ ഭൃത്യവൃത്തിക്കുമാത്രം വന്നവരല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ആ രാവണൻെറ പ്രകൃതം ഒന്നു കാട്ടിക്കൊടുക്കാമായിരുന്നു അല്ലെ? അമ്പൊ, ഒരു ധൈര്യം!

കിടാവ്—എന്നാൽ കോലത്തിരിയുടെ കോവിലകത്തുവെച്ചുതന്നെ ആയിരിക്കും പരിണയം, കിട്ടൊ!

മാധവി—അന്നു ഞാൻ അവിടെ ഹാജരായിക്കൊള്ളാം. ഇപ്പോൾ പോകാം. ഞാൻ ഒരു സ്ത്രീയാണെങ്കിലും അബലയുമല്ല, അശരണയുമല്ല. (പോകുവാൻ കൈകൊണ്ടാജ്ഞാപിക്കുന്നു).

കിടാവ്—അശരണയുമല്ല-അല്ലെ? (പോകുന്നു).

കുറുപ്പ്—അത്രയ്ക്കു കുറുമ്പൊന്നും വേണ്ട. ഒരു മാനവും മര്യാദയും ഒക്കെ ഞങ്ങൾക്കും ഉണ്ട്. എന്താ കിടാവെ? (പോകുന്നു).

(മാധവി ക്ഷുഭിതയായി നിൽക്കുന്നു-കമ്മു പ്രവേശിക്കുന്നു-മാധവിയുടെ നിലകണ്ടു കൈകെട്ടിനിന്നു സാകൂതം നോക്കുന്നു-മാധവി ക്ഷോഭം അടക്കുന്നു).

കമ്മു—രണ്ടു വിടന്മാരിപ്പോൾ അങ്ങോട്ടു പോണ കണ്ടു. അവരാരാ? ഒന്നും ഉപദ്രവിച്ചില്ലല്ലൊ?

മാധവി—(മന്ദഹസിച്ച്) ഉപദ്രവിക്കുന്നു! അത്രയ്ക്കു ഭീരുവാണു ഞാനെങ്കിൽ, പിന്നെ ഞാൻ എങ്ങനെ അവിടുത്തെ മുഖത്തു നോക്കും?

കമ്മു—അവരാരാ? അതു മനസ്സിലായില്ലല്ലൊ.

മാധവി—വടക്കെ ഇളംകൂറിൻെറ ദൂതന്മാരാണത്രെ!

കമ്മു—രാജദൂതന്മാൎക്കിവിടെ കാൎയ്യം?

മാധവി—രാജദൂതന്മാരല്ല-വിടദൂതന്മാരാണ്.

കമ്മു—(പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) എന്നിട്ട്, എന്തു പറഞ്ഞയച്ചു?

മാധവി—'കോലക്ഷമാരമണബാഹുബലാഭിഗുപ്താ
സേയം സതീ പരവശേതി നശങ്കനീയാ;
ഏകാകിനീ നിശിചരാലയമദ്ധ്യഗാപി
കിം രാമഭദ്രദയിതാ ദശകണ്ഠമാപ?'
എന്ന ശ്ലോകത്തിൻെറ അൎത്ഥം പറഞ്ഞയച്ചു.

കമ്മു—രാമഭദ്രൻ ആരാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയില്ലല്ലൊ?

മാധവി—അറിഞ്ഞാലും വിരോധമില്ല.

(കമ്മു മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു കൈപിടിച്ച് ആശ്ചൎയ്യത്തോടുകൂടി നോക്കുന്നു. മാധവി കീഴ്പോട്ടു നോക്കുന്നു).

(കൎട്ടൻ).

രംഗം 8.

[ഇളംകൂറിൻെറ കോവിലകം-പള്ളിയറ-ഇളംകൂർ നടന്നുകൊണ്ടും കേളപ്പക്കിടാവും കുമാരക്കുറുപ്പും നിന്നുകൊണ്ടും പ്രവേശിക്കുന്നു].

ഇളം—അമ്പടി! ആരും ഏതും ഇല്ലാത്ത ഒരു പെണ്ണിന്, മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മ ഇളംകൂറിനോട് ഇത്രയും ധിക്കാരം കാണിക്കാൻ ധൈൎയ്യം വന്നോ? എന്നാൽ കണ്ടോട്ടെ! മനസ്സോടെ അല്ലെങ്കിൽ ബലം പ്രയോഗിച്ച് എൻെറ അഭീഷ്ടം സാധിക്കുമോ എന്നു നോക്കട്ടെ. (അക്ഷമനായി നടക്കുന്നു). കോലത്തിരിരാജാവിൻെറ ഭുജപരാക്രമത്തിൻകീഴിൽ രക്ഷപ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു, അല്ലെ? എന്നുവെച്ചാൽ ആ കമ്മാരക്കുഴകൻെറ പക്ഷച്ഛായയിൽ. എന്നല്ലെ താല്പൎയ്യം?

കിടാവ്—വൃദ്ധനായ കോലത്തിരിക്കു യുവാവായ കമ്മുവാണു താങ്ങ്.

കുറുപ്പ്—അതെ, അതെ. അതുതന്നെയാണ് അവൾക്കും ധൈൎയ്യം. അമ്പടി! ഒരു കുറുമ്പ്! ഈ ഗൎവ്വ്-ഈ ഗൎവ്വൊന്നടക്കിയില്ലെങ്കിൽ അവിടുത്തെപ്പോലെയുള്ള വീരപുരുഷൻെറ വെള്ളംകുടിച്ചുകൊണ്ട് അടിയങ്ങൾ എന്തിനു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു! എന്തിന്! എന്തിന്!

ഇളം—കുമാര! നാം നിങ്ങളുടേയും എന്റെയും അഭീഷ്ടം സാധിച്ചേ ഇരിക്കു. എനിക്കു 'മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മ' എന്നാണു പേരെങ്കിൽ, ഞാൻ കോലത്തിരിയെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി, കമ്മാരനെ കാരാഗൃഹത്തിലിട്ടു്, മാവിലാ പന്തുവിന്റെ മകൾ മാധവിയെ, മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മന്റെ, ഈ വീരമാൎത്താണ്ഡവൎമ്മന്റെ, അടിമയാക്കിത്തീൎക്കുന്നുണ്ടു്.

കിടാവു്—കാൎയ്യം കയ്യോടുകൂടി നടക്കുന്നതാണു നല്ലതു്. സംസാരമായാൽ കമ്മുവും വേണ്ട രുക്കങ്ങൾകൂട്ടി എന്നു വരാം.

കുറുപ്പു്—അതെ- അതു വാസ്തവം. വളർപട്ടണം കോട്ട, ആ കരുത്തംകെട്ട കോട്ട, പിടിച്ചടക്കിയാൽ പിന്നെ - അതെ - കോലത്തിരിരാജ്യത്തിന്റെ മൎമ്മം- മൎമ്മം പൊളിഞ്ഞു! പൊളിഞ്ഞു!

ഇളം—ഇന്നേക്കു മൂന്നാംദിവസം നമുക്കു് ആ കോട്ട കൈവശപ്പെടുത്തണം. എന്നാൽ അതിനുള്ള വഴി ആലോചിച്ചുകൊള്ളൂ.

കിടാവു്—ഏരിപുരംവഴി പോകുന്ന ചങ്ങാടങ്ങളും വഞ്ചികളും അങ്ങാടിക്കടവിൽ ഇന്നുതന്നെ പിടിച്ചിടിക്കണം. എന്നാൽ മറ്റന്നാൾ പുലർച്ചയ്ക്കുമുമ്പു് ഒന്നു കുറെ ആയിരത്തിനെ അക്കരെകടത്തി ഏരിപുരംകോട്ട കൈവശപ്പെടുത്താം. കോട്ടപ്പടി തുറക്കുന്നതിനുമുമ്പു് എത്തിയാൽ തല്ലിപ്പൊളിക്കേണ്ട ഭാരം കൂടിയില്ല.

കുറുപ്പു്—അതു തന്നെ-അതു തന്നെ- ചെല്ലു, കേറ, ഇരിക്കു. അപ്പോൾ കമ്മുവും ചിമ്മുവും എന്തുചെയ്യുന്നു എന്നു കാണാം, ഒന്നുകാണാം.

ഇളം—നമ്മുടെ ഏപ്പാടുകളെല്ലാം ഗൂഢമായിരിക്കണം, കിട്ടോ കേളപ്പ! വല്ലവിധത്തിലും പുറത്തു സംസാരമായാൽ കമ്മാരൻ എല്ലാം അവതാളത്തിലാക്കും. എന്നാൽ വേണ്ടതെല്ലാം ഉടനെതന്നെ തുടങ്ങിക്കോളൂ.

കിടാ—ആരവിടെ? (തവണക്കാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.) താൻ ഉടനെ പോയി പുഴവഴിക്കുപോകുന്ന വഞ്ചികളും ചങ്ങാടങ്ങളും തടുത്തുനിൎത്തുവാനായി ആചിക്കുട്ടിയോടു പറയു. (തവണക്കാരൻ പോകുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു.)

കുമാരകുറുപ്പു്—(വീണ്ടും വിളിച്ചു്) അതെ; എടോ ഇതാരോടും പറഞ്ഞു പോകരുതു്. മിണ്ടിപ്പോകരുതു്. സ്വകാൎയ്യമായിരിക്കണം കിട്ടോ. (തവണക്കാരൻ പോകുന്നു).

കിടാവു്—ഒന്നുകുറെ ആയിരത്തവൎക്കും ഇപ്പോൾ തന്നെ നീട്ടയയ്ക്കുകയല്ലേ?

ഇളം—എന്താ സംശയിക്കാൻ?

കുറുപ്പ്—ആരവിടെ? (മുൻതവണക്കാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കിടാവ്—എടൊ-തന്നോടല്ലേ ആലിക്കുട്ടിയെ പോയി കാണാൻ പറഞ്ഞത്?

തവണ—കണ്ടു എജമാനനെ, ആലിക്കുട്ടി ഇവിടെ കലവറയുമ്മറത്തുണ്ടായിരുന്നു.

കിടാവ്—വേണ്ടപോലെ പറഞ്ഞേല്പിച്ചില്ലേ?

തവണ—ഇല്ല.

കിടാവ്—എന്തടാത്? നിന്നോടല്ലേ ഏല്പിക്കാൻ പറഞ്ഞെ?

തവണ—അതെ, പക്ഷെ കുറുപ്പേമാൻ ആരോടുംമിണ്ടരുതെന്നാ പറഞ്ഞെ.

കുറുപ്പ്—കമ്പും കണയുമില്ലാത്ത കുന്തംകെട്ടവനെ പോ, (കിടാവിനോട്) നമുക്ക ആലിക്കുട്ടിയെ കണ്ടു നേരിട്ടു ഏല്പിക്കാം. അല്ലെ കിടാവെ?

കിടാവ്—ആലിയോടു ഇങ്ങോട്ടു വരാൻ പറയടോ.

ഇളം—നാംതന്നെ അവനോടു കല്പിച്ചുകളയാം എന്നാലല്ലെ ഗൗരവമുണ്ടായിരിക്കുക?

കിടാവ്—അതു് അങ്ങനെതന്നെ.

കുറുപ്പ്—അതെ-അതെ. അവിടുന്നുതന്നെ വേണം. (ആലി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഇളം—ആലിക്കുട്ടീ! നീ ഇന്നുതന്നെ എരിപുരംപുഴവഴി പോകുന്ന വഞ്ചികളും ചങ്ങാടങ്ങളും അങ്ങാടിക്കടവിൽ തടഞ്ഞുനിർത്തണം മനസ്സിലായോ?

ആലി—തമ്മ കല്പന നടത്താൻ തയ്യാറാണ്. മഞ്ചിക്കാര് എന്തിനാന്നു ചോതിച്ചാൽ ഞ്യാന്തൊന്നാ പറയേണ്ടെ ആവോ?

കുറുപ്പ്—അതു നിനക്കറിയേണ്ടതില്ല.

ആലി—എമാനെ, ഞാമ്മാടു ചോതിച്ചാൽ തമ്മ മറുപടി പറയേണ്ടെ?

കിടാവ്—കോവിലകത്തെ കല്പനയാണെന്നു പറഞ്ഞേക്ക്!

ഇളം—ആലിക്കുട്ടീ! വീരമാർത്താണ്ഡൻ ഇളംകൂറിന്റെ കല്പന എന്തിനാ ഏതിനാ എന്നു ചോദിക്കാനുള്ളതല്ലെന്നുംകൂടെ പറഞ്ഞേക്ക്.

ആലി—നാളെ ചന്തദിവസാ-തമ്മതന്നെ തടുത്താ നിക്കൂലാ. കെട്ടുമ്പളുകളാണ്-ചങ്ങാടങ്ങളാണ്.

ഇളം—കേളപ്പ! അതിനുള്ള വഴികൂടി നോക്കണം. കിടാവിന്റെ അഞ്ഞൂറവരിൽ കുറെപേർ സഹായത്തിനുപോട്ടെ.

ആലി—എന്നാ ഞമ്മ ബേണ്ടതു നോക്കിക്കോളാം.

ഇളം—എന്നാൽ പൊയ്ക്കൊ. (ആലി പോകുന്നു).

കിടാവ്—എന്നാൽ കുറുപ്പുംകൂടെ ചെല്ലു.

കുറുപ്പ്—അതെ-അതെ. അതാണു നല്ലത് (പോകുന്നു.)

ഇളം—വളർപട്ടണംകോട്ട പിടിച്ചു ജയഘോഷം മുഴക്കുമ്പോൾ നാം അവിടെയുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതല്ലെ കിടാവെ?

കിടാവ്—അടിയങ്ങൾ വെട്ടിപ്പിടിച്ചതിന്റെ ശേഷം എഴുന്നള്ളിയാൽ മതി.

ഇളം—അതും ഒരു വഴിതന്നെയാണ്. യുദ്ധം വേണ്ടിവന്നാൽ അതും കഴിഞ്ഞിട്ടു മതിയല്ലൊ.

കിടാവ്—യുദ്ധത്തിൽ രാജാക്കന്മാർ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നതു ധർമ്മമല്ല.

ഇളം—എന്നാൽ നമ്മെ കണ്ടാൽ പടയാളികൾക്ക് ഒരുത്സാഹം ജനിക്കും. അതുകൊണ്ടു കടവത്തുവരെ വരാം.

കിടാവ്—എന്നാൽ അതടിയങ്ങൾക്ക് ഒരു ബഹുമാനമാണ്.

ഇളം—എന്നാൽ കിടാവുപോയി അഞ്ഞൂറവർക്കു നീട്ടെഴുതിക്കൊണ്ടുവരു.

കിടാവ്—റാൻ. (പോകുന്നു)

ഇളം—(പരിഭ്രമിച്ചു ലാത്തിക്കൊണ്ട്)-മാററിത്തം ഒന്നും ഉണ്ടാവില്ലെന്നു വിചാരിക്ക്യാ-ഏതായാലും ഞാൻ കടവത്തോളമല്ലെ പോകുന്നുള്ളൂ. രാജ്യവും മാധവിയും പ്രാണനുണ്ടെങ്കിലേ ഉള്ളൂ.

(കട്ടൻ.)

———x———

രംഗം 9.

വിഷ്കംഭം

[ആലിക്കുട്ടിയും തവണക്കാരനും വഴിയിൽ കൂടിക്കാണുന്നു.]

ആലി—അപ്പളെ ഞമ്മ ഒന്നു ചോതിച്ചോട്ടെ കമ്മളെ! ഈ ചന്തമുടക്കി പൂട്ടുന്നതെന്തിനാണ്?

തവണ—ഒന്നും പറയാണ്ടു പറയണമെന്നാണ് എമാനന്മാരുടെ കല്പന.

ആലി—നിങ്ങളെന്താണ് ഈ പിച്ചു പറയുന്നത്? എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. നിങ്ങളെ എന്നെ ചകായിക്കാനല്ലെ പറഞ്ഞയിച്ചിരിക്കണു?

തവണ—അതെ, വേണ്ടപ്പൊ സഹായിക്കണമെന്നാ കല്പന.

ആലി—കമ്മള് ഊമയെപ്പോലെ ഇരുന്നാൽ ഞമ്മൻ എന്തു ചകായമാണ് ഉണ്ടാവാൻ പോണത്?

(കരുണാകരൻ വഴിപോക്കൻെറ നിലയിൽ പോകുന്നു).

ആലി—നോക്കു. ആ പോണ മനുഷ്യനും കമ്മളും ആലിക്കിപ്പൊ എന്താണു പേതം?

കരു—(തിരിഞ്ഞുനിന്ന്) ഇതെന്തു കണ്ടോട്ടിങ്ങോടിയാണ്? ഞാനെന്തു പിഴച്ചു?

ആലി—അല്ലാന്ന്; തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചു ചങ്ങാടങ്ങളും ബഞ്ചികളും അങ്ങാടിക്കടവിൽ തടുത്തുനിർത്താന്. ഞമ്മ പറഞ്ഞു ചന്തയാണന്ന്. ആഞ്ഞൂററവരു ചകായത്തിനു പോരട്ടെ എന്നു തമ്പുരാനും കല്പിച്ച്. ഈ കമ്മളുണ്ട്, കമാ എന്നൊരച്ചരം മിണ്ടുന്നില്ല. നമ്മളെന്തു ചെയ്യണ്?

തവണ—ഞാനെന്തടൊ ചെയ്യണെ മാപ്പളെ? മിണ്ടരുതെന്നു കല്പിച്ചാൽ വാഴ്പൂട്ട് ഇട്ടോളന്നെ. ഒന്നുകറെ ആയിരത്തവര് ഏതു വഴിക്ക് അക്കരകടന്നാലും വളപട്ടണൊ, നളപട്ടണൊ പിടിച്ചാലും എനിക്കെന്താടൊ മാപ്പിളെ? മിണ്ടരുതെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ മിണ്ടില്ല. കാട്ടുകോഴിക്കെന്തു മകരശംക്രാന്തി?

ആലി—ഞമ്മളിതൊന്നും അറിഞ്ഞില്ലെ, എൻെറ പടച്ചോനെ! ഞമ്മ കല്പിച്ചപോലെ ചെയ്യേക്കണം. അല്ലാണ്ടെന്ത്?

തവണ—താനീ പറഞ്ഞോണ്ടു നിക്കാണ്ടു കടവത്തേക്കു നടക്കടൊ. മററന്നാം പുലച്ചേക്കു വേണ്ട കാര്യമാണ്.

ആലി—ഇതെന്തൂട്ടാണ്, കമ്മള് നടക്കൂന്നെ. ഞമ്മനുണ്ടല്ലൊ കൂടെ. (രണ്ടുപേരും പോകുന്നു).

കരു—(ആത്മഗതം). അ്-ഹാ-ഇതെന്തൊരു വിദ്യയാണ്? ഞാനിത്രത്തോളം കരുതിയില്ല. ഏതാണ്ടു ചിലതൊക്കെ ഉണ്ടാവുമെന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചാണു വന്നത്. അപ്പോൾ മററന്നാം പുലച്ചയ്ക്കു വളർപട്ടണം വളയുകയൊ? എന്നാൽ ഇനി താമസിച്ചുകൂടാ. ഏമാന്ന് ഉടനെ അറിവുകൊടുക്കണം. (പോകുന്നു).

(പിന്നിൽ കട്ടൻ പൊന്തുന്നു).

(എരിപുരം പുഴവക്ക്-നേരം പുലർച്ച-ഒരു പുറത്ത് ഒരു വഞ്ചിയിൽ ഇളംകൂറും പഞ്ചാടങ്ങളിൽ നായകന്മാരോടുകൂടി ആയുധപാണികളായി ഭടന്മാരും നിൽക്കുന്നു-മറുപുറത്തു കരയിൽ തെങ്ങിൻകുററി നാട്ടി അതിന്റെ മറവിൽ ഭടന്മാർ തോക്കുമായി ഒളിച്ചുനില്ക്കുന്നു-കമ്മാരൻ പിന്നിൽ സന്നദ്ധനായി നിൽക്കുന്നു).

കമ്മാരൻ—തലപൊക്കരുത്. വെടിവെക്കാറാവുമ്പോൾ ഞാൻ പറയാം. ഉന്നംതെററി ഇളംകൂറിനു കൊള്ളാൻ ഇടവരരുത്. പതിഞ്ഞുകിടപ്പിൻ. (കമ്മാരൻ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു).

ഇളം—പടയാളികളേ! കേളപ്പക്കിടാവും കമാരക്കുറുപ്പും നിങ്ങളെ വേണ്ടപോലെ നയിച്ചുകൊള്ളും. ഈ ധീരന്മാരായ പടനായകന്മാർ കേരളത്തിലെങ്ങുമില്ലെന്നു നാം പറയുന്നു. വടക്കെ ഇളംകൂർ വീരമാർത്താണ്ഡന്റെ പേരും പെരുമയും ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ അധീനത്തിലാണെന്ന് ഓർമ്മവേണം. എന്നാൽ പോയി വളർപട്ടണം കോട്ട പിടിച്ചടക്കി, കോലത്തിരിരാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്തി, ജയഘോഷം മുഴക്കുമ്പോൾ നോം നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും.

ഭടന്മാർ—തിരുമേനി ദീർഘായുസ്സായിരിക്കട്ടെ.

(ആയുധം ഉയർത്തുന്നു. ആറപ്പുവിളി).

കിടാവ്— പഞ്ചാരം നീങ്ങട്ടെ.

കമ്മാരൻ—(എഴുന്നീററ്, വാൾ ഉയർത്തി) ഉന്നം നോക്കിൻ, വെപ്പിൻ വെടി (വെടികൾ പൊട്ടുന്നു-ചിലർ പുഴയിൽ വീഴുന്നു-ചിലർ ചാടി ഓടുന്നു-ഇളംകൂർ തിരിച്ചോടുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു-വഞ്ചി മറിയുന്നു-പുഴയിൽ വീഴുന്നു).

കമ്മ—നിർത്തുവിൻ വെടി, എഴുന്നീല്പിൻ, ഒന്നാംനമ്പർ! കയർ എറിയുക. (എത്തിച്ചുനോക്കുന്നു). വലിക്കുവിൻ, ആളെ എടുപ്പിൻ. (ഇളംകൂറിനെ വലിച്ചു കരകയററി നിർത്തുന്നു).

കമ്മ—തിരുമേനി! ക്ഷമിക്കണം. കൈകെട്ടുവിൻ. തിരുമേനി കോവിലകത്തേക്ക് എഴുന്നള്ളാം ഈറൻ മാറുവാൻ അവിടെ എഴുന്നള്ളിട്ടുവാം.

(കട്ടൻ).

രംഗം 10.

[കോലത്തിരിയുടെ കോവിലകം-കോലത്തിരി കട്ടിലിന്മേൽ കൈകെത്തി ഇരുന്നുകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു].

കോല—ആരാ അവിടെ? (എഴുനില്ക്കുന്നു-തവണക്കാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു) കൃഷ്ണൻകുട്ടി പോയിവന്നോ എന്നു നോക്കു. (തവണക്കാരൻ പോകുന്നു; കോലത്തിരി ഇരുന്നും, നിന്നും, നടന്നും ഒടുവിൽ ക്ലിഷ്ടനായി കിടക്കുന്നു). എന്തൊരു താമസമാണിതു്! എത്ര നേരമായി പോയിട്ടു്! (എഴുനീററിരിക്കുന്നു) ആരാ അവിടെ?

തവണ -(പ്രവേശിച്ചു്) കാര്യക്കാരൻ സ്വാമി വരുന്നുണ്ടു്.

(കൃഷ്ണൻ കുട്ടി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കോല—എന്നെ ഇങ്ങനെ കഷ്ടിപ്പിക്കരുതു കൃഷ്ണൻകുട്ടി. വരുവാൻ തരമായില്ലെങ്കിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു വിവരം അറിയിക്കരുതെ?

കൃഷ്ണ—കോട്ട പിടിച്ചിട്ടില്ല. എരിപുരം പുഴവാരത്തിലാണു് പട നടക്കുന്നതെന്നു കതിരപ്പടയാളി പത്മനാഭറാവു പറഞ്ഞു.

കോല—അവിടെ ആർ തമ്മിലാ പട വെട്ടുന്നതു്? നയനാർ പടത്തലവനാണത്രെ! അവർ ഒന്നും അറിഞ്ഞതെയില്ല ഇളംകൂറിൻെറ പടക്കയററം വാലിയക്കാർ പറഞ്ഞിട്ടു വേണ്ടിവന്നു നമുക്കു കൂടി കേൾക്കാൻ. നോക്കു-കൃഷ്ണൻകുട്ടിക്കു ഒരു ഭാവഭേദമില്ല.

കൃഷ്ണ—നയനാർ പുഴവാരത്തിലേക്കു പോയിട്ടുണ്ടു്.

കോല—എന്തിനാ? ഉണക്കപ്പുട തിന്നാനൊ?

(നയനാർ ചെരിച്ചു നോക്കുന്നു).

കോല—ആരാ അതു്? നയനാരൊ?

നയനാർ—(പ്രവേശിച്ചു്) എറാൻ. (തൊഴുന്നു).

കോല—പോ പൊറത്തു്! എനിക്കു നിന്നെ കാണുക തന്നെ വേണ്ട. കൃഷ്ണൻകുട്ടി അവൻെറ ഉടുപ്പു് അഴിച്ചു വെപ്പിച്ചയക്കു.

നയനാർ—തിരുമേനി! അടിയൻ—

കോല—നീ ഒന്നും പറകയും വേണ്ട; എനിക്കു ഒട്ടു കേൾക്കയും വേണ്ട. പൊക്കൊ.

കൃഷ്ണ—അവിടുന്നു കുറച്ചുകൂടി ആലോചിച്ചു കല്പിക്കണം.

കോല—കൃഷ്ണൻകുട്ടി ആലോചിച്ചിട്ടാണൊ ഈ ആപത്തൊക്കെ വരുത്തിക്കൂട്ടിയതു? രണ്ടിനേയും ഒപ്പം ഓട്ടിപ്പായിക്കാ വേണ്ടതു്.

(രണ്ടു പേരും തമ്മിൽ നോക്കുന്നു).

കൃഷ്ണ—സ്വാമിയുടെ തിരുമനസ്സില്ലെങ്കിൽ ഞാനിവിടെ പാർത്തിട്ടു കാര്യമില്ല.

നയനാർ—തിരുവുള്ളമുണ്ടെങ്കിലേ അടിയനും ഇവിടെ താമസിച്ചിട്ടു് ആവശ്യമുള്ളു.

(രണ്ടു പേരും പോകുന്നു).

കോല— (ആത്മഗതം). ഈ പറഞ്ഞതും ചെയ്തതും ഒക്കെ നേരെയായൊ ആവൊ- ഒന്നിനും മനസ്സു നില്ക്കുന്നില്ല.

(തവണക്കാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു).

കോലത്തിരി—ആരാ?

തവണ—കമ്മാ യജമാനൻ.

കോല—വരുന്നോട്ടെ. വന്നോട്ടെ.

(അണിയറയിൽ എഴുന്നള്ളാം).

(ഈറോനോടു കൂടി ഇളംകൂറു മുമ്പുപ്രവേശിക്കുന്നു).

കോല—ഉണ്ണിയൊ! ഇതെന്തൊരു കഥയാണ്! (കമ്മാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു). ഇതെന്താണു്, കമ്മാരാ?

കമ്മാരൻ—അടിയനു വിവരങ്ങളൊന്നും മുമ്പു് ഇവിടെ അറിയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവിടുന്നു ക്ഷമിക്കണം.

കോല—ആ കെട്ടഴിക്ക്-എന്റെ കുലത്തിലുള്ളവരെ എനിക്കിങ്ങനെ കണ്ടുകൂടാ! (കെട്ടഴിച്ചു കളയുന്നു) എന്നിട്ടൊ, എന്താ ഉണ്ടായെ?

കമ്മാരൻ—ഇളംകൂറു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് മിനിഞ്ഞാന്നു വൈകുന്നേരം കേളപ്പക്കിടാവിനോടും കുമാരക്കുറുപ്പിനോടും കൂടി ഇന്നുപുലച്ചയ്ക്കു വളർപട്ടണം കോട്ട പിടിക്കാനും എന്റെ പൊന്നുതിരുമനസ്സിലെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുവാനും ഒരുക്കങ്ങൾ കൂട്ടിയ വിവരം അടിയന് ഇന്നലെ ഇരുട്ടിയതിന്റെ ശേഷമാണു് അറിവു കിട്ടിയതു്. അപ്പോഴക്കും പള്ളിക്കുറുപ്പായി. പിന്നെ അടിയൻ ചെയ്ത സാഹസങ്ങളൊക്കെ ക്ഷമിക്കണം.

കോല—എന്താ ഉണ്ണി ഇതു? എന്തൊരു സാഹസമാണീച്ചെയ്തതു്! ഞാൻ വാൎദ്ധക്യം കൊണ്ടു് അശക്തനാണെങ്കിലും എനിക്കു കൂറുള്ള ശക്തന്മാർ സഹായമുണ്ടെന്നു് ഉണ്ണി അറിഞ്ഞില്ലായിരിക്കാം. ചെറുപ്പത്തിന്റേയും അതിമോഹത്തിന്റേയും ശക്തി! അല്ലാണ്ടെന്താ പറയുന്നതു്? കഷ്ടം! കഷ്ടം! ഈറൻമാറി വരൂ. ആരവിടെ? കൂടെ ചെല്ലു. (ഇളംകൂർ പോകുന്നു). കമ്മാര! ഞാൻതന്നെ ഇന്നലെ അൎദ്ധരാത്രിക്കാണു് ഈ കോലാഹലം ഒക്കെ കേട്ടതു്. അതും ഒരു വാല്യക്കാരൻ പറഞ്ഞു്. അവൻ പരിഭ്രമിച്ചു് എന്നെ വന്നുണൎത്തി പറയേ! കമ്മാരൻ ഇതിലൊന്നും പിഴച്ചില്ല. എന്നിട്ടോ, പിന്നെ എന്താ ഉണ്ടായേ പറയൂ?

കമ്മാരൻ—ഇളംകൂറു് ഒന്നുകറെ ആയിരത്തവരെ കാക്ക കരയുന്നതിനു മുമ്പു് ഇക്കര കടത്തുവാൻ ഒരുങ്ങിയിരുന്നു. അടിയന്റെ സൈന്യങ്ങളെ അടിയനും ഇക്കരെ വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങളോടുകൂടി തയാറാക്കി.

കോല—ഈശ്വരാനുഗ്രഹം! എന്നിട്ടു പിന്നെ?

കമ്മാ—പിന്നെ വളരെ ഒന്നും വേണ്ടിവന്നില്ല. അടിയന്റെ വെടിക്കാർ എട്ടുപത്തു കററി ഒഴിച്ചപ്പോഴയ്ക്കും ചിലൎക്കപായം പററി; മററു ചിലർ ഓടിപ്പോയി.

കോല—അപ്പോൾ ഉണ്ണിയോ?

കമ്മാ—അവിടുന്നു് ഒരു വഞ്ചിയിൽ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. രക്ഷപ്പെടാനാണെന്നാ തോന്നണെ, തിരിഞ്ഞപ്പോൾ വഞ്ചി മറിഞ്ഞു പുഴയിൽ വീണു. അടിയങ്ങൾ എടുത്തു രക്ഷിച്ചു. വല്ല സാഹസവും പ്രവൎത്തിച്ചാലോ എന്നു കരുതി തൃക്കൈ കെട്ടേണ്ടിവന്നതാണു്.

കോല—കമ്മാര! വളരെ സന്തോഷമായി. ഞാൻ നിന്നെ ഇന്നുമുതല്ക്കു നയനാൎക്കു പകരം പടത്തലവനായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

കമ്മാ—അപ്പോൾ നയനാർ എജമാനൻ?

(ഇളംകൂർ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കോല—കഷ്ടം! എന്റെ ഉണ്ണി ഇങ്ങനെ കുലദ്രോഹിയായിത്തീൎന്നുവല്ലൊ! ഇതു വല്ലവരും ഉപദേശിച്ചിട്ടോ, തന്നെ തോന്നിയതോ? അതറിഞ്ഞിട്ടുവേണം നമുക്കു മേല്പോട്ടു വേണ്ടതു് ഉറയ്ക്കാൻ.

ഇളം—(ആത്മഗതം) ആത്മരക്ഷയ്ക്കു തൽക്കാലം ഒരു പൊളി പറയതന്നെ ശരണം. (പ്രകാശം) അമ്മാമന്റെ കാൎയ്യക്കാരും പടത്തലവനും ഉപദേശിച്ചിട്ടാ.

കോല—(കൈ നെററിമേൽ വെച്ചു കീഴ്നോക്കി കണ്ണടച്ചു്) ശിവ! ശിവ! കമ്മാര! ഇളംകൂർസ്ഥാനത്തു കാൎയ്യങ്ങൾ നാം പറയുന്നതുവരെ ക

മ്മാരൻതന്നെ നോക്കണം. ഉണ്ണി തല്ക്കാലം ഇവിടെ താമസിക്കട്ടെ. ആവശ്യത്തിന് ഈരണ്ടു കാവൽക്കാരും തവണമാറി നില്ക്കട്ടെ. എന്നാൽ കമ്മാരൻ ഇപ്പോഠം നിന്നോളൂ. (കമ്മാരൻ പോകുന്നു) ഉണ്ണി! ഈ അകത്തുതന്നെ താമസിച്ചോളൂ. എന്തെങ്കിലും വേണമെങ്കിൽ തവണക്കാരോടു പറഞ്ഞാൽ മതി. ഞാൻ പോയി കുറച്ചു കിടക്കട്ടെ. (കോലത്തിരി പോകുന്നു-ഇളംകൂർ കട്ടിലിന്മേൽ കയറി ഇരിക്കുന്നു-തവണക്കാരൻ പ്രവേശിച്ച്) കാര്യക്കാരും പടത്തലവനും കാണാൻ വന്നു നില്ക്കുന്നുണ്ട്. വിളിക്കണോ?

ഇളം—(പരിഭ്രമിച്ചെഴുനീററ്) ഏതു കാര്യക്കാർ? ആരുടെ പടത്തലവൻ?

തവണ—കോലത്തിരി തിരുമനസ്സിലെ.

ഇളം—വന്നൊ?

തവണ—ഇതാ വരുന്നു. (പോകുന്നു).

(കൃഷ്ണൻകുട്ടിയും നയനാരും പ്രവേശിക്കുന്നു).

കൃഷ്ണ—പേടിക്കണ്ട. ഞങ്ങഠം അവിടുത്തെ ബന്ധുക്കളാണിപ്പോഠം.

ഇളം—(ആത്മഗതം) എന്തൊ കഥ!

നയനാർ—ഞങ്ങളെ അവിശ്വസ്തന്മാരെന്ന നിലയിൽ കോലത്തിരി തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇളം—അമ്മാമൻ ഇപ്പോഠം വല്ലതും പറഞ്ഞൊ?

കൃ. കുട്ടി-ഇവിടുന്ന് ഇവിടെ വരുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ഞങ്ങളെ പുറത്താക്കി.

ഇളം—(ആത്മഗതം) ഭാഗ്യം! ഇവിടന്നു വല്ലവിധത്തിലും ചാടാൻ തരമുണ്ടോ എന്നു നോക്കണം. (പ്രകാശം) നിങ്ങഠം ഇനി എങ്ങോട്ടാ പോകുന്നത്?

കൃഷ്ണ—ബദനൂർ ഗവർണ്ണരായ സോമശേഖരനായ്ക്കനെ കാണാൻ.

നയ—നായ്ക്കന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി തിരുമനസ്സിലെ ഈ കോവിലകത്തുതന്നെ തിരുമൂപ്പായി വാഴിച്ചുകൊള്ളാം.

ഇളം—അന്നു നിങ്ങഠംതന്നെയാണ് എന്റെ മന്ത്രിയും സൈന്യാധിപനും.

കൃഷ്ണ—ഞങ്ങഠംക്കിനി ഇവിടെ അധികനേരം നില്ക്കാൻ തരമില്ല.

നയ—ഇനി പടക്കളത്തിൽനിന്നു വെന്നിക്കൊടിയുംകൊണ്ടു തിരുമുമ്പാകെ വന്നുകൊള്ളാം. (രണ്ടുപേരും പോകുന്നു).

(ഇളംകൂർ കൈകൊട്ടി ഉത്സാഹഭരിതനായി നടക്കുന്നു).

(കർട്ടൻ).

(തുടരും)

നിരാശയിൽനിന്നു്.

———:o:———

(ആനിബെസൻറമ്മയുടെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു സംഭവം).

(ഉള്ളൂർ)

1 പാരിൻെറ ചക്ഷുസ്സുപോയ്, ദീപ്തിപോയ്, ചൈതന്യംപോയ്,
വാരിധിക്കുള്ളിൽ കാലം മിത്രനെത്താഴ്ത്തീടവേ,
അല്പവും കാരുണ്യവാനല്ലെന്നോ വിധേ! ഭവാൻ
സൽപഥം വിളക്കിടും ലോകബന്ധുവിൽപ്പോലും?
ക്രൂരിരുട്ടഴിഞ്ഞാട്ടംകൂത്തിനിക്കാണ്മാനെത്തും
ചോരനും കുറുക്കനും മൂങ്ങയും മൂർഖപ്പാമ്പും.
ആവതും നീക്കാൻ നോക്കും വ്യർത്ഥമത്തമോബാധ
ഭൂവിലെദ്ദീപങ്ങളും വാനിലെത്താരങ്ങളും.
പ്രേതമാം മരക്കുററി; സർപ്പമാം കയർത്തുണ്ടു;
ഭീതനാമല്ലോ മുന്നിലേതു കാൺകിലും നരൻ.
നിദ്രതന്നനുഗ്രഹം നേടട്ടേ മഹാഭാഗർ;
ദഗ്ധമാമായുർയോഗം ശേഷംപേർ പഴിക്കട്ടെ. (12)

2 ആരാവിൽ—അന്നേക്കിന്നു വീണിരിക്കുന്നു ഭൂത-
വാരാശിക്കകം വർഷമൻപത്തും പത്തും മൂന്നും—
ആങ്ഗലദ്വീപത്തിലെക്കുഗ്രാമമൊന്നിൽ,ത്തീരെ-
ത്താങ്ങല,ററൊററയ്ക്കു തൻസദ്മത്തിൽ ത്യക്താശയായ്,
മൂവെട്ടുമാത്രം വയസ്സുള്ളോരു നല്ലാർമൌലി—
ഭാവുകാഭാവച്ചൂടിൽ വാടിടും 'ലിലി'പ്പുഷ്പം—
അന്ധകാരത്തിന്നിടയ്ക്കങ്ങിങ്ങു കണ്ണോടിച്ചും,
ചിന്തയാം ചിതച്ചെന്തീ ചേതസ്സിൽ ജ്വലിപ്പിച്ചും,
ഭ്രാന്തപോലതാ നിൽപൂ വാതലിൻസമീപത്തിൽ,
താന്തയായ്, താപാർത്തയായ്, ത്രസ്തയായ്, തപസ്വിനി. (22)

3 ഖേദത്തിനേതും മൂലം ഗ്രാമീണർ കാണുന്നീല;
പാതിരയ്ക്കുത്തുല്യമാം ഭാര്യയായ് ഭവിച്ചീലേ?
തായയായില്ലേ രണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങൾ,ക്കതിന്നുമേൽ
ന്യായമായ് മറെറന്തുള്ളു നാരിക്കു ഭാഗ്യം വരാൻ?

പുററളന്നീടും കോലാൽ മേരുവിൻ പൊക്കം കാണ്മാൻ
പാറുമെന്നോർപ്പൂ പരം ഹ്രസ്വദൃഷ്ടിയാം ലോകം.
കൂപത്തിൽ മണ്ഡൂകികൾക്കുണ്ടാകും സുഖാഭാസം
ശാപമായ് മരാളിക്കു തോന്നിയാലെന്തദ്ഭുതം?

4 പതിതാൻ പുമാനൊരാൾക്കത്തന്വി; പക്ഷെ, ധവൻ
യതിച്ചാൻ വധൂടിതൻബാഷ്പത്തിൽ സ്നാനംചെയ്‌വാൻ;
ആണിനായ്ത്തീർത്തു ദൈവം പെണ്ണിനെപ്പ,ണ്ടാകയാ-
'ലാനി'യെ 'ഫ്രാങ്കോ'ത്തു തൻജംഗമസ്വത്തായ്മാത്രം.
ശ്വാവിനെത്തലോടിടാം കൈകൊണ്ടു വല്ലപ്പോഴും;
പ്രാവിനെക്കൂട്ടിൽക്കേററിത്തീററിടാം സായാഹ്നത്തിൽ;
പൂച്ചെടിക്കൊഴിച്ചിടാം പാത്രത്തിൽത്തണ്ണീർക്കോരി;
മാച്ചിടാം ചെരിപ്പിലെപ്പങ്കവും മനംപോലെ;
ആത്മകാന്തയെത്തിരിഞ്ഞൊന്നു നോക്കുവാൻപോലു-
മാപ്പുരോഹിതന്നില്ലൊരൗത്സുക്യമത്രേയുള്ളു.
ദേഹത്തിന്നകത്തുണ്ടാം ചേതസ്സുമാത്മാവുമ-
ദ്ദേഹിക്കുമെന്നുള്ളതദ്ദർപ്പാന്ധൻ ധരിച്ചീല!

5 "എൻനാടിഗ്ഗ്രാമം; മഹാൻ ഞാനിതിൻസർവ്വാദ്ധ്യക്ഷൻ;
എൻദാസ്യവൃത്തിക്കല്ലീ വേട്ടു ഞാനിപ്പെണ്ണിനെ?
വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സംശയംപോലും! നല്ല
ജാതിയായ്!! മതാചാര്യഭാര്യയ്ക്കും നാസ്തിക്യമോ?
ഭള്ളിവൾക്കെന്തിത്രമേൽ? ഞാൻ നല്കും ചോറുംതിന്നെൻ-
പള്ളിയിൽ ചെകിത്താനെ വാഴിപ്പാനെന്തിക്രമം?
വിജ്ഞപോൽ; വിശിഷ്ടപോൽ; വീരപോൽ; വിഖ്യാതപോ-
ലിജ്ജന്തു; എന്താകട്ടെ; വേണ്ടെനിക്കിതിൻസഖ്യം.
നുള്ളണം നാമ്പിൽത്തന്നെയിക്കരു,മല്ലെങ്കിലെൻ-
പള്ള ഞാൻ പൊറുപ്പിക്കാം പാതയും മുട്ടിപ്പോകും."
ജായതൻ തേജോവധം കല്പിച്ചുകൂട്ടിച്ചെയ്യാ-
നാ യുവാവീവണ്ണമാത്തനാപഹം നൃശംസനായ്.

6 കേഴുമന്നല്ലാരോർത്താൾ താപത്തിൻഭാരത്തിനാൽ
താഴുവാനാസ്യം തെല്ലു തൻവലംകൈയാൽ താങ്ങി:-
"ഹന്ത! ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചില്ലേതുമെൻബാല്യത്തിലെ-
സ്സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങളേ! നിങ്ങൾക്കീ വിപര്യയം.

നിങ്ങളും ഞാനുംകൂടി സ്വൈരമായ് വിഹായസ്സി-
ലെങ്ങെല്ലാം പാഞ്ഞീല പണ്ടാശയാം വിമാനത്തിൽ!
ആ യാനം തകർന്നുപോയ്; നിങ്ങളാൽ പരിത്യക്ത-
യായി ഞാൻ; അധന്യകൾക്കാരുണ്ടാം സഹായരായ്?
ഇന്നു ഞാൻ തമസ്സിന്റെ ഘോരമാം കൂപത്തെ വി-
ട്ടൊന്നുമേ കാണുന്നീല ദിക്കിലും വിദിക്കിലും.
എന്റെയിക്കാർകൊണ്ടലിന്നില്ലയോ തൂമിന്നൽച്ചാ-
ർത്തന്ധവിട്ടെന്നെക്കരെയ്ക്കാരുമില്ലയോ കേററാൻ?
ലോഹനിർമ്മിതം താനോ മർത്ത്യർതൻ ഹൃത്തൊക്കെയും?
സ്നേഹമെന്നൊന്നില്ലയോ വിസ്തീർണ്ണമാമിപ്പാരിൽ?

7 “പൂർണ്ണമാം മർത്ത്യായുസ്സിൽക്കാൽപ്പങ്കു തീരാറായി,
തീർണ്ണമായില്ലിന്നോളം തെല്ലുമെൻ കർത്തവ്യാബ്ധി.
കുക്ഷിയെത്തടിപ്പിച്ചു കൂർക്കംവിട്ടുറങ്ങുന്ന
ശുഷ്കജീവികയ്ക്കു ഞാനിച്ഛിപ്പീലൊരിക്കലും.
ഭർത്താവുപോയി വെളിക്കെങ്ങോട്ടോ; പോകുമ്പൊഴും
ക്രുദ്ധമാമപ്പന്നഗം വർഷിച്ചു ദുർവ്വാഗ്വിഷം;
തൊട്ടതും പിടിച്ചതും കുററമാണങ്ങോ,ർക്കിതു-
മട്ടിൽ ഞാൻ ചുമക്കമിജ്ജീവിതപ്പെരുംഭാണ്ഡം?
ഇത്രമേൽ ദുഷിച്ചതോ ദാമ്പത്യബന്ധം? സ്ത്രീകൾ-
ക്കിത്രമേലസഹ്യമോ ഭൂലോകയാത്രാക്ലേശം?

8 “ദൈവത്തെയോർക്കാൻ ചൊല്‌വൂ ലോകർ; ഏ,തെങ്ങാവ്യക്തി?
ദൈവമെന്നൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഞാനിത്ര ദുഃഖിക്കേണ്ട;
എന്നമ്മ ദാരിദ്ര്യത്തിൽ ക്ലേശിക്കേണ്ടിതിമ്മട്ടി;-
ച്ചെന്നിളംപെൺപൈതലിന്നിഗ്ഗദം വന്നീടേണ്ട;
എത്രനാൾ ഭജിച്ചു ഞാൻ ദൈവത്തെയേകാഗ്രയായ്!
ചിത്രമാമതിൻഫലം സിദ്ധമായല്ലോതാനും!
ദൈവം—ഇല്ലപ്പേരിലൊന്നെന്നു വെക്കാം ഭേദം;
കേവലം ജുഗുപ്സാർഹ,മുണ്ടെങ്കിൽ തച്ചേഷ്ടിതം.
ഈയഴൽക്കൂട്ടിങ്കൽനിന്നില്ലയോ ചാടാൻ മാർഗ്ഗം?
ഈയാമം മുറിക്കുവാനില്ലയോ കൈവാളൊന്നും?”

9 നോക്കിനാൾ ചുററും തന്വി പിന്നെയും; തമസ്സെങ്ങും
വായ്ക്കുന്നു മാലാർന്ന ഭൂലോകത്തിൽ നീലാംബരം.

ആളുന്ന പേർത്തും മരക്കൊമ്പുലച്ചീടും കാററിൻ
മൂളലും പ്രത്യംബയാക്രോശിച്ചിടും മട്ടിൽ
"എന്തു്?" ഓർത്താളത്തയ്യലാൾ വീണ്ടും:—"എന്തെന്താശ്ചര്യം!
ഹന്ത! ഞാൻ സ്വാതന്ത്ര്യയായ്ത്തീരുവാനില്ലേ വഴി?
ഭിത്തിതൻ വിലത്തൂടെ നിർഗ്ഗമിക്കുന്നു വല്ലി;
പൃഥ്വിതന്നടിക്കുനിന്നുദ്ഗമിക്കുന്നു ജലം;
ഈയലും പറക്കുന്നു ചാകാമുൻപുയന്നൊന്നു;
ഹായി! ഞാനവററിലും താഴെയോ—മനസ്വിനി?
ഇത്രമേൽ മാൽ വായ്പതെൻ ചിത്തമൊന്നിരുന്നല്ലീ?
ചിത്തമോ ദേഹസ്ഥിതം; നശ്വരം ദേഹാന്തത്തിൽ;
ദേഹത്തിന്നീശിത്രിയായ് വാഴുവോരെന്നെക്കൊണ്ടെ-
ന്താകാത്തതെൻമെയ്മണ്ണിയൂഴിമണ്ണുമായ്ച്ചേർക്കാൻ?
മാറാത്ത പുണ്ണാററിടാമങ്ഗത്തിൻഛേദത്തിനാ,-
ലാറാത്തൊരന്തഃക്ഷതം ദേഹത്തിൻ ത്യാഗത്താലും. (104)

10 ഭദ്രമായ്സ്സൂക്ഷിച്ചു ഞാൻ വെച്ചിട്ടുണ്ടൊരക്കുപ്പി
നൽദ്രവം പെട്ടിക്കകത്തിന്നതെന്നാപൽബന്ധു.
'ക്ലോറോഫാറം'—തദ്ഗന്ധംകൊണ്ടുതാൻ ശമിപ്പിച്ചു
ധീരനാം ഭിഷക്കെൻെറ പെൺകുഞ്ഞിൻ കാസാമയം
ഞാനതൊട്ടകത്തേക്കു സേവിച്ചാലെൻ ജന്മമാം
ദീനത്തെശ്ശമിപ്പിക്കുമാമരുന്നപ്പോൾതന്നെ.
കാണുന്നു ഞാനുൾക്കണ്ണാ,ലിത്തമസ്സിലും ദൂരെ
മാനുഷർക്കന്ത്യസ്ഥാനമായിടും ശ്മശാനത്തെ
മണ്ടിയാൽ പോകാനെന്തു? ഞൊണ്ടിയാൽ വരാനെന്തു?
രണ്ടിലും വ്യാപിക്കുന്നു നിർബ്ബാധം തത്ക്ഷണം.
പിന്നെയെ,ന്തങ്ങോട്ടൊന്നു പായുവാനെന്നാലും ഞാ-
നിന്നെനിക്കെൻ പക്ഷങ്ങൾ നിർമ്മിപ്പാനൊരുങ്ങുകിൽ?
മാതാവേ! മഹീദേവി! മഞ്ജുവാമങ്കേ മാറി-
ലേതാനും നിമേഷംകൊണ്ടെത്തട്ടെ വരാകി ഞാൻ;
ജീവിതം നല്കാത്ത മുക്തേകട്ടെ ശീഘ്രം മൃത്യു;
ഭാവിയെൻ ഭൂതത്തെക്കാൾ ഭേദമായ് ഭവിക്കട്ടെ!" (120)

11 എന്നോതിച്ചാടിച്ചെന്നു പെട്ടകം വേഗം തുറ-
ന്നന്നപ്പാർ വലിച്ചെടുത്തീടിനാൾ വിഷക്കുപ്പി;
കോർക്കടപ്പൂരിക്കൊടുംദ്രാവകം നിർഭീകയായ്
വായ്ക്കകത്തൊഴിയ്ക്കുവാൻ പൊക്കിനാൾ വലങ്കരം.

ക്ഷേപളുമ! രോഗാർത്തയാം പൈതലിൻ ജീവാത്തു നീ
കാലപാശമായ്ത്തീരും മാതാവിനെന്നാരോർത്തു?
ദീപത്തിൽ മിന്നിഗ്ഗൃഹം ദ്യോതിപ്പിച്ചതാം വഹ്നി-
യാപത്തിതെന്തയ്യോ! തദ്ഭോക്താവായ്ഭവിക്കയോ? (128)

12 ചാരവേ കത്തുന്നുണ്ടു ദീപമൊന്നതിന്നില്ല-
ബ്ഭീരുവിന്നന്തർദ്ധ്വാന്തം ഭേദിപ്പാൻ തീരെബ്ബലം.
ആരുമില്ലസ്സാധ്വിയിൻ കൈ തടഞ്ഞീടാൻ; മുററും
നൈരാശ്യം വായ്ക്കുന്നൊരന്നാരിപ്പൂൺപേകാകിനി.
തൂമന്ദസ്മിതം തൂകുമാനനത്തോടും തൻ ര-
ണ്ടോമനക്കിടാങ്ങളും സ്വൈരമായുറങ്ങുന്നു;
ആക്കുഞ്ഞുങ്ങളേക്കാണ്മാനക്ഷിയില്ലമ്മ,യ്ക്കെങ്ങു
ചാക്കിനായ് മുതിർന്നോർക്കു ചാർച്ചയും ചങ്ങാത്തവും?
അല്ലെങ്കിൽ,പ്രബുദ്ധങ്ങളാകിലെന്തവയ്ക്കാകാം?
ഫുല്ലമായ്പ്പൂങ്കാവിലെപ്പുഷ്പങ്ങൾ നില്ക്കുന്നീലേ?
നാവിനോടടുക്കാറായ് ദ്രാവകം നടക്കില്ല
കേവലം തടസ്ഥമൊ,ന്നെത്തിപ്പോയത്യാഹിതം! (140)

13 പേർത്തുമക്ഷണം പാഞ്ഞു പെൺമുത്തിൻ ചെവിക്കുള്ളിൽ
വൈദ്യുതപ്രവാഹമൊ,ന്നത്ഭുതം വാഗ്രൂപമായ്:—
"എന്തിതെന്തെൻപൈതലേ! സാഹസം മൌഢ്യത്തിന്നൊ-
രന്തമില്ലെന്നോ,നിനക്കജ്ഞയോ നീയത്രമേൽ?
ആരി,തെ'ന്നാനി'ക്കിടാവല്ലയോ നീയിത്രയ്ക്കു
ഭീരുവായ്, വിഷണ്ണയായ്,ഭ്രാന്തയായ്ച്ചമഞ്ഞല്ലോ.
എന്തു കൈവന്നു ഫലം ഹന്ത! നിന്നപൂർവ്വമാം
ചിന്തയാൽ?സൗശീല്യത്താൽ?പ്രജ്ഞയാൽ?പാണ്ഡിത്യത്താൽ?
എന്തെല്ലാം വരങ്ങൾ നീ നേർന്നില ബാല്യത്തിങ്കൽ,-
ലേതെല്ലാം പദപ്രാപ്തിയിച്ഛിച്ചീലിജ്ജന്മത്തിൽ?
ലോകസേവനത്തിനായ് ജീവിച്ച പുണ്യാത്മാക്ക-
ളാകവേ ഭദ്രേ! നിനക്കാചാര്യരായീലല്ലീ?
"ഞാനും പോമവർക്കുള്ള കാലടിപ്പാട്ടിൽക്കൂടി;
ഞാനമെൻ ദിനംപ്രേക്ഷമോരോന്നും പാവങ്ങൾക്കായ്,
[illegible]ത്ഥ[illegible]ച്ചുവിട്ടി[illegible] ന്നെന്നെ ഞാനർത്തിടും.
ഗാത്രത്തിൽപ്പെട്ടം [illegible] പദ് രാഗമാ[illegible]ക്കാണും.
ക്ലേശമെൻ മെയ്‌വിർക്കുക മു[illegible]ക്കരീ[illegible] താ[illegible] ഞെ [illegible]-
ന്നാശിപ്പൂ യഥാർത്ഥമാം രാജാധിരാജ്ഞീപദം".

എന്നെപ്പോഴുമേറെക്കാലമോർത്താരെൻ മണിക്കുഞ്ഞാ-
ണിന്നു നിൻലാഭത്തിനായ് ക്ലേശത്തെ ഗ്രഹിച്ചവൾ!
മാലിന്റെ ചൂടാൽ വരും ദാഹത്തെശ്ശമിപ്പിപ്പാൻ
ബാലിക! നിനക്കില്ലേ പേയമായ് വേറിട്ടൊന്നും?
അല്ലാമൊന്നകം നൊന്താലായതിൻപ്രതികാര-
മിപ്രകാരമോ വേണ്ടൂ? നീയല്ലാതായല്ലോ നീ!
ഇശ്ശരീരാഭിഖ്യമാം പീയൂഷകുംഭം പാഴിൽ-
ത്തച്ചുടച്ചെന്തൊന്നു നീ സാധിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നു?
ചുങ്കത്തെപ്പേടിച്ചു നീ നിൻകപ്പൽ മുക്കീടാമോ?
ശങ്കപൂണ്ടാഖുക്കളിൽ സദ്മത്തെച്ചുട്ടീടാമോ?
ഉമ്മറപ്പടിക്കലേപ്പുൽത്തട്ടിക്കാൽ നോകവോ-
ളെമ്മട്ടിൽക്കടന്നീടും കാന്താരം സുദുസ്തരം?
ഉത്ഥാനംചെയ്യൂ വേഗമോമനേ! മുന്നാളിലെ-
ത്തത്താദൃക്കായുള്ള നിൻ സങ്കല്പം ഫലിക്കട്ടെ!
ധീരയായ് സേവിക്കു നീ ലോകത്തെ വത്സേ! മേന്മേൽ
പാരിടം നോക്കൂ മാററാൻ പ്രത്യഗ്രസ്വാരാജ്യമായ്". (174)

14 എങ്ങുന്നിന്നേവൻചൊന്ന വാക്കതെന്നറിഞ്ഞീല;
മങ്ഗലാങ്ഗിതൻകണ്ണും മഗ്നമായ് പീയൂഷത്തിൽ.
ദീപാരം നല്ലൂറ ധ്വാന്തം പെട്ടെന്നു മാറീ പേർത്തും
താപത്തെശ്ശമിപ്പിക്കും താപിഞ്ഛവൃക്ഷത്തോപ്പായ്.
പൊങ്ങിനിന്നെരിഞ്ഞിടും ദീപത്തിൻ നാളം തോന്നീ
മങ്ഗലം തേജസ്വിക്ക വായ്പതിൻ ദൃഷ്ടാന്തമായ്
ഹൃത്തമസ്സില്ലാ കണ്ടാളത്തന്വിയാമോദം പൂ-
ണ്ടാത്തഹാസമായ് മിന്നുമാരാമപ്രസൂനങ്ങൾ
ദ്രുഗൃഹങ്ങളിൽക്കേട്ടാളാശ്വാസപ്രദങ്ങളാം
കീരങ്ങളാലാപിക്കും ഗീതങ്ങൾ സുശ്രാവ്യങ്ങൾ.
വായിച്ചാൾ പ്രകൃത്യംബ താരകാക്ഷരങ്ങളാൽ
വാനത്തിൽ കുറിച്ചോരു ഭദ്രമാം സന്ദേശവും
ദീനയായ് ഗതപ്രാണപ്രായയായ് നാൾപോക്കിയോ-
'രാനി'ക്കക്ഷണംതൊട്ടു മററൊന്നായ്ത്തീർന്നു ജന്മം (188)

15 ചാപലം നീങ്ങിപ്പുരം ശാന്തിയും ഹ്രീയും പശ്ചാ-
ത്താപവും വായ്ക്കും ചിത്തം കൈക്കൊണ്ടമ്മനസ്വിനി

ചാരത്തു തൻകൈവിട്ടു മുന്നമേ പതിച്ചതാം
മാരകക്ഷ്വേളക്കുപ്പി തോപ്പിലേപ്പുൽക്കുപ്പയിൽ
ദൂരവേ വലിച്ചെറിഞ്ഞീടിനാൾ; പാത്രം പൊട്ടി-
യാ രസം വാർന്നു പാകം പാമ്പിഴഞ്ഞീടുംപോലെ. (194)

16 സ്തബ്ധയായ്ക്കുറച്ചിരുന്നപ്പുറം നിരൂപിച്ചാ-
ളത്തന്വി:-"ഹാ ഞാൻ തീരെ ബുദ്ധിയില്ലാത്തോൾതന്നെ;
ഭർത്താവിന്നിണങ്ങീല ഞാനെങ്കിൽ വേണ്ടവേണ്ട;
ഭർത്താവും ഞാനും മാത്രമല്ലല്ലോ ഭൂവാസികൾ;
എന്റെയീഗ്ഗൃഹം മാത്രമല്ലല്ലോ മഹീതലം;
ബന്ധവും ദാമ്പത്യമൊന്നല്ലല്ലോ ജഗത്തിങ്കൽ
ചേതസ്സിൽ സ്നേഹം നരന്തുറുന്നുണ്ടെന്നാലതി-
ന്നേതെല്ലാം പ്രകാരത്തിൽപ്പായുവാൻ പന്ഥാവില്ല!
താഴോട്ടൊഴുക്കോലിക്കുമച്ചാരുനിർഝരം മേന്മേ-
ലൂഴിയെസ്മിതപ്രസൂനാഢ്യയാക്കിയേ വരൂ.
എങ്ങുമേ പരത്തുവാൻ സ്നേഹാംബു വായ്ക്കാത്തോർക്കു
തൻകുടുംബമാം കൂപം സംഭരിക്കുന്നു വിധി;
ആയതിൻ സീമയ്ക്കുള്ളിൽ നില്ക്കുന്നു സാധാരണൻ,
സൂര്യനായുദിക്കാത്തോൻ ദീപമായ്ക്കത്തുംപോലെ.
മുഗ്ദ്ധ ഞാ,നിടുങ്ങിയെൻശ്വാസത്തെ രോധിക്കുമി-
ക്കൽത്തുറുങ്കുതാൻ വിശ്വ,മെന്നോർത്തേനിതേവരെ;
'ഔട്ട്'പൊട്ടവേ താരവ്യൂഹമെന്നാന്ധാളിച്ചേൻ
ദുഷ്ടമാമതിൻനാററമെൻ മൂക്കിൽ കേറുംവരെ. (212)

17 "സ്വാർത്ഥത്തിൽ സ്വർഗ്ഗഭ്രാന്തി വായ്ക്കകൊണ്ടത്രേ വന്നു
ചേർത്തുമീ വിപത്തെല്ലാം; പൂർണ്ണത്വമല്ലീ കാമ്യം?
ഞാൻ പരം ലോകത്തിനെ സേവിപ്പാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമി-
ദ്ദാമ്പത്യക്കുടുക്കിൽനിന്നിക്ഷണം നേടിക്കൊള്ളാം.
എന്നിളംപൈതങ്ങളെന്നെന്നെ വിട്ടോടിപ്പോമോ?
ഖിന്നതാൻ തന്മാതാവു മാത്രം ഞാനെന്നോർക്കുകിൽ.
ആയിരക്കണക്കിനാക്കോമനിക്കുവാനില്ല
തായില്ലാക്കിടാങ്ങളിദ്ധാത്രിയിൽ ദേശംതോറും!
പിഞ്ചിലേ കാലംവാട്ടിപ്പെററമ്മതന്നാസ്യത്തിൻ-
പുഞ്ചിരിപ്പാൽത്തുള്ളിയും കാണാത്ത കൊച്ചുണ്ണികൾ

ആർക്കു താൻ വാത്സല്യനീർ വാർക്കുവാനർഹങ്ങള-
ല്ലാക്കണ്ണിക്കൊന്നപ്പൂത്തുക്കല്യാണപ്പൂച്ചെണ്ടുകൾ?
ഞാനവയ്ക്കോരോന്നിനും തായയായ്ദ്ദിനംപോക്കും;
ദീനസന്ത്രാണത്തിനെൻജീവിതം ത്യാഗം ചെയ്യും;
ക്ഷോണിയാം പൂങ്കാവിലെ ക്ഷുദ്രമാം കളക്കൂട്ടം
പാണിയാൽ പറിച്ചെന്നും താഴ്ത്തീടും പാതാളത്തിൽ;
ദൂരത്തു തള്ളും തൂത്തു 'ചപ്പുചിപ്പെ'ല്ലാം പ്രേമ-
വാരിയാൽ നനച്ചീടും പൂച്ചെടിത്തടം നീളെ.
എന്നോടെന്തെടുത്തിടാം കാലത്തിൻ തട്ടുംകൈയ്യും;
ധന്യ ഞാനെനിക്കേതുജീവിയും കുടുംബാംഗം!" (232)

18 ഈവിധം ചേതസ്സിലോർത്താശ്വസിച്ചാനന്ദിച്ചു
ജീവിതസ്വാദുത്വത്തിൽ താത്പര്യം ധരിച്ചവൾ
നിദ്രയിൽ സുഖിച്ചിടും തൻകിടാങ്ങളെച്ചുംബി-
ച്ചത്യന്തം കൃതാർത്ഥയായ് പ്രാപിച്ചാൾ ശയ്യാതലം.

* * * *

ആ മാന്യയത്രേ പിന്നെയന്നന്നു താൻ കൈക്കൊണ്ട
രോമഹർഷണങ്ങളാം കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളാൽ,
സർവ്വശ്ലാഘ്യയാം വാണി മർത്ത്യവംശോദ്ധാരണം
നിർവ്വഹിക്കുവാൻ മന്നിൽ സഞ്ജാതയായാൽപ്പോലെ,
ആകല്പം ലസിക്കേണ്ടും സദ്യശസ്സ്തംഭം നാട്ടി
ലോകത്തിന്നാചാര്യയായ്, സ്തുത്യയാ,യാരാദ്ധ്യയായ്,
ഭാരതക്ഷ്മാദേവിയെ പ്രത്യേകം ശുശ്രൂഷിച്ചു
പാരിൽ തത്പ്രഭാവത്തെ സ്പഷ്ടമായാർക്കും കാട്ടി,
ചിത്സായുജ്യാവാപ്തിയിൽ ജീവിതത്യാഗം ചെയ്തോ-
രസ്സാക്ഷാദ്വസന്താംബയാശ്ചര്യവിദ്യാനിധി. (246)

19 സച്ചിദാനന്ദാത്മകൻ തമ്പുരാൻ സർവ്വേശനെ
സ്വച്ഛന്ദം ഭജിച്ചുകൊണ്ടൂഴിതൻക്ഷേമത്തിനായ്
സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടങ്ങിങ്ങോരോരോ ജീവന്മുക്തർ
നെഞ്ചകം പാവങ്ങൾക്കു നിത്യവും കുളിർപ്പിപ്പോർ.

അത്യാപത്താക്കുംവരുംനേരത്തിലെത്തും നല്ലാൻ
പ്രത്യാശാസന്ദേശമാപ്രാജ്ഞരാം മഹാത്മാക്കൾ
തത്സന്ദേശനേതാവാകും ധന്യനാമൊരാളേകീ
വത്സയാ'മാനി'ക്കന്നൊരാളായ്പ്പെഴും സമാശ്വാസം.
ദൈവമില്ലെന്നോതുമാസ്ത്രീമുത്തിൻഹൃത്തിൽ തിങ്ങീ
ദൈവത്തിൻകിടാങ്ങളാം ദീനരിൽ സ്നേഹോദ്രേകം;
അത്യുഗ്രമാമാനന്ദമസ്സാധുക്കൾക്കന്നേപ്പോരി-
ലപ്പുറം വാത്സല്യവാനാകിലെന്തതിൽച്ചിത്രം?
പാരിടം നന്നാക്കുവോക്കീശ്വരൻ പ്രസന്നൻതാൻ;
പാരിജാതത്തിൽ പതിച്ചീടുമോ ശക്രായുധം?
എപ്പോഴന്നല്ലാരോർത്തു താണോരെത്തുണയ്ക്കുവാ-
നപ്പോഴെയ്യെത്തിപ്പോയീ ദൈവത്തിൻസമീപത്തിൽ;
കാലൊന്നു മുന്നോട്ടേയ്ക്കു വെയ്ക്കുയേ വേണ്ടു പിന്നെ
ശ്രീലയാമദ്ദേവിക്കു ചേരുവാൻ തത്സന്നിധി.
ആയതാവദ്ധൂരത്താം സാധിച്ചാൾ യഥാകാലം;
മായമററാസ്തിക്യത്തെ മന്നെങ്ങും പരത്തിനാൾ.
നോക്കുവിൻ ബെസൻറമ്മ സഞ്ചരിച്ചതാം മാർഗ്ഗം;
നോക്കമാവഴിയ്ക്കൊന്നു പോയിടാം ഭ്രാതാക്കളേ! (268)

വിമർശനവീഥി.

———:o:———

1. ശ്രീവിഷ്ണുപാദാദികേശാന്തവർണ്ണനസ്തോത്രം.

(വ്യാഖ്യാതാ, പുലിയന്നൂർ എസ്. രാമയ്യർ അവർകൾ.
ശ്രീരാമവിലാസംപ്രസ്സ്, കൊല്ലം. വില എട്ടണ)

ഭക്തജനങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി ശ്രീശങ്കരഭഗവൽപാദർ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സ്തോത്രരത്നമാണ് ഇതു്. 'യതിവര്യനും കവിവര്യനും ആചാര്യവര്യനും' ആയ സ്വാമിയുടെ സൗന്ദര്യലഹരിയേയും ശിവാനന്ദലഹരിയേയും അപേക്ഷിച്ച് ഈ കൃതിക്ക് അല്പം മാഹാത്മ്യം കൂടും. 'ഈ പാദാദികേശം, ശബ്ദംകൊണ്ടും അർത്ഥം കൊണ്ടും ശയ്യകൊണ്ടും പാകംകൊണ്ടും രീതികൊണ്ടും വൃത്തികൊണ്ടും രസം കൊണ്ടും ധ്വനികൊണ്ടും' അവയോടു കിട പിടിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. കൂടുതൽ മാഹാത്മ്യം സാഹിത്യഗുണത്തിലല്ല ഇരിക്കുന്നതു്. ആചാര്യരുടെ ഒടുവിലത്തെ കൃതിയെന്നുള്ള മെച്ചം മറെറാന്നിനും കിട്ടുവാൻ തരമില്ലല്ലൊ.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ വ്യുൽപത്തി കുറഞ്ഞവൎക്കു ശ്രീമാൻ രാമയ്യരുടെ വ്യാഖ്യാനം വളരെ ഉപകരിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. അന്വയാർത്ഥത്തിനു പുറമെ, ഭാവവിവരണവും ഇതിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. മഹാകവി ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യരവർകളുടെ അവതാരികയിൽ സ്തോത്രമാഹാത്മ്യം, വ്യാഖ്യാനവൈശിഷ്ട്യം മുതലായതെല്ലാം വിശദമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിലെ ചില സംഗതികളെ ഞാൻ സജ്ജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് ഇവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ.

2. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ.

(ഗ്രന്ഥകർത്താ:—കെ ആർ. ഭാസ്കരൻ അവർകൾ
കേരളഭാനു ബുക്കുഡിപ്പോ, പുതുക്കാട്. വില രണ്ടണ)

"ത്യക്ത്വോദ്രിം ജലധിം ഹരിസ്ത്രിവിഷദോ ദൂരം വിഹായ സ്ഥിതാ
ഭോഗീന്ദ്രാഃ പ്രബലാ അപി പ്രഥമതഃ പാതാളമൂലേ സ്ഥിതാഃ
ലീനാ പത്മവനേ സരോജനിലയാ, മന്യേത്ഥിസാർത്ഥാൽ ഭിയാ
ദീനോദ്ധാരപരായണാഃ കലിയുഗേ സത്പൂരുഷാഃ കേവലം."

ഭൂതാൎത്ഥഭൂഷിതമാകുന്നു ധൎമ്മദാസന്റെ ആ സുഭാഷിതം. സ്വാവതാരംകൊണ്ടു കേരളത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ദീനോദ്ധാരപരായണന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ സ്ഥാനം അന്യദുർല്ലഭമാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതചരിതത്തെ വിഷയീകരിച്ചുകൊണ്ടു പദ്യത്തിലും ഗദ്യത്തിലുമായി പല പുസ്തകങ്ങളും മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഗുരുസ്വാമികളുടെ ആദൎശമഹിമകൾ വിചാരിക്കുമ്പോൾ അതിൽ ഒട്ടും അത്ഭുതപ്പെടുവാനുമില്ല. ശ്രീമാൻ കെ. ആർ. ഭാസ്കരൻ അവർകളുടെ "കേരളഭാനുഗ്രന്ഥാവലി"യിൽ പെട്ടതാകുന്നു പ്രസ്തുത പുസ്തകം. വിഷയങ്ങളുടെ ക്രമീകരണവും ഭാഷയുടെ പ്രതിപാദനവും സാമാന്യം നന്നായിട്ടുണ്ട്. ചിലദിക്കിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചുകാണുന്ന ചില്ലറ വൈകല്യങ്ങളെ അടുത്ത പതിപ്പിൽ പരിഹരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

കെ. പി. കറുപ്പൻ.

3. സൂക്തിമാലിക.

(ഗ്രന്ഥകർത്രി:-അനന്തപുരത്തു പൂയം തിരുനാൾ തമ്പുരാട്ടി അവർകൾ.
എസ്. ആർ. വി പ്രസ്സ്; വില രണ്ടണ.)

അനന്തപുരത്തു കൊട്ടാരത്തിൽ പൂയം തിരുനാൾ തമ്പുരാട്ടിയവർകളുടെ കൃതിയാകുന്നു സൂക്തിമാലിക. അജാമിളമോക്ഷം, ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം, വഞ്ചീശമംഗളം, വഞ്ചീശ്വരീമംഗളാശംസ എന്നിങ്ങനെ നാലു കാവ്യരത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഗുംഭിതയായ ഈ സൂക്തിമാലികയെക്കൊണ്ടു കൈരളിയെ അലങ്കരിച്ച തമ്പുരാട്ടി സാക്ഷാൽ കേരളകാളിദാസന്റെ ഭാഗിനേയിയാണെന്നുംകൂടി അറിയുമ്പോൾ അവരുടെ കാവ്യവ്യവസായത്തിൽ ആൎക്കാണു സന്തോഷം ഉളവാകാത്തതു്? ഇതിലെ ഇതിവൃത്തം സുപ്രസിദ്ധമാകയാൽ കഥാഗതിയെപ്പററി ഒന്നുംതന്നെ പറയണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. പ്രതിപാദനരീതിയെക്കുറിച്ചാണെങ്കിൽ, ഗ്രന്ഥകർത്രിക്കു ധാരാളം കൃതാൎത്ഥതയ്ക്കവകാശമുണ്ടു്. വൎണ്ണനങ്ങൾ അത്യധികം ഹൃദയംഗമങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. ഇതിലെ അന്തകഭടന്മാരുടേയും വിഷ്ണുപാൎഷദരുടേയും വൎണ്ണനങ്ങൾ ഉദാഹരണങ്ങളായെടുക്കാം. ആധുനികമഹാകവികളിൽ അഗ്രഗണ്യന്മാരായ ഉള്ളൂരിന്റേയും വള്ളത്തോളിന്റേയും അവതാരികകളും ഈ കൃതിയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. തിരുമനസ്സിലെ വ്യുൽപത്തി അന്യാദൃശമാണെന്നും വാസന അസ്തോകമാണെന്നും ഉള്ളൂർ അഭിപ്രായപ്പെടുമ്പോൾ, അതേ വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെയും വാസനയേയുംതന്നെയാണു വള്ളത്തോളും ശ്ലാഘിക്കുന്നതു്.

ഠർല്ലഭം ചില ദിക്കിൽ ഇക്കാലത്തു വാദപ്രതിവാദത്തിനു ഹേതുവാകുന്ന സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങളും പദപ്രയോഗങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. ഈ മാലികയിലെ രത്നങ്ങൾ 'വിളവു'തന്നെയാണെന്നും 'ഇമിറേറഷൻ' അല്ലെന്നും ഞങ്ങൾ സംശയം കൂടാതെ സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ, പട്ടം തേച്ചാൽ അവയ്ക്കുണ്ടാകാവുന്ന ശോഭാധിക്യത അവർണ്ണനീയമായിരിക്കും.

കെ. പി. കറുപ്പൻ.

4. അമൃതമഥനം.

(ഗ്രന്ഥകർത്രി:- അനന്തപുരത്തു കാർത്തികതിരുനാൾ അംബാദേവിത്തമ്പുരാട്ടി അവർകൾ. എ. ആർ വി. പ്രസ്സ്. വില നാലണ.)

ഇതു് അനന്തപുരത്തു കൊട്ടാരത്തിലെ കാർത്തികനാൾ അംബാദേവിത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാകുന്നു. ഈ തമ്പുരാട്ടിയവർകളും വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻതിരുമനസ്സിലെ ഭാഗിനേയിയാണ്. 'സൂരിവൃന്ദങ്ങളണിയും ഗുരുമാതുലന്റെ കാരുണ്യ'പ്രാർത്ഥനയാണു ഗ്രന്ഥകർത്രിയുടെ മംഗളാചരണം. തമ്പുരാട്ടിയുടെ തൂലികയിൽനിന്നു നിരന്തരനിർഗ്ഗളിതങ്ങളായ പദ്യതല്ലജങ്ങൾ പണ്ഡിതന്മാരായ സഹൃദയന്മാരുടെ അഭിനന്ദനത്തെ തികച്ചും അർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നിശ്ശങ്കം പ്രതിപാദിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

"മന്ദാകിനീസലിലശീകരശീതശീതൻ
മന്ദാരശാഖികസുമാൽകരഗന്ധവാഹി
മന്ദാനിലൻ ഭ്രമമകററി മുനീശ്വരന്നു
മന്ദേതരം സുഖമണച്ചിതു മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ."

"കളരവമൊടു പൂന്തേനുണ്ണുവാൻ വന്നടുക്കു-
ന്നളിനിരയൊഴിയാതുള്ളുല്ലസൽ പുഷ്പമാല്യം
നളിനമൊടു പിടിക്കും നൽക്കരത്തിൽ ധരിച്ചാ-
ക്കളഭഗതി നടന്നാൾ കാൽച്ചിലമ്പൊച്ചയോടും."

'സുപ്രനാഥൻ', 'ജലാലജാലങ്ങൾ' മുതലായ പദപ്രയോഗങ്ങൾ സാധാരണന്മാരെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അവ കവയിത്രിയുടെ വ്യുൽപത്തിയേയും തജ്ജന്യമായ പ്രയോഗസാമർത്ഥ്യത്തെയും കാണിച്ചുകൊണ്ടു പണ്ഡിതലോകത്തെ പ്രസന്നമാക്കാതെയും ഇരിക്കുന്നില്ല. പരിണതപ്രജ്ഞകളായ ഈ രണ്ടു തമ്പുരാട്ടിമാരുടേയും കാവ്യവ്യവസായത്തിനു ഞങ്ങൾ ശോഭനമായ ഭാവിയെ സമാശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കെ. പി. കറുപ്പൻ.

5 കഥാരത്നമാലിക.

(ഗ്രന്ഥകർത്താ:- കെ. ആർ. ഭാസ്കരൻ,
കേരളഭാനു ബുക്ക്ഡിപ്പോ, പുതുക്കാട്ട്. വില ൪ ണ.)

കേരളഭാനു ഗ്രന്ഥാവലി വകയായി രാജശ്രീ കെ. ആർ. ഭാസ്കരൻ അവർകളാൽ പ്രകാശിതമായ മറെറാരു ലഘുപുസ്തകമാകുന്നു കഥാരത്ന

മാലിക. ഷേക്സ്പിയർ മഹാകവിയുടെ ശോകപര്യവസായികളായ നാടകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത 'കിങ്ങ്ലീയറി' ലെ കഥാവസ്തുവിന്റെ തർജ്ജിമയാകുന്നു ഇതിലെ 'സ്വയംകൃതാനർത്ഥം', അഥവാ 'മൂന്നു സഹോദരിമാർ'. രണ്ടും മൂന്നും കഥകളായ 'പരിശുദ്ധരാജ്യം', 'കൃഷിക്കാരനും ഭൃത്യവും' എന്നിവ ടോൾസ്റ്റോയി കഥകളുടെ വിവർത്തനങ്ങളുമാകുന്നു. രാജശ്രീ ഭാസ്കരന്റെ ഭാഷാന്തരം പ്രസന്നവും സരസവും ആയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു് അമിതമായ സന്തോഷമുണ്ടു്.

വാദത്തോം, രാജ്യഭ്രഷ്ടന്, അധികരിച്ച മുതലായ അപഭ്രംശങ്ങളും ഇതിൽകാണുന്ന മററു ചില ചില്ലറ സ്ഖലിതങ്ങളും ഇതിന്റെ ഗുണപൌഷ്കല്യത്തിൽ നിമജ്ജിച്ചുപോകുമെന്നു സമാധാനിക്കാം.

കെ. പി. കുറുപ്പൻ.

6. ഏകാന്തയോഗി.

(ഗ്രന്ഥകർത്താ:-കെ. എൻ. ചന്ദ്രശേഖരൻനമ്പൂരി,
നെടുങ്ങാട്ടൂർ, തിരുവല്ലപ്പറ, വില ൩ ണ.)

ഈ ചെറിയ കൃതി 'ഗോൾഡ്സ്മിത്ത്' എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ആംഗ്ലേയകവിയുടെ 'ഹെർമിററ്' എന്ന കാവ്യത്തിന്റെ ഒരു വിവർത്തനമാണു്. കഥാവസ്തു അതിലേതു തന്നെയാണെങ്കിലും, വിവർത്തകൻ സ്വന്തമായിച്ചിലതുകൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. ഒടുവിൽ ദമ്പതിമാർക്കു കവി നൽകുന്ന ആശംസകളൊന്നും മൂലത്തിലുള്ളതല്ല.

"മററുമാച്ചുകോരിക നക്ഷത്രശരൻപോലെ"
"താരുണ്യാമൃതിൽതെല്ലു ചേർത്തിതോ വിഷബിന്ദു?
ചാരുനാരവ്യാരാമത്തിൽ കിംശുകം കിളിർത്തുവോ?"

എന്നു തുടങ്ങിയ പൌരസ്ത്യാശയങ്ങളും സ്വന്തമാണു്. സ്വന്തമായിക്കാണുന്ന ഈ ആശയങ്ങൾ കൃതിക്കു അലങ്കാരമായിട്ടുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. വിവർത്തനത്തിൽ കാണുന്ന പ്രസാദം, ഒഴുക്കു്, പദശുദ്ധി എന്നീ ഗുണങ്ങൾ കവിയുടെ സുന്ദരമായ തൂലികാകൌശലത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ "വിശ്രമമെടുക്കാം", "ഹൃത്തടം നിറ...കണ്ണീർകണം" (കണം എന്നു ഏകവചനമായി പ്രയോഗിച്ചതു നന്നായില്ല. "കണ്ണീർപുഴ" എന്നോമറ്റോ ആയിരുന്നെങ്കിൽ നന്നായേനെ), "മഹാജ്ഞാനജം" (വലിയ അജ്ഞാനംമൂലമുണ്ടായതു്); "മന്ദാത്മ ഞാൻ", "നരരൂപം" (നരൻ എന്നതു 'പുമാൻ' എന്ന അർത്ഥത്തിലാണു് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്); "കൽസിതകുടിലമായ് (കുത്സിതമായ്, കുടിലമായ് എന്നർത്ഥം) — ഇങ്ങനെയുള്ള അനാചാര്യപ്രയോഗങ്ങളും "........നവമുണ്ടാ-ളത്തൊട്ടു്" "......ബഹിപ്രവാ-ഹത്തൊട്ടു്" എന്ന നട്ടെല്ലൊടിപ്രയോഗങ്ങളും

"കേവലമത്രപാക്കിൽ മാനസഭ്രമം മഹാ-
മാരണരക്ഷസ്സിന്റെ മാഹേന്ദ്രജാലക്കളി"

"മാനമാക്കുമ മാന്യം" ഇത്യാദി കവനതല്ലജങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാൻ സാധിച്ച കവിക്ക മനസ്സിരുത്തിയാൽ കൂടാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു.

അമ്മാമൻ തമ്പുരാൻ.

ശങ്കരകവിയുടെ ചെറുകുന്നമ്മസ്തുതി. *

———:o:———

[ശ്രീകൃഷ്ണവിജയമെന്ന സംസ്കൃതമഹാകാവ്യത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവായ ശങ്കരകവിതന്നെയാണ് 'ചെറുകുന്നമ്മസ്തുതി' എന്ന ചെറു ഭാഷാകൃതിയുടെ കർത്താവ്. ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം മാത്രമേ ശങ്കരകവിയുടെകൃതിയായി ഇതുവരയ്ക്കും അറിവാനിടയായിട്ടുള്ളുവെങ്കിലും, അദ്ദേഹം വേറെയും കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാകൃതികളിലൊന്നായ 'പഞ്ചരത്ന'മെന്ന സ്തോത്രസമുച്ചയത്തിലെ ഒരു സ്തുതിയാണ് ചെറുകുന്നമ്മസ്തുതി. ശങ്കരകവി കോലത്തുപാലനായ കേരളവർമ്മാവിന്റെ ആശ്രിതനാണെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആചാര്യൻ രാഘവകവിയാണെന്നും മററും ശ്രീകൃഷ്ണവിജയത്തിലെ പ്രാരംഭശ്ലോകങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. കേരളവർമ്മ കോലത്തിരി കൊല്ലവർഷം ൬൩൨ മുതൽ ൬൫൮ വരെ 'കോലത്തുനാട്ട്' ഭരിച്ചിരുന്നതായി ഇയ്യിടെയത്തെ എന്റെ അന്വേഷണത്തിൽ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ള ചിറയ്ക്കൽകോവിലകത്തെ പഴയ പട്ടോലകളിൽ നിന്നറിയുന്നു. ശങ്കരകവിയേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളേയും കുറിച്ചറിവാനിടയായിട്ടുള്ളിടത്തോളം വിവരങ്ങൾ ഞാനെഴുതിവരുന്ന ഒരു പ്രത്യേകോപന്യാസത്തിന്നു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചെറുകുന്ന് (ബാലശൈലമെന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ വിളിച്ചുവരുന്നു) ക്ഷേത്രം ചിറയ്ക്കൽ താലൂക്കിലെ കണ്ണപുരം (കണ്വപുരം എന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ വിളിച്ചുവരുന്നു) ദേശത്തിനടുത്തുള്ള അന്നപൂർണ്ണേശ്വരിക്ഷേത്രമാണ്. "ചെറുകുന്നത്തഗ്രശാലയിൽവാഴുമമ്മേ തമ്പുരാട്ടീ, പൊൻകോരികയിൽ ചോറുമായി വിളമ്പുമമ്മേ തമ്പുരാട്ടീ" എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള പല പഴയ പാട്ടുകളും ചെറുകുന്നത്തു ഭഗവതിയെക്കുറിച്ചു നടപ്പിലുണ്ട്. "പൊൻകോരികയിൽ നല്ലരിച്ചോറും, പൊൻചട്ടുകവും കയ്യിലേന്തി," "അഗ്രശാലയ്ക്കകത്തും പുറത്തുമിരിയ്ക്കുന്ന വിപ്രന്മാരേയും വഴിപോക്കരേയും", മൃഷ്ടാന്നദാനത്താൽ സന്തൃപ്തരാക്കുന്ന 'അഗ്രശാലാമാതാ'വായിട്ടാണ് അന്നപൂർണ്ണേശ്വരിയെ ആരാധിച്ചുവരുന്നത്. ഈ കൃതിയുടെ ഒടുവിലത്തെ ശ്ലോകം, ചെറുകുന്നത്തു ഭഗവതിയുടെ ഭർത്താവാണെന്നു കരുതിവരുന്ന തളിപ്പറമ്പിലെ പരമശിവനെപ്പററിയുള്ളതാണ്.]

(ശ്രീമാൻ ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ അവർകൾ ബി. ഏ. ചിറയ്ക്കൽ.)

1

പാടേ പെട്ടെന്നുലക്കെത്തിരുകിന കബരീസഞ്ചയം, ചെഞ്ചലോരെ-
ന്നീട്ടും കല്യാണകാഞ്ചീലളിത,മതിദൃഢാബദ്ധനീവീനിബന്ധം;
ഉൾത്തട തോന്നീടുകസ്മിൻ മനസി പഥികപന്തിക്കു മൃഷ്ടാന്നദാന-
ക്രീഡാഘക്രാന്ത,മിന്നിൻതിരുവുടൽ ചെറുകുന്നുമ്പുമെൻ തമ്പുരാട്ടി!

* ഈ കൃതിയുടെ പകർപ്പവകാശം സമ്പാദകന്ന്.

2

ദുഗ്ദ്ധാന്നാപൂർണ്ണപാത്രീമമിതരസമെട്ടത്തങ്ങിടത്തേതിൽ മറ്റേ-
ക്കൈത്താരിൽ ചേർത്ത ദർവ്വീമപി കനകമയീമന്തരാ പന്തിതോറും
അത്യാനന്ദാർദ്രമന്ദസ്മിതമധുരമുഖീ നീ വിളമ്പും പ്രകാരം
ചിത്തേ നിത്യം പുലമ്പീടുക മമ ചെറുകുന്നമ്പുമെൻ തമ്പുരാട്ടി!

3

നാനാരൂപോപദംശാനവരവർ വദനംപാർത്തു വേണുന്നതെല്ലാം
താനേ വേണ്ടും ജനാനാമിടയിടയിലറിഞ്ഞാസ്ഥപൂണ്ടാജ്യപൂർണ്ണം
മാനാതീതം വിളമ്പും ഭവതിയെ വിരന്നൽഭുക്ഷണാം പന്തിമദ്ധ്യേ
കാണാമോ മാദൃശാമിങ്ങൊരുകുറി ചെറുകുന്നമ്പുമെൻതമ്പുരാട്ടി!

4

ഓരോന്നേ നൽകി നാനാവിധരസലഹരീരഞ്ജിതംയജ്ജനൌഘം
പാരാതേ പായയിത്വാ പരിമളഭൃതമാനീയ പാനീയപൂരം
ആരാൽ കാൺമെങ്കിലോ ഞാനഖിലതനുമതാമന്നദാനോത്സവാന്തേ
നീ നിന്നീടുന്നതെങ്ങൾക്കൊരുകുറി ചെറുകുന്നമ്പുമെൻതമ്പുരാട്ടി!

5

ആനന്ദാന്ദോളിതം പുഞ്ചിരി കിമപി കലൻഞ്ചിതപ്രൌഢി കിഞ്ചിൽ
താണുംകൊണ്ടമ്മനിക്കോരിക ഝടിതി രണൽകങ്കണം ധാരയന്തീ;
പ്രാണാലംബായ പങ്ക്തൌ നിഖിലതനുമതാം നീ വിളമ്പുന്നതെല്ലാം
കാണേണ്ടുന്നു നമുക്കിന്നൊരുകുറി ചെറുകുന്നമ്പുമെൻതമ്പുരാട്ടി!

6

വാട്ടമാറുമണികണ്ഠലോല്ലസിതഗന്ധമവ്വളകലുങ്ങുമാ-
റാട്ടമാറുരസി ഹാരമാല, രുചിതേട്ടമാറുവദനാംബുജം
നീട്ടെഴുന്നഖിലപാന്ഥപങ്ക്തികളിൽ നീ വിളമ്പുവതിവണ്ണമെ-
ന്തുഘമോദമൊരു കുന്നുനന്നു ചെറുകുന്നമർന്ന ഗിരികന്യകെ!

7

മാരവൈരിമനമായ ചൂതമലരിൽത്തെളിഞ്ഞൊരനുരാഗമാം
ചാരുതേനധികമാസ്വദിപ്പൊരു വിദഗ്ദ്ധകോകിലവിലാസിനീം
ഏറിനോരു കരുണാംബുധൌ ഝടിതി ചാട്ടമീക്ഷണകലാമകം
ചേരുവോരു ചെറുകുന്നമർന്ന ഗിരികന്യകാമഹമുപാശ്രയേ.

8

പഞ്ചബാണനുടൽചുട്ട നിന്നുടൽ പകുത്തുപാതി തിറകൊള്ളുമ-
ച്ചഞ്ചലാക്ഷിമലമാതുതൻമിടമ പഞ്ചബാണവിരുതല്ലയോ;
മഞ്ജുവാണികൾ മയറ്റിലേത്തുമൊരു ചഞ്ചലത്വമിയലാതെ നിൻ-
നെഞ്ചിലുള്ള ധൃതിയെത്രനന്നിഹ തളിപ്പറമ്പമരുമണ്ണലേ!

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ.

———:o:———

i ഒമ്പതാം സമ്മേളനം.

തലശ്ശേരിയിൽ വെച്ച് ഇക്കൊല്ലം നടത്താൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പരിഷത്സമ്മേളനത്തിന്റെ കാര്യദർശി ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു:—

"സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഒമ്പതാം സമ്മേളനത്തിൽ അനുസരിക്കേണ്ടുന്ന പരിപാടിയെ സംബന്ധിച്ച് ഞങ്ങൾ ആലോചിച്ചിട്ടുള്ള ചില വ്യവസ്ഥകൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

1—രണ്ടു ദിവസങ്ങളിലായി നടത്തുന്ന നാലു യോഗങ്ങളിൽ നാലു അദ്ധ്യക്ഷന്മാർ ഉണ്ടായിരിക്കും. ശ്രീമാൻമാർ ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപിഷാരോടി അവർകൾ, കെ. സി. മാമൻ അവർകൾ, പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാരവർകൾ എന്നീ മാന്യന്മാർ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചു മറുപടി അയച്ചിട്ടുണ്ട്. നാലാമത്തെ സ്ഥാനം ഒരു സ്ത്രീക്ക് കൊടുക്കണമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വിചാരം. അതിന് എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ.

2—ഓരോ യോഗത്തിലും ഓരോ പ്രത്യേകവിഷയത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

യോഗം—1. ആറ്റൂർ—പദ്യം (അതിന്റെ വിവിധമുഖങ്ങൾ)
,, 2. കെ. സി.—ഗദ്യം (ടി)
,, 3. നമ്പ്യാർ—വിമർശനകല—ഭാഷാചരിത്രം.
,, 4 ശ്രീമതി..................പൊതുവിലുള്ള വിഷയങ്ങളും പ്രമേയങ്ങളും.

ഓരോ വിഷയത്തിലും പ്രാസംഗികന്മാരെയും പ്രബന്ധകർത്താക്കന്മാരെയും ക്ഷണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉപന്യാസങ്ങളും കവിതകളും 15 ദിവസത്തിനു മുമ്പായി അയച്ചുകിട്ടേണ്ടതാണ്. വാചാപ്രസംഗം ചെയ്യാൻ ഒരുങ്ങുന്ന ആൾ വിഷയസംഗ്രഹം മുൻകൂട്ടി അയച്ചുതരണം. പ്രസംഗങ്ങൾ 25 മിനിട്ടിൽ കവിയരുത്. സമയം അനുവദിക്കുന്നത്ര ഉപന്യാസങ്ങൾ സഭയിൽ വായിക്കുന്നതും ബാക്കിയുള്ളവ റിപ്പോർട്ടിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതുമാണ്. ഏതുപന്യാസങ്ങളാണു സഭയിൽ വായിക്കേണ്ടതെന്നു വിഷയനിർണ്ണയക്കമ്മറ്റി തീർച്ചപ്പെടുത്തും. പരിഷത്തിൽ ആലോചിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന പ്രമേയങ്ങൾ 15 ദിവസം മുമ്പു കാര്യവാഹികൾക്ക് അയച്ചുകിട്ടേണ്ടതാണ്.

3—അച്ചടിക്കാത്ത പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കേണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൈവശമുള്ളവർ അതിന്റെ ചുരുങ്ങിയ വിവരണത്തോടുകൂടി മുൻകൂട്ടി കാര്യവാഹികൾക്ക അയച്ചുതരേണ്ടതാണ്

4—വടക്കെ മലയാളത്തിലെ പ്രത്യേകമായ പൂരക്കളി, തോറ്റം മുതലായവയും സമ്മേളനാവസരത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കണമെന്നു മോഹമുണ്ട്. കഥകളി, ഓട്ടൻതുള്ളൽ, പയററ് ഇവ വടക്കൻസമ്പ്രദായത്തിലുള്ളവയായിരുന്നാൽ, തെക്കൻ സമ്പ്രദായവുമായുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇന്നതാണെന്നു തെക്കുനിന്നു വരുന്ന വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്ന് അറിയാൻ സൗകര്യമുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ.

മേൽ എഴുതിയ കാൎയ്യങ്ങളെപ്പററി ഭാഷാഭിമാനികൾ അവരവരുടെ അഭിപ്രായം അയച്ചുതരുവാൻ അപേക്ഷ. ഞങ്ങളുടെ ആലോചനയിൽ വല്ല മാററങ്ങളും വരുത്തേണ്ടതുണ്ടെങ്കിൽ ആ വിവരവും, പുതിയ അഭിപ്രായങ്ങൾ വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയും, അറിയിച്ചുതരുമല്ലോ. ഭാഷാഭിമാനികളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുന്നതും അവയെ കഴിയുന്നത്ര പ്രായോഗികമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുമാണ്."

കാൎയ്യദർശിയുടെ ഈ അഭ്യർത്ഥന കേരളീയരായ സഹൃദയന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുമെന്നും പ്രായോഗികങ്ങളും പ്രയോജനകരങ്ങളുമായ നിർദ്ദേശങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും എഴുതി അയച്ചു പരിഷത്തിൻെറ അടുത്ത സമ്മേളനത്തെ സർവ്വഥാ വിജയപൎയ്യവസായിയും ഫലപ്രദവുമാക്കിത്തീർക്കാൻ എല്ലാവരും വേണ്ടവിധം സഹായിക്കുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

ii പരിഷന്നിൎവ്വാഹകസംഘതീരുമാനങ്ങൾ.

൧൧൧൦ വൃശ്ചികം ൩, ൧൧൧൦ ധനു ൩൰ എന്നീ തിയ്യതികളിലായി പരിഷന്നിൎവ്വാഹകസംഘം രണ്ടു തവണ സമ്മേളിച്ചു. പ്രധാനപ്പെട്ട പല തീരുമാനങ്ങളും ആ സമ്മേളനങ്ങളിൽ വെച്ചു ചെയ്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചിഗവൎമ്മെണ്ട്, മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്ട്ബോർഡ്, മദ്രാസ് സൎവ്വകലാശാലാവൈസ്ചാൻസലർ, മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്ട്കലക്ടർ എന്നീ സ്ഥാനങ്ങളിൽ,പരിഷത്ത്ത്രൈമാസികത്തിൻെറ നടത്തിപ്പിനായി എന്തെങ്കിലും സഹായം ചെയ്തുതന്നാൽകൊള്ളാമെന്നപേക്ഷിക്കണമെന്നു തീരുമാനിക്കുകയും അതനുസരിച്ചു എഴുതി അയക്കുകയും ചെയ്തു. "തല്ക്കാലം ഒരു സഹായവും ചെയ്യാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു" എന്നുള്ള മറുപടിയാണ് ഒടുവിലത്തെ രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും കിട്ടിയത്.

കേരളസൎവ്വകലാശാലയെപ്പററി പ്രചരണവേല ചെയ്യുന്നതിനും മററുമായി നിലമ്പൂരിലെ വാർഷികയോഗത്തിൽവച്ചു നിയമിക്കപ്പെട്ട കമ്മിററിയിൽ സംയോജകനായി തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്ന ശ്രീമാൻ ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ ആ സ്ഥാനം രാജിവയ്ക്കുകയാൽ അമ്പാടി നാരായണമേനോൻ അവർകളെ ആ സ്ഥാനത്തു നിയമിച്ചു

ശാഖാസംഘങ്ങളേയും സാമാജികവരിസംഖ്യയേയും സംബന്ധിച്ചു പാസ്സാക്കിയ രണ്ടു പ്രമേയങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനങ്ങളാകയാൽ അവയെ അതേരൂപത്തിൽ താഴെ പകർത്തുന്നു:-

"ശാഖാസംഘങ്ങൾ സാമാജികന്മാരിൽനിന്നു വരിസംഖ്യ പിരിക്കണമെന്നു പരിഷന്നിയമാവലിയിലെ പത്താംവകുപ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു ത്രൈമാസികത്തിൻെറ വരിസംഖ്യയെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ലെന്നും ശാഖാസമാജങ്ങൾ അവയുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ഏർപ്പെടുത്തുന്ന പ്രത്യേകവരിസംഖ്യയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നും, പരിഷത്തിലെ സാമാജികന്മാരല്ലാതെ ശാഖാസംഘങ്ങളിലെ അംഗങ്ങളായിരിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നിയമപ്രകാരമുള്ള വരിസംഖ്യ കൊടുത്തു പരിഷത്തിലെ സാമാജികന്മാരായിരിക്കുന്നവരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നുമുള്ള വിവരം ശാഖാസംഘങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളവരേയും സ്ഥാപിക്കാൻ ചുമതലപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളവരേയും അറിയിക്കണമെന്നു ഈ യോഗം തീരുമാനിക്കുന്നു."

"പരിഷത്തിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് ആണ്ടിൽ മൂന്നുറുപ്പിക വരിസംഖ്യ നിശ്ചയിക്കുകയും അങ്ങനെ വരിസംഖ്യ അടയ്ക്കുന്നവൎക്ക ത്രൈമാസികം സൗജന്യമായി കൊടുക്കുകയും മററുള്ളവൎക്ക ത്രൈമാസികത്തിൻെറ വരിസംഖ്യ മൂന്നുറുപ്പികയാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നുള്ള നിലമ്പൂർ സമ്മേളനത്തിലെ നിശ്ചയത്തെ ഈ യോഗം അംഗീകരിക്കുകയും ഈ പുതിയ ഏൎപ്പാട് ൧൧൧൦-ാമാണ്ടു ആരംഭം മുതൽ നടപ്പിൽ വരുത്തണമെന്നു തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിവരം മലയാള

മനോരമ, മലയാളരാജ്യം, മാതൃഭൂമി, ഗോമതി എന്നീ പ്രതിദിനപത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതും വിപരീതാഭിപ്രായമുള്ള പരിഷദംഗങ്ങൾ വിവരം കാര്യദർശിയെ തിര്യപ്പെടുത്താവുന്നതുമാകുന്നു. ഭൂരിപക്ഷം അംഗങ്ങൾ ഈ തീരുമാനത്തിനു വിപരീതമാണെന്നു കണ്ടാൽ അടുത്ത പരിഷത്തിന്റെ പൊതുയോഗത്തിൽ ഈ വിഷയം വീണ്ടും ആലോചനയ്ക്കെടുക്കേണ്ടതാണ്."

ത്രൈമാസികപ്രവർത്തകസംഘാംഗങ്ങൾ മാസികയെ സംബന്ധിച്ചകാര്യങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നു അവരോടപേക്ഷിക്കണമെന്നു തീരുമാനിക്കുകയും ശ്രീമാന്മാരായ ഉള്ളൂർ, വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി ബി. ഏ., പി. എസ്സ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി, വി. കരുണാകരൻനായർ, വിദ്വാൻ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, ടി കെ. ജോസഫ് ബി. ഏ എൽ ടി., കെ. പി. കറുപ്പൻ, വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ, ശ്രീമതി കടത്തനാട്ടു മാധവി അമ്മ എന്നിവരെ ഒരു പത്രാധിപസമിതിയായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ത്രൈമാസികത്തിന്റെ അച്ചടിയും ആപ്പീസും കോട്ടയത്തുനിന്ന് എറണാകുളത്തേക്കു മാററണമെന്നു തീരുമാനിച്ചു; ത്രൈമാസികത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണജോലിയും പരിഷത്തിന്റെ ഖജാൻജിസ്ഥാനവും രാജിവെച്ച മി: കെ. സി. മാത്യുവിനു പകരം മി. ടി. തോമസ്സിനെ ആ സ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു തിരഞ്ഞെടുത്തു.

ത്രൈമാസികത്തിന്റെ ഒന്നും രണ്ടും വാല്യങ്ങൾ വാല്യത്തിനു രണ്ടുറുപ്പികവീതം വില വെച്ചു വില്ക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചു.

iii ത്രൈമാസികത്തിനുള്ള ലേഖനങ്ങൾ.

പരിഷത്ത്ത്രൈമാസികത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനായി അയക്കുന്ന ലേഖനങ്ങൾ ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ അവർകൾ എം. ഏ ബി. എൽ. റിട്ടയർഡ് ദിവാൻപേഷ്കാർ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്.

iv അഭിപ്രായത്തിനുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ.

മേലാൽ ത്രൈമാസികത്തിന്റെ എല്ലാലക്കങ്ങളിലും 'വിമർശനവീഥി'യുണ്ടായിരിക്കും. അഭിപ്രായത്തിനായി പുസ്തകമയക്കണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നവർ ഓരോ പുസ്തകത്തിന്റേയും ഈരണ്ടു പ്രതി സാഹിത്യകുശലൻ ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അവർകൾ ബി. ഏ. വക്കീൽ, എറണാകുളം എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അയക്കേണ്ടതാണ്. താഴെ വിവരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ അഭിപ്രായത്തിനായി ഇവിടെ കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. അഭിപ്രായം പിന്നാലെ.

1 ദുർഗ്ഗാവിജയം—വെമ്പ്ളിയസ് ലക്ഷ്മണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്ട് അവർകൾ.
2 ശ്രീഗോപാലകൃഷ്ണൻ—ഇ. ഗോവിന്ദൻനായരവർകൾ ബി. ഏ. ബി. എൽ.
3 സാഹിത്യപരിമളം—മാമ്പററ വിരൂപാക്ഷൻ നമ്പൂതിരി അവർകൾ.
4 ശാക്യസിംഹൻ—വിദ്വാൻ വി. ആർ. പരമേശ്വരൻപിള്ള അവർകൾ.
5 കാൽവരിയിലെ കല്പപാദപം—കെ. എം. പത്മനാഭപിള്ള അവർകൾ ബി. എ. എൽ. ററി.
6 വിരഹവികാരം—എൻ. എം. ജേയിക്കബ്ബ് അവർകൾ ബി. ഏ.
7 ശ്രീശൂരസിംഹൻ—കാർത്തികനാൾ അംബാദേവിത്തമ്പുരാട്ടി അവർകൾ.

വിഷയാനുക്രമണിക.

1 അശ്വതിതിരുനാൾ ഇളയതമ്പുരാൻ — പേജ്—259
മഹാകവി ഉള്ളൂർ

2 പൂന്താനത്തിന്റെ മററു രണ്ടു കൃതികൾ (പദ്യം) ,, 294
ശ്രീമാൻ ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ ബി. ഏ. ചിറയ്ക്കൽ

3 അമ്പാടി നാരായണപ്പുതുവാൾ—ചില സ്മരണകൾ ,, 297
മഹാമഹിമശ്രീ അമ്മാമൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്

4 സഭാപ്രവേശം പാന (പദ്യം) ,, 303
സമ്പാദകൻ, ശ്രീമാൻ കെ. നാരായണപ്പിഷാരടി എം. ഏ.

5 പാഞ്ചജന്യത്തിന്റെ ജീവചരിത്രം: ഒരു ആത്മകഥാകഥനം ,, 310
സമ്പാദകൻ ഉള്ളൂർ

6 ചെമ്പകശ്ശേരിത്തമ്പുരാനെപ്പററി ചില പാട്ടുകൾ ,, 320
സമ്പാദകൻ ഉള്ളൂർ

7 കാളിദാസനും ഭവഭൂതിയും ,, 323
ശ്രീമതി പി. രത്നമയീദേവി ബി. ഏ. (ഓണേഴ്സ്)

8 കുരിശു ചുമക്കുന്ന ക്രിസ്തു (പദ്യം) ,, 331
ശ്രീമാൻ ആർ. സി. ശർമ്മാ

9 ഗന്ധർവ്വചരിതം ചമ്പു—ഒരു പഴയ കൃതി (പദ്യം) ,, 333
സമ്പാദകൻ ഉള്ളൂർ

10 ബ്രസീനാ നാടകം ,, 336
{ ലക്ഷ്മീപുരത്തു രവിവർമ്മക്കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് }
{ ഗ്രാമത്തിൽ രാമവർമ്മക്കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് }

11 വിമർശനവീഥി ,, 377

12 പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ ,, 379

ശുദ്ധിപത്രം.

പുറം.	വരി.	അബദ്ധം.	സുബദ്ധം.
261	7	ശാസ്ത്രജ്ഞായ്യ	ശാസ്ത്രജ്ഞന്ന്യ
262	22	961-ൻ	961-ൽ
264	20	ഇഖ്ബശീ	ഉഖ്ഖശീ
266	14	ജജ്വാലാ	ജ്വാലാ
267	8	വിരാങ്കുര	ഹീരാങ്കുര
272	19	നിധായ	നിധാന
277	9	ധാരപാത	ധാരാപാത
278	14	അനനകാനിക്കൈ:	അനേകാനിക്കൈ:
281	30	മന്ധിതാഃ	മന്ഥിതാഃ
283	8	നേദിയൻ	നേദിയാൻ
287	12	താംബൂലദായകനോട	ശിശുപാലൻ താംബൂലദായകനോട
,,	33	വൃജന്ത്യ	വ്രജന്ത്യ
288	29	മുനിവര്യ്യഭക	മുനിവര്യ്യാഭക
290	19	കൢപ്തവ	കൢപ്തപ
,,	27	ഇന്ദ്രപൈങ്കരങ്ങളും	ഇന്ദ്രവൈങ്കരങ്ങളും
292	11	കരങ്ങളുംകൊണ്ടു	കരങ്ങളും കൊണ്ടു
,,	31	എന്ന ലക്ഷ്മിപര്യ്യായവും	എന്നു ലക്ഷ്മിപര്യ്യായം
350	3	നിൽക്കുന്നു പറയുന്നു	നിഷ്കുന്നു എന്നു പറയുന്നു

സമസ്തകേരള
സാഹിത്യപരിഷത്ത്
വക
ത്രൈമാസികം.

പുസ്തകം 3	1110 കുംഭം.	ലക്കം 3

ഒറവങ്കര നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരി (രാജാ)

———:o:———

(ശ്രീമാൻ വി. കെ. രാമൻമേനോൻ അവർകൾ ബി. എ., എൽ. റി.)

കവിതാവാസന ഉണ്ടാകുന്നതുതന്നെ ഒരു ഭാഗ്യോദയമാണെന്നും, ആ വാസനയെ പോഷിപ്പിച്ചു സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ നയിച്ചു സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദകരമായ സൽക്കാവ്യങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുന്നതിനു സംഗതി വരുന്നതു് അപൂർവ്വം ചില പുണ്യവാന്മാർക്കു മാത്രമാണെന്നും ഉള്ള പഴമൊഴി കേവലം വിനോദപ്രലപനമാണെന്നു പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ചിലർക്കു സ്വതസ്സിദ്ധമായ വാസനയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതിനു മന്ത്രോപാസനാദികൾ കൂടി കാരണമായിരുന്നിരിക്കാം. ശ്രീഹർഷൻ ചിന്താമണിമന്ത്രചിന്തനഫലമായിട്ടാണു കവിയായിത്തീർന്നതെന്നും കാളീകടാക്ഷമാണു കാളിദാസനെ കവിവര്യനാക്കിത്തീർത്തതെന്നും ഐതിഹ്യമുണ്ടല്ലൊ. ഏതു ഭാഷയിലായാലും വേണ്ടതില്ല, ഉത്തമകവനങ്ങളെക്കൊണ്ടു മഹാശയന്മാരെ, അല്ലെങ്കിൽ മഹാകവികളെ ശിരഃകമ്പനം ചെയ്യിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതു

കവിതാവിഷയത്തിൽ ഒരുവനുണ്ടാകുന്ന ഭാഗധേയത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയാണ്. ഈ ഭാഗ്യദേവത സദാ കളിയാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു പുണ്യാത്മാവാണ് കഥാനായകനായ രാജൻ നമ്പൂതിരി.

കാലദേശാവസ്ഥകളെ അനുസരിച്ച് എല്ലാററിലും പരിഷ്കാരം വേണമെന്നു ശഠിക്കുന്ന കാലമാണല്ലൊ ഇത്. വസ്ത്രാഭരണാദിയിൽ എന്നപോലെ കവനരീതിയിലും പരിഷ്ക്കാരപ്രവാഹം കടന്നുകൂടീട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും വൃത്തരീത്യാദി നിബന്ധനകളേയും രസാലങ്കാരധ്വനികളേയും ഉല്ലംഘിച്ചു കവിതാനിർമ്മാണത്തിൽ കൈവയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ പാമരന്മാരല്ലാതെ പണ്ഡിതന്മാരായിരിക്കുവാൻ വഴിയില്ല. അവരെ പദ്യകൃത്തുകൾ എന്നല്ലാതെ കവികൾ എന്നു സംബോധന ചെയ്യുന്നതും യുക്തമല്ല. വിശേഷിച്ചു ഭാഷാകവിതയിൽ "കോൽത്തേനോലേണമോരോപദമതിനെ നറുംപാലിൽ നീരെന്നപോലെ ചേർത്തീടേണം" ഇത്യാദി നിബന്ധനയും അപരിഹാര്യമാണ്.

കവിതാകാമിനിയെ കൈവശപ്പെടുത്താൻ കാംക്ഷിക്കുന്നവർ ചില സാഹിത്യതത്വങ്ങളെ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. കവിതാരീതി അതിൽ പ്രധാനസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നതാണ്. മാധുര്യം, ഓജസ്സ്, സുകുമാരത, കാന്തി മുതലായ ഗുണങ്ങളെ അനുസരിച്ചുള്ള പദങ്ങളുടെ സംഘടനതന്നെയാണു രീതി എന്നു പറയുന്നത്. വിദർഭ-ഗൌഡ-പാഞ്ചാല-ലാട ദേശങ്ങളിലെ മഹാകവികൾക്കു പത്ഥ്യവും ഗ്രാഹ്യവും ആയിരുന്നവയും പിന്നീടു ദേശാന്തരങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചു സർവ്വസമ്മതി ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവയും ആയ വൈദർഭീ-പാഞ്ചാലി-ഗൌഡി-ലാടി എന്നിങ്ങനെ രീതികൾ നാലുവിധമുള്ളതിൽ വൈദർഭീരീതിയ്ക്കാണു പ്രാധാന്യം കല്പിയ്ക്കേണ്ടതെന്നു ചില പക്ഷക്കാരുണ്ട്. കാളിദാസമഹാകവി അധികവും ഈ രീതിയേയാണു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ രസപോഷണത്തിനും തത്പ്രകാശനത്തിനും എല്ലാ രീതികളും ഉപയുക്തങ്ങളാണെന്നും അവയെ അവസരോചിതമായി പ്രയോഗിക്കേണ്ടതു കവികളുടെ ധർമ്മമാണെന്നും ഉള്ളതിനു കഥാനായകന്റെ പല കൃതികളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതാണ്. നോക്കുക:—

> പാരെന്നോ മുങ്ങിടുന്നു പകലിരവുകളെന്നങ്ങനാഥങ്ങളായി-
> ത്തീരുന്നു തീക്കനൽക്കണ്ണനുമലമകളോടെന്നു വൈരം വരുന്നു;
> പോരെന്നോ പോയിടുന്നു ഹരികരികളി,ലംഭോധിനിശ്ശേഷമെന്നോ
> തോരുന്നു രാമരാജൻ നിറമൊടു നിലനില്ക്കേണമന്നേവരേയ്ക്കും.

മേൽവിവരിച്ച ഗുണങ്ങളെല്ലാം തികഞ്ഞിട്ടുള്ള കവിതകളിൽ മേൽ പറഞ്ഞ നിബന്ധനകൾ കൂടി അനുസരിച്ചുകാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതുകൾ

ഉത്തമകവിതകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കുവാൻ യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. പക്ഷെ ഇപ്പോഴത്തെ ഭാഷാകവിതകൾ വായിക്കുന്തോറും അവയുടെ കർത്താക്കന്മാരുടെ ആശയദാരിദ്ര്യമാണു വെളിപ്പെടുന്നതു്. മഹാകവികളായ കുമാരനാശാൻ, ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ, മുതലായവരുടെ കവിതകൾ ഈ നിരൂപണത്തിനു വിഷയമല്ലെന്നു മുൻകൂട്ടി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ—ആശയങ്ങളും പദങ്ങളും സ്വാധീനത്തിലില്ല; കവിത ഉണ്ടാക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലതാനും; അതിനാൽ നിഘണ്ടുവും, അമരകോശവും ചില പഴയ കവിതകളും കയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടാണു പലരും കവിതയുണ്ടാക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്നതു്. വിചാരിച്ച അർത്ഥം വരുത്തുവാൻ തക്ക പദങ്ങൾ കിട്ടാതിരിക്കുമ്പോൾ, ഉള്ള പദങ്ങളെക്കൊണ്ടു് എന്തെങ്കിലും അർത്ഥമുണ്ടാക്കാമോ എന്നു് ആലോചിക്കുകയല്ലേ നിവൃത്തിയുള്ളു. പഴയ കവിതകൾ മുഴുവൻ തപ്പിനോക്കീട്ടും സന്ദർഭത്തിനുചിതങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ കിട്ടാതെവന്നാൽ, അതുകളെ വല്ലവിധത്തിലും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു അവർ സന്ദർഭം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പദങ്ങളേയും ആശയങ്ങളേയും ബലാൽക്കാരേണ വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നതുകൊണ്ടു കവിതയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന ഭംഗി-ഹാ!-എത്ര കേമം! ഒരിക്കൽ ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ ഒരു കൃഷ്ണമേനവന്റെ ഛായ എഴുതുവാൻ ആരംഭിച്ചു. കുറെ എഴുതിയപ്പോൾ അതിനു ഗോവിന്ദപ്പണിക്കരുടെ ഛായ ഉണ്ടെന്നു അയാൾക്കു തോന്നി; അതിനാൽ ഛായ കാണ്മാൻ വന്നവരെ, അതു പണിക്കരുടെ ഛായയാണെന്നു പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ചു. പിറേറദ്ദിവസം അതു ശങ്കരവാരിയരുടെ ഛായയാക്കി സങ്കല്പിച്ചു. മൂന്നാമത്തെ ദിവസം അതു രാഘവപ്പിഷാരോടിയുടേയും അതിന്റെ പിറേറദിവസം അയ്യപ്പൻ എഴുത്തച്ഛന്റേയും ആക്കിത്തീർത്തു. ഛായ മുഴുവൻ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആരുടെ ഛായയാണെന്നു വളരെ ആലോചിച്ചിട്ടും തോന്നായ്കയാൽ മദ്ധ്യആഫ്രിക്കയിൽ സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ ആകൃതിയിൽ അല്ലാത്ത ഒരുതരം ജീവികളുണ്ടെന്നും അവയിൽ ഒന്നിന്റെ ഛായയാണു് അതു് എന്നും ചുവടെ എഴുതി. ഏതാണ്ടു് ഇതുപോലെയുള്ള പൊടിക്കയ്യുകൾ ആധുനികകവികളിൽ ചിലർ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പദങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിചാരിച്ച അർത്ഥം വരുത്തുവാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും ഒരർത്ഥം വരുത്തുവാൻ സാധിച്ചെങ്കിൽ അവർ കൃതാർത്ഥന്മാരായി. പൂർവ്വകവികളുടെ ആശയങ്ങളെ മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കാതേയും പ്രയോഗചാതുര്യത്തെ ഗ്രഹിക്കാതേയും സന്ദർഭൗചിത്യത്തെ ഓർക്കാതേയും ആ പ്രയോഗങ്ങളെ അങ്ങനെതന്നെ ചർവ്വണം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾക്കു വന്നുകൂടുന്ന വൈരൂപ്യം എത്രയാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പ്രയാസം.

ഏതൊരു കവിയും ആശയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മററു കവികൾക്കു കടപ്പെട്ടു എന്നു വന്നേക്കാം. എന്നാൽ അതുകൾക്കു പുതുതായ ജീവൻകൊടുത്തു് അവയെ സ്വന്തമാക്കിത്തീർത്തു സന്ദർഭോചിതമാകുംവണ്ണം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന പക്ഷം, ആ കവിയെ 'ആശയചോരൻ' എന്നു വിളിക്കുന്നതു കഷ്ടമാണു്; എന്നുതന്നെയല്ല, രണ്ടു കവികളുടെ ആശയം ഒന്നൊന്നെന്നുവെച്ചു് ഒരാൾ മററെ ആളുടെ ആശയത്തെ മോഷ്ടിച്ചു എന്നു പറവാൻ പാടുള്ളതുമല്ല. രണ്ടുപേൎക്കും ഒരേ അനുഭവം ഉണ്ടായി എന്നു മാത്രമെ അതുകൊണ്ടു വരുന്നുള്ളു. പക്ഷേ, ആശയങ്ങൾക്കോ പദങ്ങൾക്കോ വേണ്ടി കവികൾ ശ്രമപ്പെടാതിരുന്നാൽ നന്നു്. ജന്മാന്തരവാസനയും സൂക്ഷ്മാവലോകനശക്തിയും മനുഷ്യഹൃദയത്തെപ്പററിയുള്ള പൂൎണ്ണമായ ജ്ഞാനവും നാനാഭാഷകളിലുള്ള വിശിഷ്ടകാവ്യങ്ങളെ വായിച്ചിട്ടുള്ള അറിവും ഉള്ളവൎക്കു് ആശയങ്ങൾക്കോ പദങ്ങൾക്കോ വേണ്ടി അശേഷം ക്ലേശിക്കേണ്ടിവരികയില്ല.

ഇനി ഒന്നു പറയുവാനുള്ളതു് എല്ലാ കവികൾക്കും പ്രത്യേകമായ ഒരു രീതി ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതാണു്. ആ രീതിയെ വിടാതെ കവിതകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതായാൽ അവരുടെ കൃതികൾക്കു് എന്തെങ്കിലും ആസ്വാദ്യത ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. കവികൾ അവരവരുടെ രീതിയെ വിട്ടു് അന്യകവികളുടെ രീതിയിൽ ഭ്രമിച്ചു് അവരെ അനുകരിക്കാൻ നോക്കുമ്പോഴാണു് അവരുടെ കവിത കവിതയല്ലാതെ ആയിത്തീരുന്നതു്. മയൂരസന്ദേശംപോലെ പ്രൌഢമായ ഒരു കാവ്യം നിൎമ്മിക്കാൻ ശീവൊള്ളിനമ്പൂരിക്കോ വെൺമണിനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കോ സാധിയ്ക്കയില്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ശീവൊള്ളിയുടേയോ വെൺമണിയുടേയോ രീതിയെ അനുകരിക്കാൻ നോക്കിയാൽ അതും വിജയമായി കലാശിക്കയില്ല. കൊച്ചുനമ്പൂരി ഒരു വലിയ കവിയാണെന്നു പലരും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ തോന്നുന്നവർ ഇപ്പോൾ വളരെ കുറയും. അദ്ദേഹം കവിത ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതു് അധികവും പാമരന്മാരെ രസിപ്പിക്കുന്നതിനു മാത്രമായിട്ടാണു്. ഗൌരവവിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് അദ്ദേഹം ചില കൃതികൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതുകൾക്കു് ഒരുകാലത്തും പ്രചാരമുണ്ടാകുന്നതല്ല. വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ പല കൃതികളും കയ്യിൽ പിടിച്ചു് ആ രീതിയെ അനുകരിച്ചു് ഒരു തുള്ളലുണ്ടാക്കണമെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തോടുകൂടി വളരെ പണിപ്പെട്ടു സന്താനഗോപാലം തുള്ളൽ ഏതാനും ഉണ്ടാക്കിവെച്ചു. അതിൽ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ പ്രയോ

ങ്ങളും ചില ദിക്കുകളിൽ അങ്ങനെതന്നെ പകർത്തീട്ടുണ്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാരീതി അതല്ലെന്നും അദ്ദേഹം തൽക്കാലം വേഷം കെട്ടി പുറപ്പെട്ടതാണെന്നും സൂക്ഷ്മവായനക്കാർക്ക് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

റെവങ്കര നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരിയെപ്പററി എഴുതുന്ന ഒരുപന്യാസത്തിൽ ഈവക സംഗതികളെപ്പററി എടുത്തുപറയേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടതിൽ ഞാൻ അശേഷം വ്യസനിയ്ക്കുന്നില്ല. ആധുനികകവിതകളിൽ സാധാരണയായി കാണുന്ന ന്യൂനതകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ അപൂർവ്വമായിട്ടേ കാണുന്നുള്ളു. അദ്ദേഹം ഒരു ദ്രുതകവിയായിരുന്നില്ല. വളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതീട്ടുള്ള ആളും അല്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾക്കു ചില പ്രത്യേക ഗുണങ്ങളുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. രസപ്രവാഹത്തിനു ന്യൂനത വരുത്താത്ത ഫലിതപ്രയോഗം, ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു വിപുലമായ ആശയം മുഴുവൻ സ്പഷ്ടമാകത്തക്കവണ്ണമുള്ള പ്രയോഗചാതുര്യം, സന്ദർഭോചിതങ്ങളും അതതു രസങ്ങൾക്ക് അനുഗുണങ്ങളും ആയ പദങ്ങളുടെ പ്രയോഗംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദഭംഗി, പദഘടനാവൈചിത്ര്യം— ഇതുകളാണു മേല്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ. ഫലിതം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മിക്ക ശ്ലോകങ്ങളിലും കാണാം. ഗ്രാമ്യങ്ങളായ പദങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചു വായനക്കാരെ ചിരിപ്പിക്കുവാൻ മിക്ക കവികൾക്കും സാധിച്ചുവെന്നു വന്നേക്കാം. "ഉലക്കേടെ മൂടാണെനിക്കെന്തു തേങ്ങ" "എന്താണു തേങ്ങാക്കുലയാണെനിയ്ക്കു്" എന്നുംമററും വായിച്ചുകേൾക്കുന്ന അവസരത്തിൽ പലരും ചിരിച്ചുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ അത്ഭുതം, ഹാസ്യം, കരുണ മുതലായ വിവിധരസങ്ങളെ ഉദിപ്പിച്ചു ചിരിപ്പിക്കത്തക്ക ഫലിതം മിക്ക കവികൾക്കും തിരെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. എന്നാൽ രാജൻനമ്പൂതിരിയുടെ ഫലിതത്തിനുള്ള രസികത ഒന്നു വേറെതന്നെയാണ്.

"ദാരിദ്ര്യമൂലമുഴറിപ്പട്ടുഴെയ്തുബന്ധു-
മൂരിദ്രവിച്ച ഹൃദയത്തൊടുമങ്ങുമിങ്ങും
പാരിൽ ദയായുതരെ നോക്കിയണഞ്ഞിതെന്റെ
ചാരത്തുരൽപുരിയിൽ മദ്ദളമെന്നപോലെ."

മേലെഴുതിയ ശ്ലോകം വായിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു ചിരി വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും, വക്താവിന്റെ നിസ്സഹായതയെ ഓർത്തു് അനുകമ്പയും നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ തോന്നുന്നു.

"മഞ്ജുതരം കൈയ്യുലാക്കി കവികുലതിലകൻ കൊച്ചുകൊച്ചുണ്ണിഭൂപൻ;
കുഞ്ഞിക്കുട്ടക്ഷിതീശൻ ദ്രുതതരകവിതാവൈഭവംകൊണ്ടുമേറി;

രഞ്ജിപ്പിക്കുമ്മാറു തീർത്താൻ കൃതികളെയഖിലം കുഞ്ഞിരാമക്ഷിതീശൻ;
ഭഞ്ജിക്കാതെ കടിഞ്ഞൂൽപ്രസവസദൃശമീ ഞാനുമൊപ്പിച്ചുമാറി".

ഇതിലെ 'ഒപ്പിച്ചുമാറി' എന്ന പ്രയോഗത്തിന്റെ ശക്തി ആലോചിക്കുക. കാട്ടിയതു കാട്ടുവാനുള്ള അതിമോഹം, അതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി ചെയ്ത അതിയായ ക്ലേശം, ഒരുവിധത്തിൽ കാര്യം നിർവ്വഹിച്ചു എന്നു വെച്ചിട്ടുള്ള കൃതകൃത്യത, ഇവയെല്ലാം ഇതിൽ വ്യഞ്ജിക്കുന്നുണ്ട്.

നാനായാസാൽ തളർന്നേൻ നടനരസമൊടിക്കാണ്ഡവുംകൂടിയാടി-
പ്പാനോക്കില്ലെ ശിവേ, തക്കിടകിടതികതാ നിർത്തി മേ നൃത്തമെല്ലാം."

ഭക്തിരസപ്രധാനമായ ഈ ശ്ലോകാർദ്ധത്തിൽ ഫലിതപ്രയോഗം രസപ്രവാഹത്തിന് അശേഷം ഉടവു വരുത്തീട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണ് ഒരു വിശേഷമുള്ളത്.

"മാസപ്പടിപ്പണിയുമീമനുജന്നു പാർത്താൽ
പ്രാസത്തിലാക്കിയതു പാപകുലാഗ്രഗണ്യം"
"ഭീമക്രോധജ്വലൽപാവകകുഹരമിഴിയിൽദ്രുപ്പുകൻ കൃഷ്ണ കൃഷ്ണ!"

എന്നിവയിലെ ഫലിതങ്ങളേയും ആലോചിച്ചു നോക്കുക! ശബ്ദഘടനാവൈചിത്ര്യത്തിനു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

"ഇക്കാണും ഭുവനം ലലാടനയനത്തിച്ചാമ്പലാക്കിപ്പറ-
പ്പിയ്ക്കും നിശ്ചലശക്തിഭാരനിധിയാം തേജസ്സമുദ്രത്തിനെ
ഇക്കാലം കുസുമായുധന്റെ കണിയിൽ ചാടിച്ചു തൻ പാതിമെയ്
കൈക്കൊള്ളുന്നൊരു തവാത്ഭുതക്കടമിഴിയ്ക്കമ്മേ സദാരാധനം. ൧

കാരുണ്യക്കുത്തരങ്ങാകിന കടമിഴിയാൽ കോഴവിട്ടേഴുമേഴും
പാരെണ്ണിക്കാത്തുവാഴും പശുപതിപകുതിദ്ദേഹമേ! ദേഹി സൌഖ്യം. ൨

വിദ്യുന്മാലാദ്യുകൂലാവലികലിതവിതാനങ്ങളും മംഗളശ്രീ
വിദ്യോതിയ്ക്കുന്ന രത്നങ്ങളുമിവകളശേഷങ്ങളും പാർത്തുപാർത്ത്,
ഉദ്യൽഖദ്യോതബിംബപ്രകരമതിനെഴും സത്തെടുത്തുതിയെന്നാൽ
സിദ്ധിയ്ക്കും കാന്തി കാക്കും തവ മണിയറയിൽ ദത്തമെൻചിത്തമമ്മേ!" ൩

ആധുനികകവിതകൾ മുഴുവൻ വായിച്ചുനോക്കിയാലും ഇത്രയും ഭംഗിയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ വളരെ അപൂർവ്വമായിട്ടേ കാണുകയുള്ളു. ഭക്തിരസപ്രധാനങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം അനവധി ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. ഈ ജാതി സ്തോത്രങ്ങളിൽ ദേവന്മാരുടെ ശൃംഗാരലീലകളുംമററും വർണ്ണിയ്ക്കുന്ന ചില ഘട്ടങ്ങൾ പലപ്പോഴും വായനക്കാർക്ക് അറപ്പു തോന്നത്തക്കവയായിരിപ്പാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. എന്നാൽ ശൃംഗാരഭക്തി നല്ലവണ്ണം സ്ഫുരിക്കുന്ന താഴെ എഴുതുന്ന ശ്ലോകങ്ങളുടെ കൌതുകം നോക്കുക:-

"തിണ്ണിൽക്കായുന്ന തങ്കത്തകിടിനൊടു തടംതല്ലിടും നല്ല പൊൽപ്പൂ-
മെയ്യിൽക്കാളുന്ന കാന്തിപ്രകരലഹരിയാൽ ചാരുനീരാളമെന്യേ
ശയ്യാഗാരം വിതാനിച്ചഹിശയനനെഴും മാറിലേറിക്കളിയ്ക്കും
നീയ്യേ! കാരുണ്യശീലേ! മമ ഗതി ജലധിപ്പൈതലേ! കൈതൊഴുന്നേൻ. ൧

കസ്തൂരിപ്പൊട്ടു കത്തും കനകമണികലാപങ്ങളത്യന്തനൃത്തം
തത്തും മൂക്കുത്തി മുഗ്ദ്ധസ്മിതമധുരമുഖം ഹസ്തപത്മാത്തപത്മം
ഉത്തുംഗോരോജഭാരാകുലസിചയമതിശ്ലക്ഷ്ണകൌസുംഭവാസ-
സ്സിദ്ധം ശൃംഗാരവേഷം തടവിന തിരുമെയ് കാണ്മവാൻ കൌതുകം മേ". ൨

ഇതുപോലെ ആപാതമധുരങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങൾ ഇനിയും കാണണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ തന്നെ വായിച്ചുനോക്കണം. മുൻ വിവരിച്ച പ്രകാരമുള്ള 'ആശയചോരണം' എന്ന കുററം ഇദ്ദേഹത്തെ അശേഷം ബാധിച്ചിട്ടില്ല. തർജ്ജിമ ചെയ്യുക എന്നതു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് അശേഷം രസമില്ലാത്ത പ്രവൃത്തിയാണ്. അനുകരണഭ്രമം എന്ന ദോഷവും അദ്ദേഹത്തെ സ്പർശിച്ചിട്ടില്ല.

ഇദ്ദേഹം വലിയ ഒരു കവിയാണെന്നു എന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തു തന്നെ ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പരേതനായ ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനവന്റെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ കുറേക്കാലം നടന്നിരുന്ന 'രാമരാജൻ' എന്ന പത്രത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ കണ്ടപ്പോഴാണ് എനിയ്ക്ക് ഇദ്ദേഹത്തിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ബഹുമാനം തോന്നിയതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾക്കു സഹജങ്ങളായ ഗുണങ്ങൾ അതുകളിൽ ഏററക്കുറെ തെളിഞ്ഞു കാണാവുന്നതാകയാൽ ആ ശ്ലോകങ്ങളെ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

നിന്നെക്കണ്ടിട്ടു മിണ്ടാതിതുവരെയുമഹം പാർത്തതോർത്താലബദ്ധം
തന്നെ, തന്മൂലമെന്തെന്നഹമിഹ പറയാം കേൾക്ക ഹേ രാമരാജ!
മുന്നം ത്വദ്ദർശനത്താലുദിതരസമഹാംഭോധികല്ലോലജാലം
തന്നിൽ പെട്ടെന്റെ ചിത്തം തകതകതമറിഞ്ഞിത്രനാളും കഴിഞ്ഞു. ൧

പദ്യംതീർക്കാം പിഴയ്ക്കാതൊരുവിധമുടനേ രാമരാജന്നയയ്ക്കാം
വിദ്യോതിയ്ക്കില്ല വിദ്വത്സഭയതിലതിനോ ഹന്ത ഞാനെന്തുവേണം!
ഹൃദ്യാലങ്കാരപദ്യാസ്തരണസരസരം പണ്ഡിതന്മാർക്കു പാരം
ഹൃദ്യാമോദം കൊടുക്കും കവിതയുടെ കിടപ്പെങ്ങു ഞാനെങ്ങു പാർത്താൽ! ൨

ഓരോരോനാട്ടിലുണ്ടായിടുമഖിലവിശേഷങ്ങളും തിങ്കൾതോറും
നേരോടീരണ്ടുവട്ടം നലമൊടു മലയാളത്തിലെല്ലാം പരത്തി
ആരോടും പത്ഥ്യമോതുന്നതിനൊരു മടികൂടാതെഴും രാമരാജൻ
പേരോടും വാച്ചിടട്ടെ ക്ഷ്മയുടെ രമണൻ കുന്നുടസ്സുംവരെയ്ക്കും". ൩

ഈ ശ്ലോകങ്ങളുടെ കർത്താവിനെ എനിയ്ക്കു താമസിയാതെ കാണ്മാനും സംഗതിവന്നു. ഒറവങ്കരനമ്പൂതിരി കൊച്ചി എട്ടാംകൂറു കുഞ്ഞിക്കിടാവു തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഈശ്വരസേവക്കാരനായിരുന്നു. അവിടുന്ന് 1073-ൽ അന്നമനടെ എഴുന്നള്ളിയിരുന്ന കാലത്ത് എന്നോട് അവിടെ വരണമെന്ന് അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. രാജൻനമ്പൂതിരി അവിടെയുള്ള കഥ എനിയ്ക്കു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനും ഒരു മാസികാപ്രവർത്തകനും ആയ ഒരു മാന്യനോടു ഞാൻ അന്നമനടയ്ക്കു പോകുവാൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, "എന്നാൽ രാജൻനമ്പൂതിരിയെ ഒന്നുത്സാഹിപ്പിച്ചു കുറെ ശ്ലോകങ്ങൾ അയപ്പിക്കണം. വലിയ മടിയനാണ്. അടുക്കെ ഇരുന്നു നിർബ്ബന്ധിക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം അവിടെയുള്ള കഥ എനിക്കു മനസ്സിലായത്. ഉടനെ ഞാൻ അന്നമനടയ്ക്കു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അവിടെ ചെന്നെത്തിയ ദിവസം ഉച്ചയ്ക്കു തമ്പുരാൻതിരുമനസ്സുമായി ഓരോന്നു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക് ആരോ അത്യുച്ചത്തിൽ കാപ്പിച്ചുതുപ്പിക്കൊണ്ടു വരുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു.—'ഓ, രാജന്റെ വരവായി' എന്ന് അവിടുന്ന് അരുളിച്ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഒരു രാജാവും അന്തസ്സിലിരിക്കുന്ന ഒരാളും ആണെന്നും അന്നു ബാലനായിരുന്ന എനിയ്ക്ക് അദ്ദേഹമായി പരിചയപ്പെടുന്നതു പ്രയാസമാണെന്നും ധരിച്ചിരുന്ന ഞാൻ, ഒരു മുഷിഞ്ഞ തോർത്തുമുണ്ടു ചുററി ഒരു കയ്യിൽ ഒരു കമ്പിളും പിടിച്ചു കുറെ ഉപ്പിലിട്ടതു തന്നയക്കണമെന്നുപറഞ്ഞുംകൊണ്ടു ഭൃത്യവർഗ്ഗങ്ങളുടെ അടുക്കൽ ഒരു നമ്പൂതിരി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ; അതാണ് ഒറവങ്കര നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരി എന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ എനിയ്ക്കു കുറെ ശ്രമം വേണ്ടിവന്നു.

> "അപ്പംപോലെ വിടുന്നു പൊക്കിളുരസിത്തള്ളുന്ന വൻചന്തി മെ-
> യ്യല്ലം പിൻഞെളിവക്കവിൾത്തടമതിൽച്ചേരുന്നതോടൊന്നഹോ;
> ശില്പം പൊന്തനടിസ്വഭാവഗുണമിജ്ജാതിത്തവാക്കേവമായ്
> തുപ്പിത്തുപ്പി വരുന്നതും ഗകവിയായിയ്യാളിതയ്യാ രസം".

എന്നുള്ള വെൺമണിനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ഛായാശ്ലോകം വളരെ ഒത്തിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ടുള്ളവരാരും പറയാതിരിക്കയില്ല. തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ച് എന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തി. "രാജന്റെ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഇയ്യാളെ കേൾപ്പിക്കണം" എന്ന് അവിടുന്ന് അരുളിച്ചെയ്തപ്പോൾ "കേൾപ്പിക്കാൻതക്കവണ്ണമൊന്നുമില്ല" എന്ന് അദ്ദേഹം അതിവിനയത്തോടുകൂടി മറുപടി പറഞ്ഞു. എങ്കിലും അവിടുന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ

എന്നെ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചു. ചിങ്ങമാസത്തിൽ തീപ്പെട്ട വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു സമൎപ്പിച്ച ചില പദ്യങ്ങളാണു ചൊല്ലിയതു്. മിക്ക ശ്ലോകങ്ങളും സംസ്കൃതത്തിലായിരുന്നു. എല്ലാ ശ്ലോകങ്ങൾക്കും ഒന്നിലധികം അൎത്ഥം ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും അതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി ക്ലേശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് അശേഷം തോന്നുകയില്ല. ഒരു മലയാളശ്ലോകം താഴെ ചേൎക്കുന്നു:-

"മാനംചേൎന്നു സുവൃത്തനായി വിലസും രാജാവിനത്യന്തമാ-
യൂനംചേൎത്തിഹ വേലവിട്ടു വളരെച്ചീൎത്തീടുമക്കീൎത്തിയെ,
സ്ഥാനേ ദൂരമകന്നു വെച്ചിതു ഭവാൻ നീതിജ്ഞ! ചൊല്ലേണമീ-
മാനംകെട്ട ഗുണാളിയെ പ്രതിദിനം പാലിപ്പതെന്തിങ്ങനെ?"

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ കീൎത്തിക്കാൎയ്യക്കാരെ ജോലിയിൽ നിന്നു പിരിച്ചയച്ച കഥയും മററും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു് എല്ലാവൎക്കും അറിയാമല്ലൊ. ഈയിടയ്ക്കു ഭാഷാപോഷിണിയിൽ കുമാരസംഭവത്തിലെ ഏതാനും സൎഗ്ഗങ്ങൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി രാജൻനമ്പൂതിരിയുടെ പേരുവച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി കാണുകയുണ്ടായി. ആ ശ്ലോകങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യത്തെപ്പററി അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ, "അതിന്റെ മെച്ചമെല്ലാം കുണ്ടൂർ നാരായണമേനവനാണു്. എനിയ്ക്കു തൎജ്ജിമ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സാമൎത്ഥ്യം വളരെ കുറവാണു്. നാരായണമേനവനാണെങ്കിൽ അതിനൊരു പ്രയാസവുമില്ല" എന്നാണു് അദ്ദേഹം മറുപടിപറഞ്ഞതു്. തൎജ്ജിമ ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തെപ്പററി പിന്നെ ഞങ്ങൾ കുറേനേരം സംസാരിച്ചു. "കവികൾ സ്വതന്ത്രങ്ങളായ കാവ്യങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കുന്നതിനു പകരം തൎജ്ജിമയ്ക്കൊരുമ്പെടുന്നതു ദോഷത്തമാണെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഒന്നാമതു മൂലത്തിലെ ആശയം മുഴുവൻ ഭാഷയിൽ വരുത്താൻ പ്രയാസം. അഥവാ ഞെരുങ്ങിപ്പിടിച്ചു വരുത്തിയാൽതന്നെ അതിന്നു് ആസ്വാദ്യത വളരെ കുറയും. ഇങ്ങനെ ക്ലേശിച്ചു കവിതയുണ്ടാക്കീട്ടെന്താണു് ഒരു പ്രയോജനം? എന്താണു് അതുകൊണ്ടൊരു മെച്ചം?" എന്നൊക്കെയാണു് അദ്ദേഹം ഭാഷാന്തരീകരണത്തെപ്പററി പറഞ്ഞതു്. ഇതിനെതിരായി എന്തു യുക്തി പറഞ്ഞാലും അദ്ദേഹം സമ്മതിയ്ക്കുന്നമട്ടായിരുന്നില്ല. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനെപ്പററി അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും മഹാഭാരതതൎജ്ജിമയെപ്പററി ഒരിക്കൽ അതികഠിനമായി ആക്ഷേപിക്കയുണ്ടായി. ഇക്കാലത്തുതന്നെയാണു് അദ്ദേഹം സുഭദ്രാഹരണം തുള്ളലുണ്ടാക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചതു്. സംഗീതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു് അശേഷം വാസന ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. താളത്തിന്റെ ജ്ഞാനവും കഷ്ടിയായായിരുന്നു. അതിനാൽ തുള്ളലുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു സാമാന്യത്തില

ധികം ശ്രമപ്പെടേണ്ടിവന്നു. ഈ തുള്ളൽനിർമ്മാണകാലത്ത് ഒരു സംഭവമുണ്ടായതു കേൾപ്പാൻ രസമുള്ളതാണ്. ഒരു ദിവസം ഉച്ചയ്ക്ക് ഊണു കഴിച്ചു ഞാൻ കോവിലകത്തെ തളത്തിൽ നിദ്രാധീനനായി കിടക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ഒരു ശബ്ദംകേട്ടു ഞെട്ടി ഉണർന്നു നോക്കിയപ്പോൾ, രണ്ടുകൈകൊണ്ടും താളം പിടിച്ചും കാലുകൊണ്ടു നിലത്തു ചവിട്ടിയും "കാമിനികളുടെ കുംഭതടങ്ങളിൽ" എന്ന് ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു ചൊല്ലിയുംകൊണ്ടു ചാടുന്ന രാജൻനമ്പൂതിരിയെയാണ് ഞാൻ മുമ്പിൽ കണ്ടത്. ഈ കാഴ്ച എന്നെ സാമാന്യത്തിലധികം ചിരിപ്പിച്ചു. "ഈ രീതി വളരെ ദുർഘടമാണ്. ഈ മട്ടിലൊപ്പിയ്ക്കാൻ വളരെ പ്രയാസം." എന്ന് അദ്ദേഹം പിറുപിറുക്കുന്നതു കേട്ടപ്പോളാണ്, തുള്ളലുണ്ടാക്കുന്നതിന്റെ ഘോഷമാണ് ഇതെല്ലാം എന്നു മനസ്സിലായത്. സുഭദ്രാഹരണം ഉണ്ടാക്കിയേടത്തോളം ഞാൻ വായിച്ചുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയാണെന്നു പറയത്തക്ക ഗുണങ്ങളൊന്നും അതിനില്ലെന്നാണു കേട്ടവരെല്ലാം പറഞ്ഞത്. പക്ഷെ പിന്നീടുണ്ടാക്കിയ 'കുചേലവൃത്തം' തുള്ളൽ ഉത്തമകവിതകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിയ്ക്കത്തക്കതുമാണ്. മലയാളമനോരമയിൽ വളരെക്കാലമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളൊന്നും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കാണാത്തതിന്റെ കാരണം ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെയാണു പറഞ്ഞത്. 'കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാന്റെ നിർബ്ബന്ധപ്രകാരം ഞാൻ ആദ്യകാലത്തു മനോരമയ്ക്ക് ഇടയ്ക്കിടെ കവിതകൾ അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എനിയ്ക്കു മന്ത്രവാദത്തിനും മററുമായി പല ദിക്കുകളിലേയ്ക്കും പോകേണ്ടിവന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ മനോരമയുടെ കാര്യം വിസ്മരിച്ചു. പത്രാധിപർ ക്രുദ്ധിച്ചു പതിവായി മനോരമയ്ക്കു ശ്ലോകങ്ങൾ അയച്ചുതരാത്തപക്ഷം മേലിൽ പത്രം അയയ്ക്കുന്നതല്ല എന്നൊരു ഭീഷണിക്കത്ത് എനിക്കയച്ചു. എന്റെ അലസതകൊണ്ട് അതിനും ഞാൻ മറുപടി അയച്ചില്ല. ഇപ്പോൾ എനിയ്ക്കു പത്രം അയച്ചുതരുന്നില്ല." അനന്തരം മനോരമയ്ക്കയച്ചിരുന്ന ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചു. ഒരു ശ്ലോകം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഊണിനെ വർണ്ണിച്ചു പദ്യങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ ഒരു കവി പത്രമുഖേന കവികളോട് ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. പല കവികളും ഊണിനെപ്പററി അവരവരുടെ രുചിയ്ക്കു തക്കവണ്ണം എഴുതിയിരുന്നു. ഒരു കവി എഴുതിയിരുന്നത് "സാമ്പാറും നല്ല ചാറും ബഹുബലകരമായോരു നെയ്യും പരിപ്പും തേന്മാവിൻ നൽപഴം ചേർന്നൊരു പുതിയ പുളിശ്ശേരിയും തൈരുമേററം" എന്നാണ്. കഥാനായകനാകട്ടെ താഴെ പറയുംപ്രകാരം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു സാമ്പാറും ചാറുമല്ല പ്രധാനം.

"ആരോഗ്യം മരഗോധനാദികളെഴും മാതാവു ശുദ്ധസ്ഥലം
ചാരുസ്വച്ഛപദാർത്ഥപാത്രനിചയം വിസ്തീർണ്ണരംഭാദളം;
ധാരാളം വെളിവാവിശന്നസമയം ചൂടെന്നിതെല്ലാമെഴ-
ന്നോരാളക്കതി ലഭിയ്ക്കിലെന്തിനിഹ മേ സൂക്ഷ്മത്തിൽ മോക്ഷം സഖേ!"

ശ്ലോകങ്ങൾക്കു സമ്മാനം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ നമ്മുടെ കവി ഒന്നാംസമ്മാനത്തിന് അർഹനാകുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എന്തെന്നാൽ ഭക്ഷണസൌഖ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു മേൽപറഞ്ഞതിൽ കൂടുതലായി ഒന്നുംതന്നെ കണ്ടുപിടിയ്ക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. രാജൻനമ്പൂതിരിക്കു കവിതയിലേക്കാൾ മന്ത്രവാദത്തിലായിരുന്നു അധികം ഭ്രമം. അന്നാമനടക്കാർ ഇദ്ദേഹത്തെ മന്ത്രവാദി എന്ന നിലയിലാണു ബഹുമാനിച്ചിരുന്നതും. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രശക്തികൊണ്ടു പല അത്ഭുതകാര്യങ്ങളും സാധിച്ചതായി ആ ദിക്കുകാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതു മുഴുവൻ വിശ്വസിക്കത്തക്കതാണോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. ഏതുവിധമായാലും ഇദ്ദേഹത്തിനു മന്ത്രവാദത്തിൽ വലിയ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഇദ്ദേഹം തന്റെ കാര്യസ്ഥനായ ഒരു എമ്പ്രാന്തിരിയോടു രാത്രി പത്തുമണിക്ക് ഒരു ശ്മശാനസ്ഥലത്തു പോയിവരുവാൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നതു കേട്ടു. ഇതെന്തിനാണെന്ന് ആർക്കും മനസ്സിലായില്ല. "ഇദ്ദേഹം ഇല്ലത്തെ ഒരു കാര്യസ്ഥനാണ്. ശമ്പളം കൊടുക്കാനുള്ള വകയൊന്നും ഇല്ലത്തില്ല. ശമ്പളത്തിനു പകരം അദ്ദേഹത്തെ മന്ത്രവാദം പഠിപ്പിക്കാമെന്നു ഞാനേററു. പക്ഷെ അതിനുമുമ്പിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേടിയെല്ലാം കളയണമെന്നുവച്ചു രാത്രിതോറും പല സ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കാൻ അയയ്ക്കുകയാണു പതിവ്" എന്നാണു ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. 'രാജന്റെ ചേഷ്ടിതങ്ങൾ' എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹിതന്മാരായ നമ്പൂരിമാർ പറഞ്ഞു വളരെ ചിരിച്ചു. ചിത്രമെഴുത്തുകാരനായ ഒരു നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്ക് അയയ്ക്കാനായി പദ്യരൂപേണ ഒരു എഴുത്തു തയാറാക്കാൻ തമ്പുരാൻതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു രാജൻനമ്പൂരിയോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ദ്രുതകവിതാഭ്രമം തീരെ ഇല്ലാതിരുന്ന അദ്ദേഹം ആദ്യം വളരെ മടിച്ചുവെങ്കിലും തമ്പുരാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചപ്പോൾ നാലഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ സ്വല്പ സമയത്തിനുള്ളിൽ ഉണ്ടാക്കി. അവയിൽ ഓർമ്മയുള്ള ഭാഗം മാത്രം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

"..അഞ്ചുകാശങ്ങു നഷ്ടം
വന്നാലും വേണ്ടതില്ലേ, ഗുണനിലയ! വൃഥാ വേഷ്ടി വിററുണ്ടിടാമോ? ഫ
ആയാസം ചെററുമില്ലെന്നതുവരികിലയേ! നാലുനാളിന്നകത്താ-
ച്ഛായാസമ്പാദനത്തിന്നൊഴുമുപകരണത്തോടുമിങ്ങെത്തിടേണം.

തോയാപായംനിമിത്തം വിമലനദിയെഴും ഹംസയാനാലയത്തിൽ
കായം സൂക്ഷിച്ചു വാഴുന്നിതു സസുഖമഹം വേനലാവുംവരേയ്ക്കും.'' ഫ

കഥാനായകൻ അന്നമനട കിഴക്കേപ്പോട്ടയിൽ ഇച്ചിക്കുട്ടിപുതുവാരസ്യാർ എന്ന സ്ത്രീയെയാണു സംബന്ധം ചെയ്തിരുന്നതു്. ഇവൾക്കു സംഗീതത്തിൽ നല്ല വാസനയും സാമാന്യം വൈദഗ്ദ്ധ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം കോവിലകത്തുവെച്ചു് ഇവരുടെ പാട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പാട്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ 'രാജന്റെ ഭാര്യയുടെ പാട്ടിനെപ്പററി ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കണം' എന്നു കൂട്ടുകാരായ നമ്പൂരിമാർ അദ്ദേഹത്തെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. നിർബന്ധം കലശലായപ്പോൾ 'ഇച്ചിക്കുട്ടിയുടെ പാട്ടിന്റെ മാധുര്യം ആസ്വദിക്കാൻ ദേവേന്ദ്രനു സംഗതിവന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അമൃതം മുഴുവൻ എടുത്തു വട്ടിയ്ക്കിട്ടുകൊടുക്കുമായിരുന്നു' എന്നു അർത്ഥം വരത്തക്ക ഒരു ഫലിതശ്ലോകം തൽക്ഷണം ഉണ്ടാക്കി അവരെ എല്ലാവരേയും പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിച്ചു.

അന്നമനട വിട്ടതിൽപിന്നീടു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടതു തൃശ്ശിവപേരൂർ വച്ചായിരുന്നു. ഒരുദിവസം വൈകുന്നേരം തേക്കിൻകാട്ടിൽ തോളത്തൊരു ഭാണ്ഡവും ഭേസിക്കൊണ്ടു ചുററിനടക്കുന്നതായിട്ടാണു കണ്ടതു്. കുറേനേരം അദ്ദേഹമായി സംസാരിച്ചതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വല്ലവിധത്തിലും എന്നെ പറഞ്ഞയക്കേണമെന്നാണു് ഉദ്ദേശ്യമെന്നറിഞ്ഞതിനാൽ ഞാൻ ഉടനെ യാത്രപറഞ്ഞുപിരിഞ്ഞു. അന്നേദിവസംതന്നെ പോലീസുകാർ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ന്യൂയിസൻസ്കേസിൽ ചാർജ്ജു ചെയ്തതായി ഞാൻ പിറേറദിവസം കേട്ടു. തനിക്കു സ്റ്റേഷനിൽ തന്നെ രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ വിരോധമൊന്നുമില്ലെന്നും പക്ഷെ സന്ധ്യാവന്ദനത്തിനു തന്നെ വെളിയിലേക്കയയ്ക്കണമെന്നും ഭാണ്ഡം ജാമ്യമായി ഇരുന്നോട്ടെ എന്നും അദ്ദേഹം പോലീസുകാരെ അറിയിച്ചുവത്രെ. പോലീസുകാർ ആൾജാമ്യത്തിന്മേൽ അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടു. പിറേറദിവസം അദ്ദേഹം കോടതിയിൽ ഹാജരാവുകയും ചെയ്തു. അന്നത്തെ ഡിസ്ട്രിക്ട്മജിസ്ട്രേട്ടു രാജൻനമ്പൂതിരിയുടെ യോഗ്യതകളേയും സ്വഭാവത്തേയും വഴിപോലെ മനസ്സിലാക്കിയ ആളായിരുന്നു. അതിനാൽ വല്ല വിധത്തിലും അദ്ദേഹത്തെ കുററത്തിൽനിന്നു ഒഴിവാക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയാണു മജിസ്ട്രേട്ടു ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചതു്. പക്ഷെ സത്യമല്ലാതെ ഒരക്ഷരംപോലും പ്രതിയുടെ നാവിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടില്ല. മജിസ്ട്രേട്ടു സാമാന്യത്തിലധികം കുഴങ്ങി. ഒടുവിൽ ഭ്രാന്തനായ അദ്ദേഹത്തിനു് അവിടുത്തെ നടവടികളൊന്നും നിശ്ചയമില്ലെന്നു പറയിപ്പിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടു. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു് അദ്ദേഹംതന്നെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

"എന്നെക്കൊണ്ടതി വിസ്തരിച്ചസമയത്തിങ്കാഴ്ച്ചമുണ്ടായതാ-
ണെന്നും നീതിനിഷിദ്ധമായവിധമാണെന്നും വിശേഷാലിതിൽ
ഉന്നുണ്ടുത്തരവെങ്കിലായതറിവാൻ ദൂരസ്ഥനാലാവത-
ല്ലെന്നും ഞാനവനെന്നതും വരികയാൽ പേസ്സായി ക്ലേസ്സാകവേ."

ഗോൾഡ്സ്മിത്ത് എന്ന ആംഗ്ലേയകവിയ്ക്കും നമ്മുടെ കഥാനായകനും തമ്മിൽ പല സംഗതികളിലും സാമ്യമുള്ളതായി എനിക്കു തോന്നീട്ടുണ്ട്. തൂലിക എടുക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണു രണ്ടുപേരുടേയും യോഗ്യത പൂർണ്ണമായി പ്രകാശിച്ചിരുന്നത്. സംഭാഷണങ്ങളിൽ ഗോൾഡ്സ്മിത്തിനെപ്പോലെ നമ്മുടെ കവിയും പലപ്പോഴും വിഡ്ഢിത്തം പ്രകടിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഗോൾഡ്സ്മിത്ത് ഒരിക്കൽ താനുണ്ടാക്കിയ കവിതയെത്തന്നെ ഒരു സദസ്സിൽ വച്ചു തെററായി വ്യാഖ്യാനിച്ചു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതുപോലെ ഒരബദ്ധം നമ്മുടെ കഥാനായകനും പററീട്ടുണ്ട്. പലരുടേയും നിർബ്ബന്ധപ്രകാരം തൃശ്ശിവപേരൂർ ഭാരതവിലാസം സഭയിൽവെച്ച് ഒരു പദ്യം ചൊല്ലാമെന്നു രാജൻനമ്പൂതിരി ഏററു. കാലെക്കൂട്ടി എഴുതിക്കൊണ്ടുവന്ന ഒരു ചെറിയ ശ്ലോകം അദ്ദേഹം സഭയിൽവെച്ചു വായിപ്പാൻ ആരംഭിച്ചു. ആ ശ്ലോകം വായിച്ച് അവസാനിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഏകദേശം പത്തു മിനിട്ടിൽ കുറയാതെ വേണ്ടിവന്നു എന്നുള്ളത് അതിശയോക്തിയല്ലെന്നുള്ളതിന് അന്നേദിവസം സഭയിൽ ഹാജരായിരുന്നവർ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതാണ്. ചൊല്ലിയതുതന്നെ വളരെ പിഴകളോടുകൂടിയും ആയിരുന്നു. അതു സാക്ഷാൽ ഒറവങ്കരനമ്പൂതിരിയാണെന്ന് അദ്ധ്യക്ഷൻ സദസ്യരെ മനസ്സിലാക്കി കൊടുത്തിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവർ നിശ്ചയമായും അദ്ദേഹം ഒരു ചിത്തഭ്രമക്കാരനാണെന്നു ധരിക്കുമായിരുന്നു.

1090-ൽ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ അമ്മച്ചിയുടെ ദേഹസുഖാർത്ഥം ചില മന്ത്രവാദവും മററും കഴിയ്ക്കുന്നതിനായി അവിടുത്തെ കല്പനപ്രകാരം രാജൻനമ്പൂതിരി തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോയി. അവിടെവെച്ച് പരേതനായ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനുമായി പരിചയപ്പെടുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സംഗതിയായി. അവിടെയ്ക്ക് ആദ്യമായി അദ്ദേഹം അയച്ച എഴുത്തു കോയിത്തമ്പുരാൻരീതിയിലായിരുന്നു. അതിപ്രകാരമാണ്:-

"കൃതികുലമണേ! ശ്രീകണ്ഠേശാലയസ്ഥനെടുമ്പുര-
ത്രിതയമതിലിന്നസ്ത്രാവാചീപുരേ സ്വജനാന്വിതം
ചിതമൊടു ഭേദചീക്ഷാപേക്ഷാവശാലൊറവങ്കര-
ക്ഷിതിസുരനിതാ വാണീടുന്നു പ്രഭോ! സമയം ദിശ".

സഹൃദയാഗ്രേസരനായ അവിടുന്ന്,

“വിരുതെഴും കവിഭൂസുരരാജ! മേ
പുരുതരം ഭവദീക്ഷണകൌതുകം;
ഒരുമണിക്കിവിടെസ്സമയം ഭവാൻ
വരുവതാകിലനുഗ്രഹമാണതും”.

എന്ന രാജൻനമ്പൂതിരിയുടെ ഭാഷയിൽ തന്നെ മറുപടിയുമയച്ചു. അവിടുത്തെ നിർബന്ധത്താൽ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു അടിയറ വയ്ക്കാനായി ഏതാനും ശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കി. അതുകളിൽ ഒന്നു താഴെ ചേക്കുന്നു:-

“മർത്ത്യാകാരേണ ഗോപീവസനനിര കവന്നോരു ഗോപാലനെത്തൻ-
ചിത്തേ ബന്ധിച്ച വഞ്ചീശ്വര! തവ നൃപനീതിക്കു തെറ്റില്ല; പക്ഷെ,
പൊൽത്താർമാതാവിതാ തൻ കണവനെ വിട്ടുവാനാശ്രയിക്കുന്നു ദാസീ-
വൃത്ത്യാ നിത്യം ഭവാനെക്കനിവവളിലുദിയ്ക്കൊല്ല കാരുണ്യരാശേ!”

കവിത ആലോചനാമൃതവും രമണീയാർത്ഥപ്രതിപാദകവും ആയിരുന്നാലേ അതിനു സാഹിത്യകോടിയിൽ ശ്ലാഘ്യതയും തദ്വാരാ പ്രചാരവും ഉണ്ടാകയുള്ളു എന്ന തത്വം പ്രസ്തുത കവിവര്യന്റെ മേലെഴുതിയ പദ്യത്തിൽനിന്നു ഏവനും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ഈ പദ്യം പല മഹാന്മാരും പല സന്ദർഭങ്ങളിലും ഉത്തമകവിതയ്ക്കുദാഹരണമായി ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു വളരെ സന്തോഷിച്ചു വിലയേറിയ സമ്മാനങ്ങൾ ദ്രുക്കൈക്കൊണ്ടു നൽകിയതായിട്ടു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഇവിടെവെച്ചാണു നമ്മുടെ കവി ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം മൂന്നാംഭാഗം ഉണ്ടാക്കിയത്. മററു രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചതു് ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യരവർകളും പന്തളത്തു കേരളവർമ്മ തമ്പുരാനും ആയിരുന്നു. തമ്പുരാൻ ശബ്ദഭംഗിയിലും ഉള്ളൂർ അർത്ഥഭംഗിയിലും വളരെ നിഷ്കർഷവെച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അകൃത്രിമമായ രാമണീയകത്വം കൊണ്ടാണു മൂന്നാംഭാഗം സഹൃദയാകർഷകമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നത്.

ദന്താവളാധിപതിതൻ കഴലിൽ പിടിച്ച-
തെന്തായിരിക്കുമിതി കിഞ്ചന പാർത്തുനിന്നു;
ചെന്താരകന്നു നരപൊങ്ങി വിശാലമായ
പന്ഥാവിനെപ്പിടികൾ കണ്ടിതു പിന്നിലന്നാൾ. ൧

കൂലംമുതൽക്കു നടുവോളമിന്ദ്രേനക്ര-
ക്കോലങ്ങൾകൊണ്ടു തടവായി സരോവരത്തിൽ
നീലങ്ങളാം ശിലകൾകൊ‘ണ്ടൊലിമുട്ടു’പോലെ
പോലന്നു കണ്ടു ഗഗനേചരകിന്നരന്മാർ.” ൨

കവിയുടെ അവലോകനപാടവവും, വൎണ്ണനാചാതുൎയ്യവും, അലങ്കാരപ്രയോഗത്തിലുള്ള ഔചിത്യദീക്ഷയും, വിഭാവനാശക്തിയും മേലെഴുതിയ പദ്യങ്ങളിൽ സവിശേഷം പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്. യഥാൎത്ഥകവികൾക്കല്ലാതെ ഇപ്രകാരം വൎണ്ണിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. രാജൻനമ്പൂതിരിയുടെ മറെറല്ലാ കവിതകളും നശിച്ചുപോയാലും ഈ ഒരു കവിതകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹം അനശ്വരമായ കീൎത്തിക്കു പാത്രീഭവിയ്ക്കുന്നതാണ്. അത്രയ്ക്കു മാത്രം ഹൃദ്യങ്ങളാണ് ഇതിലെ എല്ലാ പദ്യങ്ങളും.

പിന്നീട് ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയതു 'ബാലോപദേശം' എന്ന സരസകൃതിയാണ്. ഈ കൃതിയുടെ ഗുണദോഷത്തെപ്പററി അധികമൊന്നും പറയുന്നില്ല. ഒരു നല്ല വിമൎശകനായ ശ്രീമാൻ ആർ. ഈശ്വരപിള്ള അവർകൾ ഇതിനെസ്സംബന്ധിച്ചു ഒരവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ ഉദ്ധരിയ്ക്കുമാത്രമെ ചെയ്യുന്നുള്ളു. "വൈദഗ്ദ്ധ്യം, വാസന, വാഗ്വിലാസം മുതലായി ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ള വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ ഇതിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഇതിലെ മിക്ക ശ്ലോകങ്ങളും മനോധൎമ്മമധുരങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിയ്ക്കുന്നു. ചുരുക്കി പറയുന്നതായാൽ ഈ ചെറിയ കൃതി വിഷയഗൌരവംകൊണ്ടും ഭാഷാലാളിത്യംകൊണ്ടും സാരോപദേശങ്ങൾകൊണ്ടും ഒരു ഉത്തമകാവ്യമാണെന്നു പറയാം."

നാരദോപാഖ്യാനമാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ അവസാനകാവ്യനിൎമ്മാണമെന്നു തോന്നുന്നു. അതിൽ ഒന്നാംസൎഗ്ഗം മുഴുവനും, രണ്ടാം സൎഗ്ഗത്തിൽ എട്ടു ശ്ലോകവും മാത്രമേ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളു. കഥയുടെ ഘടനാസൌഷ്ഠവവും കാവ്യഗുണവും കണ്ടു കവിസാൎവ്വഭൌമൻ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അതു പൂരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. കൈരളിയുടെ ഭാഗ്യദോഷത്താൽ അതു സാധിച്ചില്ലെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. നാരദൻ ഭഗവാനുമൊരുമിച്ചു വൈകുണ്ഠത്തിൽ ചെല്ലുന്നതുവരെയുള്ള കഥയാണു രാജകവി എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. ആ വൈകുണ്ഠവൎണ്ണന നോക്കുക:-

"പരിഖകൾ പതിനാറും പത്മനാഭൻെറ ഭക്ത-
പ്പരിഷകൾ പെരുമാറും ഭൂമിയും ഭൂരിയാറും;
പരിമളഭരമേറും പഞ്ചദേവദ്രുവാടി
പരിസരഗതിതേറും പത്മിനിയ്ക്കുള്ള ജോറും. ൧

ധരണിയിലെഴുമോരോ ഭക്തരെക്കൊണ്ടുപോരും
വരവുമൊരെതിരേല്പും വീഴ്പ്പു വിട്ടാൎക്കമാൎപ്പും;
പുരതരുണികൾ ചെയ്യും പുഷ്പവൎഷങ്ങളും പെൺ-
നിരയുടെ കുഴലൂത്തും മേളവും നല്ല കൂത്തും. ൨

കനകമയവിമാനവ്രാതവും പ്രാതരുദ്യ-
ദ്ദിനകരരുചി ചേരും നൂറുവട്ടുള്ള തേരും;
പുനരപി പലമട്ടുള്ളോരു വൈകുണ്ഠഭൂതി
ക്കൂനമമരമഹർഷിക്കക്ഷി ലക്ഷീഭവിച്ചു”. ൩

ഈ വർണ്ണന വായിയ്ക്കുമ്പോൾ ഭഗവാനുമൊരുമിച്ചു കവിതന്നെ വൈകുണ്ഠത്തിൽ ചെന്ന് ഓരോ സാധനങ്ങളെ വർണ്ണിയ്ക്കയാണോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൗതികശരീരം ഭഗവാനുമൊരുമിച്ചുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അന്തരാത്മാവ് അദ്ദേഹത്തിൽ ലയിച്ചിരുന്നു എന്നു തീർച്ചയാണ്.

‘നാടകാന്തം കവിത്വം’ എന്ന വിദ്വന്മതമനുസരിച്ച് ഒരു കവിക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട യോഗ്യതയും ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഭൈമീപരിണയം എന്ന ഒരു നാടകം അഞ്ചങ്കത്തിൽ ഇദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് ഇദ്ദേഹം കൊടുങ്ങല്ലൂർ വെച്ചുണ്ടായ ഒരു കവിതാമത്സരപരീക്ഷയിൽ ചെന്നപ്പോളുണ്ടാക്കിയതാണ്. ‘ഞാനുമൊപ്പിച്ചുമാറി’ എന്ന് ഇദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതു കേവലം ഒപ്പിച്ചുമാറുകയല്ലെന്ന് ഈ നാടകം വായിക്കാൻ സംഗതിയായിട്ടുള്ളവർക്കൊക്കെ അറിയാം. വശ്യവചസ്സായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനാചാതുര്യം, വൈദഗ്ദ്ധ്യംമുതലായ ഗുണങ്ങൾ ഇതിലും തെളിഞ്ഞുതന്നെ ഇരിയ്ക്കുന്നു. നളവർണ്ണനാപരമായ ഒരു പദ്യം നോക്കുക:—

“വീര! സ്വർന്നിഷധേശ! യാചകനളക്ഷോണീശ! യെന്നാദിയാ-
യോരോ നൈഷധ നാമധേയമിയലും സംബോധനാപൂർവ്വകം.
പാരം നിർജ്ജരനാഥനെയുമമരക്ഷോണീരുഹൌഘത്തെയും
നേരെചെന്നു പുകഴ്ത്തി വാനവരവർക്കിന്നേകിടുന്നു മദം”.

എന്നാൽ രസികതരങ്ങളായ പദ്യങ്ങളാലും ഫലിതമയങ്ങളായ ഗദ്യങ്ങളാലും സർവ്വരേയും ആഹ്ലാദിപ്പിയ്ക്കുന്ന ആ നാടകത്തിൽനിന്നും ഏതാനും ഭാഗം മാത്രമേ നമുക്ക് അനുഭവിയ്ക്കാൻ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളു. ബാക്കി അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നു. ഇത് ഏററവും പരിതാപകരംതന്നെ.

കഥാനായകനെ അവസാനമായി ഞാൻ കണ്ടത് തൃപ്പൂണിത്തുറെവെച്ചു രുദ്രാക്ഷമാലയും ധരിച്ച് ഒരു സന്യാസിവേഷത്തിലായിരുന്നു. ‘എന്താ, രാജൻ, ഇങ്ങനെ ഒരു വേഷം?’ എന്നു ചില കൊച്ചുതമ്പുരാക്കന്മാർ ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. ‘ഇല്ലത്തു ചിലവിനുള്ള വക കഷ്ടിയാണ്. കടക്കാരുടെ ശല്യവും

സഹിയ്ക്കവയ്യാതായിരിയ്ക്കുന്നു. അതിനാൽ രുദ്രാക്ഷമാലയും മററുമായി കൂട്ടുകയാണു നല്ലതു് എന്നു ഞാനുറച്ചു.' ഈ പറഞ്ഞതു ഫലിതരൂപത്തിലായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ യഥാൎത്ഥസ്ഥിതി അറിഞ്ഞിരുന്നവൎക്കു വലിയ മനോവേദനയാണു് ഉണ്ടായതു്. ദാരിദ്ര്യദുഃഖം വളരെ അനുഭവിച്ച ആളാണു് ഇദ്ദേഹം. ചിങ്ങമാസത്തിൽ തീപ്പെട്ട വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു കാഴ്ചവെച്ച ഒരു പദ്യത്തിൽനിന്നു് ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ അക്കാലത്തെ സ്ഥിതി ഏകദേശം മനസ്സിലാക്കാം.

"ദേവാനാം പ്രിയനാണു ഞാ,നയി ഭവാൻ ദേവപ്രിയൻ കേവലം
ശ്രീവാഴുംകടമാണു തേ പുര,മെനിയ്ക്കിന്നുള്ളതെല്ലാം കടം;
ഭൂവാനോർവരനാം ഭവാനു പടയുണ്ടൂണിന്നെനിയ്ക്കീശ്ശിവൻ-
കോവിൽപ്പെട്ടൊരുണക്കലാണു പട,ഞാനങ്ങേയ്ക്കു തുല്യൻ പരം"

എന്നാൽ എന്തെല്ലാം കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടതായിവന്നാലും 'ചരന്നിടാ മാമകയാചനാക്ഷരം' എന്നാണു് ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ വ്രതം. ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ കുചേലവൃത്തത്തിലെ നായകൻ ഇദ്ദേഹംതന്നെയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ വലിയ തെററില്ല. കുചേലൻെറയും ഇദ്ദേഹത്തിൻെറയും സ്വഭാവങ്ങൾക്കുതമ്മിൽ അത്രവലിയ സാമ്യമുണ്ടു്. 'അത്രയുമല്ലാ ധനരക്ഷയ്ക്കു സമൎത്ഥതയില്ല നമുക്കിഹതെല്ലും' എന്നുള്ളതു് ഇദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അക്ഷരംപ്രതി ശരിയാണു്. അന്യന്മാരിൽ നിന്നു ന്യായമായി കിട്ടേണ്ട സംഖ്യകൂടി വാങ്ങിയ്ക്കുന്നതിൽ ഇദ്ദേഹം ഉദാസീനനായിരുന്നു

1091 മുതൽ ഇദ്ദേഹത്തിനു ദേഹസുഖമില്ലാതെയായി ശരീരത്തിൽ അവിടവിടെയായി വ്രണങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. വൈദ്യവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ ചികിത്സയും സ്വജനങ്ങളുടെ സ്നേഹപൂൎവ്വമായ ശുശ്രൂഷയും എല്ലാമുണ്ടായിട്ടും രോഗത്തിനു ശമനമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, രോഗം ക്രമേണ വൎദ്ധിച്ചുവരികയാണുണ്ടായതു്. 1092 ചിങ്ങം 12-ാനു- ഇദ്ദേഹം പരമഗതി അടയുകയും ചെയ്തു. മരിയ്ക്കുന്നതുവരെയും ഇദ്ദേഹത്തിനു സ്വബോധമുണ്ടായിരുന്നതായി അറിയുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ അവസാനശ്ലോകം ചരമദിവസത്തിനു നാലുദിവസം മുമ്പെ ഉണ്ടാക്കിയതാണു്. അതിപ്രകാരമായിരുന്നു:—

"എന്തംഹസ്സുളവാകിലും കെടുവതിന്നല്ലോ ജനം സന്തതം
നിൻതൃക്കാലിണയാശ്രയിപ്പതു പുകഴ്ന്നീടും ജഗന്നായികേ!
എന്തിക്കാരണമതു മേ മദീയതനുവിൽ ക്ഷിപ്രം പ്രസീദാമയം
ചിന്തിപ്പാനരുതേ ഭയം മനസി മേ വാഴുന്നു വേഴുന്നു ഞാൻ"

രാജൻനമ്പൂതിരിയേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളേയും പററി ഇനിയും പലതും പറവാനുണ്ട്. പക്ഷെ ഇപ്പോൾത്തന്നെ എന്റെ ഉപന്യാസം വിചാരിച്ചതിലധികം ദീർഘിച്ചുപോയി. ഇനിയും വായനക്കാരുടെ ക്ഷമയെ പരീക്ഷിപ്പാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഈ കവിയ്ക്കു 'രാജാവു്' എന്ന സ്ഥാനം ലഭിച്ചതിനെപ്പററി ഒരിയ്ക്കൽ ഒരു കവിശ്രേഷ്ഠൻ പദ്യരൂപത്തിൽ ഒരു ചോദ്യം ചോദിക്കുകയും അതിനു സംഗതികളെല്ലാം വിശദമാക്കിക്കൊണ്ടു കഥാനായകൻ രണ്ടു പദ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു സമാധാനം പറകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ആ ചോദ്യോത്തരപദ്യങ്ങളെക്കൂടി ഇവിടെ ചേർത്തുകൊണ്ടു് ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിയ്ക്കാം.

ചോദ്യം:—"രാജശബ്ദമവനീസുരസ്യ തേ
ഭോ! ജനിപ്പതിനു വന്ന കാരണം;
വ്യാജഹീനമുരചെയ്യുകേൾപ്പതി-
ന്നീജനത്തിനഭിലാഷമേധതേ."

ഉത്തരം:—"നേരോടിന്നെന്റെ രാജാഭിധയുടെ വിവരം ചൊല്ലുവൻ തെല്ലുകേൾപ്പാൻ,
നേരംപോക്കുണ്ടൊരുണ്ണൻ മമ മഹിതകുലേ! മുന്നമുണ്ടായിരുന്നു,
പാരം ഭ്രാന്തായി രാജാവഹമിതിമുരചെയ്താ ക്രമത്തെ തുടർന്നു
കാരാഗാരേ കിടന്നു ചിലദിനമൊടുവിൽദ്ദേവലോകേ കടന്നു. ൧

ചാലേ തദ്രാജശബ്ദം തദവരജതയാ പിന്തുടർച്ചാവകാശ-
ത്താലേ വന്നു നമുക്കെന്നിതി ചില പരിഹാസജ്ഞരോതിത്തുടങ്ങി;
മാലോകർക്കൊക്കെയിഷ്ടത്തിനു ശമഗുണവാനായ ഞാൻ സമ്മതിച്ചു
കാലത്താൽ പേരുറച്ചു കവിവര! ഗുണമായെന്നു ഞാനും നിനച്ചു." ൨

———:o:———

നാടകാന്തം കവിത്വം.

(ശ്രീമാൻ വടക്കുംകൂർ രാജരാജവൎമ്മരാജാ അവർകൾ)

‘നാടകാന്തം കവിത്വം’ എന്ന വാക്യത്തിന് അഭിജ്ഞന്മാരുടെയിടയിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധിയുണ്ടു്. വിവിധങ്ങളായ സാഹിത്യശാഖകളിൽ എല്ലാത്തിനേയുംകാൾ ഉൽകൃഷ്ടമായിരിക്കുന്നതു നാടകമാകുന്നു എന്നും കവിതയ്ക്കു് ഇതിനെക്കാൾ ഉന്നതമായ ഒരു പ്രാപ്യസ്ഥാനം ഇല്ലെന്നും ആണു് ഈ വാക്യത്തിന്റെ സാരം. പൌരസ്ത്യപണ്ഡിതന്മാർ നാടകത്തിനു കൊടുത്തിരിയ്ക്കുന്ന സ്ഥാനം എത്രമാത്രം ഉയൎന്നതാണെന്നു് ഈ വാക്യത്തിൽനിന്നു ഗ്രഹിയ്ക്കുവാൻ കഴിയും.

നാടകം ഇത്രമാത്രം വിശിഷ്ടമായ ഒരു സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനമാകുന്നു, അതുകൊണ്ടു് ഈ മാൎഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ചു വിജയം നേടുന്നതിന് അപാരമായ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽതന്നെ ചുരുക്കം കവികൾക്കേ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. കവിതാവൈഭവം തികഞ്ഞ മഹാകവികൾക്കുകൂടി നാടകസരണിയിൽ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നതിനു സാധാരണമായി ധൈൎയ്യമുണ്ടായിക്കാണുന്നില്ല. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ നാടകകൎത്താക്കന്മാരായ വിശിഷ്ടകവികൾ പലരും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഭാസൻ, കാളിദാസൻ, ഭവഭൂതി മുതലായി ചുരുക്കം ചില മഹാകവികളെ മാററിനിൎത്തിയാൽ മററുള്ളവരിൽ അധികംപേൎക്കും വേണ്ട വിജയം കരസ്ഥമായിട്ടില്ലെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ഈ സങ്ഗതി സംസ്കൃതത്തിൽ നാടകം വിരചിച്ചു ഫലിപ്പിയ്ക്കുവാൻ എത്രമാത്രം ക്ലേശം ഉണ്ടെന്നു തെളിയിയ്ക്കുന്നു.

പൌരസ്ത്യന്മാൎക്കു സംസ്കാരത്തിന്റെ പരമോൽകൎഷത്തെ പ്രാപിച്ച ഒരു നാട്യശാസ്ത്രം ഉണ്ടു്. അതു ഋഷിപ്രണീതവുമാകുന്നു. അതിലെ നിയമങ്ങൾക്കു കാൎക്കശ്യം കൂടും. ഇത്രയും കൎക്കശവും എന്നാൽ പൂൎണ്ണവും ആയ ഒരു നാട്യശാസ്ത്രം മറെറാരു സമുദായക്കാൎക്കും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ഇതരഭാഷാസാഹിത്യങ്ങളിൽ നാടകം നിൎമ്മിച്ചു് എളുപ്പം ഫലിപ്പിയ്ക്കുവാൻ കഴിയും. എന്നാൽ അസാധാരണമായ പ്രതിഭാസമ്പത്തു തികഞ്ഞ ഒരു മഹാനല്ലാതെ, സംസ്കൃതത്തിൽ ശാസ്ത്രപഥത്തിൽനിന്നു ഭ്രംശിയ്ക്കാതെ രസഭരിതമായ ഒരു നാടകം നിൎമ്മിച്ചു സഹൃദയഹൃദയാനുരഞ്ജനം ചെയ്യാവുന്നതല്ല. എത്രമാത്രം മഹാനും സ്വതന്ത്രനും ആയ കവിയ്ക്കും നാടകമാൎഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നതോടു

കൂടി പല അസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു. നമ്മുടെ നാട്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്വഭാവവും അതിനെ കവിയ്ക്കു് ആദരിയ്ക്കേണ്ടിവരുന്ന നിലയുമാണു് അതിനു കാരണം. ശാസ്ത്രീയനിയന്ത്രണങ്ങളെ ലംഘനംചെയ്യുന്നതു കവിയുടെ അല്പതയേയും അശക്തിയേയും കാണിയ്ക്കുന്നതാണെന്നാകുന്നു പൌരസ്ത്യന്മാരുടെ വിചാരം. അതുകൊണ്ടു കവികൾ മനഃപൂർവ്വം ശാസ്ത്രവിധികളെ ലംഘിക്കുക പതിവില്ല.

നാടകം നാട്യകലയാകുന്നു. കഥാവസ്തുവിനെ നടന്മാർ നടിച്ചു കാണിയ്ക്കുന്ന കലയ്ക്കു നാട്യം എന്നു പേർ പറയുന്നു.

> നാടകാർത്ഥാനുകരണം നാട്യാ സ്യാദ്രൂപകം ച യൽ
> അനുകാര്യാനുകർത്രോസ്തു താദാത്മ്യം മുഖ ചന്ദ്രവൽ.

എന്നു നാട്യത്തിന്റെ ലക്ഷണം. നടന്മാർ രാമരാവണാദികളുടെ വേഷം കൈക്കൊണ്ടു് അവരുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചു് അവരുടെ ചേഷ്ടകളെ അനുകരിച്ചു സഭ്യന്മാർക്കു കണ്ണിനുമുൻപിൽ നേരെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. അപ്പോൾ അവർ നടൻ അഭിനയം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭിന്നഭാവനകൾ മാറി രാമരാവണാദികൾതന്നെ തങ്ങളുടെ മുൻപിൽ വന്നു ഓരോ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതായി തോന്നുന്നു. അതായതു അനുകർത്താക്കന്മാരിലും അനുകാര്യന്മാരിലും രംഗവാസികളായ സഹൃദയന്മാർക്കു് അഭേദബുദ്ധിയുണ്ടാകുന്നു എന്നു സാരം. ഈ ബുദ്ധി ജനിപ്പിയ്ക്കുകയാകുന്നു നാട്യകലയുടെ ധർമ്മം. ധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്താൽ രാമാദികൾക്കു സംഭവിച്ച ശ്രേയസ്സിന്റെയും അധർമ്മവൃത്തികളാൽ രാവണാദികൾക്കു് ഉണ്ടായ ആത്മനാശത്തിന്റെയും സ്വഭാവം തങ്ങളുടെ മുൻപിൽ സഭ്യന്മാർ പ്രത്യക്ഷമായിക്കാണുമ്പോൾ അതോടുകൂടി അവർ ധർമ്മത്തിൽ ആസക്തിയും അധർമ്മത്തിൽ വൈമുഖ്യവും ഉണ്ടാകാതെയിരിയ്ക്കയില്ല.

> "സതാം ഹി രാവണാദീനാം
> ദുർവൃത്തം നാശകാരണം
> രാമാദീനാമപി തഥാ
> സാധുവൃത്തം ജയാവഹം
> തസ്മാദസ്മാഭിരപ്യത്ര
> ത്യക്ത്വാ ദുർവൃത്തമീദൃശം
> ഭവിതവ്യം സാധുവൃത്തൈഃ"

എന്നു് ആചാര്യന്മാർ പറയുന്നതിന്റെ സാരം ഇതുതന്നെ. നാടകമായി പരിചയം വർദ്ധിച്ചുവരുന്തോറും ഈ വിശിഷ്ടമായ സംസ്കാരം വികാസത്തെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ജനങ്ങളെ സദാചാരപഥത്തിലേയ്ക്കു

നയിയ്ക്കുന്നതിന് ഇതരകാവ്യശാഖകളെക്കാൾ കൂടുതലായ പ്രേരണാശക്തി നാടകത്തിനു പ്രയോഗിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

കഥാവസ്തുവിനെ നടിച്ചു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയാണു നാട്യകലയുടെ ധർമ്മം. ഗുരുകലക്ലേശംകൊണ്ടു സാമർത്ഥ്യം സമ്പാദിച്ച നടന്മാർക്കല്ലാതെ ഇക്കാര്യം സാധിയ്ക്കുന്നതല്ല. സന്ദർഭോചിതങ്ങളായ രസങ്ങളെ മുഖത്തു സ്ഫുരിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും അംഗോപാംഗങ്ങളെ വേണ്ടതുപോലെ സ്വാധീനമാക്കി അവയെക്കൊണ്ടു യഥേഷ്ടം ചേഷ്ടിപ്പിക്കുന്നതിനും അഭ്യാസബലം അത്യാവശ്യമാകുന്നു. നാട്യകലയിൽ കേരളത്തിലെ ചാക്യാന്മാർ അദ്വിതീയന്മാരാണെന്ന് ആരും സമ്മതിയ്ക്കും. അവരുടെ അഭ്യാസരീതിയും അഭിനയനൈപുണ്യവും ഒന്നു വേറെതന്നെയാകുന്നു. ചാക്യാന്മാരെ മാററിനിറുത്തിയാൽ, പിന്നീട്, നാട്യവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കഥകളിക്കാർ മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നു. കച്ചകെട്ടി ഉഴുഞ്ഞുള്ള അഭ്യാസബലംകൊണ്ടു മെയ്സ്വാധീനം വരുത്തിട്ടാണു കഥകളിക്കാർ അഭിനയനിപുണതവം സമ്പാദിയ്ക്കുന്നതെന്ന് ആർക്കും അറിയാവുന്നതാണല്ലൊ. കേരളത്തിൽ നാട്യകലയ്ക്കു ലഭിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന പരമമായ സംസ്കാരോൽക്കർഷം മററു ദേശങ്ങളിൽ ഈ കലയ്ക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരു അവാസ്തവവുമില്ല.

ഗദ്യം പദ്യം ചമ്പു മുതലായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ സാധാരണമായി വിരചിയ്ക്കുന്ന കാവ്യം രംഗപ്രയോഗാർഹതയെ വഹിയ്ക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ നാടകം രംഗത്തിൽ അഭിനയിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുക്കേണ്ട പ്രബന്ധമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട്, കവി, അതിൽ ആദിമുതൽ അവസാനംവരെ ഒരുപോലെ രസശുദ്ധിയിൽ ഗാഢമായി ശ്രദ്ധവയ്ക്കേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ രസത്തിനു ഭംഗം വന്നു സഭ്യന്മാർ വിമുഖന്മാരാകും. അപ്പോൾ നാടകം വിഫലമായിബ്ഭവിക്കുന്നു. അതിനാൽ പ്രതിഭയ്ക്കു ശരിയായ പക്വതയും സൂക്ഷ്മമായ ലോകധർമ്മജ്ഞതയും പ്രശസ്തമായ കല്പനാപാടവവും സമ്പാദിച്ചതിനുശേഷമേ കവി നാടകമാർഗ്ഗത്തിൽ കാൽ വയ്ക്കാവു. ഇവിടെ പറഞ്ഞ യോഗ്യതകൾ പൂർണ്ണമായി സമ്പാദിച്ച മഹാകവികളുടെ സന്താനങ്ങളാകുന്നു ശാകുന്തളം, ഉത്തരരാമചരിതം മുതലായവ. ഇവയ്ക്ക് അത്രയ്ക്കു മാഹാത്മ്യവും ഉണ്ട്.

നമ്മുടെ നാട്യകലയ്ക്കും നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിനും എത്രമാത്രം ഉൽകർഷവും സാഫല്യവും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ശാസ്ത്രത്തെ പുരസ്കരിച്ച് അല്പം വിശാലമായി വിചാരിയ്ക്കാം.

പ്രസ്താവന, നാലു (സാത്വതി കൈശികി ആരഭടി ഭാരതി) വൃത്തികൾ, അഞ്ചു (വിഷ്കംഭം പ്രവേശകം ചൂളിക അങ്കാവതാരം അങ്കമുഖം) സൂചകങ്ങൾ, അഞ്ചു് (ബീജം ബിന്ദു പതാക പ്രകരി കാൎയ്യം) അൎത്ഥപ്രകൃതികൾ, അഞ്ചു് (മുഖം പ്രതിമുഖം ഗൎഭം വിമൎശം ഉപസംഹൃതി) സന്ധികൾ, അഞ്ചു് (ആരംഭം യത്നം പ്രാപ്ത്യാശ നിയതാപ്തി ഫലാഗമം) കാൎയ്യാവസ്ഥകൾ, മുഖാദി സന്ധികൾക്കു് ആകെക്കൂടിയുള്ള അറുപത്തഞ്ചു അംഗങ്ങൾ, ഇരുപത്തൊന്നു സന്ധ്യന്തരങ്ങൾ, (ഇവ മുഖാദി സന്ധികൾ കൂടാതെ വേറെയുള്ളവയാണ്.) മുപ്പത്താറു (ഭൂഷണം അക്ഷരസംഘാതം ഹേതു പ്രാപ്തി മുതലായവ) നാട്യാലങ്കാരങ്ങൾ ഇവ നാടകത്തിൽ ഘടിപ്പിയ്ക്കേണ്ട അംഗങ്ങളാകുന്നു. നിൎദ്ദേശം പ്രകാശം ആത്മഗതം ജനാന്തികം ആകാശഭാഷണം ഗൎഭാങ്കം മുതലായി നാടകത്തിൽ കല്പിക്കപ്പെടേണ്ടവയായി വേറെയും പല അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

നാടകത്തിൽ ശൃംഗാരവീരങ്ങളിൽ ഒന്നു് അംഗിയായ രസമായിരിക്കണം. മറ്റു രസങ്ങൾ അംഗത്വേന കല്പിയ്ക്കപ്പെടേണ്ടവയാണ്. രസത്തിന് എല്ലാത്തിനേയുംകാൾ പ്രാധാന്യമുണ്ടെന്നും അതിനു കേടുവരാത്തവിധത്തിലേ മററു് അംഗങ്ങളെ ഘടിപ്പിക്കാവു എന്നും പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ടു്.

ഒരു മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തിൽ അനേകം അംഗങ്ങളും ഉപാംഗങ്ങളും ഉണ്ടല്ലൊ. അവയിൽ ഓരോന്നുകൊണ്ടും ഓരോവിധം പ്രയോജനം ഉണ്ടെന്നു് അനുഭവസിദ്ധമാകുന്നു അംഗങ്ങളും ഉപാംഗങ്ങളും യുക്തമായ സ്ഥാനത്തു ഭാഗിയായി കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നാൽ ആ വിധമുള്ള ശരീരം സ്വധൎമ്മത്തെ നിൎവ്വഹിയ്ക്കുന്നതിനു സമൎത്ഥവും സുന്ദരവും ആയിബ്ഭവിയ്ക്കുന്നു. നേരെമറിച്ചു് അവയ്ക്കു് ഏതെങ്കിലും ന്യൂനത തട്ടിയാൽ ആ ദോഷം ശരീരത്തിന്റെ പ്രയോജനത്തെയും സൌഭാഗ്യത്തെയും കുറയ്ക്കുന്നു. ഇതുതന്നെ നാടകമാകുന്ന ശരീരത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും. മുഖം നേത്രശ്രോത്രാദ്യുപാംഗങ്ങൾ മുതലായവകൊണ്ടു് എപ്രകാരം മനുഷ്യശരീരത്തിനു് ഓരോ കാൎയ്യങ്ങൾ സാധിയ്ക്കുന്നതിനുണ്ടോ, അതുപോലെ, മുൻപു പറഞ്ഞ പ്രസ്താവന, വൃത്തി, സൂചകം, മുതലായ അംശങ്ങൾ കൊണ്ടു നാടകശരീരത്തിനും ഓരോ പ്രയോജനങ്ങൾ നേടേണ്ടതുണ്ടു്. സൃഷ്ടികൎത്താവു മനുഷ്യശരീരത്തിലുള്ള സൎവ്വാവയവങ്ങളേയും—എന്തിന് അല്പങ്ങളായ രോമങ്ങളേക്കൂടി,—ഓരോ പ്രത്യേകോദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയാണു നിൎമ്മിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതെന്നു ശരീരശാസ്ത്രജ്ഞ

ന്മാക്ക് അറിയുവാൻ ക്ലേശമില്ല. അതുപോലെ നാട്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നാടകശരീരത്തിൽ ഓരോ അവയവങ്ങൾ ഘടിപ്പിയ്ക്കണമെന്ന വിധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതും പ്രത്യേകം ചില കരുതലോടുകൂടിയാകുന്നുവെന്ന അഭിജ്ഞന്മാക്ക് അറിയുവാൻ കഴിയും.

മുൻപു കാണിച്ച പ്രസ്താവന വൃത്തി മുതലായവയുടെ എല്ലാം ലക്ഷണം സ്ഥാനം പ്രയോജനം എന്നിവയെപ്പററി വിവരിയ്ക്കുന്നതിന ഈ ചെറിയ ലേഖനത്തിൽ സാധിയ്ക്കുകയില്ല. അവയുടെ പൂണ്ണസ്വഭാവം ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിന്ന ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ അവയ്ക്കു നാടകത്തിൽ കല്പിതമായിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം എത്രമാത്രം ഗൗരവം ഏറിയതാണെന്ന കാണിക്കുവാൻ സ്ഥാലീപുലാകന്യായേന പ്രസ്താവനയുടെ ഒരു രൂപം കഴിയുന്നതും സമഗ്രമായി ഇവിടെ കൊടുക്കാമെന്ന വിചാരിക്കുന്നു.

നാടകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലാകുന്ന നാന്ദിയ്ക്കും പ്രസ്താവനയ്ക്കും സ്ഥാനം.

ആശീർവ്വചനം ഇഷ്ടദേവതാനമസ്കാരം എന്നിവയിൽ ഒന്നിനോടും സൂൎയ്യചന്ദ്രാദിമംഗലപദോപാദാനത്തോടും കൂടിയ സ്തുതിയാകുന്ന നാന്ദി. കഥാവസ്തുവിന്റെ ബീജം സമാസോക്തിരൂപേണയോ ശ്ലേഷാലങ്കാരം മൂലമൊ നാന്ദിയിൽ ഘടിപ്പിക്കാം. ഈവിധമുള്ള നാന്ദിയ്ക്കു പത്രാവലിയെന്ന പറയുന്നു. നീലി ശുദ്ധ എന്ന നാന്ദിയ്ക്കു രണ്ടു ഭേദങ്ങൾ ഉണ്ട്. സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാരുടെ വൎണ്ണനോപാദാനത്തോടുകൂടിയതു നീലിയും ഇതിന വിപരീതമായതു ശുദ്ധയും ആകുന്നു. പ്രസ്താവനയുടെ ആദിയിൽ സൂത്രധാരനാണ് നാന്ദി ചൊല്ലേണ്ടതു്.

ഇഷ്ടദേവതാസ്തോത്രം നാന്ദികൊണ്ടു സാധിക്കുന്നു. ഏതു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുമ്പോഴും അതിന്റെ നിൎവ്വിഘ്നമായ പരിസമാപ്തിക്കുവേണ്ടി ഇഷ്ടദേവതാപ്രാൎത്ഥന ചെയ്യുക (ഇഷ്ടദേവതയെ ആരാധിയ്ക്കുക) എന്നതു ഭാരതീയരുടെ ഒരു വിശിഷ്ടധൎമ്മമാകുന്നു. ശാസ്ത്രകാരന്മാക്കും കാവ്യകൎത്താക്കൾക്കും വിഭിന്നരൂപത്തിലാണെങ്കിലും ഈ ധൎമ്മം നിൎവ്വഹിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയുണ്ട്.

സൂത്രധാരൻ നടിയോടോ മററു നടന്മാരോടോ തന്റെ കാൎയ്യം പറയുന്നതിന പ്രസ്താവനയെന്ന പേർ. "പ്രസ്തുയതെ ഉപക്ഷിപ്യതേ പ്രധാനാൎത്ഥോനയാ ഇതി പ്രസ്താവനാ" എന്ന ഈ പദത്തിന്റെ

വ്യുൽപത്തി. ഇതിൽനിന്നു പ്രസാദോത്പാദകത്വമാണു പ്രസ്താവനയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നു ധരിക്കണം. പ്രസ്താവനയ്ക്കു ആമുഖം എന്നും പേരുണ്ടു്.

സാത്വതി മുതലായ നാലു വൃത്തികൾ ഘടിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടവയായിട്ടുണ്ടെന്നു മുൻപറഞ്ഞുവല്ലോ. അവയിൽ ഒന്നായ ഭാരതീവൃത്തിയ്ക്കു പ്രരോചനം ആമുഖം എന്നു രണ്ടു അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. പ്രസ്തുതമായ അൎത്ഥത്തിന്റെ പ്രശംസ പ്രരോചനം എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. സദസ്യലോകത്തെ സമ്മുഖമാക്കിച്ചെയ്യുകയാണ് ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശം. നാടകങ്ങളുടെ പ്രസ്താവനയിൽ സാധാരണയായി കണ്ടുവരാറുള്ള കവികാവ്യാദി പ്രശംസ പ്രരോചനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഉദാത്തൻ ഉദ്ധതൻ പ്രൌഢൻ വിനീതൻ എന്നു കവി നാലുവിധം. ഇവരിൽ ഗൂഢമായി ഹൃദയത്തിൽ അഭിമാനം വഹിക്കുന്നവൻ ഉദാത്തനും, സ്വോൽകൎഷത്തെ ഘോഷിക്കുന്നവൻ ഉദ്ധതനും, യഥോചിതം സ്വഗുണത്തെ കീൎത്തിക്കുന്നവൻ പ്രൌഢനും, തന്റെ അല്പത പറയുന്നവൻ വിനീതനും ആകുന്നു കഥാവസ്തു മുതലായവയെപ്പററി ചുരുക്കത്തിൽ പ്രശംസിക്കുന്നതിനു സംക്ഷിപ്തപ്രരോചനം എന്നു പേർ പറയുന്നു. പ്രിയദൎശികയിലെ പ്രരോചനം സംക്ഷിപ്തത്തിനു ഉദാഹരിക്കാം.

ലോകത്തിൽ ഏതു കലകൊണ്ടു പേരുമാറുന്നവരും, ആരംഭത്തിൽ ആ കലയേയും തൽപ്രവൎത്തകന്മാരായ തങ്ങളേയും പററി പ്രശംസിയ്ക്കുക പതിവുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കു ആ കലയേയും അതുകൊണ്ടു വ്യാപരിയ്ക്കുന്നവരെയുംപററി ഒരു ബോധവും ബഹുമാനവും ഉണ്ടാകുകയും അവർ ആ കലയിലേയ്ക്കു ആകൎഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുതന്നെ നാടകത്തിന്റെയും സ്വഭാവം. വസ്തുവാദികൾക്കു ഗുണോൽകൎഷം ഉണ്ടെന്നു സഭ്യന്മാരെ അറിയിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവൎക്കു നാടകത്തോടു ആഭിമുഖ്യം ഉണ്ടാകുന്നില്ല ഈ നിലയിൽ നാടകത്തിനു വൈഫല്യം സംഭവിയ്ക്കും. അതുകൊണ്ടു സഭ്യന്മാരുടെ സാമ്മുഖ്യം സമ്പാദിയ്ക്കുക എന്ന പ്രധാനകാൎയ്യം സാധിക്കുന്നതിനു പ്രരോചനം ആവശ്യം തന്നെ. ലോകത്തിൽ ഏതുവിധം വ്യാപാരം കൊണ്ടു ഉപജീവിക്കുന്നവരും ഒരു രൂപത്തിലല്ലെങ്കിൽ മററൊരുവിധം പ്രരോചനം കൈക്കൊള്ളുന്നുണ്ടു്. ഉദാത്താദി സ്വഭാവഭേദം അവരിലും കാണാം.

ചില സന്ദൎഭങ്ങളിൽ കവികൾക്കു സ്വന്തം ഗുണത്തെയും പ്രബന്ധത്തെയും പററി കാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രശംസിയ്ക്കേണ്ടതു ആവശ്യമായി

വന്നുവരും. അപ്പോൾ അവർ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ ആത്മ പ്രശംസാദോഷം ആരോപിയ്ക്കുന്നതു യുക്തമല്ല. ഭാരതം, രാമായണം, ഭാഗവതം മുതലായ മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രാരംഭഭാഗങ്ങളിൽ തൽകർത്താക്കന്മാർ പ്രബന്ധോൽക്കർഷത്തെ പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. അല്പം രൂപഭേദത്തോടുകൂടി ഈ സ്വഭാവം ശാസ്ത്രകാരന്മാരിലും കാണാവുന്നതാകുന്നു.

പ്രസ്താവനയിൽ ഘടിപ്പിക്കേണ്ടതായ മറ്റൊരു അംഗമാകുന്നു ഋതുവർണ്ണനം.

രംഗം പ്രസാദ്യ മധുരൈഃ ശ്ലോകൈഃ കാവ്യാർത്ഥസൂചകൈഃ
ഋതും കഞ്ചിദുപാദായ ഭാരതീം വൃത്തിമാശ്രയേൽ.

എന്ന ശാസ്ത്രം തന്നെ ഋതുവർണ്ണനത്തിനു പ്രമാണം. മധുരങ്ങളും പ്രബന്ധാർത്ഥസൂചകങ്ങളും ആയ പദ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു രംഗവാസികളെ സന്തോഷിപ്പിച്ചിട്ടു ഭാരതീവൃത്തിയെ ആശ്രയിച്ച് ഏതെങ്കിലും ഋതുവിനെ വർണ്ണിക്കണമെന്ന് ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അർത്ഥം. സാധാരണമായി നാടകങ്ങളുടെ ആദിയിൽ കാണുന്ന ഋതുവർണ്ണനത്തിന് ഈ ശാസ്ത്രം തന്നെ ആധാരം.

ശരൽ സംഗ്രാമസമയേ വിവാഹേ ഗ്രീഷ്മമാധവൌ

എന്ന ശാസ്ത്രംകൊണ്ട് ഋതുവർണ്ണനത്തിലും ഔചിത്യം ദീക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു ഗ്രഹിയ്ക്കണം. യുദ്ധത്തിനു ശരത്തും വിവാഹത്തിനു ഗ്രീഷ്മമാധവങ്ങളും യോജിയ്ക്കുന്നു. ശകുന്തളാദുഷ്യന്തന്മാരുടെ (ഗാന്ധർവ്വ) വിവാഹം ഇതിവൃത്തമാകയാൽ ശാകുന്തളത്തിൽ ഗ്രീഷ്മർത്തുവിനെ ഉപാദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഗ്രീഷ്മം രാജാക്കന്മാർക്കു നായാട്ടിനും ഉചിതമായ കാലമാകുന്നു. ശാകുന്തളത്തിൽ പ്രസ്താവനയിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഗ്രീഷ്മവർണ്ണനംകൊണ്ടു രാജാവിന്റെ നായാട്ടിന് ഔചിത്യം സിദ്ധമായി. ഋതുവർണ്ണനത്തിൽ പ്രബന്ധാർത്ഥസൂചനവും ചെയ്യാം.

ഭാവിയായ പാത്രപ്രവേശത്തെ സൂചിപ്പിക്കേണ്ടതു പ്രസ്താവനയുടെ മറ്റൊരു ധർമ്മമാണ്. .

സംസൂച്യ പാത്രം നിർഗ്ഗച്ഛേൽ സൂത്രധാരസ്സഹേതരൈഃ

എന്നു ശാസ്ത്രം വിധിക്കുന്നു. സൂത്രധാരൻ ഭാവിപാത്രത്തിന്റെ പ്രവേശം സൂചിപ്പിച്ചതിനുമേൽ ഇതരനടന്മാരോടുകൂടി രംഗത്തിൽനിന്നു പോകണം.

ചേതസ്സമാകൃഷ്ടമായിട്ടു നിൻ ഗീതസ്വരത്താൽ ഹൃതനായി ഞാനും
സ്ഫീതസ്പൃഹം പൂണ്ട മൃഗത്തിനാലിഖ്യാതസ്വനാമാ നൃപനെന്നപോലെ.

മണി: ശാകുന്തളം.

ഈ പദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ, മൃഗത്തെ രഥാരൂഢനായി അനുഗമിക്കുന്ന രാജാവിന്റെ പ്രവേശം സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഭൂതവും ഭാവിയും ആയ ഭാഗങ്ങൾക്ക് (പ്രസ്താവനയ്ക്കും അങ്കത്തിനും) വസ്ത്വംശം കൊണ്ടു ബന്ധം ഉണ്ടാക്കുകയാണു് ഈവിധമുള്ള സൂചനത്തിന്റെ പ്രയോജനം. ഇങ്ങനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ നാടകത്തിൽ പൂർവ്വോത്തരഭാഗങ്ങൾക്കു പരസ്പരബന്ധമില്ലാതെ വൈരസ്യം ഭവിക്കും.

വാക്യങ്ങളിൽ ശബ്ദശക്തിയുടെ വൈഭവം നിമിത്തം അനേകാർത്ഥയോജനം ചെയ്യുന്നതിനു ത്രിഗതം എന്നു പേർ. ഈ അംശവും യഥോചിതം ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കണം.

വിജ്ഞന്മാരഭിനന്ദിച്ചേ വിജ്ഞാനം സാധുവായ്‌വരൂ
നല്ല ശിക്ഷ കഴിച്ചോർക്കുമില്ല വിശ്വാസമാത്മനി.

മണി: ശാകുന്തളം.

എന്ന പദ്യം ത്രിഗതത്തിനു് ഉദാഹരിക്കപ്പെടാം. * ശകുന്തളാദുഷ്യന്തന്മാരുടെ ഗാന്ധർവ്വവിവാഹം ധർമ്മശാസ്ത്രസമ്മതമായൊന്നാകുന്നുവെങ്കിലും, കണ്വമഹർഷി അഭിനന്ദിക്കുന്നതുവരെ രാജാവിനു് അതിന്റെ സാധുത്വത്തെക്കുറിച്ചു് ആത്മവിശ്വാസം ഉണ്ടായില്ലെന്നുള്ള പ്രബന്ധാർത്ഥം ഈ ശ്ലോകത്തിൽ മഹാകവി യോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ ശബ്ദപ്രഭാവം കൊണ്ടാണു് ഈ അർത്ഥം സൂചിക്കുന്നതു്.

പാട്ടുകാർ, വാദകന്മാർ, നടന്മാർ, സഭാനാഥൻ, സഭ്യർ ഇവർ അന്യോന്യം ചേർന്നിരിക്കുന്ന—രഞ്ജിക്കുന്ന— സ്ഥലമാകുന്നു രംഗം.

നാടകം കാണുവാൻ വന്നിരിക്കുന്നവർ സഭ്യന്മാർ, ഇവർ പ്രാർത്ഥനീയന്മാരെന്നും പ്രാർത്ഥകന്മാരെന്നും രണ്ടുവിധം ഉണ്ടു്. നാടകാഭിനയത്തിനു് അനുജ്ഞ തരുവാൻ നടന്മാരാൽ പ്രാർത്ഥിക്കപ്പെടേണ്ടവർ പ്രാർത്ഥനീയർ; നടന്മാരോടു് അഭിനയത്തിനു് അപേക്ഷിക്കുന്നവർ പ്രാർത്ഥകന്മാർ; വേണീസംഹാരത്തിൽ സഭ്യന്മാർ പ്രാർത്ഥനീയരും പ്രിയദർശികയിൽ പ്രാർത്ഥകന്മാരും ആകുന്നു.

നാടകങ്ങളിൽ ഒന്നാമങ്കത്തിന്റെ ആദിയിൽ കാണുന്നതു് ആ അങ്കത്തിന്റെയും പൊതുവെ നാടകത്തിന്റെയും പ്രസ്താവനയാകുന്നു.

---

* ശ്രീനിവാസാചാര്യകൃതമായ ശാകുന്തളം വ്യാഖ്യാനം നോക്കുക.

ഏതാദൃശമായ പ്രസ്താവന നാടകത്തിലെ എല്ലാ അങ്കങ്ങൾക്കും ഉണ്ട്. ഓരോ അങ്കത്തിന്റെയും ആരംഭത്തിൽ വിഷ്കംഭകാദി രൂപാന്തരങ്ങളോടുകൂടി കാണുന്നത് അതിന്റെ പ്രസ്താവനയാകുന്നു. ശരീരത്തെ, മുഖം കഴുത്തിനു താഴെയുള്ളത് എന്നു രണ്ടായി വിഭജിക്കാമല്ലൊ. ഇതുപോലെ അങ്കത്തിനും രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതിൽ അങ്കത്തിന്റെ മുഖമാണു പ്രസ്താവന. വിഷ്കംഭകം പ്രവേശകം മുതലായവ പ്രസ്താവനയുടെ രൂപാന്തരങ്ങളാകുന്നു.

വിഷ്കംഭകാദിയ്ക്കു സൂചകം എന്നു പേർ പറയുന്നു. വിഷ്കംഭകം, പ്രവേശകം, ചൂളിക അങ്കാവതാരം, അങ്കമുഖം, എന്നു സൂചകം അഞ്ചുവിധം. അങ്കാരംഭത്തിൽ അപ്രധാനപാത്രങ്ങൾ ഭൂതവും ഭാവിയും ആയ കഥാംശത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു വിഷ്കംഭകമാകുന്നു. ഇതു ശുദ്ധം മിശ്രം എന്നു രണ്ടു പ്രകാരം. മദ്ധ്യമപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു മാത്രം കല്പിക്കുന്നതു ശുദ്ധവും, നീചവും മദ്ധ്യമവും ആയ പാത്രത്തെക്കൊണ്ടുള്ളതു മിശ്രവും ആയ വിഷ്കംഭം. നടൻ ചേടി ആചാൎയ്യൻ ഇവരെക്കൊണ്ടു മിശ്രവിഷ്കംഭം യോജിപ്പിക്കണം. അനർഘരാഘവത്തിൽ ആറാമങ്കത്തിന്റെ ആദി ശുദ്ധവിഷ്കംഭത്തിനും മാളവികാഗ്നിമിത്രം ഒന്നാമങ്കത്തിന്റെ ആരംഭം മിശ്രത്തിനും ഉദാഹരണം. നീചപാത്രങ്ങൾ ഭൂതഭാവിവസ്ത്വംശസൂചനം ചെയ്യുന്നതു പ്രവേശകം. മദ്ധ്യമപാത്രങ്ങൾ രംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതെ നേപത്ഥ്യത്തിൽ ഇരുന്ന് അൎത്ഥസൂചനം ചെയ്യുന്നതു ചൂളികയും പൂൎവ്വാങ്കത്തിലെ പാത്രത്തിനു തുടർച്ചയായി ഉത്തരാങ്കത്തിൽ പ്രവേശനം കൊടുക്കുന്നതു അങ്കാവതാരവും ആകുന്നു. പൂൎവ്വാങ്കാവസാനത്തിലെ പാത്രങ്ങൾ ഭാവിവസ്തുവിന്റെ സൂചനം ചെയ്യുന്നത് അങ്കാനനം.

നേപത്ഥ്യത്തിൽ നിന്നു പറയുന്നതിനെ രംഗസ്ഥനായ നടൻ കേൾക്കുന്നതായി നടിയ്ക്കുന്നത് ആകാശഭാഷണം. ആകാശഭാഷണത്തിൽ നേപത്ഥ്യത്തിൽ നിന്ന് ആരും പറയുന്നില്ല. രംഗപ്രവിഷ്ടനായ നടൻ, അപ്രകാരം പറയുന്നതു കേൾക്കുന്നതായി നടിയ്ക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്.

ഇനി സൂചകംകൊണ്ടു എന്താണു പ്രയോജനം എന്നു വിചാരിക്കാം. ഇവിടെയും മനുഷ്യശരീരത്തെ തന്നെ ഉദാഹരണത്തിനു സ്വീകരിയ്ക്കുന്നതു യുക്തമായിരിയ്ക്കും. ഒരു മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തെ, പുറമെ പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കാവുന്ന അംശം, മറച്ചിരിക്കേണ്ടതു്, എന്നു രണ്ടായി വിഭജിയ്ക്കാം. ശരീരത്തിൽ പുറമെ കാണിയ്ക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത അംശത്തെ,

അല്ലെങ്കിൽ അവയവങ്ങളെ, മനുഷ്യർ വസ്ത്രംകൊണ്ടു മറയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യാത്തവർ ലോകദൃഷ്ടിയിൽ ഭ്രാന്തന്മാരും പരിഹാസ്യന്മാരും ആയി ഭവിയ്ക്കും. ഈ തത്വത്തെ കഥാവസ്തുവിനോടും ഘടിപ്പിയ്ക്കാം. രംഗത്തിൽ അഭിനയിച്ചുകാണിയ്ക്കാവുന്നതു്, അങ്ങനെ ചെയ്യാതെ മറച്ചുവയ്ക്കേണ്ടതു് എന്നു രണ്ടംശങ്ങൾ ഇതിവൃത്തശരീരത്തിനുണ്ടു്. രംഗപ്രയോഗത്തിന്നു് അനർഹമായ വസ്ത്വംശത്തെ അഭിനയിക്കുന്നതു സഭ്യന്മാർക്കു വൈരസ്യജനകമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു വസ്തുവിൻെറ യോഗ്യതയുള്ള അംശങ്ങളെ മാത്രമേ അഭിനയിയ്ക്കാൻ പാടുള്ളു. നടിച്ചുകാണിയ്ക്കുവാൻ അർഹതയില്ലാത്ത കഥാംശങ്ങളെ തീരെ ഉപേക്ഷിയ്ക്കുന്നതും നന്നല്ല; എന്തെന്നാൽ വൈരസ്യജനകമായ കഥാച്ഛേദം സംഭവിക്കുന്നു. പ്രയോഗയോഗ്യതയില്ലാത്ത വസ്ത്വംശങ്ങളുടെ സൂചന മാത്രമേ നാടകത്തിൽ ചെയ്യാവൂ.

ശാസ്ത്രത്തിൽ വസ്തുവിനെ സൂച്യം അസൂച്യം എന്നു രണ്ടായി വിഭജിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. വൈരസ്യത്തെയും സാരസ്യത്തെയും ആസ്പദമാക്കിയാണു് ഈ വിഭാഗം ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നതു്. ഇവയിൽ അസൂച്യാംശങ്ങൾ സരസങ്ങളാകയാൽ അവയെ രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാം. സൂച്യാംശങ്ങളെ സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമാകുന്നു സൂചകം. ഇതിന്നു് അർത്ഥോപക്ഷേപമെന്നും പേരുണ്ടു്.

യുദ്ധം, വിവാഹം, അശനം, ശാപം, സ്നാനം മുതലായവ രംഗപ്രയോഗത്തിന്നു് അനുചിതങ്ങളാണെന്നു വിധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. മഹാകവികൾ ഇവയെ അഭിനയിച്ചു കാണിയ്ക്കേണ്ടവിധത്തിൽ നാടകത്തിൽ ഘടിപ്പിയ്ക്കുക പതിവില്ല. ശാകുന്തളം ആറാമങ്കത്തിൻെറ അവസാനത്തിൽ ദുഷ്യന്തരാജാവു് അസുരന്മാരുമായി യുദ്ധംചെയ്യുവാൻ പുറപ്പെട്ടതായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ പിന്നീടു രാജാവു് അസുരന്മാരെ ജയിച്ചതായ കഥാംശം ഏഴാമങ്കത്തിൻെറ ആരംഭത്തിൽ മഹാകവി സൂചിപ്പിയ്ക്കുകമാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. ഉത്തരരാമചരിതം ആറാമങ്കത്തിൽ ചന്ദ്രകേതുവും ലവനും തമ്മിൽ ഉണ്ടായ യുദ്ധത്തെ വിദ്യാധരദമ്പതിമാരുടെ വാക്കിൽ വർണ്ണിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ രംഗത്തിൽ യുദ്ധം നടക്കുന്നില്ലെന്നു കാണാമല്ലൊ. നാടകകർത്താവു് ഇതിവൃത്തത്തിൻെറ സൂച്യാസൂച്യാംശവിവേചനത്തിൽ സവിശേഷം ദൃഷ്ടിവയ്ക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്.

കഥോദ്ഘാതം, പ്രവർത്തകം, പ്രയോഗാതിശയം, എന്നു് ആമുഖത്തിനു മൂന്നു് അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. തൻെറ വൃത്തത്തോടു സദൃശമായ

സൂത്രധാരന്റെ വാക്കുകേട്ടു പാത്രം രംഗത്തിൽ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നതു കഥോദ്ഘാതവും, കാലസാമ്യത്താൽ ആക്ഷിപ്തമായി പാത്രം രംഗപ്രവിഷ്ടമാകുന്നതു പ്രവൎത്തകവും ആകുന്നു. സൂത്രധാരന്റെ വാക്കിനാൽ അങ്ങനെയാവട്ടെ എന്നു പ്രയോഗസൂചനംചെയ്യുന്നതു പ്രയോഗാതിശയം.

സൂത്രധാരൻ:-

> വൈരാഗ്നികെട്ടു രിപുസംഹൃതിയാൽ പ്രമോദ-
> മേല്ക്കട്ടെ പാണ്ഡുസുതർ മാധവനോടുകൂടി
> രക്താഞ്ചിതക്ഷിതികളായ് ക്ഷതവിഗ്രഹന്മാർ
> സ്വാസ്ഥ്യം സ്വഭൃത്യരൊടു കൌരവരാന്നിടട്ടെ

(അണിയറയിൽ) അധിക്ഷേപത്തോടുകൂടി- എടാ വൃഥാ മംഗലപാഠം ചെയ്യുന്ന നടാധമാ!

വേണീസംഹാരം

ഇവിടെ തന്റെ വൃത്തത്തോടു സമമായ സൂത്രധാരന്റെ വാക്കു കേട്ടിട്ടു ഭീമസേനൻ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നതിനാൽ കഥോദ്ഘാതം. ഇതുപോലെ മററുള്ളവയ്ക്കും ഉദാഹരണങ്ങൾ കണ്ടുകൊള്ളുക.

നാടകത്തിൽ പദ്യങ്ങളും ചൂൎണ്ണികകളും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കണം. ഇവ ക്രമത്തിലധികം പാടില്ല ഗാനരൂപേണ ശ്രോതാക്കൾക്കു സംഗീതസുഖത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ പദ്യത്തിന് അധികം ശക്തിയുണ്ട്. ഗഹനങ്ങളും സുഭഗങ്ങളും ആയ ഭാവങ്ങളെ വൎണ്ണിക്കുന്ന സന്ദൎഭങ്ങളിൽ പദ്യം കല്പിയ്ക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ചെറിയ വാക്യത്തെ ചൂൎണ്ണികയെന്നു പറയുന്നു. നാടകത്തിൽ പദ്യങ്ങളും ചൂൎണ്ണികകളും സ്പഷ്ടാൎത്ഥങ്ങളായിരിക്കണം.

നാട്യധൎമ്മപ്രകാരം സൎവ്വശ്രാവ്യം, സൎവ്വാശ്രാവ്യം, നിയതശ്രാവ്യം എന്നു വസ്തു മൂന്നുവിധം. ഇവയിൽ സൎവ്വശ്രാവ്യത്തിനു പ്രകാശമെന്നും സൎവ്വാശ്രാവ്യത്തിനു ആത്മഗതമെന്നും നിയതശ്രാവ്യത്തിനു ജനാന്തികമെന്നും പേർ പറയുന്നു. ലോകവ്യവഹാരത്തിൽ എല്ലാവരേയും കേൾപ്പിക്കാവുന്നത്, ആരേയും കേൾപ്പിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തത്, ചിലരേ മാത്രം കേൾപ്പിക്കാവുന്നത് എന്നിങ്ങനെ കാൎയ്യങ്ങൾ മൂന്നുവിധമുണ്ടല്ലൊ. നാടകസാഹിത്യത്തിലാകുമ്പോൾ ഇവ പ്രകാശാദി നാമാന്തരങ്ങളോടുകൂടി വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇവിടെ ചെയ്ത വിമൎശനത്തിൽനിന്നു പ്രസ്താവനയുടെ രൂപം, രൂപാന്തരം, സ്ഥാനം, പ്രയോജനം മുതലായവ സ്പഷ്ടമായിരിയ്ക്കുമെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. പ്രസ്താവനയിൽ കാണുന്ന ഈ പ്രൌഢിയും ഗാംഭീൎയ്യ

വും നാടകത്തിന്റെ ഇതരാംഗങ്ങൾക്കും ഉണ്ട്. ഈ സംഗതികൊണ്ടു നമ്മുടെ നാട്യശാസ്ത്രത്തിനും നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിനും എത്രമാത്രം ഗഹനതയും സംസ്കാരശുദ്ധിയും ഉണ്ടെന്ന് ഊഹിക്കാമല്ലൊ. നാടകത്തിന്റെ ഈ വൈഭവത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാകുന്നു അഭിജ്ഞന്മാർ 'നാടകാന്തം കവിത്വം' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്.

പ്രധാനങ്ങളായ പത്തു രൂപകങ്ങളും പതിനെട്ട് ഉപരൂപകങ്ങളും ഉണ്ടെന്നും അവയിൽ ഒരു രൂപകംമാത്രമാണു നാടകമെന്നുംകൂടി ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. അവയുടെയെല്ലാം സ്വഭാവം ദശരൂപകാദിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ശരീരത്തിൽ അഞ്ചു സ്ഥാനങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അഞ്ചു പ്രാണങ്ങളോടു നാടകകഥാവസ്തുവിലെ ബീജാദി അർത്ഥപ്രകൃതികൾക്കും, വിവിധങ്ങളായ സന്ധികളോടു മുഖപ്രതിമുഖാദി സന്ധികൾക്കും സന്ധ്യന്തരങ്ങൾക്കും, വലത്തുകൈയോടും ഇടത്തുകൈയോടും പത്ഥ്യത്തിനും ചൂർണ്ണികയ്ക്കും, മുഖത്തോടു പ്രസ്താവനയ്ക്കും, സാദൃശ്യം കല്പിക്കുന്നതു യുക്തമായിരിയ്ക്കും. ഇതുപോലെ കാര്യത്തിന്റെ അവസ്ഥകളോടു കാര്യാവസ്ഥകളേയും അലങ്കാരങ്ങളോടു നാട്യാലങ്കാരങ്ങളേയും ഉപമിയ്ക്കാം. ഇപ്രകാരം മറ്റു് അംഗങ്ങൾക്കു യഥോചിതം സാദൃശ്യം കല്പിക്കാവുന്നതാണ്. അംഗങ്ങളുടെ കുറവും കൂറവും ശരീരത്തിന് എന്നപോലെ നാടകത്തിനും വൈരൂപ്യത്തെയും വൈഫല്യത്തെയും ജനിപ്പിയ്ക്കുന്നു. ശാസ്ത്രനിയന്ത്രണത്തെ ഉല്ലംഘിച്ചു കാണിയ്ക്കുന്ന നിരങ്കുശത്വം നാടകത്തിൽ ആദരണീയമല്ലെന്ന് ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു ഗ്രഹിയ്ക്കാമല്ലൊ. നമ്മുടെ നാടകസാഹിത്യത്തിന് ഉറപ്പും വെടിപ്പും തികഞ്ഞ അടിത്തറ കെട്ടിയിരിയ്ക്കുന്നതു നാട്യശാസ്ത്രമാകുന്നു.

നാട്യശാസ്ത്രനിയന്ത്രണത്തെ ആദരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു നാടകങ്ങൾക്ക് എത്രമാത്രം ഔന്നത്യത്തെ പ്രാപിയ്ക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നതിനു ശാകുന്തളം ഉത്തരരാമചരിതം മുതലായ പ്രബന്ധങ്ങൾതന്നെ വിലയേറിയ തെളിവുകൾ. സുസ്ഥാപിതമായ നാട്യശാസ്ത്രപഥത്തിൽനിന്നു ഭ്രംശിയ്ക്കാതെയാണു കാളിദാസൻ ശാകുന്തളം രചിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് അതു നാടകസമുദായശിരോരത്നമായി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെടുന്നതിനും, അതിന്റെ ലോകോത്തരമായ പ്രകാശപരിമളം ജാതിമതദേശകാലാദി ഭേദമില്ലാതെ സർവ്വവിദ്വല്ലോകത്തെയും ആനന്ദപരവശമാക്കുന്നതിനും ഇടയായി. ശാകുന്തളംപോലെതന്നെ പൌരസ്ത്യന്മാർക്ക് അഭി

മാനകാരന്മാരായ നാടകത്താമാണ് ഉത്തരരാമചരിതവും. ഇവക്കുടാതെ വേറെയും പല ഉത്തമനാടകങ്ങളുടെ പേരുകളും ഇവിടെ സ്മരിക്കുവാൻ കഴിയും. ഈ നാടകങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന അന്യാദൃശമായ ഉൽകൃഷ്ടത്തിനു ഭാരതീയരുടെ ഭരതശാസ്ത്രംകൂടി ഒരു കാരണമാണെന്ന് ഏതു പണ്ഡിതനും സമ്മതിയ്ക്കുമെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. അശക്തികൊണ്ടോ സ്വാതന്ത്ര്യവ്യാമോഹംകൊണ്ടോ ശാസ്ത്രപഥത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു യഥേഷ്ടാ വിരചിതമായിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രബന്ധം ഉത്തമനാടകസമുദായത്തിൽ നിന്ന് അത്രമാത്രം അകന്നുനില്ക്കുന്നു. ഉദാഹരണങ്ങൾ സുലഭങ്ങളാകുന്നു. നിർജ്ജീവമായ ശാസ്ത്രനിയന്ത്രണംകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു പ്രബന്ധവും ഉത്തമപദത്തെ അധിരോഹണം ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നുകൂടി ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

ബാലന്മാർ രാമരാവണാദികളുടെ വേഷംകെട്ടി കഥകളി നാടകം മുതലായവ കളിയ്ക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ നമുക്കു മനസ്സിൽ ഒരു രസം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അഭിനയവികലന്മാരായ നടന്മാർ, അശാസ്ത്രീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ വിരചിതങ്ങളായ നാട്യപ്രബന്ധങ്ങളെ, നിരങ്കുശമായി അഭിനയിയ്ക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്ന രസവും മുൻപു പറഞ്ഞതുപോലെയുള്ളതാകുന്നു. പ്രാകൃത(ലൌകിക)രസം എന്നല്ലാതെ ഉത്തമമായ സാഹിത്യരസം എന്ന് ഇതിനു പേർ പറയാവുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ സാഹിത്യരസം മുൻപു കാണിച്ച വികൃതരസത്തിൽനിന്ന് അത്യന്തം അകന്നുനില്ക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഭാഷാനാടകസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചുകൂടി അല്പം വിചിന്തനം ചെയ്യേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. (൧) സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു ഭാഷയാക്കിയവ (൨) സംസ്കൃതപ്രസ്ഥാനം അനുസരിച്ചു സ്വതന്ത്രമായി നിർമ്മിച്ചവ (൩) സംഗീതം (൪) ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു ഭാഷാന്തരംചെയ്തവ (൫) പാശ്ചാത്യപ്രസ്ഥാനം അനുസരിച്ചു സ്വതന്ത്രമായി നിർമ്മിച്ചവ എന്നു ഭാഷാനാടക(രൂപക)ങ്ങളെ അഞ്ചായി വിഭജിക്കാം. ഹിന്ദി മുതലായ ഭാഷകളിൽനിന്നു ഭാഷപ്പെടുത്തിയ നാടകങ്ങളെ പാശ്ചാത്യപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി ഗണിയ്ക്കുന്നതു യുക്തമായിരിക്കും. ഇവയിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞ മൂന്ന് ഇനങ്ങളിലുള്ള നാടകങ്ങൾ സംസ്കൃതപ്രസ്ഥാനത്തെ ആദരിയ്ക്കുന്നവയാകുന്നു. നാലും അഞ്ചും വർഗ്ഗങ്ങളിൽ നിർമ്മിതങ്ങളായവയ്ക്കു നമ്മുടെ നാട്യശാസ്ത്രവുമായി ബന്ധമില്ല

ഉത്തമങ്ങളും രംഗങ്ങളിൽ പ്രകർഷേണ ശോഭിയ്ക്കുന്നവയുമായ പല നാടകങ്ങളും മുൻപു പറഞ്ഞ മൂന്നിനങ്ങളിലും ഉണ്ട്. ശാകുന്തളം ഉത്തരരാമചരിതം മുതലായവ ഉദാഹരിയ്ക്കപ്പെടാം. ഈ വർഗ്ഗത്തിലുള്ള നാടകങ്ങളുടെ ആവിർഭാവകാലത്തു ജനങ്ങൾക്ക് അവയോടു നിസ്സീമമായ അഭിരുചിയും ആദരവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അത്യുത്സാഹത്തോടുകൂടിയാണു ജനങ്ങൾ ആ കാലത്ത് അവയെ അഭിനയിച്ചുവന്നിരുന്നത്. സംഗീതനാടകങ്ങൾക്കും നല്ല പ്രചാരവും അഭിനന്ദനവും അല്പകാലംമുൻപുവരെ കിട്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ മലയാളനാടകങ്ങളുടെ ഈ സൌഭാഗ്യദശ നീണ്ടുനിന്നില്ല. അപ്പോഴയ്ക്കും തമിഴ്‌നാടകങ്ങളുടെ പുറപ്പാടായി. രസപരമായ അഭിനയശുദ്ധി മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ തമിഴ്‌നാടകങ്ങളുടെ നില ഏറ്റക്കുറെ ശോച്യമായിരുന്നു; എങ്കിലും 'സീൻ'കളുടെ വൈചിത്ര്യം കൊണ്ടും ഗാനങ്ങളുടെ നാനാത്വംകൊണ്ടും സാധാരണജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കുന്നതിനും മലയാളനാടകങ്ങളെ രംഗങ്ങളിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതിനും തമിഴ്‌നാടകങ്ങൾക്കു വളരെ എളുപ്പം സാധിച്ചു. എന്നാൽ അചിരേണ അവയ്ക്കും മുൻപു കാണിച്ച മലയാളനാടകങ്ങളുടെ അനുഭവമാണ് ഉണ്ടായത്. അതിനു പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ചലനചിത്രങ്ങളുടെ വരവും പ്രചാരവും ഹേതുവായിബ്ഭവിച്ചു. ഇന്നു നാടകങ്ങളുടെ സ്ഥാനം ഇവ കൈയേറിയിരിയ്ക്കുന്നു. ചലനചിത്രങ്ങൾക്കു നമ്മുടെയിടയിൽ ലഭിച്ചുകാണുന്ന വിലയും നിലയും വിചാരിച്ചാൽ അവ നല്ല മുഹൂർത്തത്തിലാണു ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ, വിശേഷിച്ചു കേരളത്തിൽ, കാലെടുത്തുവച്ചതെന്നു പറയുവാൻ ആർക്കും തോന്നും. നമ്മുടെ നാടകസാഹിത്യം ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു ഉന്നതസ്ഥാനത്തുനിന്നു പതിച്ചു ബാലിശവും 'പ്രാകൃതരസ'ഭൂയിഷ്ഠവും ആയ ചലനചിത്രത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു ചെന്നു ചേർന്ന ഈ ചരിത്രം വാസ്തവത്തിൽ അത്യന്തം ദയനീയവും ലജ്ജാവഹവും ആയിരിയ്ക്കുന്നു.

ഇന്നു പുതിയതായി പല നാടകങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയെ രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും വക്തവ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ ശാസ്ത്രീയമാർഗ്ഗത്തെ ആദരിയ്ക്കുന്ന പ്രബന്ധങ്ങളും യഥാവിധി അഭ്യസിച്ചു നാട്യനൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന നടന്മാരും വളരെ കുറവുതന്നെ. ഈ ന്യൂനതനിമിത്തം ഇന്നത്തെ നാടകപ്രസ്ഥാനം ബാലിശമായിബ്ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.

നാട്യകലയ്ക്കു പല ന്യൂനതകളും ഇന്നു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കുറവുകൾക്കു ശരിയായ ഒരു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ഉത്തമമായ ഒരു വിനോദമാർഗ്ഗം നഷ്ടപ്പെടും. നാട്യവിദ്യ ശാസ്ത്രീയമായി അഭ്യസിയ്ക്കുന്ന ചില സംഘക്കാർ ചുരുക്കമായിട്ടെങ്കിലും ഇന്നും കേരളത്തിൽ ഉണ്ട്. അവരെ സമുചിതമായ വിധം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു സഹായിച്ചാൽ അതുകൊണ്ടുതന്നെ വലിയ കാര്യങ്ങൾ നേടുവാൻ കഴിയും. നാട്യം പഠിപ്പിയ്ക്കുവാനുള്ള പൊതുസ്ഥാപനങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ നിലയ്ക്കു് ആവശ്യമില്ല. ഉത്തമനാടകങ്ങൾക്കു പ്രചാരം വരുത്തുക, ശാസ്ത്രീയമായ നിരൂപണപ്രസ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കുക എന്നിപ്രകാരം വേറെയും പല കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. സാഹിത്യപരിഷത്തുപോലെയുള്ള പൊതുസ്ഥാപനങ്ങൾ പ്രത്യേകം ദൃഷ്ടിപതിപ്പിയ്ക്കുന്നതായാൽ, കാലവിളംബത്തോടുകൂടിയെങ്കിലും, ഈവക കാര്യങ്ങൾ സാധിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. ഏതായാലും ഉൽകൃഷ്ടമായ നമ്മുടെ ഈ കലയ്ക്കു സജീവമായ ഒരു ഭാവിയെ സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ കേരളീയർ ഇനിയും 'അലസതാവിലസിത'ന്മാരായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതു യുക്തമല്ല.

കോതാമ്മൂരി.

൧

[ഉത്തരകേരളത്തിൽ, അതും ചിറയ്ക്കൽ താലൂക്കിൽപെട്ട 'കോലത്തുനാട്ടി'ൽ മാത്രം, പൌരാണികമായി നടന്നുവരുന്ന ഒരുവക കളിയാണു കോതാമ്മൂരി. അവർണ്ണജാതിക്കാരെന്നു പറയപ്പെടുന്നവരിൽപെട്ട 'മലയരെ'ന്നവർ മാത്രമെ കോതാമ്മൂരി കളിക്കാറുള്ളു. ചിറയ്ക്കൽ കോവിലകത്തു വലിയതമ്പുരാൻ എഴുന്നള്ളിയേടത്തെ അനുമതിയോടുകൂടി തുലാമാസാരംഭത്തിൽ കോതാമ്മൂരി പാടാൻ തുടങ്ങുകയും, മാസാവസാനത്തിൽ നിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ചിറയ്ക്കൽ കോവിലകത്തു തമ്പുരാനോ തമ്പുരാട്ടിയോ അന്തരിച്ചുപോയാൽ സംവത്സരദീക്ഷ കഴിയുന്നതുവരെ കോതാമ്മൂരി പാടാറുമില്ല. നാലോ അഞ്ചോ മലയന്മാർ മുഖത്തു ചിത്രമെഴുതീട്ടുള്ള പാളയും കെട്ടി, അരയ്ക്കു ചുററും കുരുത്തോലയും തൂക്കി, ദേഹമെല്ലാം വെണ്ണീറും കരിയും തേച്ച്, ചെണ്ടയും കിണ്ണവും കൊട്ടി വട്ടത്തിൽ നടന്നു പാടി കളിയ്ക്കുകയാണു സമ്പ്രദായം. അവരുടെകൂടെത്തന്നെ ഒരു ചെറുക്കൻ ഉണ്ണികൃഷ്ണന്റെ വേഷം കെട്ടി, അരയിൽ പാളകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കാളയുടെ രൂപവും ധരിച്ചു കളിക്കാറുമുണ്ട്. അങ്ങനെ കളിയ്ക്കുമ്പോൾ പാടിവരുന്ന ഒരു പഴംപാട്ടാണ് ചെറുകുന്നമ്മസ്തുതി. പഴയ പാട്ടുകൾക്കു പ്രാധാന്യം കൂടിക്കൂടിവരുന്ന ഇക്കാലത്ത് 'വടക്കരുടെ' ഈ പഴംപാട്ടിനെയും മറക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്. അന്നപൂർണ്ണേശ്വരി കോലത്തുനാട്ടു സ്വപ്നം കണ്ടതും, മഹാദേവി കപ്പൽ പണിയിച്ചു അകമ്പടിയോടുകൂടി 'ആയിരംതെങ്ങി'ൽ വന്നിറങ്ങിയതും തളിപ്പറമ്പുക്ഷേത്രത്തിലെ പരമശിവൻ ദേവിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തതുമാണു വിഷയം.]

സമ്പാദകൻ:-ശ്രീമാൻ ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ അവർകൾ ബി. ഏ., ചിറയ്ക്കൽ.

പാട്ട്.

ആര്യ്യനാട്ടിൽ പിറന്നോരമ്മ
കോലത്തുനാട്ടു കിനാ കണ്ടീനെ
കോലത്തുനാട്ടു കിനാ കാണുമ്പോൾ
കോലമുടി മന്നനെക്കാണാറായീ
വിളിപ്പിക്ക വിളിപ്പിക്ക വിശ്വകർമ്മനെ
അയ്യൂരിൽ വിശ്വകർമ്മനെ വിളിച്ചുവരുത്തി
മാടം തുറന്നവൻ മഴുവെടുത്തു
കൂടം തുറന്നവനുളിയെടുത്തു
പൂങ്കാവനത്തിൽ കയറി മെല്ലെ
മരമെന്നമരമെല്ലാം ചൂണ്ടിച്ചൂണ്ടി
അതിൽ ചന്ദനം വേണ്ട മരം മുറിച്ചു
കുങ്കുമം കുളുവേണ്ട മരം മുറിച്ചു
ചാറചാറ ചെത്തിയവർ ചെഞ്ചെരോടി
അടിപ്പലമുകൾപ്പല നിരത്തിച്ചെത്തി

കൊമ്പിടക്കുള്ളിയിടക്കുള്ളി വേറെ
അമ്മയെഴുന്നുള്ളും നടക്കുള്ളി വേറെ
കപ്പലും വേഗം ചമച്ചുവെച്ചു
കപ്പലിലെന്തു ചരക്കേറെറണ്ടു
ആണ്ടാപെരിവിത്തും ചെന്നെല്ലുമെ
കപ്പലിൻകോരി നിറക്കുംചെയ്തു
ഇനിയാരെല്ലാംകയറുവാനുണ്ടു
ആയിരമായിരം യോഗിമക്കൾ
ആയിരത്തൊന്നല്ലൊ കൊങ്ങിണിമക്കൾ
ആയിരംകററിവെടിക്കാരുണ്ടു
ആയിരം മൂന്നും മരക്കാരുണ്ടു
തണ്ടുവലിക്കുന്ന ബൌധരുമുണ്ടു
ചുക്കാൻപിടിക്കുന്ന ബൌധരുമുണ്ടു
മുങ്ങത്തു വാദ്യരും പൂക്കൊട്ടയും
മൂന്നില്ലത്തുള്ളോരു നമ്പ്യാന്മാരും
ഇത്രയുമാൾക്കൂടി കയറിയ കപ്പൽ
ആത്തു തെളിച്ചു വലിക്കുന്നേരം
ആയിരംകുററി വെടിയും വെച്ചു
അവിടുന്നൊരോട്ടമങ്ങോടി കപ്പൽ
ഓർക്കടൽ പാൽക്കടലോടി കപ്പൽ
അവിടുന്നൊരോട്ടമങ്ങോടി കപ്പൽ
ചെന്താമരക്കടലോട്ടുന്നേരം
താമരത്തണ്ടു തടഞ്ഞുനിന്നു
താമരത്തണ്ടു തടഞ്ഞനേരം
കപ്പലുരണ്ടു പെരണ്ടുപോയി
യോഗിമക്കളെല്ലാം പേടിക്കുന്നു
കൊങ്ങിണിമക്കൾ ഭയപ്പെടുന്നു
അമ്മയുമപ്പോളരുളിച്ചെയ്തു
പേടിക്കവേണ്ട ഭയപ്പെടേണ്ട
കടലായി ശ്രീകൃഷ്ണനാങ്ങളയ്ക്കു്
വലിയവട്ടളം പായസം നേരുന്നല്ലൊ
വലിയ വട്ടളം പായസം നേർന്നശേഷം
പാഞ്ഞങ്ങൾ കെട്ടിയവർ തണ്ടുരുത്തു
അവിടുന്നൊരോട്ടമങ്ങോടി കപ്പൽ

ആയിരംതെങ്ങിലടുത്തു കപ്പൽ
ആയിരംതെങ്ങിലെ മൂവാര്യരു
ചെത്തികൊത്തിപ്പച്ചപ്പന്തലിട്ടു
പന്തലിൽ പട്ടുവിതാനം തൂക്കി
തുടർവിളക്കും വെള്ളിശ്രീപീഠവും വെച്ചു
പള്ളിപ്പൊൻപായ മടക്കിയിട്ടു
അമ്മയെഴുന്നള്ളി പന്തലകത്ത്
പൊൻമയമായ കപ്പൽ തളച്ചു
അയ്യൊ പെരുമാനെ തമ്പുരാനെ
ഞാനൊരു മറവി മറന്നുപോയി
പൊൻകോരികയും പൊൻ ചട്ടകവും
ആര്യക്കരവെച്ചു മറന്നുപോയി.
അരുളിചെയ്യുന്ന കഴിയുംമുമ്പെ
പള്ളിവിരിപ്പിലവ രണ്ടും കണ്ടെ
വെള്ളിബ്ഭണ്ഡാരവും മൂട്ടുതുറന്നു
വെള്ളിപ്പണം രണ്ടുമങ്ങെടുത്തു
രണ്ടു കിടാങ്ങളെ വിളിച്ചു അമ്മ
ഒന്നു തളിപ്പറമ്പത്തു പോകവേണം
രണ്ടുപണത്തിനരി വാങ്ങേണം
രണ്ടുപണത്തിനരി വാങ്ങിയാൽ
ഇത്രയെല്ലാമാറ്ക്കു ഉണ്മാൻ മതിയോ?
കാലുറരണ്ടു പണത്തിന്നരി
കാൽപ്പണത്തിന്നു കറിസാമാനം
തളിപ്പറമ്പത്തങ്ങാടീൽ ചെല്ലുന്നേരം
തളിപ്പറമ്പത്തപ്പൻ പടിക്കലുണ്ടെ
എന്തായിവന്നു കിടാങ്ങളേ നിങ്ങൾ?
എവിടേക്കായി പോകുന്നു കിടാങ്ങളെ?
ആര്യരുനാട്ടിൽ പിറന്നോരമ്മയ്ക്കു
രണ്ടുപണത്തിന്നരിവാങ്ങാനായി
രണ്ടുപണത്തിനരിവാങ്ങിയാൽ
എത്രയെല്ലാമാളുകളുണ്മാനുണ്ടേ?
ആയിരമായിരമാളുകളുണ്ടേ;
ആയവർക്കെല്ലാക്കുമുണ്മാൻവേണം
ഇത്രയെല്ലാമാളുകൾക്കുണ്മാൻ മതിയോ

രണ്ടുപണത്തിന്നരി വാങ്ങിയാൽ?
ഓഹോ മതിയാകും തമ്പുരാനെ
ഇത്രപോരുന്ന ഭഗവതി എങ്കിൽ
എനിക്കൊന്നുപോയിക്കാണുകവേണം
അഗ്രശാലയിൽ ചിരുതൈക്കുട്ടി
എന്തുനിറമായിട്ടുണ്ടു കിടാങ്ങളെ
എണ്ണനിറത്തിൽ ചുകന്നോരമ്മ;
എള്ളിലെ എണ്ണപോലല്ലോ അവർ
ശോഭ വിതറും പൊട്ടുതലയും
രാകിയ പല്ലും തൊട്ടുകുറിയും .
കുത്തുകിണ്ണം പരിശൊത്ത മുലയും
തൊണ്ടിപ്പഴമൊത്ത ചുണ്ടു രണ്ടും
ഇത്രപോരുന്ന ഭഗവതി എങ്കിൽ
എനിയ്ക്കൊന്നുപോയി വിരുന്നുണ്ണണം
കമ്പളങ്ങപോലെ നരച്ചോരപ്പൻ
പൂമരംപോലെ ചമഞ്ഞുവല്ലൊ.
ചിലങ്കവടിക്കുന്തം മുന്നിലൂന്നി
കുണ്ടം കുഴിഞ്ഞ കുടയെടുത്തു
വലികുന്നിൻമുകളേറിനിന്നു അപ്പൻ
ഒന്നു നടന്നൊന്നു പാഞ്ഞുകൊണ്ടു
അഗ്രശാലയിൽ എത്തിയപ്പൻ-
അഗ്രശാലയിൽ ചിരുതൈക്കുട്ടി
ഒരിക്കൽ നീ വെളിച്ചത്തു വാ ചിരുതേ
എങ്ങനെ തിരുമുമ്പിൽ വിടകൊള്ളുണ്ടു?
അരയില്ലുടുത്താട ഇല്ലെനിക്കു
കഴുത്തിൽ ചരടുമെനിക്കില്ലപ്പ!
അരയില്ലുടുത്താട കൊടുത്തു അപ്പൻ
കഴുത്തിൽ ചരടു കൊടുത്തല്ലൊറ്.
അഗ്രശാലയിൽ ചിരുതൈക്കുട്ടി
ഇനിയൊന്നു പന്തലിലെഴുന്നള്ളിയാലും.
നിങ്ങളെ തലയ്ക്കിട്ട പൊൻശ്രീകുടം
എന്റെ തലയ്ക്കു പൊരുത്തമുണ്ടപ്പ.
നിങ്ങളെ കഴുത്തിലെ കനകമാല
എന്റെ കഴുത്തിന്നു കണക്കാണപ്പ.
നിങ്ങളെ കൈക്കിട്ട കനകവള

എന്റെ കൈക്കേറെ കണക്കാണപ്പ.
നിങ്ങളെ അരയ്ക്കിട്ട പൊന്നരിഞ്ഞാണം
എന്റെ അരയ്ക്കു കണക്കാണപ്പ.
നിങ്ങളെ ചെറുവിരല്ക്കു പൊൻമോതിരം
എന്റെ നടുവിരൽക്കു കണക്കല്ലപ്പ!
മുടിയിന്നു അടിയോളം കൊടുത്തു അപ്പൻ
അടിയിന്നു മുടിയോളം വാങ്ങി അമ്മ.
പൂമരംപോലെ ചമഞ്ഞോരപ്പനെ
കൊമ്പുകഴിച്ചു മരംകണക്കാക്കി അമ്മ.
വേതന കണ്ണിച്ചി പൊൻകണ്ണിച്ചി
നീയെന്റെകൂടെപ്പോരികേ വേണ്ടു.
നിന്റെ ചെറുകുന്നിൽ വന്നാലെടൊ
യോഗിമണമങ്ങു സഹിച്ചെക്കൂടെ.
യോഗിമണമങ്ങു സഹിച്ചാലപ്പ
ചുടലമണവും സഹിച്ചെക്കൂടെ.

ഊണിന്നായി പോകുന്ന വഴിപോക്കരെ
ഊണില്ലെന്നും ചൊല്ലിപ്പോകവേണ്ട.
പാതിരചെന്നാലും ചോറുമുണ്ടു
പുന്നെല്ലു വേവിച്ച വററുമുണ്ടു.
ഏകാദശിക്കാക്കിളന്നീരുണ്ടു;
ഏലത്തരിയിട്ട വെള്ളമുണ്ടു.
താളുണ്ടു, താൾക്കളം വേറെയുണ്ടു,
തൈരുണ്ടു, മോരുണ്ടു നെയ്യുമുണ്ടു.
ഉണ്ണുന്നമെന്നാകിലുണ്മാനുണ്ടു;
പച്ചമാങ്ങാക്കല വേണ്ടതുണ്ടു
പച്ചിഞ്ചി അടയോടേ വേറെയുണ്ടു.
അകത്തൂട്ടെ ഊട്ടുകഴിക്കുന്നമ്മ
പുറത്തൂട്ടെ ഊട്ടുകഴിക്കുന്നമ്മ

അഗ്രശാല വാഴുമമ്മെ സത്യം
ശ്രീപീഠം വാഴുന്നോരപ്പാ സത്യം.
കോലത്തുനാട്ടു വാഴും തമ്പുരാനെ-
പ്പാലിക്കവേണമെ പൊന്നുമാതാവേ.

———:o:———

നളചരിതം ആട്ടക്കഥയുടെ പുതിയ വ്യാഖ്യാനം.

(ശ്രീമാൻ കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ അവർകൾ.)

I.

കൈരളിയ്ക്കു്, ഏതു പരിഷ്കൃതമായ കാലത്തിന്റെ മുമ്പിലും അഭിമാനപൂർവ്വം അണിഞ്ഞുനില്ക്കാവുന്ന ഒരു പഴയ അനർഘരത്നമാലയാകുന്നു, ഉണ്ണായിവാരിയരുടെ നളചരിതം ആട്ടക്കഥ. നമ്മുടെ ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യവിഭാഗത്തിലാകട്ടെ, നളചരിതം ചക്രവർത്തിതന്നെയാണെന്നു പറയണം. ദൃശ്യകാവ്യോചിതമായ സംവിധാനവൈശിഷ്ട്യത്താലാകട്ടേ, പാത്രസൃഷ്ടിയുടെ പരിപക്വതയാലാകട്ടേ, ശബ്ദാർത്ഥപുഷ്ടമായ സാഹിത്യരസത്തിന്റെ സമുൽക്കർഷത്താലാകട്ടേ, അനൌചിത്യങ്ങളുടെ അത്യന്താഭാവത്താലാകട്ടേ, നമ്മുടെ ഇരുനൂറോളമെത്തുന്ന ആട്ടക്കഥകളിൽ ഒന്നെങ്കിലും നളചരിതത്തിന്റെ അടുത്തു നില്ക്കുവാനില്ല.

'നാളികേരപാക'ത്തിൽ നറുമാധുര്യം നിറച്ചുവെച്ച ഈ കമനീയകൃതിയുടെ കടുപ്പംകൂടിയ ചിരട്ടയ്ക്കു്, പണ്ഡിതോത്തംസമായ രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ 'കാന്താരതാരകം' എന്ന വ്യാഖ്യാനത്താൽ ഒട്ടേറെ മാർദ്ദവം വെച്ചിട്ടുണ്ടു്; ഇതുംകൂടി ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, കോമളാംഗുലികളായ ഇന്നത്തെ ഭൂരിപക്ഷം വായനക്കാരും അതിനെ ഒന്നു തൊട്ടുനോക്കുകപോലും ചെയ്യില്ലായിരുന്നു! എന്നാൽ ഇയ്യിടെ ഈ വ്യാഖ്യാനം ഏതാണ്ടു മുഴുവനും നിഷ്കൃഷ്ടിച്ചു വായിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ, അതിലെ ചില ചില ഭാഗങ്ങൾ എനിയ്ക്കത്ര തൃപ്തികരങ്ങളായിത്തോന്നിയില്ല. പ്രൌഢോദാരമായ ഈ സൂക്തിസമുച്ചയത്തിലെ ഒരൊററ വരിയെങ്കിലും അനുപപന്നമായി വ്യാഖ്യാനിയ്ക്കപ്പെടുക എന്നതു ഗണ്യമായൊരു നഷ്ടമാണു്; അതു ബഹുധാ പ്രാമാണികനായ ഒരാളുടേതാണെന്നുകൂടി വന്നാലോ!

ഇതിനെപ്പററി ഒരുപന്യാസമെഴുതണമെന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കെയാണു്, രണ്ടു വർഷത്തിനുമുമ്പു പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ശ്രീമാൻ ആർ. നാരായണപ്പണിക്കരുടെ (ബി. ഏ, എൽ. ടി.) 'സഹൃദയരഞ്ജിനി' എന്ന

പുതിയൊരു വ്യാഖ്യാനം എനിയ്ക്കു കാണുവാനിടയായതു്. വ്യാഖ്യാതാവിൻെറ മുഖവുര എന്നെ തുലോം ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

"........എന്നാൽ കാന്താരതാരകം ഇരിക്കെ, ഇങ്ങനെയൊരു സാഹസത്തിനു ഞാൻ ഒരുമ്പെട്ടതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു ചിലർ ചോദിച്ചേക്കാം. ഒന്നുമുതൽ നാലുവരെയുള്ള എല്ലാക്കഥകളും രണ്ടുമൂന്നു പ്രാവശ്യംവീതം പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമത്തെയും രണ്ടാമത്തെയും കഥകളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ തൽപ്രസാധകനായ തിരുമേനി നല്ലപോലെ നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മററു രണ്ടു കഥകളിലും ചില വലിയ പ്രമാദങ്ങൾ അനവധാനതനിമിത്തം കടന്നുകൂടിട്ടുണ്ട്............തന്നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിൻെറ കരുണാകടാക്ഷത്തെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചു ചില പാഠഭേദങ്ങളോടും വ്യാഖ്യാനഭേദങ്ങളോടുംകൂടി"യാണു പണിക്കരവർകൾ ഈ പുതിയ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു തുനിഞ്ഞതു്.

പണിക്കരവർകളുടെ വ്യാഖ്യാനഭേദങ്ങളിൽ ചിലതു വളരെ സമുചിതമായിട്ടുണ്ട്. പരിത്യക്തയായ ദമയന്തിയുടെ വിലാപത്തിലുള്ള

'ഒരു ഭൂതത്തിനാലേവം പരിഭൂതൻ മമ കാന്തൻ;
പുരുഭൂതികളെപ്പോലെ പുനരെന്നെയും
ഒരുപോതും നിനയാതേ പെരുമാറുന്നതുമൂലം,
എരിതീയ്യിൽപ്പതിതനായ്ത്തീരിക വഞ്ചകനവൻ.'
(രണ്ടാം ദിവസം)

എന്ന ചരണത്തിന്, 'ആ ദുഷ്ടഭൂതം ക്ഷണനേരംപോലും സംശയിക്കാതെ, നളൻെറ രാജ്യധനാദികളെപ്പോലെ എന്നെയും പെരുമാറിയല്ലൊ' എന്നാണു കാന്താരതാരകം; 'ഏതോ ഒരു ദുർഭൂതത്തിനാൽ വഞ്ചിതനായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം തൻെറ പുരുഭൂതികളെപ്പോലെ എന്നെയും അവഗണിച്ചു പെരുമാറുന്നതു്" എന്നു സഹൃദയരഞ്ജിനി. ആ ദുർഭൂതം, രാജ്യധനാദികളേക്കാൾ തന്നിൽ വിശേഷാൽ സ്നേഹം കാണിച്ചില്ല എന്നതുകൊണ്ടല്ല, നളൻ തന്നെ വിശേഷാൽ കരുതി പെരുമാറിയില്ലെന്നാവണമല്ലോ ദമയന്തിയുടെ വ്യസനം.

ബാഹുകൻ തെളിക്കുന്ന തേരിൻെറ വേഗംകണ്ടിട്ടു വാർഷ്ണേയൻ ആലോചിക്കുന്നേടത്തുള്ള

'ആർക്കു പാർക്കിൽ നൈപുണ്യമേവം? മററാർക്കുമേ പാരിൽക്കണ്ടീല ഞാനോ;
നേർക്കുനേരേ നിഖിലവും വിദ്യാ, വാക്കിനുള്ളോരു കൌശലവും;
ഇല്ല തമ്മിലകലവും, താരതമ്യശകലവും; ഈഷലുണ്ടി,വൻ നൈഷധൻ
സൂതവേഷധാരിവാനിവൻ.' (മൂന്നാംദിവസം)

എന്ന ചരണത്തിനു കാന്താരതാരകവ്യാഖ്യാനം ഇങ്ങിനെയാണ്:- 'ഞാനോ നേർക്കുനേരേ=ഞാനോ ഇവന് എതിരാവാൻ പോകുന്നതു്... ......അവനുള്ളതൊക്കെയും വിദ്യതന്നെയാണ്. വാക്സാമർത്ഥ്യവും അതു

പോലെതന്നെ. ഞങ്ങൾതമ്മിൽ വലിയ സ്നേഹിതന്മാരാണ്. എന്നാൽ ഞങ്ങളെ തമ്മിൽ ഒരിക്കലും താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ പാടില്ലതാനും...... ഇതെല്ലാംകൊണ്ട് ഈ ബാഹുകൻ സൂതവേഷം ധരിച്ച നളനായിരിക്കയില്ലയോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു.' വാർഷ്ണേയൻ ബാഹുകനേ തന്നേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടനാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു നളനെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ സാംഗത്യമില്ല; തന്നെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടനായിട്ടു ലോകത്തിൽ നളനേ ഉള്ളു എന്ന അഭിമാനം വാർഷ്ണേയനില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ആ ചരണം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിങ്ങനെ വേണം:—

'ഇതു നൈപുണ്യം ആൎക്കുണ്ട്? ഭൂമിയിൽ മററാൎക്കും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. എല്ലാ വിദ്യയും—പാകവിദ്യയും സാരഥ്യവിദ്യയും—വാക്കൌശലവും നേൎക്കുനേരെ=(ഈ ബാഹുകനും ആ നളനും) തുല്യമാണ്. തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ല. എന്നാൽ (ആകൃതികൊണ്ട്) ഒട്ടും സാദൃശ്യമില്ലതാനും! ആകപ്പാടെ ഇയ്യാൾ സൂതവേഷം ധരിച്ച നളനാണോ എന്നു സംശയം തോന്നുന്നു.' ഈ അൎത്ഥത്തിലാണു സഹൃദയരഞ്ജിനി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതും. ഒന്നുമാത്രം: 'താരതമ്യശകലവും ഈഷലുണ്ട്' എന്നന്വയിച്ച്, 'നേരെ മറിച്ച് അല്പം താരതമ്യവും കാണുന്നുണ്ട്' എന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു ചിന്ത്യമാണ്. തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലെങ്കിൽപ്പിന്നെ താരതമ്യം കുറച്ചാണോ?

II.

ഇങ്ങനെ കാന്താരതാരകത്തിലെ ചില പ്രമാദങ്ങളെ തിരുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇതുപോലുള്ള വളരെ പ്രമാദങ്ങളെ അപ്പടി പകൎത്തിയിടുകയോ, അവയുടെമേൽ കണ്ണടച്ചു കളകയോ ആണ് സഹൃദയരഞ്ജിനി ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്ന്, അതു് അവിടവിടെ വായിച്ചുനോക്കിയതിൽ കാണുന്നു. അവയിൽ അസഹ്യങ്ങളായ നാലഞ്ചെണ്ണം ചുരുക്കത്തിൽ ഇവിടെ എടുത്തു കാണിക്കുന്നതാവശ്യമാണ്.

(൧) ചൂതിൽത്തോററ നളനെ കാട്ടിലേക്കു് ആട്ടിയയയ്ക്കുന്നേടത്തു പുഷ്കരൻ പറയുന്നു:—

'മല്ലാക്ഷി ഭൈമിയേയുമൊല്ലാ കൊണ്ടങ്ങുപോകിൽ;
ഭൂമിയെന്നതുപോലേ ഭൈമിയും ചേരുമെന്നിൽ.' (രണ്ടാംദിവസം)

കാന്താരതാരകം: 'ഭൈമിയേയും കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടു വേഗം ഈ നാടുവിട്ടു പോയ്ക്കൊള്ളണം; അല്ലെങ്കിൽ ഭൂമിയെപ്പോലെ ഭൈമിയേയും ഞാൻതന്നെ സ്വീകരിക്കും. ഒല്ലാകൊണ്ട്=കൊണ്ടല്ലാതെ എന്നു ഭിന്നക്രമം.'

'ല്ലാകൊണ്ടു്' എന്നിവയുടെ ക്രമം മാററിയാൽ, കൊണ്ടൊല്ലാ എന്നല്ലാതെ കൊണ്ടല്ലാ എന്നാവില്ല; ല്ലാ എന്ന പദത്തിൻെറ അൎത്ഥവും അല്ല എന്നല്ല, അരുതു് ഉചിതമല്ല എന്നാണല്ലോ. [ചെയ്യൊല്ലാ, ല്ലാത്ത കൎമ്മം എന്നീവക പ്രയോഗങ്ങൾ നോക്കുക.] കൂടാതെ നളനെക്കൊണ്ടു ഭൈമിയെ കാട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോവിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം പുഷ്കരൻ അത്ര ധൎമ്മനിഷ്ഠനുമല്ല. അയാൾ പറയുന്നതു്, 'സുന്ദരിയായ ഭൈമിയെക്കൂടി കാട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതുചിതമല്ല; അവളിവിടെ നിന്നുകൊള്ളട്ടെ; ഭൂമി എന്നപോലെ ഭൈമിയും എനിയ്ക്കു ചേരും.' എന്നാണു്. പക്ഷെ, സഹൃദയരഞ്ജിനി, കാന്താരതാരകത്തെ സംക്ഷേപിച്ചു് ഇത്രമാത്രമെ ഇവിടെ എഴുതുന്നുള്ളു. 'മല്ലാക്ഷി.....കിൽ=സുന്ദരിയായ ദമയന്തിയെക്കൂടി കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാത്തപക്ഷം!'

(ഢ) സുദേവബ്രാഹ്മണൻ ഋതുപൎണ്ണൻെറ അരികത്തുവന്നു ദമയന്തിയുടെ പുനൎവ്വിവാഹവാൎത്ത പറയുന്നേടത്തുള്ള

'...................................... ഇന്നതെന്നുറച്ചിന്നലെ;
ഇന്നുകേട്ടിതു നാളെയെന്നി,തൊരാളുമൂലമിതെന്നതും'
(മൂന്നാംദിവസം)

എന്ന ഭാഗത്തിന് 'പുനർവിവാഹം ഇന്നേദിവസമാണെന്നാണ് ഇന്നലെ കേട്ടതു്; നാളെയാണെന്ന് ഇന്ന് ഒരാൾ പറഞ്ഞുകേട്ടു' എന്നാണു കാന്താരതാരകം.

ഈ വ്യാഖ്യാനത്തിന്, 'ഇതെന്നതും' എന്ന അന്ത്യാംശം ആവശ്യമില്ല. അതുകൂടി ഉള്ള സ്ഥിതിക്ക്, 'ഒരാളുമൂലം ഇതു് എന്നതും കേട്ടിതു' എന്നന്വയിക്കണം; 'ഇതു=നാളയ്ക്കു മാററി നിശ്ചയിച്ചതു് ഒരാളുമൂലമാണ് (ഋതുപൎണ്ണൻകൂടി ചെന്നുചേരായ്കയാലാണ് എന്നു സുദേവൻെറ സൂചന) എന്നും കേട്ടു.' എന്നൎത്ഥം പറയുകയും വേണം. ഈ സൂചന മനസ്സിലാക്കിയിട്ടാണ്, പിന്നീടു ഋതുപൎണ്ണൻ ബാഹുകനോടു്,

'അകൃതകപ്രണയമനുരാഗമാൎദ്രഭാവവും
സുകൃതസാദ്ധ്യമെന്നിൽ മുന്നേ ഭൈമിയ്ക്കിതു ദൃഢം;
അവനിസുരൻെറ വാക്കിനുമൊക്കെണമിതിഹ സാരം'

എന്നു പറയുന്നതു്. സഹൃദയമനോരഞ്ജകമായ ഈ അൎത്ഥമറിവാൻ സഹൃദയരഞ്ജിനി നമ്മെ ഒട്ടും സഹായിക്കുന്നില്ല; അവളിവിടെ തികച്ചും മൌനമവലംബിച്ചിരിക്കയാണ്! സ്പഷ്ടമായ ഈ അൎത്ഥം വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടതില്ല എന്നുവെച്ചു വിട്ടതാണെന്നും വിചാരിച്ചുകൂടാ; മേലുദ്ധരിച്ച ഋതുപൎണ്ണവാക്യത്തിനു കാന്താരതാരകത്തിലുള്ള പ്രാമാദികവ്യാഖ്യാനത്തെ,

'അവനിസുരനെ പറഞ്ഞയച്ചത് അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം' എന്ന് അബദ്ധമായി സംക്ഷേപിച്ചെഴുതിയിട്ടുണ്ടുതാനും!

(൩) നളൻ, പുറത്തുചാടിയ കലിയെ പിടിച്ചു കൊല്ലുവാനൊരുമ്പെട്ടപ്പോൾ കലി പറയുന്നു:

> 'ബലമെന്തു? മറ്റൊന്നല്ലേ: ബത മേയുലകിൽ നളിനാസനലിപിവൈകൃതമേ;
> ഫലമേതു? ദുശ്ശീലശതമേ; ലോകേ ഭവദശക്യനിധനന്മാർ കതമേ?' (മൂ: ദി:)

കാന്താരതാരകം:-'ഫലമേതു=എന്തുഫലം. ബ്രഹ്മാവിന്റെ ലിപിവൈകൃതത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചിട്ടെന്തു ഫലം? അതു ദുശ്ശീലശതമേ=ബ്രഹ്മാവിനു ഈമാതിരി ദുശ്ശീലങ്ങൾ അസംഖ്യമുണ്ട്. ഭവദശക്യനിധനന്മാർ=നിനക്കു നിഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയാത്തവർ. ലോകേ കതമേ=ലോകത്തിൽ എത്രയോ പേരുണ്ട്. അതിൽ ഞാനും ഒരുവനെന്നു വിചാരിച്ചുകൊൾക എന്നു താല്പര്യം'

'ഭവദശക്യനിധനന്മാർ കതമേ' എന്ന സംസ്കൃതപ്രയോഗത്തിന്, അങ്ങയ്ക്കു കൊല്ലാൻ വയ്യാത്തവരായി ആരുണ്ട്? (ആരുമില്ല; അതുകൊണ്ട് എന്നെക്കൊന്നിട്ട് അങ്ങയ്ക്ക് ഒരു മേന്മയും കിട്ടാനില്ല.) എന്നല്ലാതെ, മറിച്ചർത്ഥം വരികയില്ല; അതുകൊണ്ടും ഈ ചരണത്തിന്റെ * പൂർവ്വാപരവാക്യങ്ങളുടെ സ്വാരസ്യംകൊണ്ടും, ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഇങ്ങനെയാവണം. 'എനിയ്ക്കുള്ള ബലമെന്താണെന്നോ? ബ്രഹ്മാവെഴുതിയ വികൃതമായ തലയിലെഴുത്തു (പരദ്രോഹശീലനാവട്ടെ എന്നു) തന്നെ! അതിന്റെ ഫലമോ? എനിയ്ക്കൊരു നൂറുകൂട്ടം ദുശ്ശീലങ്ങളുമുണ്ടായി' ഇത്യാദി. അതല്ല, മറിച്ചാണ് അർത്ഥമെങ്കിൽ, നളൻ ഇതിനു പറയുന്ന മറുപടി, 'എന്നാൽ നമ്മുടെ ബലമൊന്നു പരീക്ഷിക്കാം. യുദ്ധത്തിനു വരിക' എന്നർത്ഥത്തിലാകമായിരുന്നു; ഒരിക്കലും,

> 'വധിച്ചുകളവാനൊഴിച്ചുതോന്നും,പിണച്ച ചതിയെല്ലാം
> നിനച്ചോളം; അസൽക്കരിച്ചു ചതിച്ചുടൻ ചിരിച്ചുനീ; നമ-
> സ്കരിച്ചുപിന്നെ എന്നെ സ്തുതിച്ചു; നീ പഠിച്ചതെവിടെ?'

എന്നാകമായിരുന്നില്ല. ഇവിടെയും സ: രഞ്ജിനി, അക്ഷരപദങ്ങൾ മാററി കാന്താരതാരകത്തെ പകർത്തുക മാത്രമാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

ഇതുപോലെ സംസ്കൃതഭാഷാശൈലിക്കു വിരുദ്ധമായ വ്യാഖ്യാനം വേറെ ഒന്നുരണ്ടിടത്തുകൂടിയുണ്ട്;

---

* പൂർവ്വവാക്യം.

ക്ഷമിക്കവേണമേ അപരാധം ശക്തിക്ഷയവാനോടോ വേണ്ടു വിരോധം?
ശമിക്ക നിൻ കോപം ഭൂപ....................ഇത്യാദി. അപരവാക്യം അടുത്തുദ്ധരിച്ച നളന്റെ മറുപടി തന്നെ.

(ർ) കുണ്ഡിനത്തിലെത്തിയ ബാഹുകനെ പരീക്ഷിപ്പാനായി ദമയന്തിയയച്ച ദൂതി മടങ്ങിവന്നു താൻ കണ്ട ചില ലക്ഷണങ്ങൾ പറയുന്നു:—

'..................................പൂനിര കണ്ടു മങ്ങി,
അവമർദ്ദനം തുടങ്ങി, അവകളപ്പോൾ വിളങ്ങി.' (നാലാം ദിവസം)

കാന്താരതാരകം:-പൂക്കൾ വാടിക്കിടക്കുന്നതുകണ്ട് അവൻ അവയെ എടുത്തു മാലയായി കെട്ടാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവ പുതുമയോടെ ശോഭിച്ചു'

ഇതിൽ മാലയായി കെട്ടാൻ എന്നർത്ഥത്തിനു പദമെവിടെ? 'അവമർദ്ദനം, എന്നതിനു ഞെരിക്കുക, ചതയ്ക്കുക, എന്നല്ലാതെ മാലകെട്ടുക എന്നർത്ഥമുണ്ടോ എന്നൊന്നും, ഇതു രണ്ടും മൂന്നും പ്രാവശ്യം കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ കൂടി അവധാനപൂർവ്വം ആലോചിക്കാതെ, ഈ പുതിയ വ്യാഖ്യാതാവു്, കേരളപാണിനിയുടെ ഈ അനവധാനതയെ പകർത്തുന്നു:—'പൂനിര മങ്ങിക്കണ്ടു; എന്നാൽ നളൻ അവയെ കെട്ടാനായി എടുത്തപ്പോൾ അവ പ്രകാശിച്ചു!'

പൂക്കളെ കണ്ടപ്പോൾ, വിരഹിയായ നളൻ വിഷണ്ണനായി; അവയെ (കയ്യിലെടുത്തോ നിലത്തിട്ടോ) ഞെരിച്ചുതുടങ്ങി; അപ്പോഴും അവ ഏറെത്തെളിയുകയാണു ചെയ്തതു്—എന്നാണു് ഇതിനർത്ഥം. (ഇതു വരുണൻ കൊടുത്ത വരത്തിൻെറ ഫലമാണു്.)

(ഓ) രണ്ടാംദിവസത്തെ കഥയിൽ, പുഷ്കരൻ തൻെറ മുമ്പിൽ വന്നു നിന്ന കലിദ്വാപരന്മാരോടു പറയുന്നു:-

അറികയില്ലെങ്കിലും അഭിമുഖന്മാരെക്കണ്ടെ-
ന്മനതാരിലുണ്ടൊന്നുന്മിഷിതം ഝടിതി.'

ഇതിൽ 'ഉന്മിഷിതം' എന്ന പദത്തിനു 'തോന്നുന്നതു്' എന്നാണു കാന്താരതാരകവ്യാഖ്യാനം. ഇതുപ്രകാരം, പരിചയമില്ലെങ്കിലും, നിങ്ങളെക്കണ്ടിട്ടു പെട്ടെന്നു് എനിക്കൊന്നു തോന്നുന്നുണ്ടു് എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം വരിക. എന്തു തോന്നുന്നു? അസ്പഷ്ടം! വാസ്തവത്തിൽ, ഉന്മിഷിതം എന്നതിനു് ഉന്മേഷം, ഒരു ലഘുവായ സന്തോഷോല്ലാസം എന്നാണർത്ഥം; കൊള്ളരുതാത്തവൾ നികൃഷ്ടന്മാരെക്കാണുമ്പോൾ ഒരുന്മേഷമുണ്ടാവും എന്നാശയത്തിലാവണം ഈ പ്രയോഗം. ആ ഉന്മേഷം കൊണ്ടാണു്, അയാൾ അടുത്ത ചരണങ്ങളിൽ ഓരോന്നു തുറന്നു പറയുന്നതും. എന്നാൽ സഹൃദയരഞ്ജിനിയിൽ കാന്താരതാരകം ഇങ്ങനെ പ്രതിധ്വനിക്കുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. 'ഉന്മിഷിതം=തോന്നുന്നതു്!'

III.

ഇനി നമുക്കു സഹൃദയരഞ്ജിനിയുടെ പാഠഭേദങ്ങളെ ഒന്നന്വേഷിക്കാം. പാഠഭേദം സ്വീകരിയ്ക്കുന്നതു്, സ്ഥിതമായ പാഠത്തിന് അർത്ഥാപപത്തി പോരാഞ്ഞിട്ടോ, സരസമായ മറെറാരു പാഠം കണ്ടിട്ടോ, ഈദൃശഗ്രന്ഥങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പഴയ കഥകളിപ്പാട്ടുകാരുടെ പാഠഭേദം കേട്ടിട്ടോ ആയിരിക്കണമല്ലോ. എന്നാൽ, സഹൃദയരഞ്ജിനി, താനെടുത്ത പാഠഭേദങ്ങൾക്കു് ഈവക കാരണങ്ങളൊന്നും വിശദീകരിച്ചിട്ടില്ല. കേരളപാണിനിപോലും, രണ്ടുമൂന്നു ദിക്കിൽ അർത്ഥാപപത്തിക്കായി പാഠഭേദങ്ങൾ എടുത്തിട്ടുള്ളതു്, ഒരന്യന്റെ—വിശേഷിച്ചും ഒരു മഹാകവിയുടെ—കൃതിയിന്മേലാണു താൻ കൈവെക്കുന്നതെന്ന ഗൌരവബോധത്തോടുകൂടിയാണു്; മി: പണിക്കരാകട്ടെ, സ്വകപോലകല്പിതങ്ങളായ ചില പാഠങ്ങൾ, തനിക്കതിനാരോടും സമാധാനം പറയേണ്ടതില്ല എന്ന ഭാവത്തിൽ, സ്വച്ഛന്ദം തിരുത്തിയെഴുതുകയാണു ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നതു്! എന്തൊരു സാഹസം!

കാന്താരതാരകപാഠമല്ലാതെ, പരമ്പരയാ കേട്ടു പഠിച്ച പാട്ടുകാർക്കു ചില പാഠഭേദങ്ങളില്ലായ്കയില്ല; അവയിൽച്ചിലതിന് അധികം മെച്ചവുമുണ്ടു്. രണ്ടാംദിവസത്തെ കഥയിൽ സുദേവനോടുള്ള ദമയന്തിയുടെ പദത്തിന്റെ രണ്ടാംചരണത്തിൽ

'കാട്ടിൽ നീളെയുഴന്നൊരുനാൾ—എന്നോടിവണ്ണം
കാട്ടുമെന്നോർത്തിരുന്നീല ഞാൻ—കഷ്ടമെത്രയും.'

എന്നാണു പഴയ പാട്ടുകാരുടെ പാഠം; 'കാട്ടും' എന്നതിനു പകരം 'കഷ്ടം' എന്നാണു കാന്താരതാരകപാഠം. ഇതിൽ അർത്ഥവ്യക്തിക്കും, പ്രാസത്തിനും, പദാവൃത്തിദോഷം ത്യജിപ്പാനും [അടുത്തുതന്നെ വേറൊരു 'കഷ്ടം' ഉണ്ടല്ലൊ.] കാട്ടുമെന്ന പാഠഭേദമാണുചിതം. പക്ഷേ, സഹൃദയരഞ്ജിനി അതന്വേഷിച്ചിട്ടില്ല; അതിലെ പാഠവും 'കഷ്ടം'തന്നെ!

ഇരിക്കട്ടെ; പണിക്കരവർകളുടെ ചെറിയൊരു പുതുപാഠംമാത്രം നമുക്കൊന്നു പരീക്ഷിയ്ക്കുക; ഇനിയും ഇതധികം നീട്ടി വായനക്കാരെ മുഷിപ്പിക്കരുതല്ലോ. ഋതുപർണ്ണൻ ബാഹുകനെ ജോലിയേല്പിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു്,

'രഥവും കുതിരകളും നീതാൻ പരിപാലിക്കേണം;
രസികൻ ഞാനെന്നതും നീ ബോധിക്കേണം.
ഘൃതവും മധുഗുളവും ക്ഷീരവും നിനക്കധീനം
പചിക്കേണം, ഭൂസുരരെബ്ഭുജിപ്പിക്കേണം.' (മൂന്നാംദിവസം)

എന്നു പറയുന്നു. ഇവിടെ, പാകം ഭംഗിയായി ചെയ്യണമെന്നു സൂചിപ്പിപ്പാനായി, ഞാൻ രസ(മധുരാദി ഷഡ്രസ)ജ്ഞനാണ്—രുചിയറിഞ്ഞു ഭക്ഷിക്കുന്നവനാണ്—എന്നർത്ഥത്തിലാണല്ലൊ രസികൻ എന്ന പ്രയോഗം. പക്ഷേ, എന്തുകൊണ്ടോ കാന്താരതാരകം അതിന്നർത്ഥം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. സഹൃദയരഞ്ജിനിയാകട്ടേ, അതിനെ രഥികൻ എന്നു തിരുത്തി അർത്ഥം പറയുന്നു. രസികൻ എന്നും പാഠമുണ്ടെന്നു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആ പാഠത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്നു പറയാൻ ഭാവമില്ല! ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്, രസികനു സന്ദർഭോചിതമായ ഒരർത്ഥം പറവാൻ പററായ്കയാൽ, വ്യാഖ്യാതാവു മൂലത്തെ തിരുത്തിയെഴുതി എന്നല്ലെങ്കിൽ മററെന്താണ്?

കാന്താരതാരകം വ്യാഖ്യാനിക്കാത്തേടത്തു സഹൃദയരഞ്ജിനി അപകടത്തിൽച്ചാടുന്നതിന് ഒരുദാഹരണംകൂടി കൂട്ടത്തിൽ കാണിക്കട്ടെ: കാട്ടിൽവെച്ചു നളൻ ദമയന്തിയോട് എനിക്കു നിന്നെ രക്ഷിപ്പാൻ-ഭക്ഷ്യഭേയങ്ങൾ തന്നു പുലത്തുവാൻ-പോലും പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു' എന്നു പറയുന്നതിനു ദമയന്തി പറയുന്ന മറുപടി--

'പയ്യോ പൊറുക്കാമേ ദാഹവും'

എന്ന അംശം—കാന്താരതാരകത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇതിനു 'വിശപ്പും ദാഹവുമെല്ലാം ഞാൻ സഹിച്ചുകൊള്ളാം' എന്നർത്ഥം സ്പഷ്ടമാണ്; സഹിഷ്ണുതാമൂർത്തികളായ സ്ത്രീകൾ ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ അപ്രകാരമേ പറയുള്ളുവല്ലോ. എന്നാൽ, സഹൃദയരഞ്ജിനിയുടെ വ്യാഖ്യനം, പോറുക്കാ-മേ എന്നു പദം മുറിച്ച് "പൊറുക്കാ=സഹിക്കാൻ പാടില്ല" എന്നാണ്! അതായതു്, നളന്റെ ആ സഹചാരിണി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുണ്ണിൽ കൊള്ളിവെയ്ക്കുന്നു എന്നർത്ഥം!

അവശ്യം വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടുന്ന ഭാഗങ്ങളെ—വിശേഷിച്ചും കാന്താരതാരകവ്യാഖ്യാനം മതിയാകാത്തഭാഗങ്ങളെ—വിട്ടേ കളയുക, 'ബാഷ്പവീചീമാകുന്ന ശിഖിയെക്കൊണ്ടു ലേഹിതമായിരിക്കുന്ന <u>അഹിതസമൂഹനായ</u> നൃപതികുലദീപവും' എന്നും 'പേയം=പാനംചെയ്യും' എന്നും മററും അന്യാകൃതമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുക എന്നിവയെപ്പററിയൊന്നും ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. കാന്താരതാരകത്തിൽ എനിക്കു തൃപ്തിപ്പെടാത്തതും സഹൃദയരഞ്ജിനിയിൽ തിരുത്തപ്പെടാത്തതുമായ ഒരുദാഹരണം കൂടി എടുത്ത് ഇതവസാനിപ്പിച്ചേയ്ക്കാം: ദമയന്തി ഋതുപർണ്ണനരികേ തന്റെ പുനർവിവാഹകഥ പ്രസ്താവിക്കാനായി സുദേവനോടാവശ്യപ്പെട്ട് ഉപസംഹരിയ്ക്കുന്നു: —

നമുക്കതുകൊണ്ടുപകാരം, നൈഷധദൎശനം സാരം,
നിനക്കല്ലേ നീരസം പാരം നിത്യസഞ്ചാരം.' (മൂന്നാംദിവസം)

കാ: താ:-'നിനക്കു നിത്യസഞ്ചാരം നീരസമല്ലതാനും.'
സ: ര:-'നിനക്കു നിത്യസഞ്ചാരം നീരസമല്ലല്ലോ.'

ഇങ്ങനെ അൎത്ഥം പറയുമ്പോൾ, ഇതിനു മറുപടിയായി സുദേവൻ, തനിയ്ക്കീസ്സഞ്ചാരത്തിൽ നീരസം തീരെ ഇല്ലെന്ന് എടുത്തെടുത്തു വിവരിക്കുന്നതിന് ഉപപത്തി പോരാതിരിക്കുന്നു:—

'രാപ്പകൽ നടന്നാലില്ല മേ കാൽപ്പരിശ്രമം. ... .
എത്ര വഴി മണ്ടിനടന്നു, പണ്ടു നിന്നെക്കണ്ടെത്തുവോളം! ഞങ്ങൾ തളൎന്നു;
അത്തലില്ലതുകൊണ്ടാൎക്കും;-മിത്രമാത്രത്തിനെന്തുള്ളു?
ഉത്തരകോസലരാജ്യം ചിത്രിദിനപ്രാപ്യമല്ലാ.'

കൂടാതെ, നിനക്കേതായാലും എന്നും നടക്കുന്നതിൽ നീരസമൊട്ടുമില്ലല്ലോ; കോസലരാജ്യത്തോളം പോയിവരു' എന്നു പറയുന്നതു്, ആവശ്യത്തിന്റെ ഗൌരവത്തെ കുറച്ചുകളകയേ ചെയ്യൂ. നേരെമറിച്ച്, നിനക്കല്ലേ എന്നതിലെ 'ക്ക'കാരത്തെ താലവ്യമായുച്ചരിച്ച് [നിനയ്ക്കല്ലേ], 'എന്നും ഇങ്ങനെ എനിക്കുവേണ്ടി നാടുനീളെ സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവരുന്നതിനെപ്പറ്റി നീരസം തോന്നരുതേ!' എന്നൎത്ഥം പറയുന്നതായാൽ ഔചിത്യം വളരെ കൂടും. ഇതിനു പാഠം 'നിനയ്ക്കോല്ലേ' എന്നാകേണ്ടതാണു്; എന്നാൽ വാമൊഴിയിൽ അതു 'നിനയ്ക്കല്ലേ' എന്നാവാറുണ്ടു്. പാട്ടുകാർ പാടിപ്പാടി 'യ്ക്കോ' തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു 'യ്ക്ക'യായി, ഗ്രന്ഥത്തിൽ പണ്ടു യകാരം ചേൎത്തെഴുതുക പതിവില്ലായ്കയാൽ 'ക്ക'യായതാവണം. താൻ പഠിച്ച പാഠം 'നിനയ്ക്കോല്ലേ' എന്നാണെന്ന് ഒരു പഴയ കഥകളിഗായകൻ പറയുകയുണ്ടായി.

നളചരിതം, രസികജനങ്ങൾ അവശ്യം ചെന്നു കാണേണ്ടുന്ന ഒരു ഗംഭീരോദാരമായ ഗഹനകാന്താരമാണ്. അതിലേയ്ക്കു്, മലയാണ്മയുടെ സാഹിത്യാചാൎയ്യപാദരായ ആ തിരുമേനി ഒരു വഴിതെളിയിച്ചുവെച്ചു. അതിൽ അററകുററങ്ങൾ പററിപ്പോയിരിയ്ക്കാം; അവ തീൎത്തുവെപ്പാൻ അവിടേയ്ക്കു പിന്നെ അവസരമുണ്ടായില്ലായിരിക്കാം. ഇതൊന്നും, അവിടുത്തെപേരിൽ നമുക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയ്ക്കു ലോപംതട്ടിക്കുകയില്ല.

എന്നാൽ, മററാരാൾ ആ മാൎഗ്ഗത്തെ വെടിപ്പാക്കാൻ പുറപ്പെടുമ്പോൾ, കൂടുതൽ അവധാനത്തോടുകൂടി പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതാണ്.

കേരളം എന്ന ശബ്ദം.

൩-ാംവാള്യം ൧-ാംലക്കത്തിൽനിന്നു തുടൎച്ച. *

—oo✕oo—

(ശ്രീമാൻ പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ള അവർകൾ)

സ്കാന്ദപുരാണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിന്റെ ഉത്തരാൎദ്ധം ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ താഴെ പറയുംപ്രകാരം അൎത്ഥം ഉള്ള കുറെ ഭാഗങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്:—"പരശുരാമൻ ഇരുപത്തൊന്നുവട്ടം ക്ഷത്രിയരെ കൊന്നു. വിധിപോലെ ഭൂമിയെ ബ്രാഹ്മണൎക്കു ദാനംചെയ്തു. വീണ്ടും മറെറാരു ഭൂമിയെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഈ ഭൂമി വൈതരണിനദിക്കു തെക്കു സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനു വടക്കു സഹ്യപൎവ്വതംമുതൽ സമുദ്രംവരെ മുറത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ ൧൦൦ യോജന നീളത്തിൽ ൩ യോജന വീതിയിൽ കിടക്കുന്നു." സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാൎദ്ധം ആറാം അദ്ധ്യായത്തിലും ടി ഏഴാം അദ്ധ്യായത്തിലും പരശുരാമന്റെ ഭൂമിനിൎമ്മാണത്തെക്കുറിച്ചു് വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പുരാണഭാഗങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ ഭാഗത്തിൽ കേരളഭൂമിയുടെ അതിരു് "സഹ്യപൎവ്വതമാരഭ്യ യോജനത്രിതയാവധി, കന്യാകുമാരി പൈകത്ര നാസികാത്ര്യംബകഃ പരം" ഇത്യാദി ഭാഗങ്ങൾ മുൻപറഞ്ഞതിൽനിന്നും വ്യത്യാസപ്പെട്ടും കാണുന്നു. കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളോൽപത്തി, കേരളക്ഷിതിരത്നമാല മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിശോധിച്ചാൽ കേരളസൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണാം. മലയാളരാജ്യത്തിന്റെ അതിൎത്തി നിൎണ്ണയിക്കും പക്ഷത്തിൽ സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാൎദ്ധത്തിൽ പറയുന്നതായ അതിരു മലയാളത്തിനു യോജിച്ചതല്ലെന്നു തെളിയും. എങ്ങനെയെന്നാൽ വൈതരണിക്കു തെക്കും സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനു വടക്കും സഹ്യപൎവ്വതം തുടങ്ങി സമുദ്രംവരെ മുറത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ കിടക്കുന്ന സ്ഥലം മലയാളരാജ്യമാകാൻ ഇടയില്ല. ഭാൎഗ്ഗവഭൂമി അതായിരിക്കയും ആകാം.

മലയാദ്രിമാഹാത്മ്യം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മലയാളരാജ്യത്തിന്റെ അതിൎത്തി നിൎണ്ണയം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു താഴെ കാണുംവിധമാണു്:-

"മലയക്രോഡഭൂമേസ്തു സീമാതേപന വിനിശ്ചിതാ
പയസ്വിന്യുത്തരസ്യാന്തു ദക്ഷിണേ തു കുമാരികാ
പൂൎവ്വസീമാ തു ഗിരിരാണ്മലയഃ പശ്ചിമേംബുധിഃ"

---

* ഈ ലേഖനത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ വിട്ടിട്ടുണ്ടു്. (പ്രൈ. പ.)

അതായത്, "വടക്ക് കാഞ്ഞിരോട്ടുപുഴയും (കാസർകോട്) തെക്കു കന്യാകുമാരിയും കിഴക്കു മലയപർവ്വതവും പടിഞ്ഞാറു സമുദ്രവും ആകുന്നു." ആ പ്രദേശത്തെ സമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ച് അതേ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "കയ്യിൽ വാൾ സദാ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന നായകന്മാരെന്ന പ്രഭുക്കന്മാരാൽ ആ രാജ്യം ഭരിക്കപ്പെട്ടും ഇരിക്കുന്നു."

"അസിഹസ്തൈഃ രക്ഷിതത്വാൽ പ്രഭുഭിർന്നായകനാമകൈഃ
അസിപഞ്ജരിത ത്വാച്ച അസിപ്രസ്ഥമഹാടകം"

ഒട്ടുക്കൂട്ടം ഭ്രഷ്ടന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർ മലയാളക്കരയിൽ കുടിപാർക്കുവാൻ വന്നുവെന്നും, അവരെ അപ്രകാരം പ്രേരിപ്പിച്ചതു ഭാർഗ്ഗവനാണെന്നും ഉള്ളതിന് "ആർഭടീയസംഹിത" പതിനൊന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കാണുന്ന ചില വരികൾ നല്ല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു.

"ശൃണു വിപ്ര! ദ്വിജശ്രേഷ്ഠാ ഭ്രഷ്ടാസ്തു പശ്ചുടൻ ഭുവി
ആക്ഷിപ്താഹാരനിലയാ ജഗ്മുസ്തേ ദക്ഷിണാം ദിശം
യത്രാസ്തേ ഭഗവാൻ സാക്ഷാൽ കുംഭയോനിർമ്മുനീശ്വരഃ
യത്ര ദക്ഷിണകന്യാഖ്യം കുമാരീതീർത്ഥമുത്തമം
യത്രാഖിലഗുണാഢ്യാ ഭൂസ്ത്രീഃ വണീവ വിരാജതേ
പശ്ചിമാബ്ധിതടാൽ സഹ്യപർവ്വതം ദ്വിജപുംഗവ!
ഈശ്വരാരാധനേ രക്താ ഭക്താ യത്ര സുസാധവഃ
ജനാ യത്ര ദാനശൂരാഃ സംഗ്രാമാങ്കണഭൈരവാഃ
യോഗിനോ യൽഗൃഹാന്താസ്തു പേടികാ രത്നദീപികാഃ
നായകാഖ്യാ യത്ര ശൂരാ രാജാനഃ സന്തി സർവ്വദാ
തത്രാഗത്യ കുലാദ്വാസം ചക്രുഃ ദ്വിജാഃ കേചന"

മേൽപറഞ്ഞ ആർഭടീയസംഹിത അഭ്യസ്തബ്രാഹ്മണകൃതമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പരശുരാമശാപത്താൽ ഭ്രഷ്ടന്മാരായിതീർന്ന അവർ സംഹിതയിൽ വിവരിക്കുംപ്രകാരം ഒരു രാജ്യത്തിൽ ചെന്നു എന്നു സമ്മതിക്കുംപക്ഷത്തിൽ ആ രാജ്യം മലയാളമല്ലാതെ വേറെ ഏതായിരിക്കും? കേരളം സൃഷ്ടിച്ചതു ഭാർഗ്ഗവനാണെന്നു സമ്മതിച്ചാൽ മലയാളരാജ്യത്തിൽ (നായകന്മാർ ശൂരന്മാരും ദാനശൌണ്ഡന്മാരും രാജാക്കന്മാരും സംഗ്രാമാങ്കണഭൈരവന്മാരും ആയിരുന്ന രാജ്യത്തിൽ) ചെന്നുചേർന്നുവെന്നും വിചാരിക്കാതെ കഴികയില്ല. അതിനാൽ മലയാളവും കേരളവും രണ്ടെന്നും, കേരളത്തെ അധികരിച്ചെഴുതീട്ടുള്ള കേരളമാഹാത്മ്യാദികൾ കേരളരാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചതാണെന്നും മലയാളം ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രമല്ലെന്നും കേരളമാഹാത്മ്യാദി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ മലയാളരാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചതല്ലെന്നും, മററുമാണ് ഊഹംകൊണ്ടു സാധിക്കുന്ന സംഗതികൾ.

മലയാളരാജ്യം ഉൾപ്പെട്ട ദ്രാവിഡരാജ്യപരിഷ്കാരത്തിന് ആര്യപരിഷ്കാരത്തെക്കാളും വളരെ പഴക്കമുള്ളതിനാലും ആര്യാവർത്തത്തിൽ താമസിച്ച കാലത്ത് ആര്യന്മാർ ഉണ്ടാക്കിയ ചാതുർവ്വർണ്ണ്യസമ്പ്രദായം മലയാളരാജ്യത്തു നടപ്പില്ലാതിരുന്നതിനാലും വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞ് ആര്യന്മാർ ദക്ഷിണേന്ത്യയിലേക്ക കടക്കുന്നതുവരെ മലയാളക്കരയെക്കുറിച്ച് അവർക്ക് ഒന്നും അറിവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. പരശുരാമൻ ആര്യാവർത്തത്തിൽ നിന്നും നർമ്മദാ, താപ്തി ഈ നദീതീരങ്ങൾ വഴിയായി പശ്ചിമപർവ്വതഘട്ടങ്ങളുടെ പടിഞ്ഞാറു വന്നപ്പോൾ അവിടെ ഒരു രാജ്യം കണ്ടു. അവിടം താൻ ജയിച്ചു കീഴടക്കി. അതു്, വൈതരണീനദിക്കു തെക്കും സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനു വടക്കും പർവ്വതത്തിനും സാഗരത്തിനും മദ്ധ്യത്തിൽ മൂന്നു യോജന വീതിയിലും നൂറു യോജന വിസ്താരത്തിലും കിടക്കുന്നതായി കേരളമാഹാത്മ്യാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറയുന്ന കേരളമാണ്. അവിടെനിന്നും ശാപഹതന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർ പതുക്കെ കന്യാകുമാരി മുതൽ കാസർകോട്ടുവരെ നീണ്ടു കിടക്കുന്ന മലയാളത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. ഈ പ്രവേശനം ഒന്നുകിൽ ആര്യബ്രാഹ്മണരുടേതോ, അല്ലെങ്കിൽ പരശുരാമസൃഷ്ടരായ ബ്രാഹ്മണരുടേതോ ആയിരിക്കണം. ഇവിടെ വന്ന ബ്രാഹ്മണർ, ഇദ്ദേശീയസംഹിതയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രകാരം ബ്രാഹ്മണ്യമായ ജീവിതത്തിൽ വന്നവരെക്കാളും ഉന്നതന്മാരും സംസ്കൃതന്മാരുമായതിനാൽ അവർ ഇവരേയും ബ്രാഹ്മണരായി കരുതി സംബോധന ചെയ്യുകയും മലയാളികളിൽ പലരും അപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണരായിത്തീരുകയും ചെയ്തതാവാനാണ് അധികം ന്യായം കാണുന്നതു്. അതിൻെറശേഷം വന്ന ബ്രാഹ്മണർ തങ്ങളുടെ പ്രതാപം സ്ഥാപിപ്പാൻ വേണ്ടി മലയാളത്തെ കേരളമാക്കി മാററുകയും അതിനു കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽ എഴുതിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മലയാളക്കരയിൽ സംസ്കൃതഭാഷ വരുന്നതിനുമുൻപു പ്രചുരപ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ദ്രാവിഡഭാഷകളിലോ സാഹിത്യങ്ങളിലോ "മലയാള"ശബ്ദമല്ലാതെ "കേരള"ശബ്ദം ഈ നാടിനെ കുറിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല എന്നുള്ളതു തന്നെ ഇതിലേക്കു പ്രധാനതെളിവായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ബ്രാഹ്മണർ വന്നുചേരുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ മലയാളരാജ്യത്തു ജനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ ബലവാന്മാരും സാമർത്ഥ്യശാലികളും സദാചാരതല്പരന്മാരും ധൈര്യശാലികളുമായിരുന്നു. അവർ തന്നെ ഈ രാജ്യം പരിപാലിച്ചു. ജാതിവ്യത്യാസം അന്നിവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആദ്യമാദ്യം വന്ന ബ്രാഹ്മണരെ ഇവിടുത്തെ ആളുകൾ ഓടിച്ചിരിക്കണം.

പിന്നീട് ഓടിക്കപ്പെട്ടവർ കൗശലത്തിൽ ഇവിടെ വീണ്ടും സ്ഥലം പിടിക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. ഇവിടത്തെ ജനങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണസാധാരണമായ വൃത്തിവിശേഷം കണ്ടു് ആര്യബ്രാഹ്മണർ, മലയാളത്തുകാരെ മലയാള ബ്രാഹ്മണർ എന്നു സംബോധന ചെയ്യും, സ്തുതിച്ചും പ്രീതിപ്പെടുത്തി. സ്തുതികൊണ്ടു പൊങ്ങിയ ചിലരും വന്നവരുംകൂടി ഒരു സെററായി കാലാന്തരത്തിൽ തിരിഞ്ഞു കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉൽപത്തിയും മലയാളത്തിനു കേരളനാമം വെച്ചുകെട്ടിയതും ഈ കാലത്താണു്.

കേരളശബ്ദം സംസ്കൃതപദമാണെന്നും, അതു ദ്രാവിഡദേശത്തിൽ ഒന്നായ കുറെ ഭൂവിഭാഗങ്ങൾക്കു് ആര്യന്മാർ കല്പിച്ച പേരാണെന്നും സ്ഥാപിക്കുവാൻ വേറെ പ്രമാണങ്ങൾ കാണിയ്ക്കാം.

ക്രിസ്ത്വാബ്ദത്തിനുമുമ്പു നാലാം ശതവർഷത്തിന്റെ ആദിമഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാത്യായനനും രണ്ടാംശതവർഷത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നപതഞ്ജലി മഹർഷിയും കേരളത്തെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിനും പുറമെ രാമായണം, ഭാരതം മുതലായ ഇതിഹാസങ്ങളിലും കേരളരാജ്യത്തെ പരാമർശിച്ചു പല പ്രസ്താവങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. മുൻപറഞ്ഞ മഹർഷിമാർ ആര്യവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവരും ആ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആര്യന്മാരുടെ ഇതിഹാസങ്ങളും ആണെന്നു തീർച്ചയാണു്. അതിനാൽ അവരും ഗ്രന്ഥങ്ങളും പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കേരളം ഒന്നുകിൽ മുൻപറയപ്പെട്ട (വൈതരണ്യാദക്ഷിണേതു ഇത്യാദി) അതിരുകളോടുകൂടിയ രാജ്യമോ അഥവാ മലയാളഭൂമിയിലെ കേര (തെങ്ങു) വൃക്ഷസമൃദ്ധിയാൽ തദപേക്ഷയാ പേരു വിളിക്കപ്പെട്ട മലയാളഭൂമിയോ ആയിരിക്കാനാണു് ഇടയുള്ളതെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ദ്രാവിഡദേശത്തിന്റെ പേരു് ശുദ്ധദ്രാവിഡപദംകൊണ്ടു പൂർവ്വം ഉപലക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതായി വിചാരിക്കുവാൻ യുക്തിവിരോധം ഒന്നും ഇല്ല. മലയാളരാജ്യം ഏതാനുമോ മുഴുവനുമോ കടലെടുത്തുപോയി എന്നും വീണ്ടും കരവെച്ചു എന്നും, അവിടെ ദ്രാവിഡരായ പൂർവ്വനിവാസികൾ പാർത്തിരുന്നുവെന്നും ദ്രാവിഡസംസ്കാരം അവിടെ വ്യാപിച്ചിരുന്നു എന്നും, അതിന്റെശേഷം ഏതാനും ആര്യന്മാർ പരശുരാമനെ നേതാവാക്കി മലയാളരാജ്യത്തിൽ വന്നുവെന്നും, ഇവിടെ അന്നു തെങ്ങു സമൃദ്ധിയായി നിൽക്കുന്നതുകണ്ടു തെങ്ങിനു സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള കേരശബ്ദത്തോടുകൂടി കേരളസംജ്ഞകൊണ്ടു് ഈ രാജ്യത്തെ വിളിച്ചു എന്നും, ആര്യന്മാരുടെ പ്രാമാണികത്വം ഇവിടെ ഉറപ്പിക്കാൻ കേരളമാഹാത്മ്യാദി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആര്യന്മാർ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ രചിച്ചു എന്നും ദ്രാവിഡനാഗരികത്വത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ആര്യനാഗരികത്വം, ചാതുർവർണ്ണ്യവ്യവസ്ഥ

മുതലായതു നടപ്പിലാക്കി എന്നും മററുമുള്ള ചരിത്രതത്വങ്ങളെ ഇതിഹാസമാക്കിത്തീൎത്തതാണു പരമാൎത്ഥത്തിൽ ഭാൎഗ്ഗവകഥയും കേരളമാഹാത്മ്യാദിഗ്രന്ഥങ്ങളും.

ആൎയ്യന്മാർ കേരളത്തിൽ വന്നതിനുശേഷമാണു വിദേശീയരും ഭാരതീയരും കേരളവിഷയത്തെ അധികരിച്ചു വല്ലതും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അശോകചക്രവൎത്തിയുടെ ശിലാശാസനങ്ങളിൽ ഒന്നിൽ ഒരു കേരളരാജാവിനെപ്പററി പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടു്. പ്ലിനി, ടോൾമി, മാൎക്കോപ്പോളൊ എന്നീ വിദേശീയസഞ്ചാരികളുടെ രേഖകളിൽ മലയാളരാജ്യത്തിന്റെ അന്നത്തെ ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്.

മദ്രാസിൽ നിന്നും ഒരു വൎഷാന്തസഞ്ചികയായി പുറപ്പെട്ട "കൈരളീകൌതുകം" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു:—

"പരശുരാമന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വന്ന ആൎയ്യന്മാരുടെ ഉപനിവേശം മുതല്ക്കു കേരളചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായം ആരംഭിച്ചു. പൂൎവ്വനിവാസികളായ നാഗന്മാർ (ഇവരാണു നായന്മാർ) ആണു് ആൎയ്യന്മാരുടെ ആക്രമണകാലത്തു കേരളത്തിൽ പ്രാബല്യവും പ്രാധാന്യവും തികഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന വൎഗ്ഗക്കാർ. പരിഷ്കൃതന്മാരായ ഈ നാഗജാതിക്കാരും, അപരിഷ്കൃതരായ പഞ്ചമജാതിക്കാരും ബുദ്ധിശക്തിയിലും സംസ്കാരപരിഷ്കാരങ്ങളിലും മുന്തിനിന്നിരുന്ന നവാഗതന്മാരായ ആൎയ്യന്മാൎക്കു സ്വയമേവ കീഴടങ്ങുകയും ഇവിടത്തെ സൎവ്വാധിപത്യവും അവൎക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കേരളത്തിൽ ഇങ്ങനെയാണു ബ്രാഹ്മണാധിപത്യം പ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചതു്."

മുൻ ഉദ്ധരിച്ച വരികളിൽ 'മലയാളരാജ്യ'ത്തെക്കുറിക്കുന്നതിനു കാണിച്ചിട്ടുള്ള "കേരള"ശബ്ദം പ്രമാദാൽ സ്വീകൃതമായതാണു്. കഴകം, തളിയാതിരി, മാമാങ്കം, പെരുമാക്കന്മാർ, പെരിഞ്ചെല്ലൂർ, പയ്യന്നൂർ, പറവൂർ, ചെങ്ങന്നൂർ എന്നിത്യാദി നാമങ്ങൾ ശുദ്ധദ്രാവിഡപദങ്ങളായിരിക്കെ ആൎയ്യബ്രാഹ്മണരുടെ ആഗമനത്തിനു മുൻപും, അതിനുതൊട്ടു പിന്നീടുള്ള കാലങ്ങളിലും മലയാളദേശത്തെ ചേരരാജ്യമെന്നല്ലാതെ കേരരാജ്യമെന്നു പറയാനിടയില്ല എന്നുള്ളതിനു് അന്നത്തെ പാണ്ഡ്യ, ചോള, ചേരരാജ്യവിഭാഗസംജ്ഞകൾ തന്നെ മതിയായ തെളിവാകുന്നു.

ക്രിസ്തുവൎഷം ൨൧൬-ൽ കോയമ്പത്തൂരിൽനിന്നും കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട കേയപ്പെരുമാളായിരുന്നു ഒന്നാമത്തെ ചേരമാൻപെരുമാൾ. ഇരുപത്തഞ്ചു

പെരുമാക്കന്മാരെ ഇങ്ങനെ മലയാളരാജ്യത്തിൽ വാഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരം ൩൦൦ കൊല്ലക്കാലമേ പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഭരണം നടന്നിരുന്നുള്ളു. ക്രിസ്തുവർഷം ൨൧൬-ൽ ആണ് ഈ ഭരണപരിവർത്തനം ആദ്യമായി തുടങ്ങിയതു് എന്നുള്ള സംഗതി വിശ്വസിക്കുന്നപക്ഷം, മുന്നൂറു മുന്നൂററിഅൻപതു വർഷങ്ങളിൽ കൂടുതലായി (അതായതു്—എ. ഡി. ൩൦൦ വരെ) പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഭരണം ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാത്യായനപ്രഭൃതികൾ ആണു കേരള ശബ്ദത്തെ ആദ്യം ഉപയോഗിച്ചതെന്നും അവരുടെ കാലം ക്രിസ്തുവിനു ൪൦൦ കൊല്ലം മുൻപാണെന്നും കൂടെ സിദ്ധവൽകരിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നപക്ഷം കേരളശബ്ദത്തിന്റെ ഉൽപത്തിക്കുശേഷം ഇപ്പോൾ ഏകദേശം ൨൨൦൦ വർഷം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന് ഊഹിക്കാം. ൨൨൦൦ വർഷത്തിനുമുമ്പു മലയാളരാജ്യവും, മലയാളരാജ്യത്തിൽ കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്ന ഒരു ഭാഷയും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള കാര്യം തീർച്ചയാണ്.

പെരുമാക്കന്മാരിൽ ഒരാളായ ആരിയപ്പെരുമാൾ മലയാളരാജ്യത്തെ നാലായി ഭാഗിച്ചതായി ചരിത്രരേഖകൾ ഉണ്ട്. ഇതിന് അധികം അടിസ്ഥാനം കേരളോൽപത്തിയാണ്. ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിനു "തുളുനാട്" എന്നു പേർ. ഇതിന്റെ വടക്കെ അതിർത്തി ഗോകർണ്ണവും തെക്കെ അതിർത്തി പെരുമ്പുഴയും ആയിരുന്നു. രണ്ടാമത്തേതു കേരളരാജ്യം. ഇതു പെരുമ്പുഴക്കും പുതുപ്പണത്തിനും മദ്ധ്യേ ആണ്. ഈ പുതുപ്പണം ഇപ്പോഴത്തെ കുറുമ്പ്രനാടുതാലൂക്കിൽ ഉൾപെട്ട ഒരു രാജ്യവിഭാഗമാണ്. ആദ്യം പറയപ്പെട്ട തുളുരാജ്യം പുതുപ്പണത്തിനും കന്നടത്തിനും മദ്ധ്യേ ആയിരുന്നു. ഇതിനു മൂഷികരാജ്യസംജ്ഞയാണ് അധികം പറയപ്പെട്ടു കാണുന്നതു് കന്യാകുമാരി തെക്കെ അതിരായി സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ള രാജ്യം കൂപകരാജ്യമാണ്. ഇപ്രകാരം കേരളോൽപത്തിയിൽ രാജ്യവിഭാഗം ചെയ്തു കാണുന്നതിനാൽ കേരളം, കന്യാകുമാരിമുതൽ ഗോകർണ്ണംവരെയുള്ള മലയാളരാജ്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗംമാത്രമാണെന്നു വരുന്നു.

മുൻപറഞ്ഞിട്ടുള്ള വാദമുഖങ്ങളിൽനിന്നും താഴെ പറയുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഏർപ്പെടുന്നു:-

(1) മലയാളരാജ്യത്തിന്റെ ആദിമചരിത്രം ആദിമദ്രാവിഡചരിത്രത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചു കിടക്കുന്നു; ഭാഷാചരിത്രവും അപ്രകാരംതന്നെ.

(2) ഭാരതത്തിന്റെ തെക്കുഭാഗംമുതൽ പടിഞ്ഞാറോട്ട് ആഫ്രിക്കയുടെ തെക്കുഭാഗംവരെ പുരാതനകാലത്തു് ഒരു വൻകര ഉണ്ടായിരുന്നു.

ക്രിസ്തുവിനു പതിനായിരം സംവത്സരത്തിനു മുമ്പ് ഈജിപ്തു മുതൽ ദക്ഷിണേന്ത്യവരെ തുടൎന്നുകിടന്നിരുന്ന രാജ്യങ്ങളിലെ പരിഷ്കാരം ദ്രാവിഡപരിഷ്കാരമായിരുന്നു എന്നും, ഈജിപ്ത്യന്മാരുടെ സൎപ്പാരാധനയും, നാഗന്മാരുടെ സൎപ്പാരാധനയും തമ്മിൽ സാദൃശ്യം ഉള്ളതുകൊണ്ടു ദ്രാവിഡപരിഷ്കാരം അങ്ങോട്ടും ഈജിപ്ത്യൻപരിഷ്കാരം ഇങ്ങോട്ടും സംക്രമിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്നും മറ്റും.

(3) "കേരള"ശബ്ദം ആൎയ്യന്മാരുടെ സൃഷ്ടിയാണ്. മലയാളഭാഷയെ കേരളഭാഷയെന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. കേരളശബ്ദം ഉണ്ടായിട്ട് അധികം കാലമായിട്ടുമില്ല.

(4) കേരളോല്പത്തി മുതലായി സംസ്കൃതത്തിൽ കാണുന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആൎയ്യബ്രാഹ്മണരുടെ സൃഷ്ടിയും അതു് അബദ്ധബഹുലവും തന്മൂലം അധികവും അവിശ്വസനീയവും ആകുന്നു.

(5) മലയാളസാഹിത്യം സംസ്കൃതത്തോട് അടുക്കയല്ല വേണ്ടതു്. പ്രത്യുത ദ്രാവിഡത്തോടാണ്. ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കണം പുരാതനന്മാർ ദ്രാവിഡത്തെ അവലംബിച്ചു ഗ്രന്ഥനിൎമ്മാണം ചെയ്തതും ഗ്രന്ഥാക്ഷരം മുതലായ ഒരു അക്ഷരമാല മലയാളത്തിനു് ഉണ്ടാക്കിയതും.

ഒരു പക്ഷാന്തരം:

———:x:———

(ശ്രീമാൻ കുപ്പക്കാട്ടു നാരായണമേനോൻ അവർകൾ)

'ത്രൈമാസിക'ത്തിന്റെ കഴിഞ്ഞ ഒരു ലക്കത്തിൽ 'കിരാതം വഞ്ചിപ്പാട്ട്" എന്ന പേരിൽ ശ്രീമാൻ വെള്ളംകുളത്തു കരുണാകരൻ നായർ അവർകൾ എഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ പ്രസ്തുതകൃതി നമ്പ്യാരുടേതാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ പല ന്യായങ്ങളും യുക്തികളും പ്രസ്താവിച്ചകൂട്ടത്തിൽ 'ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം' പറയൻതുള്ളലും 'പാത്രചരിതം' ശീതങ്കൻതുള്ളലും നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളാണെന്ന് അദ്ദേഹം ദൃഷ്ടാന്തമായി പറഞ്ഞു കണ്ടു. കിരാതം വഞ്ചിപ്പാട്ടു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടേതാണെന്നോ അല്ലെന്നോ അല്ലാ എന്റെ വാദം. ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം പറയനും പാത്രചരിതം ശീതങ്കനും നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളല്ലെന്നാണു പല ന്യായങ്ങളും ലക്ഷ്യങ്ങളുംകൊണ്ടു തെളിയുന്നത്. ഞാൻ കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ "നമ്പ്യാരും തുള്ളലുകളും" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ന്യായങ്ങൾ തെററാണെന്നു തെളിയുന്നപക്ഷം ആ തെററിനെ തിരുത്താമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് ഈ ലേഖനം എഴുതുവാൻ തുനിഞ്ഞത്.

നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'പാത്രചരിതം' കഥ ശീതങ്കൻ രീതിയിലും ചേർത്തുകാണുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ രീതിയും മററും ആലോചിക്കുമ്പോൾ "കൃഷ്ണാർജ്ജുനവിജയം" കൃതിപോലെ മറെറാരാളുടേതെന്നോ അതിന്റെ കർത്താവിന്റേതെന്നോ വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതു ശീതങ്കനിൽ കഥാസംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പല സംഗതികളും ഓട്ടനിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണെന്നു മാത്രമല്ല, പുരാണത്തിൽ കാണുന്നതിനു വിപരീതവുമാകുന്നു. ഓട്ടനിൽ സൂര്യനെ ഭജിച്ചതു "ധർമ്മതനൂജനമനുജന്മാരു"മാണ്. ശീതങ്കനിൽ യുധിഷ്ഠിരന്റെ ആജ്ഞാപ്രകാരം യാജ്ഞസേനിയാണ് ഭജിച്ചത്. അതുപോലെതന്നെ സൂര്യൻ വരം നൽകുന്നത്,

> "ധർമ്മതനൂജ! വൃകോദര! ഫൽഗുന!
> നിർമ്മല നകുല! സഖേ സഹദേവ!
> കല്മഷരഹിതേ! കൃഷ്ണേ! നിങ്ങടെ." — ഓട്ടൻ

> പാഞ്ചാലകന്യകേ! ഖേദിയായ്കുത്തമേ
> വാഞ്ഛാനുകൂലമിപ്പാത്രം ഗ്രഹിക്ക നീ! — ശീതങ്കൻ

ഇങ്ങനെ രണ്ടു തരത്തിലാകുന്നു. ഈ രണ്ടു കൃതികളുടെയും കർത്താവു നമ്പ്യാർതന്നെയാണെങ്കിൽ ഈ വ്യത്യാസം വരുത്തുവാൻ തരമില്ല. അതുതന്നെ പുരാണത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിച്ച്! അതിലും വിശേഷിച്ച്, നമ്പ്യാർ ഒരു കഥതന്നെ രണ്ടുതരം തുള്ളലുകളായി നിർമ്മിച്ചതിനു വേറെ ദൃഷ്ടാന്തവുമില്ല.

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വരികൾപോലെതന്നെ വേറെ സംഗതികളിലും വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്. ഓട്ടനിൽ ദുർവ്വാസാവു ദുര്യോധനന്റെ രാജധാനിയിൽ ചെല്ലുന്നതു് ഈശ്വരപ്രേരിതമായിട്ടാകുന്നു. നേരെമറിച്ചു ശീതങ്കനിൽ ശകുനിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം ദൂതനെ അയച്ചു മഹർഷിയെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുകയാണു ചെയ്തതു്.

"ഇതി മനസി ചിന്തയാ ഹന്ത! ദുര്യോധനൻ
കൃതി ശകുനി കർണ്ണനും തത്ര മേവുംവിധൌ
സപദി പതിനായിരം ശിഷ്യതം താനുമായ്
സകലദിശി സഞ്ചരിക്കുന്ന യോഗീശ്വരൻ
ദുരിതഹരദർശനൻ ദുർവ്വാസതാപസൻ
ത്വരിതമഥ മന്ദിരേ വന്നു കേറീടിനാൻ." ഓട്ടൻ

"ദുർവ്വാരകോപസ്വരൂപനായീടുന്ന
ദുർവ്വാസസ്സെന്ന മഹാമുനി ശ്രേഷ്ഠനെ
സർവ്വശിഷ്യോത്തമന്മാരോടൊരുമിച്ചു
നിർവ്വികല്പം ക്ഷണിച്ചിങ്ങു കൊണ്ടന്നുടൻ." ശീതങ്കൻ.

നമ്പ്യാർ ഈ രണ്ടു കൃതികളിലും രണ്ടുവിധം പ്രസ്താവിക്കുന്നതല്ല.

നമ്പ്യാർ സാധാരണയായി; എന്നല്ല ഒരിക്കലും, പ്രയോഗിക്കാത്ത ചില പദപ്രയോഗങ്ങൾ ശീതങ്കനിലുണ്ട്.

(ക) "പാത്രവും വെച്ചുടനണ്ണോജബാന്ധവം
ഭക്ത്യാപുരസ്സരം ധ്യാനിച്ചു മാനസേ."

(ഖ) "ശർവ്വാംശസംഭവൻ സത്യം നിനയ്ക്കാതെ
തരസാ നടന്നു തൻ ശിഷ്യരോടൊന്നിച്ചു്."

ഭക്തിപുരസ്സരം എന്നതിനുപകരം 'ഭക്ത്യാപുരസ്സരം' എന്നു നമ്പ്യാർ പറയുന്നതല്ല. രണ്ടാമതു കാണിച്ച വരികളിൽ വന്ന വൃത്തവ്യത്യാസം നമ്പ്യാർക്കു പറ്റുന്ന തെറ്റല്ല. അതുപോലെതന്നെ ശീതങ്കനിൽ കാണുന്ന "സ്തുത്യങ്ങളുച്ചരിച്ചത്യന്തമോദേന" എന്നതിനുപകരം നമ്പ്യാർ "സ്തോത്രങ്ങളുച്ചരിച്ചു" എന്നല്ലാതെ പറയുന്നതല്ല. *

---

* ഇവയെല്ലാം ദുഷ്ടങ്ങളായ പാഠങ്ങളായും വരാം. — പത്രാധിപർ

നമ്പ്യാർ എത്രതന്നെ പുരോഭാഗിയായിരുന്നാലും സദാചാരവികല്പം വരുന്നതായ സാമാന്യതത്വം ഒരിക്കലും ഉപദേശിക്കുന്നതല്ല. ദുരാചാരത്തിന്റെ ന്യൂനതയെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി അതു ത്യാജ്യമാണെന്നേ ഉപദേശിക്കാറുള്ളു. അതു നമ്പ്യാരുടെ ഒരു വ്രതമാകുന്നു. ശീതങ്കനിൽ വിപരീതരീതിയിലാണു പറഞ്ഞുകാണുന്നതു്.

(൧) "നേരുകൊണ്ടിക്കാലമൊന്നും ഫലം വരാ
നേരു ഭിക്ഷിപ്പവൻ ഭോഷനെന്നേ വരൂ"

(൨) രാജ്യകാര്യം നിരൂപിച്ചു കണ്ടാലുമി
വ്യാജമേ നല്ലു സകലകാര്യത്തിനും"

മേൽപറഞ്ഞ വരികളിൽ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു്, സത്യവും നേരുമാർഗ്ഗവും കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനു ത്യാജ്യങ്ങളാണെന്നാകുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ സദാചാരവാക്യങ്ങളിൽ ഏതാദൃശമായ ദുരാചാരത്തിന്റെ നിഴൽപോലും കാണുന്നതല്ല. ഈ കാരണങ്ങളാൽ പ്രസ്തുത ശീതങ്കൻതുള്ളൽ നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാണുന്നതു ശോചനീയം തന്നെ.

നമ്പ്യാരുടെ തുള്ളലുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാണുന്ന മറെറാരു കൃതി 'ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം' പറയനാകുന്നു. ഇതു നമ്പ്യാരുടെ കൃതിയാണെന്നാകുന്നു പലരുടേയും വിശ്വാസം. തെററായ ആ വിശ്വാസത്തിനു കാരണം അതിന്റെ രസികത്വവും അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചില സംഗതികളെക്കുറിച്ചു സൂക്ഷ്മമായി അന്വേഷിക്കായ്കയുമാകുന്നു. അതിലെ വന്ദനയിൽ നിന്നുതന്നെ അതിന്റെ കർത്താവു നമ്പ്യാരുടെ കാലാനന്തരം വളരെ സംവത്സരം കഴിഞ്ഞു ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു കവിയാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു്.

"ചൊല്ലെഴുന്ന വിശാഖമാം തിരുനാളിൽ വന്നു പിറന്ന ഭൂ-
വല്ലഭൻ വനമാലിതന്നോടു തുല്യനിന്നരുൾചെയ്കയാൽ"

എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു് ഈ കൃതി നിർമ്മിച്ചതു വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. തിരുവിതാംകൂർരാജാക്കന്മാർ സാധാരണമായി അറിയപ്പെടുന്നതു് അവരുടെ തിരുനാമത്താലല്ല, തിരുനാളാലാകുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ കാലത്തു് ആദ്യം മാർത്താണ്ഡവർമ്മാവും പിന്നെ കാർത്തികതിരുനാളുമല്ലാതെ വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്പ്യാർ കാർത്തികതിരുനാളിനെപ്പോലും

"വഞ്ചിമാർത്താണ്ഡവർമ്മ ശ്രീഭാഗിനേയൻ മഹാപുണ്യം
സഞ്ചിതമഞ്ചിതമാക്കിസ്സന്തതം സംജയിക്കുന്നു"

"എന്നാണു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. നമ്പ്യാരുടെ കാലശേഷമാണോ തിരുവിതാംകൂർമഹാരാജാക്കന്മാർ തിരുനാൾകൊണ്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങിയത് എന്നുകൂടി തുള്ളലുകളിൽ അവരുടെ തിരുനാളിന്റെ അഭാവത്താൽ സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അതിനുംപുറമെ പ്രസ്തുത തുള്ളലിലെ വന്ദനയിൽ

"സന്തതം തിരുവൈരകീലതടാകവാസി മഹേശ്വരൻ
ചിന്തചെയ്കിലുടൻ തെളിഞ്ഞു വരം തരുന്നൊരുമാവരൻ"

എന്നും "ശുകപുരേ മരുവുന്ന ശങ്കര! ശുദ്ധമൃഗധര പാഹി മാം" കാണുന്നുണ്ട്. ആദ്യത്തെ രണ്ടുവരികൾ ഐരാണിക്കുളത്തപ്പനെ കുറിച്ചുള്ള സ്തോത്രമാകുന്നു. ആ ദേവൻ കവിയുടെ 'പരദൈവ'മാണെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വെണ്മണിനമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാർ ഐരാണിക്കുളത്തപ്പനെ പരദൈവമായി സങ്കല്പിച്ചാണു പോന്നിരുന്നത്. മഹൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടും ഒരു വന്ദനശ്ലോകത്തിൽ "ശ്രീപീവരാദ്രിനിലയൻ തിരുവൈരകീലവാപീവരാലയമെഴുന്നൊരുവാമദേവൻ" എന്നു വന്ദിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. നേരേമറിച്ചു നമ്പ്യാർ ഒരിടത്തും ആ ദേവനെ വന്ദിച്ചിട്ടുമില്ല. 'കിള്ളിക്കുറിശ്ശി' എന്ന സ്ഥലത്തിനു 'ശുകപുരം' എന്നൊരു തത്സമപദമുള്ളതായി കാണുന്നതിനാൽ അതുതന്നെ ഇതും എന്നു സംശയിക്കുവാൻ സംഗതിയായതിൽ അത്ഭുതവുമില്ല. പുരാതനകാലംമുതല്ക്ക് 'ചൊവ്വരയ്ക്കു' പറഞ്ഞുവരുന്ന പേരാണു ശുകപുരം എന്നത്. പണ്ടത്തെ കേരളബ്രാഹ്മണർ പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാരെന്നും 'ശുകപുരം' ഗ്രാമക്കാരെന്നും വേർതിരിഞ്ഞിരുന്നു. ആ ശുകപുരമാണു ചൊവ്വര. വെണ്മണിമാർ ചൊവ്വരക്കാരായതുകൊണ്ട് അവിടത്തെ ദേവൻ അവരുടെ ആരാധനാമൂർത്തിയായിത്തീർന്നതു സ്വാഭാവികമാകുന്നു. എന്നാൽ അമ്പലപ്പുഴ കൃഷ്ണനേയും തകിഴിയിൽ ശാസ്താവിനേയുംകൂടെ വന്ദിച്ചുകണ്ടതിനാലാണ് ഈ പ്രമാദം പററിപ്പോയതെങ്കിൽ, അതു നമ്പ്യാരുടെ അനുഗാമികൾ അനുകരിച്ച പതിവിനെ വിസ്മരിച്ചതുകൊണ്ടാണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പൂന്തോട്ടത്തു നമ്പൂരിയും മേൽപ്പറഞ്ഞ ദേവന്മാരെ വന്ദിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമ്പ്യാരുടെ കാലശേഷം തുള്ളലുകൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള മിക്ക കവികളും ഈ രണ്ടു ദേവന്മാരേയും തുള്ളലിന്റെ അധിഷ്ഠാനമൂർത്തികളായി സങ്കല്പിച്ചുപോന്നതുപോലെയാണു കാണുന്നത്.

നമ്പ്യാരുടെ കൃതിയായ 'നാളായണീചരിതം' പറയനിൽ ഗജേന്ദ്രമോക്ഷത്തിലെ വന്ദനയുടെ ആദ്യഭാഗം ഇരുപത്തിനാലു വരികൾ ചേർത്തുകാണുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടായ തെററിദ്ധാരണയാണോ ആ സംശയത്തിനു

കാരണമെന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. നമ്പ്യാരുടെ വന്ദനകളിലെ ദേവന്മാരെല്ലാം ഏറെക്കുറെ ഒന്നാണെങ്കിലും ഒന്നിലേതു മറെറാന്നിൽ ഈഷൽഭേദം കൂടാതെ ചേർക്കുന്ന പതിവ് അദ്ദേഹത്തിനില്ല. താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികൾ നമ്പ്യാരുടെ പതിവിനെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തുന്നതാണ്.

(൧) "പാക്കനാരുടെ വിമലകുലമതിലതിശയേന പിറന്നു ഞാൻ
പാക്കുവെററില നല്ലുഭോക്കു പരാത്മതത്വവിധങ്ങളെ."
ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം.

(൨) "പാക്കനാരുടെ വംശലേശമതിൽപ്പിറന്നവനേഷ ഞാൻ
വാക്കിനാരൊടുമെത്തി നേർത്തു മടങ്ങി മാറുകയില്ലെടോ" സഭാപ്രവേശം.

(൩) അമ്പലപ്പുഴ മേവുമംബുജലോചനൻ കരുണാകരൻ
ഇമ്പമോടടിയന്റെ മാനസകമ്പമപ്പൊടകററണം
വമ്പനായ കിരീടിതന്നുടെ തേരിലേറി നടന്നവൻ" ത്രിപുരദഹനം.

(൪) "പാക്കനാരെന്നൊരു ദിവ്യൻ പറയൻ പണ്ടുളവായി
പാൽക്കടലിൽ പിറന്നൊരു ബാലചന്ദ്രനെന്നപോലെ
വാക്കുകൊണ്ടു പറഞ്ഞങ്ങു വാക്പതിയെ ജയിപ്പാനി-
ന്നിക്കുലത്തിൻപ്പിറക്കുന്ന പറക്കൂട്ടം മതിയാവും." കംഭകേണ്ണവധം.

(൫) "വിരവിലമ്പലപ്പുഴേ വിളങ്ങും പാർത്ഥസൂതശ്രീ
മുരവൈരി മുകിൽവർണ്ണൻ ഹരി നാരായണൻ കൃഷ്ണൻ

* * * * *

പാക്കനാർ കുലംതന്നിൽ പിറന്നുള്ളോരടിയന്റെ
വാക്കിനേയും ശ്രവിക്കേണം വൈകാതെ ബുധന്മാരേ" പുളിന്ദീമോക്ഷം

ഈ വരികൾ ഉദ്ധരിക്കേണ്ടിവന്നതു ഗജേന്ദ്രമോക്ഷത്തിലെ ആദ്യഭാഗം നാളായണീചരിതത്തിൽ ചേർത്തു കാണുന്നതിൽനിന്നു നമ്പ്യാരുടെ നിശ്ചയത്തെപ്പററി തെററിദ്ധാരണ വരാതിരിക്കാനാകുന്നു. പാഞ്ചാലീസ്വയംവരത്തെ തുടർന്നെഴുതിയതാണു നാളായണീചരിതം. അതിൽ കാണുന്ന വന്ദന തുള്ളക്കാർ ചൊല്ലിക്കേട്ടപ്രകാരം പ്രസാധകന്മാർക്കു പററിപ്പോയ തെററാകുവാനേ തരമുള്ളു. രുഗ്മിണീസ്വയംബരം കഥ തുള്ളിയ ഒരുകൂട്ടം തുള്ളക്കാർ നളചരിതത്തിലെ വന്ദന ചൊല്ലിയതു ഞാൻതന്നെ അടുത്തകാലത്തു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ പിഴച്ച പതിവു തുള്ളക്കാർക്ക് ഇന്നും ഇന്നലേയുമുള്ളതല്ല; പുരാതനമാണ്.

നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കൃതിയിൽ കാണുന്ന വന്ദനയിലെ ആശയം ഏറക്കുറെ നമ്പ്യാരുടേതുതന്നെയാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം അതു് ആകപ്പാടെ

പൊടിയിട്ടു തുടച്ചുമിനുക്കി ഒരു പുതുമോടി പിടിപ്പിച്ചതുപോലെയാണു കാണുന്നതു്.

"അമ്പലപ്പുഴെ മേവുമംബുജനേത്ര കൃഷ്ണ! നമോസ്തുതേ
അമലഗുണഗണനിലയ! ജയജയ! കമലനാഭ! നമോസ്തുതേ
വമ്പനായ കിരീടിതന്നുടെ സാരഥേ! മധുസൂദന!

* * * * * *

പാക്കനാരുടെ വംശമാകിന പാൽക്കടൽക്കു പിറന്ന ഞാൻ
വാക്കിനാലൊരുത്തനും കിഞ്ചന തോൽക്കയില്ലതു നിശ്ചയം

* * * * * *

പാക്കനാരിതി പേർപ്പുകഴ്ന്ന പറക്കുലപ്പെരുമാളുടേ
ഭാഗ്യമുള്ള കുലത്തിൽ വന്നു പിറക്കകൊണ്ടടിയന്നഹോ!" ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം.

നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കൃതിയായ ഗജേന്ദ്രമോക്ഷത്തിൽ "അമ്പലപ്പുഴെ മേവുമംബുജ" എന്നും "വമ്പനായ കിരീടിതന്നുടെ" എന്നും നമ്പ്യാരുടെ ത്രിപുരദഹനത്തിൽ കാണുന്ന പാദങ്ങൾതന്നെയാണ്. നമ്പ്യാർ അല്പാല്പം ഭേദഗതിചെയ്തു് ഒരേ സംഗതി പല സ്ഥലങ്ങളിലും പ്രയോഗിക്കുന്നതാകയാൽ ഇതിൽ കാണുന്ന വ്യത്യാസവും നമ്പ്യാർതന്നെ വരുത്തിയതാണെന്നും തന്മൂലം ഗജേന്ദ്രമോക്ഷവും നമ്പ്യാരുടെ കൃതിയാണെന്നുമല്ലെ വന്നുകൂടുന്നതു് എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന് അവകാശമില്ലെന്നില്ല. ഈ ഭാഗം വാദത്തിലെ മുഖ്യവാദമുഖം നമ്പ്യാർ ഒരു കഥയിലെ വന്ദനം ഒട്ടും മാറാതെ മറെറാന്നിൽ ചേർക്കുക പതിവില്ലെന്നതാകുന്നു: അതായതു്, ഗജേന്ദ്രമോക്ഷത്തിലെ വന്ദന ഭേദഗതി ചെയ്യാതെ നാളായണീചരിതത്തിലും ചേർക്കുന്നതു നമ്പ്യാരുടെ സമ്പ്രദായത്തിനു വിരുദ്ധമാണെന്നാകുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞ മററു സംഗതികളും കൂട്ടി ആലോചിച്ചാൽ എൻെറ വാദത്തിലെ ന്യായം വിശദമാകുന്നതാണ്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികൾക്കും പുറമെ, നമ്പ്യാരുടെ പ്രത്യക്ഷമുദ്രയായ ഹാസ്യരസം ഈ കൃതിയിൽ തീരെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഭക്തിരസവും വീരരസവും പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടുന്ന ദിക്കിൽപോലും നമ്പ്യാർ ഹാസ്യരസം തട്ടിവിടാൻ മടിക്കാറില്ല. ത്രിപുരന്മാരുടെ തപോനിഷ്ഠ കണ്ടു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ബ്രഹ്മാവിനോടു് അവർ പറയുന്നതു നോക്കുക.

"ഭംഗിവാക്കൊന്നുരചെയ്താൽ കൂട്ടുകില്ലെന്നറിഞ്ഞാലും,
ഞങ്ങളൊട്ടും ഭോഷരല്ല, ചെണ്ടകൊട്ടിക്കയും വേണ്ടാ.

എന്തിനായിട്ടിവിടെക്ക വന്നുചാടിയതിൽപ്പിന്നെ
ചിന്തകൊണ്ടും കാണ്മാനില്ല, കിട്ടിയല്ലാതയയ്ക്കില്ല

* * * * * *

ആദമങ്കിൽ വരമിന്നു വിരവോടിങ്ങു തന്നാലും
അല്ലെങ്കിലിളയ്ക്കാതെ തെരിക്കെന്നു നടന്നാലും."

ഈ ജാതി പരിഹാസവാക്കുകൾ നമ്പ്യാർക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു. നമ്പൂരിപ്പാട് നല്ല ഫലിതക്കാരനാണെങ്കിലും ഈ മാതിരി പരിഹാസപരമായി മേൽകീഴില്ലാതെ പറയുന്നതുമല്ല.

മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികൾക്കുംപുറമെ നാല്പത്തഞ്ചു കൊല്ലത്തിനു മുമ്പു നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ പേരുവെച്ചടിച്ച ഒരു ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം പറയൻതുള്ളൽ പുസ്തകം ഞാൻ വായിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വന്ദനയിലെ വരികൾ ഞാൻ അന്നു കാണാപ്പാഠം പഠിച്ചതുമാണ്. ആ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു പഠിച്ചതും ഇന്നും മറക്കാതെ ഓർക്കുന്നതുമായ മറ്റൊരു ഭാഗം "ദാനവാരിയെ നിത്യവും മനതാരിലും കരതാരിലും" എന്ന ശ്ലേഷപ്രയോഗമാകുന്നു.

വടക്കൻ പാട്ട്.

വെള്ളക്കാരും ചിറയ്ക്കൽ തമ്പുരാനും.

———:o:———

(ശ്രീമാൻ വിദ്വാൻ, വറുഗീസ് തലക്കെട്ടി അവർകൾ.)

പ്രാദേശികങ്ങളും, പ്രത്യേകിച്ച്, തൊഴിൽസംബന്ധങ്ങളുമായ ഭാഷാപദങ്ങൾ ശേഖരിക്കുവാനായി ഞാൻ ചിറയ്ക്കൽതാലൂക്കിലെ ഉൾനാട്ടുകളിൽ സഞ്ചരിച്ച അവസരത്തിൽ, ഒരു അധഃകൃതവൃദ്ധനെ കാണുവാനിടയായി. "ബാധക"ളൊഴിക്കാനുള്ള കർമ്മങ്ങൾ നടത്തുന്ന ഒരു മന്ത്രവാദിയും "കോമര"വുമാണ് ആ വൃദ്ധൻ. അനവധി പഴയപാട്ടുകൾ അയാൾ എന്നെ പാടി കേൾപ്പിച്ചു. അയാളുടെ പാട്ടുകളിൽ മിക്കവയും പ്രാദേശികകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്നവയും, ഇന്നുള്ള വടക്കൻപാട്ടുകാരിൽ ആരുംതന്നെ പാടിക്കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവയുമായിരുന്നു. ആ പാട്ടുകൾ എഴുതിയെടുക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ, അത്തരക്കാരിൽ പലരിൽനിന്നും എനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള വിഷമതതന്നെ അനുഭവപ്പെട്ടു. പാടുന്ന വേഗതയ്ക്കനുസരിച്ച് എഴുതിയെടുത്തുകൊള്ളണം. ഇടയ്ക്ക് ഒന്നു നി

ത്തിരക്കേണ്ടതായ്വന്നാൽ, എല്ലാം നിന്നു; ക്രമവും തെററി. വീണ്ടും നിർബ്ബാധം പാടുവാൻ അനുവദിക്കുകയും, പ്രേരിപ്പിക്കുകയും, പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്ന്, വിട്ടുപോയ ഭാഗങ്ങൾ വളരെ വേഗത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും, തിരുത്തിക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനു പലേപ്രാവശ്യം പാടിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പാട്ടുകാരന് അതെല്ലാം എത്രമാത്രം ഹിതകരമായിരിക്കുമെന്നും, കാര്യങ്ങളെ സാധിക്കുവാൻ ഏതെല്ലാം നയങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും ഊഹിക്കാമല്ലോ. ഒരു പാട്ടുതന്നെ മേൽപറഞ്ഞ സ്ഥിതിഗതികളാൽ പലേ പ്രാവശ്യവും ആവർത്തിക്കേണ്ടതായിവന്ന അവസരത്തിൽ, പ്രസ്തുതവൃദ്ധൻ, "ഇത്രയൊക്കെ പഠിച്ചിട്ട് ഒരു പാട്ടു കേട്ടെഴുതിയെടുക്കാൻ ആയില്ലല്ലോ" എന്നു "നാണംകെടുത്തുക" കൂടി ചെയ്തു. ജലദോഷംനിമിത്തം ചെവിക്കുള്ളിൽ നീരുള്ളതാണ് ഈ വിഷമതയ്ക്കു കാരണമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ വൃദ്ധന് എന്റെനേർക്ക സഹതാപം തോന്നി. മറെറാന്നും വൃദ്ധനു പ്രേരകമാകമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അയാളുടെ പാട്ടുകൾ കുറെയെങ്കിലും കുറിച്ചെടുക്കുവാൻ സാധിച്ചത്. ഞാൻ ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചത്, ഈ വിഷയത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുന്നവർക്ക ക്ഷമയും നയവും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് ഉൽബോധിപ്പിക്കുവാനും അത്തരം അനുഭവങ്ങൾ ധാരാളമാണെന്നു അനുസ്മരിപ്പിക്കുവാനും വേണ്ടി മാത്രമാണ്.

അയാളിൽനിന്നും ലഭിച്ച പാട്ടുകളിൽ ഒന്നാണു താഴെ ചേർക്കുന്നത്. ഇതു തീരെ പ്രചാരലുപ്തമാണെന്നു തീർത്തു പറഞ്ഞുകൂടാ; എങ്കിലും മററു വടക്കൻപാട്ടുകളിൽനിന്നു ബഹുധാ വ്യത്യസ്തമാണ്.

കാച്ചെണ്ണ കററി കൊളുത്തെടുത്തു പിഞ്ഞാണകിണ്ണത്തിൽ പകരുന്നല്ലോ.
എണ്ണപ്പലയും വലിച്ചുവെച്ചു പലയിന്മേലിരുന്നെണ്ണതേച്ചോതേനൻ
താളിയും വാകയും മററുമായി തന്റെ കുളങ്ങരെ ചെന്നുനിന്നു
താളിപിഴിഞ്ഞു കൊളമ്പരിച്ചു താളിയും തേച്ചു മെഴുക്കിളക്കി
അതുമ്പതച്ചിട്ടു മുടയെളക്കി വാകപ്പൊടി തേച്ചു മയംവരുത്തി
മുങ്ങിക്കുളിച്ചു കരക്കൽവന്നു തേവാരക്കല്ലേറി നിന്നൊരോതേനൻ"

"താളിപതച്ചു കുറുമ്പരിച്ചു.................................
തലയിലും താളി ഒഴിക്കുന്നുണ്ട താളിയും തേച്ചു മെഴുക്കിളക്കി
അരയോളം നീററിലിറങ്ങി മാത്തു മെഴുക്കൊക്കിളക്കി കുളിച്ചു മാത്തു
കല്ലിന്മേൽ തേവാരം കഴിക്കുന്നുണ്ട കടവത്തു മന്ത്രം കഴിച്ചു മാത്തു"

ഇത്തരം കുളിയും, "പൂപ്പോലെ ചോറും പൊൻപോലെ നാലുതരം കറിയും മഴവെള്ളംപോലുരുക്കനെയ്യും" കൊണ്ടുള്ള ഊണും, "ആ നാടും വീടും

കടന്നു—പടിയും പടിപ്പുര ഇട കടന്നു”ള്ള പോക്കും വർണ്ണിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വടക്കൻപാട്ടുകൾ കാണുമോ എന്നുതന്നെ സംശയമാണ്. എന്നല്ല, ആ വക ഭാഗങ്ങളിലെ വാചകങ്ങൾ തന്നെയും മിക്ക പാട്ടുകളിലും ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു. അത്തരം വർണ്ണനകളും സമ്പ്രദായങ്ങളും ഈ പാട്ടിൽ കാണുന്നില്ല.

ചിറയ്ക്കൽരാജാവു വെള്ളക്കാരെ രഹസ്യത്തിൽ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി, നാട്ടിൽ വർദ്ധിച്ചു വശായിരുന്ന മാപ്പിളമാരുടെ ശല്യത്തെ ഒതുക്കി. അതിനുശേഷം വന്തു, കണ്ണൻ മുതലായ പടവീരന്മാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സൈന്യമയച്ച് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി പല പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും നാടുകളും കോട്ടകളും പിടിച്ചടക്കുകയും, ആ വക സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള മുതലെടുപ്പിൽ “പത്തിനു മൂന്നു തമ്പിരാനും ബാക്കിയെല്ലാം വെള്ളക്കാൎക്കു”മെന്നു വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുകയും ഉണ്ടായി. ഇതാണു പാട്ടിന്റെ ഉള്ളടക്കം. കാഞ്ഞിരോട്ടു പുഴ മുതൽ പുതുപ്പട്ടണം വരെയുള്ള രാജ്യത്തിനകത്തു കുരുമുളകു കച്ചവടം ചെയ്യുവാനുള്ള പരിപൂൎണ്ണാവകാശം ഇംഗ്ലീഷു ഈസ്റ്റിൻഡ്യാകമ്പനിക്കു മാത്രമായി ചിറയ്ക്കൽ കോവിലകത്തുനിന്നും നൽകി. അതു 1772 മാർച്ച് 23-ാനു-യായിരുന്നു. അതായതു്, ഇംഗ്ലീഷുകാർ മലബാറിൽ നിലയും അധികാരശക്തിയും ഉറപ്പിച്ചു തലശ്ശേരി അവരുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമാക്കിയതിനുശേഷമാണ്. അതിനും വളരെമുമ്പെ, ഒന്നാമതായി ഇംഗ്ലീഷുകാരെ നാട്ടിലേക്കു വരുത്തിയ കഥയാണ് ഈ പെരുപാട്ടിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

പാട്ട്.

ഓമനച്ചേറാക്കല് തമ്പുരാനു കാലം പതിമൂവാണ്ടേറപ്പോരും
മാപ്പിളതന്നെ പുളച്ചോണ്ടിട്ടു ഇല്ലിക്കും (1) മുള്ളിക്കും പോയിക്കൂടാ
തണ്ണിക്കും താളിക്കും പോയിക്കൂടാ വയ്യുംപിള്ളി ഓമനക്കുഞ്ഞിച്ചന്തു
ഇതെല്ലാം എന്തു പുതുമയാണ് നാട്ടിപ്പടയാളി ആരുണ്ട്
നാട്ടിപ്പടയാളി (2) ഒണ്ടു തമ്പുരാനേ കോലത്തുനാട്ടു (3) വാവും കുഞ്ഞിക്ക
(4) ഓനൊരു പടയാളി (5) ഞാന്ന് ഓല(6)തരവയക്ക് കണ്ണൻ
ചെറിയൊരുനാട്ട്കൊട്ടക്കാ (7) ഇപ്പോ ഓലതരവങ്ങയച്ചു
ഓലതരവ് കണ്ണൻ പിടിച്ചു ഓമനച്ചേറക്കല് വന്നു
തിരുമേനികണ്ടു (8) തോഴു എന്നേരം കണ്ണൻ പറഞ്ഞു
ഓമനച്ചേറക്കലെ തമ്പിരാനേ ഇതെല്ലാമെന്തൊരു പുതുമയാണ്

1. മുള്ളിനും 2. ഉണ്ടു 3. വാഴും 4. അവൻ 5. ആണ് 6. കറിമാനം, എഴുത്ത് 7. കൊട്ടക്കാം 8. തൊഴുതു

(9)ഇങ്കിരിയസ്സ(10)മ്മിഞ്ഞിസ്സപ്പരിമാരും പറത്തിരിന്നു(11)മ്മിഞ്ഞിവെ
ഞവേരട 12 ഇന്നാട്ടിലെത്താതെ ചൊല്ലാളോന്നമനക്കൂല്ല (ള്ളക്കാരും
എങ്കിലിരിക്കട്ടെ കഞ്ഞിക്കണ്ണാ നാട്ടിപ്പടയാളി ആരുണ്ടെടോ
തമ്പുരാനേതുമരുളപ്പെട്ടണ്ട തിരുമേനികണ്ടു (13) തൊവുതു ഞാൻ
വയ്യാപിള്ളി ഓമനക്കുഞ്ഞിച്ചന്തു ഓനൊരു പടയാളിയല്ലേ
ഓങ്കണ്ടുമനസ്സിലാക്കിയ പടയാളിമാരല്ലേഞങ്ങളെല്ലാം ഏ,നാലുംപോലം
(14)വിലാത്തീലോളം
കണ്ടോം തുണ്ടോം പലകകൊണ്ടു ചെറിയൊരുകപ്പൽ പണിയൊരുക്കി
കപ്പലീ മണ്ണും മണലും കേററി കപ്പലുമെട്ടാംപലോംനോക്കി
ആയിരമാളെ വിളിച്ചു അയിമ്പിടി (15) ആനേം വിളിച്ചു
ആത്തു വിളിച്ചു കപ്പലു(16)നീറേറക്കിയിച്ചു കപ്പവീക്കാറനേം വച്ചു
ഓമനവിലാത്തീലേക്കെത്തി കപ്പല് വെള്ളകൊടിച്ചു(17)കപ്പല്ബന്തക്കട്ടു
വെള്ളക്കാരെ(18)കോട്ടക്കകേറി എന്തായിപോന്ന കുഞ്ഞിച്ചന്തു (പ്പിച്ചു
ചിറക്കേന്ന ചെമ്പോലതന്നിന്ന് (19) മാട്ടത്തൂന്നോലയെടുത്തു
വെള്ളക്കാര് കയ്യിമ്മക്കൊടുത്തു ഓലയിൽവായന നോക്കമ്പ
പൊഞ്ചിരിക്കൊണ്ടു ചിരിച്ചു അയിന്നും (20) മയിക്കില്ല കുഞ്ഞിച്ചന്തു
ഇരിപ്പിലിരിക്ക കുഞ്ഞിച്ചന്തു പാച്ചു(ഭക്ഷ)ണം ചന്തുന്നുകൊടുത്തു
മൂന്നാളുകയി(ഴി)ഞ്ഞിട്ടു പോകാ ചന്തു ആശാരികളെ തേടിവിളിച്ചു
അഞ്ഞൂറുപെട്ടിക്കൂട്ടി വെള്ളക്കാറു തീ നൊറപ്പിച്ചു
വെള്ളക്കാറു പെട്ടിയിൽ കേറി ചന്തുവും വെള്ളക്കാറും പോന്ന
ന്നൂററാന്നുകാലുകയത്തില് കപ്പല് (21) നിർത്താട്ടംകൊണ്ടു
ചന്തു വെള്ളക്കൊടി വച്ചിച്ചു തമ്പിരാൻ ചോരക്കൊടി വലിച്ചു
കപ്പല്ബന്തക്കെട്ടിച്ചിച്ചു ചെറിയൊരു പാണ്ട്യാല ഒഴിച്ചുവാങ്ങി
പെട്ടികൊണ്ടന്ന പാണ്ട്യാലെവെച്ചു അന്ന (22)രാവേക്കരാവേനാട്ടുംപിടി
ച്ചു കൊടിയും തൂക്കി
തകോട്ടിമ്മല് തന്തയും തന്തക്കൂട്ടും മാപ്പിളമാരൊക്കെഞെട്ടിയാട 23
തമ്പുരാൻ പൊറുതിയായി നിക്കേംചെയ്തു പിറേറന്ന നേരം പൊലന്ന്

---

9. ഇംഗ്ലീഷ് 10. കമ്പനി. 11 ഫ്റെഞ്ചുകമ്പനി 12. ഈട (ഇവിടെ എന്നായിരിക്കാം.) 13. തൊഴുതു 14. ഈ "വിലാത്തി" ബോംബെ ആയിരിക്കണം. 15. ആനയേയും 16 വെള്ളത്തിലിറക്കി 17. കൊടികാണിച്ച് 18. വെള്ളക്കാരുടെ 19. തന്ന (വടക്കെ മലയാളത്തിൽ ഭൂതകാലക്രിയകളോടു ഇന്ന് പ്രത്യയം ചേർക്കുക സാധാരണമാണ്.) 20. അതിന്ന വിരോധമില്ല. (ഈ അർത്ഥത്തിൽ ഇതവാചകം ഇപ്പോഴും ഉത്തരകേരളത്തിൽ ധാരാളം നടപ്പുണ്ട്.) 21. നിലകൊണ്ടു 22. 'രാവേക്കരാവേ' എന്നു ചില തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലും നടപ്പുണ്ട്=രാത്രിതന്നെ. 23. ആട=അവിടെ (അത്രത്തോളം കൊണ്ടു)

ചന്തുനെ വെള്ളക്കാർ വിളിച്ചു ഏതൊരുപാകം (24) നാട്ടുള്ളതു
കേക്കു(25)പാകം നാട്ടുള്ളതു പൊാറ(26)വട്ടറക്കലം തമ്പുരാൻ
അവിടത്തേക്കു നമ്മളുപോക പൊാറവട്ടറക്കോലത്തേക്കെത്തി
ഏന്തുവരവാന്നു കുഞ്ഞിച്ചന്തു ഏയ്നിലമോളീന്നു(27)പറഞ്ഞുതമ്പിരാൻ
തിരുമേനികണ്ടു തോതുചന്തു പൊാറവട്ടരക്കോലം തമ്പിരാന്
ഓമൽച്ചെറക്കത്തമ്പുരാന്* ഓല തരവി തന്നിന്
നാട്ടപിടിക്കാനും കൊടിതൂക്കാനും കൊടിമൽ തത്തയും തത്തക്കൂട്ടം
നാട്ട പിടിച്ചു കൊടി തൂക്കിയാ നാടടക്കി കപ്പംകെട്ടാനും
പത്തിനമൂന്നെട്ടപ്പ് തമ്പുരാൻ തരവുതന്നിന്
എന്നാലോ ആയിക്കോട്ടേവയ്യുംപിള്ളി പിറതേകം(28)കാട്ടല്ലേതമ്പിരാനേ
നിങ്ങടെ കാട്ടാളരെ തരണം ഇരുപത്തിരണ്ടു പണിയറേ(29)നിങ്ങള്
ചന്തുൻെറാപ്പുരം(30)പോകവേണം ആന്നനുവാദം കാട്ടു പണിയര്
കാട്ടുവയി(ഴി)മറെറയുട്ടവയി നടന്നുപോന്നു മടിച്ചേരിക്കോട്ടക്കെത്തി
അന്തിപകലായ്പിടിച്ചു അവട കൊട്ടമലഅരിവി കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻ
ഓനും പടയാളിയാന്ന് കച്ചില (31) കെട്ടിമുറുക്കി
കുളരിൻെറ തെങ്ങോട്ടും ചെന്തെങ്ങോട്ടും ഒന്നുചുററി രണ്ടു മുറുക്കുമ്പോ
പഴത്തോാപരണ്ടത്തും(32)ഒക്കെതാഴെപ്പോയി രണ്ടുചുററി മൂന്നുമുറുക്കുമ്പോ
തെങ്ങും തെങ്ങിന്തലപാറിപ്പോയി ആകായം(ശം)തട്ടപ്പറക്കും
വെള്ളിക്കാതൽ പറക്കുമ്പോലെ കണ്ണൻ പറന്നങ്ങു പോരുന്നു
അതുതന്നെ കണ്ടു വെള്ളക്കാറു്.

---

24. ഭാഗം 25. കിഴക്കു 26. പൊറാട്ടര 27. ഏഴുനില മാളികയുടെ മുകളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു * തമ്പുരാൻ 28. ബലപ്പാട്ടു (?) 29. പണിയർ=വയനാട്ടു മലകളിലും മററും താമസിക്കുന്ന ഒരു കാട്ടുവർഗ്ഗക്കാർ 30. ഒപ്പുരം=ഒപ്പം, ഒരുമിച്ചു (ഉത്തര കേരളത്തിൽ സാധാരണമായ വാക്കു്) 31 ആയോധനാവസരത്തിലും മററും അരയിൽ വലിഞ്ഞുകെട്ടാറുള്ള വീതികുറഞ്ഞ വളരെ നീളത്തിലുള്ള "കച്ച" 32. പഴത്തും വരണ്ടതും.

മുന്നാട്ടുവീരൻ.

(മഹാമഹിമശ്രീ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്.)

---:x:---

രംഗം 11.

(വഴി-കമ്മാരനും കരുണാകരനും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രവേശിയ്ക്കുന്നു.)

കമ്മാരൻ:-ഈ കിടാവും കുറുപ്പും തന്നെയല്ലെ, അന്നു മാധവിയെ കാണാൻ ചെന്നത്?

കരു:-അതെ.

കമ്മാ:-തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു വൈഷമ്യം ഒന്നും കാണുന്നില്ല. കല്പനപ്രകാരം ഇളംകൂറുസ്ഥാനകാൎയ്യങ്ങളുടെ ഗുണദോഷം വിചാരിക്കുവാനു ഞാൻ ആദ്യം ചെന്നപ്പോൾ ഈ കള്ളന്മാർ പല ഇടംകോലുകളും ഇട്ടുനോക്കി. വിവരങ്ങൾ തിരുമനസ്സുണൎത്തിച്ചപ്പോൾ അവരും ഇളംകൂറിന്റെകൂട്ടെ കോലത്തിരികോവിലകത്തു താമസിക്കട്ടെ എന്നാണു കല്പനയായത്.

കരു:-അതൊട്ടും നന്നായില്ല; അവരെ തടവിലിടുകയായിരുന്നു വേണ്ടിയിരുന്നത്.

കമ്മാ:-കോവിലകപ്പറമ്പിൽനിന്നു പുറത്താക്കാതിരുന്നാൽ ഏകാന്തതടവായി എന്നാണു തിരുമനസ്സിലെ വിശ്വാസം. അതെനിക്കൊട്ടും പിടിച്ചില്ല.

കരു:-കോലത്തിരി ഒന്നുകുറെ ആയിരത്തിൽ, എജമാനന്റെ കൂട്ടുകാരല്ലാത്തവരും ഉണ്ടായേക്കാം.

കമ്മാ:-അതുതന്നെയാണെനിക്കും ഭയം. കാവൽക്കാർ ഒറ്റുകാരായാൽ വൈഷമ്യമായി. എങ്ങനെയെങ്കിലും കുറച്ചുകൂടി ബുദ്ധിമുട്ടായാലും കരുണാകരൻ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിരുത്തണം.

കരു:-ഞാൻ സൎവ്വദാ കണ്ണിൽ എണ്ണയൊഴിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്.

കമ്മാ:-അതല്ലാ ഞാൻ വിചാരിച്ചത്. കോവിലകത്തും മാവിലാംകുന്നിലും എല്ലായിടത്തുംകൂടി കരുണാകരന്റെ കണ്ണെത്തുവാൻ പ്രയാസമാവും. കല്യാട്ടു രാഘവൻനമ്പ്യാൎക്കു ഞാൻ എഴുതിട്ടുണ്ടായിരുന്നു, വേണ്ടി

വന്നാൽ മാധവിയെ അവിടെ പാൎപ്പിക്കണമെന്ന്. വളരെ സന്തോഷമാണെന്നു മറുപടിയും വന്നിട്ടുണ്ട്.

കരു:-എജമാനൻ എന്നെ വിചാരിച്ചു കൊച്ചമ്മയെ കല്യാട്ടെക്കയയ്ക്കണമെന്നില്ല.

കമ്മാ:-അതു മാത്രമല്ല, കൃഷ്ണൻകുട്ടിപ്പട്ടരും നയനാരും ബദന്തുക്ക് പോയിരിക്കയാണല്ലൊ; അവരുടെ ഉദ്ദേശം ഫലിക്കുമെക്കു വല്ല സംശവും ജനിച്ചാൽ എനിക്കും അങ്ങോട്ടൊന്നു പോകേണ്ടിവരും. കരുണാകരനും പക്ഷെ ബദന്തുക്ക് വരേണ്ടിവരും. ഇതൊക്കെ വിചാരിച്ചിട്ടാണ് എല്ലാം ഒരു സമ്പ്രദായമാവുന്നതുവരെ മാധവി സ്ഥലം മാറി താമസിക്കട്ടെ എന്നു ഞാൻ തീൎച്ചയാക്കിയതു്.

കരു:-ബദന്തൂർ നടക്കുന്ന കാൎയ്യങ്ങൾ അറിവാൻ എന്താണൊരു മാൎഗ്ഗം?

കമ്മാ:-അതു ഞാൻ ഏൎപ്പാടു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കല്യാട്ടു രാഘവൻനമ്പ്യാർ തന്നെ മനസ്സിരുത്തിക്കൊള്ളും. ആ വിവരവും ഞാൻ എഴുത്തിൽ എഴുതീട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

കരു:-കല്യാട്ടുനിന്നു വിവരം അറിഞ്ഞിട്ട് എജമാനൻ ബദന്തുക്ക് പോയാൽ മതിയോ?

കമ്മാ:-മനസ്സിലായി. വിവരം അറിഞ്ഞു ഞാൻ അവിടെ എത്തുന്നതിനു മുമ്പായി ബദന്തൂർപട പുറപ്പെട്ടെങ്കിലോ എന്നല്ലെ സംശയം? മുന്തുററവരെ പിരിച്ചയച്ചു എന്നു കരുണാകരൻ കേട്ടില്ലെ?

കരു:-അതു ഞാൻ ഇന്നു തലശ്ശേരിയിൽനിന്നു വന്നപ്പോഴേ കേട്ടുള്ളൂ. കാരണം മനസ്സിലായില്ല.

കമ്മാ:-എന്നാൽ ഇതു സ്വകാൎയ്യമായിരിക്കട്ടെ. രാഘവൻനമ്പ്യാരുടെ കീഴിൽ അവർ ചുരത്തിൽ പതിയിരിക്കയാണ്. നായ്ക്കന്ന് ആ വഴിക്കല്ലാതെ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കടക്കാൻ സാധിക്കില്ല ചുരത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ മുഖം തടുത്താൽ നൂററുക്ക് ഒന്നുവീതം നമ്മുടെ ആളുകൾ ഉണ്ടായാൽ മതി. അതുകൊണ്ടാണ് അവരെ മുൻകൂട്ടി അയച്ചതുതന്നെ.

കരു:-മുന്തുററവരെപ്പോലെ ഇങ്ങനെ വിശ്വസ്തന്മാരായി മറെറാരു കൂട്ടക്കാരും കോലത്തിരിസൈന്യത്തിലില്ല. എജമാനൻ അവരെ അയച്ചതു വളരെ ഉചിതമായി. കുററിയും തോട്ടയും അയച്ചിട്ടുണ്ടൊ ആവൊ?

കമ്മാ:-തലശ്ശേരി പാണ്ടികശാലയിൽനിന്ന് ആദാംസായിപ്പ് ഒരു പത്തെമ്മാരി കർണ്ണാടകത്തുറയിലേക്ക് അയച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കരുണാകരൻ മാവിലാംകുന്നിൽ ചെന്നു വിവരം മാധവിയെ അറിയിക്ക. (കമ്മാരൻ പോകുന്നു.)

കരു:-(ആത്മഗതം.) സേവിക്കയാണെങ്കിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള എജമാനന്മാരെ സേവിക്കണം. അടിയറവിനുള്ള വഴി കണ്ടല്ലാതെ ഒരു കൈ വെക്കില്ല. (പോകുന്നു)

കട്ടൻ.

രംഗം 12.

(ബദന്തർഗവർണ്ണരായ സോമശേഖരനായ്ക്കന്റെ മന്ത്രമണ്ഡപം-നായ്ക്കൻ സിംഹാസനത്തിൽ ഇരുന്ന് ഒരെഴുത്തു വായിച്ചുകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

നായ്ക്കൻ:-

"ബദന്തർ ഗവർണ്ണരായ സോമശേഖരനായ്ക്കൻ അറിയേണ്ടും അവസ്ഥ. വടക്കെ ഇളംകൂർ മാർത്താണ്ഡവർമ്മരാജാവു കറിച്ചയക്കം ചെയ്യി-കുശലം. യോഗ്യനും ബലവാനും ആയ ഗവർണ്ണർഭോരുടെ സ്നേഹവും സഖ്യവും നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, നമ്മുടെ ആളുകളായ കൃഷ്ണൻകുട്ടിക്കാര്യക്കാരെയും പടത്തലവൻ നയനാരേയും മുഖതാവിൽ കണ്ടു ഗൌരവതരങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ ആലോചിക്കുവാൻ നാം അധികാരപ്പെടുത്തി അയച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ അമ്മാമനായ നാടുവാഴുന്ന കോലത്തിരിരാജാവും നാമുമായി നല്ല സ്വരച്ചേർച്ചയില്ലാതായിട്ടു കുറെ കാലം ചെന്നിരിക്കുന്നു. അമ്മാമൻ അശക്തനും അപ്രാപ്തനും ഭാര്യയുടേയും സേവകന്മാരുടേയും ചൊൽപ്പടിക്ക നടക്കുന്ന ആളും ആയ ഒരു ഭരണകർത്താവാകുന്നു. നീതിപരിപാലനം അസാദ്ധ്യമെന്നു കാണുകയാൽ അമ്മാമനെ കീഴടക്കി രാജ്യകാര്യം കയ്യടക്കുവാൻ നാം നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിനു വേണ്ടതെല്ലാം ആലോചിച്ചുറയ്ക്കുവാനും സഖ്യം ചെയ്യുവാനും പൂർണ്ണമായ അധികാരം നമ്മുടെ പ്രതിനിധികൾക്കുള്ളതും ആകുന്നു. ശേഷം വഴിയെ. എന്നു കോലനാട്ടു വടക്കെ ഇളംകൂർ വീരമാർത്താണ്ഡൻ."

ആരവിടെ? (തവണക്കാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.) ഈ എഴുത്തു കൊണ്ടുവന്നവർ അവിടെ നില്ക്കുന്നുണ്ടോ?

തവണ — അവർ സമയംകാത്തു നില്ക്കുന്നുണ്ട്.

നായ്ക്കൻ — ഉം. വന്നുകൊള്ളട്ടെ, പോ.

(കൃഷ്ണൻകുട്ടിയും നയനാരും പ്രവേശിച്ചു വന്ദിക്കുന്നു.)

നായ്ക്കൻ — നിങ്ങൾതന്നെയോ ഇളംകൂർപ്രഭുവിൻെറ പ്രതിനിധികൾ?

കൃ: കാര്യ — സ്വാമി സർവ്വോൽക്കർഷേണ വർത്തിച്ചാലും. പ്രതിനിധികളുടെ നിലയിൽ സന്നിധാനത്തിൽ വന്നു സ്വാമിയെ സന്ദർശിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം ഞങ്ങൾക്കാണ് മഹാനുഭാവനായ ഇളംകൂർതിരുമനസ്സു കൊണ്ടു നൽകിയതു്.

(നായ്ക്കൻ തല കുലുക്കുന്നു.)

നയനാർ — പ്രഭോ, സോമശേഖരനായ്ക്കരുടെ പ്രതാപശക്തി ആസേതുപര്യന്തം മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

നായ്ക്കൻ — ഉം. (അനുമോദിയ്ക്കുന്നു.) നിങ്ങളെ കാണ്മാൻ ഇട വന്നതിൽ നമുക്കു വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്. ഇരിയ്ക്കുവിൻ. (പ്രതിനിധികൾ തിരുമുൽക്കാഴ്ച വെയ്ക്കുന്നു.) ശരി. നാം അതു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇരിക്കുവിൻ. (ഇരിക്കുന്നു) നമുക്കു അയച്ചിട്ടുള്ള എഴുത്തു നാം മനസ്സിരുത്തി വായിച്ചു. നമ്മുടെ ബലാബലവും സൗകര്യവും നമ്മുടെ സേനാധിപതിയോടുകൂടി ആലോചിച്ചതിനുശേഷം കാര്യം തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതാണ്.

കൃ: കുട്ടി — കല്പനപോലെ.

നയനാർ — പ്രഭോ! കാലം വളരെ വൈകിച്ചാൽ വൈഷമ്യമുണ്ട്. കമ്പനിക്കാർ കോലത്തിരിയോടടുക്കുന്നുണ്ട്.

(കാര്യക്കാർ നയനാരെ സാഭിപ്രായം നോക്കുന്നു)

നായ്ക്കൻ — കമ്പനിക്കാർ എവിടെ, നാം എവിടെ? അഗ്നിയോടൊ ശലഭങ്ങൾ എതിർക്കുന്നതു്? നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടേണ്ട. ആരവിടെ? (തവണക്കാരൻ വരുന്നു) ഡോഡപ്പനായ്ക്കനോടു വരുവാൻ പറ. — ശീഘ്രം പോ-(തവണക്കാരൻ പോകുന്നു) മാർത്താണ്ഡവർമ്മരാജാവുമായി സഖ്യം ചെയ്യുന്നതു നമുക്കു സന്തോഷം തന്നെ — എന്നാൽ — (ഡോഡപ്പൻ വരുന്നു.) ഡോഡപ്പാ! ഇവർ വടക്കെ ഇളംകൂറിൻെറ ആൾക്കാരാണ്. അദ്ദേഹം നമ്മോടുകൂടി സഖ്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

ഡോഡ് - പ്രഭോ ഈ ദാസൻ ചെയ്യേണ്ടതു കല്പിക്കണം. (നായ്ക്കൻ മന്ദഹസിക്കുന്നു)

നായ്ക്കൻ — അങ്ങനെ സഖ്യം ചെയ്യുന്നതായാൽ നമ്മുടെ സൈന്യത്തെ താമസിയാതെ മലയാളക്കരയിലേക്കു നയിക്കേണ്ടിവരും. അതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം തയ്യാറുണ്ടോ?

ഡോഡ—പ്രഭോ! കല്പിക്കുന്നതായാൽ ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ ഒരുക്കാവുന്നതാണ്.

നായ്ക്കൻ—അറുപതിനായിരം രാജ്യരക്ഷയ്ക്കു നിർത്തി മുപ്പതിനായിരം അയയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ?

ഡോഡ—അത്രയും അതിലധികവും സാധിക്കും സ്വാമി!

നായ്ക്കൻ—എന്നാൽ-(പ്രതിനിധികളെ നോക്കി) ഈ സഖ്യം ചില പ്രത്യേക നിശ്ചയങ്ങളോടും കരാറുകളോടുംകൂടി വേണ്ടതാകയാൽ അതു നാം മന്ത്രിസഭയിൽ ആലോചിച്ചു നിങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതാണ്. അതുവരെ നിങ്ങൾ എന്റെ അതിഥികളായി താമസിക്കണം.

കു: കട്ടി—അവിടത്തെ ഹിതംപോലെ ഒക്കെ ചെയ്യുവാൻ ഞങ്ങൾ തയ്യാറാണ്.

നായ്ക്കൻ—ഏതു വഴിക്കായിരിക്കും നമ്മുടെ സൈന്യത്തെ അയയ്ക്കുവാൻ സൌകര്യവും സാദ്ധ്യവും?

നയനാർ—ചുരം വഴിക്കായാൽ എളുപ്പമുണ്ട്.

ഡോഡ—ചുരത്തിന്റെ പശ്ചിമഭാഗത്തിൽ കുറെ പടയാളികൾ പാളയം അടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അതിരുകാവല്ക്കാർ അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

(നായ്ക്കൻ പ്രതിനിധികളുടെ നേരെ ക്രോധത്തോടെ നോക്കുന്നു.)

നായ്ക്കൻ—ഡോഡപ്പൻ പറയുന്നതു ശരിതന്നെയോ?

(പ്രതിനിധികൾ അന്യോന്യം നോക്കുന്നു.)

കു: കട്ടി—സ്വാമി, ഞങ്ങൾ ഒരു ഭടനെപ്പോലും കൂടെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല.

നായ്ക്കൻ—എന്നാൽ പിന്നെ ഇതാരുടെ സൈന്യം?

നയനാർ—കോലത്തിരിയുടെ പടത്തലവൻ കമ്മാരൻനമ്പ്യാർ അയച്ചിട്ടുള്ളതായിരിക്കാം.

നായ്ക്കൻ—എന്തിന്?

കു: കട്ടി—പക്ഷെ, ഞങ്ങൾ ഇങ്ങോട്ടുപോന്നതു് അവൻ അറിഞ്ഞിരിക്കാം.

ഡോഡ—കോലത്തിരിമന്ത്രിയുറവർ എന്നാണ് പേർ എഴുതിക്കാണുന്നതു്.

കു: കട്ടി—അവർ കമ്മാരൻനമ്പ്യാരുടെ വിശ്വസ്തഭടന്മാരാണ്.

നായ്ക്കൻ—(ആലോചിച്ചു്) കമ്മാരൻ-കമ്മു-ഓ ഈ പേർ നാം ഇതിനുമുമ്പു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

നയനാർ—അവൻ ഒരു കുരുത്തംകെട്ടവനാണ്.

കൃ: കട്ടി — ഈ വിദ്വാനെ നമ്മുടെ മാൎഗ്ഗത്തിൽനിന്നകററിയാൽ വളരെ നന്നായിരിക്കും.

നായ്ക്കൻ—ശരി. സന്ധികാൎയ്യം തീൎച്ചയായാൽ ആ കാൎയ്യത്തെപ്പററിപ്പറവാനെന്ന നിലയിൽ നാം അവനെ ലൌകികവഴിക്കുതന്നെ ഇവിടെ വരുത്തിക്കളയാം.

കൃ: കട്ടി—വിരോധകക്ഷിയുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു സന്ധികാൎയ്യം ആലോചിക്കുന്നതു് —

നായ്ക്കൻ—ഉചിതമല്ല. അതു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടെന്നോ. (പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു) അവനെ നമ്മുടെ കയ്യിൽ കിട്ടിയാൽ പിന്നെ—എന്താ ഢോഢപ്പാ!

ഢോഢ—സ്വാ-മി. (ക്രൌൎയ്യം നടിക്കുന്നു.)

നായ്ക്കൻ—നിങ്ങൾ അതിനെപ്പററി ഒന്നും അറിയേണ്ട. (ഢോഢപ്പനെ വിളിച്ചു സ്വകാൎയ്യം പറയുന്നു.)

നയനാർ—(അപവാരിതം) അപകടമായോ?

കൃ: കട്ടി—പന്തിയല്ലെങ്കിൽ വന്നവഴി പോകരുതേ?

നായ്ക്കൻ—ഢോഢപ്പ! ഇവൎക്കുള്ള വാസസ്ഥലം കാണിച്ചുകൊടുക്കു.

ഢോഢ—സ്വാമി-(തൊഴുതുപോകുന്നു; രണ്ടുപേരും പിന്നാലെ പോകുന്നു)

നായ്ക്കൻ—ഭീരുക്കൾ. (പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു്)കമ്മുവിനു ഫണമുണ്ടോ എന്നു വരുത്തി കൊത്തിച്ചുതന്നെ നോക്കാം. (പോകുന്നു).

കൎട്ടൻ.

—

രംഗം 13.

(വഴിയിൽകൂടി ഒരു മഞ്ചൽ മൂളിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നു—കരുണാകരൻ കൂടെ നടക്കുന്നു—പിന്നിൽ കർട്ടൻ പൊന്തുന്നു—കല്യാട്ടുവീടിന്റെ മുററം കാണുന്നു)

(അണിയറയിൽ) "മാധവി! എത്തീ കിട്ടൊ."

(അണിയറയിൽ മറുപുറത്തു്) അമ്മെ! അമ്മെ! മാധവി വന്നു' ഞാനിതാ പോണു.

(അമ്മ—ചെല്ലു, ചെല്ലു ഞാനീദോശത്തട്ടു വാങ്ങിവെച്ചിട്ടുവരാം.)

(മീനാക്ഷി ഓടിവന്നു പടിക്കലേക്കു നോക്കുന്നു.)

മീനാക്ഷി—വന്നു മാധവി, വന്നു മാധവി. നമ്മുടെ മാധവി വന്നല്ലൊ (കൈകൊട്ടി പാടിക്കളിച്ചു രസിക്കുന്നു—മാധവി പ്രവേശിക്കുന്നു— മീനാക്ഷി കണ്ണുപൊത്തി ലജ്ജിക്കുന്നു.)

മാധവി—(ഉമ്മവെച്ച്, കൈ രണ്ടും പിടിച്ച തന്റെ കപോലങ്ങളിൽ ചേർത്ത്) എന്നെ ഇതിനുമുമ്പു കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?

മീനാക്ഷി—(നോക്കി) ഇല്ല.

മാധവി—ഉവ്വ്.

മീനാക്ഷി—ഇല്ല ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല-അമ്മേ മാധവി വന്നു. (ശ്രീദേവി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ശ്രീദേവി—മാധവിയോ, മാധവി ഏടത്തി എന്നു പറ, വികൃതി-പ്രായം കണ്ടാലറിഞ്ഞുകൂടേ? എത്രദിവസമായി ഇവരം മാധവീടെ വരവും കാത്തിരിക്കുന്നു. ചോദ്യങ്ങളോരോന്നു ചോദിച്ച് എനിക്കൊരു സൈ്വരവും തരാറില്ല. എന്തിനാ നമ്മളിവിടെ ഇങ്ങനെ നില്ക്കുന്നത്? അകത്തേക്കു പോവ്വാ.

(മുമ്പു ശ്രീദേവിയും, മീനാക്ഷിയുടെ കൈപിടിച്ചു മാധവിയും പോകുന്നു.-പിന്നിൽ കുട്ടൻ പൊങ്ങുന്നു—എല്ലാവരും വീട്ടിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു).

ശ്രീ—(ഇരിക്കുവാൻ ഭാവിച്ചുകൊണ്ട്) മാധവി അവിടെ ഇരിക്കു. വർത്തമാനങ്ങളൊക്കെ ചോദിക്കട്ടെ. കുറച്ചിരുന്നിട്ടു കുളിച്ച് എന്തെങ്കിലും കഴിക്കാം. ഞാനൊക്കെ തയ്യാറാക്കീട്ടുണ്ട്. (മീനാക്ഷിയെ അരികിൽ ഇരുത്തിക്കൊണ്ടു മാധവി ഇരിക്കുന്നു).

മാധവി—ഞാൻ അറിയാതെ മീനുവിനെ തൊട്ടുപോയി.

മീനാക്ഷി—ഞാൻ മീനല്ല-മീനാക്ഷിയാണ്.

ശ്രീ—വികൃതി! അധികപ്രസംഗം പറയുന്നൊ?

മാധവി—(ചിരിച്ച്) മീനാക്ഷിയൊ, കമലാക്ഷിയൊ എന്നു നോക്കട്ടെ. (താടിപിടിച്ച് ഉയർത്തി നോക്കുന്നു; മീനാക്ഷി മാധവിയുടെ മടിയിൽ തലചായ്ക്കുന്നു - മാധവി പുറം തലോടുന്നു).

ശ്രീ—നോക്കു. മണ്ണിൽ കിടന്നു പുരണ്ടിരിക്കുന്നത്. അവരം ഒന്നു മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു തരക്കേടും ഇല്ല. മാധവിയുടെ ഉടുത്തതു മുഷിയ്ക്കുണ്ട. എണീക്ക്—(മീനാക്ഷി എഴുന്നേൽക്കുന്നു). കമ്മാരന്റെ എഴുത്തു വന്നമുതല്ക്ക് അവരംക്ക് ഇരിക്കപ്പൊറുതിയില്ലാണ്ടായി. കമ്മാരനെമാത്രമേ അവരംക്കു കുറച്ചു ശങ്കയുള്ളു.

മാധവി—അദ്ദേഹം എന്നാ ഇവിടെ വന്നെ?

ശ്രീ—ബദാന്തക്കു പോകുംവഴി ഒരു ദിവസം ഇവിടെ താമസിച്ചിട്ടാപോയെ. മാധവി എത്തുന്നതുവരെ ഇവിടെ താമസിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. തിരിയെ വരുന്നവഴി ഇവിടെ കേറീട്ടു പോവാമെന്നാ പറഞ്ഞത്.

മീനാക്ഷി—കമ്മാരമ്മാമന്റെ പടയാളികളുടെ ഉടുപ്പിന്ന നല്ല ഭംഗി യുണ്ട്, ഇല്ലെ അമ്മെ?

ശ്രീ—ഈ വട്ടങ്ങളൊക്കെ എന്തിനാ മാധവി—നാട്ടിൽ കലാപങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലല്ലൊ?

മാധവി—അതൊന്നും കൂടാതെ കഴിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം ബദനുക്ക് പോയിട്ടുള്ളത്.

മീനാക്ഷി—മാധവി ഏടത്തീ- കമ്മാരമ്മാമൻ നിങ്ങടെ ആരാ?

ശ്രീ—അതൊന്നും നിനക്കറിയേണ്ടാവശ്യമില്ല. (മാധവി തലതാഴ്ത്തി ലജ്ജിക്കുന്നു). പോയി കുളിച്ചുവന്നു മാധവിക്കു പലഹാരത്തിനൊക്കെ തയ്യാറാക്കു

മീനാക്ഷി—എനിക്കു മനസ്സിലായി. (എഴുനീല്ക്കുന്നു). ഞാൻ മാധവി ഏട്ടത്തീടെ കൂടെ കടവിലേക്കു പോവും. കിട്ടൊ-അമ്മെ! (പോകുന്നു.)

ശ്രീ—തന്നെ വളൎന്നുകൊണ്ടു പെണ്ണു വകതിരിവു പഠിച്ചിട്ടില്ല. ഇളംകൂർ ശല്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നു അല്ലെ?

മാധവി—ഇങ്ങോട്ടു പോരുവാൻ അതും സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ശ്രീ—കമ്മാരൻ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ വൎത്തമാനങ്ങളൊക്കെ പറഞ്ഞുലൊ. ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ വളരെ സന്തോഷമായി. കമ്മാരൻ നല്ലവനാ.

മീനാക്ഷി—(പ്രവേശിച്ച്) ഞാൻ ഏട്ടത്തി ഒരുമിച്ചു കളിക്കാൻ പൊക്കോളാം കിട്ടോ അമ്മെ!

ശ്രീ—നിന്നോടല്ലെ പോയി കുളിച്ചു വരാൻ പറഞ്ഞെ. (മീനാക്ഷി പോകുന്നു.) അപ്പോൾ ഇന്ന ദിവസമാണെന്നു വല്ലതും ഉറച്ചിട്ടുണ്ടോ?

മാധവി—ഇല്ല. കോലാഹലങ്ങളൊക്കെ ഒന്ന് ഒതുങ്ങീട്ടു വേണ്ടിവരും.

ശ്രീ—എവിടെവെച്ചാവും? മാവിലാംകുന്നിലോ; ഇവിടെയോ?

മാധവി—അതുവോ ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ ഒക്കെ അവിടുന്നും നിങ്ങളുംകൂടി തീൎച്ചയാക്കുന്നപോലെ എന്നെ എനിക്കു പറവാനുള്ളൂ.

ശ്രീ—എന്റെ മീനാക്ഷിയും മാധവിയും തമ്മിൽ എനിക്കു ഒരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല എത്ര നാളെങ്കിലും ഇഷ്ടംപോലെ ഇവിടെ പാൎത്തോളൂ. ജ്യേഷ്ഠനും അതിൽ മറിച്ചുതോന്നില്ല.

മാധവി—എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടെ അമ്മെ. രാഘവൻ നമ്പ്യാരും അവിടുന്നും ദേഹംകൊണ്ടു രണ്ടേന്നേ ഉള്ളൂ അമ്മാമനും മരുമകനും എന്ന നിലയിലല്ല അവർതമ്മിലുള്ള പെരുമാററവും ബഹുമാനവും.

ശ്രീ—മീനാക്ഷിയുടെ കാൎയ്യവും ആലോചിച്ചു തുടങ്ങേണ്ട കാലമായി.

മാധവി—ഇവിടെ താമസിക്കുന്ന കാലം മീനാക്ഷിയെ കുറെച്ചു സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചാലോ എന്നാലോചിക്ക്യാ. വെറുതെ സമയം കളയേണ്ടല്ലോ.

(അണിയറയിൽ) എന്റെ കുളികഴിഞ്ഞു

ശ്രീ—ഇതു വേഗം! എന്തൊരു കുളിയാ ഇതു്? (മാധവിയോടു്) ഒട്ടും തരക്കേടില്ല. അവൾക്കു വല്ലതും രണ്ടക്ഷരം വശമെങ്കിലല്ലെ, നല്ലവരോടു പെരുമാറാൻ സാധിക്കയുള്ളു?

മീനാക്ഷി—(പ്രവേശിച്ചു്) ഒക്കെ തയ്യാറായി, അമ്മെ!

ശ്രീ—ഈ പെണ്ണു്!-എന്നാൽ കുളിക്കുവാൻ പോകയല്ലെ?

(മാധവി എഴുനേല്ക്കുന്നു. ശ്രീദേവി മീനാക്ഷിയോടു്, മാധവിയുടെ കൂടെ കടവിലേക്കു പോകാൻ പറയുന്നു. മീനാക്ഷി കൈകൊട്ടി ആഹ്ലാദിക്കുന്നു.)

കർട്ടൻ.

:x:

രംഗം 14.

(ബദനൂർ സോമശേഖരനായ്ക്കന്റെ ഉദ്യാനസൌധം—മുമ്പിൽ ഒരിളമതിൽ—സമയം രാത്രി—നായ്ക്കനും കമ്മാരനും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു)

നായ്ക്കൻ—ഇളംകൂറിന്റെ പ്രതിനിധികൾ ഇത്ര വഞ്ചകന്മാരാണെന്നു നാം കരുതിയില്ല. എഴുത്തിലെ ഒപ്പുകൂടി കള്ളൊപ്പാണെന്നാണോ നിങ്ങൾ പറയുന്നതു്?

കമ്മാരൻ—ഇളംകൂർ ഇപ്പോൾ കോലത്തിരികോവിലകത്തു തടവുകാരനായി പാൎക്കുന്നു. പ്രതിനിധികൾ എന്നു പറഞ്ഞുവന്നവർ രാജദ്രോഹികൾ എന്ന നിലയിൽ ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടവർ; പിന്നെ എന്തു സംശയം?

നായ്ക്കൻ—കപ്പലിൽ കള്ളന്മാർ ഉണ്ടായിക്കൂടെന്നുണ്ടോ?

കമ്മാ—(ആത്മഗതം) എതിർചോദ്യങ്ങൾ ചിലതു മൎമ്മത്തിൽ തട്ടുന്നുണ്ടു്; എങ്കിലും വിട്ടുകൊടുത്തുകൂടാ. (പ്രകാശം) കോലത്തിരി രാജാവിന്റെ പ്രതാപശക്തിയും പടനായകൻ കമ്മുവിന്റെ അധികാരശക്തിയും അറിയാഞ്ഞിട്ടാണു് അങ്ങനെ സംശയിക്കുന്നതു്. ചതിക്കും വഞ്ചനയ്ക്കും കോലത്തിരിനാട്ടിൽ സ്ഥലം അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. കഴുവിൻമരത്തിന്മേലല്ലാതെ കള്ളന്മാരെ കാണുകയുമില്ല.

നായ്ക്കൻ —(ആത്മഗതം) ഹായ്, എന്തൊരൈശ്വര്യം! (പ്രകാശം) അഥവാ നാം പ്രതിനിധികളുടെ വലയിൽപ്പെട്ടുവെന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ

കമ്മാ —എന്നാൽ അങ്ങയുടെ ഉദാരമായ ഈ ആതിഥ്യം പടനായകനായ കമ്മാരന് അല്പനേരം മറക്കേണ്ടിവരും.

നായ്ക്കൻ— എന്റെ മരണംവരെ, അല്ലേ?

കമ്മാ—അല്ല-ബന്ധുർ നായ്ക്കന്റെ മാനഹാനിവരെ.

നായ്ക്കൻ—(ആത്മഗതം) ഈ വിഷം തേച്ച നാരായം സോമശേഖരനായ്ക്കന്റെ നേരെയോ? ഹും, ഇരിക്കട്ടെ (പ്രകാശം) പ്രതിജ്ഞയ്ക്കു വിരോധമായി ഇളംക്രൂരമായുള്ള സഖ്യം നാം ഉദ്ദാക്കുന്നതായാൽ അതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം, കോലത്തിരി രാജാവിന്റെ പ്രീതി മാത്രമായിരിക്കുമോ?

കമ്മാ—അല്ല-ആത്മരക്ഷ, അഭിമാനരക്ഷ, കൃത്യപരിപാലനം, സജ്ജനപ്രശംസ.

നായ്ക്കൻ—(ചിരിച്ച്) ഇതൊക്കെ കൈയിലിട്ടാൽ ഘനം തൂങ്ങുന്ന വസ്തുക്കളാണോ?

കമ്മാ—രാജകരങ്ങളിൽ കനം തൂങ്ങേണ്ടവയാണ്. യശസ്സിനെക്കാൾ ഉത്തരമായി രാജാക്കന്മാർക്ക് മറ്റെന്താണുള്ളത്?

നായ്ക്കൻ—(ആത്മഗതം) ഈ വിഷംതേച്ച നാവ് എത്രനേരംകൂടി ചലിക്കുമെന്നറിയാം. (പ്രകാശം) എന്നാൽ ഇനി കുറച്ചു ശയനസുഖം അനുഭവിക്കയല്ലേ?

[മാളികയിൽ കയറുന്നു—കമ്മാരനും കൂടെ കയറുന്നു—മാളികയിൽ ചെന്നു]

കമ്മാ—കമ്മാരൻ സ്വതന്ത്രനായിരുന്നുവെങ്കിൽ രാജ്യകാര്യകലുഷമായ പ്രസംഗമൊന്നും അങ്ങയുടെ പ്രശംസനീയമായ ആതിഥ്യകോലാഹലത്തിൽ ഇടകലർത്തുകയില്ലായിരുന്നു.

നായ്ക്കൻ— അതിനെപ്പററി നിങ്ങൾ വിചാരപ്പെടേണ്ട. സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങു സോമശേഖരനായ്ക്കന്റെ ഔദാര്യവും ആതിഥ്യവും അന്യന്റെ വാക്കുകൊണ്ടോ പ്രവൃത്തികൊണ്ടോ പരിഭവിക്കത്തക്കവയല്ല. എന്നാലങ്ങനെയാവട്ടെ. (ഇറങ്ങിവന്ന് ആത്മഗതം) നയം പാററി എന്നാണു തോന്നുന്നത്. ദൂതു ഫലിച്ചു എന്നു കരുതി കൃതാർത്ഥനായിരിക്കുന്നു. സോമശേഖരനായ്ക്കനെ അറിയുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇവൻ ചില്ലറക്കാരനല്ല. (ചുററും നോക്കുന്നു. രണ്ടു കിങ്കരന്മാർ

ട്ടരെ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണുന്നു.) ശരി-നാളത്തെ ഉദയം ഇവൻ കാണില്ല. (പോകുന്നു)

കമ്മാ—(ആത്മഗതം) നായ്ക്കൻെറ വാക്കിൽ വ്യാജം വല്ലതുമുണ്ടോ? അറിഞ്ഞുകൂടാ. ക്രൂരനാണ്; ചതിയനുമാണ്. അതു കണ്ണു കണ്ടാൽ അറിയാം. സഖ്യത്തിനു കാരണം, തെററിദ്ധാരണയാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ലുബ്ധില്ലാത്തവനല്ല. ഇളംകൂറിൻെറ ആൾക്കാർ മോഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും വരാം. "കനകേഷു കരസ്ഥേഷു ജിഹ്വാ വിപരിവർത്തതേ" ആ നയം കോലത്തിരിതിരുമനസ്സിലെ ദൂതന്, ഈ കമ്മാരന്, കൊള്ളില്ല. ആട്ടെ. (കോട്ടവായിടുന്നു) നാളെ അറിയാം. ഉറക്കം വല്ലാതെ വരുന്നുണ്ട്-കിടക്കുകതന്നെ. (കിടക്കുന്നു)

(രണ്ടു കിങ്കരന്മാർ ചുവട്ടിൽ വരുന്നു)

ഒന്നാമൻ—ഞാൻ പറയുന്നതുപോലെ കേട്ടോളൂ. കടപട എന്ന ഒച്ചയൊന്നും ഉണ്ടാക്കരുതെ.

രണ്ടാമൻ—ഞാനിതു നടാടെയാണ്. കശപിശ എന്നൊന്നും പറയാണ്ട്, നല്ലോണം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിത്തരണം.

ഒന്നാ—അതല്ലേ പറഞ്ഞെ. എത്രയെണ്ണത്തിനെ ഞാനിതുപോലെ കുണ്ടിൽ ചാടിച്ചിരിക്കുന്നു! (മാളികയുടെ തറയോടടുത്തു്) ഇതാ ആ തല പിടിച്ചോളൂ—പോന്നില്ലേ?

രണ്ടാ—ഉവ്വ്.

ഒന്നാ—എന്നാ അവിടെ ഇട്ടേക്കു-(ഇടുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു) ഒച്ച കേൾക്കരുതേ! (ഇടുന്നു) ഇനി ആ കൊളുത്തുതു്-(ഊരുന്നു) ആയോ?

രണ്ടാ—(ഉവ്വെന്ന് ആംഗ്യം കാണിക്കുന്നു.)

ഒന്നാ—ഇനി നമുക്കു പുറത്തേക്കു പോവാം. (രണ്ടുപേരും പോയിവരുന്നു. പരിശോധിച്ച്) എല്ലാം ശരിയായി. നമുക്കിനി അവിടെ പോയി കാത്തിരിക്കാം. (രണ്ടുപേരും മാറി ഇരിക്കുന്നു.)

രണ്ടാ—ഇതെന്താടോ കഥ? താനി കാണിച്ചതൊക്കെ എന്തിനാ?

ഒന്നാ—അതിൻെറ മുകളിൽ ഒരാൾ കിടക്കുന്നില്ലേ? അവനു പാതാളത്തിലേക്കു വഴി വെട്ടേ.

രണ്ടാ—എന്നുവെച്ചാൽ?

ഒന്നാ—ഇതൊരു യന്ത്രമാളികയാണ്. സ്വാമിയുടെ മുത്തച്ഛനായിട്ടു പണിയിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. സൂത്രപ്പണികൾ പലതും ഉണ്ട്. ഇപ്പോൾ കാണാം.

രണ്ടാ—(നോക്കി) ഇപ്പോൾ വിശേഷം ഒന്നും കാണാനില്ലല്ലൊ.

ഒന്നാ—വരട്ടെ. കുറച്ചു ക്ഷമിക്കു-മുകളിൽ കിടക്കുന്നവൻ ഒന്നനങ്ങട്ടെ. അപ്പഴല്ലെ കാണേണ്ടതു്! ഒക്കെക്കൂടി പാതാളത്തിലേക്ക്.

രണ്ടാ—(നോക്കി) നേരം കുറെയായല്ലോ?

ഒന്നാ—അതുകൊണ്ടെന്താ? ഒരു മനുഷ്യൻ ഇവിടെ അടുക്കില്ല. ഇനി നമുക്കു ശവം ആ പുഴയിൽ കൊണ്ടു തള്ളേണ്ട താമസമേ ഉള്ളു.

[മാളിക കീഴ്പോട്ടു പോകുന്നു—കിങ്കരന്മാർ അവിടെ ചെല്ലുന്നു—കാണാതാകുന്നു—നേരം പ്രകാശമാകുന്നു—കിങ്കരന്മാർ ശവം കെട്ടിയെടുത്തു പുഴവക്കത്തു വരുന്നു—പുഴയുടെ ഒരററത്തു രണ്ടു നായാട്ടുകാർ ഇരിക്കുന്നു.]

ഒന്നാ—എന്തു കനാപ്പ്രാതു്. ഒന്നിവിടെ വെയ്ക്കു. (ആശ്വസിക്കുന്നു)

1-ാം നായാട്ടു—(നോക്കി) മുക്ഡ്ഡൂൺ അതെന്താണെന്നു പറയാമോ?

മുക്ഡ്ഡൂൺ—ഒരു മൃതദേഹത്തെ പുഴയിലിടുവാൻ പോകയാണെന്നു തോന്നുന്നു.

1-ാം നായാട്ടു—ഹിന്തുക്കൾ സാധാരണ ശവം ദഹിപ്പിക്കാതെ പുഴയിലിടുന്ന പതിവില്ലല്ലോ? പിതൃകർമ്മം ചെയ്യേണ്ടവരാരും കൂടെ വന്നതായും കാണുന്നില്ല. ശരീരം ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കു. എനിക്കിതൊട്ടും പിടിച്ചില്ല.

മുക്—കൊഡ്ഡാവു്! നാം മൈസൂരിലല്ലല്ലോ.

(കിങ്കരന്മാർ ശവം വീണ്ടും എടുക്കാൻ ഭാവിക്കുന്നു.)

1-ാം നായാട്ടു—അതു സാരമില്ല വെയ്ക്കുവെടി, തലയ്ക്കൽ നില്ക്കുന്നവനെ.

(വെടി പൊട്ടുന്നു. കിങ്കരന്മാർ മറിഞ്ഞുവീഴുന്നു)

1-ാം നായാട്ടു—മുക്ഡ്ഡൂൺ വരു.

(രണ്ടുപേരും കമ്മാരന്റെ അടുത്തു വരുന്നു. ഒന്നാം നായാട്ടുകാരൻ കെട്ടഴിക്കുന്നു. കമ്മാരൻ കൺ തുറന്നു നോക്കി മന്ദഹസിക്കുന്നു.)

1-ാം നായാട്ടു—നീ മൃത്യുവിന്റെ വായിൽ വീണവനാണു്; എന്നിട്ടും നീ ചിരിക്കുന്നുവോ?

കമ്മാ—ജീവരക്ഷ ചെയ്യുവൻ പിതൃതുല്യനാണു്. അച്ഛനെ കാണുന്ന സമയം സന്തോഷിക്കയല്ലെ വേണ്ടതു്?

1-ാം നായാട്ടു—നിങ്ങളാരു്?

കമ്മാ—വെള്ളവക്കമ്മു (ഒന്നാം നായാട്ടുകാരൻ ആശ്ചര്യത്തോടെ നോക്കുന്നു) നിങ്ങൾ?

1-ാം നായാട്ടു—ഹൈദരാലി.

(കമ്മു ആദരബഹുമാനപൂർവ്വം കീഴ്പോട്ടു നോക്കി തൊഴുന്നു)

കർട്ടൻ.

രംഗം 15.

[സ്ഥലം മൈസൂർ—രാജാങ്കണം—ടിപ്പു പ്രവേശിക്കുന്നു]

ടിപ്പു—എന്തടിയന്തിരകാര്യമാണിതു്? ഇനിയും വല്ല കൂലിവേലയും എടുപ്പിക്കുവാനായിരിക്കുമോ വിളിക്കുന്നതു്? (കൈ കടിച്ചു്) ഛീ! ആ കാഫർ കമ്മാരൻ ഇവിടെ വന്നതിൽ പിന്നെ ടിപ്പു ഒരു രാജകുമാരനാണെന്നുകൂടി അച്ഛൻ മറന്നിരിക്കുന്നു. ബദനൂർ നായ്ക്കനെ ജയിക്കുവാൻ കമ്മു മതിയെന്നും അവൻെറ യുദ്ധച്ചിലവിനു പണം ശേഖരിച്ചുകൊടുപ്പാൻ ഈ കൊള്ളരുതാത്ത ടിപ്പു വേണമെന്നും! ഹും, കൊള്ളാം! അത്ര മാത്രമേ ടിപ്പുവിനെ അപമാനിച്ചുള്ളുവെങ്കിൽ സഹിക്കാമായിരുന്നു. പണക്കിഴി ഞാൻ തന്നെ ബദനൂർ കൊണ്ടുപോയി ആ കുരുത്തംകെട്ടവനു കൊടുക്കണമത്രെ! അഃ! ഈ വിനീതദാസൻെറ പേരിൽ സ്വാമിക്കെന്തു വിശ്വാസം? മകൻെറ നേരെ അച്ഛനെന്തു സ്നേഹം? യുവരാജാവായ ടിപ്പുവിനു സുൽത്താൻെറ ഒരു ഭൃത്യൻെറ ഭൃത്യനാവാനുള്ള യോഗ്യതയെങ്കിലും കല്പിച്ചുകൊടുത്തുവല്ലൊ! (ആലോചിച്ചു രോഷത്തോടെ) ഒന്നിലൊ—ഈ ടിപ്പു യഥാർത്ഥ യുവരാജാവു്—അല്ലെങ്കിൽ ഈ കാഫർ—നരകക്കുഴിയിൽ നിന്നു തോണ്ടിയെടുത്ത ആ മലനാടൻ പുഴു—ഹൈദരാലിയുടെ ദത്തുപുത്രൻ—രണ്ടാലൊന്നു്-!

(വാളിൻെറ മൂച്ച നോക്കിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു—പിന്നിൽ കർട്ടൻ പൊന്തുന്നു—ഹൈദരാലിയുടെ രാജധാനി—ആലോചനാമുറി—ഹൈദരും മുക്ക്ദൂംഅം ഇരുന്നുകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഹൈദർ—കമ്മാരൻെറനേരെ ടിപ്പുവിനെന്താ ഇത്ര വൈരം? കമ്മാരൻ ബുദ്ധിമാനാണ്, വിവേകിയാണ്, വിനീതനുമാണ്. ഇസ്ലാംമതത്തിൽ അവനു വിദ്വേഷവും ഇല്ല ഹിന്തുമതത്തിൽ അവനു മക്കടമുഷ്ടിയും ഇല്ല. പിന്നെ എന്താ കമ്മുവിനെ കണ്ടാൽ അവൻ മുഖം വീർപ്പിക്കുന്നതു്? അസൂയ മാത്രമോ, അതോ, അധികപ്രസംഗം കൂടിയുണ്ടോ?

മുക്ക്—നായാട്ടുയോഗത്തിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞു് അങ്ങയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം കമ്മുവും ഞാനും എട്ടുപത്തു കുതിരപ്പട്ടാളങ്ങളോടുകൂടി ശ്രീരംഗപട്ടണത്തു എത്തിയ ദിവസം ഒരു സംഭവമുണ്ടായി.

ഹൈദർ—എന്താതു്?

മുക്ക്—അന്നു ടിപ്പുവിന്റെ കാളനായാട്ടായിരുന്നു.

ഹൈദർ—അവന്റെ ഈ ക്രൂരവിനോദങ്ങൾ നമ്മുടെ ഹിന്ദുപ്രജകൾക്കു രുചിക്കുന്നില്ലെന്നു പല തവണയും ഞാൻ അവനോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അവൻ എന്റെ പിൻവാഴ്ചക്കാരനാണെന്നു മറക്കുന്നു-ആട്ടെ-എന്നിട്ടു്?

മുക്ക്—കമ്മാരൻ ആളെ അറിഞ്ഞില്ല. നീ ഹൃദയശൂന്യനാണു്, ജീവികളെ വെറുതെ ഉപദ്രവിക്കുന്നോ? എന്നു കടന്നു ചോദിച്ചു.

ഹൈദർ—അതു ഞാനവനോടു പലപ്പോഴും ചോദിക്കാറുള്ള വാക്കാണു്-പിന്നെ?

മുക്ക്—ടിപ്പു കമ്മുവിന്റെനേരെ കുന്തം തിരിച്ചു.

ഹൈദർ—അപ്പോൾ കമ്മു എന്തു ചെയ്തു? പിന്തിരിച്ചോ?

മുക്ക്—ഇല്ല വാൾ ഊരി "എടാ ഭീരു, ഒരടി നീ മുന്നോട്ടു കുതിരയെ നടത്തിയാൽ നിന്റെയും കുതിരയുടേയും കഥ കഴിഞ്ഞു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഹൈദർ—(പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു്) അവന്റെ അപ്പോഴത്തെ മുഖം ഒന്നു കാണേണ്ടതായിരുന്നു. രണ്ടുപേർക്കും ശൌര്യത്തിനു ഒട്ടും കുറവില്ല. കലഹം പിന്നെ എങ്ങനെ അവസാനിച്ചു?

മുക്ക്—'ഇവിടത്തെ നടവടികളൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഒരു നായർ യുവാവാണു് ഇദ്ദേഹം'-ക്ഷമിക്കണം-എന്നു പറഞ്ഞു നോക്കി-കൂട്ടാക്കിയില്ല. ഞാൻ കുതിരയെ കടന്നു പിടിച്ചു "ഇയാളുടെ ഒരു രോമം തൊടരുതു് അഛന്റെ കല്പനയാണു്" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോഴെ ഒതുങ്ങിയുള്ളു.

ഹൈദർ—അപ്പോൾ തന്നെ അവരെ തമ്മിൽ പരിചയപ്പെടുത്തിയില്ലേ?

മുക്ക്—ഉവ്വ്-കമ്മു ക്ഷമായാചനവുംകൂടി ചെയ്തു.

ഹൈദർ—ഈവക പരിഭവങ്ങൾ ടിപ്പു അത്ര വേഗം മറക്കുന്നതല്ല. അവന്റെ കറ തേച്ചാലും മാഞ്ഞുപോവാത്തതാണു്.

(ഹൈദർ ആലോചനയിൽ പെട്ടന്നു—ഒരു ഭടൻ ഒരെഴുത്തു കൊണ്ടുവന്നു സലാം ചെയ്തു മേശമേൽ വെച്ചു പോകുന്നു.) ഹൈദർ എഴുത്തു വായിക്കുന്നു.

"ഇന്നേയ്ക്കു മൂന്നാം ദിവസം ബദന്തർ നായ്ക്കനോടുകൂടി അവിടുത്തെ ദാസൻ ശ്രീരംഗപട്ടണത്തു എത്തുന്നതാണ്. ടിപ്പു സാഹിബ് പണം അയച്ചുതന്നില്ല. കടം വാങ്ങി കാര്യം നിവൎത്തിച്ചു".

ഹൈദർ—(എഴുത്തിലെ തിയ്യതി നോക്കി) ഇന്നേയ്ക്കു മൂന്നാം ദിവസം-അതിന്നാണല്ലൊ. മുക്ക്ഡൂൺ, കമ്മു വന്നുവോ എന്നു നോക്കു. (മുക്ഡൂൺ പോകുന്നു-ടിപ്പു പ്രവേശിക്കുന്നു).

ഹൈദർ—ടിപ്പു, ഞാൻ നിന്നെ ഏല്പിച്ചപ്രകാരം കമ്മാരനു നീ പണം അയച്ചുകൊടുത്തില്ലെ?

ടിപ്പു—(ഉദാസീനനായി) ഞാൻ തന്നെ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കണമെന്നല്ലെ അപ്പൻ പറഞ്ഞതു്?

ഹൈദർ—നീ പോയോ?

ടിപ്പു—ഇല്ല.

ഹൈദർ—എന്തുകൊണ്ടു്?

ടിപ്പു—വേറെ തിരക്കുണ്ടായിരുന്നു.

ഹൈദർ—തിരക്ക്! പണം എന്തു ചെയ്തു?

ടിപ്പു—വേറെ ആളുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു.

ഹൈദർ—എന്ന്?

ടിപ്പു—കുറച്ചു ദിവസമായി.

ഹൈദർ—ആരുടെ കയ്യിൽ?

ടിപ്പു—ഓൎമ്മ തോന്നുന്നില്ല.

ഹൈദർ—എടാ മുട്ടാളാ! നിനക്കു കുറച്ചെങ്കിലും ബുദ്ധിയുണ്ടെങ്കിൽ നിന്റെ മുതൽ നീ തന്നെ കട്ടുതിന്നാൻ തുനിയുമോ? എന്റെ മോഹങ്ങളൊക്കെ വെറും സ്വപ്നമായി. ഹാ കഷ്ടം! എനിക്കു കമ്മാരനെപ്പോലെ ഒരു പുത്രനുണ്ടാവാൻ ഞാൻ ഭാഗ്യം ചെയ്തില്ലല്ലൊ.

(ടിപ്പു പല്ലു കടിച്ചു ശിരസ്ത്രാണം വലിച്ചെറിയുന്നു. മുക്ക്ഡൂണും കൈവിലങ്ങോടുകൂടിബദന്തർനായ്ക്കനും, പിന്നാലെ കമ്മുവും പ്രവേശിക്കുന്നു. ടിപ്പു കമ്മുവിനെ രൂക്ഷമായി നോക്കി പെട്ടെന്നു പോകുന്നു.)

ഹൈദർ—(നായ്ക്കനെ നോക്കി) കമ്മു ഈ ദുഷ്ടനെ നാം എന്തു ചെയ്യണം?

കമ്മാ—സുൽത്താൻ സാഹിബിന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ച്, ബദന്നൂർ ഗവർണ്ണരായിരുന്ന സോമശേഖരനായ്ക്കന്റെ തേജോവധം ചെയ്യുവാൻ അവിടത്തെ ഈ വിനീതദാസൻ സാധിച്ചു. അതിൽപരമൊരു ഭാഗ്യം ഇവനു വേണ്ടതില്ല. നീതിന്യായങ്ങൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തന്നെ കല്പിക്കേണ്ടതാണ്.

ഹൈദർ—(മുക്ക്ഡൂമനോട്, അപവാരിതം)-നോക്കു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, എന്തു വിനയം! (കമ്മുവിനോട്) ശരി-എന്നാൽ ഈ ദേശപാതകിയുടെ ശിരച്ഛേദം ക്രൂടി കമ്മു കഴിച്ചേക്കണം; എന്താ മുക്ക്ഡൂമൻ?

മുക്—നായ്ക്കൻ കമ്മാരനു ചെയ്ത ചതിക്കു ശിക്ഷ അതു തന്നെയാണ്.

കമ്മാ—(മുക്ക്ഡൂമനോട്) അങ്ങനെ ഒരു ശിക്ഷ എന്റെ കൈകൊണ്ടു നടത്തുന്നതു് ഉചിതമായിരിക്കയില്ല.

ഹൈദർ—ബദന്നൂർ ഗവർണ്ണരുടെ ശിരസ്സിന്-ഉത്തമാംഗത്തിന്-നമ്മുടെ കൈകൊണ്ടുതന്നെ ആ ബഹുമതി നൽകിക്കളയാം.

കമ്മാ—ഈ നായ്ക്കന്റെ പിതാമഹൻ-ഡോഡപ്പനായ്ക്കൻ-വിജയനഗര സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അധഃപതനത്തിനുശേഷം കൊള്ളചെയ്തു കോടീശ്വരനായിത്തീർന്നതും (നായ്ക്കൻ ഹൈദരെ രാടുക്കുവാൻ തഞ്ചം നോക്കുന്നു) അനന്തരം മൈസൂർ രാജാവു കപ്പം വാങ്ങി അയാളെ ബദന്നൂർ ഗവർണ്ണരാക്കിയതും അവിടേയ്ക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സംഗതികളല്ലല്ലൊ.

ഹൈദർ—അതുകൊണ്ടു?

കമ്മാ—നായ്ക്കനെ നല്ല വഴിയ്ക്കു നടത്താൻ നടത്തുകയല്ലെ അവിടേയ്ക്കു ഭൂഷണമായിരിക്കുകയെന്ന് ഈ ദാസൻ സംശയിക്കുന്നു.

ഹൈദർ—നായ്ക്കന്റെ പൂർവ്വചരിത്രം മുക്ക്ഡൂമനറിയാമല്ലൊ. (കമ്മുവിനോട്) ഗുണദോഷിക്കേണ്ട കാലം കഴിഞ്ഞു കമ്മു. അതിനുള്ള അവസരവും തെററി.

(നായ്ക്കൻ ചാടി ഹൈദരുടെ തലയ്ക്കു കൈച്ചങ്ങല ഓങ്ങുന്നു; കമ്മു തൽക്ഷണം നായ്ക്കനെ പിടിച്ചു മലർത്തി കാൽ മാറത്തു ഊന്നിനിന്നു്)

കമ്മാ—(വാളൂരി) ഈ നീചനീചന്റെ തല വെള്ളവക്കമ്മുവിന്റെ വാൾ കൊണ്ടു കൊയ്തെടുക്കുവാൻ തിരുവുള്ളമുണ്ടായി അനുവദിക്കണം.

ഹൈദർ—വേണ്ട കമ്മു. അവൻ ജീവപര്യന്തം ഏകാന്തത്തടവിൽ കിടക്കട്ടെ.

(കമ്മു ആശ്ചര്യത്തോടെ കാൽ എടുത്തു പിന്നോക്കം നോക്കുന്നു—ഭടന്മാർ വന്നു നായ്ക്കനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നു.)

ഹൈദർ — കമ്മു! നിങ്ങളെ ഞാനിന്നുമുതൽ "സർദാർഷേക്ക് അയാസ്ഖാൻ" എന്ന പേരിൽ ബദന്നൂർ ഗവൎണ്ണരായി നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. മൈസൂർ സുൽത്താനായ ഹൈദരാലി വെള്ളുവക്കമ്മുവിനു എന്നും കടപ്പെട്ടവനായിരിക്കും. (കമ്മു സന്തോഷാശ്രു തുടയ്ക്കുന്നു.) എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പോകാം.

(കമ്മു വന്ദിച്ചു പോകുന്നു. അന്നിയറയിൽ കൂട്ടത്തോടെ "സർദാർ അയാസ്ഖാൻ കീ ജേ")

ഹൈദർ — മുക്ഡൂൻ! കമ്മുവും ടിപ്പുവും കുറെക്കാലമെങ്കിലും കഴിയുന്നതും അകന്നിരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ടിപ്പുവിനു ചെന്നു ജോലി എന്തെങ്കിലും കൊടുക്കുകയും വേണം. എന്താ മാൎഗ്ഗം?

മുക്ക് — പാലക്കാട്ടു രാജാവിനെ സഹായിപ്പാനായി നമ്മുടെ സൈന്യങ്ങൾ മലനാട്ടിൽ ചെന്നു സാമൂതിരിയെ തോല്പിച്ചു ചെയ്ത സഖ്യപ്രകാരം പന്ത്രണ്ടു ലക്ഷം ഉറുപ്പിക ഇതുകാലമായിട്ടും എത്തിച്ചുതന്നിട്ടില്ല. അവിടെച്ചെന്നുതന്നെ പിരിച്ചെടുക്കേണ്ടിവരും.

ഹൈദർ — അതിനിപ്പോൾ നല്ല അവസരമാണ്. അന്നു അളിയൻ തന്നെയല്ലെ പോയതു്?

മുക്ക് — അതെ, ഞാൻതന്നെയാണ്.

ഹൈദർ — എന്നാൽ ഇത്തവണ ടിപ്പുവുംകൂടിയിരിക്കട്ടെ. അളിയന്റെ നോട്ടവും ഉണ്ടാകുമല്ലൊ.

മുക്ക് — അങ്ങനെയാവാമല്ലൊ.

ഹൈദർ — എന്നാൽ അതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ കൂട്ടിക്കൊള്ളു. സേനാനയിൽ ചെന്നു വിവരം അറിയിച്ചുകളയാം.

(രണ്ടുപേരും എഴുന്നില്ക്കുന്നു)

ഹൈദർ — (പിന്നോക്കം നോക്കി) അളിയനുംകൂടെ വരൂ. (പോകുന്നു.)

കർട്ടൻ.

———:x:———

രംഗം 16.

കല്യാട്ടുവീട്.

[കരുണാകരനും മാധവിയും മുസൽമാൻ വേഷത്തിൽ വഴിമദ്ധ്യേ നിന്നു സംസാരിക്കുന്നു.]

കരു — ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ കലാപം എന്തെല്ലാം ആപത്താണാവോ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. പാലക്കാട്ടുനിന്നു പാളയം പൊന്നാനിക്കു മാറുവാൻ പോകുന്നു എന്നു കേൾക്കാനുണ്ട്.

മാധവി—അവിടുന്നു ബദന്തർ എത്തിയോ? (തലമുടിയൊതുക്കി തലപ്പാവു വെക്കുന്നു)

കരു—ഓഹൊ, ടിപ്പുവിന്റെ മോഹം നാടുവാഴികളെ എല്ലാം ജയിച്ച് ഈ വീഥിയിലുള്ളവരെയൊക്കെ ചേലയിൽ ചേർത്തു താമരശ്ശേരി ചുരംവഴി ബദന്തൂർ കടക്കുവാനാണ്. ചുട്ടതല്ലൂമ്പാം കൊല്ലുന്നു കൊല്ലുന്തിയും ഒന്ന്; മുഹമ്മദീയരൊക്കെ ഒരു കയ്യാണിപ്പോൾ.

മാധവി—അവിടുന്നും ടിപ്പുവും തമ്മിൽ വിരോധമായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു ഹൈദരാലി അറിയാതെ ഈ വഴി ബദന്തൂർ പോവാൻ അനുവദിച്ചുകൂടാ; അല്ലെങ്കിൽ ആപത്തുണ്ട്. അതു തടുക്കണം.

കരു—കൊച്ചമ്മ എജമാനനെപ്പോലെ പടപ്പേരാലോചിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയോ? ഈ തെണ്ടിവേല ഞാൻ നടത്താം. വിവരങ്ങളെല്ലാം അതതു സമയം ഇവിടെ വന്നറിയിക്കാമല്ലൊ. കൊച്ചമ്മ ഇവിടെ ഇരുന്നു കല്പിച്ചാൽ പോരേ? എന്തിനു മൈസൂർകടുവായുടെ വായിൽ തലയിടുന്നു?

മാധവി—അങ്ങനെയല്ല കരുണാകര! നാടും നാഥനും ആപത്തിൽ പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ വേഷവും ഭൂഷയുമല്ല, മലനാട്ടിൽ ജനിച്ചു മര്യാദയ്ക്കു വളൎന്ന ഒരു കുലസ്ത്രീക്കു കാര്യം. നാടിന്റെയും വീടിന്റേയും രക്ഷയ്ക്ക് അവനവനാൽ കഴിയുന്നതു പ്രവൎത്തിക്കണം. ആണായാലും പെണ്ണായാലും ശരി, ആവശ്യവും അവസരവുംപോലെ പൌരുഷം കൈക്കൊള്ളണം. മൈസൂർകടുവാ വാ പൊളിക്കട്ടെ; ബദന്തൂർ സിംഹത്തിന്റെ വാലാണ് എനിക്കു രക്ഷ.

കരു—ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞില്ല; കൊച്ചമ്മയുടെ ഇഷ്ടംപോലെ. ഇതാ ജീവനുള്ള കാലത്തോളം കരുണാകരൻ വിളിപ്പുറത്തുണ്ട്.

മാധവി—കരുണാകരനെങ്ങനെയാ ടിപ്പുവിന്റെ പാളയത്തിൽ കടന്നുകൂടിയതു്?

കരു—അതത്ര വിസ്തരിക്കണ്ട. കരുണാകരൻ ചില വിദ്യകളൊക്കെ എടുത്തു വേഷം മാറി. ടിപ്പുവിന്റെ അമ്മാമൻ മുക്ക്ദൂന്നാലിക്കു പൊന്നാനിത്തങ്ങൾ ഒരു ശിപാൎശികത്തും തന്നു. എന്തിനു പറയുന്നു? കരുണാകരൻ ടിപ്പുവിന്റെ പാളയത്തിൽ നിത്യനായി, വിശ്വസ്തനായി.

മാധവി—രാഘവൻനമ്പ്യാരെ വിവരം അറിയിച്ചിരിക്കുമല്ലൊ?

കരു—ഉവ്വ്. അദ്ദേഹത്തിനു കേട്ടപ്പോൾ വളരെ സന്തോഷമാണുണ്ടായതു്.

മാധവി—പാവം! ആ മീനാക്ഷിക്കുട്ടി ഒന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ശ്രീദേവി അമ്മ പാകംപോലെ പറഞ്ഞു സമാധാനിപ്പിക്കുമെന്നാണു ഞാൻ കരുതീട്ടുള്ളതു്.

കരു—ഞാൻ പോരുമ്പോൾ ശ്രീദേവിയമ്മ തന്നത്താൻ ഒതുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കയാണു്.

മാധവി—(ഉദ്വേഗം-ദീർഘശ്വാസം) ആ കഥ പോട്ടെ; ഈ കണ്ണാടി ഒന്നു പിടിക്കു. (കണ്ണാടി എടുത്തു കൊടുക്കുന്നു) ഈ പൗരുഷം ഒന്നുറപ്പിക്കട്ടെ.

(മീശവെക്കുന്നു—ചിരിച്ചുകൊണ്ടോടിപ്പോകുന്നു—കരുണാകരൻ പിന്നാലെ പോകുന്നു—കർട്ടൻ പൊന്തുന്നു—ഒരു മുറി—ശ്രീദേവി അമ്മ ചിന്താമഗ്നയായിരിക്കുന്നു. മീനാക്ഷി "അരുതേ മാധവ ചതികളിവണ്ണം" എന്ന പാട്ടുപാടി കളിച്ചുകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു. ശ്രീദേവി സാന്തകയം നോക്കുന്നു.)

മീനാക്ഷി—

വൃശ്ചികമാസം തന്നിലൊരുനാൾ
ഗോപികമാരവരെല്ലാരും
മണ്ണുകൊണ്ടൊരു രൂപം തീർത്തു
ദേവിയെ വാഴ്ത്തി കൂപ്പിനാർ
ജയ ജയ ഭഗവതി വരമരുളേണം
കഴലിണ ഞാനിത കൂപ്പുന്നേൻ
ഓളംതന്നിൽ മുഴുകിക്കൊണ്ടവ-
രുളികളിട്ടു കളിക്കുമ്പോൾ
ഉടകളുംവാരീട്ടാലിൻ മുകളിൽ
കയറിക്കൃഷ്ണൻ കുഴലൂതി
അരുതേ മാധവ ചതികളിവണ്ണം
തരുണിജനത്തോടു കാട്ടരുതേ.

(കളി നിർത്തി അമ്മയുടെ അരികിൽ വന്നിരുന്നു്, കഴുത്തിലെ തലിമ്മേൽ തൂങ്ങിപ്പിടിച്ചു മുഖത്തു നോക്കുന്നു.)

മീനാ—എന്താ അമ്മയുടെ മുഖം വാടിയിരിക്കുന്നതു്?

ശ്രീ—വാടീട്ടുണ്ടോ?

(മീനാക്ഷി ചാടിയോടിപ്പോയി കണ്ണാടി എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു കാണിക്കുന്നു.)

ശ്രീ—വെയിൽ കൊണ്ടിട്ടായിരിക്കും.

മീനാക്ഷി—"അരുതേ മാധവ ചതികളിവണ്ണം തരുണിജനത്തോടു കാട്ടരുതേ"—അമ്മ ഇന്നു നീക്കടെ തന്നെ പോയിട്ടില്ല—(സ്മരിച്ചു) അമ്മ പറഞ്ഞതു പൊളിയാണു്.

ശ്രീ—ഒന്നുമില്ല. കുട്ടി പോയികളിക്കു.

മീനാക്ഷി—മാധവി ഏട്ടത്തി പാടിക്കാൻ വരാറായി. അമ്മെ! ഇന്നു കാലത്തു ഏട്ടത്തി പറഞ്ഞു, എനിക്കു ശ്രീരാമോദന്തം പഠിച്ചു തുടങ്ങാറായി എന്ന്. ഒരു ശ്ലോകം പഠിച്ചു-അയ്യയ്യ-അയ്യയ്യ. (കൈ കൊട്ടുന്നു)

ശ്രീപതിം പ്രണിപത്യാഹം
ശ്രീവത്സാങ്കിതവക്ഷസം
ശ്രീരാമോദന്തമാഖ്യാസ്യേ
ശ്രീവാല്മീകിപ്രകീൎത്തിതം.

ശ്രീവത്സാങ്കിതവക്ഷസ്സായിരിക്കുന്ന ശ്രീപതിയെ പ്രണമിച്ചിട്ടു് ശ്രീവാല്മീകിപ്രകീൎത്തിതമായിരിക്കുന്ന ശ്രീരാമോദന്തത്തെ ഞാനാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ വാരസ്യാരു്. ഒരു വാരസ്യാരാണു് ഇതുണ്ടാക്കിയതമ്മെ! (അമ്മയുടെ മുഖത്തു നോക്കുന്നു-ശ്രീദേവി കണ്ണു തുടയ്ക്കുന്നു-മീനാക്ഷി കെട്ടിപ്പിടിച്ചു തേങ്ങുന്നു)

ശ്രീ—എന്റെ മീനാക്ഷി! എന്തിനാ കരയണെ?

മീനാക്ഷി—അമ്മെന്തിനാ കരയണെ?

ശ്രീ—(ഒളുക്കി) എനിക്കു കുറച്ചു ജലദോഷം കൊണ്ടു കണ്ണിൽ വെള്ളം വരികയാ. ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലെ, ഇന്നു പാട്ടുണ്ടാവില്ലെന്നു്-നീ പോയി കളിച്ചൊ.

മീനാക്ഷി—എനിക്കു പാടണം. ഞാനേട്ടത്തിയെ പോയി വിളിക്കട്ടെ? അമ്മേ, ഞാനൊന്നു കൂക്കിവിളിക്കട്ടെ? മാധവിയേടത്ത്യേ-പോാ!

(അണിയറയിൽ-വലിയമ്മെ! മാധവിയമ്മ അവിടെ ഉണ്ടോ? കടവിലേക്കുപോണു എന്നു പറഞ്ഞാ പോയെ. അവിടെയൊട്ടു കാണാനുമില്ല)

മീനാ—അമ്മെ! എന്റെ മാധവി ഏട്ടത്തി. (കരഞ്ഞുകൊണ്ടു അമ്മയുടെ മടിയിൽ കമഴ്ന്നു കിടക്കുന്നു)

ശ്രീ—മാധവി മാവിലാകുന്നിലേക്കു പോയിരിക്കയാ. ഉടനെ വരും. (മീനാക്ഷി തേങ്ങിക്കരയുന്നു) കരയാണ്ടിരിക്കു മീനാക്ഷി! ഞാൻ ഇപ്പോൾ ആളെ അയച്ചു വരുത്താന്നു് (പുറം തലോടുന്നു)

കർട്ടൻ.

രംഗം 17.

[പാലക്കാട്ട്. ടിപ്പുവിന്റെ പാളയം. ടിപ്പു കൂടാരത്തിനു പുറത്തു നമസ്സുചെയ്തുകൊണ്ടും അകലെ ഉസ്സാൻ എന്ന ഭടനും മുസൽമാൻവേഷധാരികളായ കരുണാകരനും മാധവിയും ടിപ്പുവിനെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടും പ്രവേശിക്കുന്നു—ടിപ്പു സന്ധ്യവന്ദിച്ചു കഴിഞ്ഞു നടന്നുകൊണ്ട്]

ടിപ്പു—ഉസ്സാൻ!

ഉസ്സാൻ—ജീ!

ടിപ്പു—ഒരു കസാല പുറത്തെടുത്തിട്. (ഉസ്സാൻ കസാല കൊണ്ടുവരുന്നു. ടിപ്പു ഇരിക്കുന്നു.) ഹുക്ക-(ഹുക്കാ കൊണ്ടുവരുന്നു- ടിപ്പു അതു വലിക്കുന്നു) അമ്മാമൻ വന്നൊ?

ഉസ്സാൻ—ഇല്ല ഹുസൂർ. മുക്ക്ഡൂൺസാഹിബു നാലു ദിവസംകൂടി പൊന്നാനിയിൽ താമസിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞയച്ചിട്ടുണ്ട്.

ടിപ്പു—ആര്? റഹ്മൻ വന്നിട്ടുണ്ടോ?

ഉസ്സാൻ—ജീ!

ടിപ്പു—വരാൻ പറ.

(ഉസ്സാൻ പോകുന്നു. കരുണാകരൻ വരുന്നു)

കരു—സലാം ആലേ ഖും.

ടിപ്പു—ആദാബ്. അമ്മാമൻ എന്തുകൊണ്ടു പോന്നില്ല?

കരു—സാമൂതിരി പണം എനിയും കൊടുത്തിട്ടില്ല.

ടിപ്പു—(രോഷത്തോടെ) മുക്ക്ഡൂൺ ആലി! മുക്ക്ഡൂൺ ആലി! പണമോ? ആ കാഫ്റിന്റെ കഴുത്താണു പിരിക്കേണ്ടതു്! ടിപ്പു ഇവിടെ വെറുതെ ഇരുന്നു നരയ്ക്കാറായി. പന്തീരായിരം ഭടന്മാർ പാളയത്തിൽ കിടന്നു പാഴായിപ്പോകുന്നു. അമ്മാമൻ പിന്നെയും ആ കാഫ്റിന്റെ കാൽ പിടിച്ചു കരയുന്നു! ഛീ! മൈസൂറിന്റെ മാനം കളഞ്ഞു! ടിപ്പു ഇതുകണ്ടു ക്ഷമിച്ചിരിക്കയോ? (എഴുനേററു രണ്ടു ചാൽ നടന്നിട്ട്) ആരവിടെ? ആ പാലക്കാട്ടച്ഛനെ പിടിച്ചു പിടിയാലെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരട്ടെ.

കരു—മുക്ക്ഡൂൺ സാഹിബു അച്ഛനെ പൊന്നാനിക്കു കൊണ്ടുപോയിരിക്കയാണ്.

ടിപ്പു—(അക്ഷമനായി നടന്നുകൊണ്ട്) ഉസ്സാൻ!

ഉസ്സാൻ—ജീ! (വരുന്നു)

ടിപ്പു—അന്ന അനുവാദം കൂടാതെ പാളയത്തിൽ കടന്നില്ലെ- അവനെ- ആ മൂരിയുടെ ചാരനെ-എന്തു ചെയ്യണമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ലെ? എല്ലാം തയാറായിട്ടുണ്ടോ?

ഉസ്താൻ—ബറാബർ സാഹിബ്.

ടിപ്പു—എവിടെ?

ഉസ്താൻ—അതാ അവിടെ കുഴിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്.

ടിപ്പു—ആന തയ്യാറുണ്ടോ?

ഉസ്താൻ—ബറാബർ.

(തന്റെ കൂടാരത്തിനു സമീപം മൂടിയിട്ടിരുന്ന കൊട്ട എടുക്കുന്നു—ഒരു തല പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു—ടിപ്പുവും മററും നോക്കി നില്ക്കുന്നു.)

ടിപ്പു—ഉം. നടക്കട്ടെ.

(അണിയറയിൽ "നടക്കാനങ്ങട്ട്." (ആനക്കാരനും ആനയും വരുന്നു.) നടക്കാനങ്ങട്ട്. നില്ലാനവിടെ-(കാലിന്മേൽ തട്ടി) പൊക്കാനെ-കാലുന്നി വെയ്ക്കാനവിടെ- ഉന്നാനവിടെ (കാൽ വെക്കുന്നു. തലപൊട്ടി രക്തം ഒലിക്കുന്നു) ധെററ് മാറില്ലാനെ. (ആന പിന്നോക്കം മാറുന്നു. ആനക്കാരൻ സലാം വെച്ചു പോകുന്നു.)

ടിപ്പു—(മാധവിയെ നോക്കി) ആരാ ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ റഹ്മൻ?

കരു—കമ്മുവിന്റെ പരമവിരോധിയായി ഒരുവനുണ്ടെന്നു ഇവിടെ ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അവനാണ്.

ടിപ്പു—അവനെ ഇങ്ങട്ടു വിളിക്ക് (റഹ്മൻ പോയി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നു.)

മാധവി—സലാം ആലൈ ഖും.

ടിപ്പു—ആദാബ്.

മാധവി—സുൽത്താൻസാഹിബു സർവ്വോൽക്കർഷണ വർത്തിച്ചാലും.

ടിപ്പു—അച്ഛൻ ഹൈദരാലി ഇരിക്കെ ഞാൻ സുൽത്താനല്ല. (ചിരിക്കുന്നു) നിന്റെ പേർ?

മാധവി—അബ്ദുൾ ഹാഷിം.

ടിപ്പു—ഇവനു മീശയില്ലെങ്കിൽ ഒരു സ്ത്രീയാകുമായിരുന്നു. ഇല്ലെ റഹ്മൻ? (ചിരിക്കുന്നു)

കരു—അതെ സാഹിബ്. അവന് ഉമ്മച്ഛായയാണ്; അവരും വളരെ സുന്ദരിയായിരുന്നു.

ടിപ്പു—അമ്മ മരിച്ചോ?

കരു—ഉവ്വ് സാഹിബ്. ഉമ്മ ഞെട്ട വയസ്സായപ്പോൾ മരിച്ചു; ബാപ്പയും മരിച്ചു.

ടിപ്പു—നീ എന്റെ രക്ഷയിൽ ഇരിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നോ?

മാധവി—അബ്ദുൾഹാഷിം അള്ളാവിന്റെ കൃപയ്ക്കിന്നു പാത്രമായി; അവന് അന്യരക്ഷയില്ല.

ടിപ്പു—അബ്ദുൾ, നിന്നെ ഞാൻ ഇന്നുമുതൽ അമീനാ എന്നു വിളിക്കാനാണു തീർച്ചയാക്കിയതു്. എന്താ റഹ്മൻ?

കരു—വളരെ യോജിച്ച പേർ. കല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു് അവനിഷ്ടമല്ലാതെ വരുമോ?

ടിപ്പു—അമീനാ! നീ വള്ളുവക്കമ്മുവിനെ അറിയുമോ?

മാധവി—അറിയുമോ എന്നോ! അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഇങ്ങോട്ടു വരുവാൻ സംഗതിയായതു് തിരുമേനി! (കോപിക്കുന്നു) സാഹിബിന്റെ ദയവുണ്ടായി ഒന്നു കൂടി കാണാൻ ഇടയാക്കിത്തരണം. അല്ലെങ്കിൽ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ല, തിരുമേനി!

ടിപ്പു—നിനക്കെന്താ അവന്റെനേരെ ഇത്ര വിരോധം?

മാധവി—വിരോധമൊ തിരുമേനി! ഹായ്!

കരു—അവനെ കുടിയിറക്കി പാപ്പിച്ചു സ്വത്തൊക്കെ സ്വന്തമാക്കി.

മാധവി—അതെ തിരുമേനി! എല്ലാം ഒന്നാക്കിക്കളഞ്ഞു.

ടിപ്പു—വേണ്ടില്ല. എനിക്കും കമ്മുവിന്റെ അഭിമാനമൊന്നടക്കണമെന്നുണ്ടു്. അതിനുള്ള അവസരം കിട്ടും. അന്നു നിന്നെ ഞാൻ ഓർത്തുകൊള്ളാം. റഹ്മൻ! ഇവൻ നിന്റെകൂടെത്തന്നെ താമസിക്കട്ടെ. നല്ലവണ്ണം നോക്കിക്കൊള്ളണം. ഇപ്പോൾ പോകാം. (രണ്ടുപേരും വന്ദിച്ചു പോകുന്നു.) അമീന ബഹുസരസൻ. ബഹുസുന്ദരൻ. വിശ്വാസയോഗ്യനാണോ എന്നു മാത്രമേ അറിയേണ്ടതുള്ളു. പത്തു ദിവസം കഴിയട്ടെ.

ഉസ്താൻ പ്രവേശിച്ചു്—മൈസൂരിൽ നിന്നു് അടിയന്തരം കെട്ടി ഒരു തുരപ്പി വന്നിട്ടുണ്ടു്

ടിപ്പു—കൂടാരത്തിൽ വരാൻ പറ. (പോകുന്നു)

ഉസ്താൻ—തുരപ്പിക്കാരന്റെ മുഖത്തു കത്തിയാൽ ചോരയില്ല. എന്താപത്തോ? ഹള്ള, ഹള്ള, ഹള്ള? (നെററി തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു)

കർട്ടൻ.

രംഗം 18.

വഴി.

"ഹള്ളാവിന്റെ തിരുവുള്ളത്താൽ മൈസൂരിന്റേയും മററു രാജ്യങ്ങളുടേയും ഏകാധിപതിയായ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പിതാവു് ഹൈദരാലിഖാൻ ബഹദൂർ ഈ മാസം 12-ാംനു- ഹള്ളാവോടുചേർന്നു സ്വർഗ്ഗലോകസുഖം അടഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാലും രാജ്യാധികാരം നടത്തി കീഴ്നടവടി പ്രകാരം നീതിന്യായം പരിപാലിപ്പാൻ നാം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ സകലമാനപ്രജകളും നമ്മുടെ ഏകശാസനയ്ക്കു കീഴടങ്ങി രാജഭക്തിയോടുകൂടി വർത്തിച്ചുപോരേണ്ടതാണെന്നു നാം ഈ വിളംബരത്താൽ അറിവിച്ചിരിക്കുന്നു."

എന്നു നമ്മുടെ ഒപ്പുമുദ്രകളോടുകൂടി ടിപ്പുസുൽത്താൻ.

(പെരുമ്പറയടിച്ചു വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു. രണ്ടു വഴിപോക്കർ—ഒരു വൃദ്ധനും ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനും—ഓരോവശത്തുനിന്നു പ്രവേശിക്കുന്നു)

വൃദ്ധൻ—(ഇരുന്നു മുറുക്കുവാൻ ഭാവിച്ചുകൊണ്ടു്) എന്താ ഈ കൊട്ടിപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പോകുന്നതു്?

ചെറുപ്പ—ടിപ്പുവിന്റെ വിളംബരം. എവിടുന്നാ വരണെ?

വൃദ്ധ—വടക്കുനിന്നു്.

ചെറു—ആരാണെന്നു മനസ്സിലായില്ല.

വൃദ്ധ—ഞാൻ മൂത്തതാ.

ചെറു—(ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) ഞാൻ എളയതാ. വടക്കൻദിക്കുകളിൽ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു?

വൃദ്ധ—അങ്ങനെ നടക്കുന്നു.

ചെറു—കാര്യങ്ങളെങ്ങനെ കിടക്കുന്നു? വിശേഷങ്ങളൊന്നും ഇല്ലെ?

വൃദ്ധ—കോലത്തിരി നാടു നീങ്ങി. എളംകൂറു കോലത്തിരിയായി-അപ്പോൾ, ഞാനും പ്രായംകുറെ ആയില്ലെ, തെക്കോട്ടു പാപ്പെട്ടുകളയാം എന്നു വെയ്ക്കു.

ചെറു—(മൂത്തതിനെ നോക്കി) മൂത്തതിന് അത്ര പരിഭ്രമിക്കാറായിട്ടില്ല. തെക്കോട്ടു എന്നുവച്ചാൽ?

വൃദ്ധ—തിരുവനന്തപുരംവരെ.

ചെറു—വിശേഷിച്ചു്-?

വൃദ്ധ—ഉപജീവനം തന്നെ. കൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്നു വല്ലതും പറയുവാൻ തരമുണ്ടോ എന്ന് ഒന്നു പരീക്ഷിക്കാൻ.

ചെറു—അതിനിപ്രായത്തിൽ ഇത്രവളരെ ദൂരേപ്പോരണോ? വടക്കും ഉണ്ടല്ലൊ കോവിലകങ്ങൾ?

വൃദ്ധ—അതൊക്കെ ഉണ്ട്. പക്ഷെ കാലം പിഴച്ചു. ഞാൻ കോലത്തിരി കോവിലകത്തു കൊച്ചുതമ്പുരാക്കന്മാരെ പഠിപ്പിക്കയായിരുന്നു. അവിടുന്നു നാടുനീങ്ങിയപ്പോൾ എനിക്കും ഗ്രഹപ്പിഴക്കാലമായി.

ചെറു—(തൊഴുതു ബഹുമാനത്തോടെ) വിദ്വാൻ പാച്ചുമൂത്തതോ?

വൃദ്ധ—അത്. ഒരു വിദ്വാൻ എന്നു വച്ചോളു.

ചെറു—ശിവാ! ശിവ. ചെറുപ്പംകൊണ്ടുവന്ന അവിനയം ഒക്കെ ക്ഷമിക്കണം.

വൃദ്ധ—ഇവിടങ്ങളിൽ കലാപം എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു?

ചെറു—ഒന്നും പറയേണ്ട. കോലാഹലം തന്നെ. ആന കുത്തീട്ടും കുതിര ചവിട്ടീട്ടും വെട്ടിക്കൊന്നിട്ടും കുത്തിച്ചത്തിട്ടും പതിനാറൊഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ദിവസമില്ല. അത്രയല്ലെ പറയേണ്ടു.

വൃദ്ധ—വെള്ളുവങ്ങാട്ടിലെ കമ്മാരൻനമ്പ്യാർ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇതിനൊന്നും ഇട വരില്ലായിരുന്നു. എന്താ ചെയ്യുണെ, നമ്മുടെ കഷ്ടകാലം!

ചെറു—സ്വരൂപങ്ങൾ വിചാരിച്ചാൽ നമ്പ്യാരെ വരുത്തുവാൻ സാധിക്കയില്ലേ?

വൃദ്ധ—കോലത്തിരിത്തിരുമനസ്സിലേക്കു ആ വിചാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. സാമൂതിരിപ്പാടു യോജിക്കയും ചെയ്തു. അപ്പോഴെക്കല്ലെ നാടു നീങ്ങിയതു്. നാടുനീങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ്, എളംകൂറിനോടു വളരെ ഉണർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല ബുദ്ധി തോന്നിയാൽ ഭാഗ്യം!

ചെറു—ഇളംകൂറിനു ചില ദുരുപദേശക്കാരുണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലൊ?

വൃദ്ധ—മൂന്നാലുപകടന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. അവരെയൊക്ക അവിടുന്നു നാടുനീങ്ങുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ നാടുകടത്തി, ആ ശല്യം തീർത്തു. എന്നാൽ ഞാൻ നില്ക്കട്ടെ എളയതേ! ഇരുട്ടാവുംമുമ്പു വല്ല ദിക്കിലും ചെന്നുകൂടണമല്ലൊ.

ചെറു—അതിനൊട്ടും കുണ്ഠിക്കണ്ട. എന്റെകൂടെ വന്നാൽ മതി. ഞാൻ ഒക്കെ നേരെയാക്കാം.

വൃദ്ധ—എളയതിനു കണ്ണാവരുതെ!

ചെറു—ഒരു കഷ്ടവും ഇല്ല, വരു.

(രണ്ടുപേരും പോകുന്നു. പിന്നിൽ കട്ടൻ പൊരുങ്ങുന്നു. ടിപ്പുവിന്റെ പാളയം കാണുന്നു. സമയം രാത്രി. ടിപ്പു വഴിയാത്രവേഷത്തിൽ യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങി നില്ക്കുന്നു.)

ടിപ്പു—ഉസ്താൻ!

ഉസ്താൻ—ജി!

ടിപ്പു—മാററത്തിനുള്ള കുതിരകളൊക്കെ പോയില്ലെ?

ഉസ്താൻ—ബറാബർ.

ടിപ്പു—എന്റെ കുതിരയ്ക്കു കോപ്പുവെച്ചു തയാറാക്കാൻ പറ. (ഉസ്താൻ പോകുന്നു) ഉസ്താൻ!

ഉസ്താൻ—ജി! (തിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു)

ടിപ്പു—റഹ്മനും അമീനയും ഇവിടെ വരട്ടെ. (ഉസ്താൻ പോകുന്നു).

ടിപ്പു—(ആത്മഗതം) ആ കാഫ്ർ കമ്മുവിനെ വിശ്വസിച്ചുകൂടാ. അവൻ രാജപദവിതന്നെ കൈക്കലാക്കി എന്നു വരാം. അവനത്ര യ്ക്കു ജനസ്വാധീനമുണ്ടു്. ഉടനെ മൈസൂർ ചെന്നു ശാസന നടത്താഞ്ഞാൽ വൈഷമ്യമുണ്ടു്. അമ്മാമൻ ഇവിടെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യട്ടെ. ഇതുന്നിട്ടുവേണം കാൽനീട്ടുവാൻ.

(കരുണാകരനും മാധവിയും പ്രവേശിച്ചു വന്ദിക്കുന്നു.)

ടിപ്പു—റഹ്മൻ, ഞാൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ മൈസൂക്കു പുറപ്പെടുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. നീ പൊന്നാനിയിൽ പോയി അമ്മാമനെ വിവരം എല്ലാം അറിയിക്കണം. എഴുത്തൊന്നും വേണ്ട. വാക്കാൽ പറഞ്ഞാൽ മതി.

കരു—അപ്പോൾ ഇവിടെയുള്ള കാൎയ്യങ്ങൾ?

ടിപ്പു—അമ്മാമന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ നടക്കട്ടെ. അമീനാ, നീ മിടുക്കൻ. നമ്മുടെ സഹായം ഉണ്ടെങ്കിൽ സാമൂതിരിയോടു എതിൎത്തുകൊള്ളാമെന്നു് ഇപ്പോഴത്തെ കോലത്തിരിയെക്കൊണ്ടു സമ്മതിപ്പിച്ചുവല്ലൊ. ആ സംഗതി അമ്മാമനെയും അറിയിച്ചില്ലെ?

മാധവി—വരുംവഴി കണ്ടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ടിപ്പു—ഷാബാഷ്. നിന്റെ യോഗ്യതയിലും രാജഭക്തിയിലും എനിക്കു വിശ്വാസം വന്നു. എനി ഒരു കാൎയ്യം സാധിക്കാനുണ്ടു്. അതു് എനിക്കും നിനക്കും ഒരുപോലെ ഹിതമായിട്ടുള്ളതാണ്. കമ്മുവിന്റെ മാനഭംഗം-അല്ല, ജീവഹാനി-പോരാ രണ്ടും.

മാധവി—തിരുമേനി! അവിടുത്തെ ഒരു വാക്കു കിട്ടുവാൻ ഈ അബ്ദം ഹർഷം കാത്തുനില്ക്കുന്നു. പിന്നെ ഒന്നല്ല, രണ്ടല്ല, അതിലപ്പുറവും ഈ എളിയ പരിഷ സാധിച്ചുകൊള്ളാം.

ടിപ്പു—ഷാബാഷ്! ക്ഷമിക്കു. ഞാൻ ഒരെഴുത്തു തരാം. അതു ബദന്നൂർ പട്ടാളത്തിൽ ഉപനായകനായ എബ്രാഹാമിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്താൽ മതി. അയാൾ വേണ്ടതു ചെയ്തുകൊള്ളും. കമ്മുവിനോടു നേരിടാൻ നിന്നെക്കൊണ്ടാവില്ല. നിനക്കു ചെറുപ്പം. അവനോ പേർകേട്ട പടത്തലവൻ! സാഹസം ഒന്നും ചെയ്യരുതു്.

മാധവി—ഇല്ല തിരുമേനി, കല്പനപോലെ.

ടിപ്പു—റഹ്മൻ. പറഞ്ഞപോലെ കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം നടത്തി ഉടനെ നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ശ്രീരംഗപട്ടണത്തു വരണം. എന്നാൽ ഇനി അപ്പോൾ കാണാം. (പോകുന്നു).

മാധവി—ആവൂ, ജയിച്ചു! എന്റെ ദേവി!

കരു—ഈശ്വരാനുഗ്രഹം!

മാധവി—(ആത്മഗതം) പ്രാണനാഥാ! എന്നെ ഓർമ്മയുണ്ടായിരിക്കണേ! (പ്രകാശം) മുക്ഡൂൺ അലിയോടു് എന്താ പറയാൻ കണ്ടിരിക്കണതു്?

കരു—സംശയിക്കാനുണ്ടോ, 'ഉടനെ പട പിരിച്ചു മൈസൂർക്കു മടങ്ങുവാൻ ഉത്തരവായിരിക്കുന്നു' എന്നു്. അപ്പോൾ കോലത്തിരി?

മാധവി—ടിപ്പുവിന്റെ സഹായം ഉണ്ടാവില്ലെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പായി പറഞ്ഞു. അവിടുത്തെ ആശ്രയിച്ചാലേ ഗതിയുള്ളൂ എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ബദന്നൂർക്കു പുറപ്പെടാൻ ഒരുങ്ങിക്കൊണ്ടാണിരിക്കണേ.

കരു—എനിക്കു എങ്ങനെയായാലും കല്യാട്ടു പോയിട്ടുവേണം ബദന്നൂർക്കു വരുവാൻ. കോലത്തിരിയെയും ആ വഴിക്കുതന്നെ കൊണ്ടുവരാം.

മാധവി—തരക്കേടില്ല. നമ്മൾ വിചാരിച്ചപോലെ മീനാക്ഷിയെ അദ്ദേഹത്തിനു കാണുവാനുള്ള വഴിയുമായി. രാഘവൻനമ്പ്യാർക്കും ശ്രീദേവിയമ്മയ്ക്കും സമ്മതമല്ലേ?

കരു—സമ്മതമെന്നല്ല സന്തോഷവുംകൂടിയാണു്.

മാധവി—എന്നാൽ ഒക്കെ ആയില്ലേ?

കരു—ഉവ്വെന്നാ തോന്നുന്നു.

മാധവി—നമുക്കിനി താമസിച്ചുകൂടാ. ടിപ്പു മൈസൂർ എത്തുന്നതിനുമുമ്പ് എനിക്കു ബദനൂർ എത്തണം.

കരു—ഞാനും മററുള്ളവരോടുകൂടി സമയത്തിന് അവിടെ എത്തിക്കൊള്ളാം.

(മാധവി കുറച്ചുനേരം തൊഴുതു നിലം തൊട്ടു തലയിൽ വെക്കുന്നു.)

മാധവി—എന്നാൽ തൽക്കാലം നമ്മൾക്കു പിരികയല്ലെ?

കരു—സൂക്ഷിക്കണേ!

മാധവി—ജഗദീശ്വരാ-പ്രാണനാഥ!

(രണ്ടുപേരും രണ്ടുവഴിക്കു പോകുന്നു.)

കർട്ടൻ.

രംഗം 19 & 20.

യുഗ്മരംഗം.

രംഗം 19.

[ബദനൂർ അരമന — ഒരു മുറി — കമ്മു ഇരിക്കുന്നു — ഉപനായകൻ എബ്രാഹിം നില്ക്കുന്നു.]

കമ്മു—കമ്പനിസൈന്യം എവിടെവരെയെത്തി എന്നറിഞ്ഞോ?

എബ്രാ—കൊടകിൽ എത്തിയതായി അറിവുണ്ട്.

കമ്മു—അതിർകാവലിന് എത്രപേരെ അയച്ചു?

എബ്രാ—ആയിരം.

കമ്മു—ആകെ പോയിരിക്കുന്ന രക്ഷാബലം?

എബ്രാ—മുപ്പതിനായിരം.

കമ്മു—നായകനായിട്ടു രഘുനാഥപാന്ത് തന്നെയല്ലെ പോയിട്ടുള്ളതു്?

എബ്രാ—അതെ.

കമ്മു—(ആത്മഗതം) കമ്പനിസൈന്യത്തിന്റെ നേതാവായ ജനറൽ മാത്യൂസ് ഒട്ടും പോരാത്തവനല്ല. ഒന്നു പൊരുതി നോക്കാൻ രസമുണ്ട്.

(രംഗയവനിക.)

രംഗം 20.

(കോലത്തിരിയും കരുണാകരനും അടുത്ത മുറിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കരു—അവിടെ എഴുന്നള്ളി ഇരിക്കാം. (കോലത്തിരി ഇരിക്കുന്നു)

കോല—നാം ഇവിടെ ഇരുന്നിട്ടുള്ള ആവശ്യം? കമ്മാരനെ കാണുക കഴിക്കയല്ലെ?

കര—സമയമായാൽ അടിയനറിയിക്കാം.

(പോകുന്നു)

കോല—ശ്രീദേവിയും മീനവും വന്നെങ്കിൽ തനിച്ചിരിക്കാതെ കഴിക്കായിരുന്നു. (വരുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കുന്നു)

(രംഗയവനിക.)

(രംഗത്തിന്റെ മുൻഭാഗത്തു വഴിയിൽ മാധവി വരുന്നു.)

മാധവി—(ഹൃദയത്തിൽ കൈവച്ചു്) ഹൃദയമെ! സമാധാനിക്കു. ആശ നിന്നെ പിടപ്പിക്കട്ടെ. ആപത്തു ശങ്കിച്ചു ചലിക്കാതിരിക്കു്-നിന്റെ സ്വാമിയായ ആ ധീരഹൃദയം സമീപത്തിരിക്കുമ്പോൾ എന്തിനു നീ ഭയപ്പെടുന്നു? ധൈര്യമായിരിക്കു്. (നടക്കുന്നു-നില്ക്കുന്നു. കീശയിൽ നിന്നു് എഴുത്തെടുക്കുന്നു-കൈ വിറയ്ക്കുന്നു-കൈ പിടിക്കുന്നു.) വിറയ്ക്കാതിരിയ്ക്കു്. നിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ തന്നെയല്ലെ അതിരിക്കുന്നതു്? (എഴുത്തു കീശയിൽ ഇടുന്നു, നടക്കുന്നു, നിൽക്കുന്നു, കഠാരി എടുത്തു നോക്കുന്നു) അഭിമാനിക്കുന്നു. പ്രാണനാഥന്റെ പ്രാണരക്ഷയ്ക്കു ദുർബ്ബലനായ നിന്റെ സഹായം വേണ്ടിവരില്ല. അവിടെ കിടക്കു്. വേണമെങ്കിൽ ഞാൻ വിളിക്കാം. (പോകുന്നു)

(രംഗയവനിക)

രംഗം 19.

(കമ്മുവും എബ്രാഹിമും മുൻപോലെ പ്രവേശിക്കുന്നു)

കമ്മാ—മൈസൂരിലേക്കു പോയ ആൾ വന്നോ?

എബ്രാ—ഇല്ലല്ലൊ സാഹിബ്!

കമ്മാ—ഒരാഴ്ചവട്ടമായില്ലേ പോയിട്ടു്?

എബ്രാ—ഉവ്വെന്നെ!

(ഹരിക്കാരൻ രാമദാസു് പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കമ്മാ—എന്താ രാമദാസു്?

രാമ—ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ കല്പനയുംകൊണ്ടു് ഒരു ഭടൻ സമയം കാത്തു നില്ക്കുന്നു.

കമ്മാ—വന്നോട്ടെ. (രാമദാസ് പോകുന്നു.) (ആത്മഗതം) ടിപ്പുസുൽത്താൻ-ഇത്ര രാമദാസന്റെ മുഖത്തുനിന്നു പുഞ്ചിരിയാണല്ലൊ.

(മാധവി പ്രവേശിച്ച് എഴുത്തൊടുകൂടി നിലംതൊട്ടു സലാം വെച്ചു എഴുത്തു നീട്ടിക്കാട്ടുന്നു. കമ്മു മാധവിയെ നോക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെ എഴുത്തുവാങ്ങുന്നു)

(രംഗയവനിക.)

രംഗം 20.

(കോലത്തിരി മുൻപോലെ ഇരിക്കുന്നു. കരുണാകരനും മീനാക്ഷിയും ശ്രീദേവിയും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കരു—ഞാനൊന്നു പോയി വരാം. (പോകുന്നു.)

(മീനാക്ഷി അമ്മയുടെ പിന്നിൽ ഒളിക്കുന്നു).

ശ്രീ—(കോലത്തിരിയെ തൊഴുതു്)തമ്പുരാനെ തൊഴടി പെണ്ണെ!

(മീനാക്ഷി തൊഴുതു എന്നു വരുത്തുന്നു; കോലത്തിരി നോക്കി രസിക്കുന്നു.)

(രംഗയവനിക.)

രംഗം 19.

(മാധവി കമ്മുവിന്റെ പിന്നിൽ നില്ക്കുന്നു. കമ്മു എഴുത്തു കയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു.)

കമ്മാ—എബ്രാഹിം! ബദനൂർ സൈന്യത്തിന്റെ ഉപനായകനായ എബ്രാഹിം! വിഖ്യാതകീർത്തിയായ മൈസൂർ സുൽത്താൻ ഹൈദരാലി ബഹദൂർ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായി. ആ മഹാനുഭാവന്റെ പുത്രൻ ടിപ്പു-എന്റെ പരമവിരോധി-സുൽത്താൻപദവിക്കു അവകാശിയായി. കമ്മുവിനു മൃത്യുവും എബ്രാഹിമിനു ബദനൂർഗവർണ്ണർസ്ഥാനവും കല്പിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു. എഴുത്തു നോക്കാം. (എഴുത്തു കൊടുക്കുന്നു. എബ്രാഹിം വായിച്ചു നോക്കുന്നു.)

എബ്രാ—സുൽത്താന്റെ കല്പനയും അള്ളാവിന്റെ നിർദ്ദേശവും ഒരു മുസ്ലീമിനു വ്യത്യാസമില്ല. കമ്മുസാഹിബ് കഴുത്തു കാണിക്കണം.

കമ്മാ—എടാ, ഭീരു! എന്റെ സുൽത്താൻ മരിച്ചു. നിന്റെ സുൽത്താന്റെ കല്പന നടത്താൻ നിനക്കു മിടുക്കുണ്ടെങ്കിൽ നടത്തിക്കൊ. അതാണു ധീരകൃത്യം.

(കമ്മു വാളൂരുന്നു. എബ്രാഹിമും വാളൂരുന്നു. രണ്ടുപേരും ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം ചെയ്യുന്നു. മാധവി കഠാരി എടുത്തു് എബ്രാഹിമിനെ നോക്കിനില്ക്കുന്നു.)

രംഗയവനിക.

രംഗം 20.

(കരുണാകരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

കരു—എഴുന്നള്ളാം. (പോകുന്നു)

കോല—ആരായൊ? (എഴുന്നേററ് ആത്മഗതം) ഇതൊക്കെ ചതിയൊന്നു മല്ലല്ലൊ-വരണത്തു വരട്ടെ (ശ്രീദേവിയേയും മീനാക്ഷിയേയും നോക്കി പ്രകാശം) വരണെങ്കിൽ വന്നോള്ളു.

ശ്രീ—അടിയങ്ങൾ വന്നോളാം.

(കോലത്തിരി പോകുന്നു.)

മീനാക്ഷി—പോവ്വാ, അമ്മെ! നമുക്കു മാധവി ഏട്ടത്തീടെ അടുക്കലേക്കു പോവാ-അമ്മെ! (തിടുക്കപ്പെടുത്തുന്നു)

ശ്രീ—ക്ഷമിക്ക്. കരുണാകരൻ വരട്ടെ.

(രംഗയവനിക.)

രംഗം 19.

(എബ്രാഹിം തല താങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കമ്മാരൻ വാൾ കുത്തിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നു. മാധവി കമ്മുവിനെ നോക്കി നില്ക്കുന്നു)

കമ്മാ—ഇണങ്ങീട്ടെങ്കിൽ പൊട്ട്, പിണങ്ങീട്ടെങ്കിൽ വെട്ട് എന്നാണു വള്ളുവക്കമ്മുവിൻെറ വാളിൻെറ വ്രതം. എബ്രാഹിം! നിൻെറ നെററിയിന്മേൽ പൊടിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചോരത്തുള്ളി തുടച്ചുനോക്ക്. (തുടച്ചുനോക്കുന്നു) നിൻെറനേരെ ദ്വേഷമില്ലെന്നുള്ളതിന്ന് അതു തന്നെ ലക്ഷ്യം. പൊക്കൊ. ഞാൻ പോയാൽ ഈ സ്ഥാനത്തു കയറിയിരുന്നോ. (എബ്രാഹിം പോകുന്നു.—കമ്മാരൻ മാധവിയെ നോക്കി) നിനക്കു കല്ല്യന നടത്തണമെന്നുണ്ടോ? വേണമെങ്കിലാവാം. ഞാൻ നിന്നെ ഒന്നും ചെയ്യുന്നതല്ല.

(വാൾ ഉറയിലിടുന്നു-കൈ കെട്ടി നെഞ്ചു കാട്ടി നില്ക്കുന്നു. മാധവി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു കാററി അായിൽ തിരുകുന്നു—കമ്മു മുഖത്തു തുറിച്ചു നോക്കുന്നു. കോലത്തിരി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കമ്മാ—(വാളൂരി) അവിടുന്ന് ഇപ്പോൾ ഇങ്ങോട്ടെഴുന്നള്ളിയതു്?

കോല—കമ്മാര! ക്ഷമിക്കണം.

മാധവി—(തലപ്പാവും മീശയും കളഞ്ഞു്) പ്രാണനാഥ! അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ബന്ധുവാണു്.

കമ്മാ—(സാശ്ചര്യം) പ്രാണനാഥ! ഇതെൻെറ പകൽസ്വപ്നമൊ?

(രംഗയവനിക)

രംഗം 20.

(കരുണാകരൻ വരുന്നു)

മീനാ—അമ്മേ! ഇനി നമുക്കു പോകരുതേ വരൂ, വരുന്നേ. (കൈ പിടിച്ചു വലിക്കുന്നു)

കരു—ഇനി പോവാം, നല്ല സമയം.

(മീനാക്ഷി കൈ തൊട്ടി ചാടി ഓടുന്നു—കരുണാകരനും ശ്രീദേവിയും പിന്നാലെ പോകുന്നു)

(രംഗയവനിക)

രംഗം 19

(കമ്മു, മാധവി, കോലത്തിരി, ശ്രീദേവി, മീനാക്ഷി, കരുണാകരൻ ഇവർ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കമ്മാ—അവിടെ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കാം.

(കോലത്തിരി ഇരിക്കുന്നു—മീനാക്ഷി മാധവിയുടെ വേഷം കണ്ടു സംശയിക്കുന്നു. മാധവി മീനാക്ഷിയുടെ കൈ രണ്ടും പിടിച്ചു മുഖിൽ നിർത്തി കെട്ടിപ്പിടിച്ചുനില്ക്കുന്നു. മീനാക്ഷി കീഴ്പോട്ടുനോക്കി നില്ക്കുന്നു)

കോല—ആ വികൃതികളൊക്കെക്കൂടി എന്നെ പററിച്ചതാണ്. കമ്മാര! ഞാൻ നിരപരാധിയാണ്. കമ്മാരൻ കഴിഞ്ഞതൊക്കെ മറക്കണം.

കമ്മാ—കഴിഞ്ഞതിനെപ്പററി ഒന്നും അരുളിച്ചെയ്യണ്ട.

കോല—അമ്മാമൻ തീപ്പെട്ട വിവരം കമ്മാരൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലൊ.

കമ്മാ—എറാൻ.

കോല—ഇനി കോലത്തിരിരാജ്യം എന്നല്ല, മലയാളനാടു രക്ഷിക്കാൻ തന്നെ വേറെ ആരും ഇല്ല. സാമൂതിരിയും പ്രത്യേകം പറഞ്ഞയച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു തീപ്പെട്ട അമ്മാമനെ ഓർത്തിട്ടെങ്കിലും കമ്മാരൻ ഇവിടം വിട്ടു പോരണം.

കമ്മാ—അടിയനിവിടെ ഇനിയൊന്നും ഇല്ല. അവിടുന്ന് അകത്തേക്കു എഴുന്നള്ളി കുറച്ചുനേരം വിശ്രമിക്കാം. അടിയൻ അങ്ങോട്ടു വിടകൊണ്ടുകൊള്ളാം.

കോല—(മീനാക്ഷിയെ നോക്കി) കല്യാട്ടൊരും നാമും ആയി ഒരു ബന്ധം ഉണ്ടായാൽ തരക്കേടില്ലെന്ന് ഒരു വിചാരമുണ്ട്.

ശ്രീ—അടിയൻ വേണ്ടപോലെ ഒക്കെ കമ്മാരനോടു പറഞ്ഞോളാം. (കോലത്തിരി പോകുന്നു.)

കമ്മാ—(ശ്രീദേവിയെ നോക്കി) ജ്യേഷ്ഠത്തി! എന്താ ഈ അരുളിച്ചെയ്തതു്?

ശ്രീ—മീനാക്ഷിയ്ക്കു് അവിടുന്നു സംബന്ധം തുടങ്ങുവാൻ തീൎച്ചയാക്കീട്ടുണ്ടു്.

കമ്മാ—ഇതൊക്കെ ആരുടെ ഉത്സാഹമാണു്?

ശ്രീ—ഒക്കെ മാധവിയുടെ മിടുക്കാണു്.

മീനാക്ഷി—അതെ കമ്മുഅമ്മാമാ! ഈ മാധവിയേടത്തി, (പിന്നോക്കം കൈ നീട്ടി ആലിംഗനം ചെയ്യുന്നു) എന്തെല്ലാം പററിച്ചു എന്നോ? മീശവെച്ചു്, വേഷംമാറിച്ചെന്നു ടിപ്പുവിനെ പററിച്ചു്; പടയോടു കൂടി നാട്ടിൽ നിന്നോടിച്ചു. ഇല്ലെ മാധവി ഏടത്തി? ഇല്ലെ കരുണാകരൻ നായരെ? നോക്കു വേഷം!

(മാധവിയുടെ ഉടുപ്പു പിടിച്ചു വലിച്ചുകാണിക്കുന്നു)

ശ്രീ—വായിലെ നാവൊന്നടക്കു മീനാക്ഷി—ഇനിയും ഈ പെണ്ണിന്നു പ്രായം ആയെന്നു തോന്നുന്നില്ലല്ലൊ.

മാധവി—പറയട്ടെ, പറയട്ടെ; എന്നാൽ ഞങ്ങൾക്കൊന്നും പറയാതെ കഴിഞ്ഞല്ലൊ.

കമ്മാ—ആയിക്കോട്ടെ.

മാധവി—(മീനാക്ഷിയോടു്) പിന്നെ എന്തെല്ലാമാണു് ഉണ്ടായതു്?

(മീനാക്ഷി പിടി വിട്ടുവിച്ചു മാധവിയെ വലിച്ചുകൊണ്ടു ഓടിപ്പോകുന്നു.)

കരു—വിവാഹം ഇവിടെവെച്ചുതന്നെ നടത്താമെന്നാണു കോലത്തിരി തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അരുളിച്ചെയ്തതു്.

കമ്മാ—അത്രയും തീൎച്ചയാക്കിയോ? കരുണാകരനെ ഞാൻ വിശ്വസിച്ചതിന്റെ പൂൎണ്ണഫലം ഞാൻ അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

ശ്രീ—എന്നാൽ മാധവിക്കുള്ള സമ്മാനവും കമ്മു ഇവിടെവെച്ചു തന്നെ കൊടുക്കണം.

കമ്മാ—ജ്യേഷ്ഠത്തി കരുതിക്കൂട്ടിത്തന്നെയാണു വന്നിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു.

ശ്രീ—അല്ലാണ്ടോ, എന്താ കരുണാകര?

കരു—എജമാനൻ ഒന്നു മൂളിയാൽ മതി. ഒക്കെ തയ്യാറുണ്ടു്.

കമ്മാ—ഒന്നു മൂളിയാൽ മതിയോ? എന്നാൽ മൂളിയെന്നു വെച്ചോളൂ.

ശ്രീ—സന്തോഷമായി കമ്മാര! കരുണാകര, വരു നമുക്കു പോവ്വാ.

(രണ്ടുപേരും പോകുന്നു)

കമ്മാ—വിസ്തരിച്ചെല്ലാക്കെ മാധവിയോടു ചോദിച്ചറിയാം. എന്റെ ഭാഗ്യത്തിനെതിരില്ല. രാമദാസ് ഉടനെ പോയി എബ്രാഹിം ബദന്തർ ഗവൎണ്ണരായ വിവരം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുവാൻ ഏൎപ്പാടു ചെയ്യു. ഞാൻ നാട്ടിലേക്കു പോകുന്നു.

രാമ—സ്വാമി! കൂടെ ഞാനും വന്നോട്ടെ ആവോ?

കമ്മാ—അങ്ങനെതന്നെ.

(രംഗയവനിക)

ഉത്തമക്കാഴ്ച.

രംഗം 19.

കമ്മാരൻ പൂൎവ്വസ്മരണയിൽ ലയിച്ചു പരമാനന്ദമനുഭവിക്കുന്നതും മാധവി അതു കണ്ടാനന്ദിക്കുന്നതും ആയ കാഴ്ച.

രംഗം 20.

നാട്ടാചാരപ്രകാരം ഇളംകൂർ മീനാക്ഷിക്കു പട്ടും വളയും കൊടുക്കുന്ന കാഴ്ച.

(കർട്ടൻ)

ശുഭം.

*സീതോപനിഷത്തു്.

(ശ്രീമതി അയ്യാടി മീനാക്ഷി അമ്മ അവർകൾ)

[ഇതു്, നൂറെറട്ടുപനിഷത്തുകളിൽ നാല്പത്തഞ്ചാമത്തേതാകുന്നു. ഇതിൽ ചിച്ഛക്തിമാത്രസ്വരൂപിണിയാകുന്ന സീതാദേവിയെന്നു്, ദേവകളും പ്രജാപതിയുമായിട്ടുള്ള പ്രശ്നോത്തരരൂപത്തിൽ സമഗ്രമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. 'സീതാ' ശബ്ദത്തിന്റെ അക്ഷരത്രയരൂപവും ആ അക്ഷരങ്ങളുടെ പ്രത്യേകമായ അർത്ഥവും ഉപനിഷത്തുതന്നെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിലെ ഹനുമൽസീതാസംവാദരൂപമായ രാമഹൃദയം എന്ന അദ്ധ്യായം ഈ ഉപനിഷത്തിന്റെ ഒരു വ്യാഖ്യാനരൂപമാണെന്നു് സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടികൾക്കു് ഊഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണു്. ഈ മാതിരിയിലുള്ള തത്വരത്നങ്ങൾ നമ്മുടെ മതസർവ്വസ്വമായ ഉപനിഷത്തുകളിൽ അവിടവിടെ കിടപ്പുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യംതന്നെ മലയാളികളിൽ സാമാന്യജനങ്ങളുടെയിടയിൽ അറിവുള്ളവർ വളരെയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു് ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ മൂലത്തോടുകൂടി യഥാമതി വിവരണം ചെയ്തു എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു മലയാളഭാഷയ്ക്കു വളരെ അഭിവൃദ്ധികരവും മലയാളികൾക്കു ജ്ഞാനോൽപാദകവും ആയിരിക്കുമെന്നു് എന്റെ ബുദ്ധിയിൽ തോന്നിയതിനാലാണു ഞാൻ ഈ സാഹസത്തിനൊരുങ്ങിയതു്. ഈ സീതോപനിഷത്തിന്റെ വിവരണത്തിനു ഞാൻ അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളതു്, ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘം വകയായ അഡയാർ ലൈബ്രറിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഉപനിഷൽബ്രഹ്മയോഗിയുടെ സംസ്കൃതഭാഷ്യത്തെയാണു്. അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധങ്ങളായ നൂറെറട്ടുപനിഷത്തുകൾക്കും ഭാഷ്യം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ എട്ടു ശാക്തോപനിഷത്തുകളിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒന്നാണു പ്രസ്തുത സീതോപനിഷത്തു്. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ലാളിത്യവും വിഷയത്തിന്റെ അപൂർവ്വതയും കണ്ടപ്പോൾ ഈ തരം ഉപനിഷത്തുകൾക്കു് ഇങ്ങനെ മലയാളത്തിൽ ഒരു വിവരണഗ്രന്ഥാവലി ഉണ്ടാകുന്നതു നന്നായിരിക്കും എന്നു എനിക്കു തോന്നി. അതു തത്വജ്ഞാനസാഹിത്യകുതുകികൾക്കു് ഒരു ഉപഹാരമായിത്തീരുമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു.]

സീതയുടെ മൂലപ്രകൃതിത്വം.

1. ദേവാ ഹ വൈ പ്രജാപതിമബ്രുവൻ
കാ സീതാ കിം രൂപമിതി.

അഥർവ്വണവേദത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായ ഈ 'സീതോപനിഷത്തു്' പരബ്രഹ്മത്തിന്റെ ശക്ത്യാത്മകത്വത്തെ വിവരിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇതിനു മുഖത്തിൽ ഒരു വിവരണം ആരംഭിക്കുന്നു.

ഈ സീതോപനിഷത്തു ദേവകളും പ്രജാപതിയുമായിട്ടുള്ള ചോദ്യോത്തരമായിട്ടുള്ള ആഖ്യായികരൂപത്തിലാകുന്നു. ദേവന്മാർ പ്രജാപതിയോടു ചോദിക്കുന്നു. "സീത എന്നു പറയുന്നതു ആരാകുന്നു? എന്തു രൂപമാകുന്നു?"

---

* പകർപ്പവകാശം ഗ്രന്ഥകർത്രിക്കാകുന്നു.

2 സ ഹോവാച പ്രജാപതി: സാ സീതേതി
മൂലപ്രകൃതിരൂപത്വാൽ സാ സീതാ പ്രകൃതി: സ്മൃതാ
പ്രണവപ്രകൃതിരൂപത്വാൽ സാ സീതാ പ്രകൃതിരുച്യതേ.

ദേവകളാൽ ചോദിക്കപ്പെട്ട പ്രജാപതി 'അവളാകുന്നു സീതാ' എന്നു പറഞ്ഞു. ആ സീതാ, മൂലപ്രകൃതി സ്വരൂപത്വം ഹേതുവായിട്ട് (അർത്ഥപ്രപഞ്ചരൂപത്വം ഹേതുവായിട്ടു) മൂല പ്രകൃതി എന്നു സ്മരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രണവപ്രകൃതിരൂപത്വം (ശബ്ദപ്രപഞ്ചസ്വരൂപത്വം) നിമിത്തം ആ സീതാ, പ്രകൃതി എന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

സീതാപ്രകൃതിയുടെ അക്ഷരാർത്ഥം.

3. സീതാ ഇതി ത്രിവർണ്ണാത്മാ സാക്ഷാന്മായാമയാ ഭവേൽ
വിഷ്ണു: പ്രപഞ്ചബീജം ച മായാ ഈകാര ഉച്യതേ.

സീതാപ്രകൃതിയുടെ അക്ഷരാർത്ഥം പറയുന്നു—സീതാ എന്ന മൂന്നക്ഷരങ്ങളുടെ (സ-ഈ-ത) സമുദായാർത്ഥം മായാസ്വരൂപിണി എന്നാകുന്നു. യാതൊന്നു തന്നിൽ നിന്നു അതിരിക്തമായതിനെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു, അതു മായയാകുന്നു. ബ്രഹ്മവിദ്യാരൂപിണിയായ മായയാകുന്നു 'സീതാ' എന്നു വർണ്ണസമുദായത്തിന്റെ അർത്ഥം.

സീതാ എന്നതിൽ 'സ'കാരത്തിന്റെ മുകളിൽ കേൾക്കപ്പെടുന്ന 'ഈ'കാരത്തിന്റെ അർത്ഥം ആദ്യം പറയുന്നു. പ്രത്യഗാത്മാഭേദന യാതൊരുത്തൻ സർവ്വത്തേയും വ്യാപിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അദ്ദേഹമാകുന്നു വിഷ്ണു. അദ്ദേഹം സർവ്വസാക്ഷിയും പ്രപഞ്ചാരോപാധികരണതാ ഹേതുവുമായിട്ടുള്ള പ്രപഞ്ചബീജമായ ഈശ്വരചൈതന്യമാകുന്നു. ഈകാരത്തിന്ന് ഇപ്രകാരമുള്ള വിഷ്ണു എന്നർത്ഥം. അതുകൂടാതെ മായ എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്; എങ്ങനെ എന്നാൽ യാതൊന്നിനെ അവഷ്ടംഭിച്ചിട്ടാണ് ആത്മാവ്, സാക്ഷി, ഈശ്വരൻ, ജീവൻ എന്നീ ഭാവത്തെ പ്രാപിക്കുന്നത് അതു മായയാകുന്നു. ഇതിനാൽ ഈകാരത്തിന്നു മായാ എന്നും അർത്ഥം ഉണ്ട്.

4. സകാര: സത്യമമൃതം പ്രാപ്തി: സോമശ്ച കീർത്ത്യതേ
തകാരസ്താരലക്ഷ്മ്യാ ച വൈരാജ: പ്രസ്തര: സ്മൃത:.

സകാരാർത്ഥം പറയുന്നു:—സകാരത്തിന്നു 'സത്യം', പരമാർത്ഥസ്വരൂപം എന്നും 'അമൃതം' മരണധർമ്മരഹിതമായ പ്രാപ്തി എന്നാൽ—കർമ്മയോഗഭക്തിജ്ഞാനഫലാപ്തി—എന്നും 'സോമൻ' ഉമയോടുകൂടിയവൻ ഈശ്വരൻ എന്നും അർത്ഥം കീർത്തിക്കപ്പെടുന്നു. 'ത'കാരത്തിന്നു താരലക്ഷ്മി-താരം=പ്രണവം. അതിന്റെ ലക്ഷ്മി എന്നാൽ ശബ്ദരാശി എന്നും അതിനോടുകൂടി വിരാജിക്കുന്നതിനാൽ വിരാട്ട്, വിരാട്ടുതന്നെ വൈരാജൻ-ബ്രഹ്മാവ്-എന്നും യാതൊരു ദേവനെ പ്രണമിച്ചിട്ടു സത്തുക്കൾ സംസാരസാഗരത്തെ തരിക്കുന്നു, അതു പ്രസ്തരം-വിരാട്ടാകുന്ന പ്രസ്തരം, വൈരാജപ്രസ്തരം (സംസാരസന്തരണോപായം) എന്നും 'ത'കാരാർത്ഥം സ്മൃതമായിരിക്കുന്നു.

സീതയുടെ വ്യക്താവ്യക്തസ്വരൂപം.

5. ഈകാരരൂപിണീ സോമാऽമൃതാവയവദേവ്യലങ്കാര
സ്രങ്മൌക്തികാദ്യാഭരണാലംകൃതാ
മഹാമായാऽവ്യക്തരൂപിണീ വ്യക്താ ഭവതി.

സീതയുടെ വ്യക്താവ്യക്തസ്വരൂപത്തെയും അക്ഷരത്രയാന്തരൂപസ്വരൂപത്തെയും വിശദീകരിക്കുന്നു. ത്രിഗുണങ്ങളുടെ സാമ്യാവസ്ഥയിൽ ഈകാരരൂപിണീ = അവ്യക്തരൂപയാണെങ്കിലും ശ്രീരാമപരമാത്മാവിന്റെ സങ്കല്പവശാൽ, സോമാ = ചന്ദ്രനെപ്പോലെ പ്രിയദർശനയും, അമൃതാവയവദേവീ=അമൃതങ്ങളായ-അനവദ്യങ്ങളായ അവയവങ്ങളെക്കൊണ്ട് ദേവീ ദേദീപ്യമാനാ=തിളങ്ങി പ്രകാശിക്കുന്നവളും, അലങ്കാരസ്രക്=ഭഗവാന്റെ അലങ്കാരസാധനമായ ദിവ്യമാലാരൂപിണിയും, മൌക്തികാദ്യാഭരണാലംകൃതാ=സ്വേച്ഛാകല്പിതങ്ങളായ മുത്തുമാല തുടങ്ങിയ ആഭരണങ്ങളാൽ നിത്യാലംകൃതയും ആയിട്ട സ്വഭാവേന അവ്യക്തരൂപിണിയായ മഹാമായാ, വ്യക്തസ്വരൂപയായി ഭവിക്കുന്നു.

6. പ്രഥമാ ശബ്ദബ്രഹ്മമയീ സ്വാദ്ധ്യായകാലേ പ്രസന്നാ
ഉദ്ഭവാ നരകാത്മികാ ദ്വിതീയാ ഭൂതലേ ഹലാഗ്രേ സമുൽ
തൃതീയാ ഈകാരരൂപിണീ അവ്യക്തസ്വരൂപാ (പന്നാ
ഭവതീതി സീതാ ഇത്യുദാഹരന്തി ശൗനകീയെ.

ആ ദേവിയുടെ പ്രഥമമായ രൂപം ഏതെന്നു പറയുന്നു. യാതൊരു ദേവി ബ്രാഹ്മണർ തങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ശാഖാനുസാരപൂർവ്വകമായി സകലവേദശാസ്ത്രാദികളേയും അദ്ധ്യയനം ചെയ്യുന്ന കാലത്തിൽ സരസ്വതീരൂപയായിട്ട ശബ്ദബ്രഹ്മമയിയായി പ്രസന്നയായി ഭവിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഈ ദേവി സീതാശക്തിയുടെ പ്രഥമ(ഒന്നാമത്തെ)മായ ആവിർഭാവമാകുന്നു എന്നറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഭഗവാന്റെ ഇച്ഛ ഹേതുവായിട്ട സ്വാതിരിക്തമായ (ആത്മഭിന്നമായ) വസ്തുക്കളിൽ ഏതൊരുത്തർ രമിക്കുന്നില്ലയോ അവർ നരന്മാർ, ആത്മജ്ഞാനികൾ എന്നർത്ഥം, അവരുടെ 'കം' ബ്രഹ്മഭാവാപത്തി മുഖം (ബ്രഹ്മഭാവപ്രാപ്തിപ്രാരംഭം) അതാകുന്ന ആത്മാവ്, സ്വരൂപം അതാട്ടുകൂടിയവൾ—'നരകാത്മികാ', ഭഗവൽഭാവത്തെ പ്രാപിച്ച സമ്യഗ്ജ്ഞാനിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ നിരാവൃതസുഖരൂപയായിട്ട ഉത്ഭവിക്കുന്നവൾ, 'ഉത്ഭവാ', 'സദാനിത്യോത്ഭവാ' എന്നർത്ഥം. കൈവല്യശ്രീ എന്നു യാതൊരു ദേവി വിശ്രുതയായിരിക്കുന്നുവോ ആ ദേവി ദ്വിതീയയായ (രണ്ടാമത്തെ) സീതയാകുന്നു. ആ ദേവി ലക്ഷ്മീരൂപത്തിൽ യാഗഭൂമി ഉഴുതപ്പോൾ കരിയുടെ അഗ്രത്തിൽ നിന്നുണ്ടായി. മൂന്നാമത്തെ ശക്തി ഈകാരരൂപിണിയും അവ്യക്തസ്വരൂപയുമായ സീതയാകുന്നു എന്നു ശൌനകീയത്തിൽ ഉദാഹരിക്കുന്നു. യാതൊരു സീത അവ്യക്തരൂപയാകുന്നു, ആ ദേവി ഗൌരീരൂപത്തിൽ ഈകാരരൂപിണിയായ തൃതീയശക്തി (ജ്ഞാനശക്തി)യാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ആ സീതാസരസ്വത്യാദി ശക്തിത്രയരൂപേണയും കൈവല്യശ്രീരൂപേണയും വർണ്ണത്രയാത്മരൂപത്തിൽ വർത്തിക്കുന്നു എന്നറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ബ്രാഹ്മണനാൽ ഏതൊരർത്ഥം പറയപ്പെട്ടുവോ, അപ്രകാരമുള്ള ഈ അർത്ഥത്തെ അഥർവ്വണവേദത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ശൌനകശാഖാമസ്തകമായ രാമതാപനീയത്തിൽ ഉള്ള മന്ത്രങ്ങൾ ഉദാഹരിക്കുന്നു.

7. ശ്രീരാമസാന്നിദ്ധ്യവശാജ്ജഗദാധാരകാരിണീ
ഉൽപത്തിസ്ഥിതിസംഹാരകാരിണീ സർവ്വദേഹിനാം.
സീതാ ഭവതി ജ്ഞേയാ മൂലപ്രകൃതിസംജ്ഞിതാ
പ്രണവത്വാൽ പ്രകൃതിരിതി വദന്തി ബ്രഹ്മവാദിന:

ആ മന്ത്രങ്ങൾ ഏവ എന്നു പറയുന്നു, ശ്രീരാമ എന്നു കൈവല്യശ്രീസ്വരൂപമായി യാതൊരു മഹസ്സ (തേജസ്സ്) ശോഭിക്കുന്നുവോ അതാകുന്നു ശ്രീരാമശബ്ദാർത്ഥം. അപ്രകാരം തന്നെ സ്മൃതിയും

"സ്വാന്യാശ്യപഹ്നവാൽ സിദ്ധാ യാ മുക്തിശ്രീ വിജൃംഭതേ
തദ്രൂപതോ രാജമാനം മഹഃ ശ്രീരാമ ഈരിതം".

എന്ന്. അർത്ഥം—തന്നിൽനിന്നന്യമായ പ്രപഞ്ചരൂപവസ്തുവിന്റെ പ്രകാശാപഹ്നവത്തിൽ (തിരസ്കാരത്തിൽ) നിന്നു യാതൊരു മോക്ഷശ്രീ സിദ്ധയായിട്ടു വിജൃംഭിക്കുന്നു, ആ മോക്ഷശ്രീരൂപമായിട്ടു ശോഭിക്കുന്നതായ മഹസ്സാകുന്നു (തേജസ്സാകുന്നു) ശ്രീരാമൻ എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. ഈവിധമുള്ള ശ്രീരാമന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവശാൽ (ശ്രീരാമനെത്തന്നെ പ്രപഞ്ചാരോപാപവാദങ്ങൾക്കാധാരമാക്കി ചെയ്യുന്നതിനാൽ) ജഗദാധാരകാരിണിയായും അതിനും പുറമെ സകല ദേഹികളുടെയും അന്തഃകരണരൂപത്തിൽ ജാഗ്രദവസ്ഥ തുടങ്ങി മോക്ഷാവസ്ഥാപര്യന്തം പ്രപഞ്ചോൽപത്തിസ്ഥിതിസംഹാരങ്ങളെ ഈശ്വരനെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കുന്നവളും ആയി ഭവിക്കുന്നു സീതാ.

മൂലപ്രകൃതി എന്നു പറയുന്നതും സീതയാണെന്നു അറിയേണ്ടതാകുന്നു. ദുഷ്ടദുഷ്ടാതിതപ്രണവത്വം ഹേതുവായിട്ടു ബ്രഹ്മമാത്രപ്രകൃതി എന്നും ആ സീതയെ ബ്രഹ്മവാദികൾ പറയുന്നു.

സീതയുടെ ബ്രഹ്മത്വം.

9. അഥാതോ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസേതി ച.

10. സേയം സർവ്വവേദമയീ സർവ്വദേവമയീ സർവ്വലോകമയീ
സർവ്വകീർത്തിമയീ സർവ്വധർമ്മമയീ സർവ്വാധാരകാര്യ
കാരണമയീ മഹാലക്ഷ്മീർദ്ദേവേശസ്യ ഭിന്നാഭിന്ന
രൂപാ ചേതനാചേതനാത്മികാ ബ്രഹ്മസ്ഥാവ
രാത്മാ തദ്ഗുണകർമ്മവിഭാഗഭേദാച്ഛരീരരൂപാ
ദേവർഷിമനുഷ്യഗന്ധർവ്വരൂപാ അസുരരാക്ഷസഭൂ
തപ്രേതപിശാചഭൂതാദിഭൂതശരീരരൂപാ ഭൂതേ
ന്ദ്രിയമനഃപ്രാണരൂപേതി വിജ്ഞായതേ.

യാതൊരു കാരണത്താലാണു ബ്രഹ്മവാദികൾക്ക് ഇങ്ങനെയുള്ള ആശയം ഉണ്ടായത്, ആ കാരണത്താൽ തന്നെ ഈ ദേവി പരബ്രഹ്മംതന്നെ എന്നു അറിയേണ്ടതാകുന്നു എന്നു പറയുന്നു.—'അഥാതോ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസേതി ച'—എന്നും. അഥാ=ബ്രഹ്മാതിരിക്തമായിട്ട് (പരബ്രഹ്മഭിന്നമായിട്ടു) യാതൊന്നുംതന്നെ ഭവിക്കുന്നില്ല എന്നു ശ്രുതികൊണ്ടും, ആചാര്യോപദേശംകൊണ്ടും അറിഞ്ഞതിനു ശേഷവും 'ഈ പ്രപഞ്ചം തന്റെ അജ്ഞാനദൃഷ്ടിയിൽ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായി തോന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ജ്ഞാനദൃഷ്ടികൊണ്ടു തന്നിൽനിന്നു ഭിന്നമായിട്ടുള്ള സകലത്തിന്റെയും അപഹ്നവത്താൽ (തിരസ്കാരത്താൽ) സിദ്ധമായ ബ്രഹ്മം നിഷ്പ്രതിയോഗികസ്വരൂപമാത്രമെന്നു നല്ലവണ്ണം അപരോക്ഷാനുഭവം വരുന്നതുവരെ തന്റെ അജ്ഞാനത്താൽ അനുഭൂതമായ പ്രാകൃതപ്രപഞ്ചത്തിങ്കൽ, 'ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസാ'=ബ്രഹ്മദൃഷ്ടി ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു എന്നർത്ഥം. 'ച' ശബ്ദംകൊണ്ടു ഒരിക്കലും ബ്രഹ്മാതിരിക്തദൃഷ്ടി പാടില്ലാ എന്നു ദ്യോതിക്കുന്നു.

യാതൊരു ദേവിയാണു കേവലബ്രഹ്മമാത്രസ്വരൂപിണിയായിരിക്കുന്നത്, ആ ദേവി സർവ്വവേദമയിയും സർവ്വദേവമയിയും സകലകീർത്തിസ്വരൂപയും സകലധർമ്മസ്വരൂപിണിയും

സകല വസ്തുക്കളുടേയും ആധാരമായും കാൎയ്യകാരണരൂപയായും ഇരിക്കുന്നവളും, മഹാലക്ഷ്മിയും സകലദേവന്മാരുടേയും നിയാമകനായ ഈശ്വരനിൽ നിന്നു ഭിന്നാഭിന്നരൂപയും ചേതനാചേതനാത്മികയും ബ്രാഹ്മാവുമുതൽ സ്ഥാവരങ്ങൾവരെയുള്ള വസ്തുസ്വരൂപിണിയും അതാതു വസ്തുക്കളുടെ ഗുണകൎമ്മവിഭാഗഭേദാനുസാരം ഉള്ള ശരീരസ്വരൂപിണിയും ദേവൎഷികൾ മനുഷ്യർ, ഗന്ധൎവ്വന്മാർ ഇവരുടെ സ്വരൂപമായിരിക്കുന്നവളും അസുരരാക്ഷസഭൂതപ്രേതപിശാചാദി ഭൌതികശരീരരൂപയും ഭൂതങ്ങളുടെ ഭൂതേന്ദ്രിയമനഃപ്രാണരൂപയും ആകുന്നു എന്നു അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സീതയുടെ ഇച്ഛാദിശക്തിത്രയത്വം.

11. സാ ദേവീ ത്രിവിധാ ഭവതി ശക്ത്യാത്മനാ
ഇച്ഛാശക്തിഃ ക്രിയാശക്തിഃ സാക്ഷാച്ഛക്തിരിതി.

സീതാശക്തി ഇങ്ങനെ സാൎവ്വാത്മ്യത്തെ (എല്ലാ വസ്തുക്കളും ആവുക എന്നവസ്ഥയെ) പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു എങ്കിലും ആ ദേവി പരിച്ഛിന്നദൃഷ്ടികൾക്ക് ഇച്ഛാദിശക്തിത്രയരൂപിണിയായിട്ടു തോന്നുന്നു എന്നു പറയുന്നു—യാതൊരുവളാണോ സാൎവ്വാത്മ്യദൃഷ്ടികൾക്കു സൎവ്വരൂപയായിട്ടു തോന്നുന്നതു് ആ സീതാശക്തി ത്രിവിധാ = (മൂന്നുപ്രകാരത്തിൽ എങ്ങനെ തോന്നുന്നു എന്നു്) 'ഇച്ഛാശക്തി' എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഗ്രന്ഥംകൊണ്ടു പറയുന്നു. ഇച്ഛാശക്തി, ക്രിയാശക്തി, സാക്ഷാച്ഛക്തി;—സാക്ഷാച്ഛക്തി എന്നാൽ ജ്ഞാനശക്തി എന്നൎത്ഥം.

ഇച്ഛാശക്തിയുടെ ശ്രീഭൂമിനീളാത്മകത്വം.

12. ഇച്ഛാശക്തിസ്ത്രിവിധാ ഭവതി ശ്രീഭൂമിനീളാ
ത്മികാ ഭദ്രരൂപിണീ പ്രഭാവരൂപിണീ സോ
മസൂൎയ്യാഗ്നിരൂപാ ഭവതി.

ഇച്ഛാശക്തിക്കു മൂന്നവസ്ഥകൾ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നു എങ്ങനെയെന്നാൽ-ശ്രീരൂപയായിട്ടും ഭൂമിരൂപയായിട്ടും നീളാരൂപയായിട്ടും ശ്രീസ്വരൂപത്തിൽ ഭദ്ര(മംഗള)രൂപിണിയും, ഭൂമിസ്വരൂപത്തിൽ പലവിധ പുണ്യസ്ഥലരൂപോല്പന്ന പ്രഭാവ (മാഹാത്മ്യ) രൂപിണിയും, നീളാസ്വരൂപത്തിൽ ചന്ദ്രസൂൎയ്യാഗ്നിരൂപയായിട്ടും ഭവിക്കുന്നു എന്നറിയേണ്ടതാകുന്നു.

സോമരൂപയായ നീളാ.

13. സോമാത്മികാ ഔഷധീനാം പ്രഭവതി കല്പവൃ
ക്ഷ പുഷ്പഫല ലതാഗുല്മാത്മികാ ഔഷധഭേഷ
ജാത്മികാ അമൃതരൂപാ ദേവാനാം മഹസ്സോമ
ഫലപ്രദാ അമൃതേന തൃപ്തിം ജനയന്തീ
ദേവാനാമന്നേന പശൂനാം തൃണേന തത്തജ്ജീവാനാം.

നീളാരൂപശക്തി സോമസ്വരൂപയായിട്ടു എങ്ങനെ പരിണമിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നു. "പുഷ്ണാമിചൌഷധീഃ സൎവ്വാഃ സോമോഭൂത്വാ രസാത്മകഃ" എന്നു സ്മൃതിവചനാനുസാരം

നീളാശക്തി സോമാത്മികയായിട്ട് ഔഷധികളായ കല്പവൃക്ഷങ്ങളും, പുഷ്പങ്ങളും, ഫലങ്ങളും, ഗുല്മങ്ങളും (പുൽക്കററികൾ) എന്നിവയായി ഭവിക്കുന്നു. പിന്നെ അതാതു രോഗങ്ങൾക്കു പ്രതിവിധിയായ മൂലികകളായിട്ടും, 'ഭേഷജ'ശബ്ദത്തിനു ഭിഷക്കുകൾ എന്നർത്ഥം കാണുന്നതിനാൽ (വൈദ്യന്മാർ) ആയിട്ടും ഭവിക്കുന്നു. 'ഔഷധഭേഷജ' എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ അർത്ഥഭേദമുള്ളതിനാൽ പൌനരുക്ത്യമില്ല. അമൃതരൂപയായിട്ടു ദേവകൾക്കു അമൃതത്താൽ തുഷ്ടിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നുതന്നെയല്ല, ദേവകൾക്കു മഹാസ്തോമഫലപ്രദാ=മഹാസ്തോമം പരാപരവിദ്യാ അതിന്റെ ജ്ഞാനഫലത്തെ കൊടുക്കുന്നവളായും ഭവിക്കുന്നു. അന്നംകൊണ്ടും തൃണംകൊണ്ടും അതാതു ജീവികൾക്കു രുചിക്കുന്ന ഭോജ്യവസ്തുക്കളായിട്ടു തുഷ്ടിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നു.

സൂര്യ്യാദിതേജഃസ്വരൂപിയായ നീള.

14. സൂര്യ്യാദി സകല ഭുവനപ്രകാശിനീ ദിവാരാത്രി: കാലകലാനിമേഷമാരഭ്യ ഘടികാഷ്ടയാമദിവസവാരരാത്രിഭേദേന പക്ഷമാസർത്വയന സംവത്സരഭേദേന മനുഷ്യാണാം ശതായു: കല്പനയാ പ്രകാശമാനാ ചിരക്ഷിപ്രവ്യപദേശാ നിമേഷമാരഭ്യ പരാർദ്ധപര്യ്യന്തം കാലചക്രം ജഗച്ചക്രമിത്യാദിപ്രകാരേണ ചക്രവൽപരിവർത്തമാനാ; സർവ്വസ്യൈതസ്യൈവ കാലസ്യ വിഭാഗവിശേഷാ: പ്രകാശരൂപാ: കാലരൂപാഭവന്തി.

സൂര്യ്യാദിരൂപത്തിൽ ലോകചക്രത്തെ ചലിപ്പിക്കുന്നതും ഈ ദേവിയാകുന്നു എന്നു പറയുന്നു. സൂര്യ്യാദി എന്നു്-സൂര്യ്യാദിസകലഭുവനപ്രകാശിനി=സ്വയം സൂര്യ്യചന്ദ്രാദിരൂപത്തിൽ പകലും രാത്രിയും ആയി ഭവിച്ചിട്ടു സകല ലോകങ്ങളെയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവൾ എന്നർത്ഥം. എന്നുതന്നെയല്ല, കാലത്തിന്റെ അവയവങ്ങളായ നിമേഷം മുതൽ നാഴിക, അഷ്ടയാമമായ ദിവസം, വാരം, രാത്രി, പക്ഷം, മാസം, ഋതു, അയനം, സംവത്സരം എന്നീ ഭേദത്തിൽ മനുഷ്യർക്കു ശതായു:(നൂറുവർഷം ആയുസ്സ്)കല്പനയാൽ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടും, ചിരം=വളരേക്കാലം. ക്ഷിപ്രം=വേഗത്തിൽ എന്നിങ്ങനെ ചിരക്ഷിപ്രവ്യപദേശത്തെ വഹിക്കുന്നവളായി, നിമേഷം തുടങ്ങി പരാർദ്ധംവരെയുള്ള കാലചക്രത്തെയും ലോകചക്രത്തെയും ഇപ്രകാരം ചുററിത്തിരിക്കുന്നവളും ആകുന്നു. ഈ എല്ലാ കാലവിഭാഗവിശേഷങ്ങളും പ്രകാശരൂപങ്ങളും കാലരൂപങ്ങളും ആകുന്നു.

സ്വാതിരിക്തബുദ്ധിയെ കാലനം ചെയ്യുന്നതിനാൽ കാലം-ഈശ്വരൻ, "സ ഏഷ കാലോ ഭുവനസ്യ ഗോപ്താ" എന്നു ശ്രുതിപ്രമാണമുണ്ടു്. സർവ്വാരോപാപവാദാധികരണമായ ഈ കാലസ്വരൂപിയായ ഈശ്വരന്റെ ഇച്ഛാദിശക്തിത്രയത്താൽ വേർതിരിക്കപ്പെട്ട നാനാവിധവിഭാഗവിശേഷങ്ങൾ തന്റെ (ജീവാത്മാവിന്റെ) അജ്ഞാനത്താൽ ജഡമായിട്ടും പലവിധമായിട്ടും തോന്നുന്നു എങ്കിലും ജ്ഞാനദൃഷ്ട്യാ അവ പ്രകാശരൂപങ്ങളും കാലരൂപങ്ങളും ഈശ്വരരൂപങ്ങളും ആകുന്നു എന്നു താല്പര്യം. സ്വാതിരേകേണ മായാപ്രകൃതിസത്വത്തിങ്കൽ ഇങ്ങനെയുള്ള വിഭാഗം ഉപപാദിക്കപ്പെടുന്നു. എങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ കാലരൂപിയായ ഈശ്വരൻ സ്വമാത്രപ്രകൃതിത്വം മാത്രമാണുള്ളതു്. തന്റെ അജ്ഞാനദൃഷ്ടിയെ ആശ്രയിച്ചിട്ടു നാനാത്വവ്യവഹാരം; അല്ലാതെ സ്വതസ്സിദ്ധമായിട്ടല്ല നാനാത്വം പറയുന്നതു് എന്നർത്ഥം.

അഗ്നിരൂപയായ നീളാ

15. അഗ്നിരൂപാ അന്നപാനാദി പ്രാണിനാം ക്ഷുത്തൃഷ്ണാത്മികാ ദേവാനാം മുഖരൂപാ വനൌഷധീനാം ശീതോഷ്ണരൂപാ കാഷ്ഠേഷ്വന്തർബഹിശ്ച നിത്യാനിത്യരൂപാ ഭവതി.

തന്റെ അജ്ഞാനദൃഷ്ടികൊണ്ടു നാനാത്വം എങ്ങനെ ഭവിക്കും എന്നു പറയുന്നു- അഗ്നിരൂപാ എന്ന്- അഗ്നിരൂപയായ ദേവി അന്നപാനാദിരൂപയായിട്ടും പ്രാണികളുടെ ക്ഷുത്തൃഷ്ണാത്മികയായിട്ടും (വിശപ്പ്, ദാഹം എന്നീ രൂപത്തിലും) ദേവകൾക്ക് അവരുടെ ഉപജീവനസാധനമായ യാഗസ്വരൂപിണിയായിട്ടും വനൌഷധികൾക്കു പോഷകഹേതുവായ ശീതോഷ്ണസ്വരൂപയായിട്ടും, സ്വാവിദ്യാപദതല്ലോത്ഥ്യരൂപാദേഹമയകാഷ്ഠങ്ങളിൽ (ചരാചരപ്രപഞ്ചത്തിങ്കൽ തന്റെ അവിദ്യാവശാത്താൽ ഉണ്ടായിത്തീർന്ന സ്ഥൂലശരീരരൂപകാഷ്ഠങ്ങളിൽ) പ്രപഞ്ചം, വിരാട്ട്, അന്നം എന്നീ രൂപത്തിൽ അന്തർബഹിർഭാഗങ്ങളിൽ (ഉള്ളിലും പുറത്തും) ജഡചൈതന്യവിഭാഗഭാവത്തിൽ നിത്യാനിത്യസ്വരൂപയായിട്ടും വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇച്ഛാശക്തിയുടെ ശ്രീദേവീരൂപത്വം എങ്ങനെയെന്നു പറയുന്നു:-

16 ശ്രീദേവീ ത്രിവിധം രൂപം കൃത്വാ ഭഗവത്സങ്കല്പാനുഗുണ്യേന ലോകരക്ഷണാർത്ഥം രൂപം ധാരയതി ശ്രീരിതി ലക്ഷ്മീരിതി ലക്ഷ്യമാണാ ഭവതീതി വിജ്ഞായതേ

പരമാത്മനിത്യയായ ചിച്ഛക്തി ഇച്ഛാജ്ഞാനക്രിയാരൂപത്തിൽ മൂന്നായിട്ടു ഭവിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതിൽ ഇച്ഛാശക്തി പിന്നെയും ശ്രീദേവി, ഭൂമിദേവി, നീളാദേവി എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായിത്തീർന്നു. അതിൽ നീളാദേവിയുടെ സൂര്യസോമാഗ്നിരൂപത്വം വിവരിച്ചിട്ട് ശ്രീദേവീരൂപയായ ഇച്ഛാശക്തിയെ വിവരിക്കുന്നു.

ശ്രീദേവി ഭഗവൽസംകല്പത്തിന്നനുഗുണമായി ലോകരക്ഷയ്ക്കായി സമ്പന്നയായ ശ്രീദേവിയായിട്ടും സൌഭാഗ്യദേവതയായ ലക്ഷ്മീദേവിയായിട്ടും ലക്ഷിക്കപ്പെടുന്നവളായി ഭവിക്കുന്നു, എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു

ഭൂദേവിയായ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ സ്വരൂപം.

17. ഭൂദേവീ സസാഗരാംഭസ്സപ്തദ്വീപാ വസുന്ധരാ ഭൂരാദി ചതുർദ്ദശഭുവനാനാമാധാരാധേയാ പ്രണവാത്മികാ ഭവതി.

ഭൂമിദേവിയുടെ രൂപത്തിലുള്ള ഇച്ഛാശക്തിയുടെ സ്വരൂപം എങ്ങനെ എന്നു പറയുന്നു—ഭൂദേവീരൂപയായ ഇച്ഛാശക്തി സമുദ്രജലത്താൽ ചുററപ്പെട്ടതും സപ്തദ്വീപങ്ങളോടു കൂടിയതുമായ ഭൂമിയായിട്ടും ചിച്ഛക്ത്യാത്മനാ ഭൂലോകം തുടങ്ങിയ പതിന്നാലു ലോകങ്ങളുടെ ആധാരാധേയസ്വരൂപയായിട്ടും സ്വസ്വരൂപത്താൽ പ്രണവസ്വരൂപിണിയായിട്ടും ഭവിക്കുന്നു.

ഇച്ഛാശക്തിയുടെ സർവ്വരൂപത്വം

18. നീളാ ച വിദ്യുന്മാലിനീ സർവ്വൌഷധീനാം സർവ്വപ്രാണിനാം പോഷണാർത്ഥം സർവ്വരൂപാ ഭവതി.

ഇച്ഛാശക്തി നീളാത്മനാ സർവ്വരൂപയായിട്ടു ഭവിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നു.- നീളാദേവി സർവ്വതോമുഖിയായ വിദ്യുന്മാലിനിയായി ഭവിച്ചിട്ടു സകല ഔഷധികളുടേയും സകല പ്രാണികളുടേയും പോഷണത്തിന്നായി സർവ്വരൂപിണിയായി ഭവിക്കുന്നു.

ഇച്ഛാശക്തിയുടെ ഭുവനാധാരത്വം.

19. സമസ്തഭുവനസ്യാധോഭാഗേ ജലാകാരാത്മികാ മണ്ഡൂകമയേതി ഭുവനാധാരേതി വിജ്ഞായതേ.

ഇച്ഛാശക്തി ഏതു രൂപത്തിലാണു ഭുവനാധാരയായിരിക്കുന്നത് എന്നു പറയുന്നു.—സകലഭുവനങ്ങളുടേയും അധോഭാഗത്തിൽ ജലാകാരാത്മികയായി ജഗദാധാരഭൂതയായി മണ്ഡൂകമയാ എന്ന സംജ്ഞയാൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

ക്രിയാശക്തിയിൽനിന്നു നാദത്തിന്റെ ഉൽപത്തി.

20. ക്രിയാശക്തിസ്വരൂപം-ഹരേർമ്മുഖാന്നാദഃ;തന്നാദാദ്ബിന്ദുഃ; ബിന്ദോരോങ്കാരഃ; ഓംകാരാൽപരതോ രാമവൈഖാനസ പർവ്വതഃ; തൽപർവ്വതേ കർമ്മജ്ഞാനമയീഭിർബ്ബഹുശാഖാഭ [വന്തി

ഇച്ഛാശക്തിസ്വരൂപത്തെ പറഞ്ഞിട്ടു ക്രിയാശക്തിസ്വരൂപത്തെ പറയുന്നു—യാതൊരു ശക്തിയാൽ എല്ലാം ചെയ്യപ്പെടുന്നുവോ, ആ ശക്തി ക്രിയാശക്തി. അതിന്റെ സ്വരൂപത്തെ പറയുന്നു എന്നു ശേഷം. ഉത്തമസ്വരൂപംതന്നെ ക്രിയാശക്തിസ്വരൂപം. തന്നിൽനിന്ന് അതിരിക്തമായും അവാശമായും ഉള്ളതിനെ ഹരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്-സംഹരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്-ഹരി-നാരായണപരമാത്മാവ്-അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തിൽനിന്നു നാദം പ്രാദുർഭവിച്ചു. (ഉണ്ടായി) അവ്യക്തരൂപമായ ആ നാദത്തിൽനിന്നു മഹത്തത്വാത്മകമായ ബിന്ദു ഉണ്ടായി. അപ്രകാരമുള്ള ബിന്ദുവിൽനിന്നു അഹങ്കാരാത്മകമായ ഓങ്കാരം ഉണ്ടായി അഹങ്കാരാദി ഭൌതികാന്തമായ ഭാവത്തെ പ്രാപിച്ച ഓങ്കാരത്തിൽനിന്നു വിലക്ഷണമായി രാജിക്കുന്നവൻ (ശോഭിക്കുന്നവൻ) രാമൻ. അദ്ദേഹം 'വൈഖാനസന്മാർ, ബാലഖില്യന്മാർ തുടങ്ങിയ മൌനിസമൂഹങ്ങൾക്ക് ആശ്രയഭൂതമായ സച്ചിദാനന്ദപർവ്വതമായി ഭവിക്കുന്നു. അതാകുന്നു "രാമവൈഖാനസപർവ്വതം" അപ്രകാരത്തിലുള്ള പരമാത്മരൂപപർവ്വതത്തിൽ കർമ്മോപാസനാജ്ഞാനപ്രകാശങ്ങളായ ഋഗാദികളായ നാലു വേദരൂപവൃക്ഷങ്ങൾ ഉണ്ടായി. അവയിൽനിന്ന് ആയിരത്തി ഒരുനൂററി എണ്ണൂറു എന്ന സംഖ്യയോടുകൂടിയ വേദശാഖകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു.

സാംഗോപാംഗസഹിതങ്ങളായ വേദങ്ങളേയും അവയുടെ ശാഖകളേയും പറയുന്നു:—

21. തത്ര ത്രയീമയം ശാസ്ത്രമാദ്യം സർവ്വാർത്ഥദർശനം ഋഗ്യജുഃ സാമരൂപത്വാൽ ത്രയീതി പരികീർത്തിതാ.

ചതുർവ്വേദസ്വരൂപാത്മയും അവയുടെ ശാഖാഭേദത്തേയും വിവരിക്കുന്നു.—ത്രയ എന്ന്—അതിൽ ആദ്യമായത്തു കർമ്മോപാസനാജ്ഞാനരൂപമായ സർവ്വാർത്ഥങ്ങളേയും ഭരണിക്കുന്ന ത്രയീമയശാസ്ത്രങ്ങളായ വേദങ്ങളാകുന്നു. ആ വേദത്രയം ഋക്ക്, യജുസ്സ്, സാമം എന്നു മൂന്നു രൂപത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ ത്രയീ എന്നു പുകഴ്ത്തപ്പെടുന്നു.

അവയിൽനിന്ന് അഥർവ്വണവേദം വേർതിരിച്ചത് എന്തിനെന്നു പറയുന്നു:—

22. ഹേതുനാ കാര്യസിദ്ധേന ചതുർധാ പരികീർത്തിതാ
ഋഗ്വേദോ യജൂംഷി സാമാന്യഥർവ്വാങ്ഗിരസസ്തഥാ.

ഉപാസനാ എന്നതു ജ്ഞാനകാണ്ഡനിഷ്ഠിതമായ കാര്യത്താൽ സിദ്ധമായിരിക്കുന്നു എന്ന ഹേതുവാൽ, വേദങ്ങൾ നാലുതരത്തിലാണെന്നും പറയുന്നു അവ ഋക്ക്, യജുസ്സ്, സാമം, അഥർവ്വാംഗിരസ്സുകൾ എന്ന്.

23. ചാതുർഹോത്രപ്രധാനത്വാല്ലിംഗാദിത്രിതയം ത്രയീ
അഥർവ്വാങ്ഗിരസം രൂപം സാമഋഗ്യജുരാത്മകം.

24 തഥാഭിചാരിശാന്ത്യാദിചാരസാമാന്യേന പൃഥക് പൃഥക്!
ഏകവിംശതിശാഖായാമൃഗ്വേദഃ പരികീർത്തിതഃ

ഋഗ്വേദാദികൾക്കു ത്രയീത്വത്തിനുള്ള ഹേതു എന്തെന്നു പറയുന്നു. "ബ്രഹ്മാ, ഹോതാ, അധ്വര്യു" മുതലായ ഭേദത്താലും, "ചാതുർഹോത്രിയമഗ്നിം ചിനവാനഃ" എന്ന ശ്രുതിസിദ്ധമായ അഗ്നിചയനഭേദത്താലും, ചതുർഹോത്രപ്രധാനത്വം ഹേതുവായിട്ടു ലിംഗവാക്യപ്രകരണരൂപമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ത്രയീ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അതിന്നും പുറമേ വേദത്തിന്നു ത്രയീരൂപവും അഥർവ്വണരൂപവും എങ്ങനെ എന്നാണെങ്കിൽ, സാമഋഗ്യജുരാത്മകം (ഋഗ്വേദം, യജുർവ്വേദം, സാമവേദം എന്നീ സ്വരൂപം) ആയിട്ടാകുന്നു. അതിന്നു കർമ്മാദികാണ്ഡത്രയപ്രകാശകത്വവും ഉള്ളതുകൊണ്ടും ത്രയീരൂപം ഉണ്ടെന്നു ബ്രഹ്മവാദികൾ ആദേശിക്കുന്നു. (അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു) അഥർവ്വാംഗിരസ്സുകളാൽ ദർശിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു അഥർവ്വവേദം. അതാകട്ടെ ശാന്തിവശ്യസ്തംഭനവിദ്വേഷോച്ചാടനമാരണഭേദന ആഭിചാരസാമാന്യപ്രകാശകത്വം ഹേതുവായിട്ടു ത്രയിയിൽനിന്നു വേറെ വേറെയായി നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ഋഗ്വേദാദി നാലു വേദങ്ങളുടെ ശാഖാസംഖ്യയെ പറയുന്നു. ഏകവിംശതി എന്ന്—ഋഗ്വേദം ഇരുപത്തൊന്നു ശാഖയോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നു.

25. ശതം ച നവശാഖാസു യജുഷാമേവ ജന്മനാം
സാമ്നഃ സഹസ്രശാഖാഃ സ്യുഃ പഞ്ചശാഖാ അഥർവ്വണഃ

യജുർവ്വേദത്തിന് ഒരുനൂറ്റിഒമ്പതു ശാഖകൾ ഉണ്ട്. സാമവേദത്തിന് ഓരായിരം ശാഖകൾ ആണുള്ളത്. അഥർവ്വണവേദത്തിന് അയ്മ്പതു ശാഖകൾ ഉണ്ട്. "പഞ്ചശാഖാ അഥർവ്വണഃ" എന്ന ദിക്കിലെ പഞ്ചഗ്രഹണം പഞ്ചാശൽ (അയ്മ്പതു) എന്നതിന്റെ ഉപലക്ഷണമാകുന്നു. "പഞ്ചാശച്ഛാഖാഃ അഥർവ്വണഃ"; എന്നു വേറെ ശ്രുതിയുമുണ്ട്.

26. വൈഖാനസമതം തസ്മിന്നാദൌ പ്രത്യക്ഷദർശനം
സ്മൃതം മുനിഭിർന്നിത്യം വൈഖാനസമതഃ പരം.

സൂത്രങ്ങൾ എല്ലാം വേദാൎത്ഥപ്രതിപാദകങ്ങൾതന്നെ എന്നു പറയുന്നു. വൈഖാനസം എന്നു് വൈഖാനസമുനി ഋഗാദി ചതുൎവ്വേദങ്ങളുടെ അൎത്ഥം സൂത്രങ്ങളാക്കി ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ആ സൂത്രങ്ങളെ വൈഖാനസമതമെന്നു പറയുന്നു. വൈഖാനസമുനിയാൽ ആദ്യം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട സൂത്രങ്ങളിൽ ചതുൎവ്വേദാൎത്ഥസാരങ്ങൾ സൂത്രിതമായിരിക്കുന്നതിനാൽ അവയെ പ്രത്യക്ഷദൎശനം എന്നും പറയുന്നു. മററു ഋഷികൾ എല്ലാം വൈഖാനസസൂത്രങ്ങളെ കണ്ടിട്ടു് അതിൽ പിന്നീടാണു നിത്യസൂത്രങ്ങളേയും സ്മൃതികളേയും സൂരിച്ചതു്. (ഉണ്ടാക്കിയതു്.)

27. കല്പോ വ്യാകരണം ശിക്ഷാ നിരുക്തം ജ്യോതിഷം ഛന്ദഃ
താനി ഷഡങ്ഗാനി.

വേദാംഗങ്ങൾ ഏവ എന്നു പറയുന്നു.- കല്പം, വ്യാകരണം, ശിക്ഷാ, നിരുക്തം, ജ്യോതിഷം, ഛന്ദസ്സ് ഈ ആറും വേദാംഗങ്ങളാകുന്നു.

28. ഉപാങ്ഗമയനം ചൈവ മീമാംസാ ന്യായവിസ്തരഃ
ധൎമ്മജ്ഞസേവിതാൎത്ഥം ച വേദവേദോഽധികം തഥാ

29. നിബന്ധാഃസൎവ്വശാഖാ ച സമയാചാരസങ്ഗതിഃ
ധൎമ്മശാസ്ത്രം മഹൎഷീണാമന്തഃകരണസംഭൃതം
ഇതിഹാസപുരാണാഖ്യമുപാങ്ഗശ്ച പ്രകീൎത്തിതം.

ഉപാങ്ഗങ്ങൾ ഏവ എന്നു പറയുന്നു. ഉപാംഗം എന്നു് – 1 അയനം=ഒരു വസ്തുവിൽതന്നെ എല്ലാം അയനത്തെ—പൎയ്യവസാനത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതു് അയനം; ആയതു്—വേദാന്തം. മററു സകല ശാസ്ത്രങ്ങളും പരമ്പരയായിട്ടോ നേരിട്ടുതന്നെയോ വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ ചെന്നു പൎയ്യവസാനിക്കുന്നതിനാൽ വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിനു് അയനം എന്നു പേരുണ്ടായി. 2. മീമാംസ=ജൈമിനി തുടങ്ങിയ ഋഷികളാൽ പ്രണീതമായ ശാസ്ത്രം. 3. ന്യായവിസ്തരം=ഗൌതമകണാദാദി ഋഷികളാൽ പ്രണീതമായ തൎക്കശാസ്ത്രം 4. ധൎമ്മജ്ഞസേവിതാൎത്ഥം=ധൎമ്മശാസ്ത്രകൎത്താക്കളാൽ പ്രണീതമായ ധൎമ്മത്തെ വിവരിക്കുന്ന പുരാണങ്ങൾ 5. വേദവേദാധികം=വേദം=കൎമ്മകാണ്ഡം, അതിൽനിന്നു് അധികമായതു് ഉപാസനാകാണ്ഡം, അപ്പോൾ "വേദവേദാധികം" എന്നതിനു് ഉപാസനാകാണ്ഡങ്ങൾ എന്നു താല്പൎയ്യം. 6. നിബന്ധങ്ങൾ=നീതിശാസ്ത്രങ്ങൾ(പ്രത്യേകം ഓരോകാൎയ്യങ്ങൾക്കായി നിബന്ധിച്ചവ–ഉണ്ടാക്കിയവ എന്നു താല്പൎയ്യം.) 7. സൎവ്വശാഖാച=തങ്ങൾ തങ്ങളുടെ പാരമ്പൎയ്യത്തിൽപെട്ട വേദശാഖകൾ ഒഴിച്ചുള്ള മററു വേദശാഖകളെല്ലാം. 8. സമയാചാരസംഗതി=പാരമ്പൎയ്യാനുഷ്ഠാനക്രമം, 9. മഹൎഷിമാരാൽ അന്തഃക്കരണത്തിൽ സംഭൃതങ്ങളായ സ്മൃത്യാദി ധൎമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ, 10 ഇതിഹാസപുരാണാഖ്യം=ഭാരതാദി ഇതിഹാസപുരാണങ്ങൾ, ഇവ പത്തുമാകുന്നു ഉപാംഗങ്ങൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവ.

വേദങ്ങൾ, വേദാംഗങ്ങൾ, ഉപാംഗങ്ങൾ ഇവയെ പറഞ്ഞിട്ടു് ഉപവേദങ്ങളെ പറയുന്നു:-

30. വാസ്തുവേദോ ധനുൎവ്വേദോ ഗാന്ധൎവ്വോ ദൈവികസ്തഥാ
ആയുൎവ്വേദശ്ച പഞ്ചൈതേ ഉപവേദാഃ പ്രകീൎത്തിതാഃ

വാസ്തുവേദം=തച്ചുശാസ്ത്രം, ശില്പിശാസ്ത്രം മുതലായവ; ധനുൎവ്വേദം=ബ്രഹ്മാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ അസ്ത്രവിദ്യകൾ, ഗാന്ധൎവ്വം=സംഗീതശാസ്ത്രം; ദൈവികം=ദേവോപചാരനിബന്ധന

ശാസ്ത്രം. (ദേവന്മാരുടെ വൃത്തി, സ്ഥാനം, രൂപം, മന്ത്രം മുതലായവയെ വിവരിക്കുന്ന തന്ത്രശാസ്ത്രം.) ആയുർവ്വേദഃ=ആയുർവ്വേദം എന്നതിൽ യോഗശാസ്ത്രം, വൈദ്യശാസ്ത്രം, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം എന്നീ മൂന്നും ഉൾപ്പെട്ടു. മേൽപറഞ്ഞ അഞ്ചും ഉപവേദങ്ങളാകുന്നു.

31. ദണ്ഡനീതിശ്ച വാർത്താ ച വിദ്യാ വായുജയഃ പരഃ
ഏകവിംശതിഭേദോഽയം സ്വപ്രകാശഃ പ്രകീർത്തിതഃ

ഋഗ്വേദംമുതൽ ആയുർവ്വേദംവരെയുള്ളവ ഇരുപത്തൊന്നും സ്വപ്രകാശബ്രഹ്മഗോചരതാഹേതുവായിട്ടു സ്വയംപ്രകാശങ്ങളാകുന്നു എന്നു പറയുന്നു. 'ദണ്ഡനീതി' എന്നു് ഋഗ്വേദം തുടങ്ങിയ ചതുർവ്വേദങ്ങൾക്കു ചെങ്കോൽ ധരിച്ച രാജാവിൻെറ ശാസനയ്ക്കുന്നപോലെ അലംഘ്യത്വമുള്ളതിനാൽ 'ദണ്ഡ'ശബ്ദംകൊണ്ടു ഋഗ്വേദാദി ചതുർവ്വേദങ്ങൾ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'നീതി'ശബ്ദത്താൽ ഋഗ്വേദാദി ചതുർവ്വേദസ്വഭാവത്തെ കാണിക്കുന്നവയായ കല്പാദിഷഡംഗങ്ങളെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'വാർത്താ'ശബ്ദത്താൽ ചതുർവ്വേദാർത്ഥങ്ങളെ വൃത്തിസ്ഥാനീയങ്ങളായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഉപാംഗങ്ങളെ പറയുന്നു. 'വിദ്യാ'ശബ്ദംകൊണ്ടു വാസ്തുവേദം മുതൽ വായുജയം (യോഗശാസ്ത്രം) വരെയുള്ള ഉപവേദങ്ങളെ പറയുന്നു—അപ്പോൾ—വേദങ്ങൾ നാലു്, അംഗങ്ങൾ ആറു്, ഉപാംഗങ്ങളും ആറുതന്നെ. ഉപാംഗങ്ങളിൽ ശിഷ്ടമുള്ള നാലെണ്ണം ഈ ആറിൽതന്നെ അന്തർഭവിക്കുന്നു (ഉൾപ്പെടുന്നു). ഉപവേദങ്ങൾ അഞ്ചു്, എല്ലാംകൂടി കൂട്ടുമ്പോൾ ശബ്ദപ്രപഞ്ചം ഇരുപത്തൊന്നുവിധത്തിൽ ഭിന്നമായിരിക്കുന്നു. ഋഗ്വേദാദി വായുജയാന്തങ്ങളായ വിദ്യകൾ ഇരുപത്തൊന്നും സ്വപ്രകാശരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിൽതന്നെ പര്യവസാനിക്കുന്നവയാകയാൽ സ്വയം പ്രകാശങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. എന്നു കീർത്തിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു—പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ആദിയിൽ വിഷ്ണുവിൻെറ മുഖത്തിൽനിന്നുണ്ടായ നാദംതന്നെ വേദശാസ്ത്രാദികളായി പരിണമിച്ചിട്ടു് വീണ്ടും ബ്രഹ്മഭാവത്തെതന്നെ പ്രാപിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നു:-

32. വൈഖാനസഋഷേഃ പൂർവ്വം വിഷ്ണോർവ്വാണീ സമുദ്ഭവേത്
ത്രയീരൂപേണ സങ്കല്പ്യ ഇത്ഥം ദേഹീ വിജൃംഭതേ.

ആത്മമാത്രഭാവത്തെ പ്രാപിച്ച ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയാകുന്നു വൈഖാനസൻ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയാകാശത്തിങ്കൽ പ്രത്യഗാത്മാഭിന്നബ്രഹ്മഭാവത്തെ പ്രാപിക്കുന്നവൻ അന്തര്യാമിസ്വരൂപനായ മഹാവിഷ്ണു. ആ മഹാവിഷ്ണുവിനെയാകുന്നു ഇവിടെ "വൈഖാനസഋഷി" എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. (വൈഖാനസൻെറ ഹൃദയത്തെ ഋഷതി=പ്രാപിക്കുന്നു എന്നതിനാൽ വൈഖാനസഋഷി, എന്നു വ്യുൽപത്തി.) അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖത്തിൽനിന്നു ആദ്യം നാദരൂപിണിയായ വാണീദേവി (വാഗ്ദേവത) ഉണ്ടായി. ആ ദേവിയുടെ വാങ്മയശരീരമാകുന്നു ചതുർവ്വേദാദിരൂപത്തിൽ വിസ്തൃതമായി ശബ്ദപ്രപഞ്ചമായി പരിണമിച്ചതു്.

33. സംഖ്യാരൂപേണ സങ്കല്പ്യ വൈഖാനസഋഷേഃ പുരാ
ഉദിതോ യാദൃശഃ പൂർവ്വം താദൃശം ശൃണു മേഽഖിലം
ശശ്വദ്ബ്രഹ്മമയം രൂപം ക്രിയാശക്തിരുദാഹൃതാ

ആദ്യം വൈഖാനസ ഋഷിയിൽനിന്നു യാതൊരുവിധമായ നാദമാണോ ഉത്ഭവിച്ചതു്, ആ നാദപരിണാമക്രമത്തെ എൻെറ അടുക്കൽനിന്നു കേട്ടാലും. പണ്ടു വേദശാസ്ത്രാദിരൂപേണ വിജൃംഭിച്ച(വർദ്ധിച്ച)തായ നാദം പിന്നീടു പ്രണവരൂപമായി ലയത്തെ

പ്രാപിക്കുന്നു. ആ പ്രണവവും തന്റെ അവയവങ്ങളായ 'അകാരാദി' മാത്രാത്രയത്തെ ഉപസംഹരിച്ചിട്ടു ബിന്ദുരൂപമായിത്തീരുന്നു. ആ ബിന്ദു നാദരൂപമായിട്ടും ആ നാദം വിഷ്ണുരൂപമായിട്ടും വിഷ്ണു വ്യാപ്യവ്യാപകകലനാരഹിതനായിട്ടു നിഷ്കളബ്രഹ്മഭാവത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. അപ്പോൾ നിഷ്പ്രതിയോഗികബ്രഹ്മമാത്രം അവശേഷിക്കുന്നു. ഈവിധത്തിലുള്ള കാര്യ്യപരിപാടികൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശക്തിക്കു് ക്രിയാശക്തി എന്നു പേരാകുന്നു.

ഇനി സീതാശക്തിയുടെ സാക്ഷാച്ഛക്തിസ്വരൂപത്തെ (സമഷ്ടിശക്തിസ്വരൂപത്തെ) വിവരിക്കുന്നു:-

34. സാക്ഷാച്ഛക്തിർഭഗവതഃ സ്മരണമാത്രരൂപാവിർഭാവപ്രാദുർഭാവാത്മികാ നിഗ്രഹാനുഗ്രഹരൂപാ ശാന്തിതേജോരൂപാ, വ്യക്താവ്യക്തകാരണചരണസമഗ്രാവയവമുഖവർണ്ണഭേദാഭേദരൂപാ ഭഗവത്സഹചാരിണീ അനപായിനീ അനവരതസഹാശ്രയിണീ ഉദിതാനുദിതാകാരാ നിമേഷോന്മേഷസൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരതിരോധാനാനുഗ്രഹാദിസർവ്വശക്തിസാമർത്ഥ്യാത് സാക്ഷാച്ഛക്തിരിതി ഗീയതേ.

ജ്ഞാനം എന്നതു ബ്രഹ്മസാക്ഷാൽക്കാരവൃത്തിരൂപമാകുന്നു. ആ വൃത്തിക്കു വിഷയഭൂതയായ ചിത്താകുന്നു സകലശക്തിസമഷ്ടിഭൂതയായ സാക്ഷാച്ഛക്തി. അങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന ആ ആദിശക്തി ഭഗവൽസ്വരൂപിണിതന്നെയാണെങ്കിലും ഭഗവാന്റെ സ്മരണമാത്രംകൊണ്ടു് ആവിർഭാവപ്രാദുർഭാവങ്ങളോടുകൂടിയവളും (സൂക്ഷ്മസ്ഥൂലരൂപങ്ങളോടുകൂടിയവളും) നിഗ്രഹാനുഗ്രഹരൂപയും തന്നിമിത്തം ശാന്തിതേജോരൂപിണിയും വ്യക്താവ്യക്തരൂപമായ പ്രപഞ്ചത്തിനു ഹേതുഭൂതങ്ങളായ കരചരണമുഖാദി സമഗ്രാവയവങ്ങളോടുകൂടിയവളും ശ്വേതരക്താദി വർണ്ണഭേദങ്ങളോടുകൂടിയവളും ഭഗവാങ്കൽനിന്നു ഭിന്നാഭിന്നരൂപയും സദാ ഭഗവത്സഹചാരിണിയും അപായരഹിതയും അനവരതം ഭഗവാനെ വിട്ടുപിരിയാതെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവളും തന്റെ നിമേഷോന്മേഷങ്ങളാൽ (ഇമച്ചിമിഴികളാൽ) ചെയ്യപ്പെടുന്ന സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരതിരോധാനാനുഗ്രഹരൂപപഞ്ചകൃത്യങ്ങളെ തന്റെ ശക്തിസാമർത്ഥ്യത്താൽ നിർവ്വഹിക്കുന്നവളുമായ ഈശ്വരസമഷ്ടിശക്തിയെയാകുന്നു സാക്ഷാച്ഛക്തി എന്നു ഗാനം ചെയ്യുന്നതു്.

മേൽവിവരിച്ച ശക്തിയെത്തന്നെ 'യോഗശക്തി, ഭോഗശക്തി, വീരശക്തി, എന്നിങ്ങനെ പിന്നെയും മൂന്നു പ്രകാരത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു; അതിൽ ആദ്യം യോഗശക്തിസ്വരൂപം പറയുന്നു:—

35. ഇച്ഛാശക്തിസ്ത്രിവിധാ പ്രളയാവസ്ഥായാം വിശ്രമണാർത്ഥം ഭഗവതോ ദക്ഷിണവക്ഷഃസ്ഥലേ ശ്രീവത്സാകൃതിർഭൂത്വാ വിശ്രാമ്യതീതി സാ യോഗശക്തിഃ

യോഗശക്തിസ്വരൂപിണിയായ ഇച്ഛാശക്തി പ്രളയകാലത്തിൽ തന്റെ വിശ്രമത്തിനായിട്ടു ഭഗവാന്റെ മാറിടത്തിൽ വലത്തുഭാഗത്തു ശ്രീവത്സാകൃതിയായിട്ടു ഭവിച്ചിട്ടു വിശ്രമിക്കുന്നു. അതു യോഗശക്തിയാകുന്നു.

ഭോഗസ്വരൂപയായ ഇച്ഛാശക്തി.

36. ഭോഗശക്തിർഭോഗരൂപാ കല്പവൃക്ഷകാമധേനുചിന്താമണി ശംഖപത്മനിധ്യാദിനവനിധിസമാശ്രിതാ ഭഗവദുപാസകാനാം കാമനയാ അകാമനയാ വാ ഭക്തിയുക്താനരം നിത്യനൈമിത്തിക കർമ്മഭിരഗ്നിഹോത്രാദിഭിർവ്വാ യമനിയമാസനപ്രാണായാമപ്രത്യാഹാരധാരണാധ്യാനസമാധിഭിർവ്വാ ഗോപുരപ്രാകാരാദിഭിർവ്വിമാനാദിഭിഃ സഹ ഭഗവദ്വിഗ്രഹാർച്ചാപൂജോപകരണൈരർച്ചനൈഃ സ്നാനാദിഭിർവ്വാ പിതൃപൂജാദിഭിരന്നപാനാദിഭിർവ്വാ ഭഗവൽപ്രീത്യർത്ഥമുക്ത്വാ സർവ്വം ക്രിയതേ.

ഇനി ഭോഗശക്തിയുടെ സ്വരൂപം വിവരിക്കുന്നു. ഭോഗശക്തി, കല്പവൃക്ഷം, കാമധേനു, ചിന്താമണി, ശംഖം, പത്മം മുതലായ ഒമ്പതു നിധികൾ എന്നിവയെ ആശ്രയിച്ചു ഭഗവാനു ഭോഗഭോഗ്യയായി, (സുഖാനുഭവയോഗ്യയായി) ഭവിക്കുന്നു. അതെങ്ങിനെയെന്നാൽ, ഭഗവാനെ സകാമമായും നിഷ്കാമമായും ഉപാസിക്കുന്ന ഭക്തന്മാരിൽ പ്രസന്നയായിട്ടു അവരെ നിത്യനൈമിത്തിക കർമ്മങ്ങളോടും, യമനിയമാസനപ്രാണായാമപ്രത്യാഹാരധാരണാധ്യാനസമാധികളാകുന്ന അഷ്ടാംഗയോഗത്തോടും യോജിപ്പിച്ച്, അതാതനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ ഫലഭോക്താക്കളാക്കിച്ചെയ്യുന്നു. മധ്യമാധികാരികളെ ഗോപുരപ്രാകാരാദികളോടും വിമാനാദികളോടും കൂടിയ ക്ഷേത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഭഗവദ്വിഗ്രഹങ്ങളെ അർച്ചിക്കുന്നതിനുള്ള പൂജോപകരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും അർച്ചനകളെക്കൊണ്ടും തീർത്ഥസ്നാനാദികളെക്കൊണ്ടും ശ്രാദ്ധാദി പിതൃപൂജാദികൾ കൊണ്ടും ക്ഷുത്തൃഷ്ണാധീനരായ പ്രാണിവർഗ്ഗങ്ങളെ അതാതു വർഗ്ഗത്തിനുചിതമായ അന്നപാനാദി ദാനംകൊണ്ടും സംതൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനാലും ഉണ്ടാകുന്ന പുണ്യസമ്പാദനശക്തിയെ കൊടുത്തു് അവരെ അതാതു കർമ്മഫലങ്ങളെ അനുഭവിക്കത്തക്കവരാക്കിച്ചെയ്യുന്നു. ഭോഗശക്തിയുടെ ഈ വ്യാപാരങ്ങൾ എല്ലാം ഭഗവൽപ്രീത്യർത്ഥസങ്കല്പത്തോടുകൂടി ചെയ്യുന്നതാകുന്നു എന്നു, "ഭഗവത്പ്രീത്യർത്ഥമുക്ത്വാ സർവ്വം ക്രിയതേ" എന്നു മൂലഗ്രന്ഥംകൊണ്ടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

വീരശക്തിസ്വരൂപം.

37. അഥാതോ വീരശക്തിശ്ചതുർഭുജാ/ഭയവരദപത്മധരാകിരീടാഭരണയുതാ സർവ്വദേവൈഃ പരിവൃതാ കല്പതരുമൂലേ ചതുർഭിർഗ്ഗജൈ രത്നഘടൈരമൃതജലൈരഭിഷിച്യമാനാ സർവ്വദൈവതൈർബ്രഹ്മാദിഭിർവ്വന്ദ്യമാനാ അണിമാദ്യൈഷ്ടൈശ്വര്യയുതാ സംമുഖേ കാമധേനുനാ സ്തൂയമാനാ വേദശാസ്ത്രാദിഭിഃ സ്തൂയമാനാ ജയാദ്യപ്സരസ്ത്രീഭിഃ പരിചര്യമാണാ ആദിത്യസോമാഭ്യാം ദീപാഭ്യാം പ്രകാശ്യമാനാ തുംബുരുനാരദാദിഭിർഗ്ഗീയമാനാ രാകാസിനീവാലീഭ്യാം ഛത്രേണ ഹ്ലാദിനീമായാഭ്യാം ചാമരേണ സ്വാഹാസ്വധാഭ്യാം വ്യജനേന ഭൃഗുപുണ്യാദിഭിരഭ്യർച്ച്യമാനാ ദേവീ ദിവ്യസിംഹാസനേ പത്മാസനാരൂഢാ സകലകാരണകാര്യകരീ ലക്ഷ്മീർദ്ദേവസ്യ പൃഥഗ്ഭവനകല്പ

നാലംപകാര സ്ഥിരാ പ്രസന്നലോചനാ സവ്വദേവതൈഃ
പൂജ്യമാനാ വീരലക്ഷ്മീരിതി വിജ്ഞായത ഇത്യുപനിഷൽ.

വീരലക്ഷ്മീസ്വരൂപത്തെ വിവരിക്കുന്നു:--

വീരശക്തി നാലു തൃക്കൈകളോടും അവയിൽ വരദാഭയപത്മമുദ്രകളെ ധരിച്ചുകൊണ്ടും കിരീടം മുതലായ ആഭരണങ്ങൾ ധരിച്ചും സവ്വദേവന്മാരാലും പരിവൃതയായി കല്പകവൃക്ഷത്തിൻെറ ചുവട്ടിൽ നാലു ഗജശ്രേഷ്ഠന്മാരാൽ രത്നഖചിതങ്ങളായ പൊൻകലശങ്ങളിൽ നിറച്ച അമൃതജലങ്ങളാൽ അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെടുന്നവളായും ബ്രഹ്മാദി സവ്വദേവന്മാരാലും വന്ദിക്കപ്പെടുന്നവളായും അണിമാദ്യൈശ്വൎയ്യയുക്തയായും പുരോഭാഗത്തിൽ കാമധേനുവിനാൽ സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നവളായും വേദശാസ്ത്രാദിവിദ്യകളാൽ സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നവളായും ജയ തുടങ്ങിയ പരിജനങ്ങളാലും അപ്സരസ്ത്രീകളാലും പരിചരിക്കപ്പെടുന്നവളായും ആദിത്യചന്ദ്രന്മാരാൽ ദീപഭാവത്തെ പ്രാപിച്ചവയായ തങ്ങളുടെ രശ്മിദീപങ്ങളാൽ ദീപാരാധന ചെയ്യപ്പെടുന്നവളായും തുംബുരു, നാരദൻ തുടങ്ങിയ ദിവ്യഗായകന്മാരാൽ ഗാനംകൊണ്ടു സേവിക്കപ്പെടുന്നവളായും പൌൎണ്ണമി അമാവാസി ദേവതകളാൽ കുട പിടിക്കപ്പെടുന്നവളായും ഹ്ലാദിനീദേവി, മായാദേവി എന്നിവരാൽ വെഞ്ചാമര വീശപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവളായും സ്വാഹാ സ്വധാ ദേവിമാരാൽ ആലവട്ടം പിടിക്കപ്പെട്ടവളായും ഭൃഗുപുണ്യാദികളായ ഋഷികളാൽ പൂജിക്കപ്പെടുന്നവളായും ദിവ്യസിംഹാസനത്തിൽ പത്മാസനാരൂഢയായി ഇരുന്നുകൊണ്ടു സകലകാരണകാൎയ്യങ്ങളേയും ചെയ്യുന്ന ലക്ഷ്മിയായി സ്ഥിരരൂപയായി പ്രസന്നനേത്രയായി സകലദേവപൂജ്യയായി സകല പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരരൂപലീലകൊണ്ടു ക്രീഡിക്കുന്ന പരമാത്മസ്വരൂപിയായ ദേവനു ഭിന്നഭിന്നോപാധികളെ കല്പിച്ച് ആ ദേവൻെറ ദിവ്യ ഗൃഹിണീപദത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നവളാകുന്നു വീരലക്ഷ്മി എന്നറിയപ്പെടുന്നു.

ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിൽ പരബ്രഹ്മസ്വരൂപിയായ പരമേശ്വരൻ ദയിതീസ്വരൂപത്തെ അവലംബിച്ചതായ പ്രകാരത്തെ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—

"സ വൈ നൈവരേമേ, തസ്മാദേകാകീ ന രമതേ, സ ദ്വിതീയമൈച്ഛൽ, സഹൈതാവാനാസാ, യഥാ സ്ത്രീപുമാംസൌ സംപരിഷ്വക്തൌ, സഇമമേവാത്മാനം ദ്വേധാപാതയത്തതഃ പതിപത്നീചാ ഭവതാം" എന്ന്

അൎത്ഥം:—ആ പരബ്രഹ്മരൂപിയായ ദേവൻ സുഖിച്ചില്ല. ഏകാകിയായവൻ (ഒററക്ക്) സുഖിക്കുന്നില്ല. അതു ഹേതുവായിട്ടു അദ്ദേഹം രണ്ടാമതു ഒന്നിനെ ഇച്ഛിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒന്നിച്ചു കൂടിച്ചേൎന്നവരായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ രൂപമായിത്തീൎന്നു. അദ്ദേഹം ഈ സ്ത്രീപുരുഷരൂപമായ ആത്മാവിനെ രണ്ടാക്കി പതിപ്പിച്ചു. അതിൽനിന്നു പതിയും പത്നിയുമായി ഭവിച്ചു.

മേലുദ്ധരിച്ച ഉപനിഷദ്വാക്യത്താൽ ആദിശക്തിയുടെ ദിവ്യഗൃഹിണീപദം ശ്രുതിസിദ്ധമായിരിക്കുന്നു.

യാതൊന്നു കാൎയ്യമായും അകാരണമായും ചിന്മാത്രമായും ഇരിക്കുന്നുവോ അതു പരബ്രഹ്മം. ആ പരബ്രഹ്മത്തിനു മിഥ്യാഭൂതയായ അവിദ്യയുടെ സംബന്ധം നിമിത്തം കാൎയ്യകാരണോപാധികമായ ജീവത്വവും ഈശ്വരത്വവും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനാൽ ശക്തിയെ 'കാൎയ്യകാരണകൎത്രീ' എന്നും 'പൃഥഗ്ഭേദകല്പന' എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തൻെറ അജ്ഞദൃഷ്ടിയിൽ സവ്വദേവസംപൂജ്യയായ ലക്ഷ്മീദേവിയായിട്ടു യാതൊരു ദേവി ലക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുവോ, ആ ദേവി തന്നെയാകുന്നു 'സീത'. 'സാ സീതാ' എന്നു തുടങ്ങി 'വീരലക്ഷ്മീരിതി വിജ്ഞായതേ' എന്നവസാനിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളാൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ട ചിച്ഛക്തിയാകുന്നു 'സീത' ചിത്സാമാന്യരൂപത്വം നിമിത്തം ശക്തിത്രയതിരസ്കാരസിദ്ധമായ ചിന്മാത്രമാകുന്നു 'സീതാത്വം' എന്നൎത്ഥം.

'ഇത്യുപനിഷൽ' എന്ന വാക്യം ഗ്രന്ഥസമാപ്തിസൂചകമാകുന്നു. സവ്വം ശിവം.

സീതോപനിഷൽ ഭാഷാവിവരണം സമ്പൂൎണ്ണം.

ഒരു താമ്രശാസനം.

[കോട്ടയംപട്ടണത്തിൽനിന്നു കിഴക്കു മൂന്നു മയിൽ വടക്കുപടിഞ്ഞാറായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒന്നാണ് അയ്മനത്തിൽ നരസിംഹക്ഷേത്രം. പുരാതനകാലത്തു ഈ ക്ഷേത്രം എത്രമാത്രം പ്രതാപത്തിലും ഐശ്വര്യസമൃദ്ധിയിലുമാണു വർത്തിച്ചിരുന്നതെന്നു താഴെക്കാണുന്ന ശാസനത്തിൽ നിന്നും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. കൊല്ലം ൯൦൦-ാമാണ്ടിനോട് അടുത്ത ഒരു കാലത്ത് എഴുതിയിട്ടുള്ളതെന്നൂഹിക്കപ്പെടുന്ന പ്രസ്തുത ലിഖിതം, അന്നത്തെ ഭാഷയുടെ സ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് എങ്ങനെ ഉപകരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് വിദ്വാന്മാർ തന്നെ തീർച്ചയാക്കേണ്ട ഒരു വിഷയമാണ്. അക്കാലത്തെ ഇടപ്രഭുക്കന്മാരുടെയും നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെയും അധികാരശക്തി ഏതാദൃശലിഖിതങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. ഏതായാലും ഇത്തരത്തിലുള്ള പുരാതനരേഖകൾ തേടിപ്പിടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതു ഭാഷയ്ക്കും ചരിത്രത്തിനും ഉപകാരപ്രദമാകാതിരിക്കുകയില്ല. ഇതൊരു പുരാതനകുടുംബത്തിൽനിന്നും കിട്ടിയതാണ്.]

ശാസ്ത്രി മഹോപാദ്ധ്യായ കെ. എസ്സ്. നീലകണ്ഠനുണ്ണി.

"കൊല്ലവർഷം ൮൦൪-ാമാണ്ടു് തിരുഅയ്മനത്തുക്ഷേത്രംസഭ അയ്മനത്തു കരുപ്പംകയ്മളെ ഏല്പിച്ചു എന്നറിക. ഏല്പിക്കുമ്പോൾ ശ്രീകോവിലിന്റെ കൂടവും വീണുപോയിരിക്കുന്നു. വലിയമ്പലത്തിന്റെ തെക്കെ തറമേൽ കൂത്തരങ്ങത്തു രണ്ടുമുക്കാൽ കോൽ വണ്ണത്തിൽ ഒരു മാവു നില്ക്കുന്നു. ഒരുനേരം കോരികയിൽ നാഴി അരിവെച്ചു നിവേദിക്കുന്നു. ഏല്പിച്ചതിൽപിന്നെ ശ്രീകോവിലും നാലമ്പലവും വലിയമ്പലവും വിളക്കുമാടവും മണ്ഡപവും പണികുറ തീർത്തു. ൮൪൮-ാമാണ്ടു് ഇടവമാസം ൨൪-ാംനു കലശം കഴിപ്പിച്ചു അടിയാരുകുടിയാനവന്മാരു ചിലവിട്ടതു കൂടാതെ തേവർക്കുററിപ്പാടു ചിലവു നെല്ലു എൺപത്തിനാലായിരപ്പറ. ൮൪൯-ാമാണ്ടു മേടമാസം ൮-ാംനു തിരുവുത്സവം തുടങ്ങി. ഉത്സവത്തിനു ചിലവുരാശി ഇരുന്തൂറുകുററിക്കു നെല്ല് ൪൭൦ പറ. ൮൫൦-ാമാണ്ടു കന്നിമാസം ൨-ാംനു ശീവേലി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. തിരുഅയ്മനത്തു ദേവന്റെ തന്ത്രി കടിയക്കോൽ നമ്പൂരി. തിരുഅയ്മനത്തുദേവന്റെ മനുഷ്യം ചാലക്കൽ കയ്മളുടെ ഭവനം തൃക്കന്നാമതിലകത്തിനു സമീപത്ത്. ഇവിടെ പുല്ലാനിപ്പള്ളിപറമ്പിനു പടിഞ്ഞാറത്തു്. ഇപ്പോൾ മുട്ടോഴിപ്പറമ്പെന്നു പേരു. പാറെ നായർ കയ്മളുടെ പെറുക്കനാകുന്നു. കയ്മൾ ആയുധമെടുത്തു എഴുന്നള്ളിക്കുന്ന മുമ്പിൽ അകമ്പടി കൂടണം. ആയുധം തെക്കുംകൂർ തമ്പുരാൻ പിടിച്ചുപറിക്കകൊണ്ടു കയ്മൾ തിരുഅയ്മനത്തു നടയിൽ പാർത്താറെ തമ്പുരാൻ ആയുധം കൊടുത്തില്ല. കയ്മൾ വടക്കോട്ടു പോകയും ചെയ്തു. ക്ഷേത്രം ഏററതിൽപിന്നെ പെറുക്കൻ പാറെ

നായരെക്കൊണ്ടു എഴുന്നള്ളിക്കുന്ന മുമ്പിൽ കൈകെട്ടി നടക്കത്തക്കവണ്ണം വച്ചതായാകുന്ന ഇടങ്ങഴി അരി വീതം ദേവസ്വത്തിൽനിന്ന് ഉത്സവത്തിൽ ൭ ദിവസം കൊടുത്തുവരുന്നു. തിരുഅയ്മനത്തു സംബന്ധികൾ പാറയ്ക്കൽ മാരാൻ മററത്തിൽമാരാൻ കുന്നത്തുമാരാൻ അയ്മനത്തു കുറുപ്പ് കദളിക്കാട്ടുകുന്നം. തിരുഅയ്മനത്തുദേവക്കു ശാന്തിക്ക് നൂർ ഗ്രാമത്തിന്റേയും കൂടിയുള്ള ക്ഷേത്രമാകയാൽ ഓരോരുത്തർ പുറപ്പെടാശാന്തിയായിട്ടു ഒന്നരാടൻമാസം കഴിച്ചു വരുന്നു. നാലുവീട്ടിൽ മാരാന്മാർക്കു ഒരുപോലെ സംബന്ധം. കദളിക്കാട്ടുകുന്നത്തിന്റെ സംബന്ധത്തിന്റെ പകുതി അയ്മനത്തുകുറുപ്പിന്. തെക്കുംകൂർ തമ്പുരാനായിട്ടും കുറുപ്പുംകയ്മളും കൂടെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഒന്നരാടൻമാസം ശീവേലി രണ്ടുപേക്കും. ചിങ്ങമാസത്തിൽ തിരുവോണം ആറാട്ട്. ചിങ്ങമാസത്തിൽ ശീവേലിയും ഉത്സവത്തിൽ അനുഭവവും കുറുപ്പിന്. ശീതികപ്രവൃത്തി ഉണ്ടാകയാൽ വിശേഷവും ക്ഷേത്രം ഇടപെട്ട് വേണ്ടുന്നപൂജയ്ക്കും ശീവേലിക്കും ശാന്തിഉടമയ്ക്കും ഉത്സവചിലവു വകയ്ക്കും നാലുനാല്പത്തെണ്ണായിരം ലെക്കം വസ്തുവും അയ്യായിരം മുറി പുരയിടവും കുറുപ്പുംകയ്മൾക്ക് ഉള്ളതിൽ ഒരു നല്പത്തെണ്ണായിരം ലെക്കം വസ്തുവും ഉത്സവക്കോപ്പിനു ആയിരം മുറി പുരയിടവും ദേവസ്വംവകയ്ക്കു ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു ദേവസ്വം കാര്യംവിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നു. നിലംതേടിയ കുറുപ്പുംകയ്മളുടെ പേരു ചേന്നൻ എന്ന്. തിരുഅയ്മനത്തു ക്ഷേത്രം പണി കഴിപ്പിച്ചതു ഇട്ടിക്കണ്ണൻ എന്ന കുറുപ്പുംകയ്മളും ചേന്നൻ കുറുപ്പുംകയ്മളും കൂടി ആകുന്നു. മതിലിനു വിസ്താരം പോരാഴികയാൽ എഴുന്നള്ളിക്കുന്ന മൂത്തന്മാരുടെ വടയാററുപുരയിടം അയ്മനത്തുപുരയിടം കുഴിക്കാട്ടുപുരയിടം കൊട്ടാരത്തിൽ പുരയിടം ഇതിന്മണ്ണം 4 മൂത്തന്മാർ പാക്ക്യാൽ വെട്ടിനിരത്തി ഉണ്ടാക്കിയില്ല. ആനക്കൊട്ടിലും കിഴക്കെ ഗോപുരവും ൭൪൭-ാമാണ്ടു പണി കഴിപ്പിച്ചു. ചിലവുരാശി ൭൦൦ കുററിക്കു നെല്ല് ഫ൪൦ പറ. തിരുഅയ്മനത്തു ൻനൂറെ-ാമാണ്ടു ബിംബഛാനി വന്നാറെ ശീവേലിബിംബത്തേൽ ആവാഹിച്ചു ദാനങ്ങളും ചെയ്തു. ബിംബഛാനി വന്ന ബിംബം നൂ൭-ാമാണ്ടു മീനമാസം ഫവ-ാംനു അഷ്ടബന്ധകലശം കഴിപ്പിച്ചപ്പോൾ കേടുവന്ന ബിംബം കെട്ടി അഷ്ടബന്ധകലശത്തോടുകൂടെ കലശം കഴിപ്പിച്ചു. ചിലവുരാശി ഖ൪൦ നെല്ല് കുററിക്കു ൨൦൦ പറ. ൻനൂറെ-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം ഫഊ-ാംനു പൂന്ത്രക്കാവു ഭഗവതിയുടെ ശ്രീകോവിലും അതിനോടു ചേർന്ന വലിയമ്പലവും പണി കഴിപ്പിച്ചു കലശം നടത്തിയവകയ്ക്കു ചിലവുരാശി ർവ൫ കുററിക്കു നെല്ലു ഫനൂ൭ പറ. അയ്മനത്തു ക്ഷേത്രത്തിൽ രാജ്യചെയ്യംകളുടെ കഥ മുൻപിനാലുള്ള വരിയിൽ കാണാനില്ല. കേട്ടു

കേൾവിയേ ഉള്ളൂ. അവന്റെ പറയും തുടിയും കാണ്മാനുണ്ടു്. പൂഞ്ഞാററിൽ തമ്പുരാൻ നമുക്കു് ഒരാനയെ ആണ്ടിൽ പതിശ തരണം. ൧൦൨-ാമാണ്ടു കക്കടകമാസത്തിൽ തമ്പുരാൻ ഒരു വെള്ളാനയെ തന്നു. ആ ആനയ്ക്കു ഇഷ്ടൻ എന്നു പേരിട്ടു മതിലകത്തു തളച്ചിരുന്നാറെ തെക്കുംകൂർസ്വരൂപത്തിനു അസൂയ സഹിക്കരുതാൻ വഹിയാഞ്ഞു ദുരുദ്ദേഷിയായിട്ടു ഉച്ചിമററത്തു നായരേയും വരകത്തിൽ നായരേയും സ്വരൂപം വരുത്തി വശീകരണം ചെയ്യിച്ചു ദേവന്റെ ആനയെ കൊന്നു ആയതിനു തേവരു ചോദിച്ചു. ആ സ്വരൂപം കവളവാറ്റ്വന്നു ചത്തു. കദളിപ്പഴം ജപിച്ചു വരകം ഉച്ചിമററത്തിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. ഉച്ചിമററം ആനയ്ക്കു കൊടുത്തു. ഇലമതിലിനു വെളിയിൽ കിടന്നു. ഉച്ചിമററത്തെ സ്ത്രീകൾ പ്രസവിക്കാറില്ല. അതിനാൽ വളരെ പൊന്നിൻകുടവും വെള്ളിക്കുടവും വിളിച്ചുചെല്ലി പ്രായശ്ചിത്തം മുതലായതു ചെയ്തിട്ടും സന്തതി ഉണ്ടായില്ലാ. ഈ വരകത്തിനു പുരുഷന്മാർ ഉണ്ടാകുന്നതൊക്കെയും ചത്തുപോകയാൽ നടയിൽ പല തവണയും വരകം വിളിച്ചുചെല്ലി പ്രായശ്ചിത്തം പൊന്നാന പൊന്നിൻകുടം വെള്ളിക്കുടം ചെയ്തുവരുന്നു. നെയക്കററിയും വച്ചുവരുന്നു. പിന്നീടു സന്തതി ഹാനിവന്നില്ല. ഈ ചെമ്പകശ്ശേരിസ്വരൂപത്തിങ്കൽ തമ്പുരാനു ആയുധം പൂജിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു നമ്പേരികളരി കീഴപേരിൽ കുറുമാടത്തുങ്കൽ കുരുക്കളേക്കും വലിയവീട്ടിൽ കളരിയിൽ തെക്കുംകൂററുകുരുക്കളേക്കും അയ്മയത്തുകളരിയിൽ തെക്കുംകൂററിനു ഉടവാൾവെട്ടു തുടങ്ങുവാനുള്ള കണക്കു് ദൈവമൂലക്കൽ ഇടുവാൻ നെല്ലു് ൧൭. അരിപറ ൨. നെൽപറ ൨. ഒരു പന്തിരുനാഴി ഉരുളിയിൽ അരി ഒരു പന്തിരുനാഴിയിൽ നെല്ലു്. രണ്ടുകൂട്ടം ഇടങ്ങഴി നെല്ലും നാഴി അരിയും. അരി രണ്ടേകാൽ. പൊത്തിവയ്പാൻ തളിക ഒന്നു അരി രണ്ടേകാൽ അതിന്റെ മീതെവച്ചു പൊത്തി പൂജിക്കണം. പുടവ ഉടുപ്പാൻ. വാൽഉത്തരീയമുണ്ടു രണ്ടു്. പൊത്തി മൂടുവാൻ മുറി പാതി. തളികമീതെ മുണ്ടു് ൨. പീഠത്തേൽ മുറി ൧ നടുക്കു ജ്ഞരിയിൽ വച്ചു പൂജിക്കണം. പൊത്തിക്കൊടുക്കുമ്പോൾ രാശി ൧൦൧."

ശുഭം.

വിമർശനവീഥി.

കാൽവരിയിലെ കല്പപാദപം.

[ഗ്രന്ഥകർത്താ:—കൈനിക്കര എം. പത്മനാഭപിള്ള, ബി. എ., എൽ. ടി.
എൻ. എസ്സ്. എസ്സ് പ്രസ്സ്, ചങ്ങനാശ്ശേരി. വില അണ 12.]

സംസ്കൃതത്തെ അവലംബിച്ചുൽഭവിച്ച മലയാളനാടകങ്ങൾ, ഇടയ്ക്കു തമിഴിനും സംഗീതത്തിനും അടിമപ്പെട്ടു്, ഒടുവിൽ ഇംഗ്ലീഷിനെ അനുകരിച്ച ഗദ്യനാടകങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ട കഥ സഹൃദയന്മാരായ സാഹിത്യരസികന്മാക്കു സുവിദിതമാണ്. "ഏകപുത്രൻ അകാലചരമമടഞ്ഞു ശ്മശാനത്തിൽ കിടക്കുമ്പോൾ, അവിടെ ഓടി എത്തി ആ മൃതശരീരം കണ്ടു് 'എടാ, ആറര കട്ട വെച്ചേരെ' എന്നു ഹാർമ്മോണിയക്കാരനു നിർദ്ദേശം നൽകി താളമേളസ്വരലയങ്ങളോടെ നീലാംബരിസംഗീതം കാണിച്ചു വാ വലിച്ചു കീറുന്ന ഹരിശ്ചന്ദ്രന്മാരെ" ക്കൊണ്ടും, ഒരു കൊല്ലക്കാലം താൻ ഹൃദയാധിദേവനായാദരിച്ചു പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മരണദേവത ഭർത്താവിനെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ രംഗത്തിന്റെ ഒരററത്തു മാറിനിന്നു ഹാർമ്മോണിയക്കാരനുമായി 'വടംപിടുത്തം' നടത്താൻ കണ്ണുംതള്ളി ഒരുങ്ങുന്ന സാവിത്രികളെക്കൊണ്ടും, അത്യന്തം വിലക്ഷണമായിത്തീർന്ന മലയാളനാടകവേദിയെ ആ ആപത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചതു് ഇന്നത്തെ ഗദ്യനാടകങ്ങളത്രേ. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലെ അഭിനവവും അഭിരാമവുമായ ഈ പുതിയ പ്രസ്ഥാനം ഇനിയും പൂർണ്ണയൗവനത്തെ പ്രാപിച്ചു എന്നു പറയാറായിട്ടില്ലെങ്കിലും അതിനുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാൻ ശ്രീമാൻ കൈനിക്കര എം. പത്മനാഭപിള്ളയുടെ "കാൽവരിയിലെ കല്പപാദപം" എന്ന പുതിയ ഗദ്യനാടകം ഞങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

ആകർഷകങ്ങളും ഹൃദയസ്പൃക്കുകളുമായ അനവധി ഇതിവൃത്തഭാഗങ്ങളുടെ ഒരു ദിവ്യനിക്ഷേപമാണു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ബൈബിൾ. പക്ഷേ, ആ രത്നങ്ങളെ വേണ്ടപോലെ തേച്ചുമിനുക്കി പുറമേ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ വളരെ പരിമിതമായിട്ടാണു കാണുന്നതു്. വള്ളത്തോളിന്റെ 'മഗ്ദലനമറിയം' പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പു്, ബൈബിളിൽ അങ്ങനെ ഒരു ഭാഗമുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ഹിന്ദുക്കൾ അധികംപേരുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്തിനു് ഹിന്ദുക്കളെപ്പററി മാത്രം പറയുന്നു? ക്രിസ്ത്യാനികളിൽത്തന്നെ ഒരു വലിയ ഭൂരിപക്ഷം ആളുകൾക്കു്—സഹൃദയക്കു് വിശേഷിച്ചും—ബൈബിളിൽ കണ്ടു പരിചയിച്ചതിനെക്കാൾ പരിപാവനയും സുചരിതയുമായ ഒരു "മഗ്ദലനമറി"യുമായി പരിചയപ്പെടുന്നതിനു സാധിച്ചതു വള്ളത്തോൾ നിമിത്തമാണ്. ആ വിശിഷ്ടകൃതിയുടെ ആവിർഭാവത്തിനുശേഷം ക്രിസ്തീയങ്ങളായ ഇതിവൃത്തങ്ങളെ ഉപജീവിച്ചുൽഭവിക്കുന്ന കാവ്യങ്ങളെ സ്വാഗതം ചെയ്യുവാൻ സഹൃദയലോകം സന്നദ്ധമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ "കാൽവരിയിലെ കല്പപാദപ"ത്തെപ്പോലെ അവരുടെ ആ തൃഷ്ണയെ ശമിപ്പിക്കാൻ ഇതേവരെ മറെറാരു കൃതിക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതചരമഘട്ടമാണ് "കല്പപാദപ"ത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. ഇതിവൃത്തരൂപീകരണത്തിനു പ്രധാനാവലംബമായി ഗ്രന്ഥകർത്താവു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു ബൈബിളിനെത്തന്നെയാണെങ്കിലും സുപ്രസിദ്ധാഖ്യായികാകാരിയായ മേരീകാറിലിയുടെ ബറബാസ്സ്

എന്ന നോവലിലെ ചില ഭാഗങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു അവലംബമായിത്തീർന്നിട്ടില്ലെന്നില്ല. നാടകത്തിലെ ഒരു പ്രധാനകഥാപാത്രമായ ജൂഡിത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു മാർഗ്ഗദർശിയായി തീർന്നിട്ടുള്ളതു മേൽപറഞ്ഞ നോവലാണ്; ബൈബിൾ ജൂഡിത്തിനെപ്പററി ശബ്ദിക്കുന്നേതയില്ല.

മി: പിള്ളയുടെ പാത്രസൃഷ്ടിയും തൂലികാചിത്രങ്ങളും സജീവവും ഹൃദ്യവുമായിട്ടുണ്ട്. പ്രശാന്തഗംഭീരനും ദിവ്യസ്നേഹമൂർത്തിയുമായ യേശുക്രിസ്തു; പശ്ചാത്താപപരിപൂതയും ദിവ്യപ്രേമനിക്ഷേപവുമായ മഗ്ദലനമേരി; ഗുരുവിനെ ചുംബനംകൊണ്ട് ഒററിക്കൊടുത്തതിനു ശേഷം പശ്ചാത്താപാഗ്നിയിൽ കിടന്നു നീറുന്ന ജൂഡാസ്; അധികാരപ്രമത്തതകൊണ്ടു തെളിഞ്ഞുപുളയുന്ന കയാഫസ്; ഓമനമകനെ വഞ്ചിച്ചു കൊല്ലിച്ചവന്റെ കഷ്ടാവസ്ഥയിൽ പോലും മനമലിഞ്ഞ് ശ്രോതാക്കളെ രോമാഞ്ചകഞ്ചുകിതരാക്കിത്തീർക്കുന്ന വിധത്തിൽ, "മകനേ" എന്നു വിളിക്കുന്ന കന്യകാമേരിയും; വിശ്വമോഹിനിയും ഐഹികസുഖാമൃതമദോന്മത്തയുമായ ജൂഡിത്ത്; ഇങ്ങനെ ഓരോ പാത്രത്തിന്റെയും ചിത്രീകരണം ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ സൃഷ്ടിവൈചിത്ര്യത്തിന് ഉത്തമസാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമല്ല, ജൂഡിത്തിന്റെ സഖിയായ ഇസബൽ തുടങ്ങിയ അപ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഭാവനാശക്തിയും നിർമ്മാണപാടവവും തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്.

ഈ നാടകത്തിലെ ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചും ഞങ്ങൾക്കു നല്ല അഭിപ്രായംതന്നെയാണുള്ളത്. അപൂർവ്വം ചില സ്ഥലങ്ങളിലൊഴിച്ച്, ഇതിലെ ഭാഷ ഹൃദയാവർജ്ജകവും നാടകോചിതവുമായിരിക്കുന്നു. നാടകരംഗത്തിൽ സംസ്കൃതപദപ്രചുരമായ ഭാഷയെക്കാൾ നാടോടിഭാഷയാണ് അധികം ഫലിക്കുന്നതെന്ന് അനുഭവംകൊണ്ടും കൂടി മനസ്സിലാക്കാൻ മി: പത്മനാഭപിള്ളയ്ക്കു സാധിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, അക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം അധികം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നത്.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ മേന്മ, പാത്രസൃഷ്ടിയിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള പാടവം, പ്രതിപാദനരീതിയുടെ തന്മയത്വം, ഭാഷയുടെ സാരള്യം, സർവ്വോപരി, രസാവിഷ്കരണത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ചാതുരി എന്നിങ്ങനെ ഓരോ അംശങ്ങളെക്കൊണ്ടാലോചിച്ചു നോക്കിയാലും 'കാൽവരിയിലെ കല്പപാദപ'ത്തിനു മലയാളനാടകങ്ങളുടെയിടയിൽ അത്യുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിന് അർഹതയുണ്ട്.

ഇത് ഒരുവശം; മറുവശവും ഞങ്ങൾ നോക്കാതിരിക്കയില്ല. ജൂഡിത്തിന്റെ സൃഷ്ടി എത്രമാത്രം മനോഹരമായിട്ടുണ്ടെന്നിരുന്നാലും, ക്രിസ്തുചരിതത്തെപ്പോലെ ശാന്തരസപ്രധാനമോ കരുണരസപ്രധാനമോ ആയ ഒരു കഥയിൽ, അത്രമാത്രം ശൃംഗാരനിമഗ്നമായ ഒരു പാത്രത്തെ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിക്കുന്നത് ഉചിതമാണോ എന്നു വല്ലവർക്കും സംശയം ജനിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു തീരെ അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ജൂഡാസ് കേവലം മുപ്പതു വെള്ളിക്കാശിനുവേണ്ടി തന്റെ നാഥനെ ഒററിക്കൊടുത്തു എന്നു പറയുന്നതിലുള്ള അസംഭാവ്യതാദോഷത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു താൻ ജൂഡിത്തിനെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും മേരികൊറേലി അക്കാര്യത്തിൽ തനിക്ക് ഒരു പ്രമാണമായിട്ടുണ്ടെന്നും ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറയുന്നു. "ജഗന്മോഹിനിയായ ഈ യുവതിയുടെ ജാരന്മാരായിരുന്നു, കയാഫസ് പ്രഭൃതികളായ തദാനീന്തനയഹൂദപ്രമാണികൾ എന്നും, സാന്മാർഗ്ഗികതത്വങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന അത്യുൽകടനിയമങ്ങൾ പ്രസംഗിച്ചതിനാലും തന്റെ ഏകസോദരനെ ശിഷ്യനാക്കി തന്നിൽനിന്നപഹരിച്ചമൂലവും ഈ മോഹനവേശ്യയ്ക്കു യേശുമഹേശനോടു തീരാപ്പക ജനിച്ചുവെന്നും ഇവളുടെയും കയാഫസ്പ്രമുഖരുടെയും ഉപജാപങ്ങളിലുൾപെട്ടു വിദ്വേഷിച്ചു കപ്രചോദന

ങ്ങളാൽ ജൂഡാസ് യേശുവിനെ മുപ്പതു വെള്ളിക്കാശു കൈക്കാണംപററി പ്രതിയോഗികൾക്കേല്പിച്ചുവെന്നുമുള്ള കല്പിതാംശം കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിനു ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറയുന്ന സമാധാനം ഇതാണ്. ഇവിടെ പല എതിർചോദ്യങ്ങളുമുണ്ടാകാം. സുപ്രസിദ്ധവും സുസമ്മതവുമായ ഒരു സംഭവത്തിൽ സംഭവ്യതാഗുണം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ഒരാൾ പ്രത്യേകിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടതുണ്ടോ? ഈ കല്പിതകഥാംശം നിമിത്തം ജൂഡാസ് വായനക്കാരുടെ അനുകമ്പയ്ക്കു പാത്രമായിത്തീരുന്നില്ലേ? ഇതു ബൈബിളിനു വിരുദ്ധമാകുന്നില്ലേ?

അഥവാ, കവികൾക്കു സഹജമായ നിരങ്കുശത്വത്തിന്റെ തണലിൽനിന്നുകൊണ്ടു മി: പിള്ള ബൈബിളിൽനിന്നു വരുത്തിയ ഈ വ്യതിചലനത്തെ അത്രവലിയ ഒരു കാര്യമായി കണക്കാക്കേണ്ടതില്ലെന്നു കവിതാഭക്തിവെച്ചുകൊണ്ടു സമ്മതിച്ചാലും, ജൂഡിത്തിന്റെ ശൃംഗാരരംഗങ്ങൾ 'കുറെ കടന്നുപോയി' എന്നു പറയാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. "നിന്റെ കരപല്ലവംകൊണ്ടു എന്റെ കരപല്ലവത്തിൽ പിടിച്ച് അങ്ങനെ മൃദുമൃദുവായി പൊക്കി ഞാൻ അങ്ങനെ ഉദിച്ചുയരുമ്പോൾ നിന്റെ അധരപല്ലവത്താൽ എന്റെ കപോലപല്ലവത്തിൽ ഒരു മുദ്ര വയ്ക്കണം' (p. 29) എന്നു സക്കറിയാസ്സിനെക്കൊണ്ടും, "അയ്യോ! ഒരു പുരുഷനെയെങ്കിലും വിട്ടുതന്നല്ലോ" (p. 35) എന്നു ഇസബെലിനെക്കൊണ്ടും ജൂഡിത്തിനോടു പറയിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളും മററും ഇതിനുദാഹരണമാണ്. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ജൂഡിത്തിനെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ കവി കാണിച്ചിട്ടുള്ള പാടവവും ജൂഡിത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കവും ഹൃദയംഗമവുമായ സഹോദരസ്നേഹത്തിന്റെ പരിപാവനതയും സഹൃദയന്മാരുടെ ഹൃദയവീണാതന്ത്രികളെ മീട്ടുന്നതിനു സർവ്വഥാ പര്യാപ്തമായിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ.

കുരിശാരോഹണത്തിനു ശേഷമുള്ള അഞ്ചു രംഗങ്ങളുടെ സാംഗത്യത്തെപ്പററിയും സംശയമുണ്ടാകാം. കുരിശാരോഹണഘട്ടത്തിൽ—വികാരങ്ങളുടെ ആ മൂർദ്ധന്യാവസ്ഥയിൽ—നാടകത്തിനു പൂർണ്ണവിരാമമിട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ, കലാപരമായ ഒരു മേന്മകൂടി നാടകത്തിനു സിദ്ധമായിരുന്നില്ലേ എന്നു സംശയമുണ്ട്. അഥവാ, പുനരുത്ഥാനരംഗം യേശുചരിതത്തിലെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു ഘട്ടമാകയാൽ അതുംകൂടി ചേർക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണെങ്കിൽ അതു നീണ്ട അഞ്ചു രംഗങ്ങൾ കൂടാതെ തന്നെ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു സാധിക്കാമായിരുന്നു. കുരിശു ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ടു യേശുവിനെ കാൽവരിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്ന 13-ാം രംഗത്തിൽ ഭടന്മാർ ചെയ്യുന്നതായി കാണിച്ചിട്ടുള്ള അതിരുകവിഞ്ഞ ഉപാലംഭം ആ രംഗത്തിലെ സ്ഥായിയായ രസത്തിന് അല്പം വിച്ഛിത്തി വരുത്തുന്നില്ലേ? യേശുവിനെ ഗവർണ്ണരായ പിലാത്തോസിനെക്കൊണ്ടുതന്നെ അടിപ്പിക്കേണ്ടിയിരുന്നുവോ? കൊലപാതകക്കുററത്തിനു ബന്ധനത്തിൽ നിൽക്കുന്ന ബറബാസ് കോടതി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഇടയ്ക്കുകയറി അതുമിതും പറയുന്നതു കോടതിയുടെ ഗൌരവത്തിനു ഹാനികരമല്ലേ? സഹോദരിയായ ജൂഡിത്തിനോടു ഗുരുദേവനെ വഞ്ചിക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നതിനുമുൻപ്, മെൻക്കിയർ വന്നു "ഞാനാരുമാകട്ടെ നിങ്ങളുടെ ഗുരുനാഥനെ വഞ്ചിക്കുന്നതു ഞാനായിരിക്കയില്ല." (p. 18) എന്നു ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാരോടു പറയുമ്പോൾ ജൂഡാസ് മാത്രം "കരുണതന്താങ്ങും ഭീതിയോടും ഹൃദയക്ഷീണത്തോടും കൂടി പിന്നോട്ടു മാറു"ന്നതിനുള്ള കാരണം അവ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. സദസ്യർക്കു മാത്രം മനസ്സിലാകുന്നതിനുള്ള ഒരു സൂചന എന്നുള്ള നിലയിൽ മെൻക്കിയരെക്കൊണ്ടു അതു പറയിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, അതു ഏററവും ഉചിതമാകുമായിരുന്നു താനും. ഇതുപോലെ വേറെയും ചില അസാംഗത്യങ്ങൾ ഇതിൽ കാണുന്നില്ലെന്നില്ല.

അനുഗ്രഹിതൻ, തീഷ്ണാഗ്രശലാക, മന്ദഃസ്മേരഛായ, ശിരഛേദം, ശ്രേഷ്ഠതരം, ഈശ്വരേഛ, വിശ്വസ്ഥൻ എന്നു തുടങ്ങിയ അച്ചുപിഴകളും ദുർഗ്രാഹ്യം (ദുർഗ്രഹം) ശാന്തി ശരച്ചന്ദ്രിക (ശാന്തശരച്ചന്ദ്രിക) സന്താപസംവരിതം (സന്താപസംവൃതം) ഇത്യാദികളായ അബദ്ധപ്രയോഗങ്ങളും "കല്പാപാദപ"ത്തെപ്പോലെയുള്ള ഉത്തമകൃതിയിൽ സ്ഥലം പിടിക്കേണ്ടവയല്ല. "ഘോരാട്ടഹാസമുഖരിതയും നിരന്ധ്രാന്ധകാരപരിപൂർണ്ണയും ഭൂരിവിഭ്രാന്തയുമായ രീകാപ്രകൃതി" (p 16)) ഈ തരത്തിലുള്ള കഠിനഭാഷ ഒരു നാടകത്തിൽ കൂടാതെ കഴിക്കുകയാണു വേണ്ടതു്. ലളിതകോമളങ്ങളായ മലയാളപദങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഹൃദയാവർജ്ജകമായ രീതിയിൽ കാര്യം പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കാൻ ത്രാണിയുള്ള മി: പിള്ള അപൂർവ്വം ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ മാത്രമാണെങ്കിലും, ഏതാദൃശമായ ഭാഷാരീതി സ്വീകരിച്ചതു് എന്തിനാണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ചേർത്തുകാണുന്ന സുദീർഘസംഭാഷണം—നീണ്ട ഒരു പ്രഭാഷണച്ഛായയിലുള്ളതു്—നാടകം അഭിനയിക്കുമ്പോൾ രംഗവാസികളെ മുഷിപ്പിക്കുമെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ഓർക്കേണ്ടതായിരുന്നു.

A. D. H. S.

രണ്ടാം ലക്കത്തിലെ ശുദ്ധിപത്രം.

പേജ്.	വരി.	അശുദ്ധം.	ശുദ്ധം.
144	4	സുപ്രസിദ്ധമായ	അപ്രസിദ്ധമായ
209	5	കൂരിരുട്ടുഴിഞ്ഞാട്ടം	ക്രൂരിരുട്ടുഴിഞ്ഞാടും
,,	24	പാതിരയ്ക്കു	പാതിരിക്ക
211	12	കർത്ത്യവ്യാബ്ധി	കർത്തവ്യാബ്ധി

പുസ്തകം 3. ലക്കം 4

സമസ്തകേരള

സാഹിത്യപരിഷത്ത്

വക

ത്രൈമാസികം.

പുസ്തകം 3	1116 എടവം.	ലക്കം 4.

ഇലത്തൂർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികൾ.

———x———

(ഉള്ളൂർ)

മഹാകവി ഇലത്തൂർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികൾ കൊല്ലം ൯൯൯-ാമാണ്ടു തുലാമാസം ൨൪-ാംതീയതി പൂരാടം നക്ഷത്രത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഇലത്തൂർപകുതിയിൽ പടിഞ്ഞാറെ അഗ്രഹാരത്തിൽ ജനിച്ചു. പിതാവു്, ആണ്ടിശാസ്ത്രികൾ എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധനായ ശങ്കരനാരായണശാസ്ത്രികളായിരുന്നു. ഹരിതഗോത്രക്കാരാണു് ആ കുടുംബക്കാർ. ബാലനായ രാമസ്വാമി തദ്ദേശവാസികളായ ഏതാനും പണ്ഡിതന്മാരോടു ചില കാവ്യനാടകഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിച്ചതിനുമേൽ ശാസ്ത്രാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി, വൈദുഷ്യത്തിനെന്നപോലെ വദാന്യതയ്ക്കും അക്കാലങ്ങളിൽ കേരളമെങ്ങും കേളികേട്ടിരുന്ന പന്തളത്തുകോയിക്കലേക്കു പോയി. ഒരു കാലത്തു ചെങ്കോട്ടത്താലൂക്കിലെ ചെങ്കോട്ട, കക്കടി ഈ പകുതികൾ കൊട്ടാരക്കര രാജാവിനും, ശാസ്തൂർവടകര കായംകുളം രാജാവിനും, ആയക്കുടി, അച്ചൻപുതൂർ ഈ പകുതികൾ ഇടമനപ്പ

ണ്ടാരത്തിലേക്കും, ഇലത്തൂർ, ശിവനല്ലൂർ ഈ പകുതികൾ പന്തളത്തു രാജാവിനും, പുളിയറ, പുതൂർ ഈ പകുതികൾ ആയ്യങ്കാവുദേവസ്വത്തിലേക്കും, അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നു. പന്തളം തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു ചേർന്നതോടുകൂടി പന്തളത്തുരാജാവിന്റെ അധീനതയിലിരുന്ന ഇലത്തൂർ ഗ്രാമക്കാർ തിരുവിതാംകൂർമഹാരാജാവിന്റെ പ്രജകളായി. പന്തളത്തേക്കു ഇലത്തൂരിലുണ്ടായിരുന്ന ആധിപത്യം നിശ്ശേഷം നശിച്ചതു രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികൾ ജനിക്കുന്നതിനു മൂന്നുകൊല്ലംമുമ്പ്—അതായതു കൊല്ലം ൯൯൩-ൽ—മാത്രമായിരുന്നു. അതിനാൽ നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ ബാല്യകാലത്തിലും ഇലത്തൂർഗ്രാമക്കാർ പന്തളത്തുരാജാക്കന്മാരെ തങ്ങളുടെ രക്ഷാധികാരികളായിത്തന്നെ കരുതിയിരുന്നു. ബാലനായ രാമസ്വാമിയെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു പന്തളത്തു തമ്പുരാന് ശ്രദ്ധാബാഹുല്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഇതിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. പന്തളത്തുകോയിക്കൽ ചെന്നെത്തിയ ആ വിദ്യാർത്ഥിക്ക് അവിടെ ആദ്യത്തെ ദിവസം മാങ്ങാക്കറിയും നെയ്യും കൂട്ടി ഊണു കഴിക്കുവാൻ ഇടവരികയും, പ്രതിഭാസമ്പന്നനായ അദ്ദേഹം അതു "സാമ്രാജ്യഭുക്തി"യായി (ആജ്യത്തോടും ആമ്രത്തോടും കൂടിയുള്ള ഭോജനമാകയാൽ) എന്നു പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തു. അതു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന വലിയതമ്പുരാൻ കുട്ടിയുടെ സരസ്വതീപ്രസാദമോർത്ത് അത്ഭുതപ്പെടുകയും എല്ലാച്ചെലവുകളും കോയിക്കൽനിന്നുതന്നെ നല്കി ആ അദ്ധ്യേതാവിനെ വ്യാകരണം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഏർപ്പാടു ചെയ്യുകയുമുണ്ടായി.

കുറേക്കാലം രാമസ്വാമി അവിടെ താമസിച്ചു വ്യാകരണം, തക്കം ഈ രണ്ടു ശാസ്ത്രങ്ങളിലും പ്രാവീണ്യം സമ്പാദിച്ച് "ശാസ്ത്രി"പദത്തിൽ ആരൂഢനായിത്തീർന്നു. കേളപ്പൻ തമ്പുരാൻ, ശങ്കുവായ്യർ ഇങ്ങനെ പന്തളത്തുവെച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു രണ്ടു സതീർത്ഥ്യന്മാരുണ്ടായിരുന്നതായി അറിയുന്നു; അവരെപ്പററി വേറെ വിവരമൊന്നും കിട്ടീട്ടില്ല. പന്തളത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം അവസാനിപ്പിച്ചതിനുശേഷം ശാസ്ത്രികൾ മൂകാംബിയിൽ പോയി മൂകപഞ്ചശതിസ്തോത്രം പാരായണം ചെയ്തു കവിതാകാമധേനുവായ അവിടത്തെ ദേവിയെ കുറേക്കാലം ഭജിച്ചു. അനന്തരം ഗോകർണ്ണം, കാശി, കുംഭകോണം മുതലായ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയും, തത്തദ്ദേശീയന്മാരായ വിദ്വാന്മാരുമായി ശാസ്ത്രവാദം നടത്തുകയും, വേദാന്തം തുടങ്ങിയ വേറെ ചില ശാസ്ത്രങ്ങൾ അഭ്യസിക്കയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം കൊല്ലം ൧൦൨൪-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി, അന്നു തിരുവിതാംകൂർരാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന ഉത്രം തിരുനാൾ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെയും, അവിടത്തെ അനന്തിരവനും യുവരാജാവുമായ

ആയില്യംതിരുനാൾ രാമവൎമ്മമഹാരാജാവിൻെറയും പ്രീതിഭാജനമായും വലിയകൊട്ടാരം വിദ്വൽസദസ്സിലെ ഒരു പ്രധാനാംഗമായും പരിലസിച്ചു. ൧൦൩൬-ൽ മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മമഹാരാജാവു നാടുനീങ്ങി, ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു സിംഹാസനാരൂഢനായപ്പോൾ ശാസ്ത്രികളുടെ പദവി ഒന്നുകൂടി ഉയൎന്നു. കവിസാൎവ്വഭൌമനെന്നും സൎവ്വശാസ്ത്രപാരംഗതനെന്നും ശാക്തേയശിഖാമണിയെന്നും മററും അനേകം നിലകളിൽ അവിടത്തേക്കു ശാസ്ത്രികളെപ്പററി അത്യന്തം സ്നേഹവും ബഹുമാനവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇലത്തൂരിന് ഉദ്ദേശം പതിനഞ്ചു മൈൽ വടക്കുള്ള ശങ്കരനയനാർകോവിൽ എന്ന മഹാക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രധാനമൂൎത്തിയായ ഗോമത്യംബ (പാൎവ്വതീദേവി)യായിരുന്നു ശാസ്ത്രികളുടെ ഇഷ്ടദേവത; ആ ദേവതയുടെ അനുഗ്രഹംമൂലം അദ്ദേഹത്തിന് അദൃശ്യദൎശനം മുതലായ ചില സിദ്ധികളുണ്ടായിരുന്നതായി വൃദ്ധന്മാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു സൌവൎണ്ണവും പഞ്ചമുഖവുമായ ഒരു ഹനുമദ്വിഗ്രഹം കൈയിൽവച്ചു മറച്ചുകൊണ്ട് അതെന്തെന്നു കണ്ടുപിടിച്ച് ഒരു ശ്ലോകം ഉടനടി നിൎമ്മിച്ചു ചൊല്ലണമെന്നു തൻെറ ആസ്ഥാനപണ്ഡിതന്മാരോട് ആജ്ഞാപിച്ചു. പ്രമേയമിന്നതെന്നറിഞ്ഞാൽ ശ്ലോകമുണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയുന്ന പലരും ആ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു; പക്ഷെ അറിയാഞ്ഞാൽ എന്തുചെയ്യാം? എന്നാൽ നമ്മുടെ ഗോമതീദാസന് ആ കല്പന കേട്ടപ്പോൾ ഒരു സങ്കോചവും തോന്നിയില്ല. അദ്ദേഹം പെട്ടെന്നു താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകം ചൊല്ലി.

"ശ്രീമാൻ ശ്രീദാമദാസോ ജയതി വസുമതീതാതതാതാൎജ്ജാതഃ
ശ്രീരക്ഷോനാഥപക്ഷക്ഷിതിധരകുലിശപ്രായദംഷ്ട്രാകരാളഃ
ശ്രീദഃശ്രീരാമദാസവാസമരസമനസാം ശ്രീധരോദാരബാഹുഃ
ശ്രീദാശാദ്രീശചാപപ്രതിഭടതനുമാൻ പഞ്ചവക്ത്രോ ഹനുമാൻ."

(ശ്രീദൻെറ) കുബേരൻെറ. (ആശ) ദിക്കിലുള്ള. (അദ്രി)പൎവ്വതം=കൈലാസം. അതിൻെറ ഈശൻ=ശ്രീപരമേശ്വരൻ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചാപം=മഹാമേരു. അതിനോടൊപ്പമുള്ള തനുവോടുകൂടിയതു്=സ്വൎണ്ണമയം. സകലകലാവല്ലഭനായ തിരുമനസ്സിലേക്ക് ഒരുദിവസംപോലും ശാസ്ത്രികളെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുക പ്രയാസമായിരുന്നു. വിദേശങ്ങളിൽ നിന്നു ദിവസംതോറുമെന്നപോലെ തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന വിദ്വൽപുംഗവന്മാരോടു വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യുന്നതിനും അവരെ വേണ്ടവിധത്തിൽ മാനിക്കുന്നതിനും ദൂരസ്ഥന്മാരായ പണ്ഡിതപ്രവേകന്മാൎക്കു യഥോചിതം ഗദ്യപദ്യാത്മകങ്ങളായ രാജകീയലേഖനങ്ങൾ അയയ്ക്കുന്നതിനും ശാസ്ത്രികളുടെ സാഹായ്യം അവിടുത്തേക്ക് ഒഴിച്ചുവെക്കു

ത്തക്കതായിരുന്നില്ല. സ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രനായ ശാസ്ത്രികൾക്കും ആ തിരുമേനിയുടെ പേരിൽ—എന്തെല്ലാം കുററങ്ങളും കുറവുകളും ഉണ്ടായിരുന്നാലും അവിടന്നു സഹൃദയശിരോമണിയും പണ്ഡിതപക്ഷപാതിയും ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ലല്ലോ—അസാമാന്യമായ ഭക്തിയും ആദരവുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവിധകൃതികളിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ൧൮൭൭-ൽ നടന്ന ഡെൽഹിദർബാറിൽ ലിററൺപ്രഭു ആ മഹാരാജാവിന്റെ സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു കൈയടന്റെ ഭാഷ്യപ്രദീപത്തിനു നാഗേശഭടൻ രചിച്ച ഉദ്യോതഗ്രന്ഥം പാരിതോഷികമായി നല്കിയെന്നു കേൾവിയുണ്ടു്. ചുരുക്കത്തിൽ എങ്ങനെ മുൻപു പന്തളത്തുചെന്നു സംസ്കൃതം പഠിച്ചു്, അനന്തരം കാശിയിൽ പോയി ശേഖരാന്തം വ്യാകരണം അഭ്യസിച്ചു സകലശാസ്ത്രപാരീണനായി തിരിച്ചെത്തി, കൊല്ലം ൯൭൬-ൽ തീപ്പെട്ട തിരുവിതാംകൂർ കാർത്തികതിരുനാൾമഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ സദസ്യനായി പന്തളം സുബ്രഹ്മണ്യശാസ്ത്രികൾ സമുല്ലസിച്ചുവോ, അതുപോലെ ആയില്യംതിരുനാൾതിരുമനസ്സിലെ സദസ്യനായി ഇലത്തൂർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികളും സമുല്ലസിച്ചു. കാർത്തികതിരുനാൾമഹാരാജാവു് ഒരിക്കൽ രോഗാതുരനായ സുബ്രഹ്മണ്യശാസ്ത്രികളോടു താൻ അദ്ദേഹത്തിനു് എന്തഭീഷ്ടമാണു സാധിക്കുവാനുള്ളതു് എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ആ മന്മഥജ്ഞൻ

> "പുംസാമർത്ഥ ഉപാത്തമ, പ്രഭവിതുഗ്ഗോപ്തുർമ്മഹത്യാദരേ ,
> സൌജന്യാകരവൈദുഷീനിലയസംവാദേ ച നാഥേഹാ മിതഃ;
> തേഷ്വാദ്യാവിഹ സംസ്കൃതൌ വിതരതഃ പ്രായേണ നസ്സൌഹിതീ-
> മന്ത്യസ്തുത്ത ചിരാദപി പ്രണയിനസ്തം മന്മഹേ ദുർല്ലഭാം."

എന്നു മറുപടി അറിയിക്കുകയുണ്ടായി. "ഈ ലോകത്തിൽ പുരുഷന്മാർ വളരെ വിലയുള്ളതായി കരുതേണ്ടതു മൂന്നാണു്. തൃതീയപുരുഷാർത്ഥം ഒന്നു്; പ്രഭവിതാവായ ഗോപ്താവിന്റെ മഹത്തായ ആദരം ഒന്നു്; സൌജന്യവും വൈദുഷ്യവും ചേർന്ന സഹൃദയന്മാരുമായുള്ള സംഭാഷണമൊന്നു്. ഇവയിൽ തിരുമേനീ! ആദ്യത്തേതു രണ്ടും എനിക്കു മിക്കവാറും സംതൃപ്തി നല്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു; വളരെക്കാലമായി ഞാൻ പരിചയിക്കുന്നതാണെങ്കിലും മൂന്നാമത്തേതിൽനിന്നു് ആ സംതൃപ്തി ലഭിക്കുക പ്രയാസമാണെന്നത്രെ തോന്നുന്നതു്" എന്നാണു ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥം. മഹാരാജാവിനെ സർവ്വാഭീഷ്ടപ്രദനായ ഒരു പ്രഭു എന്നുള്ളതിനെക്കാൾ സൌജന്യനിധിയായ ഒരു സഹൃദയൻ എന്ന നിലയിലാണു താൻ അധികമായി ബഹുമാനിക്കുന്നതെന്നു വ്യംഗ്യം.

അതുപോലെയായിരുന്നു ആയില്യം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെയും അവസ്ഥ.

ഒരവസരത്തിൽ, ൧൦൨൨-ാമാണ്ടു നാടുനീങ്ങിയ തന്റെ അമ്മാമൻ സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെയും തന്റെയും രാജ്യഭാരധോരണിയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി ഓരോ ശ്ലോകം രചിക്കണമെന്ന് ആയില്യം തിരുനാൾ മഹാരാജാവു കൊട്ടാരം വിദ്വൽസദസ്സിലെ അംഗങ്ങളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു; എല്ലാ പണ്ഡിതന്മാരും അവിടുത്തെ രാജ്യഭാരം തന്നെയാണു ശ്രേഷ്ഠമെന്നു പക്ഷപാതരൂപമായി സമർത്ഥിച്ചു. രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികൾ മാത്രം ആ വിഷയത്തെ അധികരിച്ചു ശ്ലോകമൊന്നുമുണ്ടാക്കിയില്ല. ആ സരസദ്രുതകവികിരീടമണിയുടെ മൌനം മഹാരാജാവിനെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. “ശാസ്ത്രികളെന്താ ഒന്നും ചൊല്ലാത്തത്?” എന്നു കല്പിച്ചു ചോദിച്ചപ്പോൾ അത്തരത്തിൽ ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചതു് അവിവേകമായിപ്പോയി എന്നും സരസ്വതീദേവിയുടെ കരുണയെ വ്യഭിചരിക്കുവാൻ താൻ തയാറില്ലെന്നും ശാസ്ത്രികൾ അറിയിച്ചു. ശാസ്ത്രികൾ ശാക്തേയനാണെന്നുള്ള വസ്തുത മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടു മഹാരാജാവു വീണ്ടും “എന്താ ശാസ്ത്രികൾ ഇങ്ങോട്ടു പോരുമ്പോൾ എന്തെങ്കിലും പൂജാദ്രവ്യം സേവിക്കയുണ്ടായോ?” എന്ന് അല്പം കോപത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചപ്പോൾ, ആ സാഹിത്യസാമ്രാട്ടു താൻ ആ ദ്രവ്യം സേവിച്ചാലുമില്ലെങ്കിലും അതിന്റെ വികാരം തിരുമനസ്സിലെ മുഖത്താണു പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നതു് എന്നു അതേസ്വരത്തിൽത്തന്നെ മറുപടി പറഞ്ഞു. മഹാരാജാവിനു തിരുവുള്ളക്കേടായി; ശാസ്ത്രികൾ ലേശവും കുലുങ്ങിയില്ല; “വിസ്തീർണ്ണാ പൃഥിവീ ജനാശ്ച ബഹവഃ; കിം കിം ന സംഭാവ്യതേ?” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു സദസ്സിൽനിന്നിറങ്ങി തിരുവനന്തപുരം വിട്ട് ഒന്നുകൂടി വിദേശസഞ്ചാരം ചെയ്കയും കൽക്കത്തയിലും ബോംബയിലും മററും താരാനാഥതർക്കവാചസ്പതി മുതലായ മഹാവിദ്വാന്മാരുടെ സംശിരഃകമ്പമായ ശ്ലാഘയ്ക്കു പാത്രീഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. മഹാരാജാവിന്റെ സദസ്സു ശാസ്ത്രികളുടെ അഭാവത്തിൽ ആദിത്യനില്ലാത്ത ആകാശമായി; വിദേശികളോടു വാഗ്വാദം ചെയ്യുവാൻ വിദഗ്ദ്ധനായി അവിടെയാരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പശ്ചാത്താപാത്തനായ ആ മഹാത്മാവു് ഏറെത്താമസിയാതെ തന്നെ ശാസ്ത്രികളെ ആളയച്ചു തിരിയെ വരുത്തി പൂർവ്വാധികം മാനിച്ചു സകലയോഗക്ഷേമങ്ങളുമന്വേഷിച്ചു വീണ്ടും ആസ്ഥാനപണ്ഡിതസാർവ്വഭൌമനായി വാഴിച്ചു. വിപ്രലംഭത്താൽ പരിപുഷ്ടമായ സംയോഗംപോലെ ആ പുനസ്സമാഗമം രണ്ടുപേർക്കും ആനന്ദത്തെ വളർപ്പിച്ചു.

ശാസ്ത്രികൾ തിരുവനന്തപുരത്തു തന്റെ സമയത്തിൽ ഭൂരിഭാഗവും ശിഷ്യന്മാരെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും സ്വയമായി വിവിധ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിനുമാണു വിനിയോഗിച്ചുവന്നതു്. കുറേക്കാലം ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമേനിയെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം നിയമിക്കപ്പെട്ടുകയുമുണ്ടായി. ശിഷ്യന്മാരിൽ സർവ്വഥാ അഗ്രഗണ്യൻ കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും അവിടുന്നു ശാസ്ത്രികളോടു പ്രധാനമായി അഭ്യസിച്ച ശാസ്ത്രം വേദാന്തവുമായിരുന്നു. ആയില്യം തിരുനാൾ മഹാരാജാവും വലിയകോയിത്തമ്പുരാനും തമ്മിലുള്ള വിരോധം മൂർച്ഛിച്ച കാലത്തിൽ മഹാരാജാവു കോയിത്തമ്പുരാനെ അനുനയിക്കുവാൻ ശാസ്ത്രികളെ മദ്ധ്യസ്ഥനാക്കി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തിലേക്കയച്ച കഥ അവിടുന്നു ശ്രീവിശാഖവിജയം മഹാകാവ്യം ചതുർത്ഥസർഗ്ഗത്തിൽ വിശേഷോത്തരമായ തന്മയത്വത്തോടുകൂടി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

"അഗാധധീരഥാഹൂയ ശ്രീരാമസ്വാമിശാസ്ത്രിണം
അഹിനക്ഷത്രജഃ ക്ഷ്മാഭൃദഹിതേനോൽ കേരളാന്തികം.
ബ്രഹ്മവിദ്യോപദേഷ്ടാരം സ്വസ്യ സാഹിത്യദേശികം
കേരളഃ പ്രതിജഗ്രാഹ ബഹുമാനപുരസ്സരം
അഥാനുയുജ്യ കുശലം കുശലശ്ശാസ്ത്രിപുംഗവഃ
തേന സല്ലാപമകരോദിത്ഥമർദ്ധസമസ്യയാ.
'ഭവതേ കുപ്യതി കുതഃ കുലശേഖരഭൂപതിഃ?'
'യാവദത്ര ഭവാൻ വേദ താവദേവ ഹ്യവൈമ്യഹം.'

* * * * * *

'ക്ഷമാപ്യതഃ പാദനത്യാ ക്ഷമാപയതു തം ഭവാൻ.'
'ന മാം ദിദൃക്ഷതേ സ്വാമീ; നമാമ്യസ്യ പാദൌ കഥം?'
'പ്രേഷ്യതാം പത്രികാ തർഹി പ്രശ്രയാദ്ദർശനാർത്ഥിനി'
'ഭവത്വേവം; ഭവാന്മാ മാമനുഗൃഹ്ണാതു സന്തതം.'
'മോചയേൽ സങ്കടാദ്യുഷ്മാൻ ശങ്കരീ ഭക്തകിങ്കരീ.'
ശേശീയിതാശംസദായീ ശശാങ്കശിഖാസ ഏഷ മേ'
അഥ ശാസ്ത്രിണി നിര്യാതേ വിമനാ അപി കേരളഃ
ഗുരുവാക്യം ലംഘിതുമതി പത്രികാം പ്രാഭൃത്യഹിതേനോൽ"

ശേശീയിതമെന്നാൽ ഭൃശപ്രവൃദ്ധമെന്നർത്ഥം. ഈ അർദ്ധസമസ്യകൾ മുഴുവൻ ആസ്വദിക്കണമെന്നുള്ളവർ ആ സർഗ്ഗം തന്നെ പാരായണം ചെയ്യണം. വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കു തന്റെ ബ്രഹ്മവിദ്യോപദേഷ്ടാവും സാഹിത്യദേശികനുമായിരുന്ന ശാസ്ത്രികളുടെ പേരിലുള്ള

ഭക്തി എത്ര ഗാഢവും അചഞ്ചലവുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു മേലുദ്ധരിച്ച ശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്നു ധാരാളം തെളിയുന്നുണ്ടല്ലൊ.

ശാസ്ത്രികൾ വിരക്തനായിരുന്നതിനാൽ ഐഹികങ്ങളായ അഭ്യുദയങ്ങളിൽ ഒന്നും അദ്ദേഹത്തിന് അഭിസന്ധിയില്ലായിരുന്നു. തിരുവനന്തപുരം സദർ (ഹൈ)ക്കോടതിയിലെ പണ്ഡിതസ്ഥാനം ഒഴിവായപ്പോൾ ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ശാസ്ത്രികളെ അതിൽ നിയമിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു എങ്കിലും, തന്റെ ദേവ്യുപാസനയ്ക്കു പ്രതിബന്ധമായിത്തീരുമെന്നു ശങ്കിച്ചു ശാസ്ത്രികൾ അതിനു വഴിപ്പെട്ടില്ല. ഒരിക്കൽ എട്ടിയാപുരം സംസ്ഥാനത്തിൽ വിദ്വൽസംഭാവനയ്ക്കായി ആയിരം രൂപാ കിഴികെട്ടിവെച്ചുകൊണ്ടു് അവിടത്തെ ജമിന്ദാർ ശാസ്ത്രികളെ ആഹ്വാനംചെയ്തുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം അങ്ങോട്ടു പോവുകയുണ്ടായില്ല. തന്റെ ജന്മസ്ഥലമായ ഇലത്തൂർ പടിഞ്ഞാറെ ഗ്രാമത്തിനു സമീപം ഒരു കുളവും അതിന്റെ കരയിൽ ഒരു ഗണപതിക്ഷേത്രവും അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇന്നും ബഹുജനങ്ങൾക്കു് ഉപകരിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മാരകമായി നിലനില്ക്കുന്നു. ൧൦൩൩-ൽ ആയില്യംതിരുനാൾമഹാരാജാവു നാടുനീങ്ങുകയും അവിടത്തെ അനുജനും വിദ്വദഗ്രേസരനും—വിശേഷിച്ചു വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ പ്രാണസുഹൃത്തും—ആയ വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു വഞ്ചിരാജ്യവല്ലഭനാകയും ചെയ്തു. അവിടത്തെ രാജ്യഭരണകാലത്തിലും ശാസ്ത്രികൾക്കു വലിയകൊട്ടാരത്തിലും വെളിയിലുമുണ്ടായിരുന്ന പദവിയും പ്രശസ്തിയും അന്യാദൃശമായിരുന്നു. തന്റെ ശിഷ്യനായ ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു രാജ്യഭാരം കൈയേററതിനുമേൽ ശാസ്ത്രികൾക്കു് അധികകാലം ജീവിച്ചിരിക്കുവാൻ യോഗമുണ്ടായില്ല. ൧൦൬൨-ാമാണ്ടു കർക്കടകമാസം ൩൧-ാംനു- ആ അഭിനവകാളിദാസൻ—ആശ്ചര്യവിദ്യാനിധി—താൻ മുൻകൂട്ടി തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്ന സമയത്തിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു സ്വഗൃഹത്തിൽവെച്ചു യശശ്ശരീരനായി പരമശിവപദത്തെ പ്രാപിച്ചു.

രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികളുടെ കൃതികളെപ്പററിയുള്ള ഒരു നിരൂപണമാണു് ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ എന്റെ പ്രധാനമായ വിവക്ഷ. അതിനാൽ ആ നിരൂപണത്തിനു് ഒരു പീഠികയായി മാത്രമേ ഈ ജീവചരിത്രസംക്ഷേപം വായനക്കാർ സ്വീകരിക്കേണ്ടതുള്ളു. ശാസ്ത്രികൾ സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സംരക്ഷണത്തിൽ നിഷ്കർഷയില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അവയിൽ പലതും ഇപ്പോൾ നഷ്ടങ്ങളാ

യിരിക്കുന്നു; ചിലതെല്ലാം നാമാവശേഷങ്ങളായിട്ടുമുണ്ട്. സംസ്കൃതകൃതികളെ (1) കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ; (2) ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ; (3) സ്തോത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്നു മൂന്നു വകുപ്പുകളായി വിഭജിക്കാം. കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ (1) സുത്രപരാഘവം മഹാകാവ്യം; (2) കീർത്തിവിലാസചമ്പു; (3) പാർവ്വതീപരിണയം; (4) ഗാന്ധാരചരിതം; (5) അംബരീഷചരിതം; (6) ഉപാദാരപ്രബന്ധം; (7) അന്യാപദേശസപ്തതി; (8) ഗൌണസമാഗമം; (9) കാശിയാത്രാനുവർണ്ണനം; ഈ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ (10) കൈവല്യവല്ലീപരിണയംനാടകം ഇവ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുണ്ട്. ഇവ കൂടാതെ, (1) തിരുമാസപ്രബന്ധം; (2) ശ്രീധർമ്മസംവർദ്ധിനിമാഹാത്മ്യം (അഥവാ ഇലത്തൂർ സ്ഥലപുരാണം); (3) പന്തളപുരീമാഹാത്മ്യം; (4) ശാകുന്തളചമ്പു ഇങ്ങനെ നാലു കൃതികൾകൂടി ഈ ഇനത്തിലുള്ളതായി അറിയുന്നു; കാണ്മാനിടവന്നിട്ടില്ല.

സുത്രപരാഘവത്തിലെ ഇതിവൃത്തം രാമായണംതന്നെയാണ്. കവിഭട്ടികാവ്യം; വാസുദേവവിജയം ധാതുകാവ്യം; സുഭദ്രാഹരണകാവ്യം ഇവയുടെ രീതിയിൽ, പിപഠിഷുക്കൾക്കു വ്യാകരണത്തിൽ പരിനിഷ്ഠിതമായ ജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയത്രെ ഈ ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. അഷ്ടമസർഗ്ഗത്തിൽ ആദ്യത്തെ മുപ്പത്തിമൂന്നു ശ്ലോകങ്ങളോളം മാത്രമേ എനിക്കു നോക്കുവാനിടയായിട്ടുള്ളു. ൧൫ സർഗ്ഗങ്ങൾകൂടെ മേലുണ്ടെന്നു ചില പണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രകാവ്യമാകയാൽ ഗ്രന്ഥകാരൻതന്നെ അതിനു വിസ്തരിച്ച് ഒരു വ്യാഖ്യാനവും രചിച്ചുകാണുന്നു. ആദ്യത്തെ വന്ദനശ്ലോകമാണു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്.

"ഈശാനം സർവ്വവിദ്യാനാം സോമം സോമാർദ്ധശേഖരം;
ഈശ്വരം ശാശ്വതം വന്ദേ സച്ചിദാനന്ദവിഗ്രഹം." ൧
"ശ്രീമത്യാദ്യമണേ വംശേ ഭവതി സ്മ കലാനിധിഃ;
രാജാ ദശരഥോ നാമ സുധാബ്ധാവിവ ചന്ദ്രമാഃ" ൨

എന്ന രണ്ടാമത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ കഥ ആരംഭിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ ൪ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പ്രധാനങ്ങളായ അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളെ ഉദാഹരിച്ച് "അഥാജന്തപുല്ലിംഗസാധാരണവിശേഷശബ്ദസ്വത്രപാണിപ്രദർശ്യന്തേ" എന്നുള്ള പ്രതിജ്ഞയോടുകൂടി ൩൩-ാമത്തെ ശ്ലോകംവരെ അജന്തപുല്ലിംഗരൂപങ്ങളേയും അനന്തരം സർഗ്ഗമവസാനിക്കുന്ന ൯൪-ാമത്തെ ശ്ലോകംവരെ അജന്തസ്ത്രീലിംഗരൂപങ്ങളേയും കവി നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു. രണ്ടാം സർഗ്ഗത്തിൽ ആദ്യത്തെ ൧൭ ശ്ലോകങ്ങളിൽ അജന്തനപുംസകസാമാന്യവിശേഷശബ്ദങ്ങൾക്കും സർഗ്ഗാന്തത്തിലുള്ള ൩൯-ാമത്തെ ശ്ലോകംവരെ ഹലന്തശബ്ദങ്ങൾക്കും ഉദാഹരണം നല്കുന്നു.

മൂന്നാം സർഗ്ഗത്തിൽ ൧൩൩ ശ്ലോകങ്ങളുണ്ട്. സ്ത്രീപ്രത്യയപ്രകരണത്തിലെ "അജാദ്യതഷ്ടാപ്" എന്ന സൂത്രം തുടങ്ങി ഓരോ സൂത്രത്തിനും ഈ സർഗ്ഗത്തിൽ ഉദാഹരണം കാണുന്നു. ദശരഥമഹാരാജാവു സന്താനലബ്ധിക്കായി ശ്രിയഃപതിയായ മഹാവിഷ്ണുവിനേയും ലോകമാതാവായ ശ്രീപാർവ്വതീദേവിയേയും ആരാധിക്കുന്നതും പാർവ്വതീദേവി പ്രസന്നയായി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു അശ്വമേധയാഗവും പുത്രകാമേഷ്ടിയും നിർവ്വഹിച്ചാൽ മഹാവിഷ്ണു അംശങ്ങളെക്കൊണ്ടു പുത്രഭാവേന അവതീർണ്ണനാകുമെന്ന് അരുളിച്ചെയ്യുന്നതുമാകുന്നു പ്രതിപാദ്യവിഷയം. ഇവിടെ ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ സപര്യയ്ക്കു പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുന്നതു ഗോമതീദാസനെന്ന അപരാഭിധാനത്താൽ പ്രസിദ്ധനായ കവിയ്ക്കു യോജിച്ച ഒരു മൂലകഥാവ്യതിയാനം തന്നെ. കോയിത്തമ്പുരാനോടു "ഭക്തകിങ്കരിയായ ശങ്കരി അങ്ങയെ സങ്കടത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കും" എന്നു ശാസ്ത്രികൾ വിശാഖവിജയത്തിൽ പറയുന്നതു് ഈ വരദയായ ദേവിയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. നാലും അഞ്ചും സർഗ്ഗങ്ങളിൽ കാരകവിഭക്തികൾ, അനുപ്രയോഗങ്ങൾ, ഉപപദവിഭക്തികൾ ഇവയെ ഉദാഹരിക്കുന്നു. അഞ്ചാം സർഗ്ഗത്തോടുകൂടി ബാലകാണ്ഡകഥ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ൬—൭—൮, ഈ സർഗ്ഗങ്ങളിൽ തദ്ധിതപ്രത്യയങ്ങളാണ് ഉദാഹരണത്തിനു വിഷയീഭവിക്കുന്നതു്. എട്ടാംസർഗ്ഗത്തിൽ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളിടത്തോളമുള്ള ഭാഗത്തിൽ ദശരഥൻ ക്രോധാഗാരത്തിൽ ചെന്നു മന്ഥരാദൂഷിതാശയയായ കൈകേയിയെ അനുനയിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ് കഥ.

ഇനി ശാസ്ത്രികളുടെ കഥാമാധുര്യവും ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യവും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കായി ഈ മഹാകാവ്യത്തിൽനിന്നു ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പകർത്താം.

താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകം വിരോധാഭാസത്തിന് ഉദാഹരണമാകുന്നു:—

> "അദൃഷ്ടപൂർവ്വാണാമദ്ഭുതാനാമയം നിധിഃ
> ഉദിതേ യൽപ്രതാപാർക്കേ നക്ഷത്രാണി ചകാശിരേ."

'ഈ ദശരഥമഹാരാജാവു പണ്ടാരും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത അത്ഭുതങ്ങൾക്കു നിധിയായിഭവിച്ചു; ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതാപസൂര്യൻ ഉദിച്ചപ്പോൾ നക്ഷത്രങ്ങൾ പ്രകാശിക്കുകയാണല്ലോ ഉണ്ടായതു്.' ഈ അർത്ഥം വിരോധം; ക്ഷത്രങ്ങൾ=ക്ഷത്രിയന്മാർ. ന ചകാശിരേ=പ്രകാശിച്ചില്ല എന്നു വിരോധപരിഹാരം.

താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകം വ്യതിരേകത്തിനുദാഹരണമാണ്:—

"അംഭോധിരിവ ഗംഭീരഃ കിം ത്വസൌ ന ജലാശയഃ;
മഹാദേവ ഇവോദാരഃ കിം ത്വസൌ ന ഗളേഗരഃ."

ഈ ദശരഥൻ സമുദ്രത്തെപ്പോലെ ഗംഭീരനാണെങ്കിലും ജളാശയനല്ലായിരുന്നു; സമുദ്രം ജലാശയമാണല്ലൊ. ശിവനെപ്പോലെ ഉദാരൻ (ക്ഷിപ്രപ്രസാദി) ആണെങ്കിലും കഴുത്തിൽ വിഷമില്ലാത്തവൻ (ദുർവ്വാക്കു പറയാത്തവൻ എന്നു രാജപക്ഷത്തിൽ) ആയിരുന്നു. ദശരഥമഹാരാജാവിന്റെ പൂജാഗൃഹത്തിൽ വസിഷ്ഠാദിമഹർഷിമാർ ആസനോപവിഷ്ടന്മാരായി എന്നു വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകത്തിൽ എത്ര സ്ത്രീപ്രത്യയോദാഹരണങ്ങൾ ഇടകലർത്തി വിട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുക:—

"തത്ര പ്രവേണീഷു സുലോഹിനീഷു, മൃദ്വീഷു കാളീഷു ചലാക്ഷികീഷു
ഏനീഷു ശോണീഷു സുവർണ്ണലിപ്തീഷ്വധ്യാസനം തേ പരിതോ നിഷേദുഃ"

വസിഷ്ഠാദികൾ ആ അർച്ചാഗൃഹത്തിൽ (പരിതഃ) എല്ലാ സ്ഥലത്തും. (അധ്യാസനം) പീഠങ്ങളിൽ. (പ്രവേണീഷു) ആസ്തരണങ്ങളിൽ നിഷണ്ണരായി; എങ്ങനെയുള്ള പ്രവേണികൾ? 'സുലോഹിനീഷു' (അതിരക്തങ്ങൾ) എന്ന പദത്തിൽ 'വർണ്ണാദനുദാത്താത്തോപധാത്തോനഃ' എന്ന പാണിനിസൂത്രമനുസരിച്ചു ഇവിടെ സ്ത്രീപ്രത്യയത്തിൽ വൈകല്പികമായി 'ങീപ്' പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അതുപോലെ 'മൃദ്വീഷു' (മൃദുക്കൾ) എന്ന പദത്തിൽ 'വോതോ ഗുണവചനാൽ' എന്ന സൂത്രത്താൽ 'ങീഷും' 'കാളീഷു' (കറുത്തവ) എന്ന പദത്തിൽ 'ജാനപദകുണ്ഡഗോണാ'ദിസൂത്രത്തിൽ കാളശബ്ദം പഠിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ 'ങീഷും', 'ചലാക്ഷികീഷു' (ലാക്ഷാരക്തങ്ങൾ) എന്ന പദത്തിൽ 'ടിഡ്ഢാണഞ്' ഇത്യാദി സൂത്രത്താൽ 'ങീപും', 'ഏനീഷു' (ചിത്രവർണ്ണങ്ങൾ) 'ശോണീഷു' (ചുകന്നവ) എന്ന പദങ്ങളിൽ വീണ്ടും 'വർണ്ണാദനുദാത്താൽ' ഇത്യാദി സൂത്രത്താൽ 'ങീപും' 'സുവർണ്ണലിപ്തീഷു' (കനകഭൂഷിതങ്ങൾ) എന്ന പദത്തിൽ 'ക്താദല്പാഖ്യായാം' എന്ന സൂത്രത്താൽ 'ങീപ്പും' വരുന്നു എന്നു കവി നമ്മെ ഈ ശ്ലോകത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു. "ന ഷട്സ്വസ്രാദിഭ്യഃ" എന്ന സൂത്രമനുസരിച്ചു 'ടാപി'നും മററും പ്രതിഷേധം താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകത്തിൽ കവി ഉദാഹരിക്കുന്നു:—

"ഹരേഃ സ്വസാരം ദുഹിതുഃ പുലോമ്നോ നനാന്ദരം യാതൃഭിരന്വിതാസ്താ
സ മാതരം താം തിസൃഭിശ്ചതസൃഭിർദ്ദാരശ്ചതസ്രഃ പരിയൻ വവന്ദേ"

ആ ദശരഥൻ തന്റെ മൂന്നു ഭാര്യമാരോടുംകൂടി വിഷ്ണുവിന്റെ സഹോദരിയും വീണ്ടും പുലോമാവിന്റെ പുത്രിയുടെ, അഥവാ ഇന്ദ്രാണി

യുടെ (യാതുഃ) ഭർത്താവിന്റെ സഹോദരഭാര്യയുടെ, അതായത് ഉപേന്ദ്രവല്ലഭയായ ലക്ഷ്മിയുടെ (നനാന്ദരം) ഭർത്താവിന്റെ സഹോദരിയും ആയ കാത്ത്യായനീദേവിയെ, നാലുനടകളും ചുററി പ്രദക്ഷിണം വെച്ചു വന്ദിച്ചു. ഇനി വ്യാകരണവിഷയം വിട്ടു വീണ്ടും കവിതാചാതുര്യത്തിനുതന്നെ ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം. വിശ്വാമിത്രന്റെ യാഗത്തെ ശ്രീരാമൻ എങ്ങനെരക്ഷിച്ചു എന്നു കവി വർണ്ണിക്കുന്നതു താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിലാണ്:—

> "അന്തകം യജതി സംഗരയജ്ഞേ യാതുധാനപശുഭീ രഘുവീരേ
> അന്തകാന്തകമയഷ്ട യഥാർഹം പ്രോക്ഷിതൈസ്സു പശുഭിർഗ്ഗുരുവീരഃ"

ശിഷ്യനായ രഘുവീരൻ രാക്ഷസന്മാരാകുന്ന പശുക്കളെ യുദ്ധയജ്ഞത്തിൽ കാലനു ദാനം ചെയ്തപ്പോൾ ഗുരുവീരനായ വിശ്വാമിത്രൻ പ്രോക്ഷിതങ്ങളായ (മന്ത്രപൂതങ്ങളായ) പശുക്കളെ കാലകാലനു ദാനം ചെയ്തു.

അഹല്യാമോക്ഷത്തിൽ നിന്നുദ്ധരിക്കുന്നതാണ് താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകം:—

> "സംസർഗ്ഗമാത്രേണ പരസ്യ പുംസഃ പാഷാണരൂപം രമണീമണിസ്താ
> പാദാനുഷംഗേണ പരസ്യ പുംസഃ സാ യോഷിദാസീദ്രമണീ പുനസ്സാ."

അന്യപുരുഷന്റെ (ദേവേന്ദ്രന്റെ) സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു പാഷാണരൂപം പ്രാപിച്ചു അഹല്യ പരമപുരുഷനായ ശ്രീരാമന്റെ ചരണസ്പർശംകൊണ്ടു വീണ്ടും സ്ത്രീരത്നമായിത്തീർന്നു. ശ്രീരാമന്റെ പട്ടാഭിഷേകസംഭാരവർണ്ണനാലട്ടത്തിലെ ഒരു ശ്ലോകത്തിൽനിന്നു കവിയുടെ ദേശാഭിമാനം പ്രകടീഭവിക്കുന്നു.

> "പരിഹിതനവവസ്ത്രൈർമൌലിമാസച്ചിരസ്ത്രൈ-
> ര്യുതവിവിധതനത്രൈഃ കാന്തികീചന്ദ്രവക്ത്രൈഃ;
> ധൃതകനകവിഭൂഷൈർനാഗരൈർമ്മഞ്ജുവേഷൈ-
> രജനി രജനിസ്സീമാ കേരളശ്രാവണീവ."

അഭിഷേകദിനത്തിനുമുൻപുള്ള രാത്രി കേരളത്തിലെ ചിങ്ങമാസത്തിരുവോണംപോലെ ശോഭിച്ചുവത്രെ!

ഇനി ശാസ്ത്രികളുടെ ഫലിതചാതുര്യത്തിന് ഒരു ഉദാഹരണം കാണിക്കാം. പട്ടാഭിഷേകത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളൊന്നും മന്ഥര അറിയുന്നില്ല; കാരിഷഗന്ധ്യ എന്ന അവളുടെ സഖി ഒരു സ്വർണ്ണപാത്രത്തിൽ കുറെ പൂക്കളും പഴങ്ങളും സംഭരിച്ചുകൊണ്ടു തെരുവീഥിയിൽക്കൂടി പോകുന്നതു കണ്ട് അവിടെയുള്ള ആൾക്കൂട്ടത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്നും അവൾ

എങ്ങോട്ടേക്കാണ പോകുന്നതെന്നും ആ കുടില ചോദിക്കുന്നു. 'രാമാഭിഷേകം, കാണുവാൻ പോകയാണെന്നു കാരിഷഗന്ധ്യ മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ ഏതു രാമയെ (സ്ത്രീയേ)യാണ ദശരഥൻ പുത്രനായി ദേവീപദത്തിൽ അഭിഷേകം ചെയ്യിക്കുവാൻ പോകുന്നതു് എന്നു മന്ഥര വീണ്ടും ചോദിക്കുന്നു. "ഞാൻ രാമയുടെ കാൎയ്യമൊന്നും പ്രസ്താവിച്ചില്ല; കൌസലേയന്റെ അഭിഷേകം എന്നാണ പ്രസ്താവിച്ചതു്" എന്നു സഖി പറഞ്ഞിട്ടും തൃപ്തിയാകാതെ കൌസലേയപദത്തിലെ 'സ'കാരത്തെ 'ശ'കാരമായി മാററി 'കാ വാ സാ കുശലാ യദീയതനയം രാജ്യാഭിഷേക്ഷ്യത്യസൌ?" (ആരുടെ പുത്രനെയാണ ദശരഥൻ രാജ്യാഭിഷേകം ചെയ്യിക്കുവാൻ പോകുന്നതു്? അങ്ങനെയൊരു കുശലയുണ്ടോ? എന്നാൽ അവളുടെ പേർ കേൾക്കട്ടെ) എന്നു കൈകേയീദാസി പിന്നെയും സംഗതിയിട്ടു വളയ്ക്കുന്നു. "യോ വീരോ ജനകാത്മജാമുദവഹത്തസ്യാഭിഷേകോദ്യനാ" (ഏതൊരുവീരൻ ജനകാത്മജയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തുവോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യാഭിഷേകമാണ നടക്കുവാൻ പോകുന്നതു്) എന്നു സഖി പിന്നെയും മറുപടി പറയുന്നു. മന്ഥര അതുകേട്ടു പിന്മാറുമോ? "കോ വീരോ ഭഗിനീം നിജാമുദവഹദ്യസ്യാ ന പത്യന്തരം?" (ജനകാത്മജയെന്നല്ലേ തോഴി, നീ പറഞ്ഞതു്? അതായതു് ഉടപ്പിറന്നവൾ. ഉടപ്പിറന്നവളെ വിവാഹംചെയ്ത വീരനാരപ്പാ! അവൾക്കു ലോകത്തിൽ വേറെ ഭൎത്താവു കിട്ടാതെയായിപ്പോയോ?) എന്നു് ഒന്നുകൂടി പുച്ഛരസത്തിൽ പുലമ്പുന്നു. "മാഹേയീരമണസ്യ സൎവ്വസുഖദസ്യാദ്യാഭിഷേകോത്സവഃ". (മാഹേയി (മഹീപുത്രി, സീത) രമണന്റെ അഭിഷേകോത്സവമാണു് ആസന്നമായിരിക്കുന്നതു്) എന്നു സഖി വീണ്ടും പറഞ്ഞപ്പോൾ, മാഹേയീപദത്തിനു പശുവെന്നൎത്ഥം കല്പിച്ചു "കോവാ വൃഷസ്താദൃശഃ" ആ കാള ഏതെന്നു് ആ ദുഷ്ട അതിനപ്പുറവും ചോദിക്കുന്നു. "മുഗ്ദ്ധേ! നാവസരസ്ത്വയാ പ്രലപിതും യാമ്യാളയോഽഗ്രേ ഗതാഃ." (മുഗ്ദ്ധേ! നിന്നോടു പ്രലപിക്കുവാൻ സമയമില്ല; ഞാൻ നടക്കട്ടെ; തോഴികൾ മുൻപിൽ കടന്നുപോയിക്കഴിഞ്ഞു) എന്നു കാരിഷഗന്ധ്യ അതിനു പറയുന്ന മറുപടി ആരെയും രസിപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

2. കീൎത്തിവിലാസചമ്പു. ഈ ചമ്പുവിന്റെ ഒരു ഉല്ലാസമേ ഇപ്പോൾ കാണ്മാനുള്ളു. ഉത്രം തിരുനാൾ മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മമഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ വാഴ്ചക്കാലത്തിൽ യുവരാജാവായിരുന്ന ആയില്യം തിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ അപദാനങ്ങളെ വൎണ്ണിക്കുന്ന ഒരു കാവ്യമാണു് ഇതു്. പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിൽ കവി വസ്തുനിൎദ്ദേശം ചെയ്യുന്നതു് താഴെക്കാണുന്നവിധത്തിലാകുന്നു:—

"ധർമ്മോ ദൃഷ്ടഃ ശ്രുതോ വാ സകൃദപി മനസാ സംസ്മൃതഃ കീർത്തിതോ വാ
നാകം ലോകം നൃലോകം നയതി ന ഹി മൃഷാ; തത്ര വേദാഃ പ്രമാണം;
തസ്മാച്ഛ്രീരാമവർമ്മാഹ്വയയുവനൃപതേർദ്ധർമ്മവിശ്രാമഭൂമേഃ
കീർത്തിം വിശ്വൈകഹൃദ്യാം വിബുധജനമുദേ വർണ്ണയേ വർണ്ണനീയാം."

"ഒരിക്കലെങ്കിലും കാണുകയോ കേൾക്കുകയോ മനസ്സുകൊണ്ടു സ്മരിക്കുകയോ കീർത്തനം ചെയ്യുകയോ ചെയ്താൽ ധർമ്മം മനുഷ്യരെ സ്വർഗ്ഗലോകത്തിലെത്തിക്കുമെന്നുള്ളതു് അസത്യമല്ല; അതിനു വേദങ്ങൾ തന്നെയാണു പ്രമാണം. അതുകൊണ്ടു ധർമ്മത്തിനു വിശ്രമഭൂമിയായ രാമവർമ്മയുവരാജാവിന്റെ അത്യന്തം ഹൃദ്യവും വർണ്ണനാർഹവുമായ കീർത്തിയെ ഞാൻ വർണ്ണിക്കുന്നു." ഒരു ശിവരാത്രിദിവസം ശ്രീപരമേശ്വരനെ യുവരാജാവു ഭക്തിപൂർവ്വം ഉപാസിക്കുന്നു; പിറ്റെന്നാൾ കാലത്തു വേദാന്തശ്രവണത്തിൽ കുതുകിയായി ആസ്ഥാനപണ്ഡിതന്മാരെ സദസ്സിൽ ആനയിക്കുന്നു. പണ്ഡിതമൂർദ്ധന്യനായ ചോളദേശം രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികളെ കവി താഴെ കാണുന്നവിധത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നു:-

"ഘോടീഘാടീപടീയഃപ്രവചനഗഹനൈഃ കർക്കശൈസ്തർക്കജാലൈർ-
ഗർവ്വം ഖർവ്വം പ്രകുർവ്വൻ സമസി ബഹുവിദാം വാദിനാം വാദകർത്തൃം
ക്ഷീരാംഭോരാശിവീചീ പയവിമലയശഃപ്രാശിതാശാവകാശോ
രാമസ്വാമീതി വിത്തോ ജഗതി നൃപസഭാം മണ്ഡിതാം പണ്ഡിതാനാം."

താർക്കികശിഖാമണിയായ ആ മഹാശയനെ പണ്ഡിതർ രാമസ്വാമി ശാസ്ത്രികളെന്നാണു വിദ്വാന്മാർ ബഹുമാനപുരസ്സരം വിളിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. ഒരിക്കൽ ശേഖരവ്യാഖ്യാതാവായ മഹാവിദ്വാൻ പട്ടത്തോൾ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട് ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ സദസ്സിൽ സന്നിഹിതനാകയും, പണ്ഡിതർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികൾ തിരുമേനിയുടെ സന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുപോയി "വ്യാകരണത്തിൽ നല്ല വിദ്വാനാണു്" എന്നറിയിക്കുക നിമിത്തം സമ്മാനപാത്രമായിത്തീരുകയും ചെയ്ത അവസരത്തിൽ പുളകഭൂഷിതനായ നമ്പൂരിപ്പാടു ഭക്തിപൂർവ്വം ശാസ്ത്രികളോട് "തിരുമനസ്സിലെ സമ്മാനദാനമല്ല എന്നെ രോമാഞ്ചകഞ്ചുകിതനാക്കുന്നതു്; സർവ്വവിദ്യാപാരംഗതനായ അങ്ങയുടെ നിർമ്മത്സരമായ പ്രശംസയാണു്" എന്നു പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ കഥാനായകൻ സ്വന്തം സഭാപ്രവേശം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നു:-

"പാടീരദ്രവസിക്തചമ്പകലതാവാടീലസന്മാലതീ-
കോടീനിസ്തുദദീർണ്ണമാധവഘനനിശൌടീര്യഹൃന്മാധുരീം

ഘോടീനാമനകൃതിം സ്വവശയൻ ധാടീം ജവാൽ സാഹിതീ•
കോടിരാനതഗാമതി ചാരണഭാഗാടീകതായം കവിഃ"

സദസ്സിൽ വൈയാകരണൻ, താൎക്കികൻ, മീമാംസകൻ, അദ്വൈതി മുതലായവർ അവരവരുടെ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു; ഒടുവിൽ സന്ധ്യാവൎണ്ണനത്തോടുകൂടി സദസ്സു പിരിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

3. ഗാന്ധാരചരിതം. ഗാന്ധാരചരിതം, പാൎവ്വതീപരിണയം, അംബരീഷചരിതം ഈ മൂന്നു ലഘുകൃതികളും ഒരേ ജാതിയിൽ പെട്ടവയാണ്. സാഹിത്യത്തിലെന്നപോലെ സംഗീതത്തിലും പാരംഗതനായിരുന്ന ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലേക്കു മഹാരാഷ്ട്രസംപ്രദായത്തിലുള്ള ഹരികഥാകാലക്ഷേപത്തിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതുലനും ഗർഭശ്രീമാനുമായിരുന്ന സ്വാതിതിരുനാൾ രാമവൎമ്മമഹാരാജാവിനെന്നപോലെ അഭിരുചിയുണ്ടായിരുന്നു. 'മേരുസ്വാമികൾ' മുതലായ ഹരികഥാപ്രസംഗകാവിദന്മാരുടെ സ്മരണ ഇന്നും സഹൃദയന്മാരെ പരമാനന്ദഭരിതന്മാരാക്കുവാൻ പൎയ്യാപ്തമാണ്. അത്തരത്തിലുള്ള ഭാഗവതന്മാരുടെ ഉപയോഗത്തിനു വേണ്ടിയാണു കവി, മഹാരാജാജ്ഞ അനുസരിച്ച് ഈ മൂന്നു കൃതികളും രചിച്ചതു്. മഹാരാഷ്ട്രശൈലി അനുസരിച്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രായേണ ആൎയ്യ, പഞ്ചചാമര മുതലായ ഗാനോചിതങ്ങളായ വൃത്തങ്ങളിൽ നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഉത്തമബ്രാഹ്മണകുലത്തിൽ ജനിച്ച 'ഗാന്ധാരൻ' എന്ന ഒരു ബ്രഹ്മചാരി ഒരിക്കൽ ഗോകൎണ്ണത്തിൽ പോകയും അവിടെ ഒരു ശിവരാത്രിദിവസം ശ്രീപരമേശ്വരനെ പൂജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവിടെ ഒരു ദാശകന്യകയെ കണ്ടുമുട്ടി അവളിൽ അനുരക്തനായിത്തീൎന്ന്,

"അദ്യ പ്രഭൃതി തവാഹം,യാവജ്ജീവം കരോമി കൈങ്കൎയ്യം;
സ്പൃഷ്ട്വാഷ്ഠാംപനിതമുക്താം നാന്യാം ഗച്ഛാമി; നാനൃതീ വിപ്രഃ."

"ഇന്നുമുതൽ മരിക്കുന്നതുവരെ ഞാൻ ഭവതിയുടെ ദാസനായി ജീവിച്ചുകൊള്ളാം. എന്റെ പൂണുനൂൽ തൊട്ടുകൊണ്ടു ഞാൻ പറയുന്നു, മറെറാരു സ്ത്രീയെ ഒരിക്കലും പ്രാപിക്കുകയില്ലെന്നു്; ബ്രാഹ്മണൻ അസത്യവാദിയാകയില്ലല്ലൊ" എന്നു് അവളോടു ശപഥം ചെയ്യുന്നു. 'ആ ദാശകന്യകയാകട്ടെ,

"പ്രത്യഹമപൂൎവ്വമാംസം, യോ മേ ദദ്യാൽ സ്വയം സമാഹൃത്യ;
സ്വപ്നേപ്യനന്യഗാമീ, തസ്യ വശാ സ്യാം; മമൈഷ സങ്കല്പഃ."

“ഓരോ ദിവസവും താൻ തന്നെ സമാഹരിച്ച് അപൂർവ്വമായ മാംസം ആരെനിക്കു കൊണ്ടുവന്നു തരുന്നുവോ ആ പുരുഷന്റെ ധർമ്മപത്നിയായി, അന്യന്മാരെ തൊടാതെ, ഞാൻ ജീവിക്കും; ഇതാണ് എന്റെ സങ്കല്പം.” എന്നു മറുപടി പറയുന്നു. ആ ഉടമ്പടിക്കുൾപ്പെട്ടു ഗാന്ധാരൻ അക്കാലത്തെ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു താൻ അന്നുവരെ സമ്പാദിച്ച പുണ്യമെല്ലാം അങ്ങാടിയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു വിററു കുറെ ധനം സമ്പാദിച്ച് അതുകൊണ്ടു ദാശവൃത്തി പുലർത്തി “ആഹൃതഭൂചര ഖേചര ജലചരമാംസ” നായി (വർഷേ വർഷേ തനയം ജനയന്നേകം നിനായ ബഹുകാലം) കൊല്ലംതോറും ആ ദാശസ്ത്രീയിൽ ഓരോ പുത്രനെയും ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വളരെക്കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരിക്കൽ ഒരാശ്രമമൃഗം വെള്ളം കുടിക്കുവാൻ ഒരു സരസ്സിൽ ഇറങ്ങി; അതിനെ ഗാന്ധാരൻ അമ്പെയ്തുകൊന്നു; മൃഗത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ മഹർഷി, ‘പാപി! നീ ജ്വരതൃഷ്ണാർത്തനായി മരിക്കും’ എന്ന് ആ ദാശപാശനെ ശപിച്ചു. ഗാന്ധാരൻ സ്വഗൃഹത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയതും ജ്വരം പിടിപെട്ടതും ഒന്നിച്ചുകഴിഞ്ഞു. തന്റെ ഭാര്യ തനിക്കു കുടിക്കുവാൻ വെള്ളം കൊണ്ടുവരണമെന്ന് ആ പാതകി താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിൽ അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

അയി ശശിവദനേ! സുകേശിവാമേ!
ദൃശിവസുധോർവ്വശി! വാരി ദേഹി ശീഘ്രം”

“ശിവ ശിവാ! ശിവ ശിവാ” എന്നു താനറിയാതെ രണ്ടുതവണ അയാൾക്ക് ഉച്ചരിക്കുവാനിടവന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കും ഘോരരൂപന്മാരായ യമകിങ്കരന്മാരും കരുണാശീതളസ്വാന്തന്മാരായ ശിവപാർഷദന്മാരും ഗാന്ധാരന്റെ മുന്നിലെത്തി. പാർഷദന്മാർ യമഭടന്മാരെ തടുത്തു. അതറിഞ്ഞു ക്രോധാകുലനായ കാലൻ തന്നെ പാർഷദന്മാരോടെതിർത്തു പരാജിതനായി മൂർച്ഛിച്ചു താഴെ വീണു. പാർഷദമുഖ്യന്റെ ദയകൊണ്ടു ലബ്ധസംജ്ഞനായ ഗാന്ധാരൻ അവരാരെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ആഗമനത്തിന്റെ കാരണം ഗ്രഹിപ്പിച്ച്, “അങ്ങയുടെ ആകസ്മികമായ ശിവനാമോച്ചാരണം കൊണ്ട് അങ്ങു സകല പാപങ്ങളിൽ നിന്നും വിമുക്തനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഏതു വരം വേണമെങ്കിലും വരിക്കുക” എന്നു പറഞ്ഞു. ഗാന്ധാരൻ ആദ്യമായി കാലനെ ഉത്ഥാപനം ചെയ്യണമെന്നപേക്ഷിക്കുകയാൽ പ്രമഥപ്രധാനൻ അങ്ങനെ ചെയ്യുകയും അപ്പോൾ ഭഗ്നാശയനായ പരേതരാജാവു “ശ്രീപരമേശ്വരൻ പാപികളെ ശിക്ഷിക്കുവാൻ എനിക്കധികാരം തന്നു; ആ അധികാരം നടത്തുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ

ഞാൻ സ്വാമിദ്രോഹിയായി. പാപികൾ സ്വാമിഭക്തന്മാരുമായി. ഇതെന്തു കഷ്ടം!" എന്നു പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട്,

"ഇത്യേവമുക്ത്വാ ശിവകിങ്കരാഗ്രേ നിധായ ദണ്ഡം പ്രണമൻ കൃതാന്തഃ
ഗൃഹാണ മുദ്രാമിതി ഗദ്ഗദോക്തിഃ സംജ്ഞാപയാമാസ സ ചിത്രഗുപ്തം"

തന്റെ ദണ്ഡം ആ ശിവകിങ്കരന്റെ മുമ്പിൽവെച്ച് 'ഇതാ മുദ്ര എടുത്തുകൊള്ളൂ' എന്നു പറഞ്ഞു ചിത്രഗുപ്തനോട് ആംഗ്യം കാണിച്ചു. ചിത്രഗുപ്തൻ ഏടുകൾ പരിശോധിച്ചു ഗാന്ധാരന്റെ പുണ്യം മുഴുവൻ ഗോകർണ്ണത്തുവെച്ചു വിററുപോയെന്നും പിന്നീടു പുണ്യമൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും സിദ്ധാന്തിച്ചു. കിങ്കരവര്യനാകട്ടെ, അയാൾ ഗോകർണ്ണത്തിൽ ശിവരാത്രിനാൾ ചെയ്ത ശിവപൂജ അക്ഷയ്യമാണെന്നും അതു ക്രയ്യമല്ലെന്നും യമനെയും ചിത്രഗുപ്തനെയും മനസ്സിലാക്കി. കിംബഹുനാ? ഗാന്ധാരൻ വീണ്ടും വളരെക്കാലം ഭൂമിയിൽ സാത്വികവൃത്തിയിൽ ജീവിച്ച് ഒടുവിൽ ശിവലോകത്തെ പ്രാപിച്ചു.

"അവശതയാ ഭക്ത്യാ വാ ജഗതി പുമാൻ യഃ ശിവേതി കീർത്തയതി,
സംസൃതിബന്ധവിമുക്തോ ഭജതേ ഹി സദാ ശിവസ്യ സായുജ്യം."

അവശത കൊണ്ടാകട്ടെ ഭക്തികൊണ്ടാകട്ടെ ഒരു പുരുഷൻ ശിവനാമോച്ചാരണം ചെയ്താൽ അവൻ സംസാരബന്ധത്തിൽ നിന്നു വിമുക്തനായി സദാ ശിവസായൂജ്യം പ്രാപിക്കുമെന്ന ഫലശ്രുതിയോടുകൂടി കാവ്യം അവസാനിക്കുന്നു.

4. പാർവ്വതീസ്വയംവരം:— ഈ കാവ്യത്തിലെ ഇതിവൃത്തം പ്രഖ്യാതം തന്നെ. യമകപ്രധാനമാണു കൃതി എന്നൊരു വിശേഷം കാണുന്നു.

"അഗുണമവർണ്ണമഗോത്രം ഉണ്ണിനി! സുവർണ്ണേ! സുഗോത്രവരജാതേ!
ഗിരിശം ലിപ്സസി കിമയി! ഉണ്ണിനിസുവർണ്ണേ! സുഗോത്രവരജാതേ!"

ഈ പദ്യം വൃദ്ധവേഷധരനായ ശിവനും തപസ്സു ചെയ്യുന്ന പാർവ്വതിയും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഉള്ളതാണ്. ഈ കഥയുടെ തുടർച്ചയായി കവി കുമാരസംഭവംവരെയുള്ള കഥകൂടി വിവിധവൃത്തവിചിത്രങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രതിപാദിക്കുകയും അവയെ വൃത്തരത്നാവലിയിൽ ഒരു പ്രകരണത്തിൽ ഉദാഹരണശ്ലോകങ്ങളായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

5. അംബരീഷചരിതം:— ഈ കഥ വളരെ ചുരുക്കി ഇരുപത്തിരണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഗ്രഥിച്ചു ശാസ്ത്രികൾ വിഷ്ണുഭക്തിമാഹാത്മ്യത്തെ

സ്ഥാപിക്കുന്നു. അംബരീഷന്റെ ഓരോ അവയവവും എങ്ങനെ ശ്രീനാരായണനെ ഭജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകത്തിൽ കവി വർണ്ണിക്കുന്നു:—

"മനോ ഭഗവതഃ സ്മൃതൌ; ശ്രവണമസ്യ കീർത്തിശ്രുതൌ;
ശിരോപി ചരണാനതൌ; ദൃഗപി ദർശനേ; ഗീഃ സ്തുതൌ;
പദം പദനിഷേവണേ; ത്വഗപി വൈഷ്ണവാലിംഗനേ;
കരസ്തുളസികാർച്ചനേഽരമത നാസികാ തൽഗുണേ."

അംബരീഷന്റെ മനസ്സു ഹരിയുടെ സ്മരണത്തിലും ചെവി അപദാനശ്രവണത്തിലും ശിരസ്സു പാദാനതിയിലും കണ്ണു ദർശനത്തിലും വാക്കു സ്തുതിയിലും കാൽ പ്രദക്ഷിണത്തിലും ത്വക്കു വൈഷ്ണവന്മാരുടെ ആലിംഗനത്തിലും കൈ തുളസീസുമാർച്ചനത്തിലും മൂക്കു തുളസീമാല കെട്ടിയ നൂലിലും രമിച്ചു. ഭഗവച്ചക്രത്താൽ ആക്രാന്തനായ ദുർവ്വാസസ്സിന്റെ പലായനം വർണ്ണിക്കുന്ന ശ്ലോകമാണ് അടിയിൽ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്:—

"പുരാദ്വനം വനാദ്ഗിരിം ഗിരേർന്നഭസ്തതോ ദിവം
ദിവോ വിധിം വിധേർഹരം സഹസ്രധാരധാവിതഃ
ഹരാദ്ഗതോ ഹരിം മുനിസ്തമാഹ സാധു മാധവോ
ഗതോസ്മി യസ്യ ദാസതാം തമംബരീഷമാശ്രയ."

രാജധാനിയിൽ നിന്നു വനം; വനത്തിൽ നിന്നു പർവ്വതം; പർവ്വതത്തിൽ നിന്നു് ആകാശം; ആകാശത്തിൽ നിന്നു സ്വർഗ്ഗം; സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു ബ്രഹ്മാവു്; ബ്രഹ്മാവിൽനിന്നു ശിവൻ; ശിവനിൽ നിന്നു മഹാവിഷ്ണു ഇങ്ങനെ ഓടിയ ദുർവ്വാസസ്സിനോടു മഹാവിഷ്ണു 'ഞാൻ ആരുടെ ദാസനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവോ ആ അംബരീഷനെ ആശ്രയിക്കുക' എന്നരുളിച്ചെയ്തു.

6. തുലാഭാരപ്രബന്ധം:—ഇതു മനോഹരങ്ങളായ നൂറിലധികം മുക്തകങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ തുലാഭാരമഹോത്സവത്തെ വാഴ്ത്തുന്ന ഒരു പ്രശസ്തകൃതിയാകുന്നു. ആദ്യത്തെ മുക്തകം താഴെ ചേർക്കുന്നതാണ്.:—

"തേജസ്വീ മേദിനീഭൃദ്വിബുധപരിവൃഢസ്സർവ്വരത്നാകരോസ്മി-
ത്യുത്സേകാദഞ്ചിഭൃൽകുലതിലകവിശാഖേന സാകം തുലായാം;
ആരൂഢഃ സ്വർണ്ണരത്നപ്രഖരമഖവപുർന്നീചകൈർമ്മേരുരാസീൽ;
സാമ്യം വാഞ്ഛൻ മഹദ്ഭിഃ പ്രകടയതി ലഘുർന്നീചതാമേവ നൂനം".

തേജസ്വിയായും ക്ഷ്മാഭൃത്തായും ദേവന്മാരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞതായും (വിദ്വച്ഛ്രേഷ്ഠനെന്നു രാജപക്ഷത്തിൽ) സൎവ്വരത്നാകരമായുമാണു തന്റെ സ്ഥിതി എന്നുള്ള ഗൎവ്വോടുകൂടി സ്വൎണ്ണരത്നശരീരമായ മഹാമേരുപൎവ്വതം വഞ്ചിഭൂപാലോത്തമനായ വിശാഖമഹാരാജാവുമായി ത്രാസ്സിൽ കയറിയപ്പോൾ ലഘീയസ്സായിത്തീൎന്നു. തുച്ഛൻ മഹാന്മാരോടു സാദൃശ്യമിച്ഛിച്ചാൽ തന്റെ നീചതയെ പ്രകടിപ്പിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. തുലാഭാരമഹോത്സവത്തിന് ഇതു് എത്രമാത്രം പററിയ ഒരു വൎണ്ണനമാണെന്നു ഭാവുകന്മാൎക്കു കാണാവുന്നതാണ്.

'അഹോ വിശാഖോപി സുരദ്രുമോയമഭീഷ്ടസന്ദായക പഞ്ചശാഖഃ' ഈ പുണ്യപുരുഷൻ വിശാഖൻ (ശാഖയില്ലാത്തവൻ എന്നും) ആണെങ്കിലും അഭീഷ്ടം ദാനം ചെയ്യുന്ന അഞ്ചു ശാഖകളോടുകൂടിയ (പഞ്ചശാഖമെന്നാൽ രാജപക്ഷത്തിൽ പാണിയെന്നൎത്ഥം) കല്പവൃക്ഷമാണ് എന്നു മറെറാരു ശ്ലോകാൎദ്ധം.

"ശ്രീമദ്വിശാഖക്ഷിതിപാലമൌലേ! ത്വൽകീൎത്തിമുക്താഫലജാലമംശ്ശൂഃ;
ഹാരം വിധാതും ഭവതോ ഗുണാനാമന്തം വിചിന്വന്തി; ന തം ലഭന്തേ."

എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ അനുകരണഫലമാണു ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാരുടെ "തുമ്പില്ലവൎക്കും തഥാ" എന്നവസാനിക്കുന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ ഭാഷാപദ്യം. ഇനി ചില ശ്ലോകങ്ങൾ കേട്ടാൽ ഭാഷയാണെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും അവയ്ക്കു ഭാഷയുമായി യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ലാത്തതാണു ആശ്ചൎയ്യം.

"അവൻ വരാനവന്നിത്യം ഇവന്നാരീമനോഹരൻ;
മലയാളംകൃതമഹീപോഽത്തി മാരാരിവൽ സുഖം."

എന്ന ശ്ലോകം തന്നെ ഉദാഹരണമായി സ്വീകരിക്കാം. 'അവൽ' (അഃ=വിഷ്ണു) വിഷ്ണുവിനെപ്പോലെ. വരാൻ (വരന്മാരെ=ശ്രേഷ്ഠന്മാരെ) നിത്യം 'അവൻ' (അവനം ചെയ്യുന്നവൻ) രക്ഷിക്കുന്നവൻ ആയി, 'ഇവൽ' (ഇഃ=മന്മഥഃ) മന്മഥനെപ്പോലെ (നാരീമനഃ)സ്ത്രീകളുടെ മനസ്സിനെ (ഹരൻ) ഹരിക്കുന്നവനായി (മലയാളംകൃതമഹീപഃ) ഈ മലയപൎവ്വതത്താൽ അലംകൃതമായ (ലളയോരഭേദഃ) ഭൂമിയുടെ പതി (മാരാരിവൽ) ശിവനെപ്പോലെ (സുഖം അത്തി) സുഖമായി ഭുജിക്കുന്നു. 'പോത്തി' എന്നു ദ്രാവിഡർ 'പോററി' എന്ന പദം ഉച്ചരിക്കാറുണ്ടു്.

"ആസേദിവാൻ ശ്രിയം രാജാ ബഹിഷ്കാരപരോഽസതാം;
ശിരസ്ഥമാരിതശ്രീകപദഃ സൎവ്വാധികാരവാൻ."

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ ദിവാൻ, പേഷ്കാർ, ശിരസ്തദാർ, സർവാധികാര്യക്കാർ ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സ്മരണ കവി അക്ലിഷ്ടമായി ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നു.

7. അന്യാപദേശദ്വാസപ്തതി. ഇതു ശംഭുമഹാകവി, ജഗന്നാഥപണ്ഡിതർ മുതലായ പൂർവസൂരികളുടെ രീതിയിൽ ശാസ്ത്രികൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള എഴുപത്തിരണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു കാവ്യമാകുന്നു. ഒരിക്കൽ ദന്തം കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു ത്രാസ് ആയില്യംതിരുനാൾമഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ സന്നിധിയിങ്കൽ ഒരു ശില്പിവര്യൻ അടിയറ വെക്കുകയും ആ ത്രാസ്സിനെപ്പററി പെട്ടെന്ന് ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കിച്ചൊല്ലുവാൻ സമീപത്തിൽ നിന്നിരുന്ന ശാസ്ത്രികളോടു മഹാരാജാവു് ആജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ശാസ്ത്രികളുടെ ശ്ലോകം മഹാരാജാവിനേയും ത്രാസ്സിനേയും ഒന്നുപോലെ സ്പർശിക്കുന്ന ഒരു അന്യാപദേശമായാണു പുറപ്പെട്ടതു്.

> "ഉച്ചൈഃ പ്രാപയസേ പദം ലഘുതരാനർത്ഥാ,നധസ്താൽ ഗുരൂൻ;
> ജിഹ്വാം ലോലതമാം ബിഭർഷി; കുടിലാ വിസ്രംസിനസ്തേ ഗുണാഃ;
> അപ്യേവം ധട! താരതമ്യകലനാചാതുര്യധൗരേയതാ
> ത്വയ്യാധീയത യേന സർവ്വവിദസൗ ധാതൈവ; കിം ബ്രൂമഹേ?"

ഇതാണ് ആ ശ്ലോകം. "അല്ലയോ ത്രാസേ! നീ തുച്ഛപദാർത്ഥങ്ങളെ ഉയർത്തുന്നു; ഗൌരവമുള്ളവയെ താഴ്ത്തുന്നു; അത്യന്തം ചപലമായ നാക്കിനെ വഹിക്കുന്നു; നിൻെറ ചരടുകൾ (രാജപക്ഷത്തിൽ ഗുണങ്ങൾ) കുടിലങ്ങളും ഇറുക്കമില്ലാത്തവയുമാണ്. ഇങ്ങനെയെല്ലാമാണെങ്കിലും താരതമ്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള പരമാധികാരം സർവ്വജ്ഞനായ ബ്രഹ്മാവു തന്നെയാണല്ലൊ നിന്നിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഞങ്ങളെന്തു പറയട്ടെ?" മഹാരാജാവിന്, ആ ശ്ലോകം കേട്ടപ്പോൾ അകതോഭയനും സൂക്ഷ്മദർശിയുമായ തൻെറ ആസ്ഥാനപണ്ഡിതൻെറ വശ്യവചസ്സിൽ അപരിമിതമായ ആനന്ദമാണ് ഉണ്ടായതു്. അന്യാപദേശരൂപത്തിൽ ശാസ്ത്രികൾ ഒരു കാവ്യം തന്നെ നിർമ്മിക്കണമെന്നും അതിൽ ചില പ്രധാനോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സ്വഭാവവർണ്ണനംകൂടി വ്യംഗ്യമായി ഇടകലർത്തണമെന്നും അവിടുന്നു അരുളിച്ചെയ്തു. ആ കല്പനയാണു പ്രസ്തുതകാവ്യരചനയ്ക്കു കാരണമായി പരിണമിച്ചതു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലടങ്ങീട്ടുള്ള ഓരോ ശ്ലോകവും രസികരസായനമാകുന്നു. ഏതാനും ശ്ലോകങ്ങൾ കൂടി ഉദ്ധരിക്കാം.

മൂർഖനും പരോപകാരചിന്തയില്ലാത്തവനുമായ ഒരുവനെ മററുള്ളവർക്ക് ആരാധിക്കേണ്ടിവരുന്ന നിയതിവികൃതിയെപ്പററി വിലപിച്ചു അശ്വത്ഥാന്യോക്തിരൂപത്തിൽ കവി പറയുന്നു:—

മൂലേ യത്ര ശനൈശ്ചരസ്തദുപരി ജ്യേഷ്ഠാ പിശാചാവലീ
ശാഖാസൂഗ്രപിപീലികാഃ പ്രതിദളം ന ബ്രഹ്മരക്ഷാംസ്യഹോ
നാദേയം കുസുമം ഫലം ന സരസം ഛായാപി നാനന്തരാ
സോപ്യശ്വത്ഥതരുർജഡേന വിധിനാ സേവ്യഃ കൃതോ മാനവൈഃ”

“മൂട്ടിൽ ശനി; അതിനു മുകളിൽ ഏട്ട; കൊമ്പുകളിൽ പിശാചുക്കൾ; ഇലതോറും കട്ടുറുമ്പുകൾ; മുകളിൽ ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സ്; പൂ പറിയ്ക്കാനില്ല; പഴം മധുരമല്ല; ഛായപോലും നിരന്ത്രമല്ല; അങ്ങനെയുള്ള അശ്വത്ഥവൃക്ഷത്തെക്കൂടി ബുദ്ധിഹീനനായ വിധി മനുഷ്യർക്ക് ആരാധനീയമാക്കിയിരിക്കുന്നു.” ഇതിൽ ദുഷ്ടനായ ഏതോ ഒരു രാജസേവകന്റെ വൃത്താന്തംകൂടി അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വാസ്തവത്തിൽ യോഗ്യതയില്ലാത്തവർ യോഗ്യന്മാരുടെ വേഷം കെട്ടി നടന്നാലും അവരെക്കൊണ്ടു കാര്യത്തിനു കൊള്ളുകയില്ലെന്നു കവി കാകാന്യോക്തിയാൽ വിശദമാക്കുന്നു: —

“കാകഃ പക്ഷൌ വളർക്ഷൌ കലയതി ഘനസാരാതി സാന്ദ്രാനുലേപൈഃ
പത്മിന്യാം വാ മരാളൈസ്സഹ വസതു രവം ഭീഷണം വാ ജഹാതു
ആധത്താം വാ സ്വചഞ്ചുപുടചരണയുഗേ രക്തതാം ധാതുരാഗൈഃ
ക്ഷീരം നീരാദ്വിവേക്തും പ്രഭവതി കിമതോ ഹംസവദ്വേഷമാത്രാൽ?”.

“കാക്ക കർപ്പൂരം നല്ലപോലെ തേച്ചു ചിറകുകൾ വെളുപ്പിക്കട്ടെ; താമരപ്പൊയ്കയിൽ അരയന്നങ്ങളോട്ടുകൂടി താമസിക്കട്ടെ; പരുഷമായ ശബ്ദം ത്യജിക്കട്ടെ; ധാതുരാഗം പുരട്ടി കൊക്കും കാലും ചുവപ്പിക്കട്ടെ; അത്തരത്തിലുള്ള വേഷപ്പകർച്ചകൊണ്ടു മാത്രം അരയന്നത്തിന്റെ നീരക്ഷീരവിവേചനശക്തി അതിനു ലഭിക്കുന്നതല്ലല്ലൊ ”

ഒരു പ്രഭുവിന്റെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു സദ്വിഷയത്തിനായി സാധുക്കൾ യാചിച്ചാൽ യാതൊന്നും കിട്ടാതിരിക്കുന്നതിനേയും ദുഷ്ടന്മാർ അവിടെനിന്ന് അപഹരിക്കുന്ന ധനം നിന്ദ്യമായ വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനേയും പററി കവി മയൂരാന്യോക്തിയിൽ വിഷാദിക്കുന്നു:—

"സ്കന്ദാധാരണവംശമൌക്തികമണേ! നേത്രാഭിരാമാകൃതേ!
ത്വാം ഭൂയഃ സ്തുമഹേ ശിഖാവല! ശിഖോത്തംസായ മേ മേചകം
ദേഹീത്യന്വഹമർത്ഥിതോ ന യദി ലോമാപി ഭല്ലോദ്ധൃതൈ-
സ്തന്ന്യാലോകയ ചന്ദ്രകൈശ്ശബരികാ നിർമ്മാർഷ്ടി ബാഹ്യാങ്കണം."

"സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ വാഹനശ്രേഷ്ഠവും മനോഹരാകൃതിയുമായ നിന്നെ അല്ലയോ മയിലെ! ഞാൻ വീണ്ടും വീണ്ടും സ്തുതിച്ച് എന്റെ ചൂഡാലങ്കാരമായി അണിയുന്നതിന് ഒരു പീലി തരണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു; നീയാകട്ടെ; ഒരു രോമംപോലും തരുന്നില്ല; വേടത്തിയാകട്ടെ, ആയുധം കൊണ്ട് അടർത്തെടുത്ത നിന്റെ പീലികൾകൊണ്ടു ചൂലുണ്ടാക്കി അവളുടെ കുടിലിന്റെ വെളിമുററം തൂക്കുന്നു."

മഹാപരാക്രമിയായ ഒരു പ്രഭുവിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ ശക്തിഹീനനായ മറെറാരുത്തൻ ആരൂഢനായാലുള്ള ശോച്യത താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകത്തിൽനിന്നു വെളിവാകുന്നു.

"യാമധ്യാസ്ത പുരാ പരാക്രമപരാക്രാമീ മഹാകേസരീ
യദ്വാരേ ന്യവസൻ പ്രതീക്ഷ്യ സമയം ശാർദ്ദൂലകോലാദയഃ
യാമാരാദഗമൻ പ്രണമ്യ കരിണസ്തസ്യാം ഗുഹായാമഹോ
ഗോമായുസ്സവിലാളകോ വിതനുതേ സിംഹാസനപ്രക്രിയാം."

"ചണ്ഡപരാക്രമത്തോടുകൂടി ശത്രുക്കളെ ആക്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു വലിയ സിംഹം വാണിരുന്നതും പുലിയും പന്നിയും മററും സമയം കാത്തു നടയിൽ നിന്നിരുന്നതും ആനകൾ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു സമീപിച്ചിരുന്നതുമായ ഗുഹയിൽ ഇപ്പോൾ കുറുക്കൻ പൂച്ചയോടുകൂടി സിംഹാസനസ്ഥനായി രാജ്യഭാരം ചെയ്യുന്നു! ആശ്ചര്യം!"

ധനവാന്റെ മിത്രമായിരിക്കുന്ന ദരിദ്രന്റെ പിന്നാലെ ജനങ്ങൾ ധനാർത്ഥികളായി പാഞ്ഞു ചെല്ലുന്നതു കവി താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നു.

"അസ്ഥീന്യേവ വിഭൂഷണാനി കുരുതാം; ധത്താം കപാലം കരേ;
വസ്താം വാ ഗജചർമ്മ; ലിമ്പതു ചിതാഭസ്മാനി, വാ ഭിക്ഷതാം;
ആസ്താം വാ പിതൃകാനനേ; തദപി നോ ജാതാർത്ഥിഭിർമ്മുച്യതേ
ശ്രീകണ്ഠോസ്യ സഖാ ധനേശ ഇതി യദ്വാർത്താ ജഗദ്വിശ്രുതാ."

"ശ്രീകണ്ഠനായ ഭഗവാൻ പരമേശ്വരൻ അസ്ഥികൾ ആഭരണങ്ങളാക്കട്ടെ; കയ്യിൽ തലയോടേന്തട്ടെ; ആനത്തോലുടുക്കട്ടെ; ചുടലച്ചാമ്പൽ പൂശട്ടെ; ഇരക്കട്ടെ; ശ്മശാനത്തിൽ താമസിക്കട്ടെ. എങ്കിലും യാചകന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ വിടുകയില്ല. എന്തുകൊണ്ട്? ഇദ്ദേഹത്തിനു ധനപതി ചങ്ങാതിയാണെന്നൊരു ചൊല്ലു ജഗൽപ്രസിദ്ധമായില്ലേ? അതുകൊണ്ടുതന്നെ."

"ഔർവ്വശ്ശോഷയതി ക്വചിൽ സുരഗണാ മഥ്നന്തി മന്ഥാദ്രിണാ
വാഹിന്യഃ ക്വചിദാപതന്ത്യനിമിഷാ ഗ്രാഹാ ലുഠന്തി ക്വചിൽ
മേഘാ ഭൂരി ജലം ഹരന്ത്യഭിപതന്ത്യാക്രമ്യ സാംയാത്രികാ
മര്യാദാം ന ജഹാത്യഥാപി ജലധിർഗ്ഗാംഭീര്യമന്യാദൃശം".

എന്ന സമുദ്രാന്യോക്തിപരമായ ശ്ലോകം ഈ കാവ്യത്തിലുള്ളതും വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ബുക്കുകമ്മാറ്റിവക ഒരു മലയാള പുസ്തകത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കുക നിമിത്തം സുപ്രസിദ്ധവുമാകുന്നു.

"അച്ഛാ യസ്യ യദൃച്ഛയാപ്യുപചിതാ പത്രാദിഭിഃ കാമസൂ-
ർഭക്ത്യാ തത്ര സമർപ്പിതാ വിരചിതാ മാലാ തവോച്ചാവചൈഃ
രത്നൈരബ്ധിസമുദ്ഭവൈഃ ശ്രമമിദം ജാനാതു മാ വാപരോ
വേദോക്തം വിഹിതം, തദസ്തി സുകൃതീ യൽപ്രത്യവായോ ന മേ."

എന്ന വാക്യത്തോടുകൂടിയാണു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആരംഭം. "ഞാൻ വേദോക്തമായിട്ടുള്ളതു ചെയ്യുന്നു; അതുകൊണ്ടു പ്രത്യവായശാന്തി ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനാൽ അതിനാൽതന്നെ ഞാൻ സുകൃതിയായിത്തീരും" എന്നാണു കവിയുടെ സമാശ്വാസം.

8. <u>ഗൌണസമാഗമം.</u> ഇതു കൊല്ലം ൲൪൰൪-ാമാണ്ടു തിരുവനന്തപുരം സന്ദർശിച്ച ലോർഡ് നേപ്പിയർ എന്ന മദിരാശിഗവർണ്ണരുടെ വരവിനെയും ആ അവസരത്തിൽ നടന്ന ആഘോഷങ്ങളെയും സരസമായി വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു കാവ്യമാകുന്നു.

"പത്മനാഭപദപത്മഭക്തിപരിലബ്ധസർവ്വഗുണസമ്പദം
രാമരാജമതിമാനുഷം വിമലവഞ്ചിഭൂപകലശേഖരം
ഹൂണസംസദധിഭൂരചീകമത കർത്തുമാത്മനയനോത്സവം
സീമരാണികരുണാകരാപ്തമദിരാശിഗൌണപദമുദ്രികഃ"

'ഗൌണഃ' എന്നാൽ ഗവർണ്ണർ എന്നർത്ഥം; സീമരാണി=ശീമറാണി. സമാഗമഘോഷം കാണ്മാൻ വരുന്ന ജനങ്ങളുടെ സംഖ്യ കവി അധോലിഖിതമായ ശ്ലോകത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നു:—

"വഞ്ചിഭൂമിപതിഗൌൺഹൂണപസമാഗമോത്സവദിദൃക്ഷയാ
തത്ര സന്നിഹിതപൌരലോകപരിമാണകർമ്മണി പടുർഭവേൽ
താരകാനികരസിന്ധുസൈകതപയോധരാന്തരവിനിർഗ്ഗള-
ത്തോയബിന്ദുഗണനാവിധൌ ഭവതി യഃ പടുർജ്ജഗതി മാനവഃ"

മഹാരാജാവും ഹൂണദമ്പതിമാരും തെരുവീഥിയിൽക്കൂടി ഘോഷയാത്രയായി പോകുന്ന അവസരത്തിൽ സുന്ദരിമാരായ സ്ത്രീകൾ മാളികകളിൽ ഇരുന്ന് ആ കാഴ്ച കാണുന്നതു ശാസ്ത്രികൾ താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിൽ ഉല്ലേഖനം ചെയ്യുന്നു:—

"കുംഭിഡിംഭവരകുംഭഡംഭഹരശാതകുംഭമയകുംഭവ-
ജ്ജൃംഭമാണകുചസുന്ദരീവദനചന്ദ്രബിംബനികുരുംബകേ
സൌധജാലഗഗനോദിതേ കിരതി മന്ദഹാസനവചന്ദ്രികാം
പൂർണ്ണിമാതിഥികദംബമത്ഭുതദിദൃക്ഷയേവ സമഭൂത്തദാ."

സുന്ദരിമാരുടെ മുഖചന്ദ്രപങ്ക്തി, അവരുടെ മന്ദഹാസചന്ദ്രിക, അവർ അധിവസിക്കുന്ന സൌധജാലമാകുന്ന ആകാശം, ഇതെല്ലാംകാണുമ്പോൾ കവിക്ക് അനവധി പൌർണ്ണമാസീതിഥികൾതന്നെ ആ കാഴ്ച കാണുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം നിമിത്തം ഒന്നിച്ചു വന്നുചേർന്നുവോ എന്നു തോന്നുന്നു.

ഗവർണ്ണർ മഹാരാജാവിനെ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു 'ഗൌണ'ത്വം പോയി മുഖ്യത്വം വന്നു എന്നു കവി പിന്നീടൊരു ശ്ലോകത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—

"ശ്രീവഞ്ചിക്ഷിതിപാകശാസനസഭാം യാതസ്യ ഗൌൺപ്രഭോ-
സ്സൽകാരൈരഭിയാനസൂക്തികരദാനാഗ്രാസനോപക്രമൈഃ
മുഖ്യൈവ പ്രഭുതാ തദാ സമഭവൽ; ഗൌൺി പുനർഗ്ഗൌണതാ;
രൂപസ്യോപഗതസ്യ ഹേമഗുളികാം കാ നാമ ദുർവ്വർണ്ണതാ?"

ആ അവസരത്തിൽ ഗൌൺപ്രഭുവിന്റെ പ്രഭുത്വവും മുഖ്യവും ഗൌണത്വം ഗൌണവുമായി. സ്വർണ്ണഗുളികയെ സമീപിക്കുന്ന (സ്വർണ്ണഗുളികയായിത്തീരുന്ന എന്നും) രൂപത്തിന് (രൂപ്യക്ക്) ദുർവ്വർണ്ണത്വം (രജതത്വം) എവിടെ? ഇവിടെ ഹേമഗുളിക എന്ന പദംകൊണ്ടു കവി സ്വർണ്ണവർണ്ണനായ മഹാരാജാവിനെ വിവക്ഷിക്കുന്നു.

മഹാരാജാവു പ്രതിസന്ദർശനത്തിനെഴുന്നള്ളുന്ന ഘട്ടം കവി ഗംഗാഷ്ടപദത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:—

"രാജീവാദിവിതാനിതതോരണരാജിരാജിതരാജപഥേ
ജംഗമമഹാഗിരാവിവ ശനകൈരംഗതി തുംഗേ പുഷ്യരഥേ
നാളീകാദിതഭീഷണഘോഷണപാളീവിചലിതശൈലകുലം
ചിത്രധ്വജപടരാജിസുവീജിതമിത്രമഹാശശതാംഗഗണം
സുന്ദരഘണ്ടാഘണഘണനികണമന്ദരമന്ദഗജന്തികുലം
തുംഗതുരംഗഖുരോദ്ധൃതധൂളീസംഗപിശംഗിതമേഘപഥം
കന്തപരശ്വധശൂലകൃപാണീസന്തതിവിലസിതപത്തികുലം
വാദിതഭേരീദുന്ദുഭിപണവകനാദിതമോദിതസർവ്വദിശം
വീണാകോണകവാദിതതുന്ദിലഹൃന്നാനകരവമുഖരതരം
കർണ്ണസുധാവഹഹൃന്നകമുരളീവർണ്ണവശീകൃതസർവ്വജനം
തുംഗമതംഗജപീഠനിവേശിതമംഗളക്രൂടവിമാനഗൃഹം
ഭാവുകനരപതിസേവകജനശതസംശ്രിതതുംഗതുരംഗരഥം
രാജബലം കില പൌരജനബലം പ്രതി രാജപഥേന തദാ ചലിതം".

9. കാശിയാത്രാനുവർണ്ണനം. ഈ കാവ്യവും പൌരജനസമാഗമം പോലെ ചരിത്രഗന്ധിയാകുന്നു. വിശാഖംതിരുനാൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കാശിയിലേയ്ക്കെഴുന്നള്ളി തിരിച്ചുവരുന്നതുവരെയുള്ള സംഭവങ്ങളെ സംക്ഷിപ്തമായും സമഞ്ജസമായും അനുകീർത്തനം ചെയ്യുന്ന പ്രസ്തുതകൃതിയിൽ ആര്യാവൃത്തത്തിലുള്ള ൧൨൦ ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ ൨൧ ശ്ലോകങ്ങൾകൊണ്ടു് സ്യാനന്ദൂരപുരത്തെ കവി വർണ്ണിക്കുന്നു.

"ശ്രീമതി കേരളദേശേ, ശ്രീമലയാദ്രീശദക്ഷിണാബ്ധിഭ്യാം
സീമവതി, കാപി നഗരീ, ശ്രീമദനന്താഭിധാ ജയതി."

ഇതാണു് ആദ്യത്തെ ശ്ലോകം.

കൈവല്യവല്ലീപരിണയം പ്രബോധചന്ദ്രോദയം, സങ്കല്പസൂര്യോദയം, വിദ്യാപരിണയം, അമൃതോദയം മുതലായ രൂപകങ്ങളുടെ തോതിൽ എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണു്. ആദ്യത്തെ ഒന്നുരണ്ടങ്കങ്ങൾ ഞാൻ കുറേക്കാലം മുമ്പു വായിക്കുകയുണ്ടായി; ശേഷം കുറിച്ചിട്ടില്ല; ഇപ്പോൾ ഗ്രന്ഥവും കിട്ടുന്നില്ല. തിരുമാസപ്രബന്ധം മുതലായ കൃതികൾ കാണുവാൻ സംഗതി വന്നിട്ടില്ലെന്നു മുൻപുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞു വല്ലോ.

ശാസ്ത്രികളുടെ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളായി (1) വൃത്തരത്നാവലി, (2) രാമോദയം, (3) ക്ഷേത്രതത്വദീപിക ഇങ്ങനെ മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1. വൃത്തരത്നാവലി. ഈ ഗ്രന്ഥംതന്നെയാണു ശാസ്ത്രികളുടെ കൃതികളിൽ അതിപ്രധാനമെന്നു പറയേണ്ടതു്. പേരുകൊണ്ടുതന്നെ വൃത്തങ്ങളെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു നിബന്ധമാണ് ഇതു് എന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഛന്ദശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു സമഗ്രമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു പിംഗളച്ഛന്ദസ്സ്, വൃത്തരത്നാകരം ഇത്യാദി സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കാൾ ഈ ഗ്രന്ഥം വളരെയധികം പ്രയോജകീഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഡോക്ടർ ബർണ്ണൽ വൃത്തരത്നാവലി വായിച്ചുനോക്കി, ഒരാധുനികഭാരതീയനാണ് ഇതിന്റെ പ്രണേതാവെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരും വിശ്വസിക്കുകയില്ലെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഉപോൽഘാതത്തിലെ പ്രഥമശ്ലോകം താഴെക്കാണുന്നതാണ്:—

"ശ്രീമന്മാർത്താണ്ഡഗോത്രാമൃതജലധിഭവോ ലക്ഷ്മണോപാസ്യമാന-
സ്സൗദാര്യത്തസ്സൽപഥസ്ഥസ്സദനുഗതപദശ്ശ്രുവധിസൽകലാനാം
ഭൂജാതാനന്ദദായീ ശുഭഗുണഭരതസ്സാധുസന്താപഹാരീ
സർവ്വജ്ഞോത്തംസഭൂതോ ജയതി കുവലയോല്ലാസദോ രാമരാജഃ"

ഈ ശ്ലോകത്തിനു ശ്രീരാമചന്ദ്രപരമായും ആശ്ലേഷ (ആയില്യം) മഹാരാജപരമായും ഇങ്ങനെ രണ്ടു പ്രകാരത്തിൽ അൎത്ഥകല്പന ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ഭൂജാതാ=സീതാദേവിയെന്നും, സർവ്വജ്ഞോത്തംസം=യോഗിവര്യൻ എന്നും, രാമചന്ദ്രപക്ഷത്തിൽ അൎത്ഥം. വീരമാർത്താണ്ഡവൎമ്മമഹാരാജാവിന്റെ വംശത്തിൽ ജാതനെന്നും (ഭൂജാതന്മാർ) ഭൂമിയിൽ ജനിച്ചവൎക്ക് ആനന്ദദനെന്നും ശുഭഗുണങ്ങളുടെ ഭരം (അതിശയം) ഹേതുവായിട്ടു സാധുക്കളുടെ സന്താപത്തെ ഹരിക്കുന്നവനെന്നും സകലകലാവല്ലഭനെന്നും മഹാരാജപക്ഷത്തിൽ. ചന്ദ്രപരമായി ഒരൎത്ഥം എല്ലാ വിശേഷണങ്ങൾക്കും വേറെയുമുണ്ടെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

"മാത്രാനന്ദം യതിശ്ലാഘ്യം വൎണ്ണിതം ഛന്ദസി സ്ഥിതം;
ഗണാശ്രിതപദം വന്ദേ പുണ്യശ്ലോകം വിനായകം"

ഇതാകുന്നു കവിയുടെ മംഗലാചരണപദ്യം. "ലഘുഗുരുരൂപങ്ങളായ മാത്രകളെക്കൊണ്ടു് ആനന്ദിക്കത്തക്കതും, (യതി) വിരാമങ്ങളെക്കൊണ്ടു ശ്ലാഘ്യവും, പ്രശസ്തങ്ങളായ വൎണ്ണങ്ങളോടു കൂടിയതും, ഉക്താദിച്ഛന്ദസ്സുകളിൽ

സ്ഥിതവും മഗണാദികളാൽ ആശ്രിതങ്ങളായ തുര്യാംശങ്ങളോടുകൂടിയതും വിശിഷ്ടനായകയുക്തവുമായ ഉത്തമശ്ലോകത്തെ ഞാൻ വന്ദിക്കുന്നു." എന്നു ശ്ലോകപക്ഷത്തിൽ അത്ഥം; പാവ്വതീദേവിയാൽ ആനന്ദനീയനും, താപസന്മാരാൽ ശ്ലാഘ്യനും, ബ്രഹ്മചാരിയും, വേദസ്ഥിതനും ഭൂതഗണങ്ങൾ ആശ്രയിക്കുന്ന പാദത്തോടു കൂടിയവനും പാവനകീൎത്തിയും എന്നു വിനായകപക്ഷത്തിൽ. ഗുരുലഘുക്കൾ, ഗണങ്ങൾ ഇവയെ ലക്ഷ്യലക്ഷണസഹിതം പ്രതിപാദിച്ചതിനുശേഷം ഉക്താദിച്ഛന്ദസ്സുകളിൽപെട്ട പ്രധാനവൃത്തങ്ങളെയെല്ലാം കവി യഥാക്രമം ഉദാഹരിക്കുന്നു. ഓരോ ഛന്ദസ്സിൻെറയും അവസാനത്തിൽ ആ ഛന്ദസ്സുകളിലുള്ള വൃത്തങ്ങളുടെയും മററും സംഖ്യ കാണിക്കുന്നു. ഓരോ ശ്ലോകത്തിലെയും പ്രഥമപാദത്തിലെ ആദ്യാക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ടു വൃത്തലക്ഷണം സൂചിപ്പിക്കുകയും രാമായണകഥ തുടർച്ചയായി പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ളതു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ വലിയ മെച്ചങ്ങളിൽ ഒന്നാണു്. അതതു വൃത്തത്തിൻെറ പേർ അതതു ശ്ലോകത്തിൽ കാണുമെന്നുള്ളതോ അനുക്തിസിദ്ധമാണല്ലൊ. ഇങ്ങനെ സമവൃത്തങ്ങൾ, അദ്ധസമവൃത്തങ്ങൾ, വിഷമവൃത്തങ്ങൾ, മാത്രാവൃത്തങ്ങൾ, ദണ്ഡകങ്ങൾ മുതലായവയെ ഉദാഹരിച്ചതിൽ പിന്നീടു് ആദ്യാദിവൃത്തഗതഗുരുലഘുവൎണ്ണമാത്രാസംഖ്യാജ്ഞാനോപായം', പ്രസ്താരം, നഷ്ടോദ്ദിഷ്ടാദിക്രിയകൾ, ഖണ്ഡമേരുക്രിയ; വൃത്തസംഖ്യ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനുള്ള ലഘൂപായം ഇത്യാദി ഛന്ദശ്ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ, പൂവ്വകൃതികളെ അപേക്ഷിച്ചു സ്ഫുടതരമായി പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചുകാണുന്നു. ഇതോടുകൂടി വൃത്തരത്നാവലി അവസാനിക്കുന്നു എങ്കിലും 'ശ്രീരാമസ്തുതിരത്നം' എന്നു ഹ്രസ്വ ശ്ലോകങ്ങളിൽ മറെറാരു കൃതികൂടിച്ചേൎത്തു് അതിൽ ബൃഹത്യാദിച്ഛന്ദസ്സുകളിലടങ്ങിയ അപ്രസിദ്ധങ്ങളും എന്നാൽ ശ്രാവ്യങ്ങളുമായ പല വൃത്തങ്ങളേയും ലക്ഷണസമേതം ഉദാഹരിക്കുന്നു. ആദ്യന്തം വിഷമപദങ്ങൾക്കു ടിപ്പണിയുമുണ്ടു്. രണ്ടുമൂന്നു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

1. വസന്തതിലകം.

"തം ഭൂജജൈൎഗ്ഗഗനചാരിഭിരൎച്ച്യമാനം
ശാന്തം പ്രസന്നഹൃദയം തപസാന്നിധാനം
ഭൂരാജജവാദഭിയയൈവ ജനലോചനാളീ
ചൂതം വസന്തതിലകം ഭ്രമരാവലീവ."

ഭൂജങ്ങൾ=വൃക്ഷങ്ങൾ. ഭൂജജങ്ങൾ=പുഷ്പങ്ങൾ.

(2) <u>ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം.</u>

"മാസ്സജ്ജ സതതാഗതേ രഘുപതേശ്ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം
രക്ഷഃക്ഷുദ്രമൃഗേഷു കുർവ്വതി ശരേ നിർവ്വിഘ്നമിഷ്ടീ മുനിഃ
വീരശ്രീപരിരംഭസംഭൃതരസം ശ്രീരാമമാലിംഗ്യ തം
സാനന്ദാ സമയുയുജൽ പ്രിയതമോപേതോ ഭവേത്യാശിഷാ."

സതതാഗതി=വായു. വായുവിനോടു 'മാസജ്ജം'=(മാ)ഉപമാവിഷയത്തിൽ സന്നദ്ധം. വായുവേഗത്തോടുകൂടിയ ശരമെന്നൎത്ഥം.

(3) <u>പുഷ്പിതാഗ്രാ.</u>

"നനരയമയമാനമയ്യ ചാപം
നജജരഗോവിന്ദതശ്ശരേണ ഭിന്ദൻ
ചകിതദൃഗുളുവസ്തപോജലോകാൻ
വ്യനമയദസ്യ ശിഖാഞ്ച പുഷ്പിതാഗ്രാം."

നനരയം=നരയമല്ലാതെ=വേഗത്തോടുകൂടി. നജജരന്മാർ=അജരന്മാർ=ദേവന്മാർ. വിസ്തരഭീരുത്വത്താൽ ഈ മഹാഗ്രന്ഥത്തെപ്പററിയുള്ള നിരൂപണം ഇവിടെ നിറുത്തുന്നു. "ശ്രീമദ്ദക്ഷിണകേരളമണ്ഡലാഖണ്ഡലവദാന്യവദാവദകോവിദാഗ്രേസരസാർവ്വഭൌമ<u>മാശ്ലേഷരാമരാജ</u>കരുണൈകായനഹാരിതായനശാങ്കരനാരായണിശ്രീഗോമതീദാസരാമസ്വാമിവിരചിതേയം സദ്വൃത്തരത്നാവലീ ശ്രീരാമപ്രസാദായ കല്പതാം" എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രാരംഭത്തിൽതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിനാലും മററും ഇതു് ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ വാഴ്ചക്കാലത്തു നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഹാരിതായനൻ=ഹരിതഗോത്രോത്ഭവൻ. ശാങ്കരനാരായണി=ശങ്കരനാരായണന്റെ പുത്രൻ.

(2) <u>രാമോദയം.</u> ഇതു് ഒരു അലങ്കാരശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമാകുന്നു. ചന്ദ്രാലോകത്തിന്റെയും മററും രീതിയിൽ പൂർവ്വാർദ്ധം ലക്ഷണവും ഉത്തരാർദ്ധം ലക്ഷ്യവുമായി വസന്തതിലകവൃത്തത്തിലുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെക്കൊണ്ടു് എല്ലാ അൎത്ഥാലങ്കാരങ്ങളെയും ശാസ്ത്രികൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉദാഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. ലക്ഷ്യവിഷയം രാമരാജസമനായ ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തന്നെ.

(1) അനന്വയം:—

"യത്രൈക ഏവ വിഷയീ വിഷയശ്ച കാവ്യേ
തത്ര ഹ്യലംകൃതിമനന്വയമാമനന്തി;
ശ്രീരാമ! താവകജനാവനചാതുരീയ-
മാഭാതി താവകജനാവനചാതുരീവ."

(2) പ്രതിവസ്തൂപമ.

"സ്യാദ്വാക്യയോർഗ്ഗദിതയോഃ പൃഥഗേകധർമ്മോ
നിർദ്ദിശ്യതേ തദുപമാ പ്രതിവസ്തുപൂർവ്വാ;
ഓജോഭരേണ ഭുവി രാജതി രാമരാജ-
സ്തേജോഭരേണ ദിവി ദീപ്യതി രശ്മിമാലീ."

(3) ക്ഷേത്രതത്വദീപിക ഇതു "ജ്യോമെറററി" എന്നു് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുന്ന മാതിരിയിലുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രവ്യവഹാരഗ്രന്ഥമാകുന്നു. ജഗന്നാഥപണ്ഡിതരുടെ രേഖാഗണിതമല്ലാതെ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഈ ഇനത്തിൽ മറെറാരു വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥവുമുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല. പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിൻെറ ഒടുവിൽ ഗണിതസംബന്ധമായുള്ള അനേകം വിഷയങ്ങളെ ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങൾകൊണ്ടു പ്രപഞ്ചനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

സ്തോത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ. ശാസ്ത്രികൾ ഈ ഇനത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികൾ അസംഖ്യങ്ങളെന്നുതന്നെ പറയാം. പ്രസ്തുതസ്തോത്രങ്ങൾ പ്രായേണ മന്ത്രാത്മകങ്ങളാണു്. ശങ്കരഭഗവൽപാദരുടെ സൌന്ദര്യലഹരിക്കുള്ളതുപോലെ അനിർവ്വചനീയമായ ഒരു മാഹാത്മ്യം ഇവയിൽ പലതിനുമുള്ളതായി ഗുരൂപദേശം സിദ്ധിച്ച ചില ഉപാസകന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. താഴെക്കുറിക്കുന്ന സ്തോത്രങ്ങൾ മാത്രമേ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളു. (1) ദേവ്യഷ്ടപ്രാസശതകം; (2) ശിവാഷ്ടപ്രാസശതകം; (3) വിഷ്ണ്വഷ്ടപ്രാസശതകം; (4) ദേവീവർണ്ണമുക്താവലി—'അ' മുതൽ 'ക്ഷ' വരെ ഓരോ അക്ഷരത്തിന്ഓരോന്നുവീതം അൻപത്തൊന്നു ശ്ലോകങ്ങൾ. (5) ആര്യാശതകദ്വയം; (6) ശ്രീകൃഷ്ണദണ്ഡകം; (7) ത്രിപുരസുന്ദരീപാദാദികേശം; (8) ശ്രീരാമാശ്രയസ്തോത്രം;(രണ്ടും ഗോപികാഗീതിയുടെമട്ടിൽ) (9) മധുസൂദനാഷ്ടകം; (10) ഹനൂമദഷ്ടകം; (11) കലിനാശനസ്തോത്രം; (12)പുണ്ഡരീകപുരേശസ്തോത്രം,വൈക്കത്തപ്പനെപ്പററി. (13) ശ്രീകണ്ഠേശ്വരസ്തോത്രചിന്താമണി, ശ്രീകണ്ഠേശ്വരത്തപ്പനെപ്പററി; (14) ധർമ്മ

സംവർദ്ധിനീസ്തോത്രം; (15) ശ്രീലളിതാപ്രാതഃസ്മരണസ്തോത്രം; (16) അശ്വത്ഥഗണനാഥാഷ്ടകം. (കവി ഇലത്തൂരിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ഗണപതിയെപ്പററി.)

താഴെക്കാണുന്ന പദ്യങ്ങൾകൊണ്ടു ശിവാഷ്ടപ്രാസശതകം കവി ആരംഭിക്കുന്നു:—

"ആകാശാദിനിദാനമാദിപുരുഷം ശ്രീകാമുകാഭ്യർച്ചിതം
ഭൂകാശ്യാശുഗവഹ്നിസോമയജമാനാകാരമേകാധിപം
ലോകാനാം ഭജതാമഭീഷ്ടഫലദം ശോകാമയധ്വംസനം
പാകാരാതിസഹോദരപ്രഭൃതിഭിർന്നാകാലയൈസ്സേവിതം

പാകാരാതിസഹോദരപ്രഭൃതിഭിർന്നാകാലയൈസ്സേവിതം
ശാകാംബുഃപവനാശനൈഃ ശമധനൈഃരകാഗ്രചിത്തൈസ്സദാ
ഏകാന്തേ പരിചിന്തിതം ശിവകരം നൈകായമാനാംഘ്രികം
ശോകാംഭോനിധിമുത്തരീതുമനസാം ശ്രീകാലകാലം ഭജേ.

യാ കാപി സ്മരകോടിസുന്ദരതനുർല്ലോകാധികാസന്മില-
ദ്രാകാകൈരവിണീ സുഹൃദ്ദശശതീനീകാശവക്ത്രാമലാ
ഏകാനേകചരാചരൈകജനനീ ശോകാമയാൻ ഹന്തു മേ
കോകാകാരപയോധരാദ്രിതനയാഭീകാപരാ ദേവതാ."

മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങളിൽ 'കാ' എന്ന അക്ഷരംകൊണ്ടുതന്നെ അഷ്ടപ്രാസവും അതിനപ്പുറവും കവി നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഏതു ഭാവുകനാണ് ആശ്ചര്യം തോന്നാത്തതു്! താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകം പുണ്ഡരീകപുരേശസ്തവത്തിലുള്ളതാകുന്നു.

"ബാഹുലാസിതമഹാഷ്ടമീമഹേ, ബാഹുലാലസദുപായനൈഃശ്രിതം
ബാഹുദേശനരദേവയോഗിഭിർബാഹുലേയജനകം സമാശ്രയേ".

വൃശ്ചികമാസത്തിലെ കൃഷ്ണപക്ഷാഷ്ടമിയെന്നു ബാഹുലാസിതമഹാഷ്ടമിക്കർത്ഥം. ബാഹുക്കളിൽ ലാലസിക്കുന്ന ഉപായനങ്ങളോടുകൂടിയവരെന്നും ബഹുദേശങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്നവരെന്നും രണ്ടും മൂന്നും പാദങ്ങളിലെ പ്രയോഗങ്ങൾക്കർത്ഥം കണ്ടുകൊള്ളണം. ശ്രീകണ്ഠേശ്വരസ്തോത്രചിന്താമണിയിലുള്ള ഒരു ശ്ലോകമാണ് അടിയിൽ കാണുന്നതു്:

ഗന്ധർവ്വീകൃതകൃത്തിഃമതരവചഃ! പത്രീകൃതശ്രീപതേ!
ഭൂമീസ്യന്ദന! സാരഥീകൃതവിധേ! മൌർവ്വീകൃതാഹീശ്വര!

കോദണ്ഡീകൃതകാഞ്ചനാചല! പുരാ ജേതും പുരാണാം ത്രയം
ശ്രീകണ്ഠേശ്വര! ചന്ദ്രശേഖര! വിഭോ! ഗൌരീപതേ! പാഹിമാം."

ശ്രീകൃഷ്ണദണ്ഡകം രാസക്രീഡാവർണ്ണനരൂപത്തിലുള്ള ഒരു ലഘുകൃതിയാകുന്നു. "ജയ ജയ ജയ കേശവാനന്തനാരായണശ്രീഹരേ! ശ്രീപതേ! ഭൂപതേ! സത്യഭാമാപതേ! ജയ ജയ ജഗദീശ്വരാനന്ദകൃഷ്ണപ്രഭോ! ദുഗ്ദ്ധകല്ലോലിനീവല്ലഭോദ്വേലകല്ലോലമാലാനടീലാസ്യവിദ്യാഗുരുസ്പർശനസ്പർശനസ്പന്ദമാനാപദാചൂഡരൂഢപ്രസൂനാവലീലാലസൽകല്പവൃക്ഷാടവീഹേമപത്മാടവീഹാടകസ്ഫാടികസ്ഥൂലനീലോപല" ഇങ്ങനെ പോകുന്ന ഈ ദണ്ഡകം അത്യന്തം രമണീയമാണെന്നു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. മററു സ്തോത്രങ്ങളിൽ നിന്നു് ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല.

രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികളുടെ ഭാഷാകൃതികളായി ജലന്ധരാസുരവധം ആട്ടക്കഥയും വിശാഖം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിനു പ്രജകൾ അനുഭവിച്ചുവന്ന ചില സങ്കടങ്ങളെപ്പററി വിജ്ഞപ്തിരൂപത്തിൽ സമർപ്പിച്ച ഒരു കഥയുമേ എനിക്കു കാണ്മാൻ സംഗതി വന്നിട്ടുള്ളൂ. 'ഗണനക്രിയാക്രമം മണിപ്രവാളം' എന്നൊരു കൃതികൂടിയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ജലന്ധരാസുരവധം എന്റെ അവതാരികയോടുകൂടി എന്റെ പരേതനായ പ്രിയ സഹോദരൻ കൃഷ്ണയ്യരുടെ സഹചാരിയും കഥാനായകന്റെ പൌത്രനുമായിരുന്ന എച്ച്. രാമസ്വാമിഅയ്യർ എം. എ. ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു് അച്ചടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. കുശാഗ്രബുദ്ധിയും സാഹിതീപ്രണയിയുമായിരുന്ന ആ യുവാവു കുറേക്കാലംകൂടി ജീവിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ തന്റെ പിതാമഹന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പലതും സൂര്യപ്രകാശം ഏല്ക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷെ ദൈവവിധി മറിച്ചായിരുന്നു എന്നല്ലേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ. ജലന്ധരാസുരവധം കഥകളിപ്രിയനായിരുന്ന ഉത്രംതിരുനാൾ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ വാഴ്ചക്കാലത്തു നിർമ്മിച്ച ഒരു കൃതിയാണെന്നുള്ളതിനു് അതിന്റെ ഉപോൽഘാതത്തിലുള്ള,

"സോയം മാർത്താണ്ഡരാജോ ജയതി ഭുവനമാക്രമ്യ യസ്യ പ്രതാപേ
ഭൌമം ഹത്വാ രസാംശം കലയതി സമയേ കാഞ്ചനാമോഘവൃഷ്ടിം
മാർത്താണ്ഡസ്സ്വാധികാരപ്രചലനചകിതസ്സൽപഥേ വർത്തമാനഃ
പ്രാദക്ഷിണ്യക്രമാഖ്യം പ്രചരതി നിയമം സർവ്വദേവാലയസ്യ."

എന്ന ശ്ലോകം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഈ ഇതിവൃത്തത്തെത്തന്നെ ഉപജീവിച്ചു ഗാഥാരൂപത്തിൽ ഒരു കൃതി നിർമ്മിച്ചു എന്നു കവി,

"ശ്രീരാമചിന്തനനിരന്തരസക്തചിത്തഃ
ശ്രീരാമവർമ്മനൃപതിസ്സ്വകരാംബുജേന
സംഗീതലോലഹൃദയഃ കുതുകാൽ കദാചി-
ജ്ജാലന്ധരാസുരവധം നിബബന്ധ ഗാഥാം"

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്; അതു കാണ്മാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ജലന്ധരാസുരവധം ആട്ടക്കഥയിലെ ശ്ലോകങ്ങളും പദങ്ങളും പ്രായേണ സംസ്കൃതമയങ്ങളാണെങ്കിലും അത്യന്തം മനോഹരങ്ങളാണു്. ഇതിൽ ശിവനെ വന്ദിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലുള്ള ശ്ലോകമാണു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്:—

"കാലകാലമഥ ഫാലലാലസദരാളബാലശശിജാലകം
കാളകൂടഗരകാളശോഭിഗളനാളലോലഫണിജാലകം
ബാലയാ ലളിതമാലയാ മിളിതമേത്യ ശൈലകുലകന്യയാ
പാലകം ധൃതകപാലകം ത്രിദശപാലകഃ സ്തുതിഗിരാലപൽ."

ഈ പദ്യത്തിന്റെ മാധുര്യം പരിശോധിക്കുക. ബാലശശിജാലകം എന്നാൽ ബാലചന്ദ്രനാകുന്ന ശിരോഭൂഷണമെന്നർത്ഥം. 'കാമകോടിസമ' ഇത്യാദി അശ്വതിതിരുനാൾ തിരുമേനിയുടെ അംബരീഷചരിതപദ്യത്തിനും ഇതിനും ആനുരൂപ്യമുണ്ടു്. അതുപോലെ താഴെക്കാണുന്ന നാരദന്റെ ശിവസ്തുതിക്കും കോട്ടയത്തു തമ്പുരാന്റെ കിർമ്മീരവധത്തിലെ ദുർവ്വാസസ്സിന്റെ ശിവസ്തുതിക്കും തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യം ആലോചനാമൃതമാണു്.

"ഫാലവിലോചന, പാലയ മാമഘജാലവിമോചന, പാലയ മാം;
ശൈലസുതാകുചകുങ്കുമപങ്കില! ശൈലവരാലയ! പാലയ മാം.
നീലവിലോഹിത! ലോകപതേ! ഹരിനീലമനോഹര ഭൂതപതേ!
കാലനിഷൂദന! ദേവ! നമോ ഹര! ബാലകലാനിധിശേഖര! തേ.

* * * * * *

മാരകളേബരതുച്ഛരുചേ! സുകുമാരശരീര! സുചാരുരുചേ!
കാരണകാരണ! ചാരണവന്ദിത! പാഹി നതാംബുജതിഗ്മരുചേ!

കാമിമനോരഥകാമദ്ധാനോ! ജയ ഹൈമവതീപരിശോഭിതതനോ!
സോമവിഭാകര! പാവകലോചന! സാമപരായണ! പാഹി വിഭോ!
ഭൂരിധരാധരചാപപതേ! വരവാരിരുഹാസനസൂതപതേ!
വാരിജനേത്രശരായ ധരാരഥവേദഹയായ നമോ ഭവതേ."

"വിടാതെ സതതം മട്ടമലർമിഴിയോട്ട വിടാ! വിനോദം പടയതി ലഴകോ?" "നില്ക്കാതെ ഖല്വ വക്കാണത്തിന്ന മുക്കണ്ണാ വാടാ—ഇനി മടിക്കിലുടിക്കമെനിക്കമകമേ കനക്കെ രോഷമെടോ" ഇത്യാദി ഭാഷാപ്രധാനങ്ങളായ പദങ്ങളും വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്.

വിജ്ഞപ്തിരൂപത്തിലുള്ള കഥ ആരംഭിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്: "പൂർവ്വം കൃതയുഗത്തിൽ പ്ലക്ഷദ്വീപിൽ ഹേമകൂടശൃംഗത്തിൽ ശതയോജനവിസ്തീർണ്ണയായിരിക്കുന്ന അഞ്ജനാവതീരാജധാനിയിൽ കേസരി എന്നൊരു മൃഗരാജൻ ധർമ്മേണ പ്രജാപാലനം ചെയ്തുകൊണ്ടുപോന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്ന മഹാതപസ്സുകൊണ്ട് അഞ്ജന എന്നുള്ള ഭാര്യയിൽ ഹനുമാനെന്നൊരു പുത്രനുണ്ടായി. അദ്ദേഹം ഈശ്വരാംശമാകകൊണ്ടു സകലഗുണശാലിയായി ഭവിച്ചു."

ഇവ കൂടാതെ ശാസ്ത്രികളുണ്ടാക്കിയ അനവധി ഒററ ശ്ലോകങ്ങൾ ഇന്നും പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നുണ്ട്; ഒട്ടധികം നശിച്ചുപോയിട്ടുമുണ്ട്.

ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സിംഹാസനാരൂഢനായ അവസരത്തിൽ ശാസ്ത്രികളെ വിളിച്ച് ശൃംഗാരം, നീതി, വൈരാഗ്യം ഈ മൂന്ന വിഷയങ്ങളേയും പരാമർശിക്കുന്ന ഒരു പദ്യം പെട്ടെന്നുണ്ടാക്കണമെന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഒട്ടും കുസൽ കൂടാതെ ശാസ്ത്രികൾ അപ്പോൾ ചൊല്ലിയ ശ്ലോകമാണു താഴെ കാണുന്നത്.

രമ്യാ സാവനിതാ പുരോപ്യപനതാ യാ ഭർത്തുരന്തർഹിതം
ഹൃദ്യാവിഷ്കുരുതേ ശ്രുതിപ്രണയവൽ സാരസ്യവച്ചാരുവാൿ
യോഗാഭ്യാസബലേന യത്ര ഭവതി ത്രൈവർഗ്ഗികീ ധന്യതാ
നിസ്സാരസ്വധരാശയൈകവശഗാ സമ്യഗ്വിവിക്തേരതിഃ"

ഇവിടെ വനിതാ=സ്ത്രീ അഥവാ വനിയുടെ ഭാവം. സാവനിതാ=അവനി (ഭൂമി)യോടുകൂടുക എന്നെല്ലാം അർത്ഥം കല്പിക്കണം.

മഹാരാജാവുമായി പിണങ്ങിപ്പിരിഞ്ഞപ്പോൾ ശാസ്ത്രികൾ ചൊല്ലിയ മറെറാരു ശ്ലോകമാണു താഴെ കുറിക്കുന്നത്.

"ചിത്തഭൂവിത്തഭൂമത്തഭൂപാലകോ-
പാസനാവാസനായാസനാശേ ഭൃശം
സാധുതാ സാ ധുതാ സാധിതാ സാധിതാ;
കിം തയാ ചിന്തയാ ചിന്തയാമഗ്ഗിവം."

എനിക്ക് ആ സാധുത ധുതയായി. സാധിത (ആധിയോടുകൂടിയവനാക എന്നുള്ളതു്) സാധിതയാകയും ചെയ്തു എന്നൎത്ഥം. ഇതു വേദാന്തദേശികരുടെ സുപ്രസിദ്ധമായ

"ധൂരീശചരദചാരബഹിഷ്കൃതഭ്രികാ-
ഭൂരാസികാരൈയ രചിതോയമഞ്ജലിഃ
യഞ്ജനാഭം നിരപായമസ്തി മേ
ധനഞ്ജയസ്യന്ദനഭൂഷണം ധനം"

ഇത്യാദി പദ്യങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

ആ പിന്നക്കത്തിൽ ശാസ്ത്രികൾ സ്വദേശമായ ഇലത്തൂർ വരെ മാത്രമേ പോകുകയുണ്ടായുള്ളു എന്നും മറ്റൊരവസരത്തിൽ മഹാരാജാവിന്റെ അനുമതിയോടുകൂടിയാണു കാശി, കല്ക്കത്ത മുതലായ പട്ടണങ്ങൾ സന്ദൎശിച്ചതെന്നും ചിലർ പറയുന്നു. കാശിയിൽവെച്ചു് അവിടത്തെ സംസ്കൃതമഹാപാഠശാലയിലെ പ്രധാനാദ്ധ്യാപകനായ ബാലശാസ്ത്രി, അനന്തശയനത്തിൽ നിന്നാണു താൻ വരുന്നതെന്നു രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികൾ വിജ്ഞാപനം ചെയ്തപ്പോൾ ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസത്തിനു വ്യാഖ്യാനം നിൎമ്മിച്ച അഭിനവമല്ലിനാഥനായ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികളെപ്പററി താൻ നല്ലപോലെ കേൾക്കുകയും ആ വ്യാഖ്യാനം വായിച്ചുനോക്കി അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും പ്രതിവചിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തെ ശാസ്ത്രികൾക്കു പരിചയമുണ്ടോ എന്നു ചോദിക്കുകയും ആ വ്യക്തി താനാണെന്നു ശാസ്ത്രികൾ വിനീതമറിയിച്ചപ്പോൾ ആനന്ദബാഷ്പം വാൎക്കുകയും ചെയ്തതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

ഒരിക്കൽ സ്വദേശമായ ഇലത്തൂരിൽ ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിന്റെ മുൻവശത്തുവെച്ചു ശാസ്ത്രികളോടു ചില കുട്ടികൾ കുരുവികൾ ചിലയ്ക്കുന്നതു കേട്ടുകൊണ്ടു്, 'കുരുവി' എന്ന വാക്കു വരുത്തി ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു. അപ്പോൾ ചൊല്ലിയതാണു താഴെ കാണുന്ന ശ്ലോകം.

"കരു വിശാരവാഹ! ത്വം കാക്കായതവിലോചന!
മയി ലക്ഷ്മീം കൃപാസിന്ധോ രാജാളിവദനാളക!"

വിശാരൻ=ഗരുഡൻ. കാക്കം=കം (ജലം) അക്ക (അമ്മ) ആയിട്ടുള്ളതു്. (താമരപ്പൂവ്) രാജാളി എന്നതു് ഒരുമാതിരി പക്ഷിയാണു്. കൃഷ്ണപക്ഷത്തിൽ യഥാസംഖ്യമായി "രാജാവിനെ (ചന്ദ്രനെ)പ്പോലെ വദനവും അളിയെപ്പോലെ അളകവുമുള്ളോവേ!" എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കണം.

തിരുവിതാംകൂറിലെ മഹാവിദ്വാന്മാരായ മൂന്നു മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ പണ്ഡിതസദസ്സിന്നു് അലങ്കാരഭൂതനായി, ഭാരതഖണ്ഡമൊട്ടുക്ക തന്റെ അഖണ്ഡകീർത്തിയെ അപ്രതിഹതമായി വ്യാപിപ്പിച്ചു കേരളദേശത്തിനു പേരും പെരുമയും പുലർത്തിയ ഈ പുണ്യശ്ലോകനെപ്പററി ഇനിയും പല വിഷയങ്ങൾ പ്രസ്താവനാർഹങ്ങളായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോൾത്തന്നെ ദീർഘമായിപ്പോയ ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഈ ഘട്ടത്തിൽ അവസാനിപ്പിക്കാമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നു. രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികളുടെ ഒരു പ്രധാനശിഷ്യനായ ശ്രീകണ്ഠേശ്വരത്തു് അയ്യപ്പൻപോററിയുടെ ശിഷ്യനായിരുന്നു എന്റെ പിതാവ്. ശാസ്ത്രികളുടെ മറെറാരു പ്രധാനശിഷ്യൻ ആററുകാൽ ശങ്കരപ്പിള്ള മുൻസിപ്പായിരുന്നു എന്നുള്ളതു പലരും ധരിച്ചിരിക്കും. ഒരിക്കൽ മഹാരാജാവു ശാസ്ത്രികളുടെ പുത്രൻ ശരിയായി സംസ്കൃതമഭ്യസിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, തനിക്കു് ഒന്നല്ല, രണ്ടു പുത്രന്മാർ —അയ്യപ്പൻപോററിയും ശങ്കരപ്പിള്ളയും—ആണുള്ളതെന്നും അവർ രണ്ടുപേരും നല്ലപോലെ പഠിക്കുന്നുണ്ടെന്നും തിരുമനസ്സറിയിച്ചതായി ഞാൻ അച്ഛന്റെ മുഖത്തുനിന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽനിന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യവാത്സല്യമെങ്ങനെയുള്ളതെന്നു ഗ്രഹിക്കാം. ശങ്കരപ്പിള്ള തന്റെ ദേവീഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ടിൽ ശാസ്ത്രികളെ,

"നരത്വവ്യാജേന വന്നവതാരത്തെച്ചെയ്തോ-
രിലത്തൂർ ബ്രഹ്മജ്യോതിസ്സൊന്നിഹ വിളങ്ങുന്നു.
യാതൊന്നിൻ ഗുണശ്രേണി ചൊല്ലുവാനാകാ ഫണി;
യാതൊന്നിൻ കീർത്തിവല്ലി നിർജ്ജിതാശേഷമല്ലി;
യാതൊന്നിൻ വാണീഝരി പീയൂഷപ്രഭാകരി;
യാതൊന്നിൻ തത്വബോധം പരക്കിലോ ഭൃശഗാധം;
യാതൊന്നിൻ ധ്യാനരൂപം ചിൽകലാസൂക്ഷ്മദീപം;

യാതൊന്നിൻ നിത്യകൃത്യം യോഗികൾക്കതി സ്തുത്യം;
യാതൊന്നിൻ കാവ്യബന്ധം ഗണനേ സദാനന്ദം;
യാതൊന്നിൻ കൃപാശീലം ചൊല്ലുവാനഘം നാലം;
യാതൊന്നിൻ തിരുനാമം രാമശർമ്മാഭിരാമം;
യാതൊന്നിൻ സുകിങ്കരൻ പാക്കിലിന്നിസ്സങ്കരൻ;
ആയതിൻ തൃപ്പാദാബ്ജേ സാഷ്ടാംഗം നമിച്ചുകൊ-
ണ്ടാവതുമിപ്രകാരം സങ്കല്പപുരസ്സരം
മൽഗുരു കൃപാമൃതസിന്ധുവിലാറാടി ഞാ-
നഗ്ഗുരുവാക്യപഞ്ചാമൃതവുമുണ്ടുപിന്നെ
മൽഗുരുനിയോഗമാം ഭൂഷണഗണമണി-
ഞ്ഞഗ്ഗുരുനാഥനനുഗ്രഹമാം സൌധമേറി
മൽഗുരുകടാക്ഷമാം കഞ്ചുകമതും ധരി-
ച്ചഗ്ഗുരുശ്രീപാദുകാശിരസ്ത്രമതുംവെച്ചു
ഇക്കൃതി ചമയ്ക്കുവാനുദ്യമം തുടങ്ങുന്നേൻ
സൽകൃതിയായിച്ചമഞ്ഞീടണം സജ്ജനാനാം."

എന്നു പ്രശ്രയാവനതനായി വന്ദിക്കുന്നു. രാമസ്വാമിമഹാകവിമൂൎദ്ധന്യൻ പ്രപഞ്ചയവനികയിൽ തിരോധാനം ചെയ്തിട്ട് ഇനിയും അരശ്ശതാബ്ദം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ സമീപകാലത്തുപോലും ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു പണ്ഡിതപ്രകാണ്ഡത്തെ പ്രസവിച്ച കേരളഭൂമി രത്നഗൎഭതന്നെയെന്നുള്ളതിനു സന്ദേഹമുണ്ടോ? അനന്തവിദ്യാനിധിയായ ഗോമതീദാസന്റെ സ്മരണം നമ്മുടെ ആഹ്ലാദത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുകയും അഭിമാനത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ പൎയ്യാപ്തമാകുമെങ്കിൽ എന്റെ ഏതദ്വിഷയകമായ ശ്രമം നിഷ്ഫലമല്ല.

ചെല്ലൂർപിരാൻ സ്തുതി. *

(സമ്പാദകൻ:- ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ ബി. എ; ചിറയ്ക്കൽ.)

1. കല്യാണാത്മൻ പ്രഭുന്നാമരികിലുപരിവാഴുന്നവൻപോലനെന്നി-
ങ്ങെല്ലാരും പാർത്തുനിന്നങ്ങരുളുമവനൊന്നാമമുന്നാമമൂലം;
ചൊല്ലാം മാലോകർ കൂപ്പുന്നതു തുഹിനകരന്നിന്നലങ്കാരമെന്നി-
ട്ടല്ലോ സാ വന്ദ്യതാ പൂർണ്ണതയിവനയി! ചെററില്ല ചെല്ലൂർപിരാനെ!

2. സോമാർദ്ധന്നിന്നുദിപ്പാനുദയഗിരിതടം, ചിത്രകൂടം ഭുജംഗ-
സ്തോമാനാം, വൈധസീനാമരിയപിണമിട്ടും കാട്ട മൂർദ്ധാവലീനാം
വാർദ്ധമവീട്ടും നാകകാഞ്ചനമണികലശം ദിവ്യഗംഗാജലാനാം
കാമാരെ നിൻകപർദ്ദം ജയതി ഘനകൃപാകല്യ ചെല്ലൂർപിരാനെ!

3. ഘോരാനദ്ദത്താലുടുക്കുന്നതിനു കിമപി ഘോരായ്മയല്ലെന്നുദ്ദേശതം
ഘോരാ പാമ്പിന്നുമംഗേ പലതരമണിയാമെങ്കിലും കാൺ ഭവന്തം
ഗൌരീസൽചുംബനംകൊണ്ടിടയിലിടയിൽമാഞ്ഞൊരുഭസ്മാംഗരാഗം
സ്മേരാഭോഗം കപോലം മധുരയതി മഹാരാജ ചെല്ലൂർപിരാനെ!

4. ചഞ്ചന്നിശ്വാസഭീമാം ഭുജഗതതിയെ നിന്നംഗകേ കണ്ടുവിണ്ട-
ഞ്ചുന്നരത്തുമയ്യാ കിമപി വിജയതേ വേഷ്ടവിശ്വാതിശായി
കിഞ്ചിന്മഞ്ജുസ്മിതംചെന്നധരകിസലയേ തേ വിരിൺപൂണ്ടുകൊഞ്ചി-
ത്തഞ്ചുന്നു, കണ്ണിൽമാതിൻമിഴിമുന ഭയമല്ലയ! ചെല്ലൂർപിരാനെ!

5 മംഗല്യത്തിൻകരുന്നെന്നമരകരം.മുനയോ മന്ദാത്ത ജന്മാന്തരാഗം
ത്തുംഗം മാററും മരുന്നെന്നറി മൃദുഹസിതം താവകം കണ്ടുദാരം
തങ്കണ്ണിന്നു മനക്കാമ്പിനുമരിയ വിരുന്നൊന്നുതന്നേമതം വാർ-
തിങ്കാ ഗൌരിക്ക, ദുഃഖക്ഷപണദരിതകൈവശ്യചെല്ലൂർപിരാനെ!

6. ആറംക്രൂടാതവണ്ണം ജയതി തവ മുഖാംഭോജസൌന്ദര്യമയ്യാ
മററന്തിന്നേതദർത്ഥം തടവിയതു തപോവാഞ്ഛര ശൈലേന്ദ്രകന്യാ
വിററുണ്ടാമസ്സേ കപട്ടേ വിബുധതടിനിയും വന്നിതൊന്നമ്മുകപ്പാ-
നററല്ലോ പണ്ടുപെണ്ണായതുമൊരുകുറി മല്ലാരി ചെല്ലൂർപിരാനെ!

---

* ശങ്കരകവിയുടെ കൃതിയായ 'ചെല്ലൂർപിരാൻസ്തുതി'യിലെ ചില പദ്യങ്ങൾ മാത്രമാണിവ. പകർപ്പവകാശം സമ്പാദകന്.

7. എല്ലായ്പ്പോഴും പ്രസന്നം തിരുമുഖകമലം താവകം ദേവ, സത്യം
ചൊല്ലാമേറപ്രസന്നാം കഴലിണപണിയുന്നോരെ നോക്കുംദശായാം
കല്യാണീമദ്രികന്യാം കരുതുമളവതിൽക്കാൾപ്രസന്നാം തൊഴുന്നേൻ
മല്ലീമാലാമതല്ലീസുഷമയൊടുസമാനാംഗ ചെല്ലൂർപിരാനേ!

8. രത്യന്തേ മാഴ്കിവീണ്ണപ്പരമസുഖമഹാമൂർച്ഛനാമാന്നു ഗൌരീ-
വക്ത്രം വിശ്രാന്തിചേർത്തീടിന പുളകകദംബം പുറത്തെന്നപോലെ
മെത്തിന്നു വിശദരക്ഷാവിഹരണനിപുണാവൈഖരീമാല ചിത്രം
ചിത്രം നിൻകന്ധരായാമവിരളമകമേ നാഥ ചെല്ലൂർപിരാനേ.

9. ഉണ്ടോ തിണ്ണം ചൊരിഞ്ഞു ഗരളകബളനെപ്പാക്കിലുണ്ടെന്നുതോന്നും
കണ്ടാൽനിന്മദ്ധ്യമദ്ധ്യപതിതമതിതനിഷ്യന്ദതേനാഭിയോളം
മിണ്ടാവല്ലാക്കുമിക്കോപ്പ ചലമകം ഭയംകോലുമെന്നോർത്തു ചൊല്ലി-
ക്കൊണ്ടു നീരോമവല്ലീദൃഢമിയറ്റിതി കല്യാണചെല്ലൂർപിരാനേ!

10. ഇന്നിൻനാഭീതലത്തെച്ചിലർതരുണിമവാരാകരാവർത്തമെന്നേ
മന്യന്തേ കാപി രോമാവലിലതിക മുളച്ചീടുമാവാലമെന്നും
മന്യേ ഗൌരീമനക്കാമ്പിനു കിമപി കുളിച്ചും തുടിച്ചും കുളിപ്പാൻ
തന്നേ തീർത്തോരു വാപീവലയമിതി മഹാദേവചെല്ലൂർപിരാനേ!

11 മാലേയത്തെന്നൽപോലേ സതതസുരഭിലം മഞ്ജുവാചാന്നിവാസം
പോലെ ഹാരം ഭുജംഗൈരഴകിലളകപോലേ സദാഭൂതിശാലി
കാലാരേ വാഴ്ത്തവല്ലേൻ ജയതി ഭവദുരോഭാഗമാർക്കികിടയ്ക്കും
ത്രൈലോക്യ മററു ഗൌരീകുചതടവിലുഠല്ലീലചെല്ലൂർപിരാനേ!

12 ഇല്ലത്രേ ഖേദമിന്നിത്തവ ചരണനറുംപല്ലവംഞാൻ നിലീയേ
മെല്ലേപോന്നദ്രിമാനും കരതളിരലിയും മാർദ്ദവശ്രീനിധാനേ
ഉള്ളത്തിന്നും മുനീനാമതിനെമുഹുരെടുക്കുന്നവേദത്രയിക്കും
വെള്ളിക്കുന്നിൻമുകൾപ്പാട്ടിനുമിതതൊഴുന്നേൻനാഥചെല്ലൂർപിരാനേ!

———:0:———

ഉപമോൽപ്രേക്ഷാവിവേകം.

(ശിരോമണി പി. കൃഷ്ണൻനായർ അവർകൾ, മദ്രാസ്.)

മകരം ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്ന എന്റെ "ഉപമോൽപ്രേക്ഷാവിവേക"ത്തെക്കുറിച്ച്, വൃശ്ചികം ലക്കത്തിൽ, ടി. വി. തിരുമുൽപ്പാടവർകൾ, അഭിപ്രായവ്യത്യാസം നിമിത്തം ചില ആക്ഷേപങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നതു ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായി. ആ ആക്ഷേപങ്ങൾ കേവലം വാക്കുകൊണ്ടല്ലാതെ കാര്യംകൊണ്ട് എന്റെ ഉപന്യാസത്തെ ഒരു പ്രകാരത്തിലും ബാധിച്ചിട്ടില്ല.

'പോലെ' മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ ഉപമയെ എന്നപോലെ ഉൽപ്രേക്ഷയേയും കുറിക്കുന്നവയാകയാൽ താദൃശസ്ഥലത്ത് ഉപമയോ ഉൽപ്രേക്ഷയോ എന്നു നിശ്ചയിക്കുവാനുള്ള ഉപായരൂപമായ പ്രമാണമെന്തെന്നാണു ഞാൻ എന്റെ "ഉപമോൽപ്രേക്ഷാവിവേക"ത്തിൽ യഥാശക്തി നിരൂപിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഉൽപ്രേക്ഷാഗമകമായ ആ പ്രമാണം ചില ദിക്കിൽ ഉപമാനാസിദ്ധത്വവും മററു ചില ദിക്കിൽ ഉപമാനാപേക്ഷവും സംഭാവനോപയുക്തവുമായ ഉപമാനവിശേഷണവും ആകുന്നുവെന്നും, അല്ലാതെ സംഭാവനോപയുക്തവിശേഷണവൈശിഷ്ട്യമാണെന്നുമാത്രം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മതിയാകയില്ലെന്നും ഞാൻ എന്റെ 'വിവേക'ത്തിൽ സപ്രപഞ്ചം ഉപപാദിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെയിരിക്കെ, "പോലെ, ഇവ ഇത്യാദി ശബ്ദപ്രയോഗങ്ങളുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉപമയോ ഉൽപ്രേക്ഷയോ എന്നു വേർതിരിച്ചറിവാൻ ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥം നല്ലവണ്ണം പര്യാലോചിച്ച് ഉപമേയത്തിന് ഉപമാനാഭേദം സാശയരൂപേണ ജനിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കുകയാണു ചെയ്യേണ്ടത്" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് എന്റെ 'വിവേകം' അയുക്തമാണെന്നഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അസംസ്കൃതമായ ഇത്തരം വചനമോ അഭിപ്രായമോ എന്റെ വിവേചനത്തെ ഒരുവിധത്തിലും ബാധിക്കുന്നതായെനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.

അസിദ്ധോപമാനങ്ങളായ, "ശ്രീക്കേററ ലാസ്യപദമായ്"-"മുഖത്തോടൊക്കുടി നിശയെ—"എന്നീ രണ്ടു പദ്യങ്ങളിലും സംശയരൂപേണ ഉപമേയത്തിന് ഉപമാനാഭേദം തോന്നുന്നുണ്ടെന്നും അതിനാൽ ഉൽപ്രേക്ഷയാണലങ്കാരമെന്നും തിരുമുൽപ്പാടവർകൾ പറഞ്ഞതു ഘുണാക്ഷരന്യായേന

ശരിയാണെന്നു സമ്മതിക്കാം; എന്നാൽ അനന്തരപദ്യത്തിലെ സ്ഥിതി അതല്ല.

> ചന്ദ്രബിംബത്തിൽനിന്നു ചന്ദ്രമാം വിഷംപോലെ
> ചന്ദനച്ചാറിൽനിന്നു ചെങ്കനൽക്കട്ടപോലെ
> ഇന്നതിക്രൂരമായ വചസ്സീ വക്ത്രത്തിങ്കൽ
> നിന്നല്ലോ പുറപ്പെട്ടു ശങ്കര! ശിവശിവ!

എന്നതിൽ "വക്ത്രത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പരുഷവാക്കിന്, ചന്ദ്രബിംബത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വിഷം, ചന്ദനത്തിൽനിന്നുള്ള അഗ്നി ഇതുകളോട് അഭേദം തോന്നുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല; നേരെമറിച്ച്, രണ്ടും വേറെയാണെന്നും വ്യക്തമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഉൽപ്രേക്ഷയുടെ ലക്ഷണം ഇവിടെയില്ല, ഉപമയുടെ ലക്ഷണം പൂർണ്ണമായുണ്ടുതാനും" എന്നാണ് തിരുമുല്ലാടവർകൾ പര്യാലോചിച്ചു തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇവയ്ക്കുതമ്മിൽ എന്തുകൊണ്ട് അഭേദം തോന്നുന്നില്ല എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം പറയേണ്ടതായ ചുമതല തനിക്കുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം അദ്ദേഹം വിസ്മരിച്ചിരിക്കുന്നു, അഥവാ വിഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. മുഖനിർഗതമായ വാക്കും ചന്ദ്രനിർഗതമായ വിഷവും വെവ്വേറെയാണെന്നും അവയ്ക്കുതമ്മിൽ സാദൃശ്യമാണുള്ളതെന്നും തിരുമുല്ലാടവർകൾക്കു വ്യക്തമാണെങ്കിൽ, അതിനു സമാനയോഗക്ഷേമമായ "ശ്രീക്കുററലാസ്യ—" എന്നപദ്യത്തിലെ സഹ്യപർവ്വതവും പ്രകൃതികല്പിതമായ കോട്ടയും അതുപോലെ "മുത്തൊട്ടുകൂടി —" എന്ന പദ്യത്തിലെ, നക്ഷത്രപരമ്പരയും നിശയുടെ ചിന്നിത്തെറിച്ച മുത്തുമാലയും വെവ്വേറെയാണെന്നും അവയ്ക്കുതമ്മിൽ സാദൃശ്യമാണുള്ളതെന്നുംഎന്തുകൊണ്ടാണാവോ വ്യക്തമാകാത്തത്? "ദ്വിനേത്ര ഇവ വാസവഃ—" എന്നപദ്യത്തിൽ രണ്ടുകണ്ണുള്ള എന്ന ഇന്ദ്രവിശേഷണമാണ് രാജാവ് ഇന്ദ്രനോ എന്ന സംഭാവനയ്ക്കുകാരണം എന്നു പറയുന്ന തിരുമുല്ലാടവർകൾ "ചന്ദ്രബിംബാദിവ വിഷം—" എന്നതിൽ ചന്ദ്രനിൽനിന്നുണ്ടായ എന്ന വിഷവിശേഷണം, പരുഷവാക്കു താദൃശവിഷമാണോ എന്ന സംഭാവനയ്ക്കും, "സ്തനാഭോഗേ—" എന്ന പദ്യത്തിൽ, 'ശശാങ്കബിംബത്തിൽനിന്നു മേരുവിൽ ലംബമാനമായ'എന്ന ഉരഗവിശേഷണം, താദൃശമായ അളകം അന്തരത്തിലുള്ള ഉരഗമാണോ എന്ന സംഭാവനയ്ക്കും കാരണമായി കാണാത്തതിനുള്ള കാരണം സചേതസ്സുകൾക്കു സർവ്വഥാ ദുർഗ്രഹമായിരിക്കാനേ വഴിയുള്ളൂ. "ദ്വിനേത്ര ഇവ വാസവഃ—" ഇത്യാദിസ്ഥലത്തു അഭേദപ്രതീതിയാണ്. "ചന്ദ്രബിംബത്തിൽനിന്നു ചന്ദ്രമാം—" ഇത്യാദിസ്ഥലത്തു ഭേദപ്രതീതിതന്നെയാണ്

റെന്നു് എത്രതന്നെ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും കാൎയ്യമില്ല. യുക്തമായ ഹേതുകൂടി പ്രതിപാദിച്ചേ മതിയാകൂ.

"ചന്ദ്രബിംബാദിവ വിഷം ചന്ദനാദിവ പാവകഃ
പരുഷാ വാഗിതോ വക്ത്രാദിത്യസംഭാവിതോപമാ"

എന്നിപ്രകാരം, 'ചന്ദ്രബിംബത്തിൽനിന്നുണ്ടായ വിഷംപോലെയാണു് ഈ മുഖത്തിൽനിന്ന പരുഷവാക്ക്' എന്നതു് ഉപമാവിശേഷമാണെന്നു ദണ്ഡി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ ന്യായപഞ്ചാനനൻ, വിശേശ്വരപണ്ഡിതൻ എന്നിവർ സമ്മതിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നതു വാസ്തവംതന്നെ. എന്നാൽ അവർ ഏതുവിധത്തിലാണു് എന്തുദ്ദേശത്തിന്മേലാണു് സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്നുകൂടി ആക്ഷേപകൻ അവശ്യം നോക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. "ചന്ദ്രബിംബത്തിൽ നിന്ന വിഷംപോലെ ഈ വക്ത്രത്തിൽ നിന്ന പരുഷവാക്ക് അസംഭാവിതമാകുന്നു. അതായതു ചന്ദ്രബിംബത്തിൽ നിന്ന വിഷമെങ്ങനെ അസംഭാവിതമോ അപ്രകാരം ഈ മുഖത്തിൽ നിന്ന പരുഷവാക്കു് അസംഭാവിതമാകുന്നു." എന്നിങ്ങനെ അസംഭാവിതത്വത്തെ സാധാരണധൎമ്മമായി വിവക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കല്പിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഉപമയാണെന്നു അവർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അസംഭാവിതത്വം സാധാരണധൎമ്മമായി വിവക്ഷിക്കാത്തപക്ഷം അസിദ്ധോപമാനസ്ഥലം ഉൽപ്രേക്ഷയ്ക്കല്ലാതെ ഉപമയ്ക്കു വിഷയമാകുമെന്നു അവൎക്കാൎക്കും അഭിപ്രായമില്ല തന്നെ. ഈ സംഗതി അലങ്കാരകൌസ്തുഭത്തിൽ സ്പഷ്ടവുമാണു്.

"അതൈവം 'ചന്ദ്രബിംബാദിവ വിഷം—'ഇത്യുക്തോപമായാമവ്യാപ്തിഃ ചന്ദ്രപ്രഭവവിഷാദേരപ്രസിദ്ധത്വാൽ ഇതി ചേന്ന. തത്ര ചന്ദ്രപ്രഭവവിഷാദേൎവ്വാഗുപമായാ അവിവക്ഷിതത്വാൽ. കിന്തു 'യഥാ ചന്ദ്രബിംബാദ്വിഷമസംഭാവിതം തഥാ ത്വന്മുഖാൽ പരുഷാ വാക്' ഇത്യുപമാസ്വീകാരാൽ ഇതി ന്യായപഞ്ചാനനാദയഃ; ഏവഞ്ച അസംഭാവിതോപമാ ഇത്യസ്യ അസംഭാവിതോപമാനകത്വം നാൎത്ഥഃ; കിന്തു അസംഭാവിതത്വം തദുപമായാം സാധാരണധൎമ്മ ഇത്യേവ; തഥാ ച, വിഷപരുഷവചനയോരുപമായാം ചന്ദ്രചന്ദനാദേൎമുഖസ്യ ച ബിംബപ്രതിബിംബഭാവഃ. തേന, ചന്ദ്രനിഷ്ഠകാരണതാപ്രതിയോഗികകാൎയ്യത്വാഭാവപ്രകാരകജ്ഞാനവിശേഷ്യഭൂതാ പരുഷോക്തിഃ ഇതി പൎയ്യവസിതാൎത്ഥഃ. യത്ര തൂപമാനതാവച്ഛേദകവിശിഷ്ടമുപമാനമപ്രസിദ്ധം തത്രോൽപ്രേക്ഷൈവ, തദുക്തം ചക്രവൎത്തിനാ;

'യദായമുപമാനാംശോ ലോകതസ്സിദ്ധിമൃച്ഛതി
തദോപമൈവ യേനൈവ ശബ്ദസ്സാദൃശ്യവാചകഃ
യദാ പുനരയം സാക്ഷാദസിദ്ധഃ കവികല്പിതഃ
തദോൽപ്രേക്ഷൈവ യേനൈവ ശബ്ദസ്സംഭാവനാപരഃ'ഇതി"

എന്നു തുറന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. ഈ വിഷയം ഞാനെന്റെ 'ഉപമോൽപ്രേക്ഷാവിവേക'ത്തിൽ (ഭാഗം 196) യഥോചിതം വിവരിച്ചു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വിശേഷിച്ചു് ഉപമാനം ലോകസിദ്ധമായാലും അല്ലെങ്കിലും ഉപമയാവാമെന്നു ന്യായപഞ്ചാനനൻ, വിശേശ്വരപണ്ഡിതൻ മുതലായ ആലങ്കാരികന്മാൎക്കു് അഭിപ്രായമുണ്ടെങ്കിൽ അസംഭാവിതത്വമാണു സാധാരണധൎമ്മമായി വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും മററും പറഞ്ഞു ക്ലേശിക്കേണ്ട ആവശ്യമേ ഇല്ലെന്നും, "ചന്ദ്രബിംബത്തിൽനിന്നു ചണ്ഡമാം വിഷംപോലെ—"എന്ന ഭാഷാപദ്യത്തിൽ "ഈ വക്ത്രത്തിൽ നിന്നല്ലോ പുറപ്പെട്ടു" എന്നിങ്ങനെ സംഭൃതത്വം ശബ്ദംകൊണ്ടു നിൎദ്ദേശിച്ചിരിക്കയാൽ അസംഭാവിതത്വവിവക്ഷയ്ക്കു് അവകാശമില്ലെന്നും ആ സന്ദൎഭത്തിൽ ഞാൻ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടു്. അതൊന്നും ഗ്രഹിക്കാതെ ഏതദ്വക്ത്രജത്വമോ അഭിധേയത്വമോ പദാൎത്ഥത്വമോ സാധാരണധൎമ്മമായി കല്പിച്ചു്, അഭേദപ്രതീതിയെന്നോ ഉപമയെന്നോ വല്ലതുമഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു യുക്തമാകുമോ? ഏതായാലും "ശ്രീക്കേററലംസ്യാപദമായ്"—ഇത്യാദിയിൽ ഉപമാനോപമേയങ്ങൾക്കു് അഭേദപ്രതീതി വരാമെങ്കിൽ തത്സമാനകക്ഷ്യയിൽപ്പെട്ട "ചന്ദ്രബിംബത്തിൽ നിന്നു്" ഇത്യാദിയിലും അഭേദപ്രതീതി വരികതന്നെ ചെയ്യുമെന്നു സഹൃദയന്മാൎക്കറിയാമല്ലോ.

"ത്വയി കോപോഽയമാഭാതി സുധാംശാവിവ പാവകഃ"
"സ്തനാഭോഗേ പതൻ ഭാതി കപോലാൽ കുടിലോഽലകഃ
ശശാങ്കബിംബതോ മേരൗ ലംബമാന ഇവോരഗഃ"

ഇത്യാദിയെ പണ്ഡിതരാജൻ കല്പിതോപമയായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്, പ്രാചീനന്മാർ കല്പിതോപമയ്ക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്യലക്ഷണങ്ങൾ രുചിക്കാതെ ഉപേക്ഷിച്ച തന്റെ പക്ഷത്തിൽ അതിനു നിൎവ്വിഷയത്വാപത്തി വന്നേക്കാമെന്നു ഭയന്നിട്ടു മാത്രമാണു്. ഈ സംഗതി ഞാനെന്റെ 'വിവേക'ത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നുമാത്രമല്ല, കല്പിതോപമയ്ക്കു ഗത്യന്തരമുള്ളതിനാൽ അങ്ങനെ ഒരു ഭയത്തിനേ അവകാശമില്ലെന്നു സവിസ്തരം നിരൂപിച്ചിട്ടുമുണ്ടു. അതെങ്ങനെയുമിരി

ക്കട്ടെ. തിരുമുല്പാട്ടു പറയുന്ന, സംശയരൂപേണ ഉപമേയത്തിൽ ഉപമാനാഭേദപ്രതീതി പ്രകൃതപദ്യങ്ങളിൽ സഹൃദയന്മാൎക്കുണ്ടാവുന്നതിനു യാതൊരു പ്രതിബന്ധവുമില്ലെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. എന്തിനു വളരെ,

"ത്വയി കോപോ മഹീപാല സുധാംശൌ ഹവ്യവാഹനഃ"

ഇത്യത്ര വിഷയിണഃ സ്വബുദ്ധികല്പിതത്വാൽ കല്പിതം വിശിഷ്ടരൂപകം. നചൈവമാദൌ പ്രതീയമാനോൽപ്രേക്ഷാ വക്തും ശക്യാ അഭേദസ്യ നിശ്ചീയമാനത്വാൽ: ഉൽപ്രേക്ഷായാം സംഭാവ്യമാനത്വാൽ. അന്യഥാ മുഖം ചന്ദ്ര ഇത്യാദാവപി പ്രതീയമാനോൽപ്രേക്ഷാപത്ത്യാ രൂപകവിലോപാപത്തേഃ" എന്നു രസഗംഗാധരത്തിലെ രൂപകപ്രകരണത്തിലും "സ്തനാഭോഗേ പതൻ—" ഇത്യാദിപദ്യത്തെ വിഷയമാക്കി, "നഹ്യത്രാഭേദപ്രധാനോൽപ്രേക്ഷാ ശക്യാ വക്തും, കല്പിതോപമായാ നിൎവ്വിഷയത്വപ്രസംഗാൽ" എന്നു ഉപമാപ്രകരണത്തിലും ആശങ്കിച്ചു സമാധാനിച്ചിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു പണ്ഡിതരാജനുപോലും "ത്വയി കോപോ യമാഭാതി—" "സ്തനാഭോഗേ പതൻ—"ഇത്യാദിസ്ഥലങ്ങളിൽ വിഷയവിഷയികൾക്കു് അഭേദപ്രതീതിവരാമെന്നഭിപ്രായമുണ്ടെന്നല്ലേ വിചാരിക്കേണ്ടതു? അല്ലാത്തപക്ഷം, യഥാക്രമം കല്പിതരൂപകോദാഹരണത്തിലും കല്പിതോപമോദാഹരണത്തിലും ഗമ്യോൽപ്രേക്ഷയും വാച്യോൽപ്രേക്ഷയും ആശങ്കിക്കുവാനോ അഥവാ ആശങ്കിച്ചാലും ഇവ ശബ്ദമില്ലായ്കയാൽ അഭേദപ്രതീതി നിശ്ചയരൂപത്തിലാണെന്നും, കല്പിതോപമ നിൎവ്വിഷയമാകുമെന്നും സമാധാനം പറഞ്ഞൊഴിയുവാനോ ന്യായമുണ്ടോ? വിശ്വേശ്വരപണ്ഡിതനാകട്ടെ, "സ്തനാഭോഗേ—" ഇത്യുൽപ്രേക്ഷൈവ, ഉക്തവിധോരഗസ്യാപ്രസിദ്ധത്വാൽ. യത്തു കവികല്പിതോപമായാ നിൎവ്വിഷയത്വാപത്തിരിതി തന്ന. ഉപമാനതാവച്ഛേദകവിശിഷ്ടോപമാനത്വാഭിമതസ്യ പ്രസിദ്ധൌ തദുപമാനത്വകല്പനസ്യ തദ്വിഷയത്വാൽ. അത ഏവ സൎവ്വത്ര "ഉദ്ഗച്ഛന്നതരുണി—" ഇത്യാദികമേവ കല്പിതോപമായാ ഉദാഹരണം ലിഖിതം. അന്യഥാ—

"ന നിത്യമസ്മിൻ പരിപൂൎണ്ണതേതി ത്യക്ത്വാ നഭഃ ക്ഷോണിതലാവതീൎണ്ണഃ
ആനന്ദയന്നിന്ദുരിവ സ്വധാമ്നാ വിഭാതി ലോകേ നവകാകതീന്ദ്രഃ"

ഇത്യാദീനാമുൽപ്രേക്ഷാത്വഭംഗാപത്തേഃ"

എന്നിങ്ങനെ, അലങ്കാരകൌസ്തുഭത്തിലെ ഉപമാപ്രകരണത്തിൽ "സ്തനാഭോഗേ —"ഇത്യാദിയിലെ അലങ്കാരം ഉൽപ്രേക്ഷയാണെന്നും അ

ല്ലാത്തപക്ഷം പ്രസിദ്ധമായ, "നനിത്യമസ്മിൻ—"ഇത്യാദ്യുൽപ്രേക്ഷോദാഹരണം അസംപന്നമാകുമെന്നും സ്പഷ്ടമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

തിരുമുല്ലാടവർകൾ കണ്ടുവെച്ചിരിക്കുന്ന സംഭാവനാശബ്ദവ്യാഖ്യാനം "അഭേദേന ഉപമേയസ്യ ഉപമാനകോടികസന്ദേഹവിഷയീകരണം" എന്നാണത്രെ! പ്രാമാണികന്മാരായ ശാസ്ത്രകാരന്മാരാരെങ്കിലും ഇങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ, ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ എനിക്കുള്ള സ്വല്പജ്ഞാനമൊ അജ്ഞാനമൊ അനുവദിക്കുന്നതുമില്ല. 'അഭേദേന' എന്ന അംശം എവിടെയാണ് എങ്ങനെയാണ് അന്വയിക്കുന്നത്? അഭേദേന മാത്രമല്ല ഭേദസംബന്ധത്തെ ആശ്രയിച്ചും ഉൽപ്രേക്ഷയുണ്ടാവുമെന്നാണല്ലൊ അപ്രാചീനസിദ്ധാന്തം. അതെല്ലാം പോകട്ടെ. സംഭാവനാവ്യാഖ്യാനത്തിൽ 'വിഷയീകരണ'പദ്യത്താനുധാവനമെന്തിനാണെന്ന് എനിക്കു തീരെ മനസ്സിലാവുന്നില്ല. ഉപമേയത്തിന് ഉപമാനകോടികസന്ദേഹവിഷയീകരണമെന്നതു ശബ്ദപ്രയോഗാത്മകമായ വ്യാപാരമോ അഥവാ കൃതിയോ അല്ലാതെ ജ്ഞാനമാണെന്നാവുകയില്ലല്ലൊ. സംഭാവന എന്നതു ജ്ഞാനവിശേഷമല്ലാതെ കൃതിയോ വ്യാപാരമോ ആണെന്നു ശാസ്ത്രങ്ങളിലൊന്നും ഞാൻ പ്രതിപാദിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. വിശേഷിച്ച്, സംഭാവന നിശ്ചയജ്ഞാനമല്ലെന്നുള്ളതിൽ തിരുമുല്ലാടിനും വിപ്രതിപത്തി കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ അതു സംശയജ്ഞാനവുമല്ല സംശയത്തിൽ തുല്യബലവും പരസ്പരവിരുദ്ധവുമായ കോടിദ്വയമുണ്ടാവും. സംഭാവനയിലാകട്ടെ, ഉൽകടമായ ഒരേ കോടിയേ ഉള്ളൂ. ആകയാൽ തുല്യബലവിരുദ്ധനാനാധർമ്മപ്രകാരകജ്ഞാനം സംശയമെന്നും ഉൽകടൈകകോടികജ്ഞാനം സംഭാവനയെന്നുമാണു ശാസ്ത്രരീതിയിൽ സാമാന്യമായി അവയ്ക്കുള്ള നിർവ്വചനം. ലൌകികരീതിയിലാണെങ്കിൽ, സംശയത്തിൽനിന്നു കടന്നതും നിശ്ചയത്തോടു ഏകദേശമടുത്തതും ഊഹമെന്നും വിതർക്കമെന്നും വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നതുമായ ഒരുതരം ജ്ഞാനമാണു സംഭാവന എന്നു പറയാം. ഇതു മുഖമാ ചന്ദ്രനോ ഇത്യാദി സംശയത്തിന്റെയും, ഇതു ചന്ദ്രനായിരിക്കാം, ചന്ദ്രനെന്നു തോന്നുന്നു ഇത്യാദി സംഭാവനയുടേയും ആകാരമാകുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു സംഭാവനയെന്നതു ഉപമേയത്തിൽ ഉപമാനാഭേദസന്ദേഹമാണെന്നു പറയുന്നതുതന്നെ വസ്തുസ്ഥിത്യാ സാധുവല്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. "ഉൽക്കടൈകകോടികമായ സംശയമാണ് സംഭാവന" എന്നു ചിലർ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നതു സംശയധർമ്മമായ അനിർദ്ധാരിതത്വം സംഭാവനയ്ക്കുമുള്ളതുകൊണ്ടു സാദൃശ്യമവലംബിച്ചു ഗൌണമായിട്ടു മാത്രമാണ്.

"സന്ദേഹേ തു സമകക്ഷതയാ കോടിദ്വയസ്യ പ്രതീതിഃ ഇഹ തൂൽക്കടാ സംഭാവ്യഭൂതൈകാ കോടിഃ" എന്ന സാഹിത്യദർപ്പണപംക്തിയും—

"ഏകകോടികജ്ഞാനസ്യാപി യത്സംശയത്വമുച്യതേ തദനിർദ്ധാരണത്വരൂപസംശയധർമ്മയോഗാൽ ഗൌണമേവ" എന്ന ദുർഗ്ഗാപ്രസാദന്റെ തദ്വ്യാഖ്യാനവും നോക്കുക.

അഥവാ സംശയത്തിലെന്നപോലെ സംഭാവനയിലും കോടിദ്വയമുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം. സംശയത്തിലെ കോടികൾ തുല്യബലങ്ങളായിരിക്കും. സംഭാവനയിലെ സ്ഥിതി അതല്ല. അതിൽ ഒന്നിനു പ്രാബല്യം കൂടുകയാൽ മറേറതു ശോഭിക്കുന്നില്ല. ഇതാണ് ഇവയ്ക്കുതമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. അതുകൊണ്ടാണ് "ഉൽക്കടൈകതരകോടികസ്സംശയസ്സംഭാവനാ" എന്നു ചിലർ ലക്ഷണം നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ പക്ഷത്തിൽ സംഭാവന സംശയവിശേഷമാണെന്നു പറയാമല്ലോ എന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ അങ്ങനെയാകട്ടെ. എന്നാൽ അത്രമാത്രംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ സന്ദേഹാദിഷ്വയീകരണംവരെയ്ക്കും വ്യാഖ്യാനത്തെ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതു് എന്തിനാണെന്നു മനസ്സിലാവുന്നില്ല. അതും സാധുവാണെന്നുണ്ടോ? ഈ വക വ്യാഖ്യാനം വല്ല പ്രാമാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു് വല്ലേടത്തും കാണുന്നതായാൽ തന്നെ അതു ലേഖകപ്രമാദമോ അച്ചടിപ്പിഴയോ ആയിരിക്കാനാണെളുപ്പം.

"വിശേഷണവൈശിഷ്ട്യം മാത്രമാണ് ഉൽപ്രേക്ഷാഗമകം എന്നാണ് അപ്പയ്യദീക്ഷിതർ മുതലായവരുടെ സിദ്ധാന്തം" എന്നു തെററിദ്ധരിച്ചു ലേഖകൻ അതിനെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ വളരെ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംഭാവനയ്ക്കു അനുഗുണമായ വിശേഷണവിന്യാസം എന്നാണു ദീക്ഷിതർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. "സംഭാവനാശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥം വ്യക്തമാകുമ്പോൾ ഉപമേയം ഉപമാനാഭിന്നമായി സംശയിപ്പാൻ അനുകൂലമായ വിശേഷണവിന്യാസം ഉൽപ്രേക്ഷാഗമകം എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു" എന്നുംമററും തിരുമുല്പാടവർകൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് എന്റെ ലേഖനം മനസ്സിരുത്തി വായിക്കാഞ്ഞിട്ടാണെന്നുള്ള വാസ്തവം ഈ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഉൽപ്രേക്ഷാഗമകം ദീക്ഷിതർ അഭിപ്രായപ്പെട്ട പ്രകാരം, സംഭാവനോപയുക്തവിശേഷണവൈശിഷ്ട്യമാണെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ പോരെന്നും, ആയതു ഉപമാനാസിദ്ധത്വം, ഉപമാനാപേക്ഷവും സംഭാവനോപയുക്തവുമായ ഉപമാനവി

ശേഷണം എന്നിവയിലേതെങ്കിലുമൊന്നോ ഉഭയമോ ആയിരിക്കുമെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നുവെന്നുമാണു ഞാൻ എന്റെ ഉപമോൽപ്രേക്ഷാവിവേകത്തിൽ സപ്രപഞ്ചം നിരൂപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആ നിരൂപണത്തിനു തിരുമുല്പാടവർകളുടെ അഭിപ്രായവ്യത്യാസംകൊണ്ടോ ആക്ഷേപംകൊണ്ടോ യാതൊരു ന്യൂനതയും പററീട്ടില്ലെന്നു സചേതസ്സുകൾക്കറിയാവുന്നതിനാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഇതിലധികമൊന്നും പറയണമെന്നു തല്ക്കാലം ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

———:o:———

പ്രഹ്ലാദചരിതം കിളിപ്പാട്ടു്.

(ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ അവർകൾ ബി. എ; ചിറയ്ക്കൽ.)

ചൈതന്യമുള്ള ഏതൊരുവസ്തുവും തീരെ നാമാവശേഷമായിപ്പോകാതിരിപ്പാനുള്ള ഒരു പ്രഭാവം അതിൽതന്നെ ലയിച്ചു കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു് ഒരു പാശ്ചാത്യചിന്തകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പഴയ കൃതികളെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രസ്തുത തത്വം ഏതാണ്ടു വാസ്തവമാണെന്നു തോന്നുന്നു. എത്രകണ്ടു നശിച്ചിട്ടും ഏതാനൊരുഭാഗം ബാക്കിയായിക്കിടക്കുന്ന പല പഴയകൃതികളും ഇന്നു നമുക്കു അന്വേഷണത്തിൽ കണ്ടുകിട്ടുന്നു. ആലോചിച്ചാൽ ആ വക വിശിഷ്ടവസ്തുക്കളുടെ വിനാശത്തിൽ വെറും കൃമികീടങ്ങൾക്കുപോലും വേദനയുള്ളതായി വിചാരിക്കാം. ഏതായാലും ഇവിടെ ദിങ്മാത്രപ്രദർശനം ചെയ്വാനുദ്ദേശിക്കുന്ന 'പ്രഹ്ലാദചരിതം' കിളിപ്പാട്ടിന്റെ കാര്യത്തിലെങ്കിലും മേൽകാണിച്ച ചിന്താഗതി ആദരണീയമാകുന്നു.

ഇപ്പോൾ എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള താളിയോലഗ്രന്ഥപ്രകാരം പ്രഹ്ലാദചരിതം അപൂർണ്ണമായിട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിലെത്രയും പരിതാപകരമായ സംഗതി, പ്രഹ്ലാദചരിതത്തിലെ പ്രധാനഭാഗമായ നരസിംഹാവതാരം മുതൽക്കുകൊണ്ടുള്ള കഥയാണു കാണാതുള്ളതെന്നാകുന്നു. ഇല്ലത്തിന്റെ പുഷ്ടി ഉണ്ണിയെ നോക്കി മതിക്കാമെങ്കിൽ പ്രഹ്ലാദചരിതത്തിന്റെ കിട്ടിയേടത്തോളം ഭാഗത്തിൽനിന്നു് അതൊരുത്തമകൃതിയാണെന്നു തീരുമാനിക്കാം. അചിരേണ ഇപ്പോൾ അഗോചരമായിരിക്കുന്നഭാഗവും നമുക്കു ലഭിക്കുമെന്നാശിക്കുകതന്നെ.

പ്രഹ്ലാദചരിതത്തിൻറെ കർത്താവ് ഉത്തരകേരളീയനായ ഒരു കവിയായിരിക്കാമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നുംതന്നെ പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല; അതുതന്നെ ഊഹിക്കുന്നത്, കൃതിയിൽ 'വടക്കൻ' പദങ്ങൾ ധാരാളം കാണുന്നതുകൊണ്ടും, ദേവഹൂതർദ്ദേവാദികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, ചിറയ്ക്കൽ താലൂക്കിൽ 'മുക്കന്ന' എന്ന ദേശത്തിലെ 'മുക്കന്ന'ക്ഷേത്രത്തിലാരാധിക്കപ്പെടുന്ന ശിവനെ,

"മുക്കന്നിൽ മേവുന്ന തമ്പുരാനെന്നുടെ
മുക്കണ്ണരും തുണച്ചീടണമെപ്പൊഴും"

എന്നിങ്ങനെ അനുസ്മരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ആകുന്നു. കൃതിയുടെ ആരംഭം ഇപ്രകാരമാണ്;

"ലക്ഷ്മീപതേ കൃഷ്ണ ഗോവിന്ദ കേശവ
പക്ഷീന്ദ്രവാഹന പത്മനാഭ ഹരെ.
രക്ഷോകുലാരെ രഘുപതെ ഗോപതേ
മോക്ഷദായീ മുകുന്ദാനന്ത മാധവ.
കാരണപൂരുഷ നീരദലോചന
നാരദസേവിതാ വാരണമോക്ഷദ.
ഇത്തരം നാമസങ്കീർത്തനം ചെയ്യുന്ന
തത്തേ വരികരികത്തു മനോഹരെ
സത്വരം പാൽ പഴം നൽപഞ്ചസാരയും
ചിത്തം തെളിയുവോളം തരുന്നുണ്ടു ഞാൻ.
അല്ലലകലെ നീങ്ങീടുവാനുള്ളൊരു
നല്ല കഥ പറഞ്ഞീടണമോമലെ
ചൊല്ലിനാളെന്നതുകേട്ടു തെളിവോടു
കല്യമോദേന കിളിപ്പൈതലോമലാൾ"

കുന്തീസുതനായ യുധിഷ്ഠിരൻ രാജസൂയാവസരത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണനെ അഗ്രസ്ഥാനത്തിരുത്തി പൂജിച്ചപ്പോൾ ഉഗ്രനായ ശിശുപാലൻ കോപിച്ചു ഭഗവാനെ ഭത്സിക്കുകയും, ഭഗവാൻ ശിശുപാലനെ വധിച്ചു മോക്ഷം നൽകുകയും ചെയ്തു. അതുകണ്ടു യുധിഷ്ഠിരനു മനസ്സിൽ പല സംശയങ്ങളുമുണ്ടാകയും, സമീപസ്ഥനായ നാരദമുനിയോടു സംശയനിവൃത്തി വരുത്തുവാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മുനിയുടെ മറുപടി കവിവാക്യത്തിൽ തന്നെ ഉദ്ധരിക്കാം.

"എങ്കിലോ കേൾക്ക ഭഗവാൻ പരൻ പുമാൻ
പങ്കജനാഭൻ പ്രളയാന്തകാലത്തിൽ
സൃഷ്ടിക്കവേണം ഭുവനമിനിയെന്നു
പുഷ്ടമോദം മനതാരിൽ കരുതിനാൻ
ലോകത്തെയുണ്ടാക്കിയുള്ളിൽക്കടന്നു താ-
നേകനായ് തങ്ങും നിറഞ്ഞുകൊണ്ടീടിനാൻ.

* * * *

ഭക്തരെയൊക്കവെ സത്വരം രക്ഷിച്ചു
കാത്തിരിപ്പു ഹരി സത്വഗുണത്തിനാൽ
നഷ്ടമായിടുന്ന വസ്തുക്കളെ വീണ്ടും
സൃഷ്ടിചെയ്യും രാജ....................
താമസംകൊണ്ടു ഖലന്മാരെയൊക്കവെ
താമരസാക്ഷനും സംഹരിച്ചീടുന്നു.
ഇങ്ങനെയുള്ള ഗുണാലൊരു ബന്ധവു-
മങ്ങവനില്ലെന്നറിക നീ ഭൂപതെ.
കുംഭസ്ഥമാകും ജലത്തിലാകാശവു-
മമ്പിൽ വിളങ്ങുന്നതുപോലെയായിട്ടാം.
അന്തരീക്ഷം ഘടത്തിൽകടന്നീടുമൊ
ചിന്തയിലങ്ങനെ തോന്നുന്നതേയുള്ളു.
സോമൻ ജലത്തിലിളകുന്നുവെങ്കിലും
വ്യോമത്തിലായവനേതുമനങ്ങുമൊ.

* * * *

പണ്ടുവിരിഞ്ചനപുത്രരായ് നാലുപേ-
രുണ്ടായിതു മഹാതാപസശ്രേഷ്ഠരായ്
ചൊല്ലുമവരെസ്സനകാദികളെന്നു
തുല്യതയുള്ളവരില്ലവരോടെടൊ.
നാൽവരുമായി വൈകുണ്ഠലോകത്തിനു
ദേവമാലോകിതും പോകും ശാന്തരെ.
ദ്വാരപാല............................
............ജയവിജയാഭിധാനാവുഭൌ.
ഉൾപ്പുക്കുപോകുന്ന യോഗികളെക്കണ്ടു
നില്പിനിന്നെന്നു ചൊല്ലിത്തടുത്തീടിനാർ.

വാരിതരാകിയ താപസരും തദാ
പാരിച്ച കോപവും പൂണ്ടു ചൊല്ലീടിനാർ
കഷ്ടമീവണ്ണം തടുക്കയോ നിങ്ങളി-
ന്നിഷ്ടമായ് സഞ്ചരിച്ചീടുന്ന ഞങ്ങളെ?
ദുഷ്ടരേയിന്നിതുകാരണമായ് ഭുവി
പെട്ടെന്നു ദൈത്യരായിപ്പിറന്നീടുവിൻ
ക്രൂരതചേർന്ന ജന്മത്രയാനന്തരം
ചേരുക വൈകുണ്ഠലോകത്തിൽ നിങ്ങളും
എന്നാശാപത്തെദ്വയററിട്ടവരപ്പൊഴേ
വന്നുപിറന്നിതു ദൈത്യരാജാക്കളായ്.
മുമ്പിൽ ദിതിക്കുസുതരാ.................
....
ഏന്നതിൽ സോദരനെക്കുലചെയ്തിതു
പന്നിയായ് പത്മനാഭൻ ഭുവനേശ്വരൻ
പിന്നെ ഹിരണ്യനു പ്രഹ്ലാദനാകിയ
തന്നുടെ പുത്രനിൽ ദ്വേഷമുണ്ടാകയാൽ
സിംഹരൂപേണ തൂണീന്നു പുറപ്പെട്ടു
സംഹരിച്ചാനസുരേന്ദ്രനെയച്യുതൻ
രണ്ടാമതും പിറന്നാരവരും ദശ-
കണ്ഠനും കുംഭകർണ്ണൻ...............
അപ്പോൾ ദശരഥൻ തന്നുടെ പുത്രനായ്
കെല്പോടരികളെ നിഗ്രഹിച്ചു ഹരി
ഇന്നു ശിശുപാലദന്തവക്ത്ര......
മൂന്നാമതും പിറന്നാർ നൃപശ്രേഷ്ഠരായ്;
കൃഷ്ണനായിട്ടിന്നിവരെയൊടുക്കുവാൻ
വിഷ്ണു താൻതന്നെ വസുദേവപുത്രനായ്"

നാരദമുനിയുടെ വാക്കുകൾകേട്ടു യുധിഷ്ഠിരൻവീണ്ടും ചോദിക്കുന്നു;

"ചിത്രം ഹിരണ്യാസുരൻതനിക്കെങ്ങനെ
പുത്രനിൽ ദ്വേഷമുണ്ടായതു കേവലം
പുത്രനേക്കാൾ വലുതായിട്ടു മറ്റൊരു
മിത്രമില്ലെന്നല്ലയോ വദിച്ചീടുന്നു.
അങ്ങനെയുള്ള തനയനിലെങ്ങനേ
തിങ്ങുമദ്വേഷമസുരനുണ്ടായതും

അക്കഥയൊക്കവെ കേൾപ്പതിനെത്രയു-
മുൾക്കാമ്പിലാഗ്രഹമുണ്ടു മഹാമുനേ."

തദനന്തരം നാരദൻ പ്രഹ്ലാദചരിതം കഥനം ചെയ്യുന്നു. ജ്യേഷ്ഠനായ ഹിരണ്യാക്ഷനെ നിഗ്രഹിച്ചതിനാൽ മഹാവിഷ്ണുവോടു ഹിരണ്യാസുരനു കഠിനമായ വൈരമുണ്ടായി; ഹിരണ്യൻ വിഷ്ണുവിൻെറ ചൈതന്യം നശിപ്പിക്കുവാൻ കണ്ടുപിടിച്ച ഉപായമാണിത്; ഹിരണ്യൻ അസുരരോടു പറയുകയാണ്:—

"നാരായണനെ വിരോധിച്ചു നമ്മളെ-
ച്ചാലെ ചതിച്ചതു ദേവകളല്ലയോ?
ഇങ്ങനെ ചെയ്തിച്ച വിണ്ണവരും പുന-
രെങ്ങുപോകുന്നതെന്നുമറിയാവതോ?
വൈരികളാകിയ ദേവകളെയിനി
സ്വൈരമായ് വാഴ്‌വാനയക്കയില്ലെന്നുമേ
നാരായണനെന്നൊരു ബലം കണ്ടിട്ടു
നേരെ ഞെളിയുന്നിതു മദംപൂണ്ടവർ
ശാശ്വതമാകിയ ധർമ്മമത്രെ ഹരി-
ക്കാശ്രയമാകുന്നതു ധരിച്ചീടുവിൻ
ബ്രാഹ്മണർ, മാമുനിമാർ, ഗോക്കളെന്നിവ-
രോക്കിൽ ഹരിക്കു ബലമതിനാലിനി
അന്തണരേയും പശുക്കളേയും പുന-
രന്തം വരുത്തുക താപസന്മാരെയും
ദേവാലയങ്ങളിടിച്ചുകളഞ്ഞിട്ടു
ദേവകളേയും പിടിച്ചു കെട്ടീടുവിൻ.
ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന നേരം ഹരിയുട-
നങ്ങുചേർന്നീടുമപരപക്ഷം ദൃഢം
മായകൊണ്ടേററം മറഞ്ഞുകൊണ്ടങ്ങനെ
ന്യായവും ശക്തിയുമില്ലവനൊട്ടുമെ".

പുത്രവിനാശത്താൽ വ്യാകുലയായ തൻെറ മാതാവോടു ഹിരണ്യൻ ചെയ്യുന്ന വേദാന്തോപദേശം ഇവിടെ ഏതാനുമുദ്ധരിക്കാം;

"ഉൺമയെച്ചിന്തിച്ചു കാണുന്നതാകിലോ
നിന്മനോദുഃഖത്തിനില്ലൊരു കാരണം.

ആത്മാവിനില്ലാ ജനനമരണമെ-
ന്നാത്മനി നന്നായുറച്ചുകൊള്ളണമേ.
ദേഹത്തിനുണ്ടു ജനനമരണവും
മോഹമത്രേയിവ തോന്നുന്നതൊക്കെയും".

'ഇത്തരം വാക്കുകൾ ചൊല്ലി ഹിരണ്യനും സത്വരം മാതൃദുഃഖമ കററി'യശേഷം അസുരരാജൻ ആലോചിക്കുകയാണു്;

"ദിക്കുകളൊക്കെജ്ജയിച്ചു വഴിപോലെ
ദിക്പാലരേയുമാട്ടിക്കളഞ്ഞേനഹം.
ദേവകളേയും ജയിച്ചിട്ടു സത്വരം
ദേവനാരികളെക്കൊണ്ടിങ്ങുപോന്നിതു.
പോരതിലിന്ദ്രനേയും ജയിച്ചല്ലയൊ
ഐരാവതത്തെയും കൊണ്ടിങ്ങുപോന്നു ഞാൻ.
കാലനെക്കൂടെ ജയിച്ചിട്ടവനുടെ
കാലദണ്ഡം പാശവും കൊണ്ടുപോന്നതും;
വീറോടളകാധിപനെജ്ജയിച്ചതി-
ചേറിയിരുന്ന ധനത്തെ ഗ്രഹിച്ചതും.
* * * *
എന്തിവകൊണ്ടുകാര്യമെനിക്കിങ്ങിഹ
അന്തമെന്നുള്ളതൊന്നുണ്ടായിരിക്കവേ
ജന്മമുണ്ടാകയാലേ മൃതി നിർണ്ണയം
കർമ്മം മൃതി വരാഞ്ഞാനെന്തുവേണ്ടതും
സത്യലോകത്തിലിരിക്കും വിരിഞ്ചനും
സപ്തമുനികളും ശങ്കരൻ വിഷ്ണുവും
അഷ്ടവസുക്കളുമാദിത്യരുദ്രരും
പെട്ടെന്നു ഗന്ധർവ്വചാരണസിദ്ധരും
കിന്നരർ കിംപുരുഷാദികളും ബത
ധന്യരാകുമവർ....................
പാരം തപസ്സുകൾ ചെയ്തുകൊണ്ടല്ലയോ
നേരേ വരത്തെ ലഭിച്ചുകൊണ്ടീടിനാർ
ഞാനുമപ്പോലെ തപസ്സാചരിച്ചിട്ടു
നൂനം മരണമൊഴിച്ചുവെച്ചീടുവൻ
മദ്ധ്യേതപസ്സിൽ മരിച്ചുപോയീടുകി-
ലുത്തമമാം പദവും ലഭിച്ചീടുമേ".

ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചുറച്ച് അസുരേന്ദ്രൻ വിന്ധ്യപർവ്വതസാനുവിലേയ്ക്കു പോകുന്നു; തപസ്സാരംഭിക്കുന്നു. അസുരന്റെ അപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ കവി വർണ്ണിക്കുന്നു;

"കണ്ട മൃഗങ്ങളെല്ലാമവൻമേനിമേൽ
കണ്ടുമുരുമ്മീട്ടു സ്തംഭമേന്നോർക്കയാൽ
..............പക്ഷിഗണങ്ങളും
ഗോഷ്ഠങ്ങൾ കൂട്ടിയും കാഷ്ഠിച്ചിരിക്കയും
പുററിനാൽ മൂടിച്ചിതലരിച്ചേററവും
ചൊററും തലയിൽ ചെടികൾ മുളച്ചിതു
മററും പറഞ്ഞെന്തു കാരിയം ഭൂപതെ?
ചിററിറുമ്പിന്നിരയായിതവൻദടൽ
അസ്ഥിമാത്രം പുനരങ്ങു ശേഷിച്ചിതു
അസ്ഥിയും മണ്ണിൽ മറഞ്ഞുപോയൊക്കവെ."

അക്കഥയങ്ങനെ നിൽക്കട്ടെ. അസുരരാജന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ അമരനാഥനഹങ്കാരമധികമായി. അസുരരെയെല്ലാം പാതാളത്തിലേയ്ക്കോട്ടിപ്പായിച്ചു. ഹിരണ്യന്റെ പട്ടമഹിഷിയെ പിടിച്ചുകെട്ടിക്കൊണ്ടുപോവാനുംകൂടി ദേവരാജൻ മടിച്ചില്ല. ആ സംഭവത്തെ തുടർന്നു കവി പറയുന്നു;

"ഘോരനാകുന്ന ഹിരണ്യാസുരനുടെ
ദാരത്തെയാരാഞ്ഞു കണ്ടുപിടിച്ചവർ
തേരിലേററിത്തള്ളിഞ്ഞെത്രയും മോദേന
പോരുന്നനേരത്തു ദൂരവെ കാണായി.
നാരായണജയയെന്നു പാടിക്കൊണ്ടു
നാരദൻ വീണയുമായി വരുന്നതും

*　　　*　　　*　　　*

............മഹേന്ദ്രനോടേവമരുളിനാൻ.
എന്തിതു തോന്നുവാനിന്നഹോ നിന്നുടെ-
യന്ധത പാർത്തു കാൺകിൽച്ചെറുതല്ലെടോ.
മംഗലനായുള്ള നിൻതൊഴിലൊക്കവേ-
യിങ്ങനെയായവാറെന്തു പുരന്ദര?
വൈരികളെജ്ജയിക്കുന്നതു യോഗ്യമാം;
നാരികളെക്കൊണ്ടുപോവതു യോഗ്യമോ?

പണ്ടു നീ പെട്ട പാടെല്ലാം മറന്നിതോ?
ഉണ്ടായിതോ കുറഞ്ഞൊന്നു ചിത്തഭ്രമം?
മത്തനായുള്ള ഹിരണ്യാസുരന്റെ
പത്നിയിവളെന്നതുമറിവില്ലയോ?
മാനിനിയാകുമിവളസുരപ്രിയാ;
നേരെ പതിവ്രതയെന്നറിഞ്ഞീടു നീ.
വൈകാതെയിന്നിവളെയയച്ചീടുക
നാകപതേ തവ നല്ലതാകുന്നതും."

നാരദനിങ്ങനെ പറഞ്ഞതുകേട്ട ദേവേന്ദ്രൻ തന്റെ ആശയത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. അസുരരാജ്ഞിക്കു ഗർഭമാണെന്നും, അവൾ പ്രസവിക്കുന്ന ശിശുവിനെ സംഹരിക്കുവാനാണു താനവളെ കൊണ്ടുപോകുന്നതെന്നുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തർഗ്ഗതം. അതു മനസ്സിയാക്കിയ നാരദമുനി, രാജ്ഞിയുടെ പുത്രൻ അംബുജനയനന്റെ അതിഭക്തനായി ഭവിക്കുമെന്നും അതിനാൽ അസുരപത്നിയേയൊ അവൾക്കുണ്ടാവാൻ പോകുന്ന പുത്രനേയൊ ഒരു വിധത്തിലും ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നും അമരനാഥനെയറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. വാസവനാവട്ടെ അസുരപത്നിയെ നാരദനെത്തന്നേയേല്പിച്ചു സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു പോയി. പതിവ്രതയായ ഹിരണ്യപത്നിയോടു നാരദൻ പറയുകയാണ്;

"ക്രൂരമതിയെ ത്യജിച്ചുകളഞ്ഞു നീ
നേരായി രക്ഷിക്കുമീശ്വരനെത്തദാ
സന്തതം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നീടുകിൽ
സന്താപമെല്ലാമകലുമല്ലോ തവ
കാലേ പ്രഭാതേയെഴുന്നേററു നിത്യവും
ചാലേ തിരുനാമമോതിയാവോളവും
പൊയ്കയിൽചെന്നു കുളിച്ചു ശുചിപൂണ്ടു
............മനോപീഡയെന്നിയെ
മന്ദാരമോടു തുളസി ചേമന്തിയും
ചെമ്പകം ചെമ്പരത്തി നറുമല്ലയും.
ചെന്താമര തെച്ചി പിച്ചകം കൊന്നയും
ചെങ്ങഴുന്നും നന്ത്യാർവട്ടമെന്നിവ
തുമ്പമലരുമശോകവും മല്ലിക-
യെന്നിവയാദിയായുള്ള പുഷ്പങ്ങളാൽ
ഭക്തിപൂർവ്വം ഭഗവാനെയർച്ചിച്ചുനീ

വിശ്വാസമോടു വസിക്കുകയിന്നിമേൽ'
നാമത്തെയും ജപിച്ചീടുകാവോളവും
ആമയമെല്ലാമകന്നുപോകും ദൃഢം
കാന്തൻ വരുമളവും കമലേക്ഷണേ
സന്താപവുംതീർത്തു............
വാണീടുകിങ്ങുതന്നെ........."

അങ്ങനെ ഹിരണ്യപത്നി നാരദാശ്രമത്തിൽ വസിക്കുന്നു. കഠിനതപസ്സു ചെയ്യുകയാണു ഹിരണ്യൻ. അപ്പോളുണ്ടായ കോലാഹലമാണു താഴെ വർണ്ണിക്കുന്നത്:—

"മൂലാഗ്നി വർദ്ധിച്ചു മൂർദ്ധാവു ഭേദിച്ചു
ജ്വാലയെഴുന്നുതുടങ്ങീതു ഘോരമായ്.
ലോകങ്ങളെല്ലാം ദഹിക്കുന്നതുകണ്ടു
അർണ്ണവമേഴും കലങ്ങി മറിഞ്ഞുടൻ
............ജലജങ്ങളും മൃതയിട്ടുതേ.
ഉള്ള മലകളെല്ലാം................
തുള്ളിത്തുടങ്ങീതു സർവ്വജനങ്ങളും
......നദികളുമൊക്കെത്തിളച്ചിതു
വായുവും വീയിത്തുടങ്ങീതു ഘോരമായ്
അക്കാരനാമന്മാർ നിജപദം കൈവിട്ടു
നിർഗ്ഗമിച്ചാർ മററുമുള്ള ഗ്രഹങ്ങളും.
ആർത്തരായേററം മഹാമുനിവൃന്ദവും
വീർത്തുകൊണ്ടീടിനാർ വാനോർകളും തദാ."

സങ്കടം സഹിക്കവയ്യാതെ വാനവരെല്ലാം വിധാതാവിനെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. 'ഇന്ദുബൽപൂണ്ടു വിണ്ടലരെ'ക്കണ്ടു വ്യാകുലചിത്തനായ വിരിഞ്ചൻ 'കയ്യുമുയർത്തി' അവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. ദേവകളെ രക്ഷിക്കുവാനായി ബ്രഹ്മദേവൻ ഹിരണ്യൻ തപസ്സുചെയ്യുന്നിടത്തു ചെല്ലുന്നു. നല്ല ഒരു ഘോഷയാത്രയായിട്ടാണു പുറപ്പാട്. നോക്കുക;

"രാജഹംസം സമാരുഹ്യ ശീഘ്രം മുദാ
രാജീവസംഭവനേററം വിളങ്ങിനാൻ.
ചെന്നു ചുഴന്നു നിന്നു മുദാ ദേവകൾ
വന്നുതുടങ്ങി മുനികളുമാദരാൽ
മററുമഹായോഗികൾ സനകാദികൾ

മുററും നിരന്നുകൂടിയജസന്നിധൌ.
സ്വാമിജയെതിപുകണ്ണുകൊണ്ടേററവു-
മാമോദമൊട്ട ഗീതങ്ങഠം വദിക്കയും
സാമവേദത്തെയുയരേജ്ജപിക്കയും
പൂമഴകൊണ്ടു മേന്മേലേ പൊഴിക്കയും
വെൺമതിപോലെ കുടകഠംനിരക്കയു-
മാണ്മയിൽ നാരദൻ വീണ വായിക്കയും
അപ്സരസ്ത്രീകഠം കൊണ്ടാടിക്കളിക്കയും
കെല്പോട്ട നാകികളൊക്കെപ്പുകഴ്ത്തിയും
ഭേരി പടഹ മിടയ്ക്ക മൃദംഗങ്ങൾ
നേരെ തകില്ല മുട്ടക്ക തമിട്ടവും
ആനകദുന്ദുഭി മദ്ദളം തപ്പുകഠം
ചീനാക്കുഴൽ കൊമ്പുകാളവും വീണയും
ഉത്തമമാകുന്ന വാദ്യങ്ങളൊക്കവെ
അത്യന്തവും മുഴങ്ങിച്ചുകൊണ്ടങ്ങനെ
വാരിജസംഭവനമെഴുന്നള്ളിനാൻ
നേരെ ഹിരണ്യൻ വസിക്കുന്ന ദിക്കതിൽ.”

തപസ്സു ചെയ്യുന്ന ഹിരണ്യനെ അതിൽനിന്നു വിരമിപ്പിച്ച്, “ഉഗ്രമായിത്തപം ചെയ്യുന്നവരിൽവെച്ചഗ്രേസര”നെന്നു പ്രശംസിച്ചു ബ്രഹ്മാവ് അസുരനു വരത്തെ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. അസുരൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതിതാണ്:—

“ഇച്ഛിച്ച നൽവരം നൽകുന്നതാകിലോ
മെച്ചമായ്ച്ചൊല്ലുന്നതുണ്ടു കൃപാനിധേ.
പച്ചയായുള്ളവററാലുണക്കാൽ തദാ
...........മററുള്ള ശസ്ത്രജാലങ്ങളാൽ
....
രാവും പകലുമകത്തും പുറത്തുമേ
മംഗലനായ ഭവാനുടെ സൃഷ്ടിയിൽ
തങ്ങുന്നവററാലവധ്യനായീടുവാൻ
തന്നീടുക വരം..............”

അങ്ങനെതന്നെയെന്നു ബ്രഹ്മാവുമരുളി അവിടെയന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. സന്തുഷ്ടചിത്തനായ അസുരൻ നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി; അവിടെ ഇന്ദ്രൻ കാട്ടിക്കൂട്ടിയ അക്രമങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി. ഉടൻ അസുരപ്പടയോടുംകൂടി

സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ചെന്നു ദേവന്മാരെയെല്ലാമാട്ടിയോടിച്ചു. നാരദാശ്രമത്തിൽ വസിക്കുന്ന പത്നിയെ രാജധാനിയിലേയ്ക്കുതന്നെ കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്തു ദാനവാധിപന്റെ പ്രതാപത്തെ കവി വാഴ്ത്തുകയാണ്;

"..................ദേവകളെവരും
നന്നായസുരനെസ്സേവിച്ചു മേവിനാർ.
അംബരചാരികളായുള്ളോരെവരും
തുംബുരു നാരദൻ താനും സ്തുതിക്കണം.
രംഭ മുതലായ നാരിമാരൊക്കവേ
അമ്പോടു നൃത്തമാടേണം മഹീപതേ.
സപ്തമുനികളെല്ലാം വന്നു നിത്യവും
സാത്വികരായ് പുരാണങ്ങൾ കേൾപ്പിക്കണം.
കാലത്തു വന്നു ബൃഹസ്പതി നിത്യവും
കാലഫലങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞീടണം.
പാവകദേവൻ പരിചോടശനങ്ങൾ
കേവലം വെച്ചുകൊള്ളേണമനുദിനം
വായുവുംമെല്ലെയടിച്ചുവാരീടണം
തോയപനല്ലൊതളിച്ചുകൊള്ളുന്നതും.
പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടുവന്നീടണമാദരാൽ
കെല്പോടുകാനനദൈവതമാരുമേ.
'എങ്ങു കണ്ണാടി'യെന്നുപറയുന്നേര-
മങ്ങു ചന്ദ്രൻ മൂർത്തിമാനായിനില്ക്കണം.

*   *   *   *

മേദിനിതന്നിൽ വിതച്ചവിത്തൊക്കവേ
മോദമോടക്ഷയമായിവർദ്ധിക്കണം.
തിങ്ങളിൽ മൂന്നുമഴപൊഴിഞ്ഞീടണ-
മെങ്ങുമേ നല്ല നിറവിളവാകണം.
ആറും മല കടലും തെളിഞ്ഞേററവും
വീറോടു ദിവ്യരത്നങ്ങളുണ്ടാക്കണം.
ചഞ്ചലമെന്നിയേ പൂങ്കാവിലെന്നുമേ
തേൻചൊരിഞ്ഞീടണം പൂക്കളെല്ലായ്പ്പൊഴും
കാലത്തുപൂത്തുകായ്ക്കേണം തരുക്കളും.
...."

ഇപ്രകാരമുള്ള ഹിരണ്യപ്രതാപം രാമായണചമ്പുവിലെ രാവണപ്രതാപത്തോടു കിടപിടിക്കുന്നുണ്ട്. അക്രമിയായ അസുരരാജന്റെ ഉപദ്രവം സഹിക്കവയ്യാതെ ദേവന്മാർ ബ്രഹ്മദേവനോടുംകൂടി 'പാലാഴിപുക്കു പുരുഷസൂക്തംകൊണ്ടു ചാലവേ നിന്നു' പുകഴ്ത്തുകയും, തൽഫലമായി മോദിതനായ മുകുന്ദൻ അവരുടെ സങ്കടനിവൃത്തിവരുത്താമെന്നു കല്പിക്കുകയും, 'വാനോർകളും ദാനവൻതന്നെ മൃതനെന്നു തങ്ങടെ മാനസംതന്നിലുറച്ചു' വാഴുകയും ചെയ്തു.

അക്കഥ നിൽക്കട്ടെ. ഹിരണ്യപത്നി പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു. ആ വൃത്താന്തംകേട്ട ദാനവൻ അററമില്ലാത്ത ആനന്ദാമൃതത്തിലാറാടി; തന്നത്താൻമറന്ന്, 'പൊന്മയമാകിയ സിംഹാസനത്തിന്നു വെൺമെയിറങ്ങി നടക്കുക കൂടിച്ചെയ്തു'വെന്നു കവി പറയുന്നു. പിതാവു പുത്രനെ ആദ്യമായി കാണുന്നതിങ്ങനെയാണ്;

"...........വംശംതെഴപ്പിപ്പതിനാശു
വന്നു പിറന്നുള്ള പുത്രകുമാരനെ

* * * *

പട്ടുപുടവയിൽ വെച്ചുകൊണ്ടന്നവൾ
പെട്ടെന്നുദാനവൻകയ്യിൽ നൽകീടിനാൾ.
താങ്ങിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടാദരവോടവൻ
പാദങ്ങളോടെ തന്മടിയിൽ..................
മന്ത്രങ്ങൾചൊല്ലിത്തലയിൽ മുകൎന്നിതു
മന്ത്രികളാകിയ ഭൂദേവർചൊല്ലിനാൽ."

തനയന്റെ ജാതകർമ്മംകഴിച്ചു പ്രഹ്ലാദനെന്നു നാമകരണവും ചെയ്തു പിഞ്ചുകിടാവായ പ്രഹ്ലാദന്റെ അനുഭാവവിശേഷം സർവ്വരേയും വിസ്മിതരാക്കുന്നു; ജനങ്ങൾ പറയുന്നു;

"വിത്തുചെറുതായിരിക്കിലും വൃക്ഷങ്ങ-
ളതുയ്ക്കുമാത്രം ചെറുതായിരിക്കുമോ.
നല്ല പ്രണവം ചെറുതായിരിക്കിലും
ചൊല്ലാവതല്ലതിൻ സൽഫലമേവനും".

'ദിവ്യത്തുനമുള്ളതായ ദൈത്യകുമാരനും ചൊവ്വോടിളന്തിങ്കൾ പോലെവളൎന്നു'. അഞ്ചുവയസ്സു ചെന്നപ്പോൾ ഹിരണ്യൻ അസുരാചാര്യനായ ശുക്രമുനിയെ വരുത്തി ഇങ്ങനെ കല്പിക്കുന്നു;

"മൽക്കുലദേവതയും ഗുരുവും ഭവാ-
നോക്കിൽ തവ ദാസനത്രേയടിയനും.
പുത്രനു വിദ്യ പഠിപ്പിയാതുള്ളോരു
ശത്രുക്കളാകുന്ന മാതാപിതാക്കൾപോൽ
പുന്നാമമായ നരകത്തിൽ വീഴാതെ-
യെന്നെ രക്ഷിപ്പതിനുള്ള പ്രഹ്ലാദനെ
വിദ്യ പഠിപ്പിക്കവേണം ഭവാനിനി-
യുദ്യൽകരുണയാ ശിക്ഷയൊടേററവും.
..............വരുമളവും പാർത്തു
പയ്യവേതാൻ യുവരാജ്യവും നൽകണം;
ആത്മജൻ ലോകം ഭരിപ്പതും കണ്ടടൻ
ആത്മമോദേന വസിച്ചീടണം മമ."

അസുരാജ്ഞയ്ക്കനുസരിച്ചു ശുക്രമുനി പ്രഹ്ലാദനെ വിദ്യയഭ്യസിപ്പിക്കുന്നു. അതിബുദ്ധിമാനായ അസുരബാലകൻ അല്പകാലംകൊണ്ടു സകലശാസ്ത്രങ്ങളിലും, ആയുധാഭ്യാസത്തിലും, നീതിശാസ്ത്രങ്ങളിലും നിപുണനായി. എന്നാൽ ആന്തരമായി പ്രഹ്ലാദനു സകലത്തിലും വിരക്തി വളർന്നുവന്നു. ബാലകനിപ്രകാരം ചിന്തിക്കുകയാണ്;

"സന്തതം വിദ്യ പഠിച്ചു കാലം വൃഥാ
ഹന്ത പോക്കുന്നു ഹരിസ്മൃതിയെന്നിയേ
കണ്ണൻതിരുനാമമില്ലാത്ത ശാസ്ത്രങ്ങൾ
വെണ്ണീറിലാഹുതിയെന്നപോൽ മാത്രമാം
മുന്നാമതന്നെയറിയാത്ത മൂഢരെ
പിന്നെയും പാഴ്ക്കുഴിക്കാക്കുന്നു ശാസ്ത്രവും.

* * * *

താതനൊന്നുമറിയായ്കകൊണ്ടല്ലയോ
നീതിശാസ്ത്രം പഠിപ്പാൻ നിയോഗിച്ചു മാം?

ഒരു ദിവസം ഹിരണ്യൻ ആസ്ഥാനമണ്ഡപത്തിൽ എഴുന്നള്ളി; കവി വർണ്ണിക്കുന്നു;

"രാജാ കദാചിന്നവരത്നമണ്ഡപേ
രാജമാനോദയാദ്രൌ തരണിയ്യഥാ
രത്നസിംഹാസനം പ്രാപ്യ സന്തുഷ്ടനായ്

രത്നമായ്പ്രാന്താലപ്പൈരതിശോഭയാ
ആലവട്ടങ്ങളും വെഞ്ചാമരങ്ങളും
ബാലതരുണിമാർ നിന്നു വീയീടവേ
പൂവേണിമാരുടെ രൂപഗുണങ്ങളെ
നാവിനാൽ വാഴ്ത്താവതല്ല നരപതേ,
വണ്ടിൻനിരകളും കൊണ്ടലുമിങ്ങലാ-
യ്ക്കണ്ടുടമ കൗതുകകാന്തികാണും വിധൌ
പഞ്ചമിച്ചന്ദ്രനു നെഞ്ചകത്തെപ്പൊഴും
ചഞ്ചലം നൽകും നിടിലവും മോഹനം
ഏറും വിശാലമായുള്ള നെററിത്തടേ
പാററിക്കളിക്കും കുറുനിരശോഭയും
മുല്ലബാണൻ തന്റെ വില്ലിനെ വെല്ലുന്ന
ചില്ലിക്കൊടിയിണക്കോപ്പു ചൊല്ലാവതോ
സൌന്ദര്യമാകും സമുദ്രത്തിൽ മന്ദമായ്
നീന്തിക്കളിക്കും മകരമത്സ്യങ്ങൾപോൽ.
കാണും ജനങ്ങൾക്കു കണ്ണിനു സന്തതം
വേണാർന്ന കർപ്പൂരലേപസൌഖ്യം നൽകി
കൈകവളുകൾ കലുങ്ങിട്ടമാറങ്ങനെ
പയ്യവയാലവട്ടം വീയി രമ്യമാർ".

ഈ വർണ്ണന കുറെയറെ നീണ്ടിയിരിക്കുന്നതിനാൽ മുഴുവനുമിവിടെയെടുത്തു ചേർക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ശുക്രമുനിയോടു ഹിരണ്യൻ പ്രഹ്ലാദനെപ്പററിയന്വേഷിക്കുന്നു. അതിബുദ്ധിമാനായ ശിഷ്യന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെ ശുക്രൻ വർണ്ണിച്ചതുകേട്ടു ദാനവൻ വളരെ സന്തുഷ്ടനായി. അപ്പോൾത്തന്നെ മകനെയാളെയയച്ചു വരുത്തി. പിതാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ നിൽക്കുന്ന പുത്രന്റെ വിചാരമിങ്ങനെയാണ്;

"ചന്തമായുള്ളൊരു ഭൂഷണമൊക്കവേ-
യെന്തിനിനിക്കു ചിന്തിച്ചു കാണും വിധൌ?
ഭൂഷണമായതു നാരായണങ്കലെ-
ദ്ദോഷമകന്നുള്ള ഭക്തി താനല്ലയോ?
ദാമോദരൻപാദത്തിങ്കൽ നമിപ്പതും
കോമളപാദപുഷ്പം ധരിക്കുന്നതും
താമരമൊട്ടുപോലെ കരം കൂപ്പി നി-
ന്നാമോദമോടു ശിരസ്സിൽ ചെയ്യുന്നതും

എന്നതല്ലോ ശിരോലങ്കാരമായതും
....
...............നാരായണചരിതാമൃതം
..................കർണ്ണഭൂഷണം.
നാവിനു നല്ല രസങ്ങളാകുന്നതു
കേവലൻനാമത്തെയുച്ചരിക്കുന്നതും
മൂക്കിനു [illegible]ക്കിൽ സുഗന്ധമാകുന്നതു
പാൽക്കടൽവർണ്ണപാദതുളസീദളം
നാരായണാലയത്തിങ്കൽ ഗമിപ്പതു
നേരേയലങ്കാരമാം..... ....
ശൌരിയെച്ചിന്തിച്ചു കാണുന്നതാകിലോ
പാരമായുണ്ടാം പുളകവും മേനിയിൽ".

തന്നെ നമസ്കരിക്കുന്ന നന്ദനനെ വാത്സല്യപൂർവ്വം മാറോടണച്ചു പുൽകി മടിയിലിരുത്തിത്തലോടിക്കൊണ്ടു്, പഠിച്ച വിദ്യകളുടെ സാരാംശം പറയുവാൻ ഹിരണ്യനാവശ്യപ്പെട്ടു. പ്രഹ്ലാദന്റെ ഉത്തരം ലോകപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ ഒരു ഗംഭീരമായ വർണ്ണന ഈ അവസരത്തിൽ കവി നമുക്കു സമ്മാനിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഇപ്പോൾതന്നെ ദീർഘമായിരിക്കുന്ന ലേഖനം കവിവാക്യങ്ങളിനിയുമെടുത്തു ചേർക്കുന്നതായാൽ വല്ലാതെ നീണ്ടുപോകും. ഹിരണ്യൻ പ്രഹ്ലാദനെ ഭർത്സിക്കുന്നതും, രണ്ടാമതും വിദ്യകൾ വേണ്ടതുപോലെയഭ്യസിപ്പിക്കുവാൻ ശുക്രനെ ഭരമേല്പിക്കുന്നതും, വീണ്ടുമൊരു പരീക്ഷ നടത്തുന്നതും, പ്രഹ്ലാദന്റെ മനസ്സിനു യാതൊരു മാററവുമില്ലെന്നുതന്നെയല്ല വിഷ്ണുഭക്തി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നുകണ്ടു വല്ലാതെ കോപിക്കുന്നതും, അഷ്ടനാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും അഷ്ടഗജങ്ങളെക്കൊണ്ടും പീഡിപ്പിക്കുന്നതും മററും കവി തന്മയത്വത്തോടെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

പ്രഹ്ലാദൻ തന്റെ സബ്രഹ്മചാരികളായ അസുരകുമാരന്മാരോടു് ഇഹലോകജീവിതത്തെപ്പററിപ്പറയുന്ന ഭാഗവുംകൂടെ ഇവിടെയെടുത്തു കാണിച്ചു ലേഖനമുപസംഹരിച്ചേയ്ക്കാം. ആദിദേവപ്രിയനായ ആ ആശ്ചര്യമൂർത്തി പറയുകയാണു്,

"ദാനവപുത്രരേ, കേട്ടുകൊണ്ടീടുവിൻ
മാനിച്ചു ഞാൻ പറഞ്ഞീടുന്നതൊക്കെയും
ഓർക്കുന്നനേരമിജ്ജന്മമെന്നുള്ളതു

സൌഖ്യമെന്നല്ലയോ തോന്നുന്നു മാനസേ!
നിശ്ചലമാണിവയെന്നു നിനയ്ക്കൊല്ല
പിള്ളകളൊക്കെയും കേട്ടുകൊണ്ടീടുവിൻ.

* * * *

ധാത്രിതന്നിൽ ജനിച്ചാലുള്ള വേദന-
യെത്രയും ഘോരമത്രെ നിനച്ചാലവും.
വ്യാധികളുണ്ടു പലതരം ബാലരേ,
ബാധിപ്പതിന്നു വിധിവശത്താലഹോ
ഈച്ചയിറുമ്പു കടിച്ചിടും നേരത്തു
വാച്ച ദുഃഖേന രോദിക്കും തെരുതെരെ
പൈദാഹമോടു കരയുന്ന നേരത്തു
വേദനയുണ്ടുദരത്തിലെന്നമ്മയും
ഔഷധം നൽകുന്ന നേരമുള്ളോരഴ-
ലേഷ ചൊൽവാൻ പണിയെന്നറിഞ്ഞീടുവിൻ.
വേദനപൂണ്ടു കരയുന്ന നേരത്തു
മോദേന നൽകുവൻ പാലന്നമെന്നിവ.
രോഗിതനായ് വശംകെട്ടഹോ പൈതലും
വേദന..............................
ശൈശവമിങ്ങനെ പോകുമനന്തര-
മേശിടുമപ്പോഴേ കൌമാരകാലവും
അക്കാലമുള്ളഴൽ ചൊല്ലണമെങ്കിലോ
നാക്കിനാലിന്നു കഴിഞ്ഞുകൂടീടുമോ
പാലും പഴവും ഭുജിക്കണമെന്നോർത്തു
ബാലനും മാതാവിനോടു ചൊല്ലും വിധൌ
ഖേദംമുഴുത്തതു നൽകുവാനില്ലാഞ്ഞു
മാതാവു ചൊല്ലും മൊഴികേട്ടു ബാലനും
പാർത്തലം തന്നിലുരുണ്ടും മുറയിട്ടു-
മാർത്തനായ് ഭൂതലത്തിൽ തലതല്ലിയും
ചമ്പരമോണവില്ലെന്നിവയാദിയാ-
യെമ്പാളുക്കൂട്ടം ചമച്ചുകൊണ്ടങ്ങനെ
കാട്ടുകൾകാട്ടി നടന്നു വിവശനാ-
യാടലോടെ നടന്നീടും ദശാന്തരേ
അക്ഷരാഭ്യാസേ നിയോഗിച്ചു ചെയ്യുന്ന

ശിക്ഷകളെല്ലാം പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങുമോ
യൌവനകാലത്തിലുള്ള ദുഃഖത്തേയും
ചൊവ്വോടെ ചൊല്ലുവാൻ വല്ലുവില്ലൊട്ടുമേ
മന്മഥബാണം തറച്ചു വിവശനായ്
സമ്മതമല്ലാത്ത കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്കയും
പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ മനസ്സിനെ വല്ലാതെ
ചഞ്ചലമാക്കിച്ചമച്ചു വലയ്ക്കയും
നൈഋല്യമായോരോന്നു വേണമെന്നോർക്കയാൽ
ദുഃഖമല്ലാതെ സുഖലേശമില്ലഹോ.
വിത്തമാർജ്ജിക്കണമെന്ന മോഹത്തിനാൽ
സത്തുക്കളോടു പിടിച്ചു വാദിക്കയും
തന്നുടെ ദാരത്തിനൊന്നും കൊടാതെ മ-
റ്റന്യദാരത്തിനെക്കാമിച്ചുപോകയും
മോഹമോടും പണമെന്നോർത്തു തന്നുടെ
ദേഹത്തെയും മറന്നിട്ടുനടക്കയും.
നീ പാടുപെട്ടതു കിട്ടാഞ്ഞുതാകിലൊ
ആടലൊടുംകഴിഞ്ഞീടും ദിവാനിശം.
ആഢ്യനാകുന്നതു ഞാനെന്നുമാനസേ
കാര്യമാകുന്നതെന്തെന്നുമറിയാതെ
കണ്ടവരോടു കയർത്തു പലതരം-
മിണ്ടലാക്കിക്കഴിക്കും കാലമത്രയും.
ആർത്തിയോടക്കാലമങ്ങനെ പോയിട്ടും
വൃദ്ധതയും വന്നുകൂടുമനന്തരം.
കൈകാൽ കുഴഞ്ഞും................. ...
ആകവെ രോമങ്ങളും വെളുത്തേററവും
പല്ലുമുതിർന്നു ചൊല്ലുമുഴന്നിണ്ടലാ-
യെല്ലുകളും പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടങ്ങനെ.
നേത്രങ്ങളിൽനിന്നു നീരൊഴുകിസ്സദാ
ഗാത്രവുംശുഷ്കിച്ചുകൊണ്ടുവിവശനായ്.
ശ്വാസവുംമുട്ടി ശ്വാസനൻകുപിതനായ്
.......................ഏററവുമാർത്തനായ്.
ദാരിദ്ര്യവും, ചൊല്ലുഃകളാത്ത ചക്കളും,
ദാരവും, നിന്ദചെയ്യും മരുമക്കളും,
മാനസേ ദാഃസുതരെന്നൊരാശയാ

വാനരംപോലെ കപിതനായ്ക്കേവലം
ഭക്ഷണമോരോന്നിലിച്ഛയുണ്ടാമത്രും
ഭക്ഷിക്കിലൊട്ടുമേ കുക്ഷിക്ക ചേർന്നിടാ
ആധിയും വ്യാധിയുമെന്നിവയൊക്കയും
ബാധിച്ചു കൂട്ടമെ.........................

*　　*　　*　　*

ധാത്രിതന്നിൽ ചിലർ......................
പുത്രനില്ലാഞ്ഞു ദുഃഖം ചിലർക്കും വരും.
സന്താനസൌഖ്യമുണ്ടു ചിലർക്കെങ്കിലോ
ഹന്ത! ദ്രവിണമില്ലഞ്ഞേതതിസങ്കടം.
പ്രാണനെക്കൂടെ ത്യജിക്കുന്നിതു ചിലർ
ക്ഷീണമാം മാനസമാടലിലാഴ്കയാൽ.
ഭ്രാന്തിനാൽ സംസാരസാഗരേ വീണുടൻ
നീന്തുന്നിതു മഹാബുദ്ധിമാനാകിലും.

*　　*　　*　　*

മല്ലാരിതൻ ചരണാംബുജമാകിയ
നല്ലൊരു കല്പകശാഖിയിരിക്കവേ
ബ്രഹ്മമാമാനന്ദമുണ്ടായിരിക്കവേ
നന്മയിൽ മറ്റൊരാനന്ദമുണ്ടോ ഭുവി?
നൂലും പുടവയുമെന്നകണക്കിനെ
നാളീകനാഭനും ലോകവുമായിട്ടു
സംശയമെല്ലാം കളഞ്ഞിട്ടു നിങ്ങളും
ക്രൂശാതെ ചിന്തനംചെയ്യു മുകുന്ദനെ.
ഓരോവിഷയേ കളിക്കും മനസ്സിനെ
നാരായണചരിതത്തിലാക്കീടുവിൻ.
സത്തുക്കളോടുചേർന്നു വസിച്ചീടുവിൻ
കീർത്തിച്ചുകൊള്ളുവിൻ നാമങ്ങളാദരാൽ."

പുത്രനെ വധിക്കുവാനുള്ള പ്രയത്നങ്ങളെല്ലാം വിഫലമാകുന്തോറും ഹിരണ്യന്റെ കോപം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഒടുവിൽ ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു മാരണകർമ്മംചെയ്യിക്കുകയും, മാരണദേവത പ്രഹ്ലാദന്റെ ഉജ്ജ്വലപ്രഭാവത്തോടടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ തന്നെയയച്ച വിപ്രരുടെനേരെ തിരിയുകയും, ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അവർ പ്രഹ്ലാദനെത്തന്നെ ശരണം

പ്രാപിക്കുകയും, ആ പരമഭക്തൻ അവക്ക് അഭയംനൽകുകയുംചെയ്യുന്നു. എനിക്കു കിട്ടീട്ടുള്ള പ്രഹ്ലാദചരിതം ഈ ഘട്ടത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു. മാതൃകയായി മേൽചേർത്ത ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു കൃതിയുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ആദ്യം പറഞ്ഞതുപോലെ, ഈ കൃതിയുടെ ബാക്കിഭാഗവും കിട്ടുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു; ഇല്ലെങ്കിൽ കിട്ടിയതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുകതന്നെ.

നോട്ട്—മേലുദ്ധരിച്ച ഭാഗങ്ങളിൽ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുള്ള വരികളെല്ലാം ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചിതൽ തിന്നു ദ്രവിച്ചുമിരിക്കുന്നു. ലേഖകൻ.

മലയാളഭാഷയും ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും.

(ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി അവർകൾ എം. ഏ.)

കേരളസംസ്കാരത്തിൻെറ മെച്ചങ്ങളെക്കുറിച്ചു സവിസ്തരം പ്രസംഗിക്കുന്നവർ ഇന്നു ധാരാളമാണ്. ദേശഭക്തരും വിദ്യാധനരുമായ അനേകം കേരളീയർ ആ സംസ്കാരത്തെ പരിരക്ഷിക്കുവാനും പരിപോഷിപ്പിക്കുവാനും വേണ്ടി ഒരു കലാശാലതന്നെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഉററു പരിശ്രമിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പത്രങ്ങളും മാസികകളുമാണെങ്കിൽ സംസ്കാരരക്ഷാവ്രതയായ കേരളകലാശാലയുടെകാര്യം പറയാതെ ഒരൊഴ്ചയെങ്കിലും കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ കേരളീയസംസ്കാരത്തിനു വിശ്വസംസ്കാരങ്ങൾക്കിടയിൽ മാനനീയമായ വല്ല സ്ഥാനവും ഉണ്ടോ? ഇതിന് ഒററവാക്കിൽ ഉത്തരം പറയാൻ പ്രയാസം. കേരളസംസ്കാരത്തിനു ലോകത്തിൽ തലപൊക്കി നില്ക്കത്തക്ക മേന്മകൾ കുറെയൊക്കെ ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. പക്ഷേ ഇതഃപര്യന്തം തളിക്കാനോ പൂക്കാനോ ഇടയായിട്ടില്ലാത്ത അനേകം ശാഖോപശാഖകൾ അതിലുണ്ടെന്നും ഏററു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിപ്രാചീനമായ ആർഷസംസ്കാരത്തോടുതന്നെ അതിനെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുക. വേദങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും ഇതിഹാസങ്ങളും കാവ്യങ്ങളും മാത്രമല്ല ആര്യപുരാതനന്മാരുടെ സമ്പാദ്യങ്ങൾ. തർക്കം, ദർശനം, ജ്യോതിഷം, ഗണിതം, ആയുർവേദം, എന്നിങ്ങനെ എത്രയെത്ര അനർഘരത്നങ്ങൾ അവരുടെ സംസ്കാരശേവധിയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു! അവയുടെ കാന്തിധോരണി ഇപ്പോഴും ലോക

ത്തിന്റെ കണ്ണുകളെ മഞ്ഞളിപ്പിക്കത്തക്കതാണ്. ഏതാദൃശമാണോ കേരളീയസംസ്കാരം? സരസകോമളങ്ങളായ ഏതാനും കവിതകളും കഥകളും പ്രബന്ധങ്ങളുമൊഴികെ കേരളീയരുടെ കൈവശമെന്തുണ്ട്? ഒരേ ഒരു വഴിക്കേ അവരുടെ ഭാവനാശക്തി വിഹരിച്ചിട്ടുള്ളു. കേരളത്തിലെ നദികളെപ്പോലെ ബഹുമുഖമായി അനേകത്ര അമൃതവർഷണം ചെയ്യുവാൻ അതിനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴും കവിതകളും നോവലുകളും മററും നിർമ്മിക്കുവാനല്ലാതെ ഇതരവിജ്ഞാനവിഭാഗങ്ങളിൽ കൈവെക്കുവാൻ കേരളീയരോ കേരളസാഹിത്യപരിഷത്തുതന്നേയോ വളരെ യത്നിക്കുന്നില്ലെന്നു സവ്യഥം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അന്യദേശങ്ങളിൽ നവീനവിജ്ഞാനവിജൃംഭണങ്ങൾ മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ പല പരിണാമങ്ങളും വരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കേ—അവിടങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ പ്രകൃതിയുടെ അന്തഃശക്തികളെ സ്വാധീനീകരിച്ച്, അവയാൽ അസംഖ്യം അത്ഭുതകർമ്മങ്ങൾ ദിവസേന ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കേ—കേരളത്തിലെ 'വിദ്വാന്മാരും' 'ശിരോമണികളും' കുറെ സരസശ്ലോകങ്ങൾ ചൊല്ലി കൃതാർത്ഥരായാൽ മതിയോ? കുറഞ്ഞപക്ഷം അന്യരുടെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ എന്തൊക്കെയെന്നു മനസ്സിലാക്കാനെങ്കിലും നാം സമർത്ഥരായേ കഴിയൂ. അതിനു തൽക്കാലം ഒന്നേ കരണീയമായുള്ളു—കേരളസംസ്കാരത്തെ അല്ലെങ്കിൽ തദാധാരമായ മലയാളസാഹിത്യത്തെ നവീനവിജ്ഞാനത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിടുക മാത്രം.

നമ്മുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം സ്വയം സിദ്ധമാകണമോ? ഒരിക്കലും വേണ്ട. അത്രവലിയ ദുരഭിമാനം നമുക്കാവശ്യമില്ല. തങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ തീവണ്ടി നടപ്പിലാക്കണമെങ്കിൽ തങ്ങൾതന്നെ അതു കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നുള്ള നയം വല്ലവർക്കുമുണ്ടെങ്കിൽ അതൊരു 'ഹിമാലയമണ്ടത്തര'മാണ്. വിദേശങ്ങളിലെ വിദ്വാന്മാർ ലോകത്തിനു വേണ്ടി, അനേകായിരം പ്രേക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നാനാവിഭാഗങ്ങൾ രൂപവൽകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കേ, അവയശേഷം പകർത്തിയെടുത്തുപയോഗിക്കേണ്ട ഭാരമേ നമുക്കുള്ളു. അവർ എത്തിയേടത്തോളം നാമും എത്തിയെന്നു വന്നാൽ, പിന്നീടു സ്വന്തം ഗവേഷണങ്ങൾകൊണ്ടു ശാസ്ത്രപോഷണം നമുക്കും യഥാശക്തി ചെയ്തുനോക്കാം. കൽക്കത്താ, കാശി, ഒസ്മാനിയാ, എന്നീ ഭാരതീയകലാശാലകൾ നവീനവിജ്ഞാനപ്രചരണത്തിൽ അനുവർത്തിക്കുന്ന അഭിപ്രായം ഏകദേശം ഇതുതന്നെയാണ്. ലോകപൌരന്മാരായ മഹാമതികൾ നേടിവെച്ചിട്ടുള്ള സമ്പാദ്യങ്ങൾ സൌഹാർദ്ദാദരങ്ങളോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുക; എല്ലാവരും ഒപ്പമായാൽ

പിന്നെ ഏകോപിച്ചു യത്നിക്കുക. വിജ്ഞാനദേവത ഒരാളുടേയോ ഒരു ദേശത്തിന്റേയോ 'അട്ടിപ്പേറ്'ല്ല. എല്ലാവരേയും ഒന്നുപോലെ ആശ്ലേഷിച്ചനുഗ്രഹിക്കത്തക്ക മഹാമനസ്കത അവിടത്തേയ്ക്കുണ്ട്.

ജനസാമാന്യത്തിന് എളുപ്പത്തിൽ അഭിഗമ്യമാകണമെങ്കിൽ ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം നാട്ടുഭാഷയിൽ പകർത്തി പ്രദർശിപ്പിക്കണം. അല്ലാതെ, കേരളീയരെ ആകമാനം ഇംഗ്ലീഷോ പരന്ത്രീസോ പഠിപ്പിച്ചതിനുശേഷം ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഗ്രഹിപ്പിച്ചുകളയാമെന്നുള്ളതൊരു വ്യാമോഹം മാത്രമായേ എണ്ണേണ്ടു. നാട്ടുഭാഷയിൽ ശാസ്ത്രങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുക എന്ന കാര്യം ഇപ്പോൾ എല്ലാ പ്രാദേശികകലാശാലകളുടേയും ഗാഢമായ പര്യാലോചനയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരളകലാശാലക്കമ്മിററിതന്നെ മലയാളത്തെ എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും അധ്യാപനോപകരണ(Medium of Instruction)മാക്കി, തദ്വാരാ കേരളസംസ്കാരത്തേയും കൈരളിയേയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നതായറിയാം.

വാസ്തവത്തിൽ മലയാളഭാഷ ശാസ്ത്രപ്രതിപാദനക്ഷമമാണോ? ഈ പ്രശ്നത്തിനു നിഷേധാത്മത്തിൽ ഉത്തരം പറയുന്നവരുടെ ആശങ്കകൾ ഒന്നാമതായി പരിശോധിക്കാം. പ്രതിഷേധാക്കളിൽ ഒരു കൂട്ടർ കേരളഭാഷയുടെ ശബ്ദസമ്പത്തിനെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നും അറിയാത്ത കുറെ അധ്യാപകപ്രവരന്മാരും വിദ്യാഭ്യാസധുരന്ധരന്മാരുമാണ്. അവരുടെ വിരോധോക്തി അജ്ഞതയുടേയും തജ്ജാതമായ ഭീതിയുടേയും ഫലമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. ഉള്ള നില തെററിയാൽ എന്തോ കുഴപ്പം നേരിട്ടേയ്ക്കാം എന്ന് അവർ ആത്മാർത്ഥമായി ആശങ്കിക്കുന്നുവെന്നേയുള്ളു. ആ ഭയപ്പാടിനു യാതൊരവലംബവും ഇല്ല. മലയാളത്തിൽ ശരിയായി ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാമെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാൽ അത്തരക്കാരുടെ പ്രതികൂലസ്വരം തീർച്ചയായും അടങ്ങിക്കൊള്ളും. ഒരിക്കൽ നെമ്മാറയിൽവെച്ചു നടന്ന ഒരു മഹായോഗത്തിൽ യദൃച്ഛയാ എയിൻസ്റ്റൈന്റെ ചതുർമ്മാനലോകത്തെക്കുറിച്ച് (Four-dimensional World) മലയാളത്തിൽ കുറഞ്ഞൊന്നു പ്രസംഗിപ്പാൻ എനിക്കിടയായി. പ്രസംഗം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നത്ര നന്നായില്ലെങ്കിലും സദസ്യരിൽ അധികംപേർക്കും ചതുർമ്മാനലോകത്തിന്റെ ഏതാണ്ടൊരു സ്വരൂപം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുപ്പാൻ അതു പര്യാപ്തമായി. പ്രതിപാദനം നാട്ടുഭാഷയിലായതായിരിക്കണം ആ വിജയത്തിന്റെ കാരണമെന്നു തോന്നുന്നു. എങ്ങനെയായാലും യോഗാവസാനത്തിൽ അധ്യക്ഷനും ഏതാനും അധ്യാപകപ്രധാനന്മാരും എന്നോട്, ശാസ്ത്രീയകാര്യങ്ങൾ വിവരിക്കു

വാൻ മലയാളഭാഷ ശക്തമാണെന്നും അങ്ങനെയല്ലെന്നു കരുതുന്നതു ഭാഷാനഭിജ്ഞത ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണെന്നും സമ്മതിച്ചു പറഞ്ഞു. ഈദൃശപ്രഭാഷണങ്ങൾകൊണ്ട് അവിദഗ്ദ്ധപ്രതിഷേധം നിശ്ശേഷം നീക്കാമെന്നാണ് എന്റെ ദൃഢമായ വിശ്വാസം.

ഇനിയൊരുതരം പ്രതിഷേധകന്മാർ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ പഠിച്ചും പഠിപ്പിച്ചും വേതനം വാങ്ങി അതുകൊണ്ടുപജീവിക്കുന്നവരാണ്. അവരുടെ പ്രാതികൂല്യം അവരുടെ അശക്തിയുടേയും ഭവിഷ്യൽസ്മരണയുടേയും ഫലമായി കരുതിയാൽ മതി. മലയാളം അധ്യാപനോപകരണമായിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവരുടെ കാര്യം പരുങ്ങലിലായേയ്ക്കും. കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ 'മയൂരസന്ദേശ'ത്തിലെ കാവ്യഭംഗികൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വിവരിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ ഒരു ട്രെയിനിംഗ് സ്കൂളിലെ—തലശ്ശേരിയിൽ തന്നെയാണെന്നു തോന്നുന്നു—അധ്യാപകൻ വളരെ ഗംഭീരമായി ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രസംഗിച്ചുവെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അത്തരം ബി. ഏ. ക്കാരും എം. ഏ. ക്കാരും ശാസ്ത്രപാഠനത്തിനു ഇനിയും ഇംഗ്ലീഷിന്റെ വാലിൽ തൂങ്ങുന്നതാശ്ചര്യകരമല്ല. അവർക്കു ദുർഗ്ഗമമായൊരു ഭാവി ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിനെപ്പററി അനുശോചിക്കതന്നെ വേണം. പക്ഷേ അവരുടെ ആവലാതി സാർവജനീനമായ ഒരു പ്രമേയത്തിനു പ്രതിബന്ധമായിരിപ്പാൻ പാടില്ല.

മൂന്നാമതൊരുതരം പ്രതിപക്ഷികളുണ്ട്. അവർ ഇംഗ്ലീഷിൽ ജനിച്ച്, ഇംഗ്ലീഷിൽ ജീവിച്ച്, ഇംഗ്ലീഷിൽതന്നെ മരിക്കണമെന്നു ശപഥം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാണ്. തരപ്പെട്ടമെങ്കിൽ നാട്ടുപുറത്തെ കൃഷിക്കാരോട് ഇംഗ്ലീഷിൽ ചിരിക്കുവാനും സംസാരിക്കുവാനുംകൂടി അവരിൽ ചിലർ മടിക്കില്ലെന്ന് എനിക്കു നേരിട്ടറിയാം. അത്തരം പരിഷ്കാരികളുടെ ആക്ഷേപം, മലയാളത്തിൻ വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടിയിൽ പ്രാധാന്യം വന്നുവശായാൽ ഇംഗ്ലീഷിന് അപകർഷം നേരിടുമെന്നാണ്. നോക്കണേ, ഇംഗ്ലീഷാരാധനത്തിന്റെ പോക്ക്! യഥാർത്ഥത്തിൽ അതിലും ഉണ്ട് സ്വാർത്ഥത്തിന്റെ നിഴലാട്ടം. അതിരിക്കട്ടെ; പരമാർത്ഥം പറയുകയാണെങ്കിൽ ഇക്കാലത്തു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇംഗ്ലീഷ്ജ്ഞാനം ഉപരിപ്ലവമാണ്. എം. ഏ. പാസ്സായിട്ടും മിസ്റ്ററും എസ്കയറും ഒന്നിച്ചെഴുതിവിടുന്ന മിടുക്കന്മാർ പലരുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ അധോഗതിയുടെ കാരണം നാട്ടുഭാഷയുടെ അദൃഷ്ടപൂർവ്വമായ ഉൽക്കർഷമല്ല. പണ്ടെല്ലാം വിദ്യാർത്ഥികളെ ഇംഗ്ലീഷു പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ വ്യാകരണം നിഷ്കർഷിച്ചു പഠിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് ആ പതിവില്ല. ഇപ്പോൾ ഷേക്സ്പിയർ

നാടകങ്ങൾ മുഴുവൻ പഠിച്ച ഒരു എം. എ. ക്കാരനപോലും വ്യാകരണബോധം 'കഷ്ടിപിഷ്ടി'യാണ്. താദൃശബിരുദധാരികൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷു ശരിയായി എഴുതുവാനും സംസാരിക്കുവാനും വശമില്ലെങ്കിൽ അതിനുത്തരവാദി അവർക്കു വ്യാകരണത്തിലുള്ള അല്പജ്ഞതയാണ്. അവരെ ഇംഗ്ലീഷു പഠിപ്പിച്ച പദ്ധതിക്കുള്ള പോരായ്മയാണ്, അല്ലാതെ പാവപ്പെട്ട മലയാളഭാഷ യാതൊന്നും പിഴച്ചിട്ടില്ല.

ഈ ആശങ്കകളും ആക്ഷേപങ്ങളുമെല്ലാമിരിക്കട്ടെ. പ്രാരംഭത്തിൽ കുറെയൊക്കെ കഷ്ടപ്പാടനുഭവിക്കണമെന്നു സമ്മതിക്കുക. എന്നാൽക്കൂടി മലയാളത്തിൽ ശാസ്ത്രവിഷയകമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമോ എന്നു ചോദിക്കുന്നവരുണ്ട്. അവർക്കു സമീചീനമായ ഉത്തരം ഭാരതത്തിലെ മററു കലാശാലകൾ നൽകുന്നതായിരിക്കും. ഹൈദ്രാബാദിലെ ഒസ്മാനിയാകലാശാലയിൽ എല്ലാവിഷയങ്ങളും ഉർദു ഭാഷയിലാണു പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ആന്ധ്രസർവ്വകലാശാലക്കാർ ഇംഗ്ലീഷൊഴിച്ച് എല്ലാ വിഷയങ്ങളും നാട്ടുഭാഷയിൽ പഠിപ്പിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ച്, തദർത്ഥം പരിശ്രമിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. കൽക്കത്തക്കാരും ഇക്കാര്യത്തിൽ പിന്നോക്കമല്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു പതിനാറിൽപരം പ്രശസ്തമഹാപാഠശാലകൾക്കു സൂത്രധാരത്വം വഹിക്കുവാനിരിക്കുന്ന ഭാവിയിലെ കേരളകലാശാലയ്ക്കു മലയാളഭാഷയെ ശാസ്ത്രപ്രതിപാദനക്ഷമമാക്കാൻ കഴികയില്ലെന്നോ? ശാന്തം പാപം! മററു കലാശാലകളോടൊപ്പം കർമ്മശക്തി കേരളകലാശാലയ്ക്കുമുണ്ടാകാൻ പാടുണ്ട്. ലക്ഷ്മിയും സരസ്വതിയും കേരളത്തിന് അപരിചിതരല്ലെങ്കിൽ ആ ശക്തി ക്ഷീയമാണമാകയില്ല. പണത്തിലും പഠിപ്പിലും വേരുറച്ച കർമ്മശക്തിയോ സാക്ഷാൽ കല്പപാദപം തന്നെ; അതിൽ കായ്ക്കാത്ത ശാസ്ത്രവുമില്ല, സാഹിത്യവുമില്ല.

മലയാളഭാഷ നാനാവിഷയപ്രതിപാദനത്തിന് അസമർത്ഥമാണെങ്കിൽ കേരളകലാശാല ഒരു സ്വപ്നം മാത്രമായിരിക്കും. കേരളകലാശാലയില്ലെങ്കിൽ മലയാളഭാഷയുടെ ഉയർച്ചയും തഥൈവ. ഭാഷയുടേയും കലാശാലയുടേയും കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെ അന്യോന്യസംബദ്ധങ്ങളാണ്. ഒന്നു ഫലിച്ചാൽ മറേറതും ഫലിച്ചുകൊള്ളും. കേരളകലാശാല എന്നു തിരുവവതാരം ചെയ്യുമോ, അന്നു ഭാഷാസംബന്ധമായ കുഴപ്പങ്ങളാസകലം ഹിമസമാനം തിരോഭവിക്കും. ദേശഭാഷകളോടു വിമാതാവിനെപ്പോലെ പെരുമാറി പേരും പെരുമയും നേടിയ മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ അനേകായിരം ഉറുപ്പിക വ്യയം ചെയ്തതിൻെറ ഫലമായി ഇരുപതോ ഇരുപത്തിഅഞ്ചോ മഹാസഞ്ചികകളട

ങ്ങിയ ഒന്നാന്തരമൊരു തമിഴ്നിഘണ്ടു (Tamil Lexicon) പ്രസാധിതമാകാമെങ്കിൽ മലയാളഭാഷയുടെ മാതാവും പിതാവും ഭർത്താവുമാകാനിരിക്കുന്ന കേരളകലാശാലയുടെ ആധ്യക്ഷത്തിൽ എന്തൊക്കെ നടക്കുകയില്ല!

മലയാളഭാഷ ശാസ്ത്രപ്രസംഗങ്ങൾക്കൊരുങ്ങിയാൽ കടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത ഗീർവ്വാണംകൊണ്ടു് 'പൊറുതികേട്' വരുമെന്നൊരു ജനബോധമുണ്ടു്. അതിൽ വാസ്തവമില്ലെന്നില്ല. പരിവർത്തനദശയിൽ—മലയാളത്തിൽ ശാസ്ത്രപാഠനം സുകരമെന്നു വരുവോളം—കുറച്ചൊക്കെ ഗീർവ്വാണസേവനം ചെയ്യേണ്ടി കഴിയും. നമ്മുടെ കവികൾക്കുപോലും അപ്രസിദ്ധപദങ്ങൾ കുസൽക്കൂടാതെ പ്രയോഗിക്കാമെങ്കിൽ—'വടി'ക്കു പകരം 'ലഗുഡം' തപ്പിപ്പിടിച്ചു് പ്രയോഗിച്ചു് നമ്മെ നിഘണ്ടുനോക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കാമെങ്കിൽ—പത്തോ പതിനഞ്ചോ 'ഗീർവ്വാണം' ഈ ശാസ്ത്രകാരന്മാർ പ്രയോഗിച്ചോട്ടെ എന്നുവെച്ചാലെന്താണു വിരോധം? അങ്ങനെ ഒരു സാങ്കേതികശബ്ദപദ്ധതി ഏർപ്പെടുത്താവുന്നതും അഞ്ചോ പത്തോ കൊല്ലംകൊണ്ടു് ആ പദ്ധതി നമ്മുടെ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കു പ്രചാരത്തിൽ വരുത്താവുന്നതുമാകുന്നു. തങ്ങളുടെ കവിത വായിച്ചുമനസ്സിലാക്കി രസിക്കണമെങ്കിൽ കേരളം ഇനിയും ഇരുപത്തിയഞ്ചുകൊല്ലം കാത്തിരിക്കണമെന്നു് ഇന്നത്തെ ചില കവിവര്യന്മാർ ശഠിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ സ്ഥിതിക്കു് ശാസ്ത്രപ്രചാരത്തിനുവേണ്ടി നമുക്കു് രണ്ടുകൊല്ലമെങ്കിലും ക്ഷമിച്ചിരിക്കരുതോ?

ഹിന്ദി, ബങ്കാളി മുതലായ നാട്ടുഭാഷകളിൽ ഇപ്പോൾ ഏതു ശാസ്ത്രവും നല്ല ലാഘവത്തോടുകൂടി പ്രതിപാദിക്കാമെന്നായിട്ടുണ്ടു്. ഈയിടെ 'മാധുരി' എന്നൊരു ഹിന്ദിമാസികയിൽ 'റേഡിയ'ത്തെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന സുദീർഘലേഖനം വായിച്ചിട്ടു ഞാൻ വിസ്മയിച്ചുപോയി. ശാസ്ത്രതത്വോൽഭാവനത്തിൽ ലേഖകൻ കാണിക്കുന്ന എളുപ്പം അത്രയുണ്ടു്. അതിലെ സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങളശേഷം സംസ്കൃതോൽപന്നങ്ങളാണു്. ഏകദേശം 60 ശതമാനം സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കവിതയിലെന്നല്ല സാധാരണ ലേഖനങ്ങളിൽക്കൂടി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന മലയാളഭാഷയ്ക്കു്, ശാസ്ത്രപ്രദർശനവിഷയത്തിൽ ഹിന്ദിയേയോ ബങ്കാളിയേയോ ന്യായമായി അനുകരിക്കാമെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. പ്രസ്തുതഭാഷക്കാർ ആരംഭത്തിൽ അപരിചിതശബ്ദങ്ങൾ വിഴുങ്ങാൻ എത്രക്ലേശിച്ചിരിക്കുമോ അത്രകണ്ടു ക്ലേശിക്കാൻ നാമും തയാറാകണം. വിജയ

സിദ്ധി സുനിശ്ചിതമെന്നു തലവന്മാർ കാണിച്ചുതന്നാൽ പിന്നെ പിൻഗാമികൾ ഞെരുങ്ങാനെന്തിനു മടിക്കുന്നു?

നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ പുരോഗതിക്കുള്ള ഏറ്റവും വലിയൊരു പ്രതിബന്ധം, ഇവിടെ ഒന്നാന്തരം കവിതക്കൂടി പണംകെട്ടുവാങ്ങി വായിപ്പാൻ ആളില്ല എന്നതാകുന്നു. വാസ്തവം അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽ തൽകർത്താവിനു തന്റെ ജീവിതദശയിൽ പണം മുതലാവില്ലെന്നു തീർത്തുപറയാം. പിന്നെ ആരാണു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതുന്നത്? എഴുതിയാൽ ആരാണ് അവ പ്രസാധനം ചെയ്യുന്നത്? ലക്ഷ്മിയും സരസ്വതിയും പണ്ടേ പിണക്കത്തിലാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞിട്ടു ഫലമില്ല. അത്തരം കഥനങ്ങൾ വെറും കവികല്പനകൾ മാത്രമാണ്. ഇന്നു കാര്യം നടക്കണമെങ്കിൽ പണം കൂടിയേ കഴിയൂ. ഈ ദുരവസ്ഥ ദൂരീകരിക്കുവാൻ—ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെ യഥോചിതം സഹായിക്കുവാൻ—അന്യത്ര സൂചിപ്പിച്ചുവിധം ഉത്തരവാദപ്പെട്ട ഒരു കലാശാലയോ സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തോ, വല്ല പ്രത്യേക കമ്മിറ്റിയോ സന്നദ്ധമാകണം. ഈ അവസരത്തിൽ ഫ്രഞ്ച് അക്കാഡമിയുടെ കാര്യം ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. കർദ്ദിനാൾ റിച്ചല്യു തിരുമനസ്സിലെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു സമാരബ്ധമായ ആ പണ്ഡിതസദസ്സ് എത്ര പണമാണ്, പരന്ത്രീസ് സാഹിത്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി ചെലവിട്ടിട്ടുള്ളത്! എത്ര മഹിതഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ആ ഭാഷയിൽ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്!! യൂറോപ്പിൽ താദൃശപരിഷത്തുകൾ അനേകമുണ്ട്. ഇദാനീന്തനയൂറോപ്പിൽ എങ്ങും കാണാവുന്ന വൈജ്ഞാനികോൽകർഷം ഒട്ടുമുക്കാലും അവ ചെയ്തിട്ടുള്ള അവിച്ഛിന്നയത്നത്തിന്റെ ഫലമാണ്. ഭാരതത്തിൽ തന്നെ നാഗരിപ്രചാരിണീസഭയും ദക്ഷിണഹിന്ദിപ്രചാരസഭയും മറ്റും ഹിന്ദിഭാഷയുടെ സമുൽകർഷത്തെ ലാക്കാക്കിച്ചെയ്യുന്ന മഹാശ്രമങ്ങൾ നാം നേരിട്ടുകാണുന്നില്ലേ? എല്ലാം ധനവ്യയംകൊണ്ടുള്ള സാഹിത്യപ്രോത്സാഹനത്തിന് ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാണ്. ചിലപത്രക്കാർ ചെയ്യുംപോലെ വെറുംസ്തുതിപാഠനംകൊണ്ടു പാവപ്പെട്ട വിദ്വാന്മാരുടെ ഉദരം പൂരിപ്പിക്കാവുന്ന കാലമല്ല ഇതെന്ന് അവ നല്ലവണ്ണം തെളിയിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു മലയാളത്തിൽ നവീനശാസ്ത്രങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ വിദ്യയും വിഭവവും ഒന്നിച്ചിണങ്ങിയ ബലവത്തായൊരു സ്ഥാപനം ഉണ്ടാകണമെന്നു സർവ്വോപരി അവധാര്യം.

ഇതുവരെപ്പറഞ്ഞ വൈഷമ്യങ്ങൾ മിക്കവാറും നിവാരിതമായെന്നു വെയ്ക്കുക. എന്നാൽ സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്ന പദ്ധതി

എന്തായിരിക്കണം? ഔത്തരാഹഭാഷകൾ ഏതദ്വിഷയത്തിൽ അനുവൎത്തിക്കുന്ന നയം നമുക്കു സ്വീകാൎയ്യമെങ്കിൽ അതിന്റെ സ്വഭാവം എന്താണ്? നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു യോജിയ്ക്കുംവിധം വല്ല പരിഷ്കാരങ്ങളും അതിൽ വരുത്താനുണ്ടോ? ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഒരു സംക്ഷിപ്തോത്തരമായി ഒരു ശബ്ദനിൎമ്മാണപദ്ധതി ഇവിടെ നിൎദ്ദേശിക്കാം. പക്ഷേ ലഘുവായൊരു അവതാരിക പറവാനുണ്ട്. പാരിഭാഷികശബ്ദങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നവർ നവീനശാസ്ത്രങ്ങളിലും ഇംഗ്ലീഷ്, മലയാളം, സംസ്കൃതം എന്നീ ഭാഷകളിലും വിശേഷജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചവരായിരിക്കണം. അവൎക്കു ഹിന്ദി തുടങ്ങിയ ഭാരതീയഭാഷകളോടു കുറഞ്ഞൊരു പരിചയംകൂടി ഉണ്ടായാൽ അധികം നന്ന്. ഇംഗ്ലീഷിലെ സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ലത്തീനിലും ഗ്രീക്കിലും നിന്ന് ഇറക്കുമതി ചെയ്തതാണ്. മലയാളത്തിലെ ശബ്ദങ്ങളാകട്ടെ മിക്കവാറും സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നു; സംസ്കൃതമാണെങ്കിൽ ലത്തീനോടും ഗ്രീക്കോടും ഗാഢഗാഢം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷിലും സംസ്കൃതത്തിലും ശബ്ദങ്ങളുടെ മൂലകന്ദത്തോളം എത്തിനോക്കുവാൻ കരുത്തില്ലാത്തവർ തൎജ്ജിമയ്ക്കൊരുമ്പെട്ടാൽ തീൎച്ചയായും പരാജയമേ അനുഭവപ്പെടൂ. ഇനി ഭാഷാഭിജ്ഞത തികഞ്ഞവർ തന്നെ ശാസ്ത്രത്തിൽ പല്ലവഗ്രാഹികളെങ്കിൽ ഫലം കൂടുതൽ വിധുരമായിരിക്കും. ശാസ്ത്രത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും വ്യത്യസ്താൎത്ഥങ്ങളുള്ള അസംഖ്യം പദങ്ങളുണ്ട്. അവയെ വേണ്ടവിധം വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു വിവൎത്തനം ചെയ്യാത്തപക്ഷം അന്യായക്കാരനു വാറണ്ടയച്ചിട്ടു പ്രതിയെ വരുത്തിയ വക്കീലിന്റെ അനുഭവമായിരിക്കും ഉണ്ടാകുക.

ശബ്ദാനുവാദത്തിനു പ്രയോഗക്ഷമമായി നാലു മാൎഗ്ഗങ്ങളാണുള്ളത്. അവയോരോന്നും വിവരിക്കാം:—

1. ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠങ്ങളായ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങൾ തേടിപ്പിടിച്ച് അവയെ ഇംഗ്ലീഷുശബ്ദങ്ങളോട് ഒത്തുനോക്കി പ്രയോഗിക്കുക. സംസ്കൃതത്തിന്റെ കണ്ഠാഭരണങ്ങളായി വിളങ്ങുന്ന ആയുൎവ്വേദം, ഗണിതം, ദൎശനം, ജ്യോതിഷം ഇത്യാദി ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷുസംജ്ഞകൾക്കു സമാനങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങൾ ധാരാളം കാണും. Antiseptic=പൂതിനാശകം, Sulphate of Copper=തുത്ഥം, Square=വൎഗ്ഗം, Square root=വൎഗ്ഗമൂലം, Element=ധാതു, Solstice=സംക്രാന്തി, Equinox=വിഷുവം—ഇങ്ങനെ സമീകൃതപദങ്ങൾ നിരത്താൻ തുടങ്ങിയാൽ അവസാനിക്കയില്ല. ഈ ശബ്ദസമീകരണം ഡോക്ടർ പി. സി. റേയെപ്പോലുള്ള ഏതാനും സുവിഖ്യാതപണ്ഡിതന്മാർ ഏറെക്കുറെ ചെയ്തുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിൽ

തന്നെ ശ്രീമാന്മാരായ ഐ. സി. ചാക്കോ, എൻ. എ. രവിവൎമ്മ, ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ ആദിയായവർ ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ വിശേഷിച്ച് വൈദഗ്ദ്ധ്യം ഉള്ളവരാണ്. അവൎക്ക നിഘണ്ടുവോ കോശമോ പരിശോധിക്കാതെ തന്നെ അനവധി സമാനശബ്ദങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രസാധനം ചെയ്‌വാൻ കഴിയും. അങ്ങനെ പുറത്തുവരുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ പഠിക്കുക വിഷമമല്ലേ എന്നു ചോദിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ആ വക വൈഷമ്യങ്ങൾ സഹിക്കണമെന്നു മറുപടി പറയുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. അമരകോശത്തിലെ ഔഷധിവൎഗ്ഗം നാം പഠിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ലേ? അതുപോലെയെങ്കിലും പ്രസ്തുതശബ്ദങ്ങളെ കരുതാൻ പാടില്ലേ?

2. ധാതുക്കളുടെ സാമ്യം നോക്കി ശബ്ദങ്ങൾ വ്യുൽപാദിപ്പിക്കുക. മുകളിലൊരിടത്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ പല ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകളും ധാതുസ്വരൂപം മനസ്സിലാക്കി, സംസ്കൃതീകരിച്ചു പ്രയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. Electricity=അലക്തകശക്തി (അൎത്ഥാൽ വിദ്യുച്ഛക്തി), Statics=സ്ഥിതിവിജ്ഞാനീയം, Mixture=മിശ്രം, Ionisation= അയനം അഥവാ അയനീകരണം, Bulb=ബുൽബുദം—ഇത്തരം തുല്യധാതുക്കൾ ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. എന്നാൽ 'മുറിഷുന്തക്കാ'രായ വിദ്വാന്മാർ ഈ പണിക്കൊരുങ്ങരുതെന്നു പ്രത്യേകിച്ചോൎപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഹിന്ദിയിലും ബങ്കാളിയിലും ഈയിടെ മുദ്രിതമായിട്ടുള്ള നവീനശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ധാതുസാമ്യാധിഷ്ഠിതമായ സംജ്ഞകൾ വളരെ കാണുന്നുണ്ട്. കിട്ടുന്നെടത്തോളം അവ ശേഖരിക്കുവാൻ ഞാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നില്ലെന്നില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ തന്നെ പരേതനായ ഏ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ ഈ സമ്പ്രദായം പരീക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. സമകാലീനമായ ഒരു സംസ്കൃതമാസികയിൽ ആ പണ്ഡിതശിഖാമണി ഏതത്സംബന്ധമായി ഒരു പ്രബന്ധം എഴുതുകയും ഏതാനും ശബ്ദങ്ങൾ നിഷ്പാദിപ്പിച്ചു കാണിക്കുകയും ചെയ്തതായി ഓൎക്കുന്നുണ്ട്.

3. അൎത്ഥസാമ്യം അനുസരിച്ചു ശബ്ദങ്ങൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുക. ഉപരിപ്രോക്തമായ രണ്ടു പദ്ധതികളിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന പദങ്ങൾ 50 ശതമാനത്തിലധികം വരികയില്ല. ശിഷ്ടം ശബ്ദങ്ങളിൽ അധികവും അൎത്ഥംമാത്രമാധാരമാക്കി തൎജ്ജിമ ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. Insulation എന്ന പദംതന്നെയെടുക്കുക. ഒരു തുരുത്തുപോലെ ഒരു വസ്തുവിനെ മററുള്ളവയിൽ നിന്നു മാററി നിൎത്തുക എന്നാണ് അതിന്റെ സാരം. അലക്തകശക്തിയെ ഇതരബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നൊഴിച്ചു നിൎത്തുന്ന സമ്പ്രദായ

ത്തിന് ആ പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. അതിനെ 'ദീപീകരണം' എന്നു ഭാഷാന്തരം ചെയ്യാം. Dynamics=ഗതിവിജ്ഞാനീയം; Reflection =പ്രതിക്ഷേപം; Refraction=അപക്ഷേപം, Convergence=സന്നിപാതം; Divergence=വ്യതിപാതം; Pressure=മർദ്ദം—ഇപ്രകാരം അത്ഥാനുബന്ധേന ഒട്ടേറെ വാക്കുകൾ സൃഷ്ടിക്കാവുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ ഇവിടെ ഒരു സംഗതി വിശിഷ്യ സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരിക്കലും വാക്കുകൾ അത്യന്തദീർഘങ്ങളോ വികാരാസമത്ഥങ്ങളോ ആയിപ്പോകരുത്. എളുപ്പത്തിൽ ഉച്ചരിക്കാവുന്നവയും ഏതുരൂപത്തിലും പ്രയോഗിക്കാവുന്നവയുമായ വാക്കുകളേ കൊള്ളാവൂ. ഒരു മിടുക്കൻ Parasite എന്നതിനു 'പരപുഷ്ടമത്സ്യഹതകൻ' എന്നു തർജ്ജിമ കണ്ടെത്തിയിട്ടു കാലമധികമായില്ല. വൃഥാസ്ഥൌല്യത്തിന് അതു് ഉചിതോദാഹരണമാണ്. വേണമെങ്കിൽ അതു 'മഞ്ജുഭാഷിണി'യിൽ ഒരു പാഠമാക്കാൻ കൊള്ളാം!

4. തത്സമങ്ങളോ തത്ഭവങ്ങളോ ആയി ശബ്ദങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുക. അന്യഭാഷകളിൽനിന്നു നമുക്കു ധാരാളം ശബ്ദങ്ങൾ അതേ വിധത്തിൽ തന്നേയോ (തത്സമം) അല്ലെങ്കിൽ അല്പം ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തിയോ (തത്ഭവം) കൈക്കൊള്ളാവുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ അനേകശതം പദങ്ങൾ പണ്ടേയ്ക്കുപണ്ടേ മലയാളം കടം വാങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. 'മാമൂൽ', 'മാപ്പ്' ഇത്യാദി സവ്വസാധാരണപദങ്ങൾപോലും അതിനു ലക്ഷ്യങ്ങളാണ്. എന്നാൽ സംസ്കൃതം, ഹിന്ദി, മുതലായ സജാതീയഭാഷകളിൽ നിന്നെന്നപോലെ ഇംഗ്ലീഷാദിയായ വിജാതീയഭാഷകളിൽനിന്നു കടംവായ്പ നടത്തരുതെന്നു ചിലക്കു സിദ്ധാന്തമുണ്ട്. അതൊരു മക്കടമുഷ്ടിയായേ എണ്ണാവൂ. ഹിന്ദിയും ബങ്കാളിയും തെലുങ്കും തമിഴും ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു പദങ്ങൾ ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്ക് എന്തുകൊണ്ടു ചെയ്തുകൂടാ? അതീതശതാബ്ദങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഈ 'വിടാവാശിക്കാർ' അറിയാതെ എത്രയെത്ര ഇംഗ്ലീഷ്പ്രയോഗങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ലയിച്ചിട്ടുണ്ട്? കോടതിയും ജഡ്ജിയും വാറണ്ടും അപ്പീലും സ്ലേററും പെൻസിലും കൂടാതെ ഇന്നൊരു തികഞ്ഞ യാഥാസ്ഥിതികനു കൂടി കഴിയാമോ? എല്ലാംകൊണ്ടും വിജയശ്രീലാളിതമായി പ്രോല്ലസിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകൂടി പാവപ്പെട്ട ഭാരതീയന്റെ 'സാമാനം' (Samaans) കടം മേടിക്കുന്നു. പിന്നെ മലയാളിയുടെ അന്ധമായ ആഭിജാത്യത്തിനു എന്താണടിസ്ഥാനം? ജീവൽഭാഷകൾക്ക് എന്നും എവിടേയും പരസ്പരം ശബ്ദവിനിമയം അത്യാവശ്യമാണ്. അതൊരു അധമ്മമോ അകുലീനതയോ ആകയില്ല.

വിദ്യുച്ഛക്തി അളക്കുന്ന തോതു് ആമ്പേർ (Ampere) എന്നൊരു ശാസ്ത്രജ്ഞനാണു കണ്ടുപിടിച്ചതു്. ആ തോതിനു പിന്നീടു് ആമ്പേർ എന്നുതന്നെയായി പേർ. ആ ശബ്ദം തത്സമമോ തൽഭവമോ ആയിട്ടല്ലാതെ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്താൻ വഴിയില്ല. Volt, Raman Effect, Zeeman's Effect, മുതലായവയും അപ്രകാരംതന്നെ. സംജ്ഞാനാമങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഈ ഒരു വഴി മാത്രമേ ആദരണീയമായുള്ളു. ഭാഷാന്തരീകരണത്തിനു ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു തെളിയുന്നപക്ഷം മററു ശബ്ദങ്ങൾക്കും ഈ പദ്ധതി കൈവരിക്കാം.

മേല്പറഞ്ഞ നാലു വകുപ്പുകളിലായി വിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന വാക്കുകളിൽ മിക്കവയും പ്രത്യയസ്വീകാരത്തിനും തദ്വാരാ രൂപഭേദപ്രാപ്തിക്കും പര്യാപ്തമാകണമെന്നുള്ള കാര്യം ഒരിക്കൽക്കൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ഉദാഹരണത്തിനു് Insulation എന്ന പദംതന്നെയാകാം. അതിനു് Insulator, Insulate, Insulated എന്നൊക്കെ രൂപഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടു്. 'ദ്വീപീകരണം' എന്ന തർജ്ജിമയിൽനിന്നു തത്തുല്യരൂപങ്ങളെല്ലാം നിഷ്പാദിപ്പിക്കാം. 'ദ്വീപീകാരകം', 'ദ്വീപീകരിക്ക', 'ദ്വീപീകൃതം' എന്നിങ്ങനെയാണു് ആ രൂപങ്ങൾ. Reflect, Reflected, Reflection എന്നിവയ്ക്കാകട്ടെ 'പ്രതിക്ഷേപിക്ക', 'പ്രതിക്ഷിപ്തം', 'പ്രതിക്ഷേപം' എന്നിങ്ങനേയും. ചില വാക്കുകൾക്കു് അഞ്ചോ അതിലധികമോ വിപരിണയനങ്ങൾ വന്നേയ്ക്കാം. Electron, Electricity, Electrify, Electrified, Electrification, Electrolysis—ഇതു് അത്തരത്തിനൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. 'അലക്തക'ശബ്ദം സകല 'വികൃതി'കൾക്കും ശക്തമായിരിക്കും. ഈ വസ്തുതകൾ ഓർമ്മയിൽ നിർത്തി വേണം ഏവരും നൂതനശബ്ദസൃഷ്ടിവിഷയത്തിൽ 'പ്രജാപതി'പട്ടം കെട്ടുവാൻ.

ഇനി ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കേണ്ട രീതിയേക്കുറിച്ചു സ്വല്പം ആലോചിക്കേണ്ടു. നമ്മുടെ സ്കൂളുകളിൽ ശാസ്ത്രപാഠനത്തിനു സാധാരണമായനുവർത്തിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം യൂറോപ്പിലേയ്ക്കു യോജിച്ചതാണു്; അല്ലാതെ ഇവിടേയ്ക്കു പററിയതല്ല. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ അധ്യാപനോപകരണമായിരിക്കുന്നേടത്തോളം കാലം അതു് അങ്ങനെ നടന്നുകൊള്ളട്ടെ. Action and Reaction are equal and opposite എന്നു് അധ്യാപകൻ ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടും കാര്യം ധരിക്കാത്ത കുട്ടികൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ തൽസ്പഷ്ടീകരണാർത്ഥം എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു വിജയം കരസ്ഥമാക്കിക്കൊള്ളും. പക്ഷേ മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി നാം ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതുമ്പോൾ ആ രീതിയെ

പകൎത്തുന്നതു് നന്നായിരിക്കയില്ല. കഴിയുന്നത്ര സുപരിചിതങ്ങളായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഉപമാനങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു്, എത്ര ഗഹനമായ തത്വകോടികളും വായനക്കാൎക്കു വലിയ ശിരോവ്യഥയാഃമെന്നും കൂടാതെ ഗ്രഹിക്കാവുന്ന മട്ടിലായിരിക്കണം പ്രതിപാദനം. സാധാരണക്കാരെ ശാസ്ത്രം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ചില പ്രസംഗപരമ്പരകൾ ഏൎപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. സർ ജെ. എച്ച്. ജീൻസ്, സർ ഏ. സ്. എഡിംഗടൺ, സർ ഒലിവർ ലോഡ്ജ്, സർ ഏ. സി. ബ്രേഗ് മുതലായി വിശ്വവിഖ്യാതരായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാണ് ഈവക പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യുക പതിവ്. അവരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ അതതു സ്ഥലത്തുനിന്നുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞവയായിരിക്കും. Juvenile Lectures എന്ന പേരിൽ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ ആ പ്രസംഗങ്ങൾ വായിച്ചാൽ, ആദ്യമായി നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതുമ്പോൾ അംഗീകരിക്കേണ്ട പ്രതിപാദനരീതി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

അനശ്വരകീൎത്തികളായ ലോകാചാൎയ്യന്മാർ തങ്ങളുടെ ഗഹനങ്ങളും ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളുമായ ശാസനങ്ങൾ ഉപമാനവിലസിതമായ ഭാഷയിലല്ലാതെ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ബഹുജനങ്ങളുടെ ധാരണാശക്തി ഏതുതരമാണെന്നും അതിന്നനുരൂപമായ ആഖ്യാനസമ്പ്രദായം ഏതായിരിക്കണമെന്നും അവർ നല്ലപോലെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ധൎമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു് ആ രീതി അനുവൎത്തനീയമെങ്കിൽ പ്രായേണ ദുർഗ്രഹമായ നവീനശാസ്ത്രങ്ങളുടെ രീതി എന്തായിരിക്കണമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഗണിതവിദ്യാചക്രവൎത്തിയായ എയിൻസ്റ്റൈൻ ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ സമ്മതപത്രം നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആപേക്ഷികസിദ്ധാന്തം (Relativity Theory) ദുരവഗാഹവും ഗണിതജ്ഞയായ സ്വഭാൎയ്യയ്ക്കുകൂടി മനസ്സിലാകാഞ്ഞതും തന്നിമിത്തം വിവാഹമോചനത്തിനു പ്രേരിപ്പിച്ചതുമാണ്. ആകയാൽ അതിനെ ലോകസമക്ഷം പ്രതിഷ്ഠിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഭാവനാസ്ഫുരിതമായ ഉപമാനങ്ങൾ മാത്രമേ രക്ഷാകരമായി കരുതിയുള്ളു. ആപേക്ഷികസിദ്ധാന്തത്തിലടങ്ങിയ ചതുൎമ്മാനലോകത്തിന്റെ സ്വരൂപം വിശദീകരിപ്പാൻ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ദൃഷ്ടാന്തം നോക്കുക:—നീളം, വീതി, എന്നീ രണ്ടളവുള്ള ചുമരിന്മേൽ നീളവും വീതിയും കനവുമുള്ളൊരു കസാരയുടെ ചിത്രം വരച്ചുവെന്നിരിക്കട്ടെ. ദൂരെനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ അതു മൂന്നളവുള്ള ഒരു വസ്തുവായിത്തന്നെ നമുക്കു തോന്നുന്നു. അതുപോലെ മൂന്നളവോടുകൂടിയതെന്നു നാം കണക്കാക്കുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചം 'കാലം' (Time) എന്നു നാലാമതൊരു അള

വോട്ടുകൂടിയ ഒരു പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ ചിത്രമായിരിക്കാൻ പാടില്ലേ? അതു യഥാൎത്ഥത്തിൽ നാലളവുള്ളൊരു ലോകത്തെ പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള പ്രതീതി സൂക്ഷ്മദൎശകന്മാൎക്കുണ്ടാകുന്നുവെന്നു മാത്രം. ഈ ഉദാഹരണം തത്വത്തിൻെറ ഏതാണ്ടൊരു സ്ഥൂലജ്ഞാനമെങ്കിലും ഉളവാക്കുവാൻ ഉതകുന്നുണ്ടു്. ചുരുക്കത്തിൽ 'ഗുഡജിഹ്വികയാ ശിശൂനാമിവൌഷധം' എന്ന മമ്മടാനുശാസനം ശാസ്ത്രപ്രതിപാദനത്തിലും അനുസരണീയമെന്നോൎത്താൽ മതി.

ഞാൻ ഇതേവരെ ആസൂത്രണംചെയ്ത കൎമ്മപദ്ധതികൾ പ്രായോഗികമാകണമെങ്കിൽ ഹൃദയപൂൎവ്വകമായ ഒരഭ്യൎത്ഥനകൂടി ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിനു നൽകപ്പെട്ടുപോന്ന പ്രാധാന്യം നിമിത്തം, ഇംഗ്ലീഷു ശരിയായി അറിയാൻ പാടില്ലെങ്കിലും പത്താംക്ലാസ്സിലെ ഇംഗ്ലീഷുപാഠം തനിക്കുതന്നെ വേണമെന്നു ശഠിക്കുന്ന ഹെഡ്മാസ്റ്റർമാർ വളരെയുണ്ടു്. നാട്ടുഭാഷ പഠിപ്പിക്കുവാനാണെങ്കിൽ ഒരു മുൻഷിയെ—അയാളെ ഒരു ബഫൂണിനെപ്പോലെയാണ് കണക്കാക്കാറു്—നിയമിക്കും. ആ ഭാരം ഏറെറടുക്കുവാൻ കൊതിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്മാരാരുമില്ല. നാട്ടുഭാഷ പഠിപ്പിക്കാനുള്ള അവകാശം മുൻഷിയുടെ കയ്യിൽനിന്നു തട്ടിപ്പറിക്കാൻ വേണ്ട വീറോട്ടുകൂടിയ കുറെ ബി. ഏ. യുവാക്കന്മാരുണ്ടാകണമെന്നതാണ് എൻെറ പ്രാൎത്ഥന. അവരുണ്ടായാലേ മലയാളഭാഷാക്ലാസ്സ് വിദൂഷകക്കളരിയല്ലെന്നുള്ള ബോധം പ്രചരിക്കയുള്ളു; മലയാളസാഹിത്യം വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിൽ വേണ്ടതു ശോഭിക്കയുമുള്ളു. അവർ മലയാളം പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള അധികാരത്തിനുവേണ്ടി ഒരു ഗുസ്തിതന്നെ നടത്തട്ടെ. ഇംഗ്ലീഷിനു വേണ്ടിയുള്ള ഗുസ്തിനിമിത്തം ഒന്നോ രണ്ടോ അദ്ധ്യാപകന്മാർ ദണ്ഡിതരായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മലയാളത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള മത്സരത്തിൽ പത്തോ പതിനഞ്ചോ പേർ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടാലും തരക്കേടില്ല. അന്നായിരിക്കും കൈരളിയുടെ ഭാഗ്യോദയം; അന്നായിരിക്കും കേരളത്തിൽ സകലവിജ്ഞാനങ്ങളുടെയും വിളയാട്ടം; അന്നായിരിക്കും കേരളസംസ്കാരം വിശ്വമഹാവിഷ്ടരത്തിൽ എഴുന്നരുളി എല്ലാവരേയും സമാകൎഷിക്കുന്ന സുവൎണ്ണദിനം. അതിൻെറ ഉദയത്തിന് ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കുമാറാകട്ടെ.

നാട്യസംഗ്രഹം *

ചാക്യാർക്കൂത്തിന്റെ ലക്ഷണം.

—:o:—

(സമ്പാദകൻ—ഉള്ളൂർ.)

ശൃംഗാരാദിരസങ്ങളെട്ട,ഭിനയം നാലൊ,ന്റൊഴിഞ്ഞൊൻപത
ഭാവാ,വൃത്തികളും പ്രവൃത്തിയുമിവും നന്നാല്, സപ്ത സ്വരാഃ,
രണ്ടേ ധർമ്മി,യിരണ്ടു സിദ്ധികൾ തഥാ, ഗാനങ്ങൾ പഞ്ചൈവ, നാ-
ലാതോദ്യങ്ങൾ, അരങ്ങു മൂന്നി,തിനെ നാം കൂത്തെന്നു കൈക്കൊണ്ടിതു 1

ശൃംഗാരവീരഹാസ്യം ബീഭത്സം രൗദ്രമത്ഭുതം കരുണം
നാട്യേ ഭയാനകവുമീ രസങ്ങളെട്ടേ; ന ശാന്തമവികാരി. 2

ശൃംഗാരരസം വീരം രൗദ്രം ബീഭത്സമെന്നുമിവ ജനകാഃ
ഹാസ്യവുമത്ഭുതരസവും കരുണഭയാനകമിരണ്ടുമിവ ജന്യാഃ 3

ശൃംഗാരരസമിതി ന്നാം തരുണീയൂനോഃ പരസ്പരം കണ്ടാൽ
ഉണ്ടാം മദനാവികാരം പലജാതിയിതെന്നു ഭരതശാസ്ത്രോക്തം. 4

വീരരസം കാര്യങ്ങളിലുണ്ടാം വ്യവസായരൂപമെന്നുദിതം
ധീരോദാത്തപ്രകൃതിയിതനേകധാ നേതൃവിഷയഭേദേന. 5

രൗദ്രം കോട്ടപ്പമതു പുനരുദ്ധതാനാം സ്വരൂപമെന്നാഹുഃ
തർജ്ജനതാഡനബന്ധനവധാദി ചെയ്തീടുവോന്റെ ദുശ്ചരിതം 6

ബീഭത്സം വിഷ്ഠാകൃമിരുധിരാന്ത്രവസാദി കൊണ്ടു കണ്ടുണ്ടാം
ക്ഷോഭവുമുദ്വേഗവുമിവ മനസി വരുത്തീടുവാനതും ബഹുധാ. 7

ഹാസ്യരസം ചിരിയാമാറിരുന്നതേവർക്കുമതുമനേകവിധം
ദുഷ്കരകരണാലോകേ ഹൃദി വരുമാശ്ചര്യമത്ഭുതം നാമ 8

വെട്ടുകയും കൊല്ലുകയും കണ്ടുള്ളിൽ വരുന്ന കനിവു കരുണരസം
ബീഭത്സരൂക്ഷജന്തൈഃ പേടി വരുന്നതു ഭയാനകം കഥിതം 9

ശ്യാമം ശൃംഗാരരസം; ഗൗരം വീരം; ചുവന്നു രൗദ്രരസം;
നീലം ബീഭത്സരസം നാഥാ വിഷ്ണ്വിന്ദ്രഹരമഹാകാളാഃ 10

---

* ഒരു പഴയ താളിയോലഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന്.

ഹാസ്യം വെളുത്തു; പീതമഥാത്ഭുതമാനതു; കപോതവൽ കരുണം,
കൃഷ്ണം ഭയാനകമപി; പ്രമഥബ്രഹ്മയമകാലദൈവത്യാഃ 11

ക്രമശോ വാഴിൻറതിവിന്നാടകമാകിൻറ രസികസാമ്രാജ്യം
പരിജനമാദിയതെല്ലാമന്തർബ്ബഹിരംഗമതിലുമാവേദ്യം 12

സാത്വികവും വാചികമപ്യാംഗികമാഹാര്യമഭിനയം നാലാം
ആംഗികമംഗൈർവ്വിരചിതമണിവാഹാര്യം ബഹുപ്രകാരമതും 13

സംസ്കൃതലക്ഷണയുക്ത്യാ ചൊല്ലിൻെറാരു ചൊല്ലു വാചികാഭിനയം
സാത്വികമാവതു സത്വാദുൽപന്നം ത്ര്യംഗശൌര്യദാക്ഷ്യാദി. 14

രതിയും ചിരിയും ദുഃഖവുമരിശവുമുത്സാഹവും ജുഗുപ്സം ച
ഭയവും വിസ്മയവുമമീ സ്ഥായികൾ ഭാവങ്ങളെട്ടു നാട്യേഷു. 15

സ്തംഭം പ്രളയം കോൾമയിർ വിയർപ്പു ബാഷ്പാംബു മറവി വൈവർണ്ണ്യം
വൈസ്വര്യമെൻറിവെട്ടും സാത്വികഭാവങ്ങളെൻറു ഭരതോക്തം. 16

നിർവ്വേദം ഗ്ലാനി ധൃതിശ്ശങ്കാ ചിന്താമദശ്രമൌ ഹർഷഃ
ഔഗ്ര്യം ദൈന്യം ജഡതാ ചപലം ത്രാസം മതിഃ സ്മൃതിസ്സമതിഃ 17

ഈർഷ്യാ ഗർവ്വാവേഗൌ സ്വപ്നം നിദ്രാ പ്രബോധമവഹിത്ഥം
വ്രീളാമർഷവിഷാദാ വ്യാധ്യുന്മാദൌ പ്രമോഹമാലസ്യം 18

തർക്കാപസ്മാരങ്ങളുമൗത്സുകവുമിവാക മുപ്പത്തും മൂൻറും
വ്യഭിചാരിഭാവസംജ്ഞാസ്സർവ്വേഷാമന്തരാളസംവേദ്യാഃ 19

സാത്വതിയും ഭാരതിയും കൈശികിയാരഭടി വൃത്തിയിന്നാല്
ശീലം ഭാഷാ വേഷം ശരീരചേഷ്ടാ പ്രവൃത്തിയും നാല് 20

ആവന്തി ദാക്ഷിണാത്യാ പാഞ്ചാലീ പുണ്ഡ്രമാഗധീ ചൈവ
നാലിവ ദേശാചാരാഃ പ്രവൃത്തയോ നാടകങ്ങളിൽ കഥിതാഃ 21

സരിഗമപധനിസ സപ്തസ്ഥാനഗതാ ഷഡ്ജഋഷഭഗാന്ധാരാഃ
മധ്യമപഞ്ചമധൈവതനിഷാദവന്തോഽയമാന്തരോ നാദഃ 22

ധർമ്മികളിരണ്ടുതാനവ ലൌകികിയും നാട്യധർമ്മിയും നാമ്നാ
ലോകാചാരാത്മകമോൻറന്യം നാട്യൈകനിഷ്ഠിതം ധർമ്മം 23

സിദ്ധികളായതു നാടകഫലസിദ്ധികൾ രണ്ടുജാതി പുനരവയും
ദൈവകൃതാ ദൈവീ സ്യാൽ പുരുഷകൃതാ ഭവതി പൌരുഷീ നാട്യ 24

ന്ദുറെറാൻറ താളമതുകൊണ്ടന്യോന്യം ചേൎച്ചകണ്ടവയ്ക്കഗണൈഃ
ധ്രുവയാനിബദ്ധമഥാ ഗീതവിധിജ്ഞൈൎഹി നാരദപ്രമുഖൈഃ. 25

പ്രാസാദികിയുമഥാക്ഷേപഡികിയും പ്രാവേശികീ തഥോത്തരയും
നൈഷ്ക്രാമികിയും നാമ്നാ പഞ്ച വിധം പാട്ടു നാട്യസംബന്ധി. 26

വാദ്യങ്ങൾ നാലു ഘനവും സുഷിരവുമവനദ്ധവും തതസ്തതവും
വാൎത്തും കെട്ടിയുമുള്ളവ ഘനങ്ങൾ; ഊതിന്റെവാംഖ്യയാ സുഷിരം; 27

തോൽകൊണ്ടു പുതച്ചതുവും കിന്നരവും തണ്ടി വീണ തന്ത്രീതതം
എല്ലാററിനുമാദിരവം ശബ്ദബ്രഹ്മാണ്ഡരൂപവന്മുരജം. 28

ഘനതാളവുമിവകൊണ്ടും നിവൃത്ത്യം കൃത്തു നൃത്തതാണ്ഡവൈഃ
കലകൾ ചിലവില്ലയാഞ്ഞിട്ടപൂൎണ്ണചന്ദ്രോദയസ്യ കോ ദോഷഃ? 29

ക്ഷേത്രമ്പലങ്ങൾ മൂന്നുള ചതുരശ്രം ത്രിശ്രമഥ വികൃഷ്ടഞ്ച
സമചതുരമൊന്നു മുൻകോണൊന്നിനിരട്ടിച്ചു നീളമൊന്നിന്ന്. 30

ഇച്ചൊന്ന രണ്ടു മൂന്നിലുമൊന്നിൽ കൃതദൈവപൂജനേ സദസി
നാന്ദ്യാദിഭരതവാക്യാവധിവിധിജാതേന വിധികൃതം നാട്യം. 31

ക്ഷേത്രങ്ങളെന്നറിവാനായവക്കുമദ്ദൃഷ്ടനാട്യശാസ്ത്രാണാം.
സമ്പ്രതി മയാ വിരചിതം ലക്ഷണമിതു നാട്യസംഗ്രഹം നാമ. 32

ഉദ്ഘാടനപ്രസംഗം.*

ചിറയ്ക്കൽ കോവിലകത്തു രാമവൎമ്മ വലിയ തമ്പുരാൻ അവർകൾ
എം. ആർ. എ. എസ്സ്; എഫ്. ആർ. എച്ച്. എസ്; എഫ്. ആർ. എസ്. എ.

ശ്രീരാമചന്ദ്രം ശ്രിതപാരിജാതം
ശ്വേതാടവീപുണ്യപുരാധിനാഥം
നമാമി വാചാ മനസാ ച മൂൎദ്ധ്നാ
നിൎവ്വിഘ്നസിദ്ധ്യൈ കുലദൈവതം നഃ

ഉത്തരകേരളത്തിൽ ക്ഷേത്രപ്പെരുമാക്കന്മാരായവരോധം ചെയ്തിട്ടുള്ള പഞ്ചമൂൎത്തികളിൽ പ്രഥമഗണനീയനായ തിരുവങ്ങാട്ടു ശ്രീരാമചന്ദ്രപ്പെരുമാളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ആത്മവീൎയ്യത്തോടെ വിദ്യോതിക്കുന്ന "തലശ്ശേരി"യിൽ വെച്ചു ഭാഷാസാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ ഉത്തമപൌരന്മാരും പുരന്ധ്റികളുമായ നിങ്ങൾ സാദരം സമുൽഘോഷിക്കുവാൻ പോകുന്ന സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ നവമസമ്മേളനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യാൻ എന്റെ ദുർബ്ബലമായ കയ്യുതന്നെ വേണമെന്നു നിങ്ങളുടെ മധുരവും ഉദാരവുമായ നിർബ്ബന്ധമനുസരിച്ചു ഞാനുദ്യമിക്കുന്ന ഈ മഹാകൃത്യം ഏററവും സന്തോഷാവഹവും എത്രയും അഭിമാനകരവും തന്നെ. എന്നാൽ ഇതിന് എന്നെക്കാൾ പ്രാപ്തിയും കാൎയ്യക്ഷമതയും ഉള്ളവരാരെങ്കിലുമായിരുന്നെങ്കിൽ കുറേക്കൂടി ഉചിതമാകുമായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. പക്ഷെ, പ്രേരകന്മാരുടെ പ്രേമസമന്വിതമായ ആജ്ഞയ്ക്കു കീഴടങ്ങി കൃത്യനിൎവ്വഹണത്തിനു മുതിരുകതന്നെയാണ് ഉചിതമായ കൎത്തവ്യമെന്ന് എനിക്കു നല്ല ബോധമുള്ളതിനാൽ, കോദണ്ഡപാണിയായ ശ്രീരാഘവസ്വാമിയുടെ പരിപൂൎണ്ണാനുഗ്രഹത്തെ അൎത്ഥിച്ചുംകൊണ്ട്, പ്രശസ്തപണ്ഡിതന്മാരായ നിങ്ങളുടെ അനുമതിയോടുകൂടെ വിഭവസമ്പൂൎണ്ണമായ ഈ സമ്മേളനത്തെ വിനയപുരസ്സരം ഞാൻ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

---

* പരിഷത്തു് ഒൻപതാം സമ്മേളനം— തലശ്ശേരി.

1079-ൽ ഇവിടെവെച്ചു കടത്തനാട്ട് ഉദയവൎമ്മതമ്പുരാന്റെ പുരസ്കരണത്തിൽ ആഘോഷിക്കപ്പെട്ട "ഭാഷാപോഷിണി സഭ"യ്ക്കുശേഷം ഒരു സമസ്തകേരളസാഹിത്യസമ്മേളനം കോരപ്പുഴ(കോലപ്പുഴ)ക്കിപ്പുറം കടക്കുന്നതിപ്പോൾ മാത്രമാണ്. കേരളത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഉത്തരകേരളം സാഹിത്യസംരംഭത്തിൽ ഒരിക്കലും പിന്നോക്കമായിരുന്നില്ല; ഇപ്പൊഴുമൊട്ടല്ലതാനും. സംസ്കൃതത്തിലും ഭാഷയിലുമുള്ള പല പല മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ ഉദയത്തിനു കീൎത്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ദേശമാണിത്. കോലത്തിരിയായ രവിവൎമ്മതമ്പുരാന്റെ ഉദയവൎമ്മചരിതം, രാമവൎമ്മതമ്പുരാന്റെ ഭാരതസംഗ്രഹം, നീലകണ്ഠകവിയുടെ ശൌരിചരിതം, ശങ്കരകവിയുടെ ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം, കടത്തനാട്ട് അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ സദ്രത്നമാല എന്നീ സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളും, രാമചരിതത്തോളം പഴക്കമുണ്ടെന്നനുമാനിക്കാവുന്ന പയ്യന്നൂർപാട്ട്, ശങ്കരകവിയുടെ പഞ്ചരത്നസ്തോത്രം, കോട്ടൂർ നമ്പ്യാരുടെ കുചേലകഥ പത്തുവൃത്തം, വഞ്ഞാട്ടുണ്ണുത്തിരിയുടെ ഉത്തരരാമായണം ഗദ്യം, പൊനത്തിൽ നമ്പൂരിയുടെ ചെറുശ്ശേരിഭാരതം, കൃഷ്ണപ്പാട്ട് എന്നിവ, കോട്ടയത്തു തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ ഭാഷാരാമായണം ആട്ടക്കഥ എന്നിവ, അഴീക്കോട്ടു കമ്മാരന്റെ കുചേലകഥ, സ്വർല്ലോകമാചിക എന്നീ കിളിപ്പാട്ടുകൾ മുതലായ അനേകം ഭാഷാകൃതികളും ഉത്തരകേരളത്തിന്നഭിമാനകരങ്ങളായുണ്ട്. പ്രസ്തുത കൃതികൾക്കു പുറമെ അസംഖ്യം പഴയ പാട്ടുകളും ഇവിടങ്ങളിൽ നടപ്പുണ്ട്. ഇവയിലെല്ലാം ഗവേഷകന്മാരുടെ ദൃഷ്ടി പതിയുന്നതായാൽ ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രത്തിനു പുറമെ ദേശചരിത്രത്തിനും കൂടി ആവശ്യമായി വരാവുന്ന അനേകം ലക്ഷ്യങ്ങൾ ലഭിക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല.

പ്രഭവവൎഷത്തിൽ ഇടപ്പള്ളിയിലുദിച്ച സാഹിത്യപരിഷൽസൂര്യന്റെ ഉത്തരായനഗതി ഉത്തരകേരളത്തിന്റെ ഉത്തമാംഗമായ തലശ്ശേരിയിലെത്തിയത് ഇന്നാട്ടിനു ഭാവിയിലുണ്ടാകാൻ പോകുന്ന ഭാസുരമായ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയുടെ ഭവ്യമായ ഒരു സൂചനയാണ്. ഈ പട്ടണത്തെ മുൻകാലങ്ങളിൽ കോലത്തിരി രാജാക്കന്മാരുടെ "എണ്മർയോഗ"ങ്ങളും "കവിസദസ്സ്"കളും അചങ്കരിച്ചിരുന്നതായി രേഖകളിൽ നിന്നറിയുന്നു. കൊല്ലവൎഷം 720-നും 800-നും മദ്ധ്യേ തിരുവങ്ങാട്ടു ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രധാന കഴകക്കാരനായിരുന്ന ഓചാട്ടു ശങ്കരപ്പൊതുവാളെന്ന ഒരു മഹാകവി "ഗൌതമചരിതം" കാവ്യം നിൎമ്മിച്ചതും, അദ്ദേഹത്തിനു ഉദയമംഗലത്തുകോവിലകത്തു കേരളവൎമ്മകോലത്തിരി 786-ൽ, "പള്ളിപ്പൊനത്തിൽ കാരണവർ" എന്ന സ്ഥാനം നൽകിയതും ഇവിടെവെച്ചായിരു

ന്നു. ഭാഷാരാമായണകർത്താവായ കോട്ടയത്തു വീരകേരളവർമ്മത്തമ്പുരാൻ ഉമയമ്മറാണിയുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടതിനല്പം മുൻപ് ആ പരാക്രമശാലിയും അന്നത്തെ കോലത്തിരിയായിരുന്ന പുതിയപള്ളിക്കോവിലകത്തു രവിവർമ്മത്തമ്പുരാനും തമ്മിൽ കൊ: വ: 852-ൽ ഒരു സന്ധി നടത്തിയതു് ഇവിടെ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന തിരുവങ്ങാട്ടുകോട്ടയിൽ വെച്ചായിരുന്നു. ഇതിനും പുറമെ 958-ൽ മൈസൂർരാജാവായിരുന്ന ഹൈദരാലിയും കോലത്തിരിയായ പള്ളിക്കോവിലകത്തു രാമവർമ്മത്തമ്പുരാനും ഇവിടെവെച്ചു് ഒരുടമ്പടി ചെയ്യുകയും അന്യോന്യമുള്ള മൈത്രിയെ ബലപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടി അവരുടെ വാളുകൾ കൈമാറുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. വിശിഷ്യ മഹാമനസ്കനായ ഗുണ്ടർട്ടു പണ്ഡിതൻ മലയാളഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ നിഘണ്ടു നിർമ്മിച്ചതും ഇവിടെവെച്ചായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ഈ പട്ടണത്തിൽ കൊണ്ടാടുന്ന പരിഷൽസമ്മേളനത്തിൽ ഭാഗഭാക്കാവാൻ ഇടവന്നതു തന്നെ മഹാഭാഗ്യമായിട്ടാണു ഞാൻ കരുതുന്നതു്.

രുചിരമായ മനോധർമ്മത്തിൽനിന്നും, ധന്യമായ മഹായത്നത്തിൽനിന്നും മുളച്ചുയർന്ന ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാപനമായ പരിഷത്തിന്റെ ചരിത്രം സർവ്വവിദിതമാണു്. ആദികാലംമുതൽ നാളിതുവരെയുള്ള ആദർശങ്ങളുടേയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടേയും ഫലങ്ങളെല്ലാം ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഇദാനീന്തനാവസ്ഥ പ്രത്യക്ഷീഭവിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. അതതു കാലത്തുണ്ടാവുന്ന വൈദുഷ്യത്തിൽ, സകലരുടേയും ഹാർദ്ദമായ ആനുകൂല്യത്തിൽ പരിഷത്തിനു പരിശോഭനമായ ഭാവിയുണ്ടെന്നതിനു സംശയമില്ല. അപ്രകാരമുള്ള ഭാവിക്കായി ഏതെല്ലാം പദ്ധതികളിലാണു നമ്മുടെ പരിശ്രമം അത്യാവശ്യമായി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നതെന്നു ഒന്നാലോചിക്കാം. പരിഷത്തിന്നൊരു മൂലധനം, ഭാഷയ്ക്കൊരു നിഘണ്ടു, പുരാതനകൃതികളുടെ സംഭരണം, മുദ്രണം, പ്രസാധനം മുതലായവ, ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം, കേരള സർവ്വകലാശാല എന്നിങ്ങനെ പല വൻകാര്യങ്ങളും പരിഷത്തിന്റെ പരിപാടിയിൽ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവയ്ക്കു പുറമെ പൌരവൃന്ദത്തിന്റെ സാന്മാർഗ്ഗികജീവിതത്തിനും, മനസ്സംസ്കാരത്തിനും ഉതകുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിലും പരിഷത്തു ശ്രദ്ധവെക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നിർബ്ബന്ധിതമായ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം സൌജന്യപരമായി നാട്ടുമുഴുവൻ പ്രചരിപ്പിക്കേണമെന്ന അഭിപ്രായത്തിന്, നിയമത്തിന്റെ പ്രത്യേകസഹായമെന്നും കൂടാതെതന്നെ, പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്; എന്നാൽ വെറും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു മാത്രം നാം തൃപ്തിപ്പെട്ടു

കൂടാ. പ്രാഥമികപാഠശാലകൾ വിട്ടു പുറത്തുവരുന്ന കുട്ടികൾക്കു സിദ്ധിച്ചുകാണുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം എത്രയും പരിമിതമാണ്. പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽനിന്നു ലഭിച്ച ജ്ഞാനത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും, നൂതന വിഷയങ്ങളിൽ വിജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനും ഉതകുന്ന ഏകസ്ഥാപനം വില്ലേജുലൈബ്രറിയാകുന്നു. ഓരോ വില്ലേജിലുമുള്ള പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ കുറെ നല്ല പുസ്തകങ്ങളുള്ള ഗ്രന്ഥശാലകളും, അവയോടു ചേർന്നു പത്രങ്ങളും മററും വായിക്കുന്നതിനു സൌകര്യമുള്ള വായനശാലകളും ഉണ്ടായിരിക്കേണം. സുപ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരന്മാരടങ്ങിയ ഒരു പ്രവൎത്തകസംഘം രൂപീകരിക്കുവാനും, പുരാതനകൃതികൾക്കു പുറമെ ഇപ്പോഴത്തെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ പുസ്തകങ്ങളും പ്രവൎത്തകസംഘത്തിന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനും, പുസ്തകങ്ങൾ ലഘുവിലയ്ക്കു പ്രാഥമികവിദ്യാലയഗ്രന്ഥശാലകളിൽ വിതരണം ചെയ്യുവാനും ഉള്ള ഏർപ്പാട്, പുസ്തകം വാങ്ങി വായിക്കാൻ കഴിവില്ലാതെ ഉഴലുന്ന പാരായണപ്രിയന്മാൎക്കും, പുസ്തകം അച്ചടിച്ചു കടം കയറുന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്മാൎക്കും ഏററവും ആദരണീയമായിരിക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല. ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കും വായനശാലകൾക്കും സമുദായോൽക്കൎഷവിഷയത്തിലുള്ള ശരിയായ സ്ഥാനം ഏതാണെന്നു കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവൎത്തകന്മാരെ അറിയിച്ചാൽ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന് എത്രയും എളുപ്പത്തിൽ പ്രോത്സാഹനവും, പ്രചാരവും സിദ്ധിക്കുന്നതായിരിക്കും. പരിഷത്തിന്റെ ഭാവിനയത്തിൽ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിനു പ്രഥമസ്ഥാനം തന്നെ നൽകേണ്ടതാണ്.

സാഹിത്യചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചും ഈ അവസരത്തിൽ രണ്ടു വാക്കു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം, കേരളചരിത്രം എന്നിവകളുടെ നിൎമ്മിതിയിൽ പല പണ്ഡിതന്മാരും കൈ ചെലുത്തീട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതുവരേയായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള ചരിത്രങ്ങൾ പൂൎണ്ണമാണെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പല സംഗതികളും ഇനിയും വെളിപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. എന്റെ ഒരനുഭവംതന്നെ പറയാം. ഞാൻ മുമ്പു ചെറുശ്ശേരിഭാരതം എന്ന ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, അതിലെ അവതാരികയിൽ ചെറുശ്ശേരിഭാരതകൎത്താവിനെപ്പററി ചിലതെല്ലാം പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. ചെറുശ്ശേരിയെന്ന ഒരു നമ്പൂതിരിയാണു ഭാരതം പാട്ടിന്റെ കൎത്താവെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറെറാരു കൃതിയാണു കൃഷ്ണപ്പാട്ടെന്നും സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. പല പണ്ഡിതന്മാരും എന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ആദരിക്കുകയും, ക്രമേണ

ആ അഭിപ്രായം വേരുറസ്സുകയും ചെയ്തു. ഇയ്യിടെ ചിറയ്ക്കൽ കോവിലകം ഗ്രന്ഥപ്പുരയിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിച്ച്, ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ശരിയായ ഒരു വിവരണം നിർമ്മിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ കൃഷ്ണഗാഥയുടേയും ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തിന്റേയും വളരെപ്പഴക്കം ചെന്ന ചില അലേഖപ്രതികൾ കാണ്മാനിടയായി. ആ പ്രതികളെല്ലാം സനിഷ്കർഷം ഒത്തുനോക്കുകയും, അവയിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള വിവരങ്ങളേയും, മററു രേഖകളേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി സാഹിത്യപരിഷത്തുവക ത്രൈമാസികത്തിൽ കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവിനെ സംബന്ധിച്ച ഒരു ലേഖനം ടി. ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു; അതോടുകൂടെ എന്റെ മുമ്പത്തെ പ്രസ്താവനകൾ ശരിയല്ലെന്നു വെളിപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രമാദങ്ങൾ വരാതിരിക്കുവാൻ ഗവേഷകന്മാർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. നാം കാണ്മാനിടയായിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ മാത്രം വെച്ചുംകൊണ്ടു ചരിത്രനിർമ്മാണത്തിന്നൊരുമ്പെടുന്നതു മഹാ അന്യായമാകുന്നു. അസൂര്യംപശ്യങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇനിയുമെത്രയോ നിലവിലിരിക്കുന്നു. സാമുദായികം, താന്ത്രികം, മാന്ത്രികം, ദൈവികം എന്നീ ഇനങ്ങളിൽപെട്ട അനേകം പഴയ പാട്ടുകൾ ഇവിടങ്ങളിൽ നടപ്പുണ്ട്. അവയിൽനിന്നെല്ലാം ശരിയായ ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങൾ സമാഹരിക്കുവാൻ കഴിയും. ഈ വിഷയത്തിലും പരിഷത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ പതിയേണ്ടതാണ്.

മലയാളഭാഷയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റേയും ഇന്നത്തെ ശോചനീയനിലയ്ക്കു പരിഹാരമുണ്ടാകുവാൻ കേരളസർവ്വകലാശാലയുടെ ആവിർഭാവം ഉടനടി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മദിരാശിസർവ്വകലാശാല ഒരു വിദേശച്ചരക്കു തന്നെയാണ്; നമ്മുടെ ആകൃതി, പ്രകൃതി, വാസനകൾ, ശാസനകൾ, ഭാഷ, വേഷം, സംസ്കാരം, പരിഷ്കാരം, ഇവയ്ക്കെല്ലാം അനുരൂപമായ ഒരു സർവ്വകലാശാല നമുക്കു പ്രത്യേകമായുണ്ടാകാതെ തരമില്ല. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, ബ്രിട്ടീഷ് എന്നീ കേരളത്തിലെ 'മൂവ്വരശ്രു'കളും, മററു പ്രഭുക്കന്മാരും കേരളസർവ്വകലാശാലാസ്ഥാപനത്തിനു സഹായങ്ങൾ ചെയ്വാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥന്മാരാണ്. നമ്മുടെ പ്രയത്നവും പ്രക്ഷോഭണവും വേണ്ടതുപോലെയാവാത്തതുകൊണ്ടാണു മൂവ്വരശ്രും മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളിലെല്ലാം പരിഷത്തിന്റെ ദൃഷ്ടി എത്തുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം.

ഈ മഹൽസമ്മേളനത്തിന്റെ സുമംഗളമായ നടത്തിപ്പിനെപ്പററി യാതൊരാശങ്കയ്ക്കുമവകാശമില്ല. നിങ്ങളുടെ പാണ്ഡിത്യവും, സഹൃ

ദയത്വവും നിഷ്ണാതതയും ഇതിനെ വേണ്ടുവോളം വിജയിഭവിപ്പിച്ചുകൊള്ളും. പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പരമാനുകൂല്യത്തോടുകൂടിയാരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ സമ്മേളനം ഉന്നതങ്ങളും, ഉത്തേജകങ്ങളും ആയ ആദർശങ്ങളേയും, ഏതൊരുകാലത്തും തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു പോകാത്തവിധത്തിലുള്ള ആനന്ദാനുഭൂതിയേയും പ്രദാനംചെയ്യാൻ പര്യാപ്തമായിത്തീരട്ടെ!

അനന്തകല്യാണഗുണശാലിനിയായ കൈരളീദേവി കരുണാപൂർവ്വം കടാക്ഷിക്കട്ടെ!

———:o:———

സ്വാഗതപ്രസംഗം *

———:O:———

(വി. പി. നാരായണൻനമ്പ്യാർ ബി. എ. ബി. എൽ., എം എൽ. സി.)

മഹാജനങ്ങൾക്കു നമസ്കാരപൂർവ്വമായ സ്വാഗതം.

ഇവിടെ ഇന്നു വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്നവരിൽ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും ജനിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് "ഭാഷാപോഷിണി"സഭയുടെ ഒരു വാർഷികയോഗം തലശ്ശേരി ബ്രണ്ണൻ കോളജ്ഹാളിൽവെച്ചു കൊണ്ടാടപ്പെട്ടതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. വലിയൊരു ഭാഷാഭിമാനിയും ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കായി പലതും സാധിച്ച മഹാനും ആയിരുന്ന പരേതനായ കണ്ടത്തിൽ വർഗീസ്സ മാപ്പിളയുടെ ഉത്സാഹത്താൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതും അന്നത്തെ പ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരന്മാരാൽ ലാളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതും ആയ ആ മഹാസഭയെ, കടത്തനാട്ടു പോർളാതിരി ഉദയവർമ്മ ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടായിരുന്നു തലശ്ശേരിയിലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചിരുന്നത്. അക്കാലത്തു് ഉത്തരകേരളത്തിൽ മാതൃഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കായി നിർവ്യാജം പരിശ്രമിച്ചിരുന്നവരിൽ ഏററവും പ്രധാനി ഉദയവർമ്മതമ്പുരാനായിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. അവിടത്തെ ഉത്സാഹത്തിലും ചെലവിലും, അന്നത്തെ ചിറയ്ക്കൽ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലും തെക്കും വടക്കും ഉള്ള പ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയും പണ്ഡിതന്മാരുടെയും മഹാകവികളുടെയും സാന്നിദ്ധ്യത്തിലും 40 കൊല്ലം മുൻ

* പരിഷത്തിന്റെ ഒൻപതാം സമ്മേളനം—തലശ്ശേരി.

വു നടത്തപ്പെട്ട ഭാഷാപോഷിണിസഭയ്ക്കുശേഷം സമസ്തകേരളത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യസമ്മേളനം വടക്കെ മലബാറിന്റെ തലസ്ഥാനമായ തലശ്ശേരിയിൽവെച്ച് നടക്കാൻ പോകുന്നത് ഇന്നാണ്. അന്നത്തെ സഭയിൽ സന്നിഹിതരായിരുന്നവരിൽ ദുർല്ലഭം ചിലർ ഇന്നത്തെ സഭയിലും സന്നിഹിതരായിരിക്കുന്നുവെന്നും, അന്ന് അതിൽ "കുട്ടിത്തരക്കാരാ"യി പങ്കു കൊണ്ടിരുന്നവർ ഇന്ന് ഈ സമ്മേളനത്തിൽ വൻവേഷക്കാരായി സംബന്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അറിയുന്നതിൽ ഞാൻ അത്യന്തം സന്തോഷിക്കുന്നു. ജാത്യാന്ധനായ ഒരു യുവാവ് അന്നത്തെ സഭയിൽ എഴുന്നേററുനിന്ന്, താൻ ഉണ്ടാക്കിയ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ചൊല്ലി സഭാവാസികളെ വിസ്മയിപ്പിച്ചതിനെപ്പററി പലരും പറയാറുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ കുരുടന്മാരെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കാനുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനു വളരെ മുമ്പായിരുന്നു അത്. പ്രോത്സാഹനവും വൈതാളികന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ വളരെമുമ്പുതന്നെ "മഹാകവി"പ്പട്ടം ധരിക്കാൻ സംഗതി വരുമായിരുന്ന ആ മഹാൻ ഈ സമ്മേളനത്തിലും സന്നിഹിതനായി താൻ നിർമ്മിച്ച പദ്യങ്ങൾ ചൊല്ലുമെന്നറിയുമ്പോൾ ആർക്കാണു സന്തോഷവും കൌതുകവും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുക? * ഭാഷാപോഷിണിസഭയും സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ വടക്കെ മലബാറിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നത് "അന്ധത്വ"മാണെന്നല്ല ഇതുകൊണ്ടു തെളിയുന്നത്; അതിനുള്ളിൽക്കൂടി പ്രകാശിച്ചു വെളിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന പാണ്ഡിത്യവും കാവ്യകലാനൈപുണ്യവും ആണെന്നത്രെ. ഇന്ന് ഇവിടെ വന്നു ചേർന്നിരിക്കുന്ന മഹാന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ, "രാമായണമഞ്ജരി"യുടെ കർത്താവായ "ഒടുവി"ന്റെ പേർ ആദ്യമായി പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞതിനെപ്പററി കണ്ണും കരളുമുള്ളവരെല്ലാം സന്തോഷിക്കുകയല്ലാതെ ചെയ്കയില്ലെന്നു എനിക്കറിയാം.

ഞങ്ങളുടെ ആദരപൂർവ്വമായ ക്ഷണമനുസരിച്ച് ഇവിടെ വന്നു ചേർന്നിരിക്കുന്ന മഹാകവികൾക്കും പണ്ഡിതാഗ്രേസരന്മാർക്കും വിമർശകന്മാർക്കും സാഹിത്യകാരന്മാർക്കും ഭാഷാഭിമാനികൾക്കും മറെറല്ലാവർക്കും ഞാൻ സവിനയം സ്വാഗതം പറയുന്നു. സാഹിത്യലോകത്തിൽ പേരെടുത്തവരും ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ സർവ്വമർമ്മങ്ങളും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരും

---

* ശ്രീമാൻ ഒടുവിൽ ശങ്കരൻകുട്ടിമേനവനെയാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹം യോഗത്തിൽ സന്നിഹിതനാകാമെന്നും ഒരു കവിത വായിക്കാമെന്നും ഏററിരുന്നു. പക്ഷെ, എന്തോ കാരണവശാൽ വന്നുകണ്ടില്ല.

പത്രാധിപർ.

ആയ സഹൃദയന്മാരിൽ വല്ലവരും ആയിരുന്നു ഈ സ്വാഗതം പറവാൻ സംഗതി വന്നിരുന്നതെങ്കിൽ അതു നിങ്ങൾക്ക് അധികം ഹൃദ്യമാകമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഞാൻ ഒരു കവിയോ സാഹിത്യകാരനോ അല്ല; എന്നാൽ കാവ്യോപദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിങ്ങളെ സൽക്കരിക്കാനല്ലല്ലൊ ഈ സമ്മേളനത്തിന്റെ പ്രവൎത്തകന്മാർ എന്നോട്ട് ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തു്, അതിന്റെ വിശിഷ്ടതരങ്ങളായ ആദൎശങ്ങളനുസരിച്ചു പ്രവൎത്തിച്ചു നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനും മാതൃഭാഷയ്ക്കും പലേ ഗുണങ്ങളും ചെയ്തുകാണ്മാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവനും അതിനുവേണ്ടി, സാധിക്കുന്ന മററു സഹായങ്ങൾ ചെയ്വാൻ ഒരുക്കമുള്ളവനും ആയ ഒരു പൌരന്റെ നിലയിൽ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു സ്വാഗതം പറയുകയും നിങ്ങളുടെ സമ്മേളനത്തിനു സൎവ്വവിജയങ്ങളും ആശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വടക്കൻകൊല്ലത്തുനിന്നു പെരുമ്പുഴവരെയുള്ള ഉത്തരകേരളം ഒരുകാലത്തു ഭരിച്ചുപോന്നിരുന്ന കോലത്തിരിരാജവംശത്തിലെ ഇന്നത്തെ അധിപനാണു്, ഈ സമ്മേളനത്തിന്റെ ഉദ്ഘാടനകൎമ്മം നടത്തി ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിൽ വളരെ ഔചിത്യമുണ്ടു്. മഹാത്മാവും സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും ഒരുപോലെ പാണ്ഡിത്യംസിദ്ധിച്ചു്, മലയാളഭാഷയെ പ്രത്യേകം സ്നേഹിച്ചു്, അതിൽ പലേ ഗവേഷണങ്ങളും നടത്തിയ മഹാനും സാഹിത്യഭണ്ഡാരത്തിലെ അമൂല്യരത്നങ്ങളിൽ ഒന്നായ കൃഷ്ണഗാഥയെ സമ്പാദിച്ചു തന്ന കോലത്തുപന്റെ സന്താനവുമായ മാന്യനല്ലാതെ മററാരാണു്, ഈ വിധത്തിൽ ഉത്തരകേരളത്തിൽ നടക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യസമ്മേളനത്തെ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യേണ്ടതു്? പലതരം ജോലികളിലും ഏൎപ്പെട്ടു ക്ലേശിക്കുന്ന രാമവൎമ്മരാജാവവർകൾ ഈയവസരത്തിൽ, ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയെ സ്വീകരിച്ചു് ഇവിടെ വന്നു ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിച്ചതിനു ഞാൻ അവിടുത്തേക്കു പരിഷൽപ്രവൎത്തകന്മാരുടെ പേരിൽ സവിനയം വന്ദനം പറയുന്നു. ഉത്തരകേരളീയരുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമത്തെപ്പററി ഇവിടെ ഒരു പണ്ഡിതർ പ്രത്യേകം ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യുന്നതാകയാൽ അതിനെ സംബന്ധിച്ചു ഞാൻ വിശേഷവിധിയായി യാതൊന്നും പറയുന്നില്ല. കൂടാതെ രാമവൎമ്മരാജാവവർകളുടെ പ്രസംഗവും നിങ്ങൾ കേട്ടുകഴിഞ്ഞതാണല്ലൊ.

വളരെ കൊല്ലം മുൻപു കോട്ടയംരാജാവു നിൎമ്മിച്ചുകാണിച്ച ആട്ടക്കഥകളെയോ, അവിടുത്തെ സഹോദരൻ തുടങ്ങിവെച്ച വാല്മീകിരാമായണം പരിഭാഷയെയോ, ചെറുനം നമ്പൂരിയുടെ കൃഷ്ണഗാഥയോ,

കാരായി കൃഷ്ണൻഗുരുക്കൾ, മാടായി മന്ദൻഗുരുക്കൾ മുതലായവരുടെ മണിപ്രവാളകാവ്യങ്ങളെയൊ, പുനത്തൂർ രാമൻഗുരുക്കളുടെ ഓട്ടംതുള്ളലിനെയൊ, തുടൎന്നുകൊണ്ടും അവയ്ക്കു കാലോചിതങ്ങളായ അഭിവൃദ്ധി വരുത്തിക്കൊണ്ടും കാവ്യങ്ങൾ രചിക്കാൻ വടക്കെ മലബാറിൽ സാഹിത്യകാരന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഇന്നു നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ സ്ഥിതി ഇന്ത്യയിലെ മററുള്ള ഏതു ഭാഷക്കാരും അസൂയപ്പെടത്തക്ക നിലയിലാകുമായിരുന്നുവെന്ന് എനിക്കു തോന്നാറുണ്ട്. റാവുബഹദൂർ ഒയ്യാരത്ത് ചന്തുമേനോൻ കാണിച്ചുതന്ന രീതിയിൽ നോവൽ രചിക്കുവാൻ പിന്നെ ആരാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്? കേസരിയുടെ രസികത്വം ഇന്ന് ആരാണു പുലൎത്തിപ്പോരുന്നതു്? കെ. സി. നാരായണൻനമ്പ്യാരുടെ സരസനിമിഷകവനങ്ങളോടു തുല്യപ്പെടുത്തുവാൻ ഇന്ന് ഏതു കാവ്യങ്ങളാണ് ഉണ്ടാകുന്നതു്. തത്തകണാരനോടു സാമ്യപ്പെടുത്താവുന്ന പരിഭാഷകൻ ഇന്നാരാണുള്ളതു്? വിശേഷിച്ചും പോർളാതിരി ഉദയവൎമ്മരാജാവവർകളെപ്പോലെ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കായി ഏതു ത്യാഗവും സഹിക്കാൻ ഒരുക്കമുള്ളവർ ഇന്ന് എത്രയുണ്ടു്? ഈ പരമാൎത്ഥങ്ങൾ ആലോചിക്കുമ്പോൾ മൺമറഞ്ഞ ആ മഹാകവികളുടേയും പണ്ഡിതന്മാരുടേയും നോവൽ കൎത്താക്കളുടേയും ഭാഷാഭിമാനികളുടെയും അനുഗ്രഹം ഈ സമ്മേളനത്തിന് ഉണ്ടാകേണമെന്നും ഇതിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന ഉത്സാഹത്താലും പ്രേരണയാലും, അവരെപ്പോലുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാർ ഉത്ഭവിക്കേണമെന്നും ഹൃദയപൂൎവ്വം ആശിക്കുകയല്ലാതെ മറെറാന്നും ചെയ്യാനില്ല. പരേതന്മാരായ മഹാന്മാരുടെ ആത്മാക്കൾ, ഈ സമ്മേളനം വിജയകരവും ഫലപ്രദവും ആകുവാൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിനെപ്പററി ആക്ഷേപങ്ങളും തെററിദ്ധാരണകളും ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ അറിയും. ഈ വക ആക്ഷേപങ്ങളും തെററിദ്ധാരണകളും കൊണ്ടു നമ്മൾ "ഭാഷാപോഷിണിസഭ"യെ സംഹരിക്കതന്നെ ചെയ്തു. അതിന്റെ ഭസ്മത്തിൽനിന്ന് "ഫീനിക്സ്" പക്ഷിയെപ്പോലെ പുനൎജ്ജീവിച്ച പരിഷത്തിനും ആ അനുഭവം തന്നെ ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ നമ്മൾ സൂക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കായി ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെടുവാൻ ധൈൎയ്യപ്പെടുന്നവർ ഇനിമേലിൽ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നു നമ്മൾ നല്ലവണ്ണം ഓൎമ്മിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

പരിഷത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ അനുസരിച്ച് ഇതുവരെ പറയത്തക്കതായി ഒന്നും ചെയ്യാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. ഒരു നിഘണ്ടുവിനു വേണ്ടുന്ന കാൎയ്യമായ ഉത്സാഹം ചെയ്യുവാൻ പോലും കഴി

ഞ്ഞിട്ടില്ല. അതിനെല്ലാം എന്താണു കാരണം? മൂലധനമില്ലാത്തതാണെന്നു ആരേയും പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. കേരളത്തിലെ മൂന്നു ഗവൎമ്മെണ്ടുകളുടെയും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും ധനസഹായം ലഭിക്കാതെ സാഹിത്യപരിഷത്തിന് അതു് ഉദ്ദേശിക്കുന്ന നിഘണ്ടുനിൎമ്മാണം മുതലായവ സാധിക്കുകയില്ലതന്നെ. എല്ലാവൎക്കും സാഹിത്യകാരന്മാരൊ മഹാകവികളൊ ആയിരിക്കാൻ കഴികയില്ലെങ്കിലും മലയാളിയായ ഏതൊരുവനും ഏതൊരുവൾക്കും അവരവരാൽ കഴിയുന്നതു വല്ല ദ്രവ്യസഹായവും ചെയ്തു പരിഷത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ നിറവേററാൻ സഹകരിക്കാവുന്നതാണല്ലൊ.

എല്ലാവരും നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നതുപോലെ സാഹിത്യമെന്നല്ല ഏതു കാൎയ്യവും ധനസഹായമില്ലാതെ ഒരിക്കലും പുലരുകയില്ല. സാഹിത്യകാരന്മാരും വിദ്വാന്മാരും സാധാരണ ദരിദ്രരാണെന്നുള്ള ചൊല്ലു് അടിസ്ഥാനരഹിതമല്ലെന്നു് അനുഭവംകൊണ്ടു് എല്ലാവൎക്കും അറിയാം. ധനവാന്മാർ പ്രായേണ അവരുടെ ധനത്തെ പോഷിപ്പിക്കാനല്ലാതെ, സാഹിത്യത്തെ പോഷിപ്പിക്കുവാൻ മനസ്സുള്ളവരായി കാണപ്പെടാറില്ല. ഭോജരാജാക്കന്മാർ ഉള്ളതുകൊണ്ടാണു കാളിദാസന്മാർ ഉണ്ടാകുന്നതു്. നോബൽസമ്മാനങ്ങളാണു രവീന്ദ്രന്മാരുണ്ടാവാൻ പ്രോത്സാഹജനകമായിരിക്കുന്നതു്. ഒരു മലയാളനിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ സൎക്കാരുകളുടെയും മദിരാശി ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെയും സഹായം അഭ്യൎത്ഥിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ എന്തെല്ലാം പരിശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുവെന്നും അതിന്റെ ഫലം എന്തായിരുന്നുവെന്നും ഞാൻ അറികയില്ല. മദിരാശിനിയമസഭ വഴിയായും സൎവ്വകലാശാല വഴിയായും ആ കാൎയ്യത്തിൽ വല്ല സഹായവും ചെയ്വാൻ സാദ്ധ്യമാണെങ്കിൽ ആ രണ്ടു സഭകളിലേയും അംഗത്തിന്റെ നിലയിൽ എന്നാൽ കഴിയുന്നതു ചെയ്വാൻ ഞാൻ എപ്പോഴും ഒരുക്കമായിരിക്കുമെന്നു നിങ്ങളെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അതിൽ ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതു് എന്താണെന്നു നിങ്ങൾ ആലോചിച്ചു തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയാൽ മതിയാകുന്നതാണു്.

പരിഷത്തിന്റെ സ്വത്തായി ഒരു ത്രൈമാസികമാണുള്ളതു്. ഞാൻ അന്വേഷിച്ചതിൽ ആ ത്രൈമാസികത്തിനു തപ്പാൽക്കൂലിയും അച്ചടിച്ചെലവും അല്ലാതെ മററു ചെലവുകൾ ഒന്നും ഇല്ലെന്നും, അതു തന്നെ കഷ്ടിപിഷ്ടിയായി കഴിഞ്ഞുപോരികയാണു ചെയ്യുന്നതെന്നും അറിയുന്നു. സാഹിത്യവിഷയകമായി കേരളീയർ അറിയാത്തതായ ചില സംഗതികളെപ്പററി മഹാകവി ഉള്ളൂർ, തന്റെ വാസനയുടേയും ഉത്സാഹ

ത്തിന്റെയും കർമ്മകുശലതയുടേയും ഫലമായ ഗവേഷണബുദ്ധിയോടുകൂടി അതിൽ എഴുതിക്കാണാറുള്ളതു നിശ്ചയമായും അത്യന്തം പ്രയോജനകരമായവയാകുന്നു. ആവക ലേഖനങ്ങൾ സാധാരണ മാസികാപുസ്തകങ്ങളിൽ കാണാത്തവയും പരിഷത്തുവകയായി പരസ്യം ചെയ്യുന്ന ഉത്ര ഗ്രന്ഥത്തിന് ആവശ്യമുള്ള പ്രൌഢിയും ഗൌരവവുമുള്ളവയുമത്രെ. അവയോടുകൂടി പൊതുജനങ്ങൾക്കു വായിച്ചു രസിക്കത്തക്കതായി സരസലളിതങ്ങളായ ലേഖനങ്ങളും യുവജനങ്ങൾക്കു പ്രോത്സാഹജനകങ്ങളായവയും വേണ്ടതാണെന്നു ചിലക്കു അഭിപ്രായമുള്ളതായിക്കാണുന്നു. ഇതു് അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ള സംഗതിയാണ്. എന്റെ സ്വന്തം അഭിപ്രായത്തിനു വല്ല വിലയും കല്പിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ, ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള Review of Reviews മുതലായ പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രീതിയിലായിരിക്കണം പരിഷത്തുവക ത്രൈമാസികം എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായമെന്നു സവിനയം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇതിനെപ്പററി വല്ല നിശ്ചയവും ഈ സമ്മേളനത്തിൽവെച്ചു ചെയ്യാതിരിക്കയില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ത്രൈമാസികം നല്ലനിലയിൽ ഭംഗിയായി നടത്തപ്പെടുകയും അതു പരിഷത്തിന് ഒരു ധനാഗമമാർഗ്ഗമായിത്തീരുകയും ചെയ്യേണമെങ്കിൽ എന്താണു വേണ്ടതെന്നാണ് ആലോചിക്കേണ്ടതു്. അതു് പരിഷദ്ഭാരവാഹികൾ ചെയ്തുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

പരിഷൽസമ്മേളനാവസരങ്ങളിൽ പതിവായി ഉണ്ടാകാറുള്ള പ്രശ്നം ഈ സമ്മേളനത്തോടു സംബന്ധിച്ചു ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കാതിരുന്നതു പലരെ പരിതപിക്കത്തക്ക സംഗതിയാകുന്നു. പ്രശ്നങ്ങളുടെ വിലയും അവയെക്കൊണ്ടുള്ള ഗുണവും തൃശ്ശിവപേരൂരിൽവെച്ചു നടന്ന സമ്മേളനത്തിലെ പ്രശ്നോദ്ഘാടനാവസരത്തിൽ മഹാകവി ഉള്ളൂർ ഉപന്യസിച്ചിരുന്നു. ആ കാര്യത്തെപ്പററി മഹാകവിയെക്കാൾ ഭംഗിയിലും ശക്തിയോടും പറവാൻ സാധിക്കുന്നവർ മററുവല്ലവരും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അതിൽ നിന്നു ചില ഭാഗങ്ങൾ ഞാൻ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. മഹാകവി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"പഴയ ചെപ്പേടിലോ, താളിയോലയിലൊ, പനയോലയിലൊ, കരിങ്കല്ലിലൊ, എന്തെങ്കിലും എഴുതീട്ടുള്ളതായി കണ്ടാൽ നാം അതിനെ ഒരു നിധിപോലെ സൂക്ഷിക്കണം. ഒരു രത്നഖനിയിൽ ഇറങ്ങി രത്നങ്ങൾ പെറുക്കി എടുക്കുന്നതിനു തുല്യമാകുന്നു ഈ വഴിക്കുള്ള സാഹിത്യപരിശ്രമം. നമ്മുടെ കയ്യിൽ കിട്ടുന്ന രത്നങ്ങളുടെ വില നമുക്ക് അറിവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വെള്ളാരക്കല്ലുകളെന്നു തോന്നുന്ന മണികൾ ചിലപ്പോൾ വൈകടികന്മാർ കോഹിനൂറുകളായി വിലമതിച്ചേക്കാം.

പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പുസ്തകങ്ങളുടെ കയ്യെഴുത്തുപ്രതികളാണെന്നു വിചാരിച്ച് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നിനേയും പുച്ഛിക്കരുത്. അദ്ധ്യാത്മരാമായണം, കൃഷ്ണഗാഥ, മുതലായ കാവ്യരത്നങ്ങളിൽ പോലും സംശയം തീരാത്ത ഭാഗങ്ങൾ ഇനിയും കിടപ്പുണ്ട്. ആ മാതിരിയിലുള്ള സംശയങ്ങൾ നിശ്ശേഷം ഭേദിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തങ്ങളായ പാഠങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കണ്ടുവെന്നു വരുവാൻ പാടില്ലായ്കയില്ല."

മഹാകവി അതിനു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ പറഞ്ഞതിനുശേഷം തന്റെ പ്രസംഗം അത്യന്തം വാഗ്‌വിലാസത്തോടുകൂടി ഇങ്ങനെ ഉപസംഹരിച്ചിരിക്കുന്നു: —

"സഹൃദയാവർജ്ജകമായ ഈ സാഹിത്യപ്രദർശനശാലയുടെ അന്തർഭാഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് അവിടെ ഭാരവാഹികൾ ശേഖരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടേയും ഗ്രന്ഥകർത്രികളുടേയും പടങ്ങളേയും അവരുടെ ഉൽകൃഷ്ടചിന്താസന്താനങ്ങളായ ഗ്രന്ഥതല്ലജങ്ങളേയും കണ്ടു കൺകുളുർക്കാതെ—കണ്ണുനീർ വാർക്കാതെ—കോൾമയിർ കൊള്ളാതെ—ഉള്ളഴിയാതെ—തന്നെ മറക്കാതെ— വെളിയിലിറങ്ങി വന്നുകൊള്ളുവാൻ ഇന്നിവിടെ സന്നിഹിതരായിരിക്കുന്ന സജ്ജനങ്ങളിൽ ആൎക്കും സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എത്ര വിമലങ്ങളും വിപുലങ്ങളുമായ വിചാരവീചികളിലാണ് ഈ ശാലാഗംഗ നമ്മെ വിഹരിപ്പിക്കുവാൻ പോകുന്നത്! എത്ര ഉന്നതങ്ങളും ഉത്തേജകങ്ങളുമായ ആദൎശങ്ങളെയാണ് ഈ ചിത്രലേഖ നമ്മുടെ ഹൃദയഭിത്തികളിൽ ഏതൊരു കാലത്തും മാഞ്ഞുപോകാത്ത വിധത്തിൽ ചിത്രണം ചെയ്യുവാൻ നിലകൊള്ളുന്നത്?"

സാഹിത്യപരമായി ഇത്ര വിലയേറിയതായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന പ്രദൎശനം ഈ സമ്മേളനത്തിൽ സാധിക്കാതെപോയതു നിശ്ചയമായും പരിതപിക്കത്തക്കതാണ്. പക്ഷെ, അതിനുണ്ടായ യഥാൎത്ഥകാരണം ആലോചിച്ചാൽ, സമ്മേളനപ്രവൎത്തകന്മാർ അതു വേണ്ടെന്നു വെച്ചതു് അസുഖകരമായ സംഭവങ്ങളെ ഒഴിപ്പാൻ ബുദ്ധിപൂൎവ്വം ചെയ്ത പ്രവൃത്തിയാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട്, പ്രദൎശനം പ്രതീക്ഷിച്ചു വന്ന മഹാജനങ്ങളിൽ ഇച്ഛാഭംഗം ജനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ സമ്മേളനപ്രവൎത്തകന്മാരുടെ പേരിൽ ഞാൻ ക്ഷമായാചനം ചെയ്യുന്നു.

ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ച പരിശ്രമങ്ങളിൽ ദക്ഷിണകേരളത്തിലുള്ളവരെ അപേക്ഷിച്ച്, ഉത്തരകേരളത്തിലുള്ളവർ ഉത്സാഹം

കുറഞ്ഞവരായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. എന്നാൽ വടക്കെ മലബാറിന്നു്, പ്രത്യേകമായതും അവിടുത്തെ പഴയ സംസ്കാരത്തെ കാണിക്കുന്നതും ആയ ചില കളികളും പാട്ടുകളും ഉണ്ടു്. ഇന്നു് ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്ന ഭാഷാഭിമാനികളുടെ അറിവിന്നായി അവയിൽ ചിലതിന്റെ മാതൃക ഞങ്ങൾ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രദശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. തച്ചോളിപ്പാട്ടുകളിൽ ചിലതു് അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആ പുസ്തകങ്ങളിലെ ഭാഷ അവയുടെ പ്രസാധകന്മാർ പരിഷ്കരിച്ചിട്ടാണ് അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതു്. തച്ചോളിപ്പാട്ടുകൾ ഇവിടെയുള്ളവർ പാടുന്ന രീതിതന്നെ വേറെയാകുന്നു. ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇവിടെവെച്ചു പാടുന്ന പാട്ടുകൾ കേൾക്കുന്നവക്കു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. "പൂരക്കളി"യും വടക്കെ മലയാളത്തിൽ പ്രത്യേകമായുള്ള ഒരു കളിയാണ്. ഇതു കോഴിക്കോട്ടു വെച്ചു നടന്ന പരിഷൽസമ്മേളനത്തിൽ പ്രദശിപ്പിച്ചിരുന്നതാണ്. അതിൽ വളരെ പഴയഭാഷ ഉപയോഗിച്ചുള്ള പാട്ടുകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും, അവയുടെ പഴക്കത്തെ ഒത്തും പുതിയ പരിഷ്കാരത്തിൽ ഭ്രമിച്ചും ഇടക്കാലത്തെ ചില കവികൾ ഉണ്ടാക്കിയ പാട്ടുകളാണ് അവർ പാടിവരുന്നതെന്നുള്ളതു് ഗവേഷണപടുക്കളായ മഹാകവി ഉള്ളൂരിനേപ്പോലുള്ളവക്കു് ഇച്ഛാഭംഗത്തിന്നു് ഇടവരുത്താതെ ഇരിക്കുകയില്ല. ഏതായാലും ഭാഷാരീതി പ്രത്യേകമാണ്. കളിയിലെ ചുവടുകളും താളങ്ങളും കൌതുകകരങ്ങളത്രെ. ഇതുവളരെ മെയ്യായാസവും ക്രമവും ഉള്ള പഴയ കളികൾ അധികമില്ല. ചുമടുകൾക്കു പ്രയാസം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടും പാട്ടുകളുടെ രീതിക്കു വ്യത്യാസം വരുത്തിക്കൊണ്ടും താളങ്ങൾ ഭേദിച്ചും പതിനെട്ടു നിറങ്ങളാണ് ഈ കളിയിലുള്ളതു്. അവയ്ക്കു പുറമെ രാമായണം, ഭാരതം, യോഗിക്രമം മുതലായ പ്രത്യേകം പേരുകളുള്ള കളികളുണ്ടു്. ചില ഇരുത്തങ്ങളും മെയ്യഭ്യാസക്രമങ്ങളും യോഗാഭ്യാസത്തിലെ ആസനങ്ങളുടെ പ്രഥമപാഠങ്ങളായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. പാട്ടുകളൊക്കെ പുരാണകഥകളെ അടിസ്ഥാനമായവയും ചിലതു വേദാന്തതത്വങ്ങളെ കുറിക്കുന്നവയും ചിലതു രസകരമായ ചോദ്യോത്തരങ്ങൾ വഴിയായവയും ആകുന്നു. പൂരക്കളിയുടെ മാതൃക കാണിക്കാൻ അല്പം ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇവിടെവെച്ചു കളിക്കുന്നതാകുന്നു.

പുള്ളുവർപാട്ടു്, കളംപാട്ടു് എന്നിവയും വടക്കെ മലയാളത്തിൽ പ്രത്യേകമായുള്ളവതന്നെ. മുസ്ലീംയുവാക്കൾ കളിക്കുന്ന കോൽകളിയും അവരുടെ പാട്ടുകളും മുൻപു കേൾക്കാത്തവരെ നിശ്ചയമായും രസിപ്പിക്കുന്നവയും, മെയ്യഭ്യാസം സംബന്ധിച്ചും സാഹിത്യം സംബന്ധിച്ചും

ശ്രദ്ധേയങ്ങളും ആയിരിക്കും. ഇവയ്ക്കുപുറമെ, തെക്കു പാണന്മാരെന്നും ഇവിടങ്ങളിൽ മലയർ എന്നും പറയപ്പെടുന്ന ജാതിക്കാർ കെട്ടി ആടുന്ന "തിറ"യുടെ സ്വഭാവവും നിങ്ങൾ കാണും. മലയർ വടക്കെ മലയാളത്തിൽ അല്പം കുടുംബങ്ങൾ മാത്രമെ ഉള്ളുവെങ്കിലും അവക്കുള്ള വിശേഷവിധി അവരുടെ ഇടയിൽ അക്ഷരാഭ്യാസമില്ലാതെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതാകുന്നു. മിക്കപേരും രാമായണം, ഭാരതം മുതലായവ മനഃപാഠം പഠിച്ചിരിക്കും. അവരുടെ തൊഴിലിന് അത് അത്യാവശ്യമാണ്. "നിഴൽക്കുത്ത്" എന്നു പേരായി ഒരു ചെറിയ പാട്ടു നിങ്ങളിൽ പലരും കേട്ടിരിക്കാം. അത് ഒരു കാലത്ത് ആരോ അച്ചടിപ്പിച്ചിരുന്നു. ആ പാട്ടു മലയരുടെ സ്വത്താണ്. മലയരുടെ ഫലിതം പ്രസിദ്ധമാണ്. ഇവിടെവെച്ച് ഒരു മലയൻ "ചാമുണ്ടി" എന്ന ദേവതയുടെ കോലം കെട്ടി തോററം ചൊല്ലുന്നതു നിങ്ങൾക്കു കേൾക്കാം. പഴയ പാട്ടുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ തോററവും സാഹിത്യപരമായി വിലയുള്ളതായി കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ.

ഈ വക പഴയപാട്ടുകളും കളികളും നിലനിർത്തേണ്ടതോ, പുതിയ പരിഷ്കാരത്തിനു പററാത്തവയായി ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതോ എന്നു തീർച്ചയാക്കേണ്ടതു ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരും ഭാഷാഭിമാനികളും ആയ നിങ്ങളാണ്. ഒരു കാര്യം മാത്രം ഞാൻ പറയാം. ഇക്കാലത്തു പ്രാഥമിക വിദ്യാശാലകളിൽ പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിൽ, ശരീരായാസത്തിന് ഉതകുന്ന ചില കളികളൊക്കെ ഏർപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടല്ലൊ. "ട്രെയിൻ" ചെയ്യുന്ന ഗുരുനാഥന്മാർ അവയെ പ്രത്യേകം ശീലിക്കുക വേണമെന്നും തോന്നുന്നു. ആവക കളികളോ, പൂരക്കളി, കോൽക്കളി മുതലായ പഴയ കളികളോ ഏതാണു വിദ്യാശാലകളിലേയ്ക്കു് അധികം നല്ലതെന്നും ആവശ്യമെന്നും ഈ കളികൾ കണ്ടാൽ നിങ്ങൾ ഒന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണ്.

സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ നേരിട്ടു പ്രവർത്തിക്കാതെ, ഭാഷാഭിവൃദ്ധികൊണ്ടുള്ള ഗുണമനുഭവിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരായ എന്നെപ്പോലുള്ളവക്ക് ഉണ്ടാകുന്ന ഇച്ഛാഭംഗത്തെപ്പററി രണ്ടു വാക്കു പറവാൻ അനുവദിക്കേണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഹൈസ്കൂൾക്ലാസ്സുകളിൽ എല്ലാ വിഷയങ്ങളും മാതൃഭാഷയിൽ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഒരു അഭിപ്രായം ബലപ്പെട്ടുകൊണ്ടു വരികയും അതിന്റെ പ്രാരംഭം കണ്ടുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലൊ. കെമിസ്റ്ററി, ഫിസിക്സ് മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഇപ്പഴത്തെ നിലയിൽ, എങ്ങനെയാണു മലയാളഭാഷവഴിയായി പഠിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയെന്ന് അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "ക്ലോറീൻ"

എന്ന വാക്കിന്, പക്ഷെ വല്ല മലയാളപൎയ്യായമോ, അഥവാ സംസ്കൃത പൎയ്യായമോ കണ്ടുപിടിക്കുമായിരിക്കാം. Chlorate, Chlorite, Chlorous, Chloric, മുതലായ ഭേദങ്ങളും അതുപോലെ തന്നെ Phosphate, Phosphide, Phosphine, Phosphite, Phosphoric, മുതലായ പദങ്ങളും, ഇവയ്ക്കു ദിവഃസന എന്നപോലെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭേദങ്ങളും കുറിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകൾക്ക് അപ്പപ്പോൾ ഭാഷയിൽ പൎയ്യായങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ വല്ല സൂത്രങ്ങളൊ ഉപായങ്ങളൊ വേണ്ടയൊ? അതു വല്ലവരും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അഥവാ ആവക ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകൾ ആ നിലയിൽ തന്നെയാണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടതെന്നതിനെപ്പററി എല്ലാവരും യോജിച്ച ഒരു അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? ഈ സമ്മേളനത്തിൽവെച്ച് "ശരീരശാസ്ത്രവും സാങ്കേതിക സംജ്ഞകളും" എന്ന വിഷയത്തെപ്പററി ഒരു പണ്ഡിതൻ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും എന്നു കാണുന്നു. അദ്ദേഹം ഈ സംഗതിയെപ്പററിയും വല്ലതും നിർദ്ദേശിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിരിക്കട്ടെ, ഇപ്പോൾ ലോകംമുഴുവൻ ഉള്ള ജനങ്ങളെ ആകൎഷിക്കുന്ന വൎത്തമാനങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നു ക്രിക്കററുകളിയെപ്പററിയുള്ളതാണല്ലൊ. ആസ്ത്രേലിയയും ഇംഗ്ലണ്ടും ക്രിക്കററുകളിയിൽ മത്സരിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലം ലോകംമുഴുവൻ അറിവാൻ ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടി കാത്തിരിക്കും. ലോകമഹായുദ്ധത്തിലെ വല്ല സംഭവവും കമ്പിവഴിയായി അയച്ചിരുന്ന ഉത്സാഹത്തോടുകൂടിയാണു ക്രിക്കററുമാച്ചിനെപ്പററിയുള്ള വൎത്തമാനം Reuter അയക്കുന്നത്. ആ വൎത്തമാനങ്ങൾ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിലാകത്തക്കവണ്ണം എഴുതി പരസ്യംചെയ്യാൻ നമ്മുടെ വൎത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾക്കു സാധിക്കുമോ? വിദ്യുച്ഛക്തിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അന്നന്നു കണ്ടുപിടിക്കുന്ന പുതിയ വിദ്യകളെ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ വിവരിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുമോ?

ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചവർ മലയാളഭാഷയിലെ പത്രങ്ങൾ വായിക്കുന്നില്ലെന്നും മലയാളഭാഷയോടു പ്രതിപത്തി കാണിക്കുന്നില്ലെന്നും ആക്ഷേപിക്കുന്നവർ ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ഉത്തരംപറയുവാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാകുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞ കാൎയ്യങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ വിവരിക്കാനുള്ള വഴി തുറന്നു കാണിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നവരായിരിക്കും യഥാൎത്ഥഭാഷാഭിമാനികളും ഭാഷാപരിഷ്കാരികളും. ഇംഗ്ലീഷും സംസ്കൃതവും മലയാളവും പഠിച്ചറിഞ്ഞ യുവജനങ്ങൾ ഈ കാൎയ്യത്തിനു വേണ്ടിയാണു പരിശ്രമിക്കേണ്ടതു്. നമ്മൾ തമ്മിൽ കലഹിച്ചിട്ടു ഫലമില്ല. പരിഷത്തിനെ

ആക്ഷേപിച്ചതുകൊണ്ടും ഫലമില്ല. ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കായി പരിശ്രമിക്കേണ്ടുന്ന ഉത്തരവാദിത്വം എല്ലാവക്കും ഉള്ളതാകുന്നു.

കേരളസവ്വകലാശാലയെപ്പററി നമ്മളുടെ ഈ സമ്മേളനത്തിൽ വെച്ചു വല്ല പ്രമേയവും പാസ്സാക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രമേയങ്ങൾ പണ്ടും ചില സന്ദഭ്ങ്ങളിൽ പാസ്സാക്കിയിരുന്നുവെന്നാണ് അറിയുന്നത്. ആന്ധ്രക്കാക്ക് ഒരു സവ്വകലാശാല സാധിച്ചു; ഒരു അണ്ണാമല കലാശാലയും ഉണ്ടായി. നമ്മൾക്കു് ഒരു ജെയിപ്പൂർ രാജാവോ, ചെട്ടിനാട്ടു രാജാവോ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഒരു കേരള കലാശാല സാധിക്കാത്തതെങ്കിൽ അതു വളരെ പരിതപിക്കത്തക്കതാകുന്നു. ഈ കായ്യത്തിൽ പൊതുജനങ്ങൾക്കു ചെയ്യാനുള്ളതിൽ അധികം ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള പ്രവൃത്തി കൊച്ചി, തിരുവിതാംക്രർ എന്നിവിടങ്ങളിലെ മഹാരാജാക്കന്മാക്കാണ് ഉള്ളതെന്നു പറയുവാനേ എനിക്കു തോന്നുന്നുള്ളു. മതിരാശിസവ്വകലാശാലയിൽ കൃഷിസംബന്ധമായും വൈദ്യസംബന്ധമായും എഞ്ചിനീയറിങ്ങ്സംബന്ധമായും മററുമുള്ള കോളേജുകളിൽ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാത്ഥികൾക്കുള്ള പ്രവേശനത്തിനു കുറെ തടസ്ഥങ്ങൾ നേരിട്ടിരിക്കുന്നതു് ആലോചിച്ചാൽ കൊച്ചിയിലെയും തിരുവിതാംക്രറിലെയും മഹാരാജാക്കന്മാർ ഈ കായ്യത്തിൽ ഇറങ്ങി പ്രവത്തിക്കാത്തതിനെയും അവരെ അവിടങ്ങളിലെ പ്രജകൾ കുത്തിയിളക്കാത്തതിനെയും പററി വിസ്മയിക്കുന്നു. തിരുവിതാംക്രർ, കൊച്ചി, ബ്രിട്ടീഷ്മലബാർ എന്നീ മൂന്നു രാജ്യങ്ങളെയും സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു കലാശാല, മലബാർരാജ്യം ഒരു പ്രത്യേകസംസ്ഥാനമായിത്തീരുന്നതിനു മുൻപു്, ഉണ്ടാകേണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

പരിഷത്തിന്റെ ഒരു വാഷികസമ്മേളനത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷതവഹിച്ചിരുന്ന അപ്പൻതമ്പുരാൻതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരുന്നു:-

"ഭാഷാകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച ഏകമാതാവിന്റെ സന്താനങ്ങളായ നാംതമ്മിൽ, വാക്കുകൊണ്ടു പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ള ഒരു സ്വാഗതകമ്മത്തിന് ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല......ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു മഹാസത്രത്തിന് എത്തിയിരിക്കുന്ന അനന്തിരവന്മാരുണ്ടു്; കാരണവന്മാരുണ്ടു്; എല്ലാവരുമായി യോജിച്ചു കഴിയുക; വല്ല ഭേദഗതിയും ആവശ്യമായി തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു നമ്മൾ തമ്മിൽ ആലോചിച്ചു യോജിച്ചു ചെയ്യണമെന്നൊരപേക്ഷയുണ്ടു്."

തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ചെയ്ത ആ അപേക്ഷതന്നെയാണ് എനിക്കും ഉള്ളതു്. മഹാജനങ്ങളെ, നമ്മൾക്കുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസം എന്തു

തന്നെയായാലും, നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള മതവ്യത്യാസവും ജാതിവ്യത്യാസവും എന്തുതന്നെയായാലും, നേതാക്കൾക്കു വ്യക്തിപരമായ വിശേഷങ്ങൾ എന്തുതന്നെയായാലും, രാജ്യത്തെ പൊതുവെ സംബന്ധിക്കുന്നതും രാജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു കാരണമായതും സർവ്വവിധമായ പരിഷ്കാരത്തിനും കാരണമായതും ആയ മാതൃഭാഷാഭിവൃദ്ധിയെ സംബന്ധിച്ചെങ്കിലും നമ്മൾ യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുക. അതിനുള്ള ഗുണമനസ്സ് എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ ഉണ്ടാകുക. സാഹിത്യവിഷയത്തിൽപോലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളെയും മറ്റുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രവർത്തിച്ചു പൊതുവിലുള്ള സാഹിത്യപരിഷത്തിനെപ്പോലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളെ നശിപ്പിച്ച്, നമ്മൾതമ്മിൽ കലഹിച്ച്, ഇംഗ്ലീഷുശൈലിയിൽ പറയപ്പെടുന്ന 'കിൽക്കന്നിയിലെ പൂച്ചകളെ'പ്പോലെ ഒന്നു മറ്റൊന്നിനെ ഭക്ഷിച്ചു രണ്ടും നശിക്കാൻ ഇടവരുത്തുവാൻമാത്രമെ കൊള്ളുകയുള്ളു എന്ന അപവാദത്തിനു നമ്മൾ ഇടവരുത്താതിരിക്കുക.

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഒമ്പതാം സമ്മേളനം തലശ്ശേരിവെച്ചു നടത്തുവാൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടവരെ ഞാൻ അഭിനന്ദിക്കുന്നു; അവരുടെ ധൈര്യത്തെ ഞാൻ കൊണ്ടാടുന്നു; അവരുടെ ക്ഷമയെയും വിവേകത്തെയും ഞാൻ ആദരിക്കുന്നു; ഇതിനായി പരിശ്രമിക്കാൻ നൂറുപേർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിൽ 99 പേരും യുവജനങ്ങളായിരുന്നുവെന്നും, യുവജനങ്ങളുടെ സഹായത്താലും സഹകരണത്താലും ആണ് ഈ സമ്മേളനം നടത്തപ്പെടുന്നതെന്നും എല്ലാവരും ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഏതുതരം പ്രയാസങ്ങളെയും തടസ്സങ്ങളെയും സഹിച്ച് ഈ യുവജനങ്ങളെ ക്ഷമയോടും വിവേകത്തോടും ഉപദേശിച്ചു നയിച്ചുപോന്ന വൃദ്ധന്മാരെ ഞാൻ ബഹുമാനപൂർവ്വം അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നു. യുവജനങ്ങളുടെ ഉത്സാഹവും ശക്തിയും, വൃദ്ധന്മാരുടെ ലോകപരിചയവും ക്ഷമാശീലവും സംയോജിച്ചു ഭാഷാവൃദ്ധിയേയും രാജ്യാഭിവൃദ്ധിയേയും മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ച്, പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും ധനവാന്മാരുടെയും പണക്കിഴിയെ മാത്രം ആശ്രയിക്കാതെ സാധുജനങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന പലതുള്ളി പെരുവെള്ളംപോലുള്ള ദ്രവ്യസഹായത്തെ അവലംബിച്ച്, സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്ത്, പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും പണക്കാരുടെയും സ്വത്താണെന്നുള്ള ആക്ഷേപം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു സവിശേഷം തെളിയിച്ചുകൊണ്ടു നടത്തപ്പെടുന്ന ഈ സമ്മേളനത്തിനു ഞാൻ സർവ്വവിജയങ്ങളും ആശംസിക്കുന്നു.

നിങ്ങൾക്കു സ്വാഗതം, നിങ്ങൾക്കു വന്ദനം.

———:0:———

അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം.

(മിസ്സിസ്സ് സി. കുട്ടൻനായർ അവർകൾ ബി. ഏ. എൽ. ററി.)

മാന്യ സദസ്യരേ,

സാഹിത്യത്തിന്ന കേവലം സങ്കുചിതമായ ഒരർത്ഥം കല്പിക്കുന്ന പക്ഷം അതിന്റെ ലോകത്തിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലാത്ത എന്നെ ഈ മാന്യപദത്തിലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചത് എന്തുകൊണ്ടെന്നറിയുന്നില്ല. പ്രായംകൊണ്ടും പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടും സാഹിത്യസാഹചര്യംകൊണ്ടും ഈ ഉൽകൃഷ്ടപദവിക്കു സർവ്വഥാ അർഹരായ അനേകം ആളുകളാൽ അലംകൃതമായിരിക്കുന്ന ഈ മഹാസദസ്സിൽ ഞാൻ വളരെ സങ്കോചത്തോടുകൂടിയാണ് സന്നിഹിതയാകുന്നത്. ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ എനിക്കൊന്നറിയിക്കുവാനുണ്ട്. പണ്ഡിതാഗ്രഗണ്യന്മാരായ സാഹിത്യകുശലന്മാർക്കുമാത്രം സാദ്ധ്യമാകുന്നവിധത്തിൽ സാഹിത്യപരമായ ഒരു വിമർശനത്തിന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ജീവിതത്തിന്നും സാഹിത്യത്തിന്നും തമ്മിൽ സ്ഥായിയായ ബന്ധമുള്ളതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥാനുഭവങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുമ്പോൾ, ഭാഷയ്ക്കു ലാളിത്യം കുറഞ്ഞാലും, സങ്കേതങ്ങളെ അതിലംഘിച്ചുപോയാലും ആ സാഹിത്യം ഉജ്ജ്വലവും സജീവവും ആയിരിക്കയും, സമുദായത്തിന്റെ പരിവർത്തനമാകുന്ന പരമോദ്ദേശ്യത്തെ അതു നിറവേററുകയും ചെയ്യും. മനുഷ്യജീവിതം ശക്തങ്ങളായ അനുഭവപാഠങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവ സ്ഥിതിവ്യത്യാസങ്ങളെ കണക്കാക്കുന്നില്ല. ഈ ബോധത്തോടുകൂടി നാം സാഹിത്യത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നതായാൽ അതിന്റെ വ്യാപ്തി വിപുലമെന്നു പ്രത്യക്ഷമാകും. അങ്ങനെയിരിക്കേ, എന്നെപ്പോലെയുള്ളവർക്കുപോലും സാഹിത്യത്തെസ്സംബന്ധിച്ച് എന്തെങ്കിലും വല്ലതും പറവാനുണ്ടാകുമെന്നുള്ള വിശ്വാസമാണ് ഈ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുന്നതിന് എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. അപൂർണ്ണങ്ങളും ഒരുപക്ഷേ മാമൂൽപ്രിയന്മാരായ പഴയ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കും അഹിതങ്ങളും ആയിരിക്കാമെങ്കിലും, സ്വന്തം ചില അനുഭവങ്ങളുടെ ഫലമായ ചിന്താശകലങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഇന്ന് നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതിന്നു ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്. അതിന്നിടയാക്കിയതിന്നു പരിഷൽഭാരവാഹികളോട് എന്റെ ഹാർദ്ദമായ നന്ദി പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

---

* പരിഷത്തിന്റെ നവമ സമ്മേളനം— തൃതീയയോഗം. തലശ്ശേരി.

മനുഷ്യന്റെ ചിന്താശക്തിയുടെ ദുരതിക്രമമായ മഹാബലത്തെ പുരാതനയോഗികളും ആധുനികമനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും പലവിധ പരീക്ഷണങ്ങളും നടത്തി സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ ഏതൊരു വസ്തുവും സൃഷ്ടിപരമായ ഭാവനാശക്തിയുടെ സന്താനമാണ്. അവന്റെ മാനസികവ്യാപാരങ്ങളുടെ വിവിധപ്രകടനങ്ങളിൽ എത്രയോ പ്രധാനമായ സ്ഥാനമാണു വാക്കുകൾക്കുള്ളതു്. വ്യക്തികളെ തമ്മിൽ അടുപ്പിക്കാം, അകററാം, മഹത്തായ കാര്യങ്ങൾക്കു പ്രേരിപ്പിക്കാം, നികൃഷ്ടങ്ങളായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലേയ്ക്കു വലിച്ചിഴയ്ക്കാം. വാക്കുകൾക്കു് എന്താണു സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതു്! വാഗ്വൈഭവംകൊണ്ടു മനുഷ്യനു സിദ്ധമാവുന്ന സ്വാധീനശക്തിക്കു ഏതുകാലത്തെ ലോകചരിത്രവും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റേയും സംസ്കാരത്തിന്റേയും അസ്തിവാരമിട്ട പുരാതനഗ്രീസ്സിന്റെ യഥാർത്ഥമായ നട്ടെല്ലു് അവിടത്തെ വാഗ്മികളും സാഹിത്യകാരന്മാരുമായിരുന്നു.

ഭയങ്കരങ്ങളായ ആപത്തുകളെ യാതൊരു ക്രമലംഘനം കൂടാതെ വരിക്കുവാൻ നെപ്പോളിയന്റെ പടയാളികൾ സന്നദ്ധരായിരുന്നതിനു കാരണം അവരുടെ നേതാവിന്റെ യുദ്ധവൈദഗ്ദ്ധ്യമോ ധീരതയോ ശാസനശക്തയോ അല്ല; പിന്നെയോ, തന്റെ അനുയായികളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ശക്തിമത്തായി സ്പർശിച്ചു് ഇഷ്ടംപോലെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അന്യാദൃശമായ വാക്ചാതുര്യമായിരുന്നുവത്രെ.

27 കൊല്ലം തന്റെ ജന്മദേശമായ മേവാർ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനു അക്ബറോടു വാശിയോടെ പൊരുതിയ ധീരനായ റാണാപ്രതാപസിംഹൻ ഒടുവിൽ തന്റെ പടയാളികളുടെ ക്ലേശങ്ങൾ കണ്ടു മനസ്സു ക്ഷീണിച്ചു മുഗൾചക്രവർത്തിക്കു കീഴടങ്ങുന്നതിനു തീർച്ചയാക്കിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിശ്ചയത്തിനു് ഇളക്കം വരുത്തി ദേശാഭിമാനവും സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛയും ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചതു് അക്ബറുടെ രാജധാനിയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു രാജപുത്രകവി കവിതാരൂപത്തിൽ അയച്ചുകൊടുത്ത ഏതാനും ചില വരികളാണുപോൽ.

ലോകചരിത്രം ഇത്തരത്തിലുള്ള പല ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ടും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആധുനികകാലത്തു വിശേഷിച്ചും സാഹിത്യം അസാമാന്യമായ ശക്തിവിശേഷം മൂലം സമുദായത്തിൽ വരുത്തിയിട്ടുള്ളതും, നിമിഷംപ്രതി വരുത്തുന്നതുമായ അത്യത്ഭുതകരങ്ങളായ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കു് അവസാനമില്ല.

നമ്മുടെ സങ്കല്പദൃഷ്ടികൾ 35 കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു സെൻറ് പീറ്റേഴ്സ്ബൎഗ്ഗിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭയങ്കരമായ കാരാഗൃഹത്തിലെ ഏകാന്തമായ മുറിയിലേയ്ക്കു ഓടിക്കുന്നതായാൽ അവിടെ പെറുപ്പക്കാരനായ ഒരു കുറിയ മനുഷ്യനിരുന്നു്, എത്രയും ശ്രദ്ധയോടും ക്ഷമയോടുംകൂടി പാലിൽനിന്നുള്ള കൃത്രിമമഷികൊണ്ടു കടലാസ്സുകൾ എഴുതി നിറയ്ക്കുന്നതു കാണാം. സൂത്രത്തിൽ പുറത്തേയ്ക്കു കടത്തുന്ന അവസരത്തിൽ, അവയിൽ പലതും പോലീസ്സിൻെറ കയ്യിൽപ്പെട്ടുപോകുന്നുവെങ്കിലും ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തു് എത്തിച്ചേരുന്നവ അവയുടെ കൃത്യം വേണ്ടുംവണ്ണം നിൎവ്വഹിക്കുന്നു. അജ്ഞതയിലും അലസതയിലും ആണ്ടു കിടക്കുന്ന റഷ്യൻതൊഴിലാളിവൎഗ്ഗം ആദ്യമായി തട്ടി ഉണൎത്തപ്പെടുന്നു. പിന്നീടു സൈബീരിയയിലേയ്ക്കു നാടുകടത്തപ്പെട്ടപ്പോഴും ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ പോയി പാൎത്തിരുന്നപ്പോഴും അക്ഷീണപരിശ്രമത്തോടെ തൂലികാവ്യാപാരം തുടൎന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ആ വിപ്ലവകാരി — അതെ, ചരിത്രപ്രസിദ്ധനായ ആ ലനിൻ — തൻെറ ലഘുപത്രികകൾ ചില സ്നേഹിതന്മാരുടെ സഹായത്താൽ സ്വരാജ്യത്തിലെങ്ങും പ്രചരിപ്പിച്ചതിൻെറ ഫലമായി റഷ്യയിൽ വിപ്ലവകാലത്തു പ്രവേശിക്കുന്നതിനും തൊഴിലാളികളുടെ നേതൃത്വം നിഷ്പ്രയാസം വഹിക്കുന്നതിനും ശക്തനായിത്തീൎന്നു. ആശയഗാംഭീൎയ്യത്തോടുകൂടി യുക്തിയുക്തം ലഘുവും സ്പഷ്ടവും ശക്തവുമായ ഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം എഴുതീട്ടുള്ള പല ഉപന്യാസങ്ങളും ആധുനികറഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിൽ, എന്നല്ല ലോകസാഹിത്യത്തിൽതന്നെ, ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനം അൎഹിക്കുന്നവയാണു്.

സാഹിത്യത്തിൻെറ ശക്തി നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ അതിൻെറ സഹായത്താൽ പലപ്പോഴും ആപൽഘട്ടങ്ങളിൽ കൂടി രാഷ്ട്രങ്ങളെ നയിക്കുകയും ചിലപ്പോൾ സ്വാൎത്ഥലാഭത്തിനായി പ്രക്ഷോഭണങ്ങൾക്കിരയാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നു പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ മാനുഷികശക്തികൾ സാഹിത്യപരമായ പ്രചരണവേലയാണു വിജയത്തിനു് ഒരു പ്രധാനമാൎഗ്ഗമായി കരുതുന്നതു്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു്, യാഥാസ്ഥിതികരായ പല രാഷ്ട്രനേതാക്കന്മാരും നിയമങ്ങൾകൊണ്ടു സാഹിത്യപരമായ പ്രചരണവേലയെ കൎക്കശമായി നിയന്ത്രിക്കുകയോ നിരോധിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നതും.

എന്നാൽ സാഹിത്യത്തിൻെറ പരമമായ ഉദ്ദേശ്യത്തെപ്പററി ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടു് എന്ന പരമാൎത്ഥം ഞാൻ ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. "കല കലയ്ക്കുവേണ്ടി" എന്ന വാക്യത്തെ മുറുകെപ്പിടി

ച്ചു മനുഷ്യന്റെ സൗന്ദര്യാവബോധത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണ് അതിന്റെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ കൃത്യമെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന പ്രാമാണികന്മാരായ കലാനിരൂപകന്മാർ ധാരാളമുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ കലാപരമായ സൗന്ദര്യബോധത്തെ വികസിപ്പിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യം തന്നെ. എങ്കിലും സാഹിത്യം സാമാന്യജനങ്ങളോടു ശക്തിമത്തായി സംസാരിച്ച് അവരുടെ വികാരവിചാരങ്ങളെ തട്ടിയുണർത്തുന്നതാണെങ്കിൽ ആ സിദ്ധാന്തത്തെ അങ്ങനെതന്നെ സ്വീകരിക്കാമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു.

മനഃസംസ്കാരമാണു സാഹിത്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ഉദ്ദേശ്യമെന്നു വളരെപ്പേർക്കുള്ള അഭിപ്രായത്തോടു ഞാൻ യോജിക്കുന്നുവെങ്കിലും സംസ്കാരം എന്ന വാക്കുകൊണ്ട് എല്ലാവരും വിവക്ഷിക്കുന്നത് ഒന്നുതന്നെയാണോ എന്നു സംശയമാണ്. സദാചാരപരമ്പരകളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന ജീർണ്ണിച്ച ചില മാമൂലുകളെ മുറുകെപ്പിടിച്ചു ജീവിക്കുന്ന പല പണ്ഡിതന്മാരേയും മനഃസംസ്കാരം സിദ്ധിച്ചവരെന്നു മാനിച്ചുകേൾക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ യഥാർത്ഥ മനുഷ്യത്വത്തിന് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്ന സ്വതന്ത്രചിന്ത, സ്വാതന്ത്ര്യബോധം, ജീവിതത്തെ അതിന്റെ നഗ്നതയിൽ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധത എന്നിവ അവർക്കുണ്ടോ എന്നാണു നാം ആലോചിക്കേണ്ടത്. മനുഷ്യജീവിതത്തെ ഞെരുക്കിക്കൊല്ലുന്ന അടിമത്വത്തിൽനിന്നും വിമുക്തമാക്കി സമുദായപുരോഗതിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ പരിവർത്തനം വരുത്തുകയാണു സാഹിത്യത്തിന്റെ മഹത്തരമായ മുഖ്യകൃത്യം.

ഈ അഭിപ്രായത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ നമുക്കു മലയാളസാഹിത്യത്തെ ഒന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ വലിയ അഭിമാനത്തിനു വകയുണ്ടാകുമോ എന്നു സംശയമാണ്. മനുഷ്യന്റെ പരീക്ഷണങ്ങളെയും അനുഭവങ്ങളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതാണു സാഹിത്യം എന്ന തോതു വച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ, കേരളീയരുടെ സാഹിത്യം എത്ര ശുഷ്കമാണെന്ന് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. രാഷ്ട്രീയമായും, ശാസ്ത്രീയമായും, സാമുദായികമായും ഉള്ള വിവിധപ്രമേയങ്ങളെ ധീരമായും കൂലങ്കഷമായും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ എത്രകണ്ടുണ്ട്? മനുഷ്യസമുദായത്തോട് എത്രയും സ്ഥായിയായി ബന്ധമുള്ളതും ഇന്നു പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ പര്യവേക്ഷണത്തിനു വിഷയീഭവിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ (Eugenics) വംശസംസ്കാരവിജ്ഞാനീയം സ്വഭാഷയിലേയ്ക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിന് എന്തൊരു വൈമുഖ്യമാണു നാം കാണിക്കുന്നത്! കർമ്മകുശലതകൊണ്ടും, ജീവിതമാഹാത്മ്യംകൊണ്ടും ഒരു പ്രത്യേകവർഗ്ഗത്തി

ന്റെയോ രാഷ്ട്രത്തിന്റെയോ സ്വകാര്യസ്വത്തെന്നു കരുതുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവരും ലോകചക്രത്തെ തിരിക്കുന്നവരുമായ വ്യക്തികളെപ്പററി നമ്മുടെ സാഹിത്യം നമ്മെ എന്തു പഠിപ്പിക്കുന്നു? ശാസ്ത്രലോകത്തിലെ കണ്ടുപിടുത്തംമൂലം രാഷ്ട്രങ്ങൾ അന്യോന്യം സംഘടിതമായിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് ഏതൊരു പൗരനും സ്വന്തം രാജ്യത്തിന്റെ മാത്രമല്ല, ലോകത്തിന്റെ ഒരു സംക്ഷിപ്തചരിത്രം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിരിക്കെ, നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെപ്പററിയെങ്കിലും ശരിയായ പക്ഷ്യവക്ഷണം നടത്തി ഒരു ചരിത്രം എഴുതുന്നതിന്നു വല്ലവരും പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ? സാഹിത്യത്തിനു പരിമിതമായ അർത്ഥം കല്പിക്കുന്നതായാൽതന്നെയും നമ്മുടെ സാഹിത്യം എത്രയും അപൂർണ്ണമാണു്. കേരളീയരുടെ ജീവിതം എത്ര ശുഷ്കമായാലും ശരി, അതിന്റെ ഒരു യഥാർത്ഥപ്രതിഫലനമെങ്കിലും അവരുടെ സാഹിത്യത്തിൽ കാണുന്നില്ല. കഥാപാത്രങ്ങളായ നായന്മാർക്കു് ആഭിജാത്യവും സ്ഥാനവലിപ്പവും ഒരു Passport ആയിട്ടാണു നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും സാധാരണമായി കാണുന്നതു്. പ്രഭുക്കന്മാരോടും പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തിനോടും ഉള്ള അടിമമനോഭാവത്തിനു വലിയ കുറവു കാണുന്നില്ല. അവശസമുദായങ്ങളുടെ വിഷമതകളെ സഹതാപബുദ്ധിയോടെ ഊന്നിപ്പറയുന്ന കവിതകളോ, ആഖ്യായികകളോ ഇന്നും സുലഭമായിട്ടില്ല; ഈയവസരത്തിൽ മഹാകവികളായ കുമാരനാശാൻ, വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ എന്നിവരെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ലെന്നു ഞാൻ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. കേരളത്തിലെ സ്ത്രീകളെപ്പോലെ യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കുന്ന മററു സ്ത്രീകൾ ഇന്ത്യയിൽ എന്നല്ല ലോകത്തിൽ മിക്ക സ്ഥലങ്ങളിലും ഇല്ലെന്നു് അഭിമാനിക്കാവുന്നതുണ്ടെങ്കിലും, കഥാപാത്രങ്ങളായ സ്ത്രീകളെ ഇന്നും വെറും വികാരാധീനകളായ 'ജീവികൾ' (Sentimental beings) ആയി—കവിയുടെ വാക്കിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ പുരുഷനാകുന്ന മഹാതരുവിനു ചുററും പടന്നു വളരുന്നതോ, വളരേണ്ടുന്നതോ ആയ കോമളവല്ലികളായി—മാത്രമാണല്ലൊ, നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ ചിത്രീകരിക്കുന്നതു്. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിലെ 'സുഭദ്ര'യെപ്പോലെ ചില വീരനായികമാരെ നമ്മുടെ സ്വതന്ത്രകൃതികളിൽ കാണുന്നതു് ഒരു അപൂർവ്വഭാഗ്യമായിട്ടേ കരുതേണ്ടതുള്ളു. സാമുദായികപ്രശ്നങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി ദിനംപ്രതി ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന യഥാർത്ഥസംഭവങ്ങളെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ടു്, സമുദായത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കു സഹായിക്കുന്ന വിപ്ലവകരങ്ങളായ ഗംഭീരാശയങ്ങളോടുകൂടി മാക്സിംഗോർക്കി, ഡോസ്റേറാവ്സ്കി മുതലായ ആധുനികസാഹിത്യകാരന്മാർ രചിച്ചിട്ടുള്ള

നോവലുകൾ ഇതരഭാരതസാഹിത്യങ്ങളിലേയ്ക്കു തർജ്ജമചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽവെച്ചു മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന കേരളത്തിൽ ഇന്നും, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കൂലിക്കാർക്കു വിശ്രമസമയത്തു വായിക്കുന്നതിനു യഥാർത്ഥസാഹിത്യലോകത്തിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലാത്ത ചില 'ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ' 5 ദിവസംകൊണ്ടു് 1000 വശങ്ങൾ വീതം എഴുതിവിടുന്നതും, അവിടത്തെ വെട്ടുവഴികളിൽ നിസ്സാരവിലയ്ക്കു വാങ്ങാൻ കിട്ടുന്നതുമായ ചില നോവലുകളാണ് യാതൊരു ക്ഷാമവുമില്ലാതെ, സ്വന്തമായി സ്വഭാഷയിലേയ്ക്കാക്കപ്പെടുന്നതു്. ആകപ്പാടെ ഇതാണ് ഇന്നത്തെ മലയാളസാഹിത്യത്തിൻെറ സ്ഥിതി.

ഇതിനുള്ള കാരണങ്ങളും പരിഹാരവും ആരാഞ്ഞറിയേണ്ടതാണല്ലൊ. നല്ല നിഘണ്ടുക്കളുടെയോ വായനശാലകളുടെയോ നിരൂപണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയോ സഹായത്താൽ മാത്രം നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തെ പരിപുഷ്ടമാക്കാമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം അത്ര ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നു് മലയാളസാഹിത്യത്തിനു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നുവോ, എന്നു് എല്ലാഗവമ്മെണ്ടുവകുപ്പുകളിലേയും ഭാഷയായി അതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നുവോ, അന്നു മാത്രമേ മലയാളസാഹിത്യത്തിനു യഥാർത്ഥമായ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകയുള്ളൂ. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ അനവധി ഭാഷകളുണ്ടു്. ഒരു പൊതുദേശീയഭാഷയായി ഹിന്ദി സ്വീകരിക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഇന്ത്യയിലെ ഒരു പൊതുഭാഷയാകാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത മലയാളഭാഷയ്ക്കു പ്രഥമസ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നതിലും നല്ലതു് ഇന്ത്യാക്കാരുടെ പൊതുവേയുള്ള അഭിവൃദ്ധിയെ ആസ്പദമാക്കി, ഇന്നു ഭൂരിപക്ഷം ഭാരതീയർ സംസാരിക്കുന്ന ഹിന്ദി പ്രധാനഭാഷയായി സ്വീകരിക്കയല്ലേ എന്നു ചിലർ സംശയിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. ഞാൻ അതിനെപ്പററി ഒരു വാദം നടത്തുന്നതിനു തുനിയുന്നില്ല. മലയാളഭാഷയ്ക്കു നാം പുരോഗതി ആശിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിന്നാവശ്യമായിരിക്കുന്നതു മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ പ്രഥമസ്ഥാനം അതിനു നൽകുകയാണ്. ഏതായാലും നാം ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയ്ക്കു് ഇന്നു കൊടുക്കുന്ന പ്രാധാന്യം മററു ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു ബാല്യദശയിലിരിക്കുന്ന മലയാളഭാഷയ്ക്കു വലിയ ഉടവു വരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ലോകത്തിൽ വെച്ചു ഏററവും പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന ഒരു ഭാഷ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ഉപയോഗകരംതന്നെയെങ്കിലും അതിനു നാം ഇന്നു കൊടുക്കുന്ന അനാവശ്യമായ പ്രാധാന്യം ഗുണത്തെക്കാൾ അധികം ദോഷമാണു ചെയ്യുന്നതു്. വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ ഫലമായി തീരെ ഭിന്നമായ സംസ്കാരവും ജീവിതരീതിയുമുള്ള എത്രയോ അകലെക്കിടക്കുന്ന ഒരു

രാജ്യക്കാരുടെ ഭാഷ ഇവിടത്തെ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഭാഷയാക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു്, ഒരു വെറും വ്യാമോഹം മാത്രമാണ്. വിശേഷിച്ചു്, ഫ്രെഞ്ചു്, ജർമ്മൻ എന്നീ ഭാഷകളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ കൂടുതൽ വിഷമമുള്ളതുമാണ്. യൂറോപ്പിൽ തന്നെ ഇംഗ്ലണ്ടു് ഒഴിച്ചു മററു രാജ്യങ്ങളിൽ എത്രയോ നിസ്സാരമായ ഒരു ജനവിഭാഗത്തിനു മാത്രമേ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ അറിഞ്ഞുകൂടൂ—അവിടങ്ങളിൽ ഫ്രെഞ്ചോ ജർമ്മനോ നിശ്ചയമില്ലാതെ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാപരിജ്ഞാനംകൊണ്ടുമാത്രം സഞ്ചരിക്കുന്നതും വിഷമമാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കെ നമ്മുടെ കുട്ടികൾ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ എത്രയും വിഷമിച്ചു് ഈ വിദേശഭാഷ പഠിക്കുന്നതിനു ചെലവഴിക്കുന്ന സമയവും അനുഭവിക്കുന്ന ക്ലേശവും ഓർക്കുമ്പോൾ, അതു വലിയ ഒരു ദുർവ്യയമെന്നു തോന്നാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. വലിയ ബിരുദുകൾ നേടിയിട്ടുള്ളവരിൽ ചുരുക്കംപേർക്കു മാത്രമേ തെററു കൂടാതേയും സങ്കോചമില്ലാതേയും ഒരു ദീർഘപ്രസംഗം ഇംഗ്ലീഷിൽ ചെയ്വാൻ ഇന്നു സാധിക്കുന്നുള്ളു. അതിനുവേണ്ടി ചെലവഴിക്കുന്ന സമയത്തിൻെറ നാലിലൊരംശം സ്വഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുന്നതായാൽ വശ്യവചസ്സായ ഒരു വാഗ്മിയോ ലേഖകനോ ആകുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടാവുകയില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഇന്നു നമുക്കു സ്വഭാഷയും അന്യഭാഷയും വേണ്ടപോലെ ഉപയോഗിക്കാൻ സാധിക്കാത്തവിധത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസരീതികൊണ്ടെന്തു പ്രയോജനമാണ്?

മലയാളം പ്രധാനഭാഷയാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന് ഗവമ്മെണ്ടിൻെറ ആനുകൂല്യവും അനുവാദവും വേണമെങ്കിലും പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിൻെറ ശക്തികൂ മാത്രമേ അതു രണ്ടും സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു. ഇന്നു് ഹൈദരബാദിൽ എല്ലാ വിദ്യാലയങ്ങളിലും ഗവമ്മെണ്ടുവകുപ്പുകളിലും ഉർദുവാണു പ്രധാനഭാഷയായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷിനു രണ്ടാമത്തെ സ്ഥാനം കൊടുത്തു് ആ ഭാഷയിൽ നിന്നു വിവിധവിഷയങ്ങളെപ്പററിയുള്ള വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിന്, മറെറല്ലാ പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലും ഉള്ളപോലെ, ഒരു കമ്മററി ഏർപ്പെടുത്തുകയാണു നമ്മുടെ പ്രഥമകർത്തവ്യം. മലയാളത്തിൽ നമുക്കിന്നാവശ്യമായ പുസ്തകങ്ങൾ വളരെ കുറവായതുകൊണ്ടു് ആരംഭത്തിൽ കുറെ വിഷമമുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ അതുതന്നെ തർജ്ജിമയ്ക്കു് വലിയ ഒരു പ്രേരണയായിത്തീരുവാനാണിടയുള്ളതു്.

ഇതിനും പുറമെ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ വേറൊരു പ്രധാനസംഗതികൂടെയുണ്ട്. സങ്കുചിതമാനസരായ യാഥാസ്ഥിതികന്മാർ സാഹിത്യലോകത്തെ ഭരിക്കുന്നതായാൽ അതിന്റെ സ്ഥിതി ശോചനീയംതന്നെയായിരിക്കും. വെറും ഭാഷാപാണ്ഡിത്യമുള്ളതുകൊണ്ടോ, സാഹിത്യസംബന്ധമായ മാമൂലുകൾ ആദരിച്ചതുകൊണ്ടോ മാത്രം ഒരാൾക്കു സജീവമായ സാഹിത്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു സാധിക്കയില്ല. നെയ്ത്തുകാരനായിരുന്ന കബീർ, അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാതിരുന്ന രാമകൃഷ്ണപരമഹംസർ, തുളസീദാസ്, തുക്കാറാം, ലോകഗുരുക്കന്മാരായി ആരാധിച്ചുവരുന്ന ബുദ്ധൻ, ക്രിസ്തു ഇവരൊക്കെ പണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അവരുടെ വാക്യങ്ങൾ ഇന്നും നിരവധി മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ ഇളക്കുന്നു; ലോകസാഹിത്യത്തിലെ അമൂല്യരത്നങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു; എന്താണതിനു കാരണം? അവർ അവതാരപുരുഷന്മാരായിരുന്നുവെന്നോ, അവർക്ക് ഈശ്വരകടാക്ഷമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നോ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടായി എന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവർ അസാമാന്യന്മാരായിരുന്നുവെന്നതു വാസ്തവംതന്നെ. സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു സാധിക്കാത്ത രീതിയിലുള്ള നിർഭയതചം, സഹതാപബുദ്ധി മുതലായ ഗുണങ്ങൾ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. നിർഭയതചമൊന്നുമാത്രമാണു ജീവിതത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനും, തന്മൂലം മഹത്തായ അനുഭവപാഠങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ജീവിതത്തിന്റെ അളവററ വികാസം സാദ്ധ്യമാക്കുന്നതിനും സഹായമായിട്ടുള്ളതു്. വലിയ മതിൽക്കെട്ടുകൾക്കുള്ളിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നവർക്കു പ്രകൃതിവിലാസം കണ്ടാസ്വദിക്കുന്നതിനോ, മനുഷ്യസമുദായത്തോടു നേരിട്ടിടപെടുന്നതിനോ എങ്ങനെ സാധിക്കും? കാററും വെളിച്ചവും ഭയപ്പെടുന്ന മാനസികരോഗികളുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ശക്തിമത്തായ ജീവിതപ്രവാഹത്തിന്റെ പ്രകടനം എങ്ങനെ സാദ്ധ്യമാകും? ഇതാണു യാഥാസ്ഥിതികന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സാഹിത്യത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യതൃഷ്ണയോടുകൂടിയ ശക്തരായ വ്യക്തികളുടെ സാഹിത്യത്തിനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തിനു കാരണം.

'കാർമേഘങ്ങളിൽ കയറി മിന്നൽപിണരുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നക്ഷത്രങ്ങളുമായി സല്ലപിച്ചു, കാലം കഴിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ പല ചെറുകവികളും, ഇടയ്ക്കെങ്കിലും കീഴ്പോട്ടേയ്ക്കു് ഒന്നിറങ്ങി ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതായാൽ സഹാനുഭൂതിയോടുകൂടി യഥാർത്ഥവിഷയങ്ങളായ പലതും കാണുന്നതാണു്. മനുഷ്യനിർമ്മിതങ്ങളായ വ്യവസ്ഥകളുടെ ഫലമായുണ്ടായിട്ടുള്ള അവശതകളുടേയും ദുരിതങ്ങളുടേയും പരിഹാര

ത്തിനായി ജനസമുദായത്തിൽ ഒരു ചലനമുണ്ടാക്കത്തക്കവണ്ണം പാടുന്നതിന് ഒരു യഥാൎത്ഥകവിയെപ്പോലെ ആൎക്കാണു സാധിക്കുക? 'സാമാന്യജനദൃഷ്ടിയിൽ അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു 'പാപി'യെപ്പോലും യഥാൎത്ഥജീവിതത്തോടു ബന്ധമുള്ള ഒരു സാഹിത്യകാരനു മൈത്രീബോധത്തോടെ വീക്ഷിക്കുന്നതിനു സാധിക്കും. കവിയുടെ സങ്കല്പപാത്രമായ ശകുന്തള, അസ്വാരസ്യഭാഷയിൽ പറകയാണെങ്കിൽ, അവിവാഹിതയായ ഒരു മാതാവാണ്; എങ്കിലും അവർ ഭാരതീയസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ആരാധനാപാത്രമാകുന്നു. ഇതിൽ ആൎക്കും പരിഭവിക്കാനില്ല. എന്നാൽ കവിയുടെ ശകുന്തളയേക്കാൾ, നിർഭാഗ്യകളും നിസ്സഹായകളുമായ ശകുന്തളകൾ ലോകത്തിൽ എപ്പോഴും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണെന്നും സ്ത്രീപുരുഷന്മാൎക്കു വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സാന്മാൎഗ്ഗികമാനദണ്ഡങ്ങളനുവദിച്ചുകൊടുക്കുന്ന നമ്മുടെ 'പരിഷ്കൃത'മനുഷ്യസമുദായം അവരെ മാത്രം ഇന്നും പൈശാചികമായവിധത്തിൽ, സാഹിത്യലോകത്തിൽക്കൂടെ വേട്ടയാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുമുള്ളതിനെപ്പററി അല്പം ഒന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കുക. ഇതു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ നിസ്സാരമെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും സമുദായത്തെ യഥാൎത്ഥത്തിൽ ഇന്നു ഭരിക്കുന്ന സാഹിത്യലോകത്തിനു വിശാലഹൃദയത്തോടും സഹതാപബുദ്ധിയോടുംകൂടി മനുഷ്യജീവിതത്തെ വീക്ഷിച്ചു തെററെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം ശരിയെന്നഭിപ്രായമുള്ള മാൎഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു സമത്വഭാവേന തിരിച്ചുവിടേണ്ടതായ അതിന്റെ ചുമതല യഥാൎത്ഥജീവിതവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത വെറും സങ്കല്പലോകത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടു സാദ്ധ്യമാകയില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. രോഗത്തിന്റെ മൂലകാരണമറിഞ്ഞു ചികിത്സിച്ചാലല്ലാതെ പൂൎണ്ണാരോഗ്യം പ്രാപിക്കയില്ലല്ലോ. എന്നു നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ നിർഭയത്വവും തൽഫലമായിട്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യാസക്തി, സഹിഷ്ണുത മുതലായ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളും പരിലസിച്ചു തുടങ്ങുന്നുവോ, എന്നു് ഏതൊരു ജീവിതപ്രശ്നത്തേയും സങ്കോചം കൂടാതെ ചിന്തിക്കുന്നതിനെങ്കിലും സാദ്ധ്യമാകുന്നുവോ, അന്നു മാത്രമേ ദീപ്തിമത്തും ഉജ്ജ്വലവുമായ സാഹിത്യം രചിക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളു; അന്നു മാത്രമേ അതിന്റെ ഫലമായ മഹത്തായ ജീവിതതത്വങ്ങളിലേയ്ക്കു പ്രയാണം ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധമായ ഒരു നവീനസമുദായം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ അവർ ശക്തരാകയുള്ളു.

എനിക്കു് അവസാനമായി എന്റെ സഹോദരിമാരോടു രണ്ടു വാക്കു പറയുവാനുണ്ടു്. ഭാരതീയരുടെ സാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്കു വലിയ ഒരു സ്ഥാനം പുരാതനകാലത്തു നൽകിയിരുന്നതായി കാണുന്നുവെ

ങ്കിലും, ഇന്നു സ്ഥായിയായി നമ്മെ ബാധിക്കുന്ന ഏതൊരു പ്രശ്നത്തെയാണു നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ കാണുന്നതു്? നമ്മുടെ അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വാദിക്കുന്നതിനും നമ്മുടെ അവശതകളെപ്പററി അനുഭാവപൂർവ്വം ഊന്നിപ്പറയുന്നതിനും തക്ക വിശാലമനസ്ക്കതയുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാർ നമ്മുടെയിടയിൽ എത്രപേരുണ്ടു്? സാഹിത്യപരമായ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി നാം പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ സ്ത്രീജനതയെ തട്ടിയുണർത്തുന്നതിനു സാദ്ധ്യമാകുമെന്നും അതിനു മററാരെയും ആശ്രയിച്ചതുകൊണ്ടു കാര്യമില്ലെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. എത്ര മനഃസംസ്കാരമുണ്ടെന്നഭിമാനിച്ചാലും, നമ്മുടെ വിഷമങ്ങളേയും ക്ലേശങ്ങളേയും നമ്മെപ്പോലെ ഒരു പുരുഷനും ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനോ അതു ദൂരീകരിക്കുന്നതിനു ശക്തിപൂർവ്വം ശ്രമിക്കുന്നതിനോ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇന്നു സ്ത്രീകളെ പ്രത്യേകം സ്പർശിക്കുന്ന പലേ പ്രശ്നങ്ങളേയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മററു ഭാഷകളിൽനിന്നു പരിഭാഷപ്പെടുത്തുകയൊ, ആ വിഷയങ്ങളെപ്പററി സ്വതന്ത്രകൃതികൾ രചിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതാണു്. ജീവിതത്തോടു് ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ബന്ധമുള്ള ഏതു സംഗതിയേയും ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു സങ്കോചം തോന്നേണ്ട ആവശ്യമില്ല. തുന്നൽപ്പണി, പാചകവൃത്തി ഇവയെപ്പററി എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ മാത്രം സാഹിത്യപരമായ ഒരു യഥാർത്ഥസംഭാവന നമുക്കു ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഭർത്തൃശുശ്രൂഷ, ശീലാവതിയുടെ പാതിവ്രത്യം, ഭാര്യാധർമ്മം എന്നീവിധത്തിലുള്ള ഉപന്യാസങ്ങൾ മൂലം ഒരുപക്ഷെ സ്ത്രീകളുടെ 'പരിഷ്ക്കാരഭ്രമം, ദുസ്വാതന്ത്ര്യം' എന്നിവയെപ്പററി എഴുതിക്കൂട്ടുന്ന സാഹിത്യരസികന്മാരുടെ നല്ല സർട്ടിഫിക്കെററു ലഭിച്ചു എന്നു വരാമെങ്കിലും അവ നിർത്തേണ്ട കാലം വളരെ വൈകിയിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഏകോദ്ദേശ്യം വിവാഹമോ നമ്മെക്കാൾ ഏതുവിധത്തിലും ശക്തനെന്നഭിമാനിക്കുന്ന പുരുഷന്റെ പരിചരണമൊ അല്ലെന്നും മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ സ്ത്രീക്കും പുരുഷനോടൊപ്പംതന്നെ ഒരു സ്ഥാനം ജനസമുദായത്തിൽ ഉണ്ടെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. ആ സ്ഥാനത്തോടു ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന ചുമതലകളെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു നഗ്നമായ ഇരുമ്പിൻകൂട്ടിലൊ മനോഹരമായ കാരാഗൃഹത്തിലൊ ജീവിച്ചതുകൊണ്ടായില്ലെ

ന്നും, ജീവിതഗതിയിൽ നമ്മെ വലയം ചെയ്യുന്ന വിവിധപ്രശ്നങ്ങൾക്കു നാം തന്നെ കഴിവുള്ളേടത്തോളം ഒരു നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതാണെന്നുമുള്ള ബോധം നമ്മിൽ വേരൂന്നേണ്ടതാണ്. പുരുഷന്റെ ദയാപൂർവ്വമായ ഒരു വാക്കിനോ, നോക്കിനോ വേണ്ടി ജീവിക്കുന്ന കഥാനായികമാരെ സ്ത്രീലോകം മാതൃകകളായി ഇനി കരുതുകയില്ലെന്നു്, സാഹിത്യം മുഖേന ഇനി നാമാണു കാണിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതു്. ജീവിതത്തിൽ സ്ത്രീയും പുരുഷനും 'സഖാക്കളാ'ണെന്ന ബോധം—ഇതു് ആധുനികറഷ്യയിൽനിന്നോ മറ്റോ ഇറക്കുമതി ചെയ്ത അനാദരണീയമായ ഒരു നവീനാദർശമല്ല, പുരാതനഭാരതത്തിലെ ഒരു വിശിഷ്ടാദർശമാണ്—സ്ത്രീകളിൽ എന്നു സുസ്ഥാപിതമാകുന്നുവോ, അന്നു മാത്രമേ അവർക്കു മനുഷ്യസഹജമായ അഭിമാനത്തെ പുലർത്തി ജീവിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പുറത്തെടുത്തു പുക കളഞ്ഞു തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കേണ്ട അടുക്കളസ്സാമാനമോ, സൽക്കാരമുറിയിലെ അലങ്കാരപദാർത്ഥമോ മാത്രമായി ജീവിക്കാതെ, അനുഭവതൃഷ്ണാപൂർണ്ണവും സദാ ജാഗരൂകവും ആയിരിക്കുന്ന മനസ്സോടുകൂടി നാം വർത്തിക്കുക. എന്നാൽ മാത്രമേ മാമൂലുകളാലും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളാലും ബന്ധിക്കപ്പെടാതെ യഥാർത്ഥസംസ്കാരസമ്പന്നകളും സത്യാന്വേഷണപരകളും ആയി ജീവിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളു; എന്നാൽ മാത്രമേ നമുക്കു ഒരു സജീവമായ പുതിയ സാഹിത്യത്തേയും, ഒരു നവകേരളത്തേയും സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു; ലോകവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചം നമ്മുടെ ഭാഷയെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ!

വിമർശനവീഥി.

1. ശ്രീഗോപാലകൃഷ്ണൻ.

(ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഇ. ഗോവിന്ദൻനായർ ബി. ഏ., ബി. എൽ.,
വിദ്യാവിലാസം പ്രസ്സ്, തലശ്ശേരി വില രൂ. 1)

മഹാഭാഗവതം ദശമസ്കന്ധത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാന്റെ കഥകളെ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടു ശ്രീമാൻ ഇ. ഗോവിന്ദൻനായർ അവർകൾ ബി. ഏ., ബി. എൽ. വിരചിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഗദ്യപ്രബന്ധമാകുന്നു 'ഗോപാലകൃഷ്ണൻ'. അവതാരം മുതൽ സ്വർഗ്ഗാരോഹണംവരെയുള്ള ഭഗവൽകഥാംശങ്ങളെ യഥോചിതം ചുരുക്കിയും വിസ്തരിച്ചും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളും, രണ്ടിലുംകൂടി ഇരുപത്തിയേഴ് അദ്ധ്യായങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇവയിൽ പതിനാലും (കൃഷ്ണാവതാരതത്വം) ഇരുപത്തിമൂന്നും (ഭഗവൽഗീത) അദ്ധ്യായങ്ങൾ തത്വവിചാരപരങ്ങളാകുന്നു. മററുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ യഥാക്രമം അവതാരാദികഥകളെ വർണ്ണിക്കുന്നു.

'ശ്രീകൃഷ്ണൻ' എന്ന പേരിൽ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും മുൻപു മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയെ അപേക്ഷിച്ചു ഗോപാലകൃഷ്ണനു പല പ്രത്യേകതകളുമുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു ഭഗവൽകഥകളെ വിവരിക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്, മലയാളം എന്നീ ഭാഷകളിൽ ശ്രീകൃഷ്ണനെ സംബന്ധിച്ചു പല വിദ്വാന്മാരും പദ്യത്തിലും ഗദ്യത്തിലും വിരചിച്ചിരിക്കുന്ന അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും ഉപന്യാസങ്ങളേയും പരിശോധിച്ച്, അവയിൽനിന്നു യുക്തങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു 'ഗോപാലകൃഷ്ണനിൽ' ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ഓരോ കഥാംശത്തിലും അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ധർമ്മാധർമ്മരഹസ്യത്തെ വിമർശനംകൊണ്ടു വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നതും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയായി വിചാരിക്കണം. അനേകം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഗീതാവാക്യങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചു ഭഗവച്ചരിതങ്ങൾക്ക് അവയിലെ തത്വങ്ങളോടുള്ള മൂലബന്ധത്തെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മറെറാരു വിശിഷ്ടഗുണമാകുന്നു. ഈ സംഗതികൾ, ഭക്തന്മാരുടേയും വിമർശകന്മാരുടേയും പ്രശംസയെ അർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ് 'ഗോപാലകൃഷ്ണൻ' എന്നു തെളിയിക്കുന്നു

കഥകളുടെ വിവരണത്തിൽ യഥാവസരം ധർമ്മത്തെയും യുക്തിയെയും പുരസ്കരിച്ചു വിമർശിച്ചു ഭഗവച്ചരിത്രങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യം വിശദമാക്കുന്നതിനു ഗ്രന്ഥകർത്താവു നല്ല ശ്രമം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രയത്നം ഏറെക്കുറെ സഫലമായിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കണം. 'ഗോപാലകൃഷ്ണ'ന്റെ പൊതുവെയുള്ള ശ്ലാഘ്യതയുടെ ഭൂരിഭാഗവും ഈ ഗുണാംശത്തെ ആശ്രയിച്ചു നിലനില്ക്കുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതാകുന്നു. വസ്ത്രാപഹരണം, രാസക്രീഡാ, കൃഷ്ണാവതാരതത്വം, ഭഗവൽഗീത മുതലായ ഭാഗങ്ങളെ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഉദാഹരിക്കുവാൻ കഴിയും.

ദുർല്ലഭം ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ വിമർശനസരണിക്കു തെററു പററിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഗോപകന്യകമാരുടെ വസ്ത്രം അപഹരിച്ചു; എന്നാൽ രാജസദസ്സിൽവച്ചു അപമാനിതയായ ദ്രൌപദിക്ക് അതു് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഇവയിൽ ആദ്യത്തതിനെ ആത്മീയമായി വിമർശിച്ചു സാധു

വെന്നു സമർത്ഥിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ശരീരവസ്ത്രബന്ധത്തെപ്പററി തത്വപരമായ ഒരു ദീർഘവിചിന്തനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഭഗവാൻ പാഞ്ചാലിക്കു വസ്ത്രം കൊടുത്ത കഥയെ ലോകമര്യാദയെ ആശ്രയിച്ചു വിമർശിച്ചാണു ശരിപ്പെടുത്തുന്നതു്. ഈ രണ്ടു സന്ദർഭങ്ങളിലു കാണിച്ചിരിക്കുന്ന യുക്തികളും തത്വങ്ങളും അന്യോന്യവിരുദ്ധങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ഭഗവാൻ തങ്ങളുടെ ഭർത്താവാകണമെന്നു വിചാരിച്ച് ഈശ്വരഭജനം ചെയ്തവരാണു ഗോപകന്യകമാർ. അവർക്കു ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ആഗമനവും വസ്ത്രാപഹരണലീലയും അഭിലഷിതവും കൌതുകകരവും ആകാതെ വരുന്നതല്ല. ഭഗവാന്റെ ലീല അവരെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്തതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഭക്തയും അനന്യശരണയും അപമാനിതയും ആയ ദ്രൌപദിയുടെ പ്രാർത്ഥന വസ്ത്രം ഉണ്ടായി മാനരക്ഷ ലഭിക്കണമെന്നാണ്. ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ രണ്ടു കൂട്ടരുടേയും ആഗ്രഹം സാധിപ്പിച്ചു. ഈ രണ്ടു കഥകളും ഭക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെത്തന്നെ തെളിയിക്കുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ വസ്ത്രാപഹരണലീല അടുത്തു് ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്ന രാസക്രീഡാനാടകത്തിന്റെ ഒരു നാന്ദിയാണെന്നുകൂടി വിചാരിക്കുന്നതു യുക്തമായിരിക്കും. പ്രകൃതത്തിൽ ഭക്തിയെ വിസ്മരിച്ചതുകൊണ്ടാണു വിമർശനമാർഗ്ഗം പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായിബ്ഭവിച്ചതു്.

കൃഷ്ണാവതാരതത്വം എന്ന പതിനാലാമദ്ധ്യായം വിമർശനപരമായ ഒന്നാണെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രധാനമായി, പല പണ്ഡിതന്മാർക്കു, കൃഷ്ണാവതാരത്തെപ്പററിയുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. വിരുദ്ധങ്ങളായ പല അഭിപ്രായങ്ങളെയും എടുത്തു കാണിച്ചു വിവരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ, പ്രകൃതത്തിൽ ഏതു് അഭിപ്രായം സ്വീകാര്യമായിരിക്കുന്നു എന്നു വിമർശിച്ചു സ്ഥാപിക്കുന്നില്ല. വൃന്ദാവനകൃഷ്ണൻ ഒന്നു വേറെ; കംസവധകർത്താവായ കൃഷ്ണൻ വേറെയൊന്നു്; ഇതാണു ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ഗ്രന്ഥകർത്താവു ധൈര്യത്തോടുകൂടിയല്ലെങ്കിലും ഈ അഭിപ്രായത്തെ എതിർത്തിരിക്കുന്നതു തൃപ്തികരമായിരിക്കുന്നു.

ന ബുദ്ധിഭേദം ജനയേ-

ദജ്ഞാനാം കർമ്മസംഗിനാം

എന്ന ഉപദേശത്തിനു വിരുദ്ധങ്ങളായ ഈ മാതിരി വാദങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കുന്നതു തന്നെ യുക്തം.

ഭഗവൽഗീതയെപ്പററി നിരൂപണം ചെയ്യുന്ന ഒന്നാണ് ഇരുപത്തിമൂന്നാമദ്ധ്യായം. ഗീതയുടെ മർമ്മങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന പല സംഗതികളെയും, ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ വെളിവാക്കുന്നുണ്ടു്. അവ ഏവരും ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടവയാകുന്നു.

വായനക്കാർക്കു ശ്രീകൃഷ്ണങ്കൽ ഈശ്വരബുദ്ധിയും ഭക്തിയും വിശ്വാസവും ഉണ്ടാകുന്നതിന്ന് ഉചിതമായവിധമാണു ഗ്രന്ഥകർത്താവു കഥകളെയെല്ലാം വിവരിക്കുന്നതു്. എന്തു യോഗ്യതയുണ്ടെങ്കിലും, ഭക്തിയെ വിസ്മരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ—അല്ലെങ്കിൽ അപ്രധാനമായി പുറകിൽ തള്ളുന്നുവെങ്കിൽ—ആ വിധമുള്ള ഭഗവൽകഥാകഥനം നിർജ്ജീവമായിബ്ഭവിക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല. ഈ തത്വത്തെ ഗ്രന്ഥകാരൻ നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത സന്തോഷകരമായിരിക്കുന്നു.

വാക്യങ്ങളിൽ ഘടനാക്ലേശമോ ഭാവകാലുഷ്യമോ സംഭവിച്ചു കാണുന്നില്ല. ആശയങ്ങളും പ്രസന്നങ്ങളും സുഗ്രഹങ്ങളും ആയിരിക്കുന്നു.

ശ്രീഗോപാലകൃഷ്ണൻ എല്ലാവരും ആദരിയ്ക്കേണ്ട ഒരു വിശിഷ്ടപ്രബന്ധമാകുന്നു. സാധാരണക്കാർ മാത്രമല്ല, പണ്ഡിതന്മാർകൂടി അറിഞ്ഞിരിക്കുവാൻ ഇടയില്ലാത്ത അനേകം കാര്യങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വായനക്കാരിൽ പൌരാണികമായ ഒരു സംസ്കാരതേജസ്സിനെ ജനിപ്പിച്ച്, ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാങ്കൽ ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങൾ വളർത്തുന്നതിന് ഈ ഗ്രന്ഥം ഉപയോഗമായിബ്ഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ അഭിനന്ദിക്കുകയും, 'ശ്രീഗോപാലകൃഷ്ണന്' സാഹിത്യലോകത്തിൽ വേണ്ട വിജയം ലഭിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വടക്കുങ്കൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ.

2. സർ പി. രാജഗോപാലാചാരി.

(പ്രകാശകൻ പി. സി. സി. പിള്ള, വഞ്ചിയൂർ, തിരുവനന്തപുരം. വില 8 ണ.)

ഇതു ലേഡി രാജഗോപാലാചാരി (ശ്രീമതി അമ്മുക്കുട്ടി അമ്മ) തന്റെ പ്രിയതമന്റെ ജീവിതകാലത്തിലെ ചില പ്രധാനസംഭവങ്ങളെ കേരളീയർക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ചരിത്രസംഗ്രഹമാകുന്നു. ശ്രീമാൻ ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യരവർകൾ മുഖവുരയിൽ പറയുംപ്രകാരം "ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രാപ്തിയും ഉദ്ദേശവും പരിമിതമാകുന്നു;" എങ്കിലും ഈ കൃതിയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലും "ഒരു ഭംഗി" പ്രതിബിംബിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്.

സർ പി. രാജഗോപാലാചാരി ഭാരതഭൂമിയെ അലങ്കരിച്ചിട്ടുള്ള രാജ്യതന്ത്രകുശലന്മാരിൽ ഒരാളാണ്. കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണനൈപുണ്യത്തെ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി സ്മരിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്തുകൊണ്ടു നോക്കിയാലും കേരളീയർ ആ മഹാനുഭാവന്റെ ജീവിതസരണിയെ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

രാജഗോപാലാചാരി കൊച്ചിയിലെ മന്ത്രിപദം സ്വീകരിച്ചസമയം "ആ രാജ്യം ഇരുളടഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നു"—"കൊച്ചിസർവ്വീസു ചില ജാതിക്കാർക്ക് മാത്രമുള്ള ക്ഷേത്രസങ്കേതമായിരുന്നു"—"ഒരു ഗ്രാമമായിരുന്ന എറണാകുളത്തെ പലവിധത്തിലും പരിഷ്കരിച്ച് അവിടത്തെ (?) വരവും ചിലവും കണക്കുവെയ്ക്കുന്ന അക്കൌണ്ട് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ അലകും പിടിയും മാറ്റി പരിഷ്കരിച്ചു"—"ചെറുവണ്ണൂരിൽനിന്നും കൊച്ചിവരെ (?) തീവണ്ടി നടപ്പാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ചെയ്ത പരിശ്രമത്തെ പലരും അക്കാലത്ത് അധിക്ഷേപിച്ചിരുന്നു", എന്നും മറ്റും ഇതിൽ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നതു വാസ്തവവിരുദ്ധമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെടേണ്ടി വരികയില്ല.

ശ്രീരാമന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിനു ശോഭകൂട്ടുന്നതിനു വാല്മീകി രാവണനെ രാക്ഷസാധമനും ഹനുമാനെ ശാഖാമൃഗവും ആക്കിയ കൂട്ടത്തിൽ മാത്രമേ ഈ പ്രസ്താവനകളെ കാണേണ്ടതുള്ളു എങ്കിൽ അവ അവിടെ കിടന്നുകൊള്ളട്ടെ. അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ ഇതിനു മറുപടിയായി ചിലതെല്ലാം പറവാനുണ്ടാകും. പക്ഷെ, പത്തറുപതു ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ഒരു ചെറുകൃതിയെ നിരൂപണം ചെയ്യുമ്പോൾ ആ വക വാഗ്വാദം വാരിവലിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നതു ഉചിതമല്ലല്ലോ.

ശ്രീമതി അമ്മുക്കുട്ടിഅമ്മ ഒന്നു ധരിച്ചിരുന്നാൽ നന്ന്. അവരുടെ പ്രാണനാഥൻ കൊച്ചിയിൽ ആരുടെ മന്ത്രിയായിരുന്നുവോ, ആ രാജർഷി കുശാഗ്രബുദ്ധിയും കർമ്മകുശലനും ഭരണപടുവും പണ്ഡിതനുമായിരുന്നു. രാജ്യഭരണശാസ്ത്രത്തിലെ പ്രഥമ

പറഞ്ഞും ആ രാജദ്രോഹർ മന്ത്രിയെ ഉപദേശിച്ചിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ അസാംഗത്യമുണ്ടായിരിക്കയില്ല; എന്നല്ല, ആചാരി ആ ആചാര്യശിക്ഷയെ പിൽക്കാലത്തു് അനുസരിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. "തിരുവിതാംകൂർ മാധവരായരും കൊച്ചി ശങ്കുണ്ണിമേനവനും ഭരിക്കുന്നവിധം നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾ ഭരിക്കപ്പെടുന്നതായാൽ ബ്രിട്ടീഷുരാജ്യഭരണാധികാരികൾ അവരുടെ വിജയപതാകയെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതായി വരും" എന്നു മന്ത്രിസത്തമനായ സാലിസ്ബറി പ്രഭു ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. "ശങ്കരവാരിയരും ശങ്കുണ്ണിമേനവനും കൊച്ചിയിലെ രാജ്യഭരണയന്ത്രത്തെ ശരിയായ അസ്തിവാരത്തിന്മേലാണു പണിതുറപ്പിച്ചതു്. പിന്നീടു വന്നവർക്കു് അതിന്റെ കേടുപാടുകൾ പോക്കി പോരേണ്ടതായിട്ടേ വന്നിട്ടുള്ളു" എന്നു രാജഗോപാലാചാരിയുടെ സിക്രട്ടറിയായിരുന്ന ആളും കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റ്മാനുവൽകർത്താവുമായ സി. അച്യുതമേനോനവർകളും മറ്റൊരവസരത്തിൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ഇവിടെ സ്മരണീയമാണു്. ഈ വക സംഗതികളെ വിസ്മരിക്കുന്നതു് ഒരിക്കലും ക്ഷന്തവ്യമല്ല.

ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ.

3. സാഹിത്യപരിമളം.

(ഗ്രന്ഥകർത്താ-മാമ്പാററ വിരൂപാക്ഷൻനമ്പൂതിരി, ധർമ്മകാഹളംപ്രസ്സ്, കൊടുങ്ങല്ലൂർ. വില 6ണ)

'സാഹിത്യപരിമളം' എന്ന ഗ്രന്ഥം 'സത്യം', 'പാമരനായ പിതാവു്', 'മൃഗബലി', 'ഒരു വിരഹിണി', 'അമ്പുകൊണ്ട അരയന്നം', 'ഒരു ദിവ്യതാരം', 'ഓമനത്തിങ്കൾ', വാനിന്റെ ദൈന്യം', 'തേനനും കുഞ്ഞനും', 'ത്യാഗഗീതം', 'ഉണരുക', 'എന്തിനു പറയുന്നു' 'കെടാവിളക്കു്', 'വെൽവൃതാക'—എന്നിങ്ങനെ പതിനാലു ഖണ്ഡകൃതികൾ ചേർത്തു കോർത്തു രചിച്ച ഒരു സാഹിത്യമാലയാകുന്നു. അവതാരികയിൽ ശ്രീമാൻ ആററൂർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി പറയുന്നതുപോലെ, ഇതിലെ ഓരോ കൃതിയും ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ 'ജന്മസിദ്ധമായ കവിതാവാസനയുടെ വിശിഷ്ടഫലമാണെന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കംതന്നെ. മാധുര്യം, അഥവാ സഹൃദയഹൃദയാഹ്ളാദകത്വം എന്ന ഗുണം ഇതിൽ സർവ്വത്ര കാണുന്നുണ്ടു്.

കാണുന്ന ലോകം മിഥ്യയാണു്. അന്തരംഗത്തിലുള്ള ചിൽപ്രഭയാണു സത്യം എന്നും; 'പുൽക്കൊടിയിലും ബ്രഹ്മത്തെക്കണ്ടും അഹിംസാസരിത്തിനെ ഒഴുക്കിയും ഇരുന്ന ബുദ്ധന്റെ ജനനഭൂമിയായ ഭാരതത്തിൽ വിശ്വമോഹനരൂപിണിയായ ദേവി മൂർത്തിയാകണം, രക്തം കുടിക്കണം' എന്നും മററും വിഡ്ഢിത്തത്തിൽ വിചാരിച്ചു മനുഷ്യൻ 'സുപ്രഭാതത്തിൽ നിത്യമുണർന്നു ചിൽപുരുഷസ്തുതിഗീതമോതുന്ന' കുക്കുടത്തെ കൊല്ലുന്നതു തന്റെ 'മുക്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ മുള്ളു നിറയ്ക്കയാണെന്നും; താരങ്ങൾ മിന്നുന്നതു്, 'നമ്മളെക്കാളുമൊരു നന്മ കാണാതെ നരജന്മത്തെ വീണ്ടും കൊതിച്ചു നോക്കുകയായേക്കാ'മെന്നും; നക്ഷത്രങ്ങൾ 'നാകമാം കോളേജു വിട്ടു പിരികയാലാകാശമൈതാനമാർന്നു ചന്ദ്രനാം ഫുട്ബാളു തട്ടിക്കളിക്കയാണെ'ന്നും മററും അനവധി കാവ്യരത്നങ്ങൾ പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിൽ പലയിടത്തും കാണാം.

നൈസർഗ്ഗികമായി ഈ കവിയിൽ കാണുന്ന പ്രതിഭ ഏതു ഭാഷാപ്രണയിയേയും ആനന്ദിതനാക്കുന്നതാണു്. അതിൽ അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിക്കുന്നതോടുകൂടി, ഭാവിഭാസുരമാകുന്നതിനു് അശ്രാന്തമായ അഭിയോഗം അത്യാവശ്യമാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തെററുകൾ പററാത്ത മനുഷ്യരില്ല. അതു് ആദ്യത്തിങ്കൽതന്നെ കണ്ടറിഞ്ഞു മേലിൽ അതു വരാതെ നോക്കുകയേ തരമുള്ളു. 'ചടചടനിനാദാലതങ്ങു വീണാൻ', 'സോദരന്മാർകളേ', ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങൾ അകററേണ്ടതാണു്. 'മുല്ലചെമ്പകമുഖങ്ങളാം

വല്ലിയാൾ സംസ്കൃതത്തിൽ സാധുവാണെങ്കിലും, ഭാഷയിൽ ചമൽക്കാരരഹിതംതന്നെ. ഗ്രന്ഥകൎത്താവു കവിസാൎവ്വഭൌമനായ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാനെ 'കൊച്ചുതമ്പുരാൻ' എന്നു പറയുന്നതും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരമത്തെ കുറിക്കുന്ന കൃതിയിൽപോലും ശബ്ദഭംഗി വേണ്ടെന്നു വെച്ചതും സാഹസമായിപ്പോയി. പാന, മഞ്ജരി, കേക, താരാട്ട് മുതലായതിലൊക്കെ ശബ്ദഭംഗിയോടുകൂടി അൎത്ഥസൌഷ്ഠവം വരുത്തുവാൻ പാടവമുള്ള ഈ കവി, ചരമവൃത്തത്തിൽ ശബ്ദഭംഗി വേണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണ് ഇങ്ങനെ ചെയ്തതെങ്കിൽ, അതു തെറ്റിദ്ധാരണതന്നെ.

അമ്മാമൻതമ്പുരാൻ.

4. വിരഹവികാരം.

(ഗ്രന്ഥകൎത്താ—എൻ. എം ജേക്കബ്ബ്, ബി എ, മൂവ്വാററുപുഴ. വില 4ണ.)

മലയാളകാവ്യക്കളരിയിൽ ക്രൈസ്തവർ ദുൎല്ലഭമായിട്ടേ പയററാറുള്ളു. ആ അപൂൎവ്വതകൊണ്ടുള്ള മെച്ചം മാത്രമല്ല ഈ ചെറുകാവ്യത്തിനുള്ളത്. ശബ്ദഭംഗി, ഭാഷാലാളിത്യം അക്ലിഷ്ടത മുതലായ ഗുണങ്ങൾ ഇതിൽ സാൎവ്വത്രികമായി കാണുന്നു. ചില തെററുകൾ അങ്ങുമിങ്ങും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ പന്ഥാവിൽകൂടി നിരന്തരം സഞ്ചരിക്കുന്നതായാൽ ഇദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു മേലിലും പല സമ്പാദ്യങ്ങളും ഭാഷയ്ക്കുണ്ടാവുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

കെ. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

5. ഹംസ്.

ഭാരതത്തിൽ സാൎവ്വത്രികമായ പ്രചാരത്തെ പ്രാപിച്ചുവരുന്ന ഹിന്ദിഭാഷവഴിയായി ഇൻഡ്യയിലെ പ്രാദേശികസാഹിത്യങ്ങളുടെ സംയോജനം സാധിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി സമസ്തഭാരതഹിന്ദിസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ നിൎദ്ദേശമനുസരിച്ചു പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു "ഹിന്ദിമാസിക"യാണ് ഹംസ്. ഹിന്ദിമാത്രമറിയാവുന്ന ഒരാൾക്കു ഭാരതത്തിലെ എല്ലാ പ്രാദേശികസാഹിത്യങ്ങളെപ്പററിയും ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കാൻ സാധിക്കണമെന്നുള്ളതാണു പ്രവൎത്തകന്മാരുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ഓരോ പ്രാദേശികസാഹിത്യത്തിലും വൈദുഷ്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ആളുകളെക്കൊണ്ട് അതതു സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രധാനപ്രമേയങ്ങളെപ്പററി നല്ല ലേഖനങ്ങളെഴുതിച്ച് അവ ഹിന്ദിയിലേയ്ക്കു തൎജ്ജമചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരിക്കയാണു ഹംസപ്രവൎത്തകന്മാർ ചെയ്യുന്നതു്: ഞങ്ങളുടെ മുൻപിലിരിക്കുന്ന പ്രഥമസഞ്ചികയിൽ ഹിന്ദി, ഉർദു, ഗുജറാത്തി, മഹാരാഷ്ട്രം, ബംഗാളി, സിന്ധി, കൎണ്ണാടകം, സിംഗാളി, മലയാളം എന്നിങ്ങനെ ഒൻപതു ഭാഷകളെപ്പററിയുള്ള ലേഖനങ്ങളടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

സാഹിത്യശിരോമണി കെ. എം. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ അവർകളെഴുതിയ വള്ളത്തോളിന്റെ ഒരു സംക്ഷിപ്തജീവചരിത്രവും ഉള്ളൂരിന്റെ "ഐക്യഗാഥ", വള്ളത്തോളിന്റെ "എന്റെ ഗുരുനാഥൻ" എന്നീ കവിതകളുമാണ് ഈ ലക്കത്തിലെ മലയാളവിഭാഗത്തിൽ ചേൎത്തിരിക്കുന്നതു്. കവിതകൾ ദേവനാഗരലിപിയിൽ പകൎത്തി, ഹിന്ദിയിൽ ഗദ്യരൂപമായി അതിനെ പരാവൎത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മററു ഭാഷകളിലെ കവിതകളെ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ അവയെ ഹിന്ദിയിൽ കവിതാരൂപമായിത്തന്നെ തൎജ്ജമചെയ്യിച്ചു ചേൎക്കുന്നതു് ഇതിനെക്കാൾ പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

ഴ, റ, ന്റ മുതലായ അക്ഷരങ്ങളില്ലാത്ത ദേവനാഗരിയിൽ മലയാളം പകർത്തിയാൽ ഉച്ചാരണവൈഷമ്യം നേരിടുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

"ലോകമേ തറവാടു തനിക്കീച്ചെടികളും
പുൽകളും പുഴുക്കളും കൂടിത്തൻ കുടുംബക്കാർ
ത്യാഗമെന്നതേ നേട്ടം താഴ്മതാനഭ്യുന്നതി
യോഗവിത്തമം ജയിക്കുന്നിതെൻ ഗുരുനാഥർ"

എന്ന വരികളെ മാസികയിൽ പകർത്തിയിരിക്കുന്നതു താഴെ കാണിക്കുംവിധത്തിലാണ്.

"ലോകമേ തരവാഡു തനിക്കീച്ചെഡികളും
പുൽകലും പുലുക്കലും കൂഡിത്തൻ കടുംബക്കാർ
ത്യാഗമെന്നതേ നേട്ടം തല്മതാനഭ്യുന്നതി
യോഗവിത്തമം ജയിക്കുന്നിതെൻ ഗുരുനാഥർ"

ഇതിൽ ചില പിഴകൾ പകർത്തെഴുത്തുകാരന്റെ അനവധാനതകൊണ്ടു തെറ്റിപ്പോയതായിരിക്കാമെങ്കിലും തരവാഡ്; പുലുക്കൽ, താല്മ മുതലായവയെ നാഗരലിപിയിൽ ശരിപ്പെടുത്താൻ യാതൊരു വഴിയും കാണുന്നില്ല. കാര്യനടപ്പിനുവേണ്ടി അവയെ ഇങ്ങനെ യോജിച്ചെഴുതുകയേ തൽക്കാലം നിവൃത്തിയുള്ളു. India, Africa മുതലായ ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകളിലെ nd, f മുതലായ വർണ്ണങ്ങളെ അതുപോലെ കുറിക്കുന്ന ലിപികൾ മലയാളത്തിലുമില്ലെന്നും ഇൻറ്യ, ഇൻഡ്യ, ഇന്ത്യ ആഫ്രിക്ക എന്നൊക്കെ എഴുതി ഉച്ചാരണംകൊണ്ട് ആ വൈകല്യത്തെ പരിഹരിക്കുകയാണു മലയാളികളും ചെയ്യുന്നതെന്നും ഉള്ളതു് ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്.

ഗുജറാത്തിലെ ഒരു ഒന്നാന്തരം സാഹിത്യകാരനായ ശ്രീമാൻ കെ. എം. മുൻഷി, ഹിന്ദിയിലെ സുവിദിതകാഥികനായ ശ്രീമാൻ പ്രേമചന്ദ് എന്നീ സുപ്രസിദ്ധപണ്ഡിതന്മാരുടെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ ദേശാഭിമാനവിജൃംഭിതമായ ഭാഷാഭിമാനത്തിന്റെ ഫലമായി പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള "ഹംസ്"ത്തിനു ഞങ്ങൾ സർവ്വവിജയങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ക്രൗൺ നാലുവലിപ്പത്തിൽ നൂറിൽചില്വാനം പേജുകളോടുകൂടി ഒന്നാന്തരം കടലാസ്സിൽ പ്രതിമാസം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്ന പ്രസ്തുതമാസികയ്ക്കു് ആണ്ടിൽ ആറുറുപ്പികമാത്രമേ വരിസംഖ്യ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളു. "മാനേജർ, ഹംസ്, ബനാറീസ് (or) ബോംബെ." എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ മാസിക കിട്ടുന്നതാണ്.

ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മ.

കൈപ്പററി.

1. ചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികൾ.

സമ്പാദകൻ. പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ള അവർകൾ; പ്രകാശകൻ വി. കെ. അമ്മുണ്ണിമാരാൻ അവർകൾ, ചാലക്കുടി. രാമാനുജമുദ്രാലയം, തൃശ്ശൂർ. വില 1ക. 8ണ.

2. രത്നാവലി (ഭാഷാനാടിക).

ഗ്രന്ഥകർത്താ. വിദ്വാൻ കെ. പി. ഗോവിന്ദപ്പിഷാരടി അവർകൾ, പ്രസിഡൻസി കാളെജ് മലയാളപണ്ഡിതർ, മദ്രാസ്; പ്രസാധകൻ കെ. കരുണാകരപ്പിഷാരടി അവർകൾ, തെക്കൻചിററൂർ. ബാലമനോരമപ്രസ്സ്, മദ്രാസ്. വില 1 ക.

3. കലിവിഡംബനം ഭാഷാവ്യാഖ്യാനം.

വ്യാഖ്യാതാ പാറമ്പത്തു ശങ്കുനായരവർകൾ; പ്രസാധകൻ ടി. സുബ്രഹ്മണ്യൻചെട്ടിയാരവർകൾ. കേരളബുക്ക്ഡിപ്പോ, കോഴിക്കോട്. ശ്രീരാമജയം പ്രസ്സ്, കോഴിക്കോട്.
വില 10 ണ.

4. ഞാൻ കണ്ട കന്യാമഠം.

ഗ്രന്ഥകർത്താ. ജി. എസ്സ് കണ്ണനാശ്ശേരിൽ അവർകൾ, പ്രകാശം പ്രസ്സ്, എറണാകുളം.
വില 3 ണ.

5. വാസവദത്ത—(ഗദ്യനാടകം)

ഗ്രന്ഥകർത്താ. ശ്രീമാൻ വെള്ളാട്ട കരുണാകരൻനായരവർകൾ, സനാതനധർമ്മം പ്രസ്സ്, ചെരുമാന്തുർ, എറണാകുളം. വില 3 ണ.

☞ ത്രൈമാസികത്തിലെ "വിമർശനവീഥി" കാര്യക്ഷമമായ വിധത്തിൽ പരിഷ്കരിക്കണമെന്ന് ഉദ്ദേശ്യമുണ്ട്. മേലാൽ ത്രൈമാസികത്തിന്റെ എല്ലാ ലക്കങ്ങളിലും "വിമർശനവീഥി"യുണ്ടായിരിക്കും. നിരൂപണത്തിനു പുസ്തകങ്ങളയയ്ക്കണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നവർ ഓരോ പുസ്തകത്തിന്റെയും ഈരണ്ടുപ്രതി "വിദ്വാൻ എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ അവർകൾ, മാർക്കറ്റ്‌റോഡ്, എറണാകുളം," എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാകുന്നു.

പത്രാധിപർ.

സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്ത്

നവമസമ്മേളനം.

(ഒരു സംക്ഷിപ്തവിവരണം.)

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഒൻപതാമത്തെ വാർഷികസമ്മേളനം ഇക്കഴിഞ്ഞ മേടം 28-ഠ 29-ഠ തിയ്യതികളിലായി തലശ്ശേരിയിൽവെച്ചു കേമമായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരിക്കുന്നു. വിക്ടറി ടൌൺ ഹാളിലാണു യോഗം നടന്നതു്. സമ്മേളനത്തെ വിജയപര്യവസായിയാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു സ്വാഗതസംഘക്കാർ അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്തിരുന്നു.

ഒന്നാംയോഗം.

സമ്മേളനത്തിന്റെ പ്രഥമയോഗം 28-ാംനു- രാവിലെ 10 മണിക്കു മലയാളമനോരമ പത്രാധിപർ ശ്രീമാൻ, കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള അവർകൾ ബി. ഏ - യുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ആരംഭിച്ചു. ഈശപ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ശേഷം, മഹാമഹിമശ്രീ ചിറയ്ക്കൽ രാമവർമ്മ വലിയരാജാ അവർകളുടെ ഉദ്ഘാടനപ്രസംഗം, ശ്രീമാൻ വി. പി. നാരായണൻനമ്പ്യാർ (ബി. എ., ബി. എൽ., എം. എൽ. സി.) അവർകളുടെ സ്വാഗതപ്രസംഗം (രണ്ടും അന്യത്ര ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്) എന്നിവയ്ക്കുശേഷം അദ്ധ്യക്ഷൻ ഉപക്രമപ്രസംഗം നടത്തി. ഭാഷാപോഷിണിസഭയേയും കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിളയേയും പററിയാണു് ഇതിൽ അധികവും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തെ തുടർന്നു ഹരിജനങ്ങളുടെ "തച്ചോളിപ്പാട്ടു്" പ്രദർശിപ്പിച്ചു. അതിനുശേഷം ശ്രീമാൻ വടക്കെപ്പാട്ടു നാരായണൻനായരവർകൾ "സഹൃദയസാഹിതീസമ്മേളനം" എന്ന വിഷയത്തെപ്പററി ദീർഘമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. ശ്രീമാൻ കുട്ടമത്തുകുന്നിയൂര കുഞ്ഞികൃഷ്ണക്കുറുപ്പവർകൾ ഒരു കവിതവായിച്ചു ശ്രീമാന്മാരായ ചിറയ്ക്കൽ രാമവർമ്മ വലിയരാജാ, കടത്തനാട്ടു ശങ്കരവർമ്മരാജാ, കെ. എം. സീതി, കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള, വി. പി. നാരായണൻനമ്പ്യാർ, വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ,

കോരങ്ങോട്ടുകൃഷ്ണൻനായർ, കെ. സി മാത്യു, എ ഡി. ഹരിശർമ്മ, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു്, മിസ്സിസ് സി. കുട്ടൻനായർ തുടങ്ങി 32 പേരടങ്ങിയ വിഷയനിരൂപണക്കമ്മററിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തശേഷം അദ്ധ്യക്ഷന്റെ ഉപസംഹാരപ്രസംഗവും "കളരിപ്പയററു" പ്രദശനവും കഴിഞ്ഞു് ഒരു മണിക്കു യോഗം പിരിഞ്ഞു.

രണ്ടാം യോഗം.

ഉച്ചതിരിഞ്ഞു 3 മണിക്കു മഹാമഹിമശ്രീ കടത്തനാട്ടു്, എ. കെ. ശങ്കരവമ്മരാജാ അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ രണ്ടാമത്തെ യോഗം തുടങ്ങി. സുദീർഘമായ ഉപക്രമപ്രസംഗത്തിൽ ഉത്തരകേരളസാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു സാക്ഷിപ്തചരിത്രത്തെ അദ്ധ്യക്ഷൻ സരസമായി വിവരിച്ചു. ഇന്നത്തെ യുവകവികളോടു് അദ്ദേഹം പലതൊക്കെ ഉപദേശിക്കയും സാഹിത്യത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുന്ന യുവാക്കന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതു പരിഷത്തിന്റെ കടമയാണെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. "കളംപാട്ടി"ന്റെ മാതൃക പ്രദശിപ്പിച്ചതു സദസ്യരെ നല്ലപോലെ രസിപ്പിച്ചു. ശ്രീമതി മുതുകുളം പാൎവ്വതിഅമ്മ അവർകളുടെ കവിതയ്ക്കു പുറമെ മൂന്നു പ്രസംഗങ്ങളാണു് ഈ യോഗത്തിൽ നടന്നതു്. ശ്രീമാന്മാരായ കെ. വാസുദേവൻ മൂസ്സതു്, അമ്പാടി നാരായണമേനോൻ, ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി എന്നിവരായിരുന്നു പ്രസംഗകർത്താക്കന്മാർ. ഗദ്യസാഹിത്യം, സജീവസാഹിത്യം, മലയാളഭാഷയും ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും എന്ന വിഷയങ്ങളെപ്പററിയാണു് അവർ പ്രസംഗിച്ചതു്. (ഇതിൽ ഒടുവിലത്തെ പ്രസംഗം മറെറാരിടത്തു ചേൎത്തിട്ടുണ്ടു്.) ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തിനുശേഷം 6½ മണിക്കു യോഗം പിരിഞ്ഞു. ഉടനെ "തിറയും തോററവും" എന്ന ഒരുതരം അഭിനയം നടത്തപ്പെട്ടു. ചില കാൎയ്യങ്ങളിൽ ഏകദേശം കഥകളിയുടെ ഒരു ഛായ ഇതിനുണ്ടായിരുന്നു. തെക്കർക്കു തീരെ അപരിചിതമായ ഒരു കലയാണിതു്.

മൂന്നാം യോഗം.

29-ാംനു- രാവിലെ 10മണിക്കു ശ്രീമതി കെ. കല്യാണിക്കുട്ടിഅമ്മ ബി. എ എൽ. ററി. (മിസിസ്സ് സി. കുട്ടൻനായർ) അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ തൃതീയയോഗം സമ്മേളിച്ചു. അദ്ധ്യക്ഷയുടെ ഉപക്രമപ്രസംഗത്തിനുശേഷം (പ്രസംഗം അന്യത്ര) ചിറയ്ക്കൽ വലിയരാജാ അവർകറം മഹാത്മജിയെപ്പററിയുള്ള ഒരു സംസ്കൃതകവിത വായിച്ചു. വ്യാഖ്യാനിച്ചു. ശ്രീമാൻ വി. വി. കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻ നമ്പ്യാർ അവർകളുടെ മറെറാരു

കവിതാപാരായണവുംകൂടി ഈ സമ്മേളനത്തിൽ നടന്നു. ശ്രീമാൻ എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ അവർകൾ "മലയാളഭാഷയും ജീവചരിത്രങ്ങളും" എന്ന വിഷയത്തെപ്പററിയും മഹാകവി ഉള്ളൂർ "നാടോടിപ്പാട്ടു"കളെപ്പററിയും ശ്രീമാൻ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പവർകൾ "മിസ്റ്റിസിസ"ത്തെപ്പററിയും ശ്രീമതി വി. കൗമുദിക്കുട്ടി അമ്മ അവർകൾ "സാഹിത്യവും സമുദായവും" എന്ന വിഷയത്തെപ്പററിയും ഈ യോഗത്തിൽ പ്രസംഗിക്കയുണ്ടായി. ഒടുവിൽ മുസ്ലിം ബാലന്മാരുടെ ഒരു "കോൽക്കളി" നടന്നു. ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തിനുശേഷം ഒരു മണിക്കു യോഗം അവസാനിച്ചു.

നാലാം യോഗം.

ശ്രീമാൻ കെ. എം. സീതി, (ബി. ഏ. ബി. എൽ.) അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലാണു നാലാംയോഗം നടന്നതു്. സംക്ഷിപ്തമായ ഉപക്രമപ്രസംഗത്തിൽ, ലോകസാഹിത്യത്തിനു മുസ്ലീംസമുദായത്തിൽനിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള നേട്ടങ്ങളെപ്പററിയും അവർ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ കൂടുതലായി ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കേണ്ടതിൻെറ ആവശ്യകതയെപ്പററിയും ശക്തിമത്തായഭാഷയിൽ അദ്ധ്യക്ഷൻ പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി. ശ്രീമാൻ പി. കെ. കൃഷ്ണൻനമ്പ്യാരവർകൾ ഒരു കവിത വായിച്ചു, അതിനെത്തുടൎന്നു് "ആട്ടക്കഥകളിലെ അപ്രകാശിതങ്ങളായ ചില ഭാഗങ്ങൾ" എന്ന വിഷയത്തെപ്പററി മഹാകവി ഉള്ളൂർ വിജ്ഞേയമായ ഒരു പ്രസംഗംചെയ്തു. ശ്രീമതി മുതുകുളം പാൎവ്വതിഅമ്മ അവർകൾ "സമ്മാനാൎഹമായ കവിത" യോഗത്തിൽ വായിച്ചു. ശ്രീമാൻ പി. എൻ. മൂസ്സതവർകൾ "മനശ്ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികസംജ്ഞകളും" എന്ന വിഷയത്തെപ്പററിയും ശ്രീമാൻ മണന്തല നീലകണ്ഠശൎമ്മ അവർകൾ "ഉത്തരകേരളസാഹിത്യ"ത്തെപ്പററിയും ഓരോ പ്രസംഗം ചെയ്തു. ഇതിനെത്തുടൎന്നു പത്തു പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കി. (റിപ്പോർട്ടിനെ തുടൎന്നു പ്രമേയങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നുണ്ടു്.) പിന്നീടു സമ്മാനദാനമാണു നടന്നതു്. മലയാളത്തിൽ പ്രസാധനവിഷയത്തിൽ പ്രശംസാൎഹമായവിധം പ്രവൎത്തിക്കുന്നവൎക്കു കൊടുക്കാൻ നിശ്ചയിച്ച സമ്മാനം മംഗലാപുരം ബാസൽമിഷ്യൻപ്രസ്സുകാൎക്കാണു കിട്ടിയതു്. കവിതയ്ക്കു ശ്രീമതി മുതുകുളം പാൎവ്വതിഅമ്മ അവർകൾ സമ്മാനാൎഹയായി. പ്രഹസനത്തിനുള്ള സമ്മാനത്തിനു് അൎഹനായതു ശ്രീമാൻ നമ്പ്യാരുവീട്ടിൽ നാരായണമേനോൻ അവർകളായിരുന്നു. സമ്മേളനത്തിലെ നാലു യോഗങ്ങളിലുമായി നടക്കുന്ന പ്രസംഗങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തിനു് അൎഹമാകുന്ന പ്രസംഗത്തിനു് ഒരു സമ്മാനം കൊടുക്കണമെന്നു സമ്മേളനപ്രവൎത്തകന്മാർ മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ആ വിവരം വളരെ

രഹസ്യമായി സൂക്ഷിക്കയാണു ചെയ്തിരുന്നതു്. അതിനായി നിശ്ചയിച്ച കമ്മിററിക്കാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ സ്ഥാനത്തെ അർഹിച്ചതു് "സഹൃദയസാഹിത്യസമ്മേളനം" എന്ന പ്രസംഗമാകയാൽ ആ സമ്മാനം പ്രസംഗകർത്താവായ ശ്രീമാൻ വടക്കെപ്പാട്ടു നാരായണൻനായരവർകൾക്കു ലഭിച്ചു. ഈ സമ്മാനങ്ങൾ നാലും മെഡലുകളായിരുന്നു. കൃതജ്ഞതാപ്രകടനം, ഉപസംഹാരപ്രസംഗം, ഇവയ്ക്കുശേഷം യോഗംപിരിഞ്ഞു. ഉടനെതന്നെ "പുരക്കളി"യുടെ ഒരു മാതൃക പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഇതോടുകൂടി ഒൻപതാംസമ്മേളനത്തിന്റെ ചടങ്ങുകളവസാനിച്ചു. പ്രസ്തുതസമ്മേളനം ഇതുമാതിരി ഭംഗിയായി പര്യവസാനിച്ചതിൽ സ്വാഗതസംഘാംഗങ്ങളെ—പ്രത്യേകിച്ചു ശ്രീമാന്മാരായ വി. പി. നാരായണൻ നമ്പ്യാർ, കെ. വി. ശങ്കരൻനായർ, മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ മുതലായവരെ—വളരെ അഭിനന്ദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പരിഷത്തിന്റെ ഒമ്പതാംസമ്മേളനത്തിൽ പാസ്സാക്കിയ

പ്രമേയങ്ങൾ.

I.

ഇൻഡ്യാചക്രവർത്തിതിരുമനസ്സിലേയും ചക്രവർത്തിനിതിരുമനസ്സിലേയും 25കൊല്ലത്തെ വാഴ്ച പൂർത്തിയാകുന്ന രജതജൂബിലിമഹം ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ ആ രണ്ടു തിരുമേനിമാൎക്കും ആയുരാരോഗ്യൈശ്വര്യാദിവൃദ്ധിക്കായി ഈ യോഗം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

II.

മഹാമഹിമശ്രീ കൊച്ചിമഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലേക്കു് 1935-ാം വത്സരാരംഭത്തിലെ ബഹുമതിദാനാവസരത്തിൽ ജി. സി. ഐ. ഇ. എന്ന ബിരുദം ലഭിച്ചതിൽ ആ തിരുമേനിയെ ഈ യോഗം ഹൃദയപൂർവ്വമായി അഭിനന്ദിക്കുകയും അവിടത്തേയ്ക്കു സർവ്വാഭ്യുദയങ്ങളും ഉണ്ടാകുമാറു ജഗദീശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

III.

പാറമ്പത്തു രൈരുനായർ, ടി. ആർ. കൃഷ്ണസ്വാമിഅയ്യർ എന്നിവരുടെ നിര്യാണത്തിൽ ഈ യോഗം അനുശോചിക്കുകയും പരേതരുടെ ആത്മാവിനു നിത്യശാന്തിയെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

IV.

ത്രൈമാസികത്തിന്റെ പ്രതികൾ വാങ്ങി പരിഷത്തിനെ സഹായിക്കുവാൻ മദ്രാസ്, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ ഗവമ്മേണ്ടുകളോടും മലബാർ ഡിസ്ത്രിക്ട് ബോഡ്, മുൻസിപ്പാലിററികൾ എന്നീ സ്ഥാപനങ്ങളോടും അപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഈ യോഗം നിശ്ചയിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യക്ഷൻ.

V.

സാഹിത്യപരിഷത്തിൽ 3 ക.യും 1 ക.യും വീതം വരിസംഖ്യ അടയ്ക്കുന്ന രണ്ടുതരം അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും അതിൽ 3 ക. വരിസംഖ്യ അടയ്ക്കുന്ന അംഗങ്ങൾക്കു പരിഷത്ത്ത്രൈമാസികം സൗജന്യമായി കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നും നിർവ്വാഹകസംഘാംഗങ്ങളായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവർ 3 ക. തന്നെ കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നും ഈ യോഗം തീരുമാനിക്കുകയും നിയമത്തിൽ ഇത്തരത്തിൽ ഒരു ഭേദഗതി വരുത്തേണ്ടതാണെന്നു റജിസ്റ്റ് ചെയ്ത പരിഷത്തിനോടപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അവതാരകൻ: മൂക്കോത്തു കുമാരൻ.
അനുവാദകൻ: കെ. വി. ശങ്കരൻനായർ.

VI.

കൊല്ലംതോറും ഓരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ വെച്ചു നടത്തുന്ന പരിഷൽസമ്മേളനത്തിലെ പ്രതിനിധികളെല്ലാം സ്ഥിരം പരിഷത്തിന്റെ സാമാജികന്മാരായിരിക്കണമെന്നും റജിസ്റ്റ് ചെയ്ത പരിഷത്തിന്റെ വാഷികയോഗവും സാധാരണപരിഷത്സമ്മേളനവും ഒന്നായിരിക്കണമെന്നും ഈ യോഗം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

അവ:—എൻ. എസ്. നമ്പീശൻ.
അനു:—കെ. വി. എം.
സഹാ:—പി. എൻ. പിഷാരടി.

VII.

ശാഖായോഗങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും പുതിയ അംഗങ്ങളെ ചേക്കുന്നതിനുമായി കമ്മീഷൻ ഏപ്പാടിൽ ഒരു പ്രചാരകനെ നിയമിക്കണമെന്ന് ഈ യോഗം സ്ഥിരം പരിഷത്തിനോടു ശിപാശ്ചെയ്യുന്നു.

അവ:—എം. എൻ. പിഷാരടി.
അനു:—കോങ്ങോട്ടു കൃഷ്ണൻനായർ.

VIII.

മദ്രാസ്, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ ഗവമ്മേണ്ടുകൾ പരിഷത്തിനെ അംഗീകരിക്കണമെന്നും പരിഷത്തിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഈരണ്ടുപേരെ മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലാസെനററിലും മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലാ ബോഡ് ആഫ് സ്റ്റഡീസിലും, മദ്രാസ്, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ പാഠ്യപുസ്തകക്കമ്മിററികളിലും മെമ്പർമാരായി നിയമിക്കണമെന്നും പ്രസ്തുതഗവമ്മേണ്ടുകളോടും സർവ്വകലാശാലയോടും ഈ യോഗം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

അവ: —കടത്തനാട്ടു ശങ്കരവമ്മ.

അനു:—പി. സി. കോരൻ.

IX.

ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിലെ രജതജൂബിലിപുസ്തകാലയപ്രസ്ഥാനത്തോടു സഹകരിക്കുകയും അതിനെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ റജിസ്റ്റർ ചെയ്ത പരിഷത്തിനോട് ഈ യോഗം ശിപാർശചെയ്യുന്നു.

അവ:—ചിറയ്ക്കൽ വലിയരാജാ.

അനു:—പി. കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻനമ്പ്യാർ.

X.

സാഹിത്യകാരന്മാർ വേദപുസ്തകങ്ങളേയോ മതാചാര്യന്മാരേയോ കുറിച്ചു കേവലം അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളായ ചരിത്രസംഗതികളെ അധികരിച്ചു കൃതികൾ രചിക്കുന്നതു് അഭിലഷണീയമല്ലെന്നു് ഈ യോഗം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

അവ:—പി. ഉമ്മർകുട്ടി.

അനു:—കെ. വി. മാനൻകുരുക്കൾ.

———:O:———

രജിസ്റ്റർ ചെയ്യപ്പെട്ട

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിൻെറ

വാർഷികയോഗം

പരിഷന്നിയമാവലിയിലെ 9-ാം വകുപ്പനുസരിച്ചുള്ള മൂന്നാമത്തെ വാർഷികസമ്മേളനം 1110 മേടം 29-ാംനു രാവിലെ 8 മണിക്കു തലശ്ശേരിയിൽ ശ്രീമാൻ വി. പി. നാരായണൻനമ്പ്യാരവർകളുടെ വസതിയിൽവെച്ചു റാവുസാഹിബ് ഉള്ളൂർ എസ്സ് പരമേശ്വരയ്യർ അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽക്കൂടി. ചിറയ്ക്കൽ മ. രാ. രാ. ശ്രീ രാമവർമ്മ വലിയരാജാ അവർകൾ, കടത്തനാട്ടു മ. രാ. രാ. ശ്രീ. എ. കെ. ശങ്കരവർമ്മ ഇളയരാജാ അവർകൾ മുതലായി മാന്യന്മാരായ അനേകം പരിഷത്സാമാജികന്മാർ ഹാജരായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ ഒരുകൊല്ലത്തെ ജോലികളെപ്പററി വിവരിക്കുന്ന റിപ്പോർട്ടു കാര്യദർശിയും ആഡിററുചെയ്തു വരവുചെലവു കണക്കു ഖജാൻജിയും വായിച്ചു. ആഡിററുറിപ്പോർട്ടിനെ സംബന്ധിച്ചു മി: മാന്യവ്യമായി കണക്കുപറഞ്ഞു വരുവാനോ കൊടുക്കുവാനോ ഉള്ളതു തിട്ടപ്പെടുത്തി വേണ്ടതു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു കാര്യദർശിയേയും ഖജാൻജിയേയും ചുമതലപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു യോഗം അതു രണ്ടും അംഗീകരിച്ചു. അടുത്തകൊല്ലത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു നിർവ്വാഹകസംഘം ഹാജരാക്കിയതും 1200 ക. വരവും 820 ക ചെലവും 380 ക. നീക്കിയിരിപ്പും കാണിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ബഡ്ജററു സ്വീകരിച്ചു. നിർവ്വാഹകസംഘയോഗങ്ങളുടെ നടവടിവിവരം എല്ലാ സംഘാംഗങ്ങൾക്കും എഴുതി അയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നു തീരുമാനിച്ചു. പരിഷന്നിയമാവലിയിൽ ഭേദഗതി വരുത്തുന്ന താഴെ വിവരിക്കുന്ന പ്രമേയം അംഗീകരിച്ചു.

“പരിഷത്തിൻെറ നിയമാവലിയിൽ 9-ാംവകുപ്പ് “ഖ” എന്ന ഉപവിഭാഗത്തിൽ “സാഹിത്യപരിഷത്തിൽനിന്നു നടത്തുന്ന മാസിക സാമാജികന്മാക്ക് ഒരു രൂപയ്ക്കും അന്യക്ക് നാലു രൂപയ്ക്കും കിട്ടുന്നതാകുന്നു” എന്നതിനുപകരം “സാഹിത്യപരിഷത്തിൽനിന്നും നടത്തുന്ന മാസിക സാമാജികക്ക് സൗജന്യമായും അന്യക്ക് മൂന്നു രൂപയ്ക്കും കിട്ടുന്നതാകുന്നു” എന്നും, 10-ാംവകുപ്പ് “ങ” എന്ന ഉപവിഭാഗത്തിൽ “സാമാജികന്മാരിൽനിന്ന്” എന്നതിനുശേഷം “അതതു സംഘങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്ന വരിസംഖ്യപിരിച്ച് ആ സംഘങ്ങൾ നടത്തിക്കൊള്ളേണ്ടതും അതിൽനിന്ന് അഞ്ചുശതമാനം സംഖ്യ പരിഷത്തിലേയ്ക്ക് അടയ്ക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. പരിഷത്തിനു മററുള്ളവരിൽ നിന്നെന്നപോലെ ശാഖാസംഘാംഗങ്ങളിൽനിന്നു

വരിസംഖ്യപിരിക്കുവാനുള്ള അവകാശത്തിന് ഇതു ബാധകമാകുന്നതല്ല" എന്നും, 11-ാംവകുപ്പ് "ഖ" എന്ന ഉപവിഭാഗത്തിൽ "അംഗങ്ങൾ" എന്നതിനുശേഷം "നേരിട്ടോ പ്രതിനിധികൾമൂലമോ" എന്നും പുതുതായിക്കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഈ യോഗം തീരുമാനിക്കുന്നു."

അടുത്തകൊല്ലത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായി താഴെ പേരുവിവരിക്കുന്നവരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു.

നിർവ്വാഹകസംഘാംഗങ്ങൾ.

1.	ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ അവർകൾ		(അദ്ധ്യക്ഷൻ)
2.	അമ്പാടി നാരായണമേനോൻ	,,	(കാര്യദർശി)
3.	ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മ	,,	(സഹകാര്യദർശി)
4.	ടി. തോമസ്	,,	(ഖജാൻജി)
5.	അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്		
6.	അമ്മാമൻതമ്പുരാൻ	,,	
7.	ഡാക്ടർ ഏൽ. ഏ. രവിവർമ്മ അവർകൾ		
8.	ടി. കെ കൃഷ്ണമേനോൻ	,,	
9.	പി. കെ. നാരായണപിള്ള	,,	
10.	മള്ളൂർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള	,,	
11.	കെ. വി. ശങ്കരൻനായർ	,,	
12.	കെ. സി. മാത്യു	,,	
13.	മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ	,,	
14.	കോങ്ങോട്ടു കൃഷ്ണൻനായർ	,,	
15.	പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ	,,	
16.	വി. കരുണാകരൻനായർ	,,	
17.	പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ	,,	
18.	ഏ. കെ. ശങ്കരവർമ്മരാജാ	,,	
19.	ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ	,,	
20.	കെ. വാസുദേവൻമൂസ്സത്	,,	
21.	വടക്കുങ്കൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ	,,	
22.	കെ. എം. സീതി	,,	
23.	വി. കെ. ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി നേത്യാരമ്മ	,,	
24.	അമ്പാടി കാർത്ത്യായനിഅമ്മ	,,	
25.	ടി. ഗൗരിക്കുട്ടിഅമ്മ	,,	

താഴെ പേരുപറയുന്നവരെ അതതു വിഷയത്തിൽ ചുമതലയോടു കൂടി ത്രൈമാസികത്തിന്റെ പത്രാധിപസമിതിയിൽ അംഗങ്ങളായും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

I

1.	ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ അവർകൾ	പദ്യം
2.	വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പ് ,,	

II

1.	അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു	ഗദ്യം
2.	കെ. വാസുദേവൻ മൂസ്സതവർകൾ	

III

1.	ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അവർകൾ	ഗവേഷണം & ചരിത്രം.
2.	ടി. കെ. ജോസഫ് ,,	

IV

1.	കെ. വി. ശങ്കരൻനായർ അവർകൾ	ശാസ്ത്രം
2.	ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി ,,	

V

1.	പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാരവർകൾ	ഗ്രന്ഥനിരൂപണം.
2.	എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ ,,	

1109-1110 പരിഷത്സംവത്സരത്തിലെ
വാർഷികവിവരണം

പ്രസ്താവന.

നിലമ്പൂരുവെച്ചു കൂടിയ നമ്മുടെ വാഷികസമ്മേളനത്തിനു ശേഷമുണ്ടായിട്ടുള്ളതും നമുക്കേവക്കും ചാരിതാത്ഥ്യത്തിന്നവകാശമുള്ളതും ആയ ഒരു പ്രധാനസംഭവമാണ് ഇൻഡ്യാചക്രവത്തി തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കൊച്ചി മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു ജി. സി. ഐ. ഇ. എന്ന കീർത്തിമുദ്ര പ്രദാനം ചെയ്തതു്. ഇതിൽ നമ്മുടെ രക്ഷാധികാരിയായ ആ തിരുമേനിയെ പരിഷത്തു വളരെ വിനീതമായി അഭിനന്ദിക്കുന്നുവെന്നു രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിർവ്വാഹകസംഘത്തിന് അപാരമായ സന്തോഷമുള്ളതാകുന്നു.

നമ്മുടെ ധനസ്ഥിതി.

തിരുവിതാംകൂർ സക്കാരിൽനിന്നു ത്രൈമാസികത്തിന്റെ 50 പ്രതികൾ എടുക്കുവാൻ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതും 1109 അവസാനത്തിൽ കൊച്ചി സക്കാരിൽനിന്നു 100 ക. സഹായധനം അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതും പരിഷത്തിനു ഗണ്യമായ സഹായങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. കൊച്ചി സക്കാരിൽനിന്നു ത്രൈമാസികത്തിന്റെ ഏതാനും പ്രതികൾ എടുക്കണമെന്നുള്ള ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷ വരുന്ന ആണ്ടത്തെ ആയവ്യയക്കണക്കു തയ്യാറാക്കുമ്പോൾ ആലോചിക്കുന്നതാണെന്നു മറുപടി കിട്ടീട്ടുള്ളതാകുന്നു. ആ കായ്യത്തിൽ കൊച്ചി ഗവമ്മെണ്ടിനെ തക്ക സമയത്തു നിർവ്വാഹകസംഘത്തിൽനിന്നു ഓമ്മിപ്പിക്കുന്നതാണ്. പരിഷദംഗങ്ങളും ത്രൈമാസികവരിക്കാരും വളരെ കുടിശ്ശിക വരുത്തിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും അംഗങ്ങളുടേയും വരിക്കാരുടേയും ഗണനയിൽ ഇയ്യാണ്ടിൽ പറയത്തക്ക വദ്ധനയൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടും പരിഷത്തിനു ത്രൈമാസികപ്രസിദ്ധീകരണം തന്നെ കടംകൂടാതെ നടത്തുവാൻ ക്ലേശിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുള്ളതാകുന്നു. നിയമാവലി നിശ്ചയം അനുസരിച്ചുതന്നെ മുഖം നോക്കാതെ ഓരോരുത്തരിൽനിന്നും കിട്ടുവാനുള്ള സംഖ്യ പിരിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ നിർബ്ബന്ധിതരായിട്ടുള്ളതും അക്കായ്യത്തിൽ പരിഷദംഗങ്ങളുടെ എല്ലാവിധമായ സഹായസഹകരണങ്ങളും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ത്രൈമാസികത്തിന്റെ

വരിസംഖ്യയും അംഗങ്ങളുടെ വരിസംഖ്യയും കുറയ്ക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ നില
നൃത്തവച്ചുണ്ടായ സാഹിത്യസമ്മേളനത്തിൽ ചെയ്ത തീൎപ്പനുസരിച്ചു ഇ
യ്യാണ്ടാദ്യം മുതൽ നിൎവ്വാഹകസംഘത്തിൽനിന്നും ആളൊന്നുക്കു് 3 ക.
വീതമേ പിരിച്ചിട്ടുള്ളു. അതു സാധൂകരിക്കുവാനും—മേലാലും അതനുസ
രിച്ചു മാത്രം പിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു തീരുമാനിക്കുന്നതിനും ഒരു പ്രമേയം
ഈ യോഗത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണു്. ത്രൈമാസികത്തിന്റെ നട
ത്തിപ്പിൽ ഇയ്യാണ്ടിൽ ചില വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു വൃശ്ചികം ലക്കം
പത്രാധിപക്കുറിപ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ വ്യവസ്ഥകൾകൊണ്ടു
ത്രൈമാസികം കൂടുതൽ ഗുണകരമായ വിധത്തിൽ നടത്തുവാൻ സാധിക്കു
മെന്നു ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതാകുന്നു.

പ്രചരണവേല.

എറണാകുളത്തു നടന്ന പരിഷത്തിൽ ഉണ്ടായ നിശ്ചയമനുസരി
ച്ചു് 107—108 വൎഷത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയവയും ഞങ്ങൾക്കയച്ചു
കിട്ടിയവയുമായ പുസ്തകങ്ങൾ പരിശോധിക്കുവാനേല്പിച്ച സംഘത്തി
ന്റെ ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായപ്രകാരം സമ്മാനാൎഹൻ 'പന്തളത്തു തമ്പുരാൻ'
എന്ന പുസ്തകം എഴുതീട്ടുള്ള വിദ്വാൻ എ. ഡി. ഹരിശൎമ്മ അവർകളാ
ണെന്നു കണ്ടതനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു് അഭിനന്ദനരൂപത്തിൽ ഒരു
സുവൎണ്ണകീൎത്തിമുദ്ര സമ്മാനിക്കുവാൻ 1110 മീനം 17-ാംനു- കൂടിയ നിൎവ്വാ
ഹകസംഘത്തിൽ തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

മുന്നാണ്ടത്തെപ്പോലെ ഇയ്യാണ്ടിലും പരിഷത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ
ത്രൈമാസികപ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ മാത്രം പതിഞ്ഞിട്ടുള്ളതും ധനസ്ഥി
തി നന്നാകുന്നതുവരെ മറ്റൊന്നിലും ശ്രദ്ധ പതിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നത
ല്ലെന്നു ബോദ്ധ്യം വന്നിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. കേരളസൎവ്വകലാശാലയെപ്പറ്റി
പ്രചരണവേല ചെയ്യുന്നതിനു കഴിഞ്ഞ വാൎഷികയോഗത്തിൽ നിശ്ചയി
ച്ച കമ്മിററിയുടെ സംയോജകൻ ശ്രീമാൻ ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനവനവർകൾ
ആ സ്ഥാനം രാജിവെച്ചതുകൊണ്ടു് 1110 വൃശ്ചികം 3-ാംനു- കൂടിയ നി
ൎവ്വാഹകസംഘയോഗത്തിൽ ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു ശ്രീമാൻ അമ്പാടി നാരാ
യണമേനോൻ അവർകളെ നിയമിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. കേരളസൎവ്വകലാശാ
ല സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി പ്രവൎത്തിച്ചുവരുന്ന ഇതരസ്ഥാപനങ്ങളുമായി
ആലോചിച്ചു് അവരുമായി യോജിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതാകകൊണ്ടു ഈ
സംഗതിയിൽ മേൽപറഞ്ഞ കമ്മിററിക്കു ഇതേവരെ ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ
സാധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ഉടനെ ഊൎജ്ജിതമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതാണെന്നു

സംയോജകൻ ഉറപ്പു തന്നിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇതിനിടയ്ക്കു കേരളസർവ്വകലാശാലാസ്ഥാപനത്തെ ലക്ഷീകരിച്ചു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതും റാവുസാഹിബ്ബ് സി. മത്തായി അവർകൾ കാര്യദർശിയായിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു കമ്മിററി തിരുവനന്തപുരത്ത് അതിൻെറ ഒരു സമ്മേളനം നടത്തുകയും ആ സമ്മേളനത്തിൽ കേരളത്തിനു പ്രത്യേകമായി ഒരു സർവ്വകലാശാല ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതിൻെറ ആവശ്യകതയെ തിരുവിതാംകൂർ,കൊച്ചി, മദ്രാസ് എന്നീ ഗവമ്മേണ്ടുകളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതിലേയ്ക്കു വേണ്ട നടവടികൾ നടത്തുവാൻ ഒരോ സബ്ബ് കമ്മിററിയെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നു. നിഘണ്ടു നിർമ്മാണകാര്യത്തിൽ നിലമ്പൂരിൽ വെച്ചു പാസ്സാക്കിയ തീരുമാനമനുസരിച്ചു ശ്രീമാന്മാരായ ഉള്ളൂർ, പുന്നശ്ശേരി, കോഞ്ഞോട്ടു കൃഷ്ണൻനായർ, ടി. ജി. അച്ചുതൻനമ്പൂരി എന്നിവർ അയച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള വാക്കുകൾ ശ്രീമാൻ കെ. വി. എം. ഇവിടെ ഏല്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അപ്പൻതമ്പുരാൻതിരുമനസ്സുകൊണ്ടും ശ്രീമാൻ കെ. വാസുദേവൻമൂസ്സതും (കെ. വി. എം.)കൂടി തയാറാക്കിട്ടുള്ള വാക്കുകൾ അസ്സൽപെടുത്തി താമസിയാതെ അയച്ചുതരാമെന്ന് ഏററിട്ടുമുണ്ട്. ഇതിനുപുറമെ ശ്രീമാൻ കെ. എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ ഏതാനും വാക്കുകൾ ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യരവർകളുടെ പേക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതായും അറിവു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ശാഖാസമാജങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ നിലമ്പൂര് വെച്ചു പാസ്സാക്കിയ തീരുമാനമനുസരിച്ചു കോഴിക്കോട്ട് ഒരു സമാജം സ്ഥാപിച്ചതായി അറിവു കിട്ടീട്ടുള്ളതു ത്രൈമാസികത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ശാഖാസമാജങ്ങളെപ്പററി നമ്മുടെ നിയമാവലിയിലുള്ള ചട്ടങ്ങളെ കുറെ കൂടി വിശദപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടിരിക്കുന്നു.

നിർവ്വാഹകസംഘം.

1110 വൃശ്ചികം 3-ാംനു- കൂടിയ നിർവ്വാഹകസംഘയോഗത്തിൽ വെച്ചു ത്രൈമാസികപ്രസിദ്ധീകരണം എറണാകുളത്തേയ്ക്കു മാററണമെന്നു തീരുമാനിക്കുകയും ഒരു പത്രാധിപസംഘത്തെ രൂപവൽകരിക്കുകയും ചെയ്തു. 1110 ധനു 5-ാംനു- ത്രൈമാസികപ്രസിദ്ധീകരണജോലിയും ഖജാൻജി ഉദ്യോഗവും മി: കെ. സി. മാത്യു രാജിവെക്കുകയും ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു മിസ്റ്റർ ടി. തോമസ്സിനെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ത്രൈമാസികത്തിൻെറ പത്രാധിപതുടേയും പരിഷൽഖജാൻജിയുടേയും നിലയിൽ മി: മാത്യു ചെയ്തിട്ടുള്ള സഹായങ്ങൾക്കു നിർവ്വാഹകസംഘത്തിന് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള കൃതജ്ഞതയെ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ഉപസംഹാരം.

പരിഷത്തിന്റെ ഭാവി ഭാസുരമാകേണമെങ്കിൽ നമ്മൾ ഓരോരുത്തരും യഥാശക്തി അതിലേയ്ക്കു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു. നമ്മുടെ ആദർശങ്ങൾ വളരെ ഉയർന്നവയാണ്. അവ സാധിക്കുന്നതു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉയർച്ചയ്ക്കു് അത്യാവശ്യവുമാണ്. ഇതിനുള്ള ഉത്സാഹത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ മാററിവെച്ചു നമ്മളേവരും ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണെന്നു് അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ റിപ്പോർട്ടു് ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അമ്പാടി നാരായണമേനോൻ, ബി. ഏ., ബി. എൽ.
കാര്യദർശി, സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തു്.

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ.

i. അഭിനന്ദനം.

പരിഷത്തിന്റെ രക്ഷാധികാരികളായ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലേയ്ക്കും കൊച്ചിമഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലേയ്ക്കും ഇക്കൊല്ലം ബ്രിട്ടീഷ്ഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്നു് ജി. സി. ഐ. ഇ. എന്ന ഉന്നതബിരുദം നൽകിയിരിക്കുന്നതായറിഞ്ഞു ഞങ്ങൾ അത്യന്തം സന്തോഷിക്കുകയും ആ രണ്ടു തിരുമേനിമാരേയും ഭക്തിബഹുമാനപുരസ്സരം അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. "മാനം കുലധന"മായിട്ടുള്ള മാടമഹീശന്മാരുടേയും "ധർമ്മോസ്മൽ കുലദൈവത"മായ വഞ്ചിരാജാക്കന്മാരുടേയും ഭരണനൈപുണിയും പ്രജാക്ഷേമൈകതൽപരതയും പരിപാവനമായ ജീവിതചര്യയും ലോകപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. "നമ്മുടെ പ്രജകളുടെ സുഖവും സൗഭാഗ്യവുംതന്നെയാണു നമ്മുടെയും സുഖവും സൗഭാഗ്യവും" എന്ന ആദർശത്തോടുകൂടി പ്രജാപരിപാലനം ചെയ്യുന്ന മഹാരാജാക്കന്മാർ കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലുമല്ലാതെ മററു വല്ലിടത്തും ഉണ്ടോ എന്നു വളരെ സംശയമാണ്. സാമ്പത്തികദുരിതങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽപോലും പ്രജകൾക്കു ധനപരമായ ആനുകൂല്യങ്ങൾ നൽകുന്നതിലും അവരുടെ ഋണബാധ്യതകൾക്കു നിവാരണമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിലും ഈ രണ്ടു മഹാരാജാക്കന്മാരും ബദ്ധകങ്കണരായിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നതു്.

1935-ലെ നവവത്സരബഹുമതികളുടെ കൂട്ടത്തിലാണ കൊച്ചി മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലേക്ക് ഈ മഹനീയസ്ഥാനം ലബ്ധമായിട്ടുള്ളത്. അവിടത്തെ ജീവിതനൈർമ്മല്യത്തിന്റെയും ലഘുജീവിതത്തിന്റെയും പ്രശസ്തി ദേശാന്തരങ്ങളെപ്പോലും മുഖരിതങ്ങളാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട്. തീവണ്ടി, തുറമുഖം മുതലായവയെ പരിഷ്കരിച്ചു നാടിന്റെയും നാട്ടാരുടെയും ഐശ്വര്യത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അവിടുന്നു കാണിക്കുന്ന ഔത്സുക്യം അന്യാദൃശമെന്നേ പറയേണ്ടൂ.

തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേക്കു പ്രസ്തുതബിരുദം ലഭിച്ചതാകട്ടെ, 1935-ൽ ചക്രവർത്തിതിരുമനസ്സിലെ തിരുനാൾപ്രമാണിച്ചുള്ള ബഹുമതിദാനാവസരത്തിലാണ്. ഭാഷാസാഹിത്യലോകത്തെ പാരമ്പര്യമായി അലങ്കരിച്ചും അനുഗ്രഹിച്ചും വരുന്ന ഒരു രാജവംശത്തിലെ വാടാവിളക്കായ ചിത്തിരതിരുനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഭാരതത്തിൽ മാത്രമല്ല, പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽപോലും സഞ്ചരിച്ചു വിദ്യയും വിജ്ഞാനവും ഒരുപോലെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. പള്ളിവാസൽവൈദ്യുതപദ്ധതി, തിരുവനന്തപുരത്തെ റബ്ബർവ്യവസായശാല മുതലായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്ന് അവിടത്തെ പ്രജാക്ഷേമൈകതൽപരത നല്ലപോലെ തെളിയുന്നുണ്ടല്ലൊ.

ഇങ്ങനെ ഭരണീയരുടെ നാനാമുഖമായ അഭിവൃദ്ധിക്കും ക്ഷേമത്തിനും വേണ്ടി തങ്ങളുടെ സർവ്വസ്വത്തേയും ബലികഴിക്കുന്നതിനുപോലും സന്നദ്ധത പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഈ തിരുമേനിമാർക്ക് ഈ ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാനമാനങ്ങൾ ലഭിച്ചതിൽ ആരാണു സന്തോഷിക്കാതിരിക്കുക? ഈ അവസരത്തിൽ ഭക്തിബഹുമാനപുരസ്സരം ആ മഹാരാജാക്കന്മാരെ അഭിനന്ദിക്കുകയും ആ തിരുമേനിമാരുടെ ഭരണം ഉത്തരോത്തരം ശ്രേയസ്കരമായി ഭവിക്കുമാറാകട്ടെ എന്ന് ആശംസിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു തന്റെ അപരിഹാര്യമായ ഒരു കർത്തവ്യമാണെന്നു പരിഷത്തു വിചാരിക്കുന്നു.

ii. രണ്ടു പുതിയ ആജീവനസാമാജികന്മാർ.

ഇക്കൊല്ലം പരിഷത്തിനു രണ്ടു പുതിയ ആജീവനസാമാജികന്മാരെക്കൂടി സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വിവരം ഞങ്ങൾ സസന്തോഷം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. മഹാമഹിമശ്രീ ചിറയ്ക്കൽ രാമവർമ്മ വലിയ രാജാ അവർകൾ, മഹാമഹിമശ്രീ കടത്തനാട്ട് എ. കെ. ശങ്കരവർമ്മ ഇളയരാജാ അവർകൾ, എന്നീ മാന്യന്മാർ പരിഷത്തിന്റെ ആജീവനസാമാജികന്മാരായിരുന്നുകൊള്ളാമെന്നു സദയം സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയിലും പരിപോഷണത്തിലും ഈ രണ്ടു രാജകുടുംബങ്ങളും വഹിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗം എത്ര മഹത്തരമാണെന്നുള്ളതിനു ഭാഷാചരിത്രം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. സാഹിത്യപ്രണയികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിൽ പണ്ടുമുതൽക്കുതന്നെ അഹമഹമികയാ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള പല ഭാഷാഭിമാനികളും ആ കുടുംബങ്ങളെ അലങ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു കാലത്ത് "ഉത്തരകേരളത്തിലെ ഭോജരാജാ"വെന്നു സുപ്രസിദ്ധനായിരുന്ന കടത്തനാട്ടു പോർളാതിരി ഉദയവർമ്മരാജാ അവർകൾ ഏ. കെ. ശങ്കരവർമ്മരാജാ അവർകളുടെ മാതുലനത്രേ. "ലീലാതിലകം" എന്ന വിശിഷ്ടവും അപൂർവ്വവുമായ പ്രാചീനഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണംകൊണ്ടു തന്റെ ഭാഷാഭിമാനത്തെ എത്രയോ കാലം മുൻപുതന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള മഹാശയനാണു ചിറയ്ക്കൽ രാമവർമ്മ വലിയരാജാ അവർകൾ.

കേരളത്തിലെ പ്രഭുക്കന്മാരിൽ പലരും ഭാഷാസാഹിത്യവിഷയകമായി ദൃഢമൌനം അവലംബിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, അവർക്ക് ഒരു മാതൃകയെന്നോ എന്നു തോന്നുമാറ്, പരിഷത്തിന്റെ ആജീവനസാമാജികസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ച ഈ രണ്ടു സാഹിത്യപ്രണയികളെയും ഞങ്ങൾ ഹൃദയപൂർവ്വം അഭിനന്ദിക്കുകയും പരിഷത്തിന് അവരോടെന്നേയുമുള്ള കൃതജ്ഞതയെ സവിനയം രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവരുടെ ഈ സൽപ്രവൃത്തി മറ്റുള്ളവർക്ക് ഒരു മാതൃകയായി തീരുമാറാകട്ടെ!

iii പരിഷന്നിർവ്വാഹകസംഘയോഗങ്ങൾ.

പരിഷൽക്കാര്യദർശി ഞങ്ങൾക്കിങ്ങനെ എഴുതുന്നു:—

1110 മീനം 17, 1110-മേടം 28 എന്നീ തിയ്യതികളിലായി പരിഷന്നിർവ്വാഹകസംഘം രണ്ടുതവണ സമ്മേളിച്ചു (i) 1109-ൽ പരിഷത്ത്ത്രൈമാസികം കോട്ടയത്തേയ്ക്കു മാറിയതുമുതൽ നാളതുവരെയുള്ള കണക്കുകൾ ഒരു വിദഗ്ദ്ധനെക്കൊണ്ട് ആഡിററു ചെയ്യിക്കുവാൻ ഖജാൻജിയായ മി: തോമസിനെ അധികാരപ്പെടുത്തിയിരുന്നതനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം ഹാജരാക്കിയ ആഡിററരുടെ റിപ്പോർട്ടുപരിശോധിച്ചു. ഖജാൻജിസ്ഥാനം മി: കെ. സി. മാത്യു വഹിച്ചിരുന്ന കാലത്തെഴുതിയ കണക്കിൽ പല പിശകുകളും കാണുന്നുണ്ടെന്നു ആഡിററർ ആ റിപ്പോർട്ടിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ അതിനെസംബന്ധിച്ചു മി: മാത്യുവുമായി സംസാരിച്ച്, വരുവാനോ കൊടുക്കുവാനോ ഉള്ളതു തിട്ടപ്പെടുത്തി വേണ്ടതു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു കാര്യദർശിയേയും ഖജാൻജിയേയും ചുമതലപ്പെടുത്തി. (ii) 1107-ൽ എറണാകുളത്തുവെച്ചു നടന്ന പരിഷത്സമ്മേളനത്തോടനുബന്ധിച്ച് മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽനടത്തിയ സാഹിത്യോപാഷണോപസംഘത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ നിശ്ചയമനുസരിച്ചു പത്രങ്ങളിൽപരസ്യപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ഫലമായി അയച്ചുകിട്ടിയ പുസ്തകങ്ങൾ പരിശോധിച്ചതിൽ ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായപ്രകാരം സമ്മാനാർഹമായിക്കണ്ടതു് "പന്തളത്തു കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ" എന്ന ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥമാകയാൽ തൽകർത്താവായ ശ്രീമാൻ ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മ അവർകൾക്കു പരിഷ

ണ്ടുവകയായി ഒരു സുവർണ്ണകീർത്തിമുദ്ര സമ്മാനിക്കേണ്ടതാണെന്നു തീരുമാനിച്ചു. (iii) കുടിശ്ശികക്കാരായ സാമാജികന്മാരേയും വരിക്കാരേയും സംബന്ധിച്ചു വേണ്ടനടപടി നടത്തേണ്ടതാണെന്നും വിവരം അറിയിച്ചിട്ടും കുടിശ്ശിക അടച്ചുതീർക്കാത്തപക്ഷം അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ പേരുകൾ ലിസ്റ്റിൽനിന്നു വെട്ടിക്കുറയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. (iv) കാര്യദർശി ഹാജരാക്കിയ 1109—1110 പരിഷത്സംവത്സരത്തിലെ വാർഷികവിവരണം ചില ഭേദഗതികളോടുകൂടി സ്വീകരിച്ചു. (v) അടുത്തകൊല്ലത്തേയ്ക്കു താഴെ കാണിക്കുന്ന ബഡ്ജററു തയാറാക്കി.

വരവ്

300 വരിക്കാരിൽനിന്നു വരിസംഖ്യ	900	0	0
സംഭാവന	300	0	0
ആകെ.	1200	0	0

ചെലവ്

കടലാസ്സ്, അച്ചടിക്കൂലി	600	0	0
അഞ്ചലും തപാലും	100	0	0
ശമ്പളം	120	0	0
നീക്കിയിരിപ്പ്	380	0	0
ആകെ.	1200	0	0

V സമസ്തഭാരതഹിന്ദിസാഹിത്യപരിഷത്ത്.

തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്ന്, "കേരളഹിന്ദിമഹാവിദ്യാലയ"ത്തിലെ പ്രധാനാദ്ധ്യാപകനായ എ. ചന്ദ്രഹാസൻ അവർകൾ ബി. എ. പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനായി താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വിജ്ഞാപനം ഞങ്ങൾക്കയച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. ഭാഷാഭിമാനികളുടെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയ്ക്കു ഇതു പാത്രീഭവിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

"മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കഴിഞ്ഞ ഏപ്രിൽമാസത്തിൽ ഇൻഡോറിൽ സമ്മേളിച്ച സമസ്തഭാരതഹിന്ദിസാഹിത്യപരിഷത്തിൽ വെച്ചു പ്രാദേശികസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഒരു സംഘടന ഉണ്ടാക്കണമെന്നും ഹിന്ദിഭാഷവഴി ഭാരതത്തിലെ വിഭിന്നസാഹിത്യങ്ങളുടെ സംയോജനം സാധിക്കണമെന്നും തീരുമാനിക്കയുണ്ടായി. ഈ ഉദ്ദേശ്യസാദ്ധ്യത്തിനായി ഗുജറാത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരനായ ശ്രീമാൻ കെ. എം. മുൻഷി (111 എസ്പ്ലനേഡ് റോഡ്; ഫോർട്ട്. ബോംബേ) സംയോജകനായി ഒരു കമ്മിററി രൂപവൽക്കരിക്കയും ആ കമ്മിററിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ "ഹംസ്" എന്ന ഒരു മാസിക പുറപ്പെടുവിക്കാൻ തീരുമാനിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. (ഇതിന്റെ ഒന്നാംലക്കം പുറപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിമർശനവീഥി നോക്കുക. പത്രാധിപർ) ഈ മാസികയിൽ ഇൻഡ്യയിലെ പ്രാദേശികസാഹിത്യങ്ങളിൽനിന്നു ശ്രദ്ധേയങ്ങളും മനോഹരങ്ങളുമായ ഉദ്ധരണങ്ങൾ ഹിന്ദിയിലേയ്ക്കു വിവർത്തനംചെയ്തു പ്രസിദ്ധംചെയ്യണമെന്നാണ് ഇപ്പോൾ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കേണ്ട ഒരു സംരംഭമാണിതു്. മുൻപറഞ്ഞ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്നതിനായി താഴെ വിവരിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള ലേഖനങ്ങളും മററും എന്റെ മേൽവിലാസത്തിൽ അയച്ചുതന്നാൽ അവ

ഹിന്ദിയിലേയ്ക്കു ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തി ലേഖകന്മാരുടെ പേരിൽ തന്നെ മാസികാപ്രവർത്തകന്മാർക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തുകൊള്ളാം.

(1) സാഹിത്യപരവും സംസ്കാരപരവുമായ സംരംഭങ്ങളെ സമാഹരിച്ചുള്ള ചെറിയ ഉപന്യാസങ്ങൾ; (2) മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ചുരുങ്ങിയ ചരിത്രവും നൂതനമായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരിവർത്തനങ്ങളുടെ വിവരണവും; (3) മലയാളത്തിലെ ഉത്തമങ്ങളായ ആത്മഗീതങ്ങളും (Lirics) കാവ്യശകലങ്ങളും; (4) നല്ല ചെറുകഥകൾ; (5) ഗ്രാമീണസാഹിത്യം; (6) നല്ല നാടകങ്ങൾ; (7) സുപ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെയും ലേഖകന്മാരുടെയും കവികളുടെയും ജീവചരിത്രവും സാഹിത്യനിരൂപണവും സ്വഭാവപഠനവും; (8) സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ തൂലികാചിത്രങ്ങൾ; (9) പ്രാദേശികസാഹിത്യങ്ങളുടെ താരതമ്യപഠനങ്ങൾ; (10) ഗ്രന്ഥനിരൂപണങ്ങൾ; (11) നല്ല നോവലുകൾ; (12) പൊതുലിപിപ്രശ്നചർച്ചകൾ.

ഈ ഉദ്യമത്തിൽ കേരളീയസാഹിത്യപ്രണയികളുടെ സഹകരണത്തെയും സഹായത്തെയും അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. കൂടുതൽ വിവരത്തിന് ശ്രീമാൻ മുൻഷിക്കോ, എനിക്കോ എഴുതാം''

———:O:———

ശുദ്ധിപത്രം.

പുറം.	വരി.	അബദ്ധം	സുബദ്ധം.
350	8	ഭടൻ	ഭട്ടൻ
351	14	വ്യഭിചരിക്കുവാൻ	വ്യഭിചരിപ്പിക്കുവാൻ
,,	18	സാമ്രാട്ട്	സമ്രാട്ട്
355	21	കഥാമാധുര്യവും	കവിതാമാധുര്യവും
362	15	സായുജ്യം	സായൂജ്യം
363	29	പ്രഖരമഖ	പ്രകരമയ
367	12	ആരഢ	ആരൂഢ
369	24	പ്രഭൂതവും	പ്രഭൂതം
374	10	ഭീപൃതി	ഭീവ്യതി
377	16	ഗിരാലവൽ	ഗിരാലപൽ
378	6	നില്ക്കാതെ	നില്ക്കാതേ
380	14, 19	അയ്യപ്പൻ	അപ്പയ്യൻ